

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

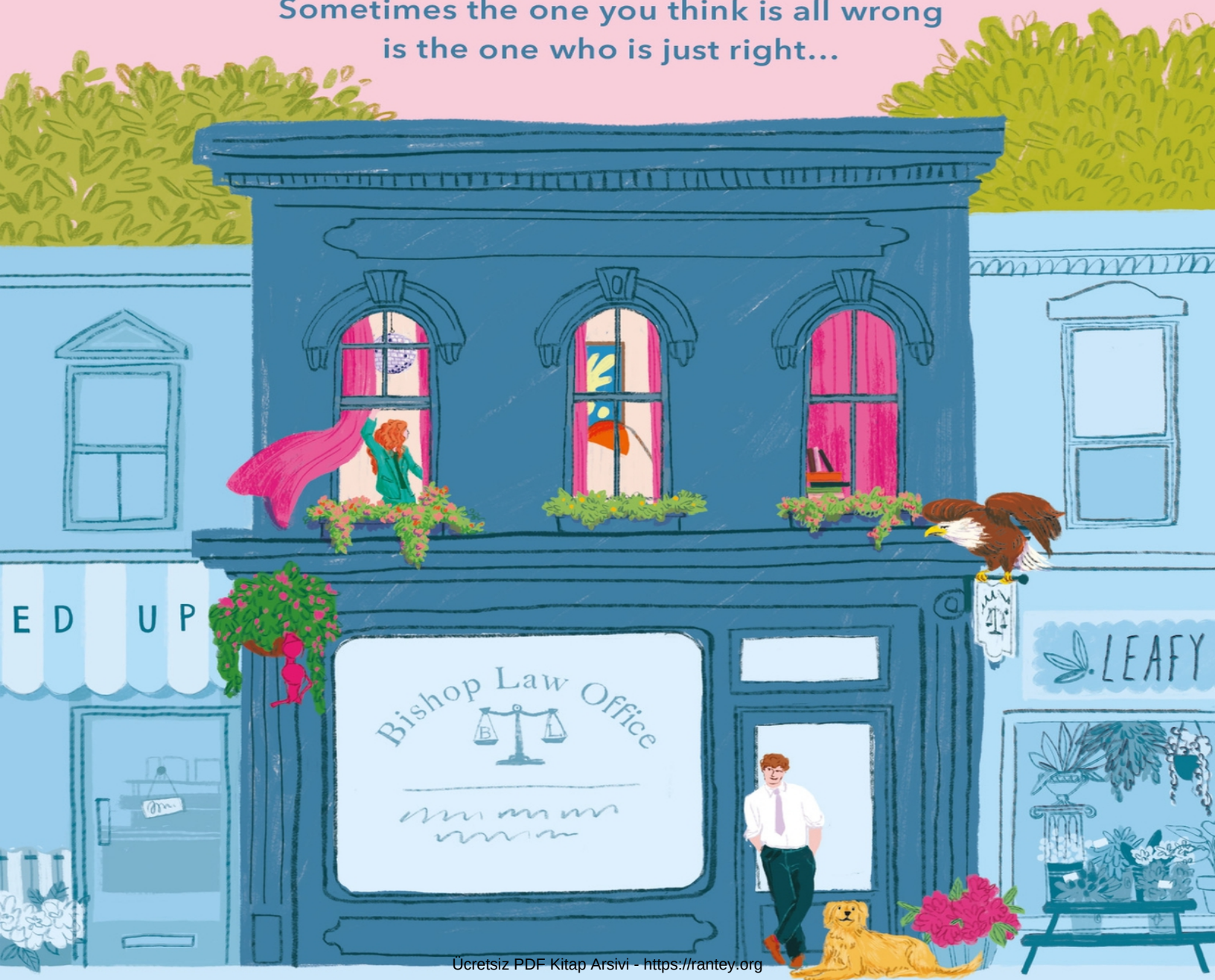
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

LUCY SCORE

Mistakes Were Made

Sometimes the one you think is all wrong
is the one who is just right...

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

Yazar Hakkında

Lucy Score, çağdaş romantik roman türünde *New York Times* ve *Sunday Times*'in anında 1 numaralı çok satan yazarıdır. Edebiyatla iç içe bir ailede büyüdü ve yemek masasının okuma yeri olması konusunda ısrarcıydı; gazetecilik diploması aldı. Kitapları otuz dile çevrildi ve uluslararası çok satan kitabı *"Things We Never Got Over"* televizyon dizisi olarak uyarlanmak üzere satın alındı.

Lucy, Pennsylvania'daki evinde, kendine has fikirleri olan kedileri Cleo ile birlikte tam zamanlı olarak yazarlık yapıyor. Unutulmaz karakterler yaratmak için saatler harcamadığı zamanlarda, Lucy'yi başkalarının yazdığı kitapları okurken, atıştırmalıklar yerken ve hatta bazen spor yaparken bulabilirsiniz.

Lucy Score'un diğ er eserleri

NAKAVT SERİSİ

Üstesinden Gelemediğimiz Şeyler
Sakladığımız Şeyler
Işıktan
Geride Bıraktığımız Şeyler

RILEY THORN DİZİSİ

Yan Komşudaki Ölü Adam
Dolaptaki Ceset
Geçmişten Gelen Bir Patlama
Arka Bahçedeki Ceset

İYİLİKSEVERLİK SERİSİ

Benimmişsin Gibi Davran
Sonunda Benimki
Benim Olanı Korumak

GÜNAHKAR VE AZİZ SERİSİ

Sınırı Geçmek
Kuralları Çiğnemek

HOŞ GELDİNİZ EVİNİZE DÖNÜŞ SERİSİ

Bay Tamirci
Noel Takviyesi

STORY LAKE SERİSİ

Hayatımın Hikayesi

MAVİ AY SERİSİ

Artık Sır Yok
Günaha Düşmek
Son Saniye Şans
Planın bir parçası değil

*Kaosa Tutunmak
Taklit Etmenin İncelikleri
Her Şeyin Başladığı Yer
Ökseotu Öpücüsü*

KORSAN YAYLAR SERİSİ

*Viski Eşliğinde
Yan Sepetli Motosiklet Kazası
Moonshine Kiss
Bourbon Mutluluğu
Cin Fling
Highball Rush*

BAĞIMSIZLAR

*Bir İplikle
Sonsuza dek asla
En Dipteki Kız
En Kötü Sağdıç
Skandalın Bedeli
Gizli Aşk
Umut Kalbi
Maggie yoluna devam ediyor.*

Hatalar Yapıldı

Lucy Puanı

www.hodder.co.uk

İlk olarak 2026 yılında Source Books'un bir alt markası olan BloomBooks tarafından Amerika Birleşik Devletleri'nde yayınlandı.
İlk olarak 2026 yılında Büyük Britanya'da Hodder & Stoughton Limited tarafından yayınlandı.
Hachette UK şirketine bağlı bir kuruluş.

Telif hakkı © Lucy Score 2026

Lucy Score'un, Eserin Yazarı olarak tanınma hakkı, 1988 tarihli Telif Hakları, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca kendisi tarafından ileri sürülmüştür.

Kapak tasarımı Madeleine Jacobs'a aittir.
Kapak illüstrasyonu © Sarah Long

Camila Gray'in harita çizimi

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir veri tabanında saklanamaz veya iletilemez; ayrıca, yayınlandığı cilt veya kapak biçiminden farklı bir biçimde ve sonraki alıcıya benzer bir koşul getirilmeden dolaşıma sokulamaz.

Bu yayındaki tüm karakterler kurgusaldır ve gerçek kişilerle, yaşayan veya ölü, herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bu esere ait CIP katalog kaydı British Library'den edinilebilir.

Ciltli olmayan kitap, ISBN 9781399726979
e-kitap ISBN 9781399726986

Hodder & Stoughton Limited
Karmelit Evi
50 Victoria Seti
Londra EC4Y 0DZ

www.hodder.co.uk

Hem fazla hem de yetersiz olmuş herkese.

İçindekiler

[Yazar Hakkında](#)

[Lucy Score'un diğer eserleri](#)

[Başlık Sayfası](#)

[Telif hakkı](#)

[Adanmışlık](#)

[Harita](#)

[1. Yüzüne bir yılan](#)

[2 Göğüslere doğru bir kamyon](#)

[3 Cinsel kuraklık](#)

[4 Meteor muffin](#)

[5 Güneş çıktı, popolar dışarıda](#)

[6. Kışına saplanmış bir halı çivisi](#)

[7 Kesinlikle benim tipim değil](#)

[8 Kırık, parıldayan şey.](#)

[9 Tek eşli pazılar](#)

[10 Çok sayıda meme ucu](#)

[11 Votka sıçraması](#)

[12. Bayan iç çamaşırlarından uzak durun.](#)

[13. "Sperm" demeyin.](#)

[14 Seksi bataklık canavarı](#)

[15 Emin misin, o kişi sen değil misin?](#)

[16 Bunlar meme, kuduz kurtlar değil.](#)

[17 Rutin anüs bakımı](#)

[18. Yüzüne bir tuğla](#)

[19 Kocaman bir ama](#)

[20. Yatakta kibar olacağını düşündüğüme inanamıyorum.](#)
[21 Kutsal kahrolası penis](#)
[22 İhtiyaç sahibi şehvet düşkünü anakonda](#)
[23 Savaşçı Vampirler](#)
[24 Herkes çok kızgın.](#)
[25 Köşe](#)
[Beaver Dam'da Bikini Gecesi'nde %10 indirim.](#)
[27 Koi babası](#)
[28 Seksi bir büyücü](#)
[29 Sen inanılmaz derecede pratik bir seks tanrısısın](#)
[30 Kokarca kokusu](#)
[31 Ortak bir düşman](#)
[32 Kutu şarap](#)
[33 Erkek vücut parçaları sallanıyor](#)
[34 Tam anlamıyla denizin altında](#)
[35 Kuruş](#)
[36 Penis-göz-ilişkisi-ilk-tanışma-tatlı-sevimli ...](#)
[37 Küçük Theo, solo performans sergileyen bir çocuğun yanında duruyor.](#)
[38 Ama şortum düştü.](#)
[39 Kornealarımınla Bolivya'ya taşınıyorum](#)
[40 Yaramazlık](#)
[41 Aman Tanrım, ne büyük bir zevk!](#)
[42 Tam bir rezalet](#)
[43 Pislik McCrapFace](#)
[44 Petunyaların içine kusmuk](#)
[45 Selam lan, salak](#)
[46 Bu bir düğün çardağı değil](#)
[47 Acil tuvalet ihtiyacı benim mirasım olmayacak.](#)
[48. Bu abartılı jestlere son verin.](#)
[Epilog: Birkaç ay sonrasına ışınlanalım.](#)

[Teşekkürler](#)
[Yazarın Notu](#)

1

Yüzüne bir yılan

Zoey

Kuzenim şanslıydı çünkü olay başka bir eyalette meydana geldi ve cinayet yasa dışıydı.

"İnez," dedim son sabımla. "Şu histeriyi biraz azaltman gerekiyor. Anlamsızca feryat ederken sana yardım edemem."

"Neden sanki bir mağaradaymışsın gibi konuşuyorsun?" diye sordu Inez, beni panik içinde aramasını sağlayan dramayı bir anlığına unutarak. "Aman Tanrım, Zoey! *Gerçekten* bir mağarada mı mahsur kaldın?"

Gözlerimi devirebilirdim ama yatağımın altındaki gizli bölgeyi keşfetmek için yüzüstü yattığım için bu çaba boşa giderdi. "Evet, Inez," dedim kuru bir sesle. "Bir mağarada mahsur kaldım ama o kadar özveriliyim ki, aradığında hayatımı tehdit eden durumumla seni rahatsız etmek istemedim."

"Aman Tanrım!" Saf kuzenimin hoparlörden attığı çığlık kulaklarımı kanatacak gibiydi. "Tamam, bana konumunuzu bildirin, ben de Kanada Kraliyet Atlı Polisi'ni veya mağaralara girip insanları kurtaran kim varsa onu göndereyim."

"Tanrı aşkına, mağara keşfe çıkmıyorum. Yatağımın altında bir çizme arıyorum. Kanada polislerini (bu arada onlar Kanadalı) arayın. Pensilvanya'dayım." Telefonumun feneriyle, otelin büyük yatağının altındaki karanlık uçurumu taramaya devam ettim.

İşte tüylü diz çoraplarım oraya gitmiş.

"Mağarada kapana kısılıp yaralar tarafından yenmek üzere olmadığınızdan emin misiniz?"

"Kesinlikle." *Aha!* Kayıp Stuart Weitzman botumu rustik komodin ile yatak ayağı arasına sıkışmış halde buldum. Onu kurtarmak için boyun kasımı incittim ve kafama bir darbe aldım.

"Güzel. O halde sıra bana gelsin. Nerede *yaşayacağım* ?"

Biz Moody'ler dramatik bir halktık.

"Şöyle bir fikrim var," dedim yatağın altından yavaşça çıkarken. "Neden benim dairemde kalmaya devam etmiyorsun? Biliyorsun işte. Ben geçici olarak Teeny Hallmarkville'e taşınırken sana cömertçe alt kiralama yaptığım, üçüncü kattaki tek odalı daire. Modellik/yemek servisi kariyerinden şimdiden vazgeçiyor musun?"

Inez, üstsüz yemek servisi yapan bir şirket kurma hayaliyle Manhattan'a taşınmıştı. Ancak kendi ifadesiyle, sanatsal *bir üstsüz yemek servisi şirketi*ydi. En son duyduğuma göre, sıcak domates çorbasıyla ilgili talihsiz bir olaydan sonra sadece soğuk mezeler servis ediyordu.

Nefes nefese ve ağrıyan boynumu ovuşturarak kendimi yatağa attım ve otel odamda yaşanan felaketi inceledim. Temiz ve kirli çamaşır yığınları yerde yer kapmak için yarışıyordu. "İş eşyalarım" - yani dizüstü bilgisayarım ve birkaç küçük evrak yığını- yatağın her yerine yayılmış ve odanın geniş göl manzaralı penceresinin altındaki küçük iki kişilik masayı işgal etmişti. Küçük dolapta adeta bir kıyafet felaketi yaşanmıştı ve artık kapıları kapanmıyordu.

Uzun bir süre otel odasında yaşamak ve çalışmak, umduğum kadar cazip değildi. Otelin bana verdiği cömert indirimle rağmen, yine de çok pahalıydı. Bunun acı verici bir şekilde farkına vardım.

Aylık mali durumumu kontrol etme rutinimi birkaç hafta geciktirmiştim ve tasarruf hesabımın dibine ulaştığımı fark ettim. Tek müşterimin kitabının yayınlanmasıyla birlikte acente payım gelene kadar (yedi hafta sonra) hayatta kalabilmek için radikal önlemler almam gerekiyordu.

"İşte sorun da bu, Zoey. Artık bir dairen *yok* ," diye sızlandı Inez, ben bacağımı havaya kaldırıp ayağımı botun içine sokarken.

"Yedinci kattaki fırıncıdan herhangi bir yiyecek kabul etmedin, değil mi? Dairemi binanın poker oyununda kumara yatırmadın. Seni uyarmıştım. Madam Reneski bir kumarbaz. Las Vegas'taki dört kumarhaneden men edildi."

"Ne? Hayır! Sadece Chanel kazağını ona kaptırdım."

"Kırmızı Chanel kazağını kastetmiyorsan, aile toplantısında seni öldürürüm."

"Zoey, lütfen dikkatini topla mısın? Sana dairemizin artık daire olmadığını, apartman dairesi olduğunu anlatmaya çalışıyorum."

Kıvırcık sağlıklı bir oyuncak bebek gibi aniden oturur pozisyona geçtim. "Ne dedin?"

"Bina apartman dairesine dönüştürülecek. Dediler ki, ya yerinizi satın alın ya da eşyalarımızı çıkarın, otuz gününüz var."

"İnez, bunu kim söyledi?" diye sordum.

"Bilmiyorum Zoey. Bütün bildirimleri gönderen ve birkaç hafta önce bina toplantısında konuşan kişiler..."

Elimle alnıma vurdum. "Bunu neden daha önce söylemedin?"

"Öyle yaptığımı sanıyordum. Değil miydi?"

Hayatımın büyük bir bölümünde "uçarı" olarak etiketlenmeye katlanmış biri olarak, aşk romanı sektörünün "yaşamak için çok aptal" etiketini biraz acımasız bulmuştum. Ta ki bu ana kadar.

"Hayır," diye karşılık verdim. "Bana Pilates'te tanıştığın o kıllı adamın duş giderimi tıkadığını ve Quick Stop'ta *RuPaul's Drag Race*'in kazananını sosisli sandviç alırken gördüğünü sandığını söylemiştin."

"Ah. Hayır, öyle değil. Bu çok daha önceydi. Belki başka bir kuzenime söylemişimdir?"

"Biliyor musun, Inez? Seni sonra arayacağım." Ona hakaret etme dürtüsüne yenik düşmeden telefonu kapattım.

Telefonumdaki alarm, Hazel ile randevuma iki dakika kala sinir bozucu bir şekilde çaldı.

"Lanet olsun," diye mırıldandım, pencerenin yanındaki sandalyelerden birinden nispeten temiz bir ceketı kapıp başka bir numarayı tuşladım.

"Zoey! Senden haber almak ne güzel. O aptal kuzenin şimdi ne yapıyor?" Bayan Newville, Manhattan'da benim dairemin karşısında oturan, seksen küsur yaşında, emekli bir Broadway yıldızı ve amatör bir yemek eleştirmeniydi.

"Bana binanın apartman dairesine dönüştürüleceğini söylemedi."

Uzun ve ağır bir sessizlik oldu. "Kahretsin."

"Bu nasıl olabilir?" diye sordum, kolumu ceketin kolundan

geçirerek.

"Bina sahibi bir piramit emlak şemasına karıştı ve hapse girdi. Yeni sahibi kiralama işleriyle uğraşmak istemediği için apartman dairesi yoluna girdi. Biliyorsunuz, sadece otuz gününüz var, değil mi?"

"Evimi alıp almayacağıma karar vermek için otuz günüm mü var?" diye umutla sordum, ikinci favori dudak parlatıcımı sürerken. Birinci favorimi bir hafta önce kaybetmişim ve yenisini sipariş etmeyi unutmuştum. Bahsettiğim mali felaket yüzünden şimdi de sipariş veremeyecektim zaten.

"Otuz gün içinde kapatın ya da defolup gidin," diye düzeltti Bayan Newville.

"Kahretsin," diye mırıldandım. Kapıma neşeli bir şekilde vuruldu. Dün gecedен kalma yemek tepsisinin üzerinden atlayıp kapıyı hızla açtım.

En yakın arkadaşım ve tek müşterim olan Hazel, orada kendinden emin, ıslık ıslık ve aşık bir şekilde duruyordu. Uzun kestane rengi saçları sallanan bir at kuyruğu şeklinde toplanmış, kalın kakülleri gözlüklerini vurguluyordu. Ayaklarının dibindeki tüylü köpek bana yargılayıcı bir bakış attı. Meetcute, Hazel'in yakında kocası olacak Campbell Bishop'ın geçen yaz yaptığı büyük özür-evlilik teklifinin bir parçası olan orta boy, siyah beyaz, tel tel kabarık bir köpekti.

Köpek, sanki çiğ deri bir oyuncakmış gibi botlarıma pençeleriyle saldırdı. Onları içeri doğru ittim ve kıymetli botlarımla Meetcute'un minik, jilet gibi keskin dişlerle dolu ağzı arasında biraz mesafe bırakmaya çalıştım. Hayvanları *sevmediğimden* değildi. Sadece onları saygılı bir mesafeden, dişlerinden, pençelerinden, tüylerinden ve salyalarından uzakta takdir etmeyi tercih ediyordum.

"Linki size mesajla gönderiyorum," dedi Bayan Newville. "Uyarıyorum, istenen fiyat yüreği zayıf olanlar için değil."

"Bilgilendirdiğin için teşekkürler. Kalacak mısın?" Binayı ya da New York'u onsuz hayal edemezdim.

Kadın homurdandı. "O fiyata mı? Asla. Yeni erkek arkadaşım Portekiz'e taşınıyorum. Dinle, gitmem lazım. Bir finans müdür yardımcısı ve iki rahibeyle karaoke için buluşacağım. Görüşürüz evlat!"

İki yüz yaşına kadar yaşasam bile, onunki kadar ilginç bir hayatım

olmazdı.

"Hoşça kalın, Bayan Newville," dedim somurtkan bir şekilde.

Bu olamazdı. Bu, geçen yılki ani işten çıkarılmamdan beri üzerinde çalıştığım muzaffer geri dönüşün bir parçası değildi. Bu, devasa bir geri adımdı.

Telefonu kapattığımda Hazel, Meetcute'u serbest bırakarak, "Broadway'in en sevdiğimiz kızı nasıl?" diye sordu.

O sevimli yaramaz, neşeli bir iniltiyle hemen kirli çamaşırlarımın arasına daldı.

"Portekiz'e taşınyorum. Yaşam maliyetine bağılı olarak bir sonraki durağımlı olabilir." Bayan Newville'den gelen mesaj bağlantısına tıkladım, hızla sayfayı kaydurdım ve ardından hayatımın daha mutlu, daha az evsiz bir dönemine geri dönebilmeyi şiddetle diledim. Daha önceki edebiyat ajansım ve yüksek gelirli müşterilerim Zoey'nin en iyi döneminde bile kendi dairemi satın alacak param yoktu. Tek bir müşterisi kalmış ve azalan birikimleriyle yaşayan Zoey mahvolmuştu... hem de iyi anlamda değil. "Kahretsin!"

Hazel, yemek sandalyelerinden birinin üzerindeki posta yığınına kenara çekip otururken, "Sorun ne?" diye sordu.

"Kuzenim-"

"Üstsüz yemek servisi yapan mı, hippı tarzı otel işleten mi, yoksa alpaka yetiştiren bir biyokimyacı mı?" diye araya girdi.

"Dairemi kiralayan, akıllı başında olmayan yemek şirketi sahibi bana binanın kat mülkiyetine dönüştürüleceğini ve otuz gün içinde ya daire satın almam ya da çıkmam gerektiğini söyledi."

Hazel neşeli görünmemek için elinden gelenin en iyisini yaptı. Ama beni hiç kandıramadı.

Ona suçlayıcı bir şekilde parmağımlı uzattım. "Kes şunu."

"Neyi durdurayım?" diye sordu, kahverengi gözleri sahte bir masumiyetle kocaman açılmıştı.

"Övünmeyi bırak."

"Ben sevinçten uçmuyorum. Meetcute, ben sevinçten uçuyor muyum?"

Köpek, parçaladığı çorabı bırakıp başını yana eğerek düşünceli bir ifadeyle baktı.

"Seçeneklerim var," diye ısrar ettim.

"Elbette ki öyle."

"Bu yeri satın alabilirim." Birkaç bankayı soyup, varlığından haberdar olmadığım, vasiyetinde bana her şeyini bırakmış zengin bir akrabamı bulsam belki. Ama bu muhtemelen otuz günden fazla sürerdi. "Ya da şehirde yeni bir yer bulabilirim. Belki Village'a taşınırım. Ya da New Jersey'e. Ya da belki de... oda arkadaşlarıyla bir yer bulurum." Kelimeler boğazıma takılmadığı için kendimi tebrik ettim.

"Elbette," dedi, dağınık evraklarını yığınlar halinde düzenlerken.

"Rahatlama. Gitmeye hazırım," diye uyardım.

"Bundan emin misin?" diye sordu Hazel masum bir şekilde, masadaki araştırmalarımı karıştırırken ve bir çıktıyı gösterirken. Beyaz balınam, yazar Earl Wiggins'ın sert, sinirli yüzü bana bakıyordu. Moby Dick'ten bile daha kaba bir herifti, ama onu müşteri olarak kazanabilirsem, mali sıkıntılarım sevinç çılgınlıklarına dönüşecekti.

Elindeki kağıdı kapıp kocaman çantamın içine tıktırdım. "Olumlu. Monta ihtiyacım var mı?"

Doğu Pensilvanya'da ilkbaharın başları oldukça değişken geçiyordu ve odamın penceresinden Nisan başındaki sıcaklığı ve rüzgar hızını ölçmek imkansızdı.

Hazel oturduğu yerden kalkmadı ve çantamı işaret diliyle inceledi. "Earl Wiggins eski kafalı, kadın düşmanı bir pislik. Bir kokteyl partisinde bana aşk romanlarının 'gerçekçi olmayan saçmalık' olduğunu, çünkü kadınların birden fazla orgazm yaşayamayacağını söylemişti. Kadın menajeri hiç olmadı çünkü genetik olarak aşağı olduklarına inanıyor. Bir paltoya ihtiyacın olacak. Ve buraya taşınabilirsin."

Ona ters ters baktım.

Hazel, somurtkan müteahhit Cam ile resmen nişanlandıktan hemen sonra, Story Lake'in edebi ajans imparatorluğumu yeniden kurmak için mükemmel bir yer olduğuna beni ikna etmek için elinden gelen her şeyi yapmaya başladı.

"Haze, küçük kasaba hayatını, 'herkesin adını bildiği' ortamını benimsediğine sevindim. Senin için çok güzel, falan filan. Ama eski kocan ve diğer eski meslektaşlarım gibi narsist soytarılardan *New York Times*'in en çok satan yazarlarını, *'Towny McLake Face'* sloganını

seçmiş küçük bir kasabada saatlerce uzakta yaşıyorsam kapamam. Ajanların kitap olaylarının yaşandığı yerlerde yaşamaları gerekiyor.”

Omuz silkerek alaycı bir şekilde, “Lütfen. İşinizin yüzde doksan beşi artık evden yapılabilir. Çoğu emlakçı artık ofise bile gidip gelmiyor. Sadece bir yıl için buraya taşınarak ne kadar para tasarruf edeceğinizi düşünün.” dedi. Ayağa kalktı ve ellerini omuzlarıma koydu. “Burada ne kadar çok dolap alanınız olabileceğini düşünün.”

En yakın arkadaşların sorunu buydu. Hangi düğmeye basacaklarını tam olarak biliyorlardı. Gururlu ve sadık bir kıyafet düşkünü olarak, fantezilerimin çoğu geniş gardıroplarla ilgiliydi. New York'un bütçeme uygun olarak sağlayamadığı nadir şeylerden biriydi bu.

"Seçeneklerimi değerlendireceğim," diye söz verdim.

Evet, Story Lake'te daha uzun süre kalmak bir seçenektir. Ama bu, başarısızlığı kabul etmek gibi geldi. Küçük kasaba hayatına uygun değildim. Yoğun, başarılı bir Manhattanlıydım... ya da en azından öyleydim. Ve gerekirse geri dönmek için tırnaklarımla yolumu açardım. Sadece önümüzdeki birkaç ayı atlatmam, Hazel'in kitabını zirveye taşımam ve orta derecede iğrenç Earl Wiggins'ı müşteri olarak kazanmam gerekiyordu. Çok kolay.

"Şimdi lütfen gidebilir miyiz?" diye sordum. "İmzalamanız gereken ciltsiz kitap siparişleri var ve ön sipariş detayları üzerinde strateji geliştirmemiz gerekiyor."

"Elbette. Ama pantolon giymediğinizin farkındasınız, değil mi?"

"Bok!"

Pantolon sorununu, desenli tayt üzerine giydiğim şık, özel dikim bir şortla çözdükten ve en sevdiğim sütyenimi Meetcute'un elinden zorla aldıktan sonra, aşağı kata indik. Story Lake Lodge, gölün sessiz, ağaçlarla çevrili doğu kıyısında yer alıyordu. Siyah tahta ve çıta kaplamalı ve yeşil metal çatılı, rustik üç katlı bir binaydı. İki kanadı, kayalık kıyı şeridine doğru her iki tarafa doğru açılı olarak uzanıyordu.

Buraya ilk yerleştiğimde, haftalarca pansiyonun tek kiracısı olduğum zamanlar olmuştu. Ancak Hazel'in gerçek hayattaki mutlu sonuna olan kamuoyu ilgisi sayesinde, hem pansiyon hem de kasaba kitap sever turistlerde bir artış yaşıyordu. Hatta açıklanamaz bir şekilde Story Lake'i yeni kalıcı evleri yapmaya karar veren bir avuç okuyucu bile vardı.

Asansörden çıktığımızda, güneşli lobinin karmaşasıyla karşılaştık.

"Vay canına," dedim, otel sahibi ve baş aşçı Hana'nın dövmeli omzunda taşıdığı parıldayan tül rulosunun ucundan kaçınarak.

"Özür dilerim Zo. Düşün hazırlıkları," diye seslendi uzun bacaklarıyla yanımızdan geçerken.

İki iri yarı adam, şıkır şıkır ses çıkaran cam eşyalarla dolu tepsilerle yüklü arabaları iterek onun arkasından koşuyordu.

Hana'nın eşi ve iş ortağı Billie, resepsiyonda iki telefonu kulağına dayamış, bir yandan da agresif bir şekilde başını sallayarak bir kuryeyi lobideki bara doğru yönlendirirken, dirseğiyle bize el salladı.

El salladım ve yanakları kızarmış, gözlerinde çılgın bir mutluluk olan bir kadın önüme geçince neredeyse yere düşüyordum. *Üzerinde "2 NUMARALI GELİN" yazan bol bir sweatshirt giyiyordu.*

"Aman Tanrım," dedi gözleri parlayarak. "Gerçekten sen misin? Yani, burada *yaşadığınızı* biliyordum. Bu yüzden biz—ben ve neredeyse eşim, yaşasın!—burada evlenmeye karar verdik. Kış Festivali ve Ultimate Bingo Şampiyonası için Maryland'den geldik, esasen seni takip etmek için ve sonunda şehre aşık olduk, bu yüzden düğünümüz için bu hafta sonu olan oteli kiraladık. Kesinlikle gelmelisin! Seni seviyoruz!"

İkinci gelin, tüm bunları tek nefeste, benden çok daha uzun ve ünlü en yakın arkadaşşıma, başımın üzerinden söyledi.

Neşeli gelinin Hazel için herhangi bir fiziksel tehdit oluşturmadığından emin olmak için ajanvari bir şekilde etrafta dolaştım, sonra isteksizce köpeğin tasmaşını alıp kenara çekildim.

"Burada mı evleniyorsunuz? Ben de! Tebrikler!" diye sevinçle bağırdı Hazel.

"Aman Tanrım , *Hazel Hart'la aynı mekanda mı evleniyorum?*"

Ses aralığındaki değişiklik Meetcute'u acınası bir şekilde inlemeye itti. Ona acıdım ve güneşli ama serin bahar gününde dışarı, ön kapıdan çıktım.

Köpek, sanki halletmesi gereken önemli bir işi varmış gibi burnunu çekerek kaldırımında ilerledi. "Aman Tanrım. Lütfen kaka yapma. Lütfen kaka yapma," diye hayvan kakası tanrılarına yalvardım, ta ki Hazel bir dakika sonra bize katılana kadar. "Ne heyecanlı bir gelin," dedim, minnetle tasmaşını ona doğru fırlatarak.

"Çok tatlı, değil mi? Şimdiden uyarayım. Düşünümde tamamen çekilmez olacağım," dedi hayal kurarak.

Meetcute çimenlerin üzerinde dar bir daire çizerek çömeldi.

Ha. Teşekkürler, kaka tanrıları! En azından bugün bir şey yolunda gitti. "Hiç şüphem yok. Eğer öyle olmasaydı hayal kırıklığına uğrardım. Cam düşün planlamasını nasıl hallediyor?"

Tasmanın ucuna takılı şık poşet kutusundan bir köpek dışkısı poşeti çıkardı. "Yemek, çiçekler ve davetiyeler konusunda şaşırtıcı derecede inatçı."

"Elbise hakkında ne dedi?"

Hazel, pislikleri temizliyor olmasına rağmen sinsi bir gülümsemeye gülümsüyordu. Aşk insanlara tuhaf şeyler yaptırıyordu. "Kolayca çıkarılabilir olması gerektiğini söyledi."

İçimden bir ah çektim. "Seni bu kadar çok sevmeseydim, muhtemelen senden nefret ederdim."

"Anlıyorum," dedi kendinden emin bir şekilde.

Yazma işleri nasıl gidiyor?

Yüzünü buruşturdu. "Hâlâ karakterleri tanımaya çalışıyorum."

Bu, yazmaktan çok çevrimiçi alışveriş yapmak anlamına gelen bir şifreydi.

"Biliyorsun, geri dönüş için çok satan bir kitaptan daha iyi tek şey..."

"Biliyorum, biliyorum. *İki tane* çok satan kitap."

"Neye takılıp kaldın?"

"Bilmiyorum. Sanırım henüz kim olduklarını bilmiyorum. Bu da neden birlikte olmadıklarını bilmediğim anlamına geliyor."

"Cam'e ilham verme konusunda daha fazla çaba göstermesi gerektiğini söyle," diye önerdim.

"Ah, yaptı. Bu sabah. Mutfakta," dedi Hazel, mutfak tezgahında orgazm olmuş bir kadının ürkütücü, kendinden memnun gülümsemesiyle.

"Aşk çok hijyenik olmayan bir şey."

Kitabevi'ne yürüyerek gitmeye karar verdik. Bu, Meetcute'a geçtiğimiz her ağaca işeme şansı verdi. Ve *banana* da Hazel, Cam'in ona aldığı ikinci el Suburban'la yarım mil mesafeyi kat ederken kapı kolunu tutmaktan tırnaklarını kırmama şansı verdi. Sürüşü

gelişiyordu. Yavaş yavaş. SUV'nin büyüklüğü direksiyon başında güvenliğini sağlıyordu, ancak aynı şey kasabanın kaldırımları ve komşuların geri dönüşüm kutuları için söylenemezdi.

Bulutsuz mavi gökyüzünde güneş parlak bir şekilde parlıyor ve Lake Drive boyunca uzanan son kar kalıntılarına yansıyor. Nergis ve çiğdemlerin yeşil filizleri başlarını yukarı doğru uzatarak yakında güzellik ve sıcaklık vaat ediyordu. Yeni başlangıçlar. Taze başlangıçlar.

Evet. Herkes yeni bir dönemin tadını çıkarıyordu. Benimki ise diğerlerininkinden biraz daha az zafer doluydu. Dairemi kaybetmek, başarısızlıklar sarmalının son metaforik damlasıydı; gözlerime limon suyu sıkılması gibiydi.

"Peki, Cam ve ben kalktığımızda bu sabah kahvaltı masasında kedi maması yiyen kimdi tahmin edin?" dedi Hazel, kemerine taktığı köpek tasmaını ayarlarken; çünkü artık kemerine köpek tasmaı takan bir tipti.

"DeWalt diye tahmin ediyorum." DeWalt, Hazel'in yazı yazarken masasında ona eşlik eden tumbul turuncu kedisiydi. Ve *ona eşlik etmekten kastım*, şişman vücudunu klavyesinin üzerine yayması ve el yazmasına anlamsız karakterler eklemesiydi.

Meetcute, kasabaya götürmek için mükemmel bir sopa arayışıyla ormana doğru koşarken, "DeWalt ve *Bertha*," diye duyurdu.

Hazel, pembe, ucube gibi evini bir anlık panikle, pek de doğru olmayan bir çevrimiçi açık artırmadan satın almıştı; ancak evin ciddi bir bakımsızlık içinde olduğunu ve büyük, yarı evcilleştirilmiş bir rakuna ev sahipliği yaptığını keşfetmişti. Bertha'yı Liam Neeson ve tersine Houdini'nin birleşimi olarak düşünmeyi severdim. Cam ne kadar rakun geçirmez önlem alırsa alsın, eve geri girmesini sağlayan özel bir dizi yeteneği vardı.

"Bu, Cam'i yine aynı çıkmazın içine sürükleyecek, değil mi?" diye takıldım.

"Sanırım rakun yuvasını kastediyorsunuz. Zaten telefonda kardeşleriyle konuşmuş, bazı gözetleme taktiklerini tartışıyordu."

"Bu, ikinci kitap için ilham kaynağı gibi görünüyor."

"Ah, göreceğiz. Yazmak zor ama gerçekten de ciddi bir işe girmek istemiyorum."

"Sen ve Cam'den ilham alarak koca bir kitap yazdın. Belki de sana

ilham verecek yeni bir çift bulman gerekiyor?" diye önerdim.

"Bu hiç de kötü bir fikir değil. Seni yanımda tutmamın sebebi de bu olsa gerek."

Meetcute, ağzında orta boy bir ağaç dalıyla ormandan fırladı. Gururla o dalla bacaklarıma vurdu.

"Ahh! Çok tatlısın! Ne kadar da iyi iş çıkardın!" diye mırıldandı Hazel.

"Ah, evet, çok atletiksin. Bu yürüyüşümüzü *hiç* engellemeyecek," dedim, isteksizce başını okşayarak. Bastonu düşürmeden, sevinçle kıpır kıpır hareket etmeye başladı.

Kasabaya doğru yolumuza devam ettik. Yaklaşırken Hazel, üzerinde "PISKOPOS" YAZAN TAHTA BİR LEVHA BULUNAN SIRADAN POSTA KUTUSUNU İŞARET ETTİ. "Levi, el yazması üzerinde ilerleme kaydediyor. Oldukça ciddiye alıyor. Bana sadece birkaç bölümünü okumama izin verdi, ama iyiler. Eğer ilgilenirsen, ilk taslağı bittiğinde sana bir kopyasını temin edebilirim."

"Levi's hazır olana kadar Earl Wiggins'ı ikna edemezsem, bir göz atacağım," diye söz verdim.

Hazel burnunu kırıştırdı. "Ciddi misin, bu eski kafalı, 'eskiden erkekler erkekti, kadınlar yemek yapardı' diyen yaşlı adamdan ne istiyorsun?"

"O *çok satan* adam son on beş kitabında *New York Times*'in en çok satanlar listesinin tamamını elinde tutuyor," diye belirttim. "Ayrıca, kitabınızı listelerin zirvesine taşıdıktan ve eski firmamdan bir başka çok satan kitabı kaptıktan sonra, hayatta resmen kazanmış olacağım."

"İntikam Arzusu"ndaki Zoey, en sevdiğim Zoey'lerden biri. Ama kahramanım sen olsaydın, ona ne diyeceğimi biliyor musun?"

"Ben kimsenin kahramanı değilim," diye ısrar ettim.

Hazel elini kalbine götürdü. "Muhteşem ve yetenekli kahramana, intikamın hayattaki en tatmin edici arayış olmadığını hatırlatan, muhteşem ve yetenekli en iyi arkadaş olurdum."

"Gerçekten mi? Nedir o?"

"Aşk," dedi dramatik bir şekilde.

"Öyleyse, bu gerçek hayat ve senin kitaplarından biri değil, neyse ki seni dinlemek zorunda değilim."

Tam o sırada üzerimize bir gölge düştü. Meetcute'un iri gözleri daha da açıldı ve elindeki sopayı yere bırakıp üzerimizde gizlenen şeye vahşice havlamaya başladı.

"Lanet olsun, Goose," dedi Hazel, başımızın üzerindeki çıplak bir ağaç dalına konmuş kel kartala öfkeyle bakarak. Bu kasabanın kendi kel kartalına sahip olmasına hâlâ alışamamıştım. New York'ta sadece güvercinlerimiz vardı. Bu kuş çok büyüktü ve belki de biraz görkemliydi. Ama aynı zamanda tam bir belaydı. Eğer bir hayvan düşmanım olabilseydi, Goose benimki olurdu. Story Gölü'ne vardığımızda Hazel'in kafasına vurmuş ve kucağıma kocaman bir ölü balık bırakmıştı. Hâlâ duygusal olarak yaralıyım.

"Üzerimize *pislemeyin* ," diye en otoriter ses tonumla emrettim.

Hazel, "Köpeğimi *yemeyin* ," dedi.

"Evet, bunu da yapmayın," diye ekledim hemen.

Hazel başını yana eğerek, "Pençelerinde bir şey mi var?" diye sordu.

Meetcute havlamayı bir anlığına durdurdu ve onun başını yana eğme hareketini taklit etti.

Gözlerimi kısarak yukarı baktım. Meşe ağacının pürüzlü gri kabuğuna karşı kesinlikle *bir şey* hareket ediyordu. Uzun ve ince bir şey.

Yemin ederim, kuş kocaman kanatlarını açarken dosdoğru gözlerimin içine baktı.

"Bu bir...?" Hazel'in sesi dehşet içinde kesildi.

"Sakın yapma, Goose," diye kısık bir sesle uyardım.

Ama artık çok geçti. Kuş pençelerini açtı ve avını bana doğru hızla düşürdü.

Yılan—hem de canlı bir yılan—alnıma çarptı ve omzumdan kayıp gitti.

"Ne. Lan. Şey? Tüylü eşek herif!" diye bağırdım. Hayatta kalma içgüdüğü devreye girdi ve saçlarımı ve omuzlarımı şiddetle fırçalayarak yolda koşmaya başladım. "Çıkar şunu! Çıkar şunu!"

Lanet olası kartal ve lanet olası yılanından olabildiğince uzaklaşmaya çalışırken, asfalt üzerinde panik içinde zikzaklar çizerek koştum. Ama korku ve adrenalin görüş alanımı daraltmıştı. Hazel adımı bağırdığında, cam ve metal üzerindeki güneş ışığının parıltısı

gözlerimi çoktan kör etmişti.

2

Göğüslere bir kamyon

Gage

Bu, Pennsylvania'nın uzun ve gri kışını katlanmaya değer kılan türden bir bahar günüydü.

Kamyonetimin camları açıldı, kahvem sıcaktı ve Nisan güneşi, Lake Drive'da kuzeye doğru ilerlerken henüz iskelet halindeki ağaçların arasından parılıyordu. Uzun zamandır ilk kez, tekrar doğru yolda olduğumu hissettim ve birkaç yıl önce bir kenara bırakmak zorunda kaldığım hedefler birdenbire tekrar ulaşılabilir görünüyordu. Ve artık hedef almaya hazırdım.

Kamyonun hoparlöründen müşteriye, "Saat üçte ofisimde görüşürüz Bayan Babcock," diye söz verdim.

En sevdiğim türden bir günün ortasıydım: yoğun bir gün. Kardeşlerimle birlikte müteahhitlik işlerinde geçireceğim dolu dolu bir sabahın ardından, hukuk büromdaki randevularla dolu bir öğleden sonra beni bekliyordu.

"Ünlü muzlu keklerimi ve torunumu getireceğim. Bekar, heteroseksüel olanı, evli lezbiyen olanı değil," diye açıkladı.

Story Lake'in nüfusunda yeni bakım evinin açılmasıyla altmış beş yaş üstü bir artış yaşandığından beri, bir sürü müşterim beni bekar akrabalarıyla tanıştırmaya çalışıyordu. Çekiç sallıyor olmam ya da vasiyetname hazırlıyor olmam fark etmiyordu. Emekliler arasında, görünüşe göre bekar biri olarak çok rağbet görüyordum.

Bunu sorun etmedim, çünkü son zamanlarda katıldığım tanışma uygulamaları tam olarak aradığım şeyi sunmuyordu. Ciddi bir ilişkiye hazır biriyle tanışmak gerçekten bu kadar zor muydu? Evrenin en

huysuz insanlarından biri olan kardeşim Cam, şehirde araba sürerek bunu başarmıştı. Ben yüzde yüz daha çekiciydim ve çoğu zaman daha iyi bir ruh halindeydim. Benim için daha da kolay olmalıydı.

"Dört gözle bekliyorum," dedim telefonu kapatmadan önce ve yol arkadaşıma baktım.

Başını camdan dışarı çıkarmış, aracın yan tarafını sürekli bir salya akıntısıyla boyamakla meşguldü.

Nana—yeğenlerim ve kuzenlerimin son zamanlarda " *Arrested Development* " dizisini izlemeye başlamaları sayesinde "Banana Stand"ın kısaltması—annem tarafından bir köpek çiftliğinden kurtarılan, bakımı zor, düşük zekalı bir golden retriever'dı. Annem, birkaç ay önce bu dört ayaklı ev arkadaşını bana bıraktığında Nana'yı "geçici koruyucu aile" olarak tanıtmıştı. Ama kimse onu sahiplendirmeye çalışmamıştı ve Nana ile ben birbirimize alışmıştık.

Artık bir köpeğim vardı.

Kamyonumun sesli mesaj okuma sistemi, "Cammy'den mesaj," diye düz bir sesle duyurdu. "'Hey, aptal. Sprey köpüğünü unuttuysan gelmeye zahmet etme.'" Cevap vermek ister misin?"

"Evet. Yüzünü köpükle kapatacağım, pislik," dedim.

Kamyondan şu anons yapıldı: "Livvy'den mesaj geldi. 'Bana bir sandviç getir Gigi. Sen boğulurken ben yiyeceğim, salak herif.'"

Kardeşlerim tam birer pislikti. Sevimli, hatta bazen eğlenceli pisliklerdi. Ergenlik yıllarımızda anne babamızın bizi nasıl öldürmediğini sık sık merak ederdim.

Nana bana hayatının en güzel gününü yaşıyormuş gibi saf bir sevinçle baktı. Kızıl-altın rengi kulaklarını okşadım ve dikkatimi tekrar yola çevirdim; yolda başka bir kızıl-altın parıltı gözüme çarptı.

"Bok!"

Nana'yı koltuğa doğru iterek direksiyonu sertçe sağa çevirdim. Kamyon, yarı yolda hendeğin içine doğru kayarak sert bir şekilde durdu; ben de daha önce hafif bir *çarpma sesi* duydum, ama hissetmedim.

Emniyet kemerimi çözdüm ve direksiyonun arkasından fırladım. Onu gördüğüm anda kalbim durdu sanki.

"Zoey!"

Arkamda, Nana kamyonun içinde inliyordu.

Son birkaç aydır unutmaya çalıştığım kadın, arabama çarpıp savrulduktan sonra yolun ortasında yatıyordu. Kıvrık saçları alevli bir hale gibi başının üstüne yayılmıştı ve yosun yeşili gözleri sıkıca kapalıydı.

Aman Tanrım. Bir anlığına gözlerimi yoldan ayırmıştım. Birdenbire ortaya çıkmıştı ve şimdi hareket etmiyordu. Yanına diz çöktüm ve nabzını kontrol etmek için bileğinden tuttum. "Zoey!" diye tekrar bağırdım, korku tüm vücudumu dondurmuydu.

Derin bir nefes alıp inerken göğsü kabardı. Kalbim yeniden atmaya başladı.

İnleyerek, "Aptal kamyonuna vücudumla çarptım," dedi.

Kahretsin.

"Evet, yaptın," dedim sert bir sesle, ellerimi uzuvlarında gezdirerek yara olup olmadığını kontrol ederken. "Ne yaptın Zo? Kendini öldürebilirdin. Lanet olası yolun ortasına koşarak ne yapıyordun?"

İşte bu yüzden, o şehre geldiğinden beri ona karşı herhangi bir çekim duymamaya karar vermiştim. Bu kadın, hiçbir şeyi ciddiye almayan, doğal bir felaketti. Dürtüsel ve umursamazdı, güvenlik ve sorumluluk gibi şeylerle uğraşmak yerine eğlenmekle meşguldü.

"Evet. Bana bağırmanız *tam da* şu anda ihtiyacım olan şey," diye homurdandı.

Kalbim hâlâ göğsümden fırlayacak gibi atarken, beynim bunun nasıl felaketle sonuçlanabileceğine dair her türlü senaryoyu hızla değerlendiriyordu. Ve Zoey şakalar yapıyordu.

"Sus ve hareket edebiliyor musun söyle bana," diye emrettim.

Kolunda bir sıyrık ve her yerinde kir lekeleri vardı, ama başka hiçbir yerinde kanama veya kırık görünmüyordu.

Gözlerini araladı. Gözleri bana yeşil bir ateş gibi parladı. Fark etmemeye çalışsam da, hayatımda gördüğüm en güzel gözlere sahipti. "Hangisi, ukala? Susmak mı yoksa hareket edebiliyorsam söylemek mi?"

Ona doğru eğildim ve göz bebeklerini kontrol etmek için çenesini elimle kavradım. Panik biraz daha azaldı ama adrenalin hala etkisini sürdürüyordu. "Ağzın çalışıyor gibi görünüyor."

"Şu an nefesim kesilmemiş olsaydı, bunun ne kadar iyi çalıştığını size gösterirdim... ve bunu seksi bir şekilde yapmazdım," diye hemen

düzeltilti.

"Ne kadar şanslıyım."

Kamyonumun kornası uzun ve agresif bir şekilde çaldı, ikimizi de ürküttü.

Arkamı döndüğümde Nana'yı sürücü koltuğunda, ön patileri direksiyonda buldum. Bu, Wawa otoparkında öğrendiği bir numaraydı. İçeride çok uzun süre kaldığımı düşündüğü her seferinde, tam bir aptal gibi korna çalıyordu. Cam bunu çok komik buluyordu. Bu numarayı ona öğretenin o olduğundan %90 emindim.

Köpek, sevinçten dili dışarı sarkmış halde tekrar kornaya yaslandı.

"Nana! Buraya gel!" diye emrettim.

Kamyondan atladı, tasmaını arkasından sürükleyerek arkamdan beni tedirgin bir şekilde dürttü. Hâlâ yerde yatan Zoey'den uzak tutmak için köpeğin boynuna kolumu doladım.

"Aman Tanrım, Zoey! İyi misin?" Hazel nefes nefese koşarak, sıska ve aşırı heyecanlı Meetcute'u sürükleyerek ayağa kalktı. Küçük köpek, durumu daha da kötüleştirmek için elindeki sopayı Zoey'nin alnına düşürdü.

Zoey sopayı üzerinden attı ve doğruldu. "Ah! Umarım bu yine bir yılan değildir."

"Yılan? Kamyonuma atlarken kafanı mı çarptın?" diye sordum, bir elimle omzunu kavrayıp diğer elimle giderek daha da telaşlanan Nana'yı kontrol etmeye çalışarak. Onun göz hizasındaki insanlar genellikle tek bir anlama geliyordu: oyun zamanı.

"Kafama bir yılan çarptı. Biliyor musun, o sinsî, tıslayan, sürünge şey? Ve *kendimi senin kamyonuna atmadım* . Göğüslerim ona çarptı. Bu arada neden bu kadar kırgınsın? Herkes hep senin iyi bir kardeş olduğunu söyler ama son altı aydır sürekli somurtkansı," dedi Zoey.

"Yolda öylece oynayarak ölebilirdin, bunu zaten belirtmişim sanırım. Çok daha dikkatli olmalısın." Sözlerimde kontrol edemediğim bir öfke vardı. Ailem, direksiyon başında dikkatsizliğin nelere yol açabileceğini, her şeyin ne kadar çabuk değişebileceğini çok iyi biliyordu.

"Şimdi mi bağıırıyorsunuz? Harika bir hasta bakımı tarzınız var, Doktor Aptal!"

"O avukat, tam bir rezil," diye alaycı bir şekilde düzeltiltim. Bu

kadında beni sürekli dengemden çıkaran, hangi yöne gideceğimi şaşırmama neden olan bir şey vardı; bu yüzden ondan bitlenmiş bir çocuk gibi kaçınıyordum.

Hazel sadakatle, "O şaka yapmıyordu Gage," diye ısrar etti. "Goose sırtına canlı bir yılan bıraktı ve o da paniğe kapıldı."

Zoey, yüzünden saçlarını çekerken "Panik yapmıyordum," diye ısrar etti; bu hareket genel görünümü daha da kötüleştirse de, çarpıcı güzelliğine zarar vermedi.

Bunu itiraf etmekten hoşlanmadım ama o, tam anlamıyla "*karmaşanın*" ta kendisiydi.

Zoey sözlerine şöyle devam etti: "Koşuyordum ve çırpınıyordum, ama bunu son derece kontrollü ve uygun bir şekilde yapıyordum."

"Tam bir kasırga gibi," diye ekledim.

"Neden sürekli benimle tartışıyorsun?" diye sordu.

Hazel, "O bir avukat. Tartışmacı olmaktan kendini alıkoyamaz," dedi.

"Tartışmacı biri *değilim*," diye itiraz ettim.

Hazel ve Zoey ikisi de bana aynı anda "Ahmak, zavallı adam" bakışlarıyla baktılar.

On'dan geriye doğru içimden saymaya başladım. Sayımın yarısına geldiğimde Zoey'nin çenesinde küçük bir sıyrık fark ettim ve tam incelemek için elimi uzattığımda Nana elimden kaydı ve neşeyle Zoey'i yere fırlattı. Lanet olası köpek, uzun pembe diliyle yüzüne bir darbe indirerek saldırısını bitirdi.

"Oooof !" diye çığlık attı Zoey, Nana'nın aşırı sevgi gösterisine karşı koyarak tekrar doğruldu. "Cidden mi? Hayvanlar çok kaba."

İçimden bir ah çekerek köpeği ondan ayırdım ve tasmaşını Hazel'e doğru ittim, sonra tekrar Zoey'e uzandım. "Ellerini ver bana."

"Neden? Onlara vücudumun geri kalanından ayrı olarak mı bağıracaksın?" diye sordu Zoey.

O ukala ağzı, olası fiziksel çekimi keşfetmekle ilgilenmememin başlıca nedenlerinden biriydi. Makul, sorumlu bir partner istiyordum, her konuşmanın otuz saniyesinde beni çıldırtan bir kadın değil.

Sinirlenerek ellerimi kollarının altına kaydurdım ve onu ayağa kaldırdım. Kısa boylu ve kıvrımlıydı. Vahşi yeşil gözlerinden, coşkulu kızıl buklelerine kadar her şeyi, sanki özellikle benim dikkatimi

çekmek için tasarlanmış gibiydi. Kişisel bir araf gibiydi. Dengesini sağlamak için ön kollarından tuttum ve içimden geçen elektriklenme hissini, kalan adrenaline ve bende uyandırdığı kalıcı rahatsızlığa bağladım.

"İyi misin?" diye sordum.

Meğer bu aptalca bir soruymuş.

"Hayır, iyi *değilim* ! Bir kel kartal bana yılanla saldırdı. Sonra bir kamyon ve bir sopa çarptı, ardından bir köpek tarafından yere yatırıldım. Ve *sen* !" Zoey, Hazel'ı işaret etti. "Buraya kalıcı olarak taşınmamı mı istiyorsun! Burada kuşlar sana yılan fırlatıyor!"

"Yeni bir kasaba sloganı gibi geliyor." Yanımıza bir hatchback araba yanaştı. Garland Russell açık yolcu penceresinden, "Herkes iyi mi?" diye sordu. Endişeliden çok heyecanlı görünüyordu. Bunun sebebi, mahalle dedikodularını mahalledeki meraklılar uygulaması üzerinden paylaşan gazeteci adayının bizi telefonuna kaydetmesi olabilirdi.

Hazel durumu şöyle özetledi: "Goose, Zoey'nin başına bir yılan düşürdü ve Zoey de Gage'in kamyonuna çarptı, şimdi herkes kızgın."

Garland kıkırdadı. "Klasik Goose. Klasik Zoey."

Söz konusu kadın elimden kurtulup ellerini havaya kaldırdı. "Böyle davranışların klasik Zoey tarzı *olmadığı* bir yerde yaşamak isterdim."

"Belki de taşınmalısın," diye önerdim.

"Bu konuda hemfikiriz," diye duyurdu Zoey.

Garland umutla, "Başpiskoposu aramamı ister misiniz?" diye sordu.

"Hayır," dedik üçümüz birden.

Geçen yıl, kardeşim Levi, benim ve diğer kardeşlerimizin yardımıyla, istemeden de olsa polis şefi seçilmişti. Bu durum, tüm aile için hâlâ eğlenceli bir gerçektir. Levi görevlerini isteksizce yerine getiriyordu, ama biliyordum ki, bu yetkiyi kullanarak her birimizden hak ettiği bir intikamı alması an meselesiydi. Geçen yaz Cam'ı zaten tutuklamıştı. Ve ona beni hedef alma fırsatı vermeye niyetim yoktu.

"Pekala o zaman. Hikayemi yayınlayıp yoluma devam edeyim." Gereksiz bir gösterişle Garland telefon ekranındaki bir düğmeye tıkladı ve arabasıyla uzaklaştı.

Dikkatimi tekrar Zoey'e çevirdim. "Yaralanmadığından emin

misin?" diye sordum, bu sefer onu azarlamadan. Zar zor.

"Sadece göğüslerim, kuyruk sokumum, gururum ve duygusal sağlığım," diye homurdandı, yün paltosunun yakalarındaki kirli pati izlerini silerken. Odadaki herkesten iki kat daha şık giyinirdi her zaman. Bugün bir blazer ceket ve bir erkeği bütün gece uyutmayacak türden bir dekolteye sahip dar bir bluz giymişti. Yırtık siyah taytın üzerine özel dikim şort ve kirle kaplı süet diz üstü çizmeler giymişti.

Kamyonetimin ses sistemi, duyma mesafesindeki herkese "Cammy'den mesaj," diye duyurdu. "Garland neden yolun ortasında karımın en yakın arkadaşına sarkıntılık ettiğini bildirdi? Ve lanet olası sprey köpüğüm nerede?' Cevap vermek ister misiniz?"

"Ahhh! Sana karısı dedi!" diye mırıldandı Zoey, Hazel'e.

Kadın, araba çarpmasından kıl payı kurtulmayı günlük bir olay gibi görüyordu. Ondan uzak durmak için bir başka sebep daha.

Livvy'den mesaj: 'Daha da önemlisi, lanet olası sandviğim nerede?' Cevap vermek ister misiniz?

"Evet. 'Meşgulüm. İkinize de lanet olsun.'"

Hazel, köpekleri ve tasmalarını aynı anda idare ederken neşeyle, "İşte evlendiğim aile hayatının keyifli bir kesiti bu," dedi. "Zo, kitapçıya kadar dayanabilecek misin? Yoksa kulübeye geri dönüp bu günün hiç yaşanmamış gibi davranmak mı istiyorsun?"

Zoey, çorabına yapışmış kuru yaprakları ve toprağı silerken, acı bir kararlılıkla "Kitapçı" dedi.

"Seni ben götüreyim," dedim. Onu yolun ortasında bırakmaktan başka bir şey istemezdim ama Zoey'i tanıdığım kadarıyla, bir şekilde ya düşen bir ağacın altında kalırdı ya da ilçenin en sakın yolunda çoklu araç kazasına neden olurdu.

"Biliyorsunuz, Cam ile ben de böyle tanıştık. Kaz bizi bir araya getirdi," diye hatırlattı Hazel. Kardeşim, Hazel ve Zoey'nin üstü açık arabalarına kartalın dalış yaparak saldırdığına şahit olmuş ve bu da Story Lake'in giriş tabelasına çarparak unutulmaz bir ilk izlenim bırakmalarına neden olmuştu. "Şimdi yine kartal kaynaklı bir felaketle karşı karşıyayız ve bir başka Bishop kardeş kurtarmaya koşuyor. Sanki yeni bir gelenek başlatıyoruz."

"Hayır. Gelenek, her Şükran Günü'nde aynı turtayı yapmaktır, kel kartalın cinayet girişiminde bulunması değil," diye belirtti Zoey.

Hazel saçlarını savurdu ve köpekler için kamyonetin arka kapısını açtı. "Ben bir yazarım. Gerçek hayatta hayali desenler oluşturmama izin vermelisiniz."

Zoey itiraz etmek için ağzını açtı ama ben artık sabrımı yitirmiştim.

"Hadi şu lanet kamyonu bin," diye mırıldandım, onun için yolcu kapısını hızla açarken.

Zoey bana öldürücü bakışlar fırlattı. "Berbat bir waffle olduğun için teşekkür bekleme."

Dişlerimin arasından bir nefes üfledim ve tekrar geriye doğru saymaya başladım. Ben iyi adamdım, lanet olsun. Ama o, aynı odada olduğumuz her seferinde beni çıldırtmayı başarıyordu. "Bak. Beni çok korkuttun. Yaralandığını ya da daha kötüsünü sandım." Uzandım ve kıvrıcık saçlarının arasından bir dal parçası çektim.

Zoey içini çekti. "Sorun yok."

"Ama böylesine aptalca bir şey yapmaman gerektiğini bilmeliydin —"

Kaşları meydan okurcasına kalktı. " *Aptal mı ?* Bunu, ilk tanıştığımızda çatıdan düşen adam söylüyor."

"Bir çiftlik eviydi. Ve düşüşümü bir çalı yumuşattı, yarım tonluk bir kamyonet değil," diye belirttim kendimi savunarak. Beni çatıdan düşüren şey aptallık değildi. Çok daha kötü bir şeydi.

"Gage, şöyle bir fikir vereyim. Kitapçıya giderken tek kelime etmeden araba kullanacaksın, ben de seni ödüllendirmek için donmuş karidesleri paspaslarının altına saklamayacağım."

Düşüncesiz, ateşli kızıl saçlı Zoey Moody'nin tam olarak bunu yapmaya istekli olduğundan hiç şüphem yoktu.

"Sadece bir kere kel kartalla kötü bir deneyim yaşadınız diye—"

Zoey arka koltukta oturan Hazel'e öfkeyle baktı. " *İki* kötü deneyim. Ölü balığı unutuyorsun. Bir de eve izinsiz giren rakun ya da serbest dolaşan domuzdan hiç bahsetmeyelim."

"Sana Rump Roast'un seni kovalamadığını söylemiştim. Sadece Fish Hook'tan kalan yemeklerini istiyordu," diye açıkladı Hazel. "Ayrıca, bu maruz kalma terapisiyle ne kadar ilerleme kaydettiğine

bak. Birkaç ay önce, kafana bir yılan çarpsaydı komaya girerdin. Kabul et. Story Lake sana iyi geldi."

"Yaşasın ben," dedi Zoey alaycı bir şekilde.

Hazel konuyu değiştirerek, "Gage, şehirde kiralık ev biliyor musun? Zoey'nin bir yere ihtiyacı var," dedi.

Ağzımı açtım.

Zoey parmağını kaldırdı. "Hayır, hayır. Tek bir kelime yeter, koca bir tepsi karides alırım."

Kalp atışım nihayet normale dönmüştü, ama beynim hâlâ tüm olası kasvetli sonuçları değerlendiriyordu. Her korkunç "ya şöyle olsaydı" sorusu direksiyonu daha sıkı tutmama neden oluyordu. Onun bu kadar sorumsuz davranmasına duyduğum haklı öfkenin hemen ötesinde, birkaç karanlık "ya şöyle olsaydı" sorusu kaynıyordu. Ya onu görmeseydim? Ya zamanında durmasaydım?

Bir şey açıktı. Zoey de ben de bugün çok şanslıydık ve sadece birimiz bunu önemsiyordu.

Göl ve kasaba görüş alanımıza girdi ve bu tanıdık manzara beni sakinleştirdi. Pırıl pırıl suya bakan düzenli dükkanlarıyla kartpostal gibiydi. Lake Drive'da yeni açılan kahve dükkanı ve yanındaki bitki dükkanının önünden geçtik. Kasaba meydanına bir peynir dükkanının açılacağı söylentisi vardı. Story Lake'in büyümesinin daha fazla işareti. Bishop Brothers Construction'ın da faydalarını gördüğü bir büyüme. Aile şirketi, bir yıldan kısa bir sürede iflasın eşiğinden tam kapasite çalışmaya başlamıştı. Benim hukuk bürom da bu patlamadan faydalanıyordu.

Sokakta U dönüşü yaptım ve Stories adlı, eski ve yeni kitaplardan oluşan eklektik bir vitrine sahip, beyaz ahşap bir köşe dükkanının önündeki bir park yerine yavaşça yanaştım.

"Yolculuk bitti. Biraz daha dikkatli ol," dedim, tehdit altındaki deniz ürünlerinden güvende olduğumdan oldukça emin bir şekilde.

Zoey gözlerini devirdi. "Tanrım. Biraz rahatla Gage. Kimse ölmedi."

Ama başka bir yolda, başka bir günde, birileri bunu yapmıştı.

Hazel, köpeklerin arasında arka koltuktan boğuk bir ses çıkardı. Kabine ağır bir sessizlik çöktü. Köpekler bile rahatsızlığı hissetmiş gibiydi.

Nana sızlandı ve Zoey kafasını koltuğunun arkasına vurdu.

"Kahretsin. Haze, bize bir dakika verebilir misin?"

"Evet. Kesinlikle. Köpeğimi alacağım ve—oops. Aslında ikisini de alacağım çünkü Nana zaten kaldırımda. Sizi kendi... garip durumunuzla baş başa bırakıyorum," dedi arka koltuktan inerken.

Zoey, Hazel kapıyı kapatana kadar bekledi, sonra elleriyle yüzünü kapattı. "Çok özür dilerim. Söylediğim şey gerçekten aptalcaydı. Kötü bir gün geçiriyorum ve kendimi tutamadım."

Başımı salladım. "Sorun değil. Beni çok korkuttun ve ben de bunu senden çıkardım. Bu adil değildi." *Yine de*, diye ekledim sessizce.

"Ciddi söylüyorum. Laura'nın kazasını gözünüze sokmaya çalışmıyordum. Bazen kelimeler ağızımdan kendiliğinden çıkıyor ve sanki onları kontrol edemiyorum."

"Fark ettim," dedim kuru bir sesle. "Belki birazcık kaba davrandığım için üzgünüm ve Goose'un da öyle davrandığı için üzgünüm. İster inanın ister inanmayın, eğer öğle yemeğini sizinle paylaşıyorsa, bu sizden hoşlandığı anlamına gelir."

"Harika. Oyun alanında saçlarımı çekiştiren erkeklerden, kel kartalla yaşadığım zorbalık dolu bir aşka terfi ettim. İşlerin nasıl gittiğini tam olarak yansıtıyor bu. Neyse, hızlı reflekslerin ve beni götürdüğün için teşekkürler." Kapı koluna uzandı.

"Köpeğimi almam gerek," dedim, dükkana doğru başımı sallayarak.

İkimiz de kamyondan indik ve kaldırımda garip bir şekilde durduk. Zoey Moody'de beni rahatsız eden bir şeyler vardı. Birkaç şey. Onu ilk gördüğüm andan itibaren bunu incelemiştim. Kesin olan bir şey vardı, onun yanında tetikte olmalıydım.

Ellerimi ceplerime soktum. "Gerçekten iyi misin?"

"İyiyim. Göğüslerim sanki çift mega mamografiden geçmiş gibi, kalçam da daha iyi durumda. Ama bunun dışında, her şey yolunda gibi görünüyor."

"Neden daire arıyorsun?" diye sordum, konuyu Zoey'nin gözden kaçırılmayacak kıvrımlarından daha güvenli bir konuya çevirerek.

İçini çekti. "New York'taki dairemi kaybetmemle ilgili uzun bir hikaye. Bu da demek oluyor ki eşyalarımı oradan çıkarmam gerekiyor, bu da hepsini saklamak için otel odasından daha büyük bir yere ihtiyacım olacağı anlamına geliyor. Ayrıca, burada süresiz olarak

kalmaya karar verdiysem, daha uygun fiyatlı bir yaşam alanı bulmam gerekiyor."

"*Sonsuza dek*" kelimesini duyunca ürpermişti.

Homurdandım ve güneşin saçlarına nasıl vurduğunu, buklelerin ateş gibi görünmesini fark etmemeye çalıştım. Zoey'nin yanında geçirdiğim zamanın çoğunu, etrafımdaki şeyleri fark etmemeye çalışarak geçirdim.

"Burada kalmaktan daha kötü şeyler de var, biliyorsun." Karşıdaki gölün parıldayan sularını işaret ettim.

"Bu tam da New York'ta hiç yaşamamış birinin söyleyeceği türden bir şey. Hazel'ın kahramanlarından biri gibi konuşuyorsun, bir kahramanı küçük kasaba hayatının cazibesine kaptırmaya çalışıyorsun."

"Kendimi her zaman kahraman olmaya aday biri olarak görmüştüm."

Tiyatrovari bir şekilde kusma taklidi yaptı.

Kitapçının kapısını işaret ettim. "Buyurun."

3

Cinsel kuraklık

Zoey

"Önce kel kartal kurbanları, sonra beyefendiler. Israr ediyorum," dedi Gage kapıyı tutarak.

Gözlerimi devirdim.

Bir süredir adamın benden hoşlanmadığından şüpheleniyordum. İnsanları anlamak konusunda genellikle altıncı bir hissim vardı. Gage Bishop odadaki en iyi adamdı... bana hariç herkese karşı. Sanki bende doğuştan hoşlanmadığı bir şey vardı ama bunu açıkça söyleyemeyecek kadar kibardı. Bu da bana zaman ve enerji kaybı gibi geldi. Adam belli ki sorumsuz, yılan yüzünden trafiğe dalıp ailesine yanlışlıkla hakaret etmemden dolayı bana hâlâ kızgındı, ama yine de yapmacık bir şekilde kibar davranıyordu.

Sinir bozucuydu. İnsanlar neden dürüst olamıyordu?

Muhtemelen yatakta da aynı derecede kibar ve centilmendi diye düşündüm. *"Affedersiniz hanımefendi. Cinsel organımı tekrar tekrar içinize sokmamda sakınca var mı?"*

Hmm. İlginç. Hayali Gage şaşırtıcı derecede iyi donanımlıydı.

"Ne?" diye sordu Gage.

Gözlerimi kırıp gerçekliğe döndüğümde, onun hâlâ kapıyı tutarak beni dikkatle izlediğini gördüm.

"Ne ne?" diye sordum, yapmacık bir masumiyet ve kızarmış yanaklarla.

Piskoposun o cesur gözleri kısıldı. "Bir şeyler çeviriyor gibisin."

"Ne yapmaya çalıştığımı anlayacak kadar beni tanı mıyorsun." Yanından geçip dükkana girdim ve derin bir nefes aldım.

Ah, kitapların kokusu... O koku, olasılıkların kokusuydu.

Raflarda, zorlu işler başarmış, ilginç hayatlar yaşamış ve bu hayatlar hakkında romanlar yazmayı başarmış insanların yazdığı binlerce kitap vardı. Kitapçılar bana her zaman aradığım cevapları bulabileceğime ve sonunda hayatımı düzene sokabileceğime dair umut veriyordu.

"Çekil yolumdan." Kalın gözlükleri mikroskop merceğine benzeyen, buruşuk yüzlü yaşlı bir beyaz adam, alev desenli bir elektrikli tekerlekli sandalyeyle yanımdan hızla geçti.

Her zamanki gibi gönülsüz bir centilmen olan Gage, beni tehlikeden uzaklaştırdı ve sırtımı tam olarak kendi ön vücuduyla temas ettirdi.

Lanet olsun. Çok hoş bir cepheydi. Sert, kaslı, sıcak. Ve pazen palto da tam da romantik romanlardaki işçi sınıfı havasını veriyordu. Vücudum bu fiziksel temastan aptalca bir zevk alıyordu.

Eğer herhangi bir erkek bedenine hafifçe dokunmak bile beni soyunmayı düşünmeye sevk ediyorsa, cinsel kuraklığım kesinlikle kontrolden çıkmış demektir.

"Bir koruyucu meleğe ihtiyacın var," diye yakındı Gage, beni serbest bırakırken.

"Bu benim hatam değildi," diye ısrar ettim.

"Nereye gittiğine dikkat et George, yoksa bizi buradan atarlar," diye uyardı scooter kullanan adamın arkadaşı, uzun boylu, narin yapılı, gümüş rengi kıvrıkcık saçlı siyahi bir kadın. Bilim kurgu romanlarının sergilendiği döner rafın önüne, yürütecini oturma yeri olarak kullanmıştı.

"Buradaki koridorların kış deliğinden daha dar olması benim suçum değil," diye bağırdı agresif şoför George, tarihi Batı bölümünden.

Kendimi korumak için Gage'den uzaklaştım. Pişman olacağım bir şey yapmadan veya söylemeden önce tek taraflı cinsel gerilimden uzaklaşmam gerekiyordu.

Ona doğru dönüp baktım ve bakışlarının kalçamın genel bölgesine kilitlendiğini fark edince neredeyse kendi ayaklarıma takılıp düşüyordum. Belki de beni *tüm* vücudumla o kadar da sevmiyordu.

Kendinden emin bir şekilde boğazımı temizledim ve gözleri tekrar

bana dikildi.

"Sende... şey... biraz kir var." Arka tarafımı işaret etti.

Kahretsin. Tabii ki yaptım.

"Teşekkürler," diye mırıldandım ve tuvalete girdim.

Dışarı çıktığımda—kir lekelerinin yerini çoğunlukla su lekeleri almıştı—Hazel ve dükkan sahibi Chevy, imza masasına çoktan kitap siparişlerini yığıyorlardı. İki köpek de Gage'in elini soktuğu kasadaki ödül maması kavanozuna özlemle bakıyordu.

"Herkes otursun," dedi Gage. Köpekler hep birlikte popolarını yere bıraktılar, kuyruklarını salladılar.

Yeni çıkan bir ünlü biyografisinin arka kapağındaki yazıyı çok ilgiyle okuyormuş gibi yaptım, böylece onu kapağın arkasından inceleyebilecektim.

O, sakalsız, rahat tavırlı, benden başka herkesle açıkça arkadaş canlısı olan bir kardeşti. Sıcak kahverengi saçları uçlarında kıvrılmış, ona sürekli dağınık bir görünüm veriyordu. Yaşlı bir kadının market alışverişini arabasına yüklemesine yardım edecek türden bir adama benziyordu. Bir erkeğin keskin hatlı yüzünden çıkan bu şeye çocuksu bir çekicilik denebilir miydi? Bunu uzman Hazel'e sormam gerekirdi.

Tabii ki bunun bir önemi yoktu. İşin özü şuydu ki, Gage Bishop benim tipimden o kadar uzaktı ki, onunla çıkmaktansa kendi ikinci kuzenimle çıkmayı tercih ederdim.

İki elinde de birer atıştırmalıkla çömeldi ve istemeyerek de olsa dikkatimi kaslı, kot pantolonlu uyluklarına çekti. İçimden bir ah çektim ve dişlerimi sıktım. Tamam, cinsel kuraklık resmen bir sorundu. "*Tutku duy ve bırak*" benim mottomdu. Ama bu kasaba bunun için çok küçüktü. Herkes daha sütyenimi çıkarmadan kaçamak ilişkimden haberdar olacaktı. Ve kesinlikle Hazel'ın müstakbel kayınbiraderini -ki benden hoşlanmıyordu bile- tek gecelik bir ilişkiye sürüklemeyecektim.

Oysa bunu tamamen yapabilirdim.

İstersem.

Bunu kesinlikle yapmadım.

"Onu yiyip bitirmek istiyormuşsun gibi görünüyorsun."

İrkilerek, *kalın kapaklı* kitabı masaya sertçe düşürdüm. Kadının yürütecinin önündeki sepet romanlarla doluydu.

"Kim? Ben mi? Ne? O mu? Hayır. Kesinlikle hayır." Başım dönene kadar şiddetle başımı salladım.

Sırıttı. "Çok ikna edici."

"O hiç benim tipim değil."

Bana sanki ona izinsiz kolonoskopi yapmayı teklif etmişim gibi baktı. "Kimin umurunda? Hayat kısa. Tatlı sipariş et. Yakışıklı çocukla birlikte ol."

"Cinsel hayatımla ilgili tavsiyeleriniz için teşekkür ederim, tamamen yabancı biri."

"Opal," dedi. "Ve türler ve diğer tüm saçmalıklar hakkında endişelenerek zamanını boşa harcıyorsun. Sadece bir hayatın var. Bazılarımız bu hayatı yaşarken biraz eğlense iyi olur."

Bastonuyla ağır ağır uzaklaştı, beni arkasından bakakalmış bir halde bıraktı. Buradaki insanlar gerçekten çok meraklıydı ve tavsiye vermekte de çok cömerttiler.

"Opal, George'u benim dersime katılmaya ne zaman ikna edeceksin?" diye seslendi Hazel, scooter'daki adama işaret ederek. Elbette ikisinin de adını biliyordu. Artık resmen bir Story Lake sakiniydi ve komşularını tanımak muhtemelen kasabanın belirsiz bir yönetmeliği gereği idi.

Opal gözlerini devirdi. "İnan bana Hazel, bu baş belasını sınıfında istemezsin."

George, otuz yedi puanlık bir dönüş yaparken, "Yapacak daha iyi bir şeyim olmadığında ortaya çıkacağım ve her zaman yapacak daha iyi bir şeyim vardır," diye karşılık verdi.

Hazel, kısa süre önce Story Lake Haven'da yaratıcı yazarlık dersi vermeye başlamıştı ve bundan keyif alıyor gibiydi. Yazar, belediye meclisi üyesi, şimdi de öğretmen. Haftalarca dairesinden çıkmayı reddeden, duş almayan içe dönük halinden çok yol kat etmişti.

Resimli çocuk kitaplarının sergilendiği standın yanından geçip, parlak yeşil bitkilerle karışık yerel tarih kitaplarının bulunduğu masaya doğru ilerledim.

"Bu yeşillikler de neyin nesi, Chevy?" diye sordum.

Dükkan sahibi, Hazel'ın kitap yığını düzenlemekteyken başını kaldırdı. Hem boyu hem de eni iri bir adamdı; her zamanki gibi bol kot pantolon, spor ayakkabı ve o günkü müzik sanatçısı tişörtünü

giymişti. Bugün Miles Davis'in tişörtüydü. Chevy, bir sakatlık nedeniyle kütüphane bilimi ve müzik tarihi alanlarındaki çift anadal eğitimine odaklanmadan önce üç sezon boyunca üniversite futbolu oynamıştı.

"Leafy Greens ile ortak bir tanıtım denemesi yapıyorum. Onların yerinde sergilemeleri için onlara bir yığın bahçecilik kitabı verdim," dedi.

İlham geldi ve telefonumdaki not uygulamasını açtım. Daha önce aklıma gelen parlak fikirleri, alışveriş listelerini ve unuttuğum felsefi düşünceleri içeren birkaç sayfayı gözden geçirdim ve Hazel'ın kitaplarından bazılarını bitki dükkanına bırakmam gerektiğini not etmeye hazırlanırken, omzumun üzerinde bir varlığın belirdiğini hissettim.

"Biliyorsun, birden fazla not almana izin veriyorlar, değil mi? Hepsini aynı dosyaya koymak zorunda değilsin," diye belirtti Gage.

Telefonumu göğsüme bastırdım. "Benim bir sistemim var, burnunu her yere sokan tip."

Tamam. Aslında bir sistemim yoktu. Ama bir sistem oluşturma ve kullanma *niyetim* vardı. Temelde aynı şeydi.

"Pek verimli bir sisteme benzemiyor."

"Burada olmayan, başka yerlerde yapmanız gereken birkaç işiniz yok mu?" diye sordum imalı bir şekilde.

"Yani artık senin hayatını kurtarmakla meşgul olmadığım anlamına mı geliyor?"

"Alışveriş listeme karides ekliyorum," diye uyardım.

"Hepimize bir iyilik yap ve yoldan uzak dur," dedi. "Görüşürüz Hazel."

"Gage, beni götürdüğün için teşekkürler. Cam'e benden bir öpücük ver," diye seslendi Hazel.

"Evet, kesinlikle öyle yapmayacağım. Görüşürüz Chevy. Hadi gel Nana. Amcaların aptalca bir şey yapmadan önce onları bulmaya gidelim."

Nana boğazından acınası bir homurtu çıkardı ve daha önce fark etmediğim tüylü siyah beyaz bir kedi yanımdaki masaya atladı. Şaşkınlığımı zorlukla bastırdım. Bu kasabanın hayvanlarla olan ilişkisi neydi? New York'ta sadece güvercin sürüleri, arada sırada bir düzine

minik Yorkshire Terrier ile dolaşan köpek gezdiricileri ve çöp günündeki fareler beni rahatsız ediyordu. Story Lake ise yirmi dört saat boyunca serbest dolaşan hayvanların olduğu bir hayvanat bahçesi gibiydi.

Gage ve köpeği dükkandan ayrıldığında—ki ben onun tertemiz poposunu izlemiyor *ya da* hayranlıkla bakmıyordum—neyi not almak istediğimi unutmuştum. Sinirli bir iç çekişle, Hazel ve Chevy imzalı siparişlerle uğraşırken ben de kasanın yanındaki döner tabureye oturdum.

"Hey, yeni çıkan albüm için ön siparişler nasıl gidiyor, Chev?" diye sordum.

"İşler iyi görünüyor. Bu mağazanın gördüğü en büyük ön sipariş. Kasa üzerinde bu sabah itibariyle rakamların yazılı olduğu bir not var."

Tezgahın üzerine eğildim ve yapışkan notu monitörden aldım. "Hım. Fena değil. Ama bence daha *da etkileyici* hale getirebiliriz."

Hazel, adını sayfaya yazarken homurdandı.

Chevy, bir sonraki kitabı açıp Hazel'in önüne iterek, "Vay canına, ne demek bu?" diye sordu.

"Çok satanlar listesine girecek rakamlar istiyorum. Yayıncılık sektörünün geri kalanının, Hazel'i müşterileri olarak görmek istedikleri için arkamdan benim hakkımda olumsuz şeyler fısıldamasına neden olacak rakamlar."

Hazel, bir sonraki kitaba uzanırken, "Resmen gülünçsün," dedi.

"İmza atarken konuşma. Böyle aynı anda birden fazla iş yapamayacağını biliyorsun," diye uyardım.

George, scooter'ıyla mağazanın ön tarafındaki bir rafa çarptı ve birkaç kitap yere düştü. "Üçüncü koridoru temizleyin!" diye bağırdı, sonra kendi şakasına gülmekten nefes nefese kaldı.

Chevy, hasarı onarmaya giderken, yere düşen kitapları benim almam için işaret etti.

"Tekrar yazabildiğim için çok mutluyum. Lansman veya rakamlar konusunda endişelenmeyelim artık," diye sordu Hazel, imzalı kitaplardan oluşan tamamlanmış bir yığını kenara iterek.

"Canım dostum," dedim Hazel'in bir sonraki kitabını imza sayfasına açarken. "Sen en güzel kelimeleri yazmaya odaklan, ben de pis işleri hallederim. Bu ilişki en iyi böyle işler. Sen o güzel küçük

kafanı yaratıcılık bulutlarında tut, ben de senin başarını sağlamak için şeytanla anlaşmalar yapayım."

"Hı hı. Bu durumda Chevy şeytan mı?" diye sordu Hazel.

Söz konusu adam, kafasının üstüne parmaklarından boynuzlar yaptı.

Kapıdaki zil çınladı ve Meetcute çalgıncasına havlamaya başladı. Yeni gelen kişiye doğru deli gibi koştu.

"Tanıştık tatlım! Kal!" diye emretti Hazel. Ama küçük köpek o kadar heyecanlıydı ki dinlemedi.

Tasmanın ucuna doğru atıldım. Taburenin ayaklarına dolandık ve tabure yere düşerek kullanılmış Sweet Valley High kitaplarının sergilendiği rafa çarptı.

Genç belediye başkanı ve kros yıldızı Darius Oglethorpe içeri fırladı. Beni yerde bulduğuna şaşırmamış bir şekilde, "Tam da aradığım kadın," dedi.

"Ben mi?" diye sordum, Meetcute'un tüylerinden birkaçını tükürerek. Köpek döndü ve yüzümü coşkulu, kokulu köpek öpücükleriyle boğdu. "Ugh." diye inledim.

Metcute soğuk, ıslak burnunu boynuma bastırdı ve mutlu bir şekilde hırıltılı sesler çıkardı. Ben de beceriksizce sırtını okşadım.

"Köpeğim için özür dilerim. Sevgiyle saldırıyor. En azından bu sefer heyecandan çişini yapmadı," diye neşeyle seslendi Hazel.

Yirmi kiloluk tüylü, yalamaya meyilli köpeği göğsümden uzak tuttum ve emin olmak için kıyafetlerimin önünü kontrol ettim. "Tanrıya şükür." Köpeği yere bıraktım ve annesinin yanına doğru sürdüm. "Okulda olman gerekmez miydi?" diye sordum Darius'a.

Elini uzattı ve beni ayağa kaldırdı. Uzun boylu, sıska, tay gibi bacaklarıyla okulun kros yarışlarında birçok rekoru kırmış bir gençti. Ayrıca biraz da dahiydi. "Boş bir dersim var. Müdür Sprout, belediye başkanlığı işleri için kullanmama izin veriyor."

"Belediye başkanı olarak, sizi bu kitapçıya getiren nedir?" diye sordum, çorabımdaki köpek tüylerini silkeleyerek. Kıyafetim bugün pek iyi durumda değildi.

Gözlüğünü burnunun üzerine doğru itti. "Öncelikle, Goose ile yaşadığınız olayı duydum ve kasaba adına özür dilemek istedim. Umarım bu talihsiz olayın Story Lake'deki tüm vahşi yaşam

deneyimlerinin göstergesi olduğunu düşünmezsiniz."

"Lanet olsun o Garland'a ve o kocaman ağzına," diye mırıldandım. "İyiyim. Korkunç ve duygusal olarak yaralayıcıydı, ama eminim iyileşeceğim." İyileşmeyi başardım. Yeniden ayağa kalkmak bir sanattı ve ben de o sanatçıyım.

Darius bana gülümsedi. "Harika. Kasaba adına, lütfen *Tiki Barge* adlı tekne turunda kullanabileceğiniz on dolarlık özür kuponunu kabul edin."

"Geçen yaz o duba batmamış mıydı?" Komşu kasaba, Story Gölü'ndeki yaz festivalini sabote etmeyi başarmış ve içinde yaşlıların bulunduğu bir dubayı gölün dibine göndermişti. Neyse ki, gölün derinliği sadece yaklaşık bir metreydi ve yolcular serinletici bir yüzmeye kıyıya geri dönmüşlerdi.

"Ne kadar güzel bir hafızanız var. Evet, parti teknesi biraz su hasarı gördü ama önümüzdeki ay, en geç Haziran ayında, tekrar su yüzüne çıkıp yepyeni gibi olacak."

"Takvimime mutlaka not edeceğim," dedim kuponu cebime koyarken. Parmaklarım başka bir kağıt parçasına değdi ve onu çıkardım. Kayıp Noel alışveriş listemdi. Kahretsin! Le Creuset güveç tenceresi, Noel arifesinde aldığım yoğun çam kokulu banyo seti yerine Hazel için mükemmel olurdu.

Darius ellerini çırttı. "Harika. Şimdi sıradaki konuya geçelim. Hazel, edebiyat ajanı görevlerinizin yanı sıra, gayri resmi bir halkla ilişkiler sorumlusu olarak tanıtım işleriyle de ilgilendiğinizi belirtti."

"Öyle mi yaptı?"

Hazel masasından seslenerek, "Benim halkla ilişkiler sorumlum olduğunu bilmiyormuş gibi yapma," dedi. "Tüm Avrupa kitap turunu sen organize ettin."

"Hani ikimizin de grip olduğu ve yankesicinin pasaportumu çaldığı bölüm mü?" diye hatırlattım ona.

Kalemini bana doğru uzattı. "İşte bu. Altı yabancı yayınevini heyecanlandırmayı başardın ve bizi sağ salım eve getirdin."

Darius, "Size bir iş teklif etmek istiyorum," diye duyurdu.

Gözlerimi kırıştırdım. "Ha? Kim? Ben mi?"

Sanki babacan bir fıkranın sonunu anlatmışım gibi kıkırdadı. "Evet, sen."

Okul birincisi olma stresi, kros takımına liderlik etme ve yakın zamanda kanalizasyon kaynaklı iflasın eşiğine gelmiş bir kasabayı yönetme baskısının çocuğu etkileyip etkilemediğini merak ettim. "Şey, iltifatın için teşekkür ederim, ama zaten bir işim var. Arkadaki köpeğine şarkı söyleyen divanın edebiyat ajanıyım."

Hazel, Taylor Swift'in "Our Song" şarkısını söylerken, Meetcute'taki herkes çok heyecanlıydı.

Ben daha çok "anti-kahraman" bir kızdım.

"Elbette, elbette," dedi Darius yatıştırıcı bir şekilde. "Kasaba için yarı zamanlı bir işten bahsediyordum. Sizi haftada birkaç saat kasabanın halkla ilişkiler sorumlusu olarak işe almak istiyorum. Turizm sezonunun en yoğun dönemine giriyoruz ve Dominion'a işi ciddiye aldığımızı göstermek istiyorum."

Dominion, yıl boyunca hareketli bir turizm sektörüne ve yıl boyu süren bir tavrı sorununa sahip komşu kasabaydı. Belediye başkanları, son zamanlarda kendi belediye meclisi üyelerimizden birini bize karşı kıskırtarak Story Lake'i kasaba statüsünden vazgeçmeye zorlamaya çalışmıştı. Emilie Rump hâlâ kasabada yaşıyordu ve ihanetinin bedelini cesurca ödüyordu.

Omzuna hafifçe vurdum. "Dominion'ın canına okumak istediğini söylemeyecek kadar mı kibarsın?"

Yüzünü buruşturdu. "Evet. Lütfen beni küçümsemeyin."

"Darius dostum, intikam kraliçesiyle konuşuyorsun. Ben iyi bir kin beslemekten zevk *alırım*."

"Doğru," diye seslendi Hazel. "Cuma günü okuldan çıkmadan bir dakika önce öğretmene henüz ödev verilmediğini hatırlatan beşinci sınıf öğrencisinden *hâlâ* nefret ediyor."

"Kahrolası Gwendolyn Murphy," diye tısladım o anıyı hatırladıkça.

"Dominion kasabamızı mahvetmeye çalıştı. Bizi gürültülü, kirli bir bahar tatili ek yeri haline getirmeye çalıştı. Bedelini ödemelerini istiyorum. Onları en hassas noktalarından vurmak istiyorum. Story Lake ile uğraşmaya kalkıştıkları güne lanet etmelerini istiyorum!" Darius yumruğunu tavana doğru salladı.

"Senin bu yönünü çok beğendim, dahi çocuk. Tam olarak nasıl yardımcı olabilirim?"

"Kasabanın, turistleri Story Lake'in yaz tatillerini geçirmek

istedikleri yer olduğuna ikna edebilecek birine ihtiyacı var. Emekliler topluluğunun açılması ve elbette ünlü romantik roman yazarımız sayesinde şimdiden bir artış görüyoruz,” diye devam etti.

“O benim. Benden bahsediyor,” diye şarkı söyledi Hazel. Meetcute de onaylayarak havladı.

“Ama daha fazlasına ihtiyacımız var. İnsanların buraya gelip, tercihen yıl boyunca, gönüllü olarak para harcamalarını sağlamak için yoğun bir çabaya ihtiyacımız var,” diye devam etti Darius.

“Sonbaharda New York’ta olacağım.” *Tanrım, lütfen* , diye ekledim içimden. “İlkbahar ve yaz turizm sezonlarında size yardımcı olmaya istekli olabilirim. Ama bilmelisiniz ki, ben bir menajerim, gerçek bir halkla ilişkiler uzmanı değilim.”

Hazel masasından seslendi: "Onu dinleme Darius. Yıllardır benim halkla ilişkilerimi yürütüyor. Senin ihtiyacın olan iş için mükemmel biri."

Hiç kimsenin ihtiyaç duyduğu hiçbir şey için mükemmel olmamıştım.

"Mükemmel," dedi Darius. "Bir maaş var. Küçük bir maaş."

Kollarımı kavuşturdum. "Konuşmaya devam et."

Dükkana şöyle bir göz gezdirdi ve ardından sanki büyükannesinin kıymetli acı biberli yemek tarifiymiş gibi katlanmış bir sakız ambalajını uzattı.

Kazandığım miktar, üniversite yıllarımda alışveriş merkezinde yumuşak simit satarak kazandığımdan daha azdı. Ama şu anki durumum göz önüne alındığında, her kuruşun önemi vardı.

"Biliyorum, çok fazla değil," dedi hızla. "Ama bütçenin elverdiği bu kadar. Unutmayın, Story Lake'in iyi insanlarına çok ihtiyaç duyulan bir hizmet sunacaksınız. *Ve bunun* gibi özel kasaba ürünlerinden sınırsız miktarda alacaksınız."

Sırt çantasından gösterişli bir hareketle bir kartpostal çıkardı.

Kasabanın karşılama tabelasının bir çizimiydi ve üzerine bir üstü açık araba çarpmıştı. Arabanın tepesinde, gagasıyla bir balık tutan çizgi film karakteri bir kaz oturuyordu. *Story Lake'e hoş geldiniz.*

"Gelişimizi kutlamışsınız. Bu çok tatlı bir jest."

"Lise pazarlama ve grafik tasarım kulübü ilhamını gerçek hayattan alıyor. Sen ve Hazel, Dave Matthews'un tur otobüsünün 2013'te

burada bozulmasından bu yana Story Lake'e gelen en iyi şeylersiniz."

"Tam olarak ne yapmamı istiyorsunuz?" diye sordum.

Darius ellerini birbirine bastırdı. "Belediye meclisi ve yerel işletmelerle birlikte çalışarak buraya daha fazla insan getirmenizi istiyorum. Ne kadar çok turist gelirse, o kadar çok insan güzel kasabamıza aşık olur, o kadar çok kişi buraya taşınır ve emlak vergisi öder. Atıksu arıtma tesisini modernize edebilir, pickleball kortları inşa edebilir ve şehir merkezimizi ve göl kıyımızı karşı konulmaz hale getirebiliriz. Sonra da başarımızı Dominion'ın yüzüne vurabiliriz!"

Story Lake'i sevdim. Yani, burada kalıcı olarak yaşamak istemiyordum ama sevimli ve ilginç bir yerdi. Bana kendimi hatırlattı. Daha da önemlisi, paraya ihtiyacım vardı.

"Tamam aşkım."

"Pekala, tamam mı?" diye sordu Darius.

Başımı salladım. "Evet. Hadi yapalım. El sıkışalım mı yoksa sözleşme imzalayalım mı?"

"Ciddiyetle birbirimize beşlik çakıyoruz," dedi elini kaldırarak.

"Biz ne?"

Sırıttı. "Şaka yapıyorum. Yanımda bir sözleşme var." Tekrar sırt çantasına uzandı ve ince bir kağıt destesi çıkardı.

Hazel, "En iyisi bir avukata baktırın," diye seslendi.

Darius, akıllı saatine bakarak, "Gage'in sorularınızı yanıtlamaktan memnuniyet duyacağından eminim," dedi. "Kimya dersine geri dönmem gerekiyor."

"Seni dışarıya kadar uğurlayayım," dedim kolumu onun koluna geçirerek. "Peki, Darius. Bu iki haftada bir otomatik ödeme mi yoksa peşin toplu ödeme mi?"

4

Meteor kekleri

Gage

Story Lake Haven'ın girişı, kasabanın kuzey ucunda üst üste dizilmiş iki taş sütun arasında uzanan geniş bir yeni asfalt şeridiydi. Eski hastane arazisinin ve bir zamanlar çalışanları barındıran küçük komşu apartman kompleksinin, son teknolojiye sahip bir yaşlı bakım tesisi ve emeklilik topluluğuna dönüştürülmesi için birinci aşama başlamıştı.

Bishop Brothers Construction, yirmi dönümlük bakımsız tarım arazisinde bağımsız yaşam mahallesi geliştirme projesinin ikinci aşamasına öncülük ediyordu. Toplamda, bitişik garajları, sıfır girişli ön kapıları ve tekerlekli sandalyelerin geçebileceği genişlikte kapı aralıkları olan elli adet tek katlı yaşam alanı bulunan kır evi olacaktı. İlk on iki kır evi sakininin Mayıs ayında yerleşmesi planlanıyordu.

Yeni çiçek tarhları üzerinde çalışan peyzaj ekibine el salladım ve avcı yeşili dış cephesi olan neredeyse bitmiş bir bungalovun önündeki kaldırıma yanaştım. Gurur, sabahın yorgunluğunu üzerimden attı. Bunu biz inşa ettik. Birlikte. Story Lake'e iz bırakan Bishop ailesinin en yeni nesli.

Cam'in kamyoneti garaj yolundaydı ve Levi'nin arabası da karşı caddede park halindeydi. Nana heyecanla titredi. Köpek şantiyeleri çok severdi. Ona ilgi gösteren insanlar ve altın retriever seviyesinde dikkatsizce bırakılmış yiyeceklerin mükemmel birleşimiydi bu.

Arka sürgülü kapıdan içeri girdik ve derin bir nefes aldım. Yeni boya, yeni halı ve talaş kokusu. Ev gibi, aile gibi kokuyordu.

Öyle de duyuluyordu.

"Defol git. Ne hakkında konuştuğunu anlamıyorum."

"Dün gecedен beri iyice aptallaştın mı? Nasıl hatırlamazsın? O şeye saatlerce uğraştık."

Kardeşlerimin bodrumdaki tartışması, mutfaktaki dolap ekibinin sesini bile bastıracak kadar yüksekti. Nana'ya gereken sayıda selam verdikten sonra aşağı kata indik.

Cam ve Levi, ben ayrıldıktan sonra Lego depolama odası için yapılan değişiklik siparişinde pek bir ilerleme kaydedememişlerdi. İkisi de ters çevrilmiş yapı malzemeleri kovalarının üzerinde oturmuş, telefonlarına bakıyorlardı.

Cam başını kaldırdı. "Gigi, çocukken babamın ahıra koyduğu langırt oyununu hatırlıyor musun? Yoksa sen de şu aptal gibi misin?" Levi'yi işaret etti, Levi de esnerken bana başını salladı.

"Eğlence Evi?"

"Sana söylemiştim!" dedi Cam, ayağa fırlayarak zafer edasıyla Levi'yi işaret etti.

Levi gözlerini devirdi. "Onu kandırmıştım. Annemle babamın evine gidip eski fotoğraf albümlerini karıştırmasına az kalmıştı. Ben de kamyonumda uyuyacaktım."

"Benimle dalga geçtiğini biliyordum," diye ısrar etti Cam.

"Berbat görünüyorsun, Livvy," diye belirttim. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve saçları tutam tutam dik duruyordu.

Bana doğru orta parmağını göstererek karşılık verdi.

"Sorunun ne senin? Bütün gece kulüpte mi geziyorsun?" diye sordu Cam.

Burun kıvırdım. Levi'nin gönüllü olarak sosyalleşmeye başladığı gün, şeytanın snowboard yapmaya başladığı gündü.

"Yazıyordum," dedi bir başka esnemeyle.

"Harika. Tam da ihtiyacım olan şey. Bir yarı zamanlı kardeş daha," diye yakındı Cam.

"Siktir git Cammy. Gittiğimden beri tek bir iş bile bitirmedin, saçmalıklarını duymak istemiyorum," dedim, bodrum katını işaret ederek. Bodrum katı, ayrıldığım zamankiyle tıpatıp aynıydı.

"Hey, pislik herif. Karşı sokağa geçip çamaşırhanedeki hasarlı fayansları değiştirdik," diye açıkladı Levi, elini yüzüne sürerek. "Sandviğim nerede?"

"Sandviçini siktir et. Sprey köpüğüm nerede?" diye sordu Cam.

"İşte size lanet olası sprej köpüğünüz ve kahrolası sandviçiniz." Poşetlerini ellerine savurdum.

Cam çantasından teneke kutuyu çıkardı. "Neden bu kadar geç kaldın?"

Levi, sandviğine kaşlarını çatarak, "Hardalı nerede Allah aşkına?" diye sordu. Nana umutlu bir şekilde ona yaklaştı.

"Gelinini ve sorumsuz en yakın arkadaşını, Goose ile yaşanan bir olaydan sonra arabayla gezdiriyorsun. Ve iş tamam, aptal herif."

Levi baharat arayışına ara verdi. "Heh. İşin bitti."

Alet kemerimi aldım. "Affedersiniz?"

Sandviçinin ucunu Cam'e doğru uzattı ve Nana burnunu seğirterek yaklaştı. "Bütün olay böyle başladı. Hazel'ı Goose'dan kurtarmakla. Zoey'e kahramanlık mı yapıyorsun? Bu bir işaret."

Cam sırttı, bu da beni rahatsız etti. Huysuz kardeşimin bu yeni mutluluğuna hâlâ alışamamıştım. "Ben tam bir kahramandım," diye ilan etti.

Kemeri takarken başımı salladım. "Lütfen. Tarihi yeniden yazamazsın. Ona bağırdın ve kel kartal öldürmeye çalıştığınla suçladın. Senin huysuzluğuna katlandığı için her gün ayaklarını öpmelisin. Ve ne zaman bu kadar batıl inançlı oldun Livvy?"

Levi geniş omuzlarını silkti ve sandviçinin üzerine sarı bir hardal nehri sıktı. Nana kısıp bir homurtu çıkardı ve salyaları akmaya başladı. "Belki de uykusuzluktandır. Ama sanki bir düzen gibi geliyor," dedi.

Bu konuşmanın nereye gittiğini hiç beğenmedim. Zoey'e karşı bir şeyler hissetmediğimi kendime sürekli hatırlatmak zorunda kalmam zaten yeterince kötüydü. Kardeşlerim bu rahatsız edici, tamamen fiziksel çekimi fark ederlerse durum bin kat daha kötü olurdu.

"Şunu da belirtmek isterim ki, Goose bir çöpçatan değil. O, tam bir pislik olan kel kartal. Zoey'nin üzerine bir yılan bıraktı. Zoey de yola fırladı ve doğruca bana çarptı," diye açıkladım.

Bu, Cam'in yüzündeki gülümsemeyi sildi ve Nana'nın tüylerini okşayarak onu şarküteri ürünlerinden uzaklaştırdı. "İyi mi?"

"İyidir." Bir bira içtikten, duş aldıktan ve iyi bir gece uykusu çektikten sonra ben de iyi olurdum, böylece onu yolda hareketsiz

yatarken hayal etmekten kurtulabilirdim.

"O zaman neden sanki birisi biranızın içine işemiş gibi görünüyorsunuz?" diye sordu Cam.

"Belki de sadece hayal gücüdür." Bir tahta parçasını alıp ikinci sehpa çiftinin üzerine fırlatıyormuş gibi yaptım.

"Liv?" dedi Cam, beni işaret ederek.

Levi, ağzı hindi ve peynir dolu bir şekilde, "Haklı," dedi. "Keyifsiz ve keyifsiz görünüyorsun."

"Belki de güzel bir bahar gününde iki aptal kardeşimle birlikte çalışmak zorunda kaldığım içindir." Çoğu gün, en az birimiz diğerinin suratına yumruk atmak isterdi. Arada bir iki yumruk attığımız da oldu ama bunlar çok nadirdi, genellikle soğuk bir birayla çözüldü ve anneme söylememeye dair bir anlaşma yapılırdı.

"Saçmalık!" diye hep bir ağızdan söylediler.

İç çektim. "Pekala. Onu neredeyse zamanında göremeyecektim. Yere düştü. Az kalsın kalp krizi geçirecektim. Ödüm koptu. İşte böyle. Mutlu musun?"

Zoey'nin gözleri kapalı, yolun üzerinde yattığı görüntüsü tekrar zihnimde canlandı ve kalbim hızlandı.

Levi dehşete kapılarak, "Bu bizi neden mutlu etsin ki?" diye sordu.

Cam çoktan telefonunu cebinden çıkarıp numarayı çevirmeye başlamıştı bile.

"Haze," dedi telefonda. "Kardeşim en yakın arkadaşını arabayla ezmeye çalıştığı anda neden beni aramadın?"

Hazel'in ve yukarıdaki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle, "Kimseyi ezmeye çalışmadım," dedim.

Cam orta parmağını kaldırdı ve sorgulamasına devam etmek için bodrumun en uzak köşesine doğru öfkeyle yürüdü.

"Bu çok kötü," dedi Levi.

"O iyi," diye ısrar ettim.

"Muhtemelen Laura ile ilgili bir şeyler gündeme getirdi," diye tahmin etti.

Omuz silktim. "Belki." Kız kardeşimin hayatı, kocasıyla birlikte sabah erken saatlerde koşuya çıktıklarında bir sürücünün onları görmemesiyle değişmişti. Laura artık tekerlekli sandalyedeydi ve Miller... Miller gitmişti.

Hepimiz gerçekten de tek bir hatayla bir başkasının hayatını mahvetmekten mi uzaktık?

Bu düşünceyi aklımdan geçirmek istemiyordum. Dikkatliydim. Sorumluydum. Planlar yaptım, hedefler belirledim, harekete geçtim. Aileleri pervasızca yok eden hatalar yapmadım.

Levi bilgece başını salladı, sonra sandviçinden bir ısırık daha aldı.

"Güzel sohbet," dedim.

Homurdandı.

Cam geri döndü. "İyiler. Yani 'Larry'nin kazasını hatırlatan bir düşünüş sarmalina' mı gireceksiniz? Çünkü bu aptalca olur. Ve biz bununla başa çıkacak donanıma sahip değiliz, bu yüzden muhtemelen annemi çağırmamız gerekecek ve o da sizin canınızı okuyacak."

"Öyle," dedi Levi beni ele vererek.

"Ben *iyiyim* ."

Levi, "Muhtemelen ona inanmak, annenin işin içine karışmasından daha kolay," diye belirtti.

"Haklısın. Konuşma bitti. Sorun çözüldü." Cam, Levi'ye ters ters baktı. "Harika. Şimdi canım bir sandviç çekti."

Nana birden doğruldu ve en sevdiği kelimelerden birini söyleyen diğer amcasına bakmak için poposunun üzerinde döndü.

Sehpaların üzerine bıraktığım üçüncü poşeti işaret ettim. "İçinde iki tane daha var. Bir de patates kızartması."

"Sen benim favorimsin," dedi Cam, çantaya atılarak.

"Harika. Şimdi, ben gitmeden önce şu dolapla ilgili bir şeyler halledebilir miyiz lütfen?"

"Sandviçlerden sonra," diye söz verdi Cam. "Öyleyse düğüne dönelim. Şöyle bir şey hayal edin: Viski tadım setleriyle sınırsız içecek servisi."

Levi, "Birinin gelinin üzerine kusmasını mı sağlamaya çalışıyorsun?" diye sordu.

Binanın ön kapısından aceleyle geçerken saatime baktım ve küfrettim. Sonunda Lego odasının iskeletini tamamlamıştık ki, başka

bir bungalovda tesisatçılar ve elektrikçiler arasında programlar konusunda çıkan bir anlaşmazlığı çözmek için sokağın aşağısına çağrıldık.

"On dört dakikanız var," dedi hukuk asistanım birinci kattaki kapıdan.

Declan'ın alev gibi kızıl saçları vardı ve cesur moda seçimleri yapıyordu. Bu iki faktörün de karizmatik bir kişiliği yansıttığını varsaymışım. Ancak, iki aylık birlikte çalışmanın ardından, kişiliğine dair herhangi bir kanıt görmemişim. En azından çocuk verimliydi. Bazen de fazla verimliydi. İşlerin yoluna girmesine sevindim, çünkü işlerini yetiştirdiği günlerde epik fantastik sesli kitaplar dinliyor ve karton bir tüple kılıç dövüşlerini canlandırıyordu.

"Zamanında geleceğim," diye güvence verdim ona, tişörtümü başımdan hızla geçirirken ve Nana da arkamdan koşarken merdiven boşluğuna doğru fırladım. Beş yıl önce hukuk bürom için satın aldığım binanın ikinci katında, bir zamanlar kiraya vermeyi düşündüğüm küçük bir tek odalı daire vardı, ancak bunun yerine depo ve duş alanı olarak kullanılmaya başlanmıştı.

"Ayrıca masanızda tebligat memurundan gelen bir rapor var ve 1107 numaralı müvekkilin arabulucusu yarınki toplantıyı erteledi," dedi kapıya kadar beni takip ederken.

"Müşteri isimleri, numaralar değil, Declan. Ve lütfen çayı da hazırla!" diye bağırdım merdivenleri ikişer ikişer çıkarken.

"Kurabiyeleri çıkarayım mı?" diye seslendi.

Bayan Babcock her ziyaretimde bana kek getirirdi ve kadın zeki, şık ve varlıklı olmasına rağmen, hiç kek yapamazdı. *Kurabiye kelimesini duyar duymaz*, büyükannem beni bırakıp hızla aşağıya, ofise geri döndü.

"Hayır, yine kek getiriyor."

Declan, "Çöp kutusunu sandalyenin yanındaki masanın altına saklayacağım," diye söz verdi.

Kapıyı sertçe tekmeleyip pantolonumu giyerken aklıma istenmeyen bir fikir geldi. Oturma odasının ortasında, elim fermuarımda durdum. Yeni bir halı ve yeni bir boya gerekiyordu. Ayrıca yatak odası ve oturma odasındaki tüm dosyaları da çıkarmam gerekecekti. Ama genel olarak, yer fena durumda değildi. Daha önce

hiç ev sahibi olmamıştım, ama doğru kiracı için... Ancak Zoey kesinlikle yanlış kiracı olurdu. Bu büyük bir hata, korkunç bir fikir olurdu.

"On üç dakika," diye duyurdu Declan aşağıdan.

"Kahretsin."

On bir dakika sonra, hâlâ kravatımı bağlarken birinci kata geri döndüm. Declan masasının arkasında ağzını açtığı anda, "Biliyorum, biliyorum. İki dakika," dedim.

Binayı satın aldığımda anneme ve Laura'ya iç tasarım konusunda tam yetki vermiştim. Standart bir hukuk bürosu gibi karanlık ve ağırbaşlı bir yer yerine, açık renk ahşap zeminler, beyaz duvarlar ve yeşil detaylarla aydınlık ve ferah bir tarz tercih etmişlerdi. Israr ettikleri bitkileri canlı tutmayı başarmış, hatta sevmedikleri birkaç tarım temalı sanat eseri bile eklemiştim. Genel etki aydınlık ve sakindi. Bana ve çalışma tarzıma uygundu.

"Aslında, bir dakika kırk dokuz saniye," dedi Declan, yanında getirdiği iki kişisel eşyasından biri olan dijital zamanlayıcıyı işaret ederek. Diğeri ise sade beyaz bir kahve kupasıydı.

"Doğruluğunuz için teşekkür ederim. Kopyalarını yazdırdınız mı?" Bayan Babcock son dört ayda vasiyetini üç kez değiştirmişti ve son ek maddenin ne olduğunu duymak için sabırsızlanıyordum.

Ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Onları konferans salonundaki çayın yanındaki bir yelpazenin içine yerleştirdim."

Masasının arkasından Nana'nın kuyruğunun yere vuruş sesini duydum. Adam heykel gibi ifadesizdi belki ama köpeğimin ayaklarının dibinde uyumasına izin vermişti.

"Harika. Teşekkürler."

Tam konferans salonuna başımı uzatıyordum ki ön kapı zil sesiyle açıldı ve Bayan Babcock her zamanki gibi "Yoo-hoo" diye seslendi.

Uzun boylu, koyu tenli, kırıksız bir kadındı; bu tenini, emekliliğinde küçük bir servete sattığı başarılı dermatoloji muayenhanesinde savunduğu prensipleri uygulamasına bağlıyordu. Renkli kaftanları ve pahalı görünümlü çantaları tercih ederdi. Bekar, heteroseksüel torunu da uzun boyluydu ama daha bohem bir tarzı vardı. Uzun örgülü saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış, üzerine boya lekeli bir tulum giymişti. Elinde meteor benzeri keklerle

dolu selofan bir tepsi tutuyordu.

"Erken geldiniz," diye duyurdu Declan, hafifçe rahatsız olmuş bir ifadeyle. Hukuk asistanım, özenle hazırladığı programdan sapmalar olduğunda pek iyi idare edemiyordu.

Nana masanın arkasından çıktı ve ziyaretçilere kibarca patisini uzattı.

"İşte benim tatlım," diye mırıldandı Bayan Babcock, eğilip Nana'nın tüylerini okşayarak. Köpeğim mutluluktan adeta eriyip gitti ve torununa doğru kıvrıldı.

"Sizi görmek her zaman güzel, Bayan Babcock. Declan'ın konferans salonunda biraz çayı var," dedim. Çay, kek kılığında buz hokeyi disklerine benzeyen yiyeceklerin yutulmasını kolaylaştırdı.

"Harika! Declan, sen bir hazinesin. Şimdi, Gage. Bu benim muhteşem torunum Gabby. Gabby, bu da yakışıklı avukatım Gage."

"Büyükanne," dedi Gabby bıkkınlıkla.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedim elimi uzatarak.

Gabby, "Senin hakkında çok şey duydum," dedi.

Bayan Babcock konferans salonuna girerken şarkı söyler gibi konuştu: "Ona sadece ne kadar mükemmel bir beyefendi olduğunuzu ve hâlâ bekar olmanızın ne kadar büyük bir haksızlık olduğunu söyledim. Şimdi, keşfettiğim o çok sevimli kedi kurtarma derneğine ne kadar para bırakabileceğimden bahsetmeye kim hazır?"

Gabby kekleri uzattı. "Bunların püf noktası, tabağınızda onları ufalayıp daha çok yemiş gibi *görünmeniz*. Ve şunu da bilin ki, bir erkek arkadaşım var. Harika biri. Sadece onu ona henüz tanıtmadım, çünkü çok baskıcı ve göz korkutucu biri."

"Senin için iyi, benim içinse hayal kırıklığı."

"Hım. Büyükannemin her zaman iyi bir zevki vardı," diye takıldı. "Şimdi gidip biraz kek yiyelim ve tek gözlü kedileri kurtaralım."

Laura: Spor salonundan yeni döndüm. Dedikodu kazanı bugün çok çalıştı. Yanımda ağırlık kaldıran kadına göre, Gage şehirli bir turisti arabasıyla ezmiş, ama sorun yok çünkü bu, Dominion'ın suç oranlarımızı yükseltmek için düzenlediği bir

tuzakmış.

Hazel: Gage, Zoey'e kamyonuyla çarptı, ama bu olay Zoey'nin bir kartal ve bir yilandan kaçmak için yola fırlamasından sonra oldu. Zoey iyi durumda. Dominion'ın bir ilgisi yok, tabii ki kel kartalımızı gizlice eğitmiyorlarsa.

Cam: Neden spor salonundaydın?

Laura: Spor yapmak için, aptal.

Gage: Zoey'nin suçu. Kusursuz sürüş sicilim hâlâ bozulmadı. Larry, neden bizsiz spor salonundaydın? Birlikte spor yapıyoruz.

Laura: Bağımlılık ilişkisi çok mu fazla?

Levi: Az önce resepsiyondaki görevliye sorduğumda, bir eğitimle çalıştığını söyledi.

Laura: Bu kasabadaki herkesin kocaman bir ağzı mı var?

Cam: Bir antrenör bizim bilmediğimiz neyi biliyor?

Hazel: Muhtemelen çok fazla.

Gage: Onun nitelikleri neler? Diplomasını nereden aldı?

Laura: İşte bu yüzden kimse sizden hoşlanmıyor.

Levi: Kaynağım, Wes'in birkaç hafta önce onunla basketbol antrenmanlarına başladığını söylüyor. Aile indirimi var mı?

Hazel: Yakışıklı mı? Araştırma amacıyla soruyorum.

Cam: Ben senin araştırman olduğumu sanıyordum?

Laura: Çoğunuzu öldürerek Story Lake'in suç oranını tek başıma yükselteceğim.

5

Güneş çıktı, kalçalar da çıktı

Zoey

kaldım Yine geç . Sunumuma son rötuşları yaparken dikkatim dağılmış ve telefonumdaki alarmı duymazdan gelerek çalışmaya devam etmişim. Ve tabii ki cenaze evinin otoparkında boş yer kalmamıştı. Story Lake'in ölü insanlarla dolu bir binada kasaba toplantıları düzenlemesi tuhaftı, daha da tuhafı ise başka kimsenin bunu garip bulmamasıydı. Ama buranın havası buydu: Tuhaflar hoş geldiniz.

Son birkaç gün kaotik geçmişti ve kendimi bir koşu bandında, arkasından uçup gitmeye giderek daha da yaklaştığımı hissediyordum. Hazel'in hikayesini—romantik roman yazarı ilham buluyor ve kendi mutlu sonuna kavuşuyor—kitabımı iletişim listemdeki her gazeteciye, podcast yayıncısına ve etkileyiciye zorla anlatarak lansmanına hazırlanmanın yanı sıra, dairemi toplama gibi devasa bir işe başlamak için şehre geri dönmüştüm.

Kuzenim Inez ve Bayan Newville ile vedalaşırken çok fazla şarap içmişim. Sarhoşken, düşünmeden Earl Wiggins'in en sevdiği purolardan bir kutu satın almış ve ertesi gün evine kargoyla göndermişim. Ayıldığımda bunların aşırı pahalı olduğunu çok geç fark ettim, üstelik karta adımlı yazmayı da unutmuştum, bu yüzden bu aşırı pahalı hediye için hiçbir ödeme alamadım.

Maddi ve taktiksel pişmanlığım, kiralık arabamı teslim ettiğim sırada yaşadığım sürekli bir akşamdan kalma haliyle daha da arttı. Mütevazı, pratik bir SUV almayı planlamıştım. Bunun yerine, tamamen kullanışsız, eski bir Mazda Miata cabrio'ya kapılmışım. Son

sahibi bir kurye şoförüydü, bu yüzden frenleri gıcırdıyordu ve içi hafifçe pişmiş soğan kokuyordu, ama ben de üstü açık bir şekilde arabayı havalandırıp sportif bir şekilde dolaştım. Ayrıca, kış tekrar geldiğinde burada olmayacağım için, Pennsylvania karında arkadan çekişli araba konusunda endişelenmeme gerek yoktu.

Story Lake'te henüz bir daire aramamıştım. Ama bu, bu geceden sonraki sıradaki işimdi...

Diğer tüm görevlerimin arasında, Story Lake'in resmi halkla ilişkiler sorumlusu olarak ilk belediye meclisi sunumum üzerinde planlanmamış ve oldukça fazla saat harcamıştım. Tabii ki, sözleşmeyi henüz incelememişim veya imzalamadığım için olabildiğince "resmi"ydım. Bu da yapılacaklar listemdeydi.

Nefes nefese, Pushing Up Daisies'in ön kapısından içeri girdim. Bu geceki kalabalığı ağırlamak için üç gösterim salonunun tamamı açılmıştı. Haven, sakinlerini ağırlamaya başladığından beri, kasaba toplantılarına katılım üç katına çıkmıştı. Görünüşe göre yaşlılar alkolü ve kasaba tartışmalarını seviyordu.

Alkol konusuna gelirse, kız voleybol takımı için düzenlenen bu akşamki meyve suyu ve votka bağış toplama etkinliğine katılmak için çok geç kaldım. Toplantı başlayınca alkol satışı durduruldu. Yani biraz cesaret verici içki içme şansım da böylece kaçtı.

Yerel a cappella grubu Story Lake Warblers, resmi "toplantıyı şarkılarla açma" ritüellerini yeni bitirmişti ki, Billie ve Gage'in arasında odanın ortasında boş bir sandalye gördüm. Gage'in orada oturması beni pek memnun etmedi; genel olarak bana olan onaylamaz tavrı sinirlerimi daha da bozacaktı, ama Billie her zaman atıştırmalıklar getirirdi, bu yüzden rahatsızlığa değeceğini düşündüm.

Özür dileyerek ve bahaneler uydurarak sıranın sonuna kadar ilerledim, bacakların ve tekerlekli sandalyedeki yardımcı aletlerin üzerinden tırmanarak sandalyeye ulaştım.

"Umarım bu koltuk dolu değildir, çünkü buradan sürünerek çıkmaktansa birinin kucağına oturmayı tercih ederim," diye fısıldadım ve kendimi yere bıraktım.

"Hepsi senin. Twizzlers?" Billie atıştırmalık poşetini uzattı.

"Memnuniyetle. Merhaba," dedim Gage'e.

"Merhaba," diye yanıtladı pek de sıcak bir şekilde değil. Her

zamanki gibi sinir bozucu derecede iyi görünüyordu. Saçları duştan yeni çıkmış gibi hafif bir bukleye sahipti. Gündüzleri giydiği işçi sınıfı tarzının aksine, tişörtünün üzerine fermuarlı bir hırka giymişti ki bu da beni hemen soğuttu.

Hazel, odanın ön tarafındaki kürsüde, Cam ve yeni meclis üyesi Kitty Suarez'in arasında oturduğu yerden bana el salladı. Kitty, "kasabaya ihanet" suçundan görevden alınan hain ve huysuz Emilie Rump'ın yerini almıştı. Emilie ikinci sırada oturuyordu, omuzlarından sıkı sarı saçlarına kadar her yerinde gerginlik belli oluyordu. İstenmediğini bildiği halde kasaba toplantılarına katılma cesaretine hayran kaldım. Kasaba çapındaki öfkenin yükünü taşımak için çelik gibi bir irade gerekiyordu.

Belediye Başkanı Darius masanın diğer ucundan, "Story Lake'te bu kadar çok gülen yüz görmek beni çok mutlu etti," diye duyurdu. "Bu akşam gündemimizde birçok heyecan verici konu var, hadi başlayalım. İlk olarak, atıksu arıtma tesisi iyileştirme gereksinimlerinin durumu."

Önümüzdeki birkaç yıl içinde gerçekleşecek iyileştirmelerle ilgili uzun ve teknik bir açıklamaydı, bu yüzden ilk iki cümlesinde dikkatimi dağıttım. Twizzlers'ımı yedim ve sunumumun daha ilgi çekici olmasını umdum. İyi bir izlenim bırakmak, kasabaya bu iş için doğru kişi olduğumu göstermek istiyordum. Aslında istemediğim ve devam etme niyetim olmayan bir iş olsa bile, yine de iyi olmak istiyordum.

Gage öne eğildi ve bir hakaret ya da zar zor fark edilebilecek bir incelik beklentisiyle kalp atışlarım hızlandı. Temiz sabun kokusunu aldım. Bildiğimiz sıradan, raftan alınmış bir sabundu. Karnımdaki bu çekim hissi de neyin nesiydi? Adam *hırka* giymişti, Allah aşkına! Hırkalar, Pedro Pascal olmadığınız sürece çekici değildi. Ben, yatakta iyi, diğer her yerde kötü olan, ulaşılmaz erkeklerin giydiği takım elbiseleri severdim.

"Bu akşam programda senin de olduğunu duydum," dedi ve dikkatimi kafa karıştırıcı derecede seksi kazağından uzaklaştırdı.

Başımı salladım. "Belediye sözcüsü olarak ilk sunumum. Hareket halindeki araçlardan uzak durmak dışında bir tavsiyen var mı?"

Kalabalığı şöyle bir süzdüm. Yaş, etnik köken, cinsel yönelim ve maddi durum bakımından tam bir karmaşaydı. Anladığım kadarıyla,

hepsinin ortak noktası sadece bu odada Darius'un dışkının nereye gittiği hakkında konuşmasını dinliyor olmalarıydı.

"Biz son derece sadık bir halkız," dedi. "Bunun Story Lake'e fayda sağlayacağına herkesi ikna edebildiğiniz sürece, sizi destekleyeceklerdir."

"Bunu bilmek güzel."

"Bu arada, bana incelemem için bir sözleşme getirmeniz gerekmiyor muydu?" diye sordu.

"Nasıl yaptın—"

Bana alaycı bir gülümsemeyle baktı. "Küçük kasaba, hatırlıyor musun? Cam geçen hafta bahsetmişti. Sonra Hazel bu gece seni görürsem hatırlatmam için mesaj attı. Ha, bir de Darius o lanet şeyi yazmam için beni işe aldı."

"Bu biraz çıkar çatışması değil mi?"

"Sana söz veriyorum, seni kandırmaya çalışmıyorum."

"Sana da aynısı." Bu sözler, beynimdeki filtre onları yakalamadan önce ağızımdan döküldü. "Şey... Yani, Twizzler?" Billie'nin çantasından bir tane daha kaptım ve ona uzattım.

Sanki ona zehir dolu bir kadeh uzatmışım gibi baktı. "İyiyim. Teşekkürler."

Atıştırmalık konusunda seçici.

"Şey, eee, sözleşmeye geri dönelim. Bu hafta vaktim yoktu. Gelecek hafta müsaitliğiniz var mı?" diye sordum.

"Yer açabilirim."

Telefonumu çıkardım ve takvim uygulamasını açtım.

"Aman Tanrım, kadın. Bu da ne?" diye sordu Gage.

"Bu benim takvimim."

"Her gün tam on beş etkinliğiniz var."

Her etkinliğe en az iki hatırlatıcı veya alarm da eklenmişti, ama onun bunları bilmesine gerek yoktu.

"Hiçbir şeyi unutmak istemiyorum. Beni yargılamayı bırakın." Haftalık programıma göz attım. "Çarşamba günü saat dörtte vaktim var."

Gage, düzenli, renk kodlu takvimine baktı. "Bu uygun." Başka bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu, ancak kalabalıkta yükselen homurdanmalar ikimizin de dikkatini tekrar odanın önüne

çevirmesine neden oldu.

Emilie Rump, kalabalığın yorumlarını almak için kurulan mikrofonun önünde duruyordu. "57 numaralı belediye yönetmeliğinin L alt maddesiyle ilgili bir yorumum var."

Kalabalığın homurdanmaları giderek daha da şiddetlendi.

Konsey üyeleri, takdire şayan bir şekilde gözlerini devirmekten kaçındılar ve kalın dosyalarını karıştırmaya başladılar. Anlaşılan bir kasabayı organize etmek en az bir asırlık evrak işi gerektiriyordu.

"Gerek yok, arkadaşlar. Her şey burada aklımda," dedi Darius şakağına dokunarak. "Elli yedinci yönetmeliğin L alt bölümü, uygun balık tutma yöntemlerini düzenliyor. Özellikle de hiç kimsenin çıplak elleriyle balık tutamayacağını belirtiyor."

Cam, Hazel'ın yanındaki sandalyesine yaslandı ve kollarını kavuşturdu. Emilie'ye yönelttiği bakış, daha zayıf bir insanı mikrodalgada kavurabilirdi.

"Hadi ama," diye seslendi arkamızdan biri.

"Kıcının üstüne otur Rump, kasaba işlerini Story Lake'i gerçekten önemseyen insanlara bırak!" diye bağırdı bir başkası.

Seyirciler yuhalamaya başladı.

Emilie, "Kanunların çiğnenmesi hakkında yorum yapma hakkım var," diye ısrar etti. "Cumartesi sabahı saat 9:17'de Willis Whimperschmidt'in gölden çıplak elleriyle bir levrek çıkardığını gördüm. Bunu polis şefine bildirdim ve o da aynen şu cevabı verdi: 'Birisi seni balığa yem etmeden önce neden kendi işine bakmıyorsun?'"

Kalabalığın arasında hafif bir kahkaha dalgası yayıldı. Levi Bishop, polis şefi olarak istenmeyen görevine başlayalı henüz birkaç ay olmuştu ve yetkisini kullanmak için alışılmadık bir yaklaşım benimsemişti.

Willis dördüncü sırada ayağa kalktı. Adam her zaman bir çeşit pazen gömlek ve tulum giyerdi. "Lanet olası balığı oltaya taktım, lanet olası şeyi içeri çektim ve lanet olası ağımda bir delik vardı, bu yüzden lanet olası ellerimi kullandım. Dava açın bakalım," diye homurdandı.

Emilie, mikrofona dramatik bir şekilde, "Eğer kolluk kuvvetlerimiz atalarımızın yasalarını uygulamayı reddederse, buna mecbur

kalabilirim," dedi. Kadın kuralları açıkça ciddiye alıyordu.

"Kaç tane babanız olduğu umurumda değil. Vaktimizi boşa harcamayı bırakın!" diye bağırdı biri.

"Yorum yapmak ister misiniz, Şef?" diye sordu Darius.

Bütün bakışlar odanın arka tarafındaki duvara yaslanmış Levi'ye döndü. O da kardeşleri kadar yakışıklıydı, ama Gage dışa dönük ve çekiciyken (benim dışımdaki insanlara karşı), Levi içine kapanıktı. Ve Cam tam bir huysuzken, Levi daha içe dönüktü.

Kocaman omuzlarını silkti. "Bu aptalca bir yasa. Ben bunu uygulamayacağım."

"Yorumunuz için teşekkür ederim Emilie. 57 numaralı yönetmeliğin L bendini bu yıl yürürlükten kaldırılacak yönetmelikler listesine ekleyeceğim," dedi Darius.

"Ama bu *artık* kanun," diye ısrar etti. "Kanunlar uygulanmalı."

Havada uçan bir patates Emilie'nin omzuna çarptı. Çarpma anında patladı ve yere düşerek boğuk bir ses çıkardı. Kalabalık arasında hafif bir kahkaha yankılandı.

"Patates olayını hâlâ anlamıyorum," diye fısıldadım Billie'ye.

"Patates fırlatmak, kasabaya karşı suç işleyen vatandaşlar için kabul edilebilir bir ceza şeklidir. Patatesler fırında pişirilmiş ve altı inçten büyük olmamalıdır," diye talimat verdi, çantasından gerçek bir fırında pişirilmiş patates çıkarırken. Billie, Emilie'ye doğru fırlattı ve tam sol kalçasına isabet ettirdi. "Gördün mü? Memnuniyetsizliğinizi göstermenin güvenli ve eğlenceli bir yolu. Ayrıca, bozulmadan önce fazla patatesleri kullanmanın harika bir yolu."

Yuhalamaların bir başka dalgasıyla, yenilmiş ve morali bozulmuş Emilie, kocasının yanındaki yerine geri döndü; kocası ise sanki bir tuzak kapısından dışarı atılmak istiyormuş gibi görünüyordu.

"Neredeyse ona acıyorum," dedim, başkasının yerine utanarak. "Belki de sadece bir hata yapmıştır?"

Gage, alaycı bir tonla, "Sırf iktidara yükselmek için kendi şehrinizi kazaen yıkmaya kalkışmazsınız," dedi.

Ama Emilie'nin "yuvarlak deliğe kare bir çivi" gibi olan durumunda beni etkileyen bir şey vardı. Olağanüstü kardeşler arasında sıradan ortanca kız kardeş olduğunu duymuştum ve ona empati duyabiliyordum. Ablam, anne babamın hayatının ışığıydı. Ben ise "Tek

çocukla yetinmeliydik" diye başlayan şakanın hedefiydim.

Gage'in kız kardeşi Laura, anne ve babasının yanında oturduğu ön sıradan elini kaldırdı. "Kasaba meclislerinde yalnızca kasabaya ihanet etmemiş vatandaşların konuşmasına izin verilmesi yönünde bir önerge sunmak istiyorum."

"Öneriniz için teşekkür ederim Laura," dedi Darius. "Bunu, belediye avukatımızın incelemesi için öneriler listesine ekleyeceğim."

Yanımda duran Gage, kalabalığın onaylayıcı mırıltıları üzerine sinirli bir şekilde iç çekti.

"Siz kasabanın avukatı değil misiniz?" diye sordum ona.

"Evet."

"Siz piskoposlar, toplumsal katılım konusuna gerçekten çok önem veriyorsunuz," diye belirttim.

"Bu şehir bize çok şey verdi. Şimdi de karşılığını verme sırası bizde," dedi, kendini savunur bir tonda.

"Rahat olun Bay Rogers. Bu olumlu bir gözlem, eleştiri değil."

Gage derin bir nefes aldı, sonra verdi ama cevap vermedi. İki parmağıyla uyluğuna vurarak, sadece yakınında nefes alarak onu bir kez daha sinirlendirmeyi başardığımı gösterdi. Bunu da benim için bir zafer olarak kabul ettim.

"Şimdi devam edelim," diye devam etti Darius önden. "Kasaba halkla ilişkiler sorumlusu Zoey Moody ilk sunumunu yapacak. O yüzden patatesleri bırakın, millet."

"İyi şanslar," diye fısıldadı Billie, ben onun üzerine doğru sürünürken.

"Teşekkür ederim. Affedersiniz. Özür dilerim. Kusura bakmayın."

Kimsenin ayağını kırmadan ve sadece iki kez tökezleyerek koridora kadar ulaştım. Ceketimi düzelttim ve eteğimin arkasının yukarı kalkmadığından emin oldum.

"Her şey hazır mı?" diye fısıldadım cenaze evi müdürü ve görsel-işitsel uzmanı Lacresha'ya mikrofona doğru giderken. Ayrılmadan önce sunumumu ona e-postayla göndermiştim.

"Bu slaytlara eşlik edecek konuşmayı görmek için sabırsızlanıyorum," dedi, dişlerini göstererek gülümsedi ve başparmağını yukarı kaldırdı.

Aslında slaytlarda yazılanları okumayı planlıyordum, ki bunlar

oldukça açık ve anlaşılır şeylerdi, bu yüzden onun yorumu beni tedirgin etti. Ama yine de konseye hitap etmek için döndüm. "Şey, teşekkür ederim, Belediye Başkanı Oglethorpe. Beni tanımayanlarınız için—"

"Hepimiz kim olduğunu biliyoruz Zoey. Hadi gel, güzel şeylere geç," diye seslendi yaşlı, çekici şoförü Gator Johnson ikinci sıradan. Zarif karısı Lang, onu kaburgalarından dürttü ve bana cesaret verici bir gülümseme sundu.

"Şey, tamam. Peki. Ben buraya kasaba genelinde bir eğitim girişimi hakkında görüşmek için geldim—"

"Eğitimi sevmiyorum! Okul aptallar içindir!" diye bağırdı tekerlekli sandalyesinde oturan ve üzerinde "*Osurdum*" yazan bir tişört giyen adam. Şansıma bakın ki, bu kitapçıdaki Huysuz George'du.

"Bunu sevmeyebilirsin çünkü bu, çok sevdiğin o Western romanlarına ulaşmanı kolaylaştırabilir, George. Bu yüzden bir süreliğine susmanı ve yorumlarını sona saklamanı öneririm. Yoksa, her sözümü kestiğinde konuyu takip edemem ve baştan başlamak zorunda kalırım. Bütün gece burada kalırız," diye uyardım.

Homurdandı ama çenesini kapattı.

Lacresha'ya sunumu başlatması için işaret verdim. "Şimdi, burada gördüğünüz gibi, Dominion çoğunlukla yirmili ve otuzlu yaşlarındaki turistleri çekiyor. Genellikle bekar, eğlence amaçlı içki içen ve aksiyon dolu maceralar arayan kişilerdir."

Genel bir kıkırdama yükseldi, araya birkaç ıslık sesi karıştı. Ekrana doğru döndüm ve hemen Emilie'nin kocası gibi gizli bir kapı olmasını diledim. Bu benim sunumum değildi. Bunlar üç yıl önceki plaj tatili fotoğraflarımdı. Yanlış sürücüyü almıştım ve şimdi kasabadaki herkes bana, akvaryum büyüklüğünde bir margarita tutan, fuşya rengi bir bikiniyle bakıyordu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

"Yanılmışım. Eğitim o kadar da kötü değilmiş!" diye bağırdı George.

Kumandadaki düğmelere çılgınca basarak kapatmanın bir yolunu aradım, ancak sadece birkaç fotoğraf daha arasında geçiş yapabildim ve sonunda tanga giymiş, güneş yanığı olmuş kalçalarını gösteren bir video ekrana geldi. ıslık sesleri daha da yükseldi ve yüzümdeki

yanakların rengi ekrandakinden daha da kızardı.

"Allah aşkına Lacresha, kapat şunu!" diye bağırdım.

Ekran karardı ve kalabalık alkışladı. "Ne satıyorsanız satıyor olun, biz varız," diye şaka yaptı bizim vücut geliştiricimiz Quaid.

"Şunu da belirtmek isterim ki, o sunum bana ait değildi," dedim mikrofona.

"Pekâlâ, herkesin dikkatini çekmeyi başardınız," dedi Darius, gözlerini hâlâ başka yöne çevirmiş halde. "Lütfen devam edin."

"Pekala. Tamam. Bir de... düşüncelerimi toparlayayım." Bir an gözlerimi kapattım ve utanç duygusunun üstesinden gelmek için düşünmeye çalıştım. En azından kimse bana patates atmamıştı. Neden buradaydım? Slayt sunumuna sıkıştırdığım fikirler nelerdi? Eğitim. Doğru. Bunu başarabilirim.

"Bunu başaracaksın, Zoey," diye seslendi Billie.

Ara sıra alkışlar yükseldi ve ben gözlerimi açtım. "Bakın, işin özü şu ki—hah—Dominion berbat."

Alkışlar daha yüksek sesli, daha düzenliydi ve insanlar başlarıyla onaylıyorlardı. Gözlerim Gage'e takıldı, o da isteksizce başıyla onayladı.

"Turizm pazarında tekel sahibi oldukları için Story Lake'i istedikleri gibi yönlendirebileceklerini sanıyorlar. Ama yapamazlar. Story Lake'in Dominion'ı nasıl geri püskürttüğünü bizzat gördüm."

"Evet, doğruca iskeleden!" diye sevinçle bağırdı Laura en ön sıradan.

"Lanet olası waffle!" diye bağırdı biri.

Bu sefer Hazel'in yüzü kıpkırmızı olmuştu. Geçen yaz Dominion'ın belediye başkanını iskeleden göle iten ve "*boklu waffle*" terimini uyduran oydu. Bu, Story Lake'in gayri resmi kasaba hakareti haline gelmişti.

"Aynen öyle. Şimdi size daha fazla karşı koymaktan bahsetmek istiyorum. Dışarıda Dominion'un kalitesiz yemekleri, pahalı içecekleri ve soğuk atmosferi olmadan göl tatili isteyen birçok insan var. Biraz eğitim ve şurada burada biraz yardımla, Dominion'un dışladığı herkesi ağırlamanın bir yolunu bulabilirsiniz. Küçük çocuklu aileler, otuz beş yaş üstü insanlar, emekliler, kitap kulüpleri," dedim Hazel'i işaret ederek. O da sırtıttı. "Hepinizin okuması gereken romanlar

yazan zeki en iyi arkadaşım Summer Fest ile doğru yoldaydı. Story Lake, dizel yakıtlı, jet ski'li bir bahar tatili çılgınlığı değil. Siz bundan daha iyisiniz ve turistlerin bunu fark etmesinin zamanı geldi."

Alkışlar bana, dinleyicilerini kendine bağlamış bir gece programı sunucusunun özgüvenini verdi.

"Öyleyse bunu nasıl yapacağınızdan bahsedelim," diye devam ettim. "Story Lake'in bir dizi eğitim etkinliği düzenlemesini öneriyorum..." George'a baktım, tekrar şikayet edecek gibi görünüyordu. "Şey, partiler," diye devam ettim. "Yiyecek ve içecekler olacak ve otizm dostu protokoller, işaret dili dersleri, perakende ve restoran alanlarınızı hareket kısıtlılığı olan kişiler için daha güvenli ve kullanışlı hale getirecek erişilebilirlik planları gibi kasaba genelindeki girişimleri uygulamanıza yardımcı olabilecek resmi konuşmacılar olacak. Erişimi sağlamak için zaten çok çalıştınız. Şimdi sadece bu erişimi bir karşılama haline getirmeniz gerekiyor. Dominion'da dışlanan herkes burada hoş karşılanacak."

"Bu eğitimi kim verecek?" diye sordu biri.

"Peki insanları nasıl gelmeye ikna edeceğiz?" diye sordu bir başka kasaba sakini.

"Bu iki konuyla ilgili de bazı fikirlerim var. Tatil fotoğraflarımın yer aldığı reklam panoları asmakla başlayacağım. Şaka yapıyorum tabii ki."

" *Harikaydın* ," dedi Billie, yerime dönerken boynuma sarılarak. "Aşağıdaki barda her gece bunun üzerinde mi çalışıyordun?"

"Bir de alkol toleransım var," diye şaka yaptım. Kalbim sanki 5 kilometrelik bir yokuş yukarı koşmuşum gibi gümbür gümbür atıyordu ve sırtımdan şelale gibi terler akıyordu, ama başarmıştım. Felaketten kurtulmuş, sunumumu doğaçlama yapmış ve konseyden planlarıma devam etmek için oybirliğiyle onay almıştım. Üstelik, neredeyse hiç kimse uyuyakalmamıştı, üzerime pişmiş sebzeler yağmalanmamıştı ve George sunumumu bitirdikten sonra hiçbir şikayette bulunmamıştı. Doğrusunu söylemek gerekirse, o da uyuyanlardan biriydi. Ama yine de bunu bir zafer olarak saydım.

"Bu arada, o videoda kalçaların muhteşem görünüyordu. Bunu sadece LGBTQ topluluğunun bir üyesi olarak değil, bir arkadaş olarak söylüyorum," dedi Billie, bana açık bir paket marshmallow uzatarak.

"Teşekkürler." Gage'e doğru kısa bir bakış attım. "Ne düşündün?"

"Bence işi batırmadın," dedi bakışlarını dümdüz ileriye dikerek. "Zeki ve eğlenceliydin. Sadece onay almakla kalmadın, herkesi heyecanlandırdın."

"Kalçamdan bahsediyordum."

Kısaca, parıldayan bir an için, hâlâ bana bakmadan sırtıttı. "Bu da oldukça etkileyiciydi, Felaket."

Daha kötü lakaplarım da olmuştu.

Flört ediyordum. Çeşitli nedenlerden dolayı kötü bir fikirdi, ama keyfim yerindeydi ve o da isteksizce de olsa bana zeki demişti. Bu da gerçekten hak ettiğim anlamına geliyordu. İyi hissettiriyordu. *Ben de kendimi iyi hissediyordum.*

Çok müstehcen bir şey söylemeden önce ağızma bir marshmallow tıkmak üzereydim ki Laura'nın ön sıradaki yerinden kalktığını gördüm. Tekerlekli sandalyesiyle odadan çıkarken yüzü bembeyazdı. Frank ve Pep Bishop, endişeli bakışlarla onu izlediler. "Kız kardeşin iyi mi?"

"Neden?" diye sordu Gage kaşlarını çatarak.

"Aceleyle ayrıldı. Anne babanız endişeli görünüyor."

Cebinden telefonunu çıkardı. Ekranda, kucağına oturmadan okuyamayacağım bir tür bildirim ışığı yanıyordu.

Gage bakışlarını bana çevirdi. Yeşil gözleri yüzüme kilitlendi, ama düşüncelerinin çoktan başka yerlerde olduğunu anlayabiliyordum. "Gitmem gerek." Ayağa kalktı ve koridora doğru ilerledi. Bir an sonra, ailesi de onu takip etti. Cam, kürsüdeki yerinden kaşlarını çatarak telefonunu Hazel'e gösterdi; Hazel ise midesi bulanacak gibi görünüyordu. Ben de yerimde dönüp Levi'nin odanın arkasındaki yerinden kaybolduğunu fark ettim.

Piskoposların neredeyse tamamının odadan çıkmış olmasına kimse dikkat etmiyor gibiydi. Ama ben açıklanamayan bir gerilimle boğulmuş hissediyordum. Cam saniye saniye daha da huzursuzlanıyordu ve Hazel masanın altında bacağını ovuşturuyordu.

Doktor Ace toplantıyı sonlandırmak için söz vermeden önce on dakika daha "kasaba işleri"ne katlanmak zorunda kaldım.

"İkinci," dedi Cam ayağa fırlayarak. Hazel'i sahiplenici bir şekilde sıktı, sonra işaret geçer geçmez kapıya doğru fırladı.

"Neler oluyor?" diye sordum sonunda kalabalığın arasından sıyrılıp Hazel'in yanına vardığımda.

Tekrar başını salladı ve kolumu tuttu. "Burada olmaz."

Lobiye çıktık ve şehrin yarısı aynı anda binadan çıktığı için Hazel beni "ÖZEL" yazılı bir kapıdan içeri çekti. Buranın, buzdolabını ölümle ilgili mıknaatıslarla süsleyen küçük bir personel mutfağı olduğu ortaya çıktı.

Kapıyı kapattı ve ona yaslandı.

"Ne? Çocuklardan biri mi hasta?" Laura'nın dünyasının merkezinde olan üç ergen çocuğu vardı.

Hazel ellerini yüzüne sürdü. "Hayır. İyiler. Laura ve kocası Miller'a çarpan sürücü sonunda suçlandı."

6

Kıçına saplanmış bir halı çivisi

Gage

yaptım Bir hamle ve balyozun başını, tatmin edici bir gürültüyle, kirişlerden ve 1990'lardan kalma bej renkli alçıpanlardan geçirdim. Üst kattaki daireyi tamir etmeye ne zaman karar verdiğimi tam olarak hatırlamıyordum, ama muhtemelen o haftanın başlarında haberi duyduğumdan beri içimde olan bir şeyleri yıkma arzusundan kaynaklanıyordu. Öfkemden boğuluyormuş gibi hissediyordum.

Tam golf oynamaya hazırlanıyordum ki Cam yatak odasının kapısında belirdi.

"Bu da ne? Bunun sadece kozmetik bir onarım olduğunu sanıyordum, siz ise duvarları yeniden mi düzenliyorsunuz?" diye yakındı.

Levi başını odaya uzattı ve yüzünü buruşturdu. "Yeğenim, köpeğim nerede?"

"İnsan yeğenimizle birlikte. Nana daha fazla alçıpan levha kemirmesin diye Isla'ya onu bir günlüğüne alması için yirmi dolar ödedim," dedim, çekici kontrplak zemine bırakıp termosumu alırken. "Ve bilginiz olsun, duvarları yeniden düzenlemiyorum. Daha büyük bir yatak odası dolabı yapmak için kileri kaldırdım. Bununla ilgili bir sorunuz mu var?"

Cam homurdandı. "Evet, öyle düşünüyorum. 'Rötuş' dedin. Duvardaki kocaman bir deliği 'rötuş' edemezsin."

"Öncelikle, tırnak içinde 'havadan' kelimesini kullanmayı bırakın. Bu sizi her zamankinden daha büyük bir aptal gibi gösteriyor. İkincisi,

biz bunu geçim kaynağımız olarak yapıyoruz. Bir dolabı bir günde yeniden ereveleyemeyeceğimi mi sanıyorsunuz?"

Levi sakın bir şekilde, "Sanırım birkaç duvarı daha yıkmak istiyormuşsun gibi görünüyorsun," dedi.

"Seni de siktir et, Livvy."

Teslim olurcasına ellerini kaldırdı. "Sadece söylüyorum, dostum."

"Tam olarak ne diyorsun?" diye sordum, termosumdaki soğuk sudan öfkeyle bir yudum alarak. Ama göğsümdeki ateşı hiçbir şey dindirmedi.

Kayınbiraderimi öldüren ve kız kardeşimin hayatını mahveden sürücü hakkında dava açılmıştı. Ancak bu kadar vasat suçlamalar, ailemizin kaybettiği her şeyden sonra yüzümüze atılan bir tokat gibiydi.

"Eğer huysuz bir herif olmaya devam edeceksen, o zaman cumartesi günümü geri alacağım ve nişanlımı *tekrar* çıplak hale getireceğim," diye küstahça ilan etti Cam.

Kardeşim tam bir pislikti. Bana kalırsa, yeterince öfkeli olmayan, zevkten dört köşe olmuş bir pislikti. Aşk ve sürekli seks bir erkeği böyle mi değiştiriyordu acaba?

Omuz silktim ve termosu köşeye geri fırlattım. "Pekala. Yardım etmek istemiyor musun? Sana ihtiyacım yok. Burayı arşambaya kadar tek başıma bitirebilirim."

"Ne acelen var?" diye sordu Levi, duvardan aşığı kayarak yere indi ve yapacak daha iyi bir şeyi yokmuş gibi bacaklarını yana açtı. Levi de benim gibi bekardı ve bu yüzden soyunabileceği bir nişanlısı yoktu.

"Tam da o zaman potansiyel bir kiracı geliyor. Bu da burayı daha az berbat bir yer haline getiriyor. Bununla ilgili bir sorunuz mu var?" Eğer birinin bununla ilgili bir sorunu olmalıysa, o da ben olmalıyım. Zoey Moody'nin buraya taşınmasına izin verme fikrini bile aklımdan geçirmemeliydim. Onun yanında kendim gibi değildim. Onu her gördüğümde dengemi kaybediyordum. Ona yaklaşmamam gerektiğini biliyordum. Yine de işte buradaydım, aklımda o varken bir dolabı yıkıyordum.

Levi, "Buraya geldiğimizden beri 'bununla ilgili bir sorunum var' dediği ikinci sefer bu," diye belirtti.

Cam bana dik dik baktı. "Sanırım bir sorun yaşamaya başlıyorum."
"Ne?" diye sordum.

"Müstakbel kiracınız kim? Ve sakın benim düşündüğüm kişi olmasın."

"Kim olduğunu düşündüğünüz umurumda değil."

"Bence kesinlikle Zoey Moody olmasın," dedi Cam. "Bunu yasaklıyorum."

"*Yasaklı* musunuz? *Kendi* binamda bulunan dairemi kiraya vermemi mi yasaklıyorsunuz?" Birden Zoey'e daireyi kiralamak fikri daha cazip görünmeye başladı.

"Eşimin en yakın arkadaşına kur yapmak için daireyi kullanmanı yasaklıyorum," dedi ve beni itti. İşte görmek istediğim o öfke.

Onu geri ittim. "Ben bir hamle yapmıyorum. Ona kalacak yer teklif ediyorum."

"Yani, sırf 'iyi niyetinizden' ona hukuk büronuzun üst katında kalacak bir yer 'teklif ediyorsunuz', öyle mi?" diye sordu.

"Gigi haklı. Tırnak içinde bu kadar çok şey söylemenle aptal gibi görünüyorsun," diye araya girdi Levi.

Onu görmezden geldim. "Birincisi, başkasının mülküne izinsiz girip dolabı genişletmeye başlamam tuhaf olurdu, yasa dışı olmasının yanı sıra. İkincisi, ona yeri bedava vermiyorum. Kiracıların ödemek zorunda olduğu 'kira' diye bir şey var."

Cam, Levi'ye başını salladı. "Buna inanmıyorum."

"Neden olmasın?" diye sorduk Levi ile aynı anda.

"Bu dairede ne zamandır oturuyorsun? Beş yıldır mı? Ve kıvrıkcık saçlı, iri göğüslü o güzel kız geldiğinde—"

"Hey!" diye uyardım onu.

"Neredeyse evliyim. *Gözler* diyecektim. Büyük *gözlü* kız kalacak yer aradığını söylediği anda, 'Sana bir dolap yenileyeyim' diyen adama dönüşüyorsun. Dolayısıyla, onunla ilişki kurmaya çalışıyorsun."

"Artık tırnak içinde alıntı yapmaya ve ergonomiye gerek yok. Aptal gibi konuşuyorsun," dedi Levi.

"Hadi canım," diye ısrar etti Cam.

"Hadi ama," diye yakındım. "Zoey neredeyse ailemizden sayılır. Biz böyle yaparız, koca pislik herif. Yoksa kazadan sonra Laura'nın yanına taşındığını mı unuttun? Aile böyle yapar."

Sessizlik gürültülü olabilseydi, kulak zarlarımız patlardı. Ben de yaptım işte. Hepimizin yaşanmamış gibi davranmaya çalıştığı şeyi gündeme getirdim.

"Aynen öyle!" diye bağırdı Cam, sanki saçma fikrini ben onun yerine dile getirmişim gibi. "O ve Hazel neredeyse kardeş gibiler, bu da onu *benim* baldızım yapıyor, bu da onu senin için kesinlikle yasak bölge yapıyor."

Levi'ye, "Sanırım düğün planlaması sonunda onu çıldırttı," dedim.

"O kızla uğraşmaya kalkarsan seni vururum."

"Aman Tanrım, Cammy. Bu bir apartman dairesi, prezervatif kutusu değil," dedim çaresizlik içinde.

"Onun hoşuna gittiğini düşünmemiştim," dedi Levi.

"Onu *sevmiyorum* . Sinir bozucu, sorumsuz, sürekli geç kalıyor, aklından geçen her şeyi söylüyor, hayvanlardan çok korkuyor ve Story Lake'ten nefret ediyor. Yerleşip aile kurmaktansa Karayipler'e taşınıp gece kulübü açması daha olası. Ayrıca, onu sevmediğimi nereden çıkardın?"

Levi, "Ona karşı sürekli kaba davranıyorsun," dedi.

"Ben bir pislik değilim."

"O listeyi öylece yayınlayabilmek için çok düşünmüş bir ahmaksın," diye belirtti Cam kibirli bir şekilde.

"Yerleşmek mi istiyorsun?" diye sordu Levi. "Evlenmek derken?"

Sıra bana gelmişti omuz silkerek, "Eh, evet. Sen de öyle düşünmüyor musun?" dedim.

"Bilmiyorum. Pek düşünmemiştim. *Polis şefi* olmakla ve siz pisliklere karşı intikam planları kurmakla çok meşguldüm."

"Harika. Şimdi ömür boyu onun şef olmaktan ve Büyük Paintball Olayı'ndan yakınmalarını dinlemek zorunda kalacağız," diye yakındım.

"Siz iki soytarı, bir kadının hayatını sizin aptal suratlarınıza zincirleyecek kadar çaresiz kalması durumunda şanslı sayılırsınız. Yani Zoey'e karşı hiçbir duygunuz yok mu demek istiyorsunuz?" diye sordu Cam, asıl konuya geri dönerek.

Onu dikkat dağıtacak kadar çekici bulmak duygular arasına girer miydi? "Sadece olumsuz duygular," diye ısrar ettim.

Levi kaşlarını çatı. "Onunla ilgili sorunun ne? O harika biri ve sen herkesi seviyorsun."

"İkinizden de hoşlanmıyorum." Levi'yi işaret ettim. "Neden onun peşinden koşmuyorsun Cammy? Livvy'nin Zoey'e karşı açıkça duyguları var."

"Sen bir aptalsın," diye yakındı Levi.

"Çünkü Livvy, Zoey'i onunla zorunlu olarak yakın bir durumda bırakacak şekilde tüm daireyi yenilemeye karar vermedi," diye açıkladı Cam.

"Onu kaçırmıyorum," dedim kendimi savunarak.

Levi, "Zorunlu yakınlık bir klişedir," diye açıkladı. "Bu, ana karakterlerin fiziksel olarak birbirlerine bağlı oldukları anlamına gelir."

"Birbirimize mecbur değiliz. İnan bana, en son istediğim şey bu," diye ısrar ettim.

"Yani tüm bunların tamamen iyi niyetinizden kaynaklandığına inanmamızı mı bekliyorsunuz?" diye sordu Cam.

"Ben iyi bir adamım, aptal herif."

Levi, "Onu ilk gördüğünde çatıdan düştün," diye belirtti.

Doğruydı. Sadece o güzel yüze, o dağınık saçlara bir bakış attığımı ve bu ani tepkinin beni Erleen Dabner'ın çatısından aşağı düşürdüğünü kimsenin fark etmediğini ummuştum. Zoey'nin tehlikeli olduğunun bir başka kanıtı.

"Sen kimin tarafındasın peki?" diye sordum.

"Benimki. Duvar boyamaya ve bira içmeye geldim, duygularımdan bahsetmeye değil," dedi Levi.

Cam, dün söktüğüm eski halı yığınının önünde volta atıyordu. "Hayır. Hayır. Duyguları olmadığını söylüyor. Ama *ben* de duygularım *varken* aynısını söylemiştim. Çünkü biz piskoposlar duygulara sahip olmakta berbatız." Bana şiddetle işaret etti. "Onunla ilişkiye gireceksin. Sonra ezileceksin. Ve ben de ezildiğin için sızlanmanı dinlemek zorunda kalacağım. *Ya da* ona kaba davranacaksın ve ben de seni dövmek zorunda kalacağım çünkü o benim kız kardeşim sayılır. Bu da onu *senin* kız kardeşin yapar. Bu da seni iğrenç yapar."

"Gerçekten biyoloji dersine ihtiyacın var."

Levi, "Gerçekten bir biraya ihtiyacım var," diye yakındı.

Cam, "Bir sağdıç ve bir nedimenin aldatıp bunu öğrenmesi yüzünden *düğünümün* mahvolmasına izin vermeyeceğim," diye ısrar etti.

"Eğer Zoey'ye ilgi *duysaydım* –ki kesinlikle duymuyorum– neden işler yolunda gitmesin ki? Sen ve Hazel başardınız," diye kusursuz bir mantıkla itiraz ettim. Bir kavga istiyordum ve eğer ailemizin düşmanına karşı tatmin edici bir yasal zafer elde edemezsem, kardeşime karşı entelektüel bir zafer kazanabilirdim.

"Ben ve Haze farklıyız."

"Nasıl yani? Durum tamamen aynı. Büyük şehirden gelen, hayatı tükenmiş güzel bir kadın küçük bir kasabaya iner ve çekici, işçi sınıfından bir kahramanla tanışır."

Levi, "Hazel'in kitaplarını okuyorsun," diye belirtti.

"Elbette, okudum. İyi bir yazar. Belki ondan bir iki şey öğrenebilirsin." Bishop kavgalarının özelliği buydu. Cephe hattından kimse güvende değildi.

"Deniyorum. Haven'da onun yazarlık dersine katılıyorum," dedi.

"Gerçekten mi?" diye sordum, öfkemden bir anlığına sıyrılıp. "Nasıl gidiyor?"

"Her şey harika gidiyor çünkü karım tam bir dahi. Şimdi biraz geriye dön. Ben aynı anda sadece bir kardeşle ilgilenebilirim," dedi Cam. Tekrar beni işaret etti. "Ben ve Hazel tamamen farklıyız. Hazel buraya bir şey aramak için geldi ve onu buldu. 'O' dediğim şey *benim*. Zoey burada manevi destek için bulunuyor ve herkes onun şehre geri dönebileceği saniyeleri saydığını biliyor. Ayrıca, ben inanılmaz derecede çekiciyim ve Hazel'ı ikna ettim."

Levi, "Sanırım 'Sen karşı konulmaz değilsin, Gigi' demek istiyor," dedi.

"Mide gripi geçirdiğim ve yüksek ateşle üç gün boyunca boğuştuğum en kötü anımda bile, Cam'in en iyi gününden *daha* karşı konulmazım," diye ısrar ettim.

Levi, "Mantığın sesi olmak istemem ama ikinizin de birbirinizin kafasını alçıpan duvarlardan geçirmenizi çok isterdim, ama temelde başka bir şeye kızmışsınız ve kavga etmek için daha az saçma şeyler uyduruyorsunuz," dedi.

"Ne zaman bu kadar her şeyi bilen biri oldu?" diye sordum, baş parmağımla Levi'yi işaret ederek.

"Evet, 'Ben Herkesten Daha İyiyim Çünkü Acı Çeken Bir Yazarım' diyen Bayım," dedi Cam, taraf değiştirerek.

"Buna 'karakter motivasyonu' deniyor ve bunu nişanlından öğrendim; eğer yazarlarla dalga geçtiğini duyarsa seni bir saniye içinde bir rakunla kanepede uyuturdu, seni aptal herif."

İtiş kakışmanın kim tarafından başlatıldığından emin değildim—kendimin daha olgun davrandığımı ve kışkırtıldığımı düşünmeyi tercih ediyordum—ama saniyeler içinde üçümüz de birbirimizi duvarlara itmeye başladık.

Levi, Cam'in boynuna uyguladığı kafa kilidini sağlamlaştırmaya çalışırken, "Bu çok aptalca," diye yakındı.

"Evet, ama bir yandan da iyi hissettiriyor," dedim, bacaklarını altından çekip ikisini de yırtılmış halı yığınının içine düşürdüm. "Öyle değil mi?"

"Boş laflardan daha iyi," diye onayladı Cam, aynı anda Levi de şans eseri diğer ayak bileğimi yakalayıp beni yere düşürürken bacağıma tekme attı.

Levi, yüzümü halının altına bastırırken, "Kimse anneme bundan bahsetmesin sakın," dedi.

Kıçımı sivri bir şey dürttü. "Kıçımı kim bıçakladı? Kural hep silah yasaktı!"

"Şey, merhaba?"

Hayatımızdan endişe ederek hepimiz donakaldık ve kapıya doğru baktık. Neyse ki, annem değildi. Bebek maması yeşili bir süveter ve beyaz kargo pantolon giymiş, elinde kahve fincanıyla hukuk asistanım Declan'dı.

"Şey, merhaba Declan," diye hırıltılı bir sesle doğrulmaya çalışırken söyledim. Keskin, batıcı ağrıyla irkildim. "Biz sadece..."

"Dövüşelim," dedi Cam, Levi'nin kıçına tekme atarak.

"Bardağımı değiştirmek için içeri girdim. Bir boğuşma sesi duydum, o yüzden araştırdım," diye açıkladı Declan, bize kayıtsızca bakarak.

"Evet, bunu kimseye, özellikle de annemize söylemezsen harika olur," dedim Cam'in kaburgalarına dirseğimle vurarak.

"Pekala. Hoşça kalın." Ve bununla birlikte gitti.

"Tuhaf bir adam," diye belirtti Cam. "Ama onu sevdim."

"Ben de," diye onayladım.

"Biliyor musun, ikinizin de kıçını tekmelerken şöyle bir şey

düşündüm," dedi Levi. "Zoey buraya taşınmazsa, senin ve Hazel'in yanında yaşayabilir Cammy. Çok kötü olmazdı. Sadece artık oturma odasında, yemek odasında veya mutfakta seks yapamazdınız. Ve yatak odasının dışında pantolon giymek zorunda kalırdınız."

Cam yaklaşık on saniye boyunca sessizce düşündü. Sonra hırıldayarak ayağa kalktı. "Bana şu balyozu ver."

"Eşeklerden bahsetmişken, sanırım benim eşeğimde bir halı çivisi var," diye duyurdum.

Bunun sorumlusu olarak Zoey'i gördüm.

Cam'in cinsel hayatı tehlikeye girmişken ve kıcımdaki paslı halı çivisi çıkarılmışken, bir saat boyunca sessizce çalıştık, sadece homurdanmalar ve ara sıra orta parmak göstererek iletişim kurduk. Yıkım ve inşaatın iyileştirici bir yanı vardı. Ellerinizi kullanarak yeni, daha iyi bir şey inşa etmek kafaya iyi geliyordu. Ve patlamamak için yeterince stres atmak için kabul edilebilir bir yoldu. Hepimizin buna ihtiyacı vardı.

"Bir bira daha isteyen var mı?" diye sordum. Küçük çaplı popo ameliyatından sonra, halıyı ve yıkım malzemelerini kaldırmayı ve yeni, daha büyük dolabın çerçevesini kurmayı başarmıştık. Ayrıca ertesi gün Dr. Ace ile tetanoz aşısı randevusu almıştım.

İki kardeş de homurdandı.

Soğutucunun kapağını açtım ve buz gibi biraları dağıttım.

Biralarımızı oturma odasına götürdük; orada oturacak daha az halı çivisi vardı ve kendimizi duvarlara yasladık.

"Peki, bu yazarlık dersi nasıl gidiyor?" diye sordum Levi'ye.

Omuzlarını silkti ve bir yudum bira içti.

Genel olarak, biz Piskoposlar açılmakta çok zorlanırdık. Ama Levi, beni ve Cam'i geveze kediler gibi gösterirdi. O her zaman güçlü ve sessiz bir tipti ve Miller'ın ölümünden sonra daha da güçlenip sessizleşmişti. Levi, orduda Miller ile birlikte görev yapmış ve bizimkine rakip bir kardeşlik bağı kurmuştu.

"Güzel," dedi Levi. "Şimdiye kadar sadece birkaç ders yaptık."

"Neden bir sürü yaşlıyla aynı derse katılıyorsun?" diye sordu Cam.

Levi, "Dersler halka açık. Kasabadan başka insanlar da katılıyor. Scooter, Warblers için şarkı yazımına yardımcı olmak amacıyla katılıyor," dedi.

Cam'in yüzünü buruşturması kalbime sevinç getirdi. Geçen yaz Hazel'dan ayrıldıktan sonra bazı kin dolu a cappella şarkılarının hedefi olmuştu.

"Yazma işleri nasıl gidiyor?" diye sordum Levi'ye.

Başını duvara yasladı ve gözlerini kapattı. "Güne göre değişiyor. Daha iyi oldukça kolaylaşacağını düşünmüştüm. Ama Hazel bunun saçmalık olduğunu söylüyor."

Cam başını salladı. "İkinizin de bunu nasıl başardığını anlamıyorum. Bana bir çivi tabancası ve bir yığın alçıpan verin, bir şeyler hallederim. Ama beni boş bir sayfanın önüne koyun ve başkasının okumak isteyeceği bir şey uydurmamı söyleyin, kafamı duvara çivilemeyi tercih ederim."

Levi, "Her gün kafamı masaya çiviliyormuş gibi hissediyorum," diye itiraf etti.

"Onun evine gizlice girip ne üzerinde çalıştığını okumamız gerekecek," dedim Cam'e.

Cam sırttı. "Muhtemelen iki erkek kardeşini öldüren bir adam hakkında."

"Ya da üç erkek kardeşini öldüren bir kız kardeş," diye tahmin ettim.

Benimle göz teması kurmaktan özenle kaçındılar. Yine yapmıştım ve herkesin aklındaki ama hiçbirimizin konuşmak istemediği konuyu gündeme getirmiştım.

Boğazımı temizledim. "Toplantıdan beri Laura ile konuşan oldu mu?"

Onun evinde toplanmıştık, o ise iyi olduğunu ve başımızın belada olmasına gerek olmadığını ısrarla söyleyerek hepimizi geri göndermişti.

Levi başının arkasını kaşdı. "Hayır," dedi.

Cam, birasının etiketini çekiştirmekle meşgul oldu. "Gönderdiğim komik caps'lerin hiçbirine cevap vermedi."

"Çocuklar iyi görüldüğünü söylüyorlar ama son zamanlarda çok sessiz," dedim.

Levi birasını kaldırdı. "Yeğenleri casusluk için kullanmak. Güzel."

"Ne diyeceğiz şimdi? Kocanızı öldüren canavarın sadece üç yıl hapis cezası almasına mı üzüleceğiz?" diye öfkeyle sordu Cam. "Bu tam bir şaka."

Hiçbirimizin uzaktan yakından komik bulmadığı bir şaka. Kendimi rahat ve sakin biri olarak görüyordum ama içimde kaynayan öfkeyle ne yapacağımı, balyozlarla duvarları yıkmaktan başka bir şey bilmiyordum. Adaletle inanıyordum. Her gün onun için savaşıyordum. Ama bu adalet gibi gelmiyordu. Daha fazla travma gibi geliyordu.

Levi bana, "Annemle babam onlarla konuştuğunda ne dediler?" diye sordu.

Derin bir nefes verdim. "Pek bir şey değil. Trafik kazası sonucu ölüme sebebiyet verme suçunu ve olası hapis cezasını açıkladım. Minimum üç yıl, ancak savcının suçlamaları yöneltmekte ne kadar isteksiz olduğu göz önüne alındığında, muhtemelen daha fazla ceza almayacak. Açıkçası yeterli değil. Ama annemin de belirttiği gibi, hiçbir şey Miller'ı geri getirmeyecek veya Laura'yı tekrar ayağa kaldırmayacak. Bu yeni normal."

"Yeni normal berbat," diye mırıldandı Cam.

Levi, "Söylediğimiz ya da yaptığımız hiçbir şey bu durumu daha az berbat hale getirmeyecek," diye belirtti.

Aşağı kattaki zil sesi bizi daha fazla tartışmaktan kurtardı.

Ayağa kalktım. "İşte bu yeni banyo dolabı."

Cam, birasını bitirirken, "Hadi işimize geri dönelim de saçma sapan şeylerden bahsetmeyi bırakalım," dedi.

Merdivenlerden inerken Levi, "Bunun şerefine içelim," diye mırıldandı.

Kapının önünde, aralarında bir kutu bulunan bir el arabasını dengelemeye çalışan iki kurye gördüm. "Bu kocaman bir makyaj masası. Nereye koymak istiyorsun Gage?" diye sordu askılı pantolon giyen kadın, Gürcistan aksanıyla, devasa kutunun üzerinden bakarak.

"İkinci kat, Ida. Teşekkürler. Cumartesi teslimatlarını yapmak zorunda kalman nasıl oldu?" Ida ve kocası, kasaba sınırlarının hemen dışında bir hırdavat dükkanı işletiyorlardı.

"Eşim Atlanta'da en büyük kızımızın evine teras yapmasına yardım ediyor. Yeğenim de bugün yardım ettiği için birkaç dolar ve bir

şeftalili turtta kazandı." Yardımcısının omzuna elini koydu.

"Paradan çok turtaya heyecanlıyım," dedi çocuk hafifçe sırtarak. "İda teyze en iyi şeftalili turtayı yapar."

"Önceliklerinizi anlıyorum. Bunu yukarı çıkaralım da siz de pastanıza geri dönebilesiniz."

Üçümüzün çabası ve biraz da yaratıcı manevralar sayesinde, lavabo ve tüm vücut parçaları sağlam bir şekilde ikinci kata çıkmayı başardık.

"Bu bir kibir değil. Bu bir kıta," diye belirtti Levi ayrılırken.

Cam bana dik dik baktı.

"Ne?" diye sordum çaresizlik içinde.

"Biliyor musun?" diye mırıldandı.

"Bana açıkça söylesenize?"

"Kocaman makyaj masası, dolap tadilatı... Yine Zoey'den hoşlandığını düşünmeye başladım."

"Tanrım. Zoey'den hoşlanmıyorum. Onu çekici buluyor muyum? Elbette buluyorum. İki gözü olan bir erkeğim. Herkes onu çekici bulurdu. Ama ben ciddi bir ilişki istiyorum. Ve Zoey ciddiyetin tam tersi. O..." Onu düşünmeyi bırakmamı sağlayacak kelimeleri aradım. "Bir felaket."

"Kendini kandırıyor olabilir. Ama bugün birinin kışından bir halı çivisi çıkardığıma göre, artık kavga etmek istemiyorum," dedi Levi.

Cam kollarını kavuşturdu. "Ne öneriyorsun?"

"Gigi Zoey'den uzak durduğu sürece, bu konuşmanın bittiğini düşünüyorum."

"Ya ondan uzak durmazsam?" Her iki tarafı da savunmak benim kanımda vardı.

Levi, "Cam ve ben senin ağzını burnunu dağıtacağız ve annene ahır kapısını paintball topuyla vuranın sen olduğunu söylemek zorundasın," dedi.

Burun kıvırdım. "Bunun sorumluluğunu üstlenmiyorum."

Gençlik yıllarımızda, ergenlik çağındaki erkeklerin geçirdiği tipik paintball döneminden geçmiştik. Ancak birisi yeni boyanmış ahır kapısına neon yeşili bir boya seli boşaltmıştı. Neon yeşili Levi'nin rengiydi, bu yüzden suçlanmış ve cezalandırılmıştı, ancak o masumiyetindeki ısrarından asla vazgeçmemişti.

"Neredeyse yirmi yıldır tüm suçu üstleniyorum!" diye bağırdı Levi.

"O zaman ahıra ateş etmemeliydin," dedi Cam.

"Ben *yapmadım* !" Levi'yi kızdırmak neredeyse imkansızdı ve zaten bir kez güreş maçına girmiş olduğumuz gerçeğini göz önünde bulundurarak, konuyu değiştirmenin daha akıllıca olacağını düşündüm. Hiçbirimizin kışına daha fazla halı çivisi sokulmasına ihtiyacı yoktu.

"Düğün planları nasıl gidiyor, Cammy?" diye sordum.

Cam alaycı bir şekilde, "Şuna bakın. Hazel nedime elbiseleri için saten düşünüyordu. *Saten* !" dedi.

"Anladığım kadarıyla saten kumaştan hoşlanmıyorsunuz?" diye tahmin ettim.

"Saten elbiseler gecenin sonunda buruşuk peçetelere benzeyecek. Lekelerden hiç bahsetmeyelim bile. Hiç iyi bir partiye gittiniz mi de üzerinize en az yarım bira bulaşmadı?"

Levi, soğutucunun fermuarlı cebine sakladığım cips paketini açarken, "Saten berbat," diye onayladı.

"Sızlanmaya devam mı etmek istiyorsun, yoksa işi mi bitirmek istiyorsun?" diye sordum.

Cam sırttı. "Şikayet etmeye devam et, belli ki."

"Elbette," diye onayladı Levi.

Yumruklaşmadan bir buçuk saat daha verimli çalışmayı başardık. Ben bile ilerlemeden memnundum. Bol çekmeceli ve tezgah alanına sahip yeni banyo dolabı yerleştirilmişti. Eskisi kamyonu indirilmişti. Mutfak ve yatak odasındaki yeni alçıpan levhalar vidalanmış ve ilk kat sıva için hazırды.

Gerçek bir apartman dairesine benzemeye başlamıştı.

Merdivenlerden ayak sesleri duyduk, ardından neşeli bir "Tak tak!" sesi geldi. Hazel başını ön kapıdan içeri uzattı, gözleri doğrudan Cam'e dikildi.

"Hey, Bela," dedi, öğleden sonraki halinden çok daha iyi bir ruh haline bürünmüş bir şekilde.

"Merhaba," dedi, yanına gidip ona, romanlarından birinin

sayfalarına yakışacak türden bir öpücük kondurdu.

Levi ile ben kardeşçe bir şey yaptık ve mide bulantısı taklidi yaparak kusmaya başladıkları anı bile unuttuk.

"Aman Tanrım, Gage! Burası harika görünüyor. Zoey bayılacak," dedi Hazel, ellerini çenesinin altına koyarak. Tayt, beyzbol şapkası ve uzun bir kazak giymişti. Meetcute'un tasması bileğine dolanmıştı.

"Bir dakika. Onun burayı Zoey için hazırladığını biliyor muydun?" diye sordu Cam.

Hazel kolunu onun koluna geçirdi. "Elbette. Bana mesaj attı. Bence harika bir fikirdi."

Cam bana dik dik baktı. "Bana sorarsan, sadece bir kiralama için çok fazla iş," dedi imalı bir şekilde.

Levi ile ikimiz de köpek yeğenimizin ilgisini çekmek için yarışırken onu görmezden geldim.

"Hangi köpek uslu?" diye sordum, Meetcute'un tüylerini okşayarak.

Hazel, yatak odasına bir göz atmak için içeri girerken, "Ailen için böyle yapılır," diye azarladı omzunun üzerinden, baş belası kardeşime.

"Evet, Cam. Ailen için böyle yaparsın." Nişanlısının arkasından ona orta parmağımı gösterdim.

"Ah, dolaba bayılacak," diye seslendi Hazel.

"Peki, dolabı yapan o aptalı sevecek mi?" diye düşündü Cam, sahne fısıltısıyla.

Temiz bir boya fırçasını ona fırlattım ve sessizce " *Siktir git, sus!*" dedim.

"Beni zorla ," diye fısıldadı karşılık olarak.

Levi içini çekti ve Meetcute'un yüzünü büyük elleriyle sıktı. "Amcaların tam bir aptal."

Hazel tekrar ortaya çıktı. "Öyleyse bir itirafım var."

Korkuyla donakaldık.

"Ne tür bir itiraf?" diye sordu Cam.

"Sadece daireyi görmek için uğramadım. Hepinizi Laura'yı ziyaret etmeye ikna etmek için geldim."

Levi, "Kimseyi görmek istemiyor," diye ısrar etti.

Hazel, "Bunu, onun bu durumla başa çıkmak istemediğini

düşündüğün için mi yoksa senin başa çıkmak istemediğin için mi söylüyorsun?" diye sordu.

"İkisi de," dedik üçümüz birden.

"Siz ailesiniz. Aile birbirinin yanında olur, özellikle de zor ve acı verici anlarda."

"Laura'yı bizim kadar tanımıyorsunuz," dedi Cam. "Rahatsız edilmek istemediğinde çok huysuz olabiliyor."

Levi, "Eşyaları fırlatıyor," diye ekledi.

"Siz de öyle yapın. Hadi şimdi kıçlarınızı arabaya bindirin."

Kesinlikle benim tipim değil.

Zoey

aldım Kapı zilini ikinci kez ve işi sağlama almak için mor ön kapıya da sertçe vurdum.

"Allah aşkına, pantolonunu giy. Geliyorum!" diye sinirli bir ses içeriden bağırdı.

Evet, bu muhtemelen bir hataydı. Ama Laura bir arkadaşı. Yeni, genellikle huysuz bir arkadaş. Ve kasaba toplantısında kaza suçlamalarıyla ilgili haberler çıktığından beri onu görmemiş veya ondan haber almamıştım. İşte böylece, güneşli bir Cumartesi öğleden sonra, yoğun bir iş temposundan sonra, Hazel'ın amaşırhanesindeki çamaşırları yıkamayı bırakıp, burnumu ait olmadığı yere soktum.

"Ne?" diye sordu Laura, ön kapıyı hızla açarak. Spor kıyafetleri giymişti ve yüzünde somurtkan bir ifade vardı. Gümüş sarısı saçları, yerçekimine meydan okuyan, havalı bir pompadour tarzında toplanmıştı. Arkasından yüksek sesle rock müzik geliyordu.

"Merhaba. Şarabım var," dedim şişeyi kaldırarak.

Laura bana bakarken gözlerini kıstı. "Pekala. Ama bana nasıl olduğum gibi aptalca bir şey sorarsan, gidersin ve şarabı ben alırım."

"Anlaşmak."

Tekerlekli sandalyesini döndürüp evin derinliklerine doğru ilerlerken onu takip ettim. Oturma odası rahat ve yaşanmışlık izleri taşıyordu. Manhattan'da bir ömür geçirdikten sonra bile, geniş oturma odaları beni hâlâ hayrete düşürüyordu. Kanepede ve yerde, ailece film gecesinden kalma gibi görünen bir yığın yastık ve

battaniye vardı.

Laura'nın kocaman ayı gibi köpeği Melvin, karnı yukarı dönük bir şekilde horluyor ve kanepenin önemli bir bölümünü işgal ediyordu.

Laura'nın birinci kattaki yatak odasının kapısının hemen dışındaki merdivenlerin dibinde, katlanmış çamaşır yığını duruyordu; oda yakın zamanda Bishop Brothers tarafından yenilenmişti. Yemek odasında aile kahvaltısından kalan karmakarışık yemekler vardı ve ötesindeki mutfak, sanki dağınıklığın ortasında terk edilmiş gibi görünüyordu. Bulaşık makinesi çalışıyordu, ancak lavabonun yanında hala büyük bir kirli bulaşık yığını duruyordu.

Laura telefonunu mutfak tezgahından aldı ve uluma sesi yarıda kesildi.

Ortamdaki sessizliği fark ederek, "Çocuklar nerede?" diye sordum.

"İsla, bir *arkadaşıyla ders* çalışırken amcasının köpeğine bakıcılık yapıyor. Bunun, sevimli ama aptal bir oğlanla öpüşmek anlamına geldiğini *bildiğimi* bilmiyor. Benim sevimli ama aptal oğlanlarımın ikisi de Angelo's'ta öğleden sonra vardiyasında çalışıyor ve bu gece reşit olmayanların katıldığı şenlik ateşine nasıl gizlice gideceklerini çözmeye çalışıyorlar," dedi Laura, alçak bir dolabı karıştırıp iki şarap kadehi çıkarırken.

"Ah, ergenlik yılları."

Laura, bardakları tezgâhın üzerine koyup buzdolabındaki manyetik şarap açacağına işaret ederek, "Sen yaramaz bir kız mıydın? Tam bir yaramaz kız gibi görünüyorsun," dedi.

"Hâlâ öyleyim," dedim, mantarı hızla açıp iki büyük kadeh şardonnay doldururken.

Dudakları kıvrıldı. "Ben de."

Bardaklardan birini önüne kaydırdım. "Şok oldum. Gerçekten şok oldum."

Her birimiz birer yudum aldık.

"Onlar için endişeleniyor musunuz?"

Bana bakmadan yemek odasındaki duvarda asılı aile fotoğraflarından oluşan kolaja baktı. "Doğdukları zamandan beri günün her saniyesi."

"Hayal bile edemiyorum." Kolyemle oynadım, disko topu figürünün kenarlarıyla kendimi teselli etmeye çalıştım. Bir zamanlar herkes gibi

bir ailem olacağını sanıyordum. Ama ben herkes değildim. Ara sıra hâlâ pişmanlık duyuyordum. Ama tek yapmam gereken, kendi başıma bir yetişkin olarak zar zor nasıl işlev gördüğümü kendime hatırlatmaktı. "Küçük insanlara karşı sorumluluk" yükünü üzerime almamam en iyisiydi.

"Ama onların tekrar çocuk olmalarını görmek güzel. Tabii ki, onlardan bir adım önde kalabildiğim sürece," diye ekledi.

"Çok şey atlattılar," diye aptalca bir gözlemde bulundum. Elbette çok şey atlatmışlardı. Bu, Ocak ortasında kar fırtınasında çıplak dışarı çıkıp "Aman Tanrım, çok soğuk!" demek gibiydi. Cevaplamak istemediği soruyu sormanın sınırındaydım. Sadece aynı derecede aptalca cevapları olan aptalca bir soru.

Göz temasından özenle kaçındık ve ikimiz de gözlüklerimizi tekrar kaldırdık.

Bir dönüş yapmam gerekiyordu. Mutfak adasının etrafından dolaştım, lavaboda sıcak suyu açtım ve bulaşık deterjanı şişesini aldım. "Her şeyi baştan yapma şansın olsaydı, o yaramaz gençlik yıllarında farklı bir şey yapar mıydın?"

Laura şüpheyle, "Bulaşıklarımı mı yıkıyorsun?" diye sordu.

"Evet," dedim ve ilk tabağı suyun altına ittim.

"Pekala. Tamam. Kalabilirsin. Ta ki beni kızdırana kadar."

"Onur duyduğum," dedim kuru bir tonda.

İçki içtik, temizlik yaptık ve özellikle hiçbir şeyden bahsetmedik. Kazasıyla ilgili son haberlere dair konulardan uzak durdum, bir yandan da onun durumunun kötüye gittiğine dair herhangi bir işaret olup olmadığını gizlice gözlemledim. Miller'ın varlığı her yerdeydi; duvardaki fotoğraflarından mutfak lavabosunun üzerindeki aydınlatma armatüründen sarkan askeri künyelere kadar.

"İyiyim, biliyorsun," dedi aniden, kullandığı kağıt havlu yığını benim için tuttuğu çöp kutusuna atarken. "Diğerlerine haber verebilirsin ve bugün işe gelmediğim için istenmeyen ziyaretlerden beni kurtarabilirsin."

Laura, kasaba meydanındaki aileye ait bakkalı işletiyordu ve yakın zamanda tam zamanlı işine geri dönmüştü. Kendisi ve ailesi, vardiyalı olarak çalışan Bishop ailesinin geri kalanını rahatlatmak için birkaç yarı zamanlı çalışan işe almıştı.

"İzin alma hakkınız var. Gerçi evinizi temizlemek için izin almanız biraz acınası bir *durum* ."

Sırttı. " *Her şey* tezgahları dezenfekte etmek ve çamaşır katlamakla ilgili değildi. Başka işlerim de vardı."

"Hmm, gizemli bir soru. Ama eğer bu şeyler ayakkabı alışverişi veya masajla ilgili değilse, yine de yanlış yaptığınızı düşünüyorum."

İnledi. "Aman Tanrım. Dokuz bin yıldır masaj yaptırmadım. Bütün bunlar bittiğinde, 90 dakikalık 'beni spagettiye çevirecek' bir masaj rezervasyonu yaptıracağım."

Ona "bütün bunları" sorup sormamayı düşünüyordum ki arka kapı aniden açıldı.

"Oh, neyse ki. Kaçırılmamışsınız ve/veya tanık koruma programına alınmamışsınız," diye neşeyle duyurdu Gage, Hazel, Cam ve Levi'yi içeriye götürürken.

Ani ortaya çıkışı kalp atış hızımı bir tık yükseltti.

Gage'in bakışları üzerime takıldı ve soru sorarcasına seksi bir şekilde kaşını kaldırdı. Kurutmakta olduğum tabağı salladım ve neredeyse düşürüyordum.

Tanrım, ne zamandan beri kaşları seksi buluyorum?

Üzerinde, benim "işçi sınıfı kıyafetleri" diye düşündüğüm şeyler vardı. Eski bir kot pantolon ve yırtık bir flanel gömlek. İyi görünüyordu. Cam, Hazel ve isteksiz Levi içeri girer girmez ayakkabılarını çıkardılar. Meetcute de onları takip etti ve burnunu her bir atılmış ayakkabının içine sokmaya başladı.

Evine hırsız girdiğini sezen Melvin, homurdanarak esneyip mutfağa geldi.

Laura bana ters ters baktı. Ellerimi kaldırdım. "Yemin ederim bununla hiçbir ilgim yok."

"Seni özledik, Larry," dedi Cam, Laura'nın saçlarını, özellikle de sinir bozmak için tasarlanmış o kardeşçe tavırla okşayarak.

"Hayır, yapmadın," dedi, elini iterek.

"Sanki bizi gördüğüne hiç sevinmiyor," diye takıldı Gage, gözlerini benden ayırmadan.

Laura, "Siz aptal çocuk bakıcılarının hiçbirinin başımda dikilip elimi tutmaya çalışmasına ihtiyacım yok," diye ısrar etti.

Onun mahremiyet arzusunu anlayabiliyordum. Hatta ben bile

partilerde ve iş toplantılarında nefes almak için banyolara saklanırdım. Ancak, desteklerini göstermek için hayatıma giren bir ailenin parçası olmak için birkaç gereksiz iç organımı da verirdim.

Levi, tezgâha yaslanıp atıştırmalık sepetini karıştırırken kız kardeşine, "Bizden herhangi biriyle tanıştın mı?" diye sordu.

Hazel neşeyle, "Hepimiz pizza istedik ve neden sizin evinizde pizza yemeyelim diye düşündük?" diye açıkladı.

Bishop kardeşlerin üçü de Hazel'in arkasından onu işaret ederek, *"Bu onun fikriydi , beni suçlama" gibi şeyler mırıldandılar.*

Arka kapı tekrar aniden açıldı. "Birisi *pizza* mı dedi?"

Laura'nın ikiz oğulları Wesley ve Harrison, ergenlik çağındaki erkek çocuklarına özgü o dipsiz kuyuya aç, umut dolu bakışlarla çamur odasına girdiler. İkisinin de kıvrık koyu saçları aynıydı ve ikisinin de çalıştığı İtalyan restoranından aynı polo tişörtleri giymişlerdi.

"Ayakkabılar!" diye bağırdı Laura, ikizleri işaret ederek. "Hem de az önce Angelo'nun restoranından geldiniz, muhtemelen öğle yemeğinde pizza yediniz."

Çocuklar ayakkabılarını fırlatıp mutfağa doğru sessizce girdiler. Wes, Laura'ya tek koluyla sarılarak, "Bu saatler önceydi anne," dedi.

Harry, diğer taraftan annesine sarılarak ve Laura'ya etkileyici köpek yavrusu bakışları atarak, "Evet anne," diye ekledi. "Açlıktan ölüyoruz."

Dışarıda kalmak istemeyen Melvin, kendini ailenin kucaklaşmasına zorla dahil etti.

"Ugh. Tamam," dedi Laura, yapmacık bir şekilde sinirlenmiş gibi yaparak. Ama iki çocuğu da bırakmadan önce sıkıca sıktığını gördüm.

"Merhaba Zoey," diye beni karşıladı Harry, cilveli bir gülümsemeyle.

Wes, kardeşini kenara iterek, "Burada olduğunu bilseydik daha erken eve gelirdik," dedi.

"Zoey ile flört etmeyi bırak," dedi Cam. "O neredeyse senin teyzen gibi."

Sırttım. "Merhaba arkadaşlar."

"Yani annemle babam şimdi sihirli bir şekilde dolaptan mı çıkacaklar?" diye sordu Laura.

"Hayır," dedi Cam, Levi'nin cips paketini elinden alırken. "Lamaları almaya gidiyorlar."

"Alpakalar. İki tane," diye düzeltti Gage, yanıma lavaboya gelip tezgaha yaslanırken.

Laura, "Alpakalarla ne yapacaklar acaba?" diye düşündü.

Levi, Cam'in elinden cipsleri geri alırken, "Alpakalarla ne yapılır ki?" diye sordu.

Arka kapı tekrar açıldı ve Nana, kendine özgü kaotik coşkusuyla içeri girdi; ardından on altı yaşındaki Isla, dalgın dalgın içeriye süzüldü. Genellikle parlak siyah olan saçları, sanki üstü açık bir arabayla kasırgadan geçmiş gibi görünüyordu. Güzel, çilli yüzünde uzaklara dalmış bir ifade vardı.

Laura bana baktı ve gözlerini devirdi. Ben de gülmemi bir öksürükle gizledim.

Nana, Gage'e doğru atılırken Laura kızına, " *Dersler* nasıl gidiyordu?" diye sordu imalı bir şekilde.

Isla, Levi'nin yanındaki adaya adeta eriyip giderken, "Harika," dedi ve eğilerek Melvin'in kalın tüylerini okşadı.

Cam, yeğenini incelerken gözlerini kıstı. "Ne çalışıyordun sen? Yüksüz serçelerin hava hızını mı?"

Isla ellerini saçlarına götürdü ve gözleri faltaşı gibi açıldı. "Şapka deniyordum. Bir sürü şapka. Yukarı çıkmam gerek... okul için bir şey yapmam lazım."

Isla merdivenlere doğru koşarken dudağımı ısırdım ve Laura'ya bakmamaya özen gösterdim.

Laura arkasından, "Çamaşırlarını da yanına al," diye seslendi.

"Anneciğim, Harry ile bu akşam Hung ve Dae-Ho ile takılmayı planlıyorduk, sakıncası yoksa. Aileleri bu akşam kahve dükkanından büyük bir kahve çekirdeği siparişi verecekler."

Fena bir girişim değildi. Dalgın bir ebeveyn muhtemelen çocukların kahve çekirdeği siparişini boşaltmaya yardım edeceklerini varsayardı. Ama Laura dalgın bir ebeveyn değildi.

Laura tatlı bir sesle, "İki tane düşünceli ve başkalarına yardım etmeye istekli oğlum olduğu için nasıl bu kadar şanslı oldum?" diye düşündü.

Levi, bir yandan cips yerken diğer yandan yeğenlerine kaşlarını

çattı. Wes birden çorabındaki deliğe merak sardı, Harry ise kusacak gibi görünüyordu.

"Yardım etmeyi teklif etmeniz çok cömertçe bir davranış. Bay ve Bayan Jang'a yarın gelip indirdiğiniz kahveyi deneyeceğimi söyleyin," dedi Laura, annelik suçluluğu bıçağını biraz daha derine saplayarak.

Melvin ve Meetcute peşlerinden gelirken, çocuklar sessizce odadan çıktılar.

"Çamaşırlar!" diye bağırdı Laura.

Levi, oğlanlar duyma mesafesinden çıkar çıkmaz, "Oğullarınızın bu gece o şenlik ateşine gideceğini biliyorsunuz," dedi.

"Yeğenin bir çocukla öpüştüğünü biliyorsun, değil mi?" diye karşılık verdi Laura.

Üç amcanın da yüzünde acı ifadesi vardı.

Gage, "Beş yaşından büyük ve on yaşından küçük oldukları zamanları daha çok seviyordum," diye yakındı.

"Eskiden bizi havalı sanıyorlardı," dedi Cam hüzünlü bir şekilde.

Levi, boş cips paketini buruştururken, "Bizim onlardan daha zeki olduğumuzu bildikleri zamanlardan bahsediyorum," diye ekledi. "Bu gece yeğenlerimi tutuklamak zorunda kalırsam çok sinirleneceğim."

Cam, "İsla'nın erkek arkadaşını fiziksel olarak tehdit eden kardeşini tutuklamak zorunda kaldığında nasıl hissedeceğini bir düşün," diye belirtti.

Hazel, konuyu tekrar pizzaya çevirerek, "Siparişi telefonla vereyim mi?" diye sordu.

"Ben alırım," diye teklif ettim.

"Ben de gelirim," diye gönüllü oldu Gage.

"Şey, neden?" diye sordum.

Cam'in ona attığı uyarıcı bakışı hayal mi ediyordum? Hayır. Kesinlikle etmiyordum.

"Sadece yardımcı olmaya çalışıyorum," dedi, Cam'e alaycı bir sırıtışla bakarak ve orta parmağıyla gözünü silerek.

"Üç köpeğe birden nasıl sahip olduk?" diye yakındım Melvin devasa kafasını ön koltukların arasına sokarken. Meetcute ve Nana arka

koltukta camdan cama koşuşturuyor, burunlarını cama bastırıyorlardı. İkisinin de kuyrukları zevkle çılıgıca sallanıyordu ve kamyonun kabini sıcak köpek nefesi kokuyordu.

Gage, kaldırımdan uzaklaşırken, "Sadece birini alıp gezintiye çıkamazsınız," diye açıkladı. "Bu acımasız ve alışılmadık bir durum."

Nana burnunu başucu yastığına soktu ve kulağıını yaladı.

"İğrenç. Çok tiksindirici. Islak parmağın için teşekkürler, Nana."

"Bu 'hayvanlardan çok korkuyorum' meselesi nereden çıktı?" diye sordu Gage.

"Korkmuyorum. Sadece... şüpheciyim."

"Bu sizin için önemli bir ayrım gibi mi geliyor?"

"Hayati önem taşıyor," diye onayladım.

Bana anlamlı bir bakış attı ve ben de gözlerimi devirdim.

"Tamam. Sekiz yaşıındaydım ve çok köpek istiyordum. Evdeyken bana arkadaşlık edecek biri. Ailem bana köpek sahibi olamayacağım konusunda her zamanki ebeveyn ve Manhattan'a özgü sebepleri sıraladı. Çok sorumsuzmuşum. Daire çok küçükmüş. Kışın ortasında gecenin bir yarısı kim gezdirecek onu, vesaire vesaire. Ama ben ısrarcıydım."

"Şok oldum," dedi.

"Annem pes etmeyeceğini anladı, bu yüzden beni Brooklyn'deki bir arkadaşının yanına götürdü. Orada oynayabileceğim bir Pomeranian cinsi köpekleri olduğunu söyledi ve çok heyecanlandım. Harçlığımla bir torba pahalı köpek maması ve her şeyi aldım. O köpeğı arkadaşım yapmaya ve anneme iyi bir evcil hayvan sahibi olacağımı kanıtlamaya kararlıydım."

Bakkalın önünden geçerken pencereden dışarı baktım. Akşam karanlığı çökmeye başlamıştı ve kasaba meydanı sokak lambalarının ve dükkan vitrinlerinin sıcak ışığıyla aydınlanmıştı.

"Uzun lafın kısıası, Pomeranya köpeğinin adı Jaws'tı ve çocuklardan nefret ediyordu, annem bunu biliyordu. Beni iki kez ısırdı. Birincisi ona ödöl vermeye çalışırken elimden, ikincisi de kaçarken ayak bileğimden. Annemin, altı kiloluk bir canavarın ağıl tendonuma yapışmış halde ağlayarak ve kanlar içinde yanından koşarken bana güldüğünü asla unutmayacağım. 'Gördün mü? İşte bu yüzden köpek sahibi olamazsın,' diye taklit ettim."

Gage, her zamanki küçümseyici tavrından eser kalmamış, endişeli bir bakışla bana baktı. "Aman Tanrım, Zoey, bu hiç de doğru değil."

Omuz silktim. Pep ve Frank Bishop'ı ebeveyn olarak büyütmüş biri için bu hikayenin nasıl duyulduğunu anlayabiliyordum. "Bir noktayı kanıtlamak için beni başarısızlığa sürükledi. Kazandı, ama en azından dikiş attırmak zorunda kalarak ona zahmet vermiş oldum."

Gage, Melvin'in gövdesinin altına uzanıp elimi sıkarak beni çok şaşırttı.

"Kusura bakma ama annen tam bir pislik gibi geliyor," dedi ve elimi hızla bıraktı. Ama elimi bıraktıktan sonra bile dokunuşunun etkisini hala hissediyordum. Belki de onu yatağa ikna etmeliyim.

"Bir bakıma öyle. Ama otuz yılı aşkın bir süre sonra alışıyorsunuz. Konu değişmeden önce garip bir durum oluşmuyor. Nasılsınız? Yani şu 'suçlamalar yapıldı, ön duruşma' meselesiyle ilgili?" diye sordum.

Emilie Rump'ın evinin önünden geçerken otomatik olarak "İyiym" dedi. Ön verandasında ve kaldırımında bulunan ezilmiş patateslerin kahverengi yığınları sayesinde komşularından hemen ayrılıyordu. Story Lake gerçekten de kin tutmayı biliyordu. Bunu takdir ettim.

"Hı hı. Tabii."

"Durum bu," dedi. "Adalet yerini bulduğunda hepimiz daha iyi olacağız."

İşaret ve orta parmakları direksiyon simidine sessizce birkaç vuruş yaptı.

Hayatın yeniden normale dönmeye başladığı bir noktaya vardığımı hayal edebiliyordum, tam o sırada henüz iyileşmeye yeni başlamış yaraların tekrar aklıma gelmesi de ayrı bir hayaldi. Şoförü merak ediyordum. O da normale dönmüş müydü? Yoksa bir can almak kendi hayatını mı mahvetmişti?

Aşırı empati duygum, bazen iyi insanların da hata yapabileceğini belirtmek istedi. Ama Gage, kusurları kabul etmeye hazır bir tip gibi görünmüyordu.

"Bu arada kız kardeşimi arayıp halini hatırını sorduğun için teşekkürler. O, kapısını herkese açmaz," dedi Gage.

"O zaman gurur duyarım. Gayet iyi görünüyor."

"Larry'nin iç dünyasını anlamak zor olabiliyor. Dışarıdan sert görünüyor ama iç dünyasında olup bitenleri çok iyi gizliyor."

Parmakları hâlâ o minik, neredeyse fark edilemeyen dokunuşları yapıyordu.

"Tek o değil," diye tahmin ettim. "Cam'in akşam yemeğini almaya gönüllü olmana neden bu kadar kızdığını anlamıyorum?"

Gage'in parmakları durdu, sonra tekrar hareket etmeye başladı. "Aptal kardeşim, ikimizin birlikte olup, ilişkimizin mahvolup, düğününü berbat etme tehlikesi olduğunu düşünüyor."

Zoraki bir kahkaha attım. "Affedersiniz? ' Biz ' derken, 'bizler'i mi kastediyorsunuz?"

Gage isteksizce kıkırdadı. "Sanırım düğün planlaması beynini bozdu."

"Bu gülünç," diye ısrar ettim. "Birbirimiz için daha yanlış kişiler olamazdık. Sen gergin, takvime tapan, iyi niyetli bir adamsın."

"Ve sen dağınık, düzensiz, dürtüselsin ve her şeye geç kalıyorsun."

Gözlerimi devirdim. "Pizzayı aldıktan sonra kavga edelim."

"Bu bir kavga değil, bir tartışma," dedi, sanki bunun en ufak bir fark yaratacağını düşünüyormuş gibi. "Hiçbir ortak noktamız olmadığını kabul etmelisin. Sen benim tipimden olabildiğince uzaksın."

Angelo'nun otoparkına girerken onun yönüne doğru alaycı bir şekilde baktım. "Sana da aynısı. Eğer mikro yönetim altında çalışmak isteseydim, mesai saatleri olan bir işe girerdim. Ve sen de sanki kendiliğinden gelişen eğlence fikri seni kabız yapacakmış gibi görünüyorsun. Bana 'akşam yemeğinde ne yiyeceğiz' sorusundan ziyade, karışık bir ilişkiden yeni çıkmış bir finansçıyla heyecan verici bir tek gecelik ilişki verin."

"İstikrarlı ve tatmin edici görünüyor," diye kuru bir şekilde yorumladı Gage, otoparkın arka tarafındaki bir yere park ederken.

"Lütfen. Vücudunun bir yerinde muhtemelen geçici bir çit dövmesi olan biri tarafından yargılanmaya niyetim yok."

"Hiçbir şeyi ciddiye almıyorsun, değil mi?" diye sordu motoru kapatırken.

"Hadi ama, biraz rahatla, yargılayıcı huysuz."

"Sizi yargılamıyorum. Mantiğinizi anlamaya çalışıyorum."

"Saçmalık. Beni kesinlikle yargılıyorsun."

Melvin şiddetli bir şekilde hapsirdi.

"Gördünüz mü? Köpekler bile benimle aynı fikirde."

"Hazel'in en iyi arkadaşı olup, yaptığın işi yaparken mutlu sonlara inanmaman aklımı karıştırıyor. Bana sorarsan biraz ikiyüzlüce görünüyor."

"Gördün mü? Yargılıyorsun," dedim parmağımla omzuna dokunarak.

Gage kafasını koltuğa vurdu. "Seninle her konuşma bir mücadele olmak zorunda mı?"

Ellerimi havaya kaldırdım. "Zorlaştıran *sensin* . Bekar olmaktan keyif aldığımı söylüyorum, sen de beni ikiyüzlülükle suçluyorsun. Yani, seni avukat sanıyordum, hakim değil."

Gözlerini kapattı ve parmaklarıyla uyluklarına vurdu. Tanrım, onu sinirlendirmekten ne kadar zevk alıyordum. Bunu çok kolaylaştırıyordu.

"Pekala," dedi sonunda. "Sizi yargılanmış hissettirdiğim için özür dilerim."

Uzandım ve yüzünü sıktım. "Şimdi o kadar da zor olmadı, değil mi?"

"Her lanet olası konuşmada," diye mırıldandı.

Ona acıdım. "Bak, sonsuza dek mutlu yaşamak herkes için değil. Sen altmışıncı evlilik yıldönümünü kutlayacak birisin. Ben daha çok 'şimdilik mutlu' insanıyım. Bağlanıp hayatımı başkasının kine göre kurmak istemiyorum."

Kolyemi bir tılsım gibi sıkıca tuttum. Bir kere denemiş ve yeterince kötü yanmıştım, dersimi almıştım. Hayatımda Gage'in sahip olduğu her şeye sahip olmak istediğim bir dönem olmuştu. Ama herkes her şeye sahip olamıyor. Bazılarımız geriye kalanlarla yetinmek zorunda kalıyor. Ama ben kendime iyi bir hayat kuruyordum, hem de bunu yaparken eğleniyordum. Sahip olamadıklarım için üzölmeye gerek yoktu.

"Bunun yerine ne istersiniz?"

Gage'in ses tonu beni şaşırttı. Gerçekten meraklı gibiydi.

Kaşlarım yukarı kalktı. "Gerçekten mi?"

"Yalan söylemenin bir anlamı yok, çünkü ikimiz de birbirimizden az çok tiksiniyoruz ve kimseyi etkilemeye çalışmıyoruz," diye takıldı.

"Harika bir nokta, Avukat Bey. Tamam, başlıyorum." Derin bir nefes aldım. "Yaptığım işte o kadar iyi olmak istiyorum ki kimse onu benden alamaz veya görmezden gelemes. Buraya taşınmadan önce işten kovuldum. İnsanların beni sadece yaptığım hatalar olarak görmelerinden bıktım. Bana çok fazla ya da yeterli olmadığımı söylemelerinden bıktım. Hepsine yanıldıklarını, beni hafife aldıklarını göstermek istiyorum. Hatayı yapanların kendileri olduğunu anlamalarını istiyorum."

Başını salladı. "Pekala. Bunu nasıl yapacaksınız?"

"Hazel'ın kitabını zirveye taşıyarak ve ofislerinin beş blok yarıçapındaki alana 'ŞİMDİ KİM KAYBEDEN ?' yazılı reklam panoları diktirerek mi?" diye şaka yaptım.

Gage başını salladı, dudaklarının kenarında hafif, neredeyse bir gülümseme belirdi. "Bunu başardıktan sonra ne istiyorsun?"

İntikam temalı reklam panolarının görüntüsünü gözlerimden sildim. "Ne?"

"Hepsini haksız çıkardıktan sonra ne olacak?"

"Ayrıntıları bilmiyorum. Sadece ne istersem onu yaparak çok iyi vakit geçirmek istediğimi biliyorum."

Kapısını açtı, sonra durup bana baktı. "Kesinlikle benim tipim değilsin Zoey. Ama umarım istediğini elde edersin."

8

Kırık, parıldayan şeyler

Gage

Angelo's tıklım tıklımdı. Sanki Story Lake'teki herkes aynı akşam yemeği fikrini edinmişti. Garsonlar mutfağa girip çıkıyor, aşçılar bağılıyor ve telefon durmadan çalışıyordu. Zoey'nin sırtına elimi koyup onu kalabalığın içine yönlendirdim, dokunuşun neden bu kadar doğal geldiğini analiz etmemeye çalışarak.

Yaşlı, huysuz ev sahibi Jessie'nin yanından geçerek yolumuza devam ettik; Jessie, restoranın kendisinden çok Story Lake'in bir simgesi idi. Gürültülü ve kalabalıktı, tüm televizyonlar farklı kanallara ayarlanmıştı. Kasabanın yıllarca iskelet bir ekip tarafından yönetiliyormuş gibi görünmesinin ardından, yoğun bir akşam yemeği telaşıyla rahatsız edilmek hoş bir şeydi.

Bara kadar tüm yol boyunca başımı salladım, el salladım ve tokalaştım. Mekandaki neredeyse her yüz tanıdıktı ve benimle bir şekilde ortak bir geçmişi vardı. Bu duyguyu, bu derin, sarsılmaz aidiyet hissi çok sevdim.

Zoey için duvara yaslanmış son tabureyi kaptım ve arkasına yerleştim. Saçlarının tropikal kokusu burnumu gıdıkladı, mesafenin güvenli olduğunu kendime hatırlatsam da ona doğru eğilmek istedim. Bu tutkudan kendimi o kadar çok kez vazgeçirmeye çalıştım ki, her noktasını ezberlemiştim. Sorumsuzdu, mantıksızdı, tamamen ciddiyetsizdi... ve ona karşı hissettiğim bu fiziksel çekim de öyleydi.

İçimde küçük, mantıksız bir parça, bunu keşfetmek istiyordu. Beni hangi maceralara sürükleyeceğini görmek istiyordu. Neyse ki, olgunluğa ve öz denetime sahip bir yetişkindim. Ani heveslere boyun

eğmedim.

Barmen Dahlia, doldurduğu biralardan başını kaldırıp çenesini mutfağa doğru salladı. "*Beş dakika,*" diye fısıldadı.

Eğildim. Müziğin gürültüsünün arasından Zoey'e, "Beklerken bir şeyler içmek ister misin?" diye sordum.

Elini kulağına götürdü. "Ne? Burası çok gürültülü."

İstemeyerek de olsa yaklaştım. Hindistan cevizi kokusu daha da yoğunlaştı. "İçecek ister misin?" diye tekrarladım.

"Elbette. Yeter ki arabadaki üç aç kurt direksiyonunuzu yemesin."

"Bira ister misiniz?"

Başını salladı.

Dahlia'ya iki parmağımı gösterdim ve o da başıyla onayladı.

Zoey taburesinde dönerek bana doğru yaklaştı ve dizlerini uyluklarımın üst kısmına değdirdi. Hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu, ama vücudum sanki pantolonumu ateşe vermiş gibi tepki verdi ve kendimi korumak için bir adım geri çekildim.

Gözlerine bakmamaya çalışıyordum, bu yüzden bakışlarım uzun bir zincirde taşıdığı parıldayan küreye takıldı. "Kolyenin ucunda ne var?" diye sordum.

Bana incelemem için kaldırdı. "Bu bir disko topu."

"Neden şaşırmadım ki?"

Sinsi bir sırıtişla, "Çünkü her şeyi bildiğini sanıyorsun," dedi.

"Tahmin yürütüyorum," diye belirttim, tılsımı elime alarak. "Neden boynunuzda disko topu taşıyorsunuz?"

"Çünkü kırık, parıldayan şeyleri seviyorum."

"Kırık mı?" diye tekrarladım, tılsımı daha yakından inceleyerek.

"Tüm bu kırık parçalar bir araya gelerek herkesin sevdiği bir şeye dönüşüyor."

Baş parmağım disko topunun kenarlarına değdiğinde kaşlarımı çattım. Zoey "Eğlence Benim İkinci Adım" Moody'den beklediğimden daha derin bir cevaptı bu.

"Şimdi, sana karşı dürüst oldum. Bu yüzden bana borçlusun," dedi. Gözleri parıldıyordu ve kıvrık saçları arkamızdaki duvardaki neon tabelanın koyu kırmızı rengini almıştı. Belki benim tipim değildi ama ona bakmaktan kesinlikle zevk alıyordum.

Kolyesini düşürdüm ve göğüslerinin arasına tekrar yerleşmesini

izlememeye çalıştım. "Öyle mi?"

"Evet," dedi kararlı bir şekilde. "Birbirimizle ilişki kurmak istemediğimizi belirlediğimize göre..."

"Bu kayıtlarda mevcut," dedim temkinli bir şekilde.

"Ve sen 'ateşli, terli, tek gecelik ilişki' tipi biri gibi görünmediğine göre, birbirimizden hiçbir şey beklemiyoruz ve buna ihtiyacımız da yok," diye devam etti.

Şaşkınlıkla güldüm. "Tek gecelik ilişki meselesi neydi öyle?"

Zoey beni baştan aşağı süzdü, sonra sırttı. "Lütfen. Bunu atlatamazsın."

"Bu konuşmayı atlatmakta zorlanıyorum," diye karşılık verdim, aklıma gelen tüm görüntüleri zihnimden uzaklaştırmak için elimden gelen her şeyi yaparken.

"Yani demek istediğim, birbirimizden hiçbir şeye ihtiyacımız yok veya birbirimizden hiçbir şey beklemiyoruz. Bu da demek oluyor ki, birbirimize karşı son derece dürüst olabiliriz. Değil mi?"

Biralar önümüze geldi ve gürültünün arasından Dahlia'ya teşekkür ettim. Birini Zoey'e uzattım. "Pekala. Sanırım eteklerinizin hepsi yaklaşık 10 santim kısa."

Zoey birasını içerken öksürdü, ben de sırttım.

"Öncelikle, eğer senin tipin değilsem, neden etek boylarıma bakıyorsun?" diye sordu.

"Zoey, tatlım, bir erkeğin gözü sende olmak için onun tipinde olmana gerek yok. Etekler konusunda da şaka yapıyorum."

Göğsüme dürttü. "Şimdi kesinlikle bana borçlusun."

Sırttım. "Pekala. Tamam. Bana nasıl ödeme yapacağımı söyleyin."

"Kaza ve suçlamalarla ilgili olarak iyi olup olmadığınızı sorduğumda yalan söylediniz."

"Yalan söylediğimi kim söylüyor?" diye sordum kayıtsızca.

"Hadi ama dostum, kanka. O iyi niyetli yüzünün altında kaynayanları platonik arkadaşına anlat," diye dürttü. Göğsümdeki parmak, kolumdaki sıcak bir avuca dönüştü. "Ciddi söylüyorum Gage. Benimle ilgilenmiyor. İstediğim tepkiyi vermene gerek yok. Sadece nasıl olduğunu bilmek istiyorum."

Bir an bardağıma baktım. Belki de haklıydı. Belki de onu çıkarmak göğsümdeki gerginliği azaltırdı.

"Disko."

Gözlerimi kırıştırdım. "Ne?"

"Disko," diye tekrarladı, kolyesini göstererek. "Bu bizim resmi güvenlik kelimemiz. Ama kesinlikle hayatta kalamayacağınız inanılmaz derecede müstehcen seks kelimeleri yerine, 'doğruyu söyle' kelimemiz. Birimiz söylerse, diğeri doğruyu söylemek zorunda."

Derin bir nefes verdim ve beynimde canlanan yeni fantezi imgelerine karşı dişlerimi sıktım. "Bu saçmalık."

"Umurumda değil. Saçmalığı seviyorum. Oyalamayı bırakın. Ya bu olacak ya da burada sessizce oturup pizza bekleyeceğiz."

"Sessizliği severim."

"Bu Levi," dedi.

"İyiyim. Hayır. İyi değilim."

"Fark ettim," dedi alaycı bir şekilde. Yeşim yeşili gözleriyle beklentiyle bana baktı.

"Miller sonsuza dek gitti. Kız kardeşim her sabah yatağında yalnız uyanıyor ve tekerlekli sandalyeye oturuyor. Ve bir yerlerde onu oraya koyan kadın var. O normale döndü. Hiçbir şey kaybetmedi. Hayatı değişmedi. Kazadan beri beni ayakta tutan *tek* şey, bir gün o sürücünün normalini kaybedeceğini bilmektir. Bir tür adaletin sağlanacağını. Ama bu suçlamalar..."

Öfkenin acı tadı yeniden yüzeye çıkıyordu ve onu bastırmak için bir yudum bira içtim. Zoey'nin başparmağı ön kolumun iç kısmını okşadı. Küçük, nazik bir hareket, dikkatimi tekrar ona odaklamamı sağladı.

"Yeterli değiller," diye hırıltılı bir sesle söyledim. "Üç yıllık hayatı, Miller'ı bizden sonsuza dek almakla nasıl kıyaslanabilir ki? Bunu kaldıramam. Bu adalet değil. Bu, Laura'ya, çocuklara, Miller'ın anne babasına atılmış bir tokat gibi."

Zoey, "Sana da," diye ekledi.

Başımı sıkıca salladım.

Dudaklarını ıslattı ve dikkatim onlara takıldı. Dolgun, pembe, parıldayan.

"Siz ve Miller yakın mıydınız?"

Omuz silktim. "Başlangıçta değil. Daha gençtim, okulda hep peşimden gelen biriydim. Ama hukuk fakültesinden mezun olup geri

döndükten sonra çok yakınlaştık."

"Sıkı " kelimesi bile yetersiz kalırdı. Benim için bir kardeş gibiydi. Mantıklı bir ses, rahatlamam gerektiğini hatırlatan biriydi. Her zaman arkamda duran biriydi. Onu her gün çok özliyordum.

"Sizce adalet nasıl olurdu?" diye sordu.

Başımı salladım. "Dürüst olmak gerekirse, bizden aldıklarından daha azının işe yarayacağından emin değilim. Ve bu hissi hiç sevmiyorum. Ben sinirlenmem. Kin besleyerek dolaşmam. Ama Zo, bu beni içten içe yiyip bitiriyor."

Derin bir nefes verdi, sonra başını göğsüme yasladı ve kollarını belime doladı. Bu temas, bu rahatlığı hissettirmesi beni çok şaşırttı.

"Bu gerçekten berbat," dedi tişörtümün içine.

Çenemi başının tepesine yasladım ve o tropikal kokuyu içime çektim. Sanki bir tatildeymişim gibiydi, tüm karanlıktan bir anlığına uzaklaşmış gibiydim. "Evet. Öyle."

Barın cumartesi gecesi karmaşasının ortasında ikimiz de bir an sessiz kaldık. Elimle sırtına dokunduğumda kalbinin düzenli atışını, göğsüme değen nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordum. Küçük, sıcak ve sağlam bir yapısı vardı. Bir şekilde, tüm duyularım Zoey ile meşgulken, öfkem yavaş yavaş sınırın ötesine geçti.

"Güzel disko. Bu arada, o sadece platonik bir sarılmaydı," dedi geri çekilip muzipçe sırıtarak. "O yüzden sakın evlenme teklifi etmeyi düşünme."

Burnumu çektim. "Lütfen. Benimle on dakika yalnız kaldıktan sonra bile üstü açık arabayı bir minibüsle takas etmeyi düşünüyorsun," diye takıldım.

"Güzel deneme dostum. Adalet istemen yanlış ya da kötü bir şey değil," dedi, tekrar ciddileşerek.

"Evet, hukukun bazen gerçek adaleti sağlayamadığını anlamaya başlıyorum." Böyle bir dünyada nasıl hareket edeceğimi bilmiyordum.

"Bak, şöyle bir fikir vereyim. Acını anlamsız bir seksle dindirmeyi denedin mi?" Gözlerini kırpıştıtarak bana baktı.

İnanılmaz bir şekilde, istemsizce güldüm. Saçlarını sevgiyle okşadım.

Burnunu buruşturdu ve kıvrıcık saçlarındaki hasarı düzeltmeye çalıştı. "Ya birlikte olsaydık, düşünsene? Elbette korkunç sonuçlar

doğururdu."

"Korkunç," diye onayladım.

"O zaman Hazel ve Cam yüzünden her Şükran Günü ve Noel'i birlikte geçirmek zorunda kalırdık," dedi.

"Gelecekteki eşime, masadaki ateşli kızıl saçlı kadınla kötü bir şekilde biten tutkulu bir ilişkim olduğunu anlatmak zorunda kalacağım."

"Benden nefret ederdi."

"Başka seçeneği yok," diye onayladım ve biramı aldım. "Sanırım Cam iç çamaşırlarını düzeltebilir. Belli ki birbirimizle ilişkiye girmeyeceğiz. *Felaket* kaçınılmaz."

"Alnımıza dövme gibi kazınmış," dedi Zoey.

"Konuyu değiştirelim," dedim, onun kullandığı geçiş cümlesini kullanarak. "Bana işinizden bahsedin."

"Ne?" Elini tekrar kulağına götürdü.

Yavaşça yaklaştım. "İşiniz. Bugün ne yaptınız?" diye sordum.

Kadın şaşkınlıkla baktı. "Neden?"

"İlgimi çekti." Onun kötücül bakışı beni sırtmaya itti. "Kendinle değil, yaptıklarınla ilgileniyorum."

Yatıştıktan sonra telefonunu çıkardı ve o berbat takvimi açtı.

"Şey, Hazel'in yabancı yayıncılarından biriyle, sözleşme son tarihine kadar eski kitaplarından birini kendi dillerinde yayınlamamaları nedeniyle hararetli bir acil Zoom görüşmesi yaptım. Sözleşmeyi ihlal ettikleri için haklarını, önemli ölçüde daha yüksek bir teklif veren doğrudan rakiplerine satacağımızı açıklayarak hafta sonlarını mahvetmekten büyük zevk aldım. Ardından Hazel'in Kuzey Amerika yayıncısından gelen bir düzine editörlük ve pazarlama e-postasına cevap verdim, Hazel'in lansmanının o kadar büyük olmasını istediğim için iki tanıtım firmasıyla iletişime geçtim ki bir halkla ilişkiler uzmanına ihtiyacı olacak. Eski kitaplar için Finlandiya'dan gelen bir teklifi kabul ettim ve sesli kitap yapım şirketiyle iletişime geçtim. Ondan sonra, yirmi adet ön baskı kopyasını paketleyip en sevdiğim etkileyicilerden bazılarına gönderilmek üzere postaneye bıraktım."

"Aman Tanrım, Zoey. Bugün Cumartesi."

"Evet, bu hafta paketleme ve araba satın alma işleriyle

kaybettiğim tüm zamanı telafi etmem gerekiyordu. Şimdi, önümüzdeki birkaç gün içinde çamaşırları yıkamazsam, kasabanın tüm çıplaklık kurallarını çiğnemiş olacağım."

"Aslında bunlardan hiçbiri bizde yok. Story Lake'in kurucularından biri çıplaklık yanlısıydı. Henüz Pantolonsuzlar Günü'nde burada bulunmadınız. O gün Haziran ayında."

"Şaka yapıp yapmadığını anlayamıyorum ve umarım şaka yapmıyoursundur."

"Edebiyat ajanslarının çoğu cumartesi günleri izinli değil mi?" diye sordum, konuyu tekrar eski haline getirmek için.

"Genellikle sadece birden fazla müşterisi olan acenteler bir iki gün izin almayı göze alabilir," diye şaka yaptı. "Ve benim günüm henüz bitmemişti. Bütün bunlar öğle yemeğinden önce oldu. Öğle yemeğim de geç oldu çünkü insan olduğumu ve enerjiye ihtiyacım olduğunu unuttum. Bu yüzden mikrodalgada SpaghettiOs ısıttım, döktüm, ortalığı temizledim ve *sonra* Hazel'ı ve kasabayı tanıttak çlgın bir fikir aklıma geldi ve yanlışlıkla bir saat boyunca tavşan deliğine dalıp beyin fırtınası yaptım. Bu da beni tamamen yordu, bu yüzden ya uyuyacaktım, ya çamaşır yıkayacaktım ya da kız kardeşini ziyaret edecektim. Ve yemekten hemen sonra uzanmak mide yanmasına neden olduğu ve çamaşır yıkamaktan nefret ettiğim için kız kardeşini ziyaret etmeye karar verdim."

Çok etkilendim. "Bu akıl almaz fikir de ne?"

"Önemsiz bir şey. Aklımdan bile geçmiyor."

"Disko," dedim özellikle.

Birasını bitirirken gözlerini devirdi. "Pekala. Hazel'ın kitabının piyasaya sürülmesini kutlamak için Story Lake'in bir Okuyucu Haftasonu düzenlemesinin eğlenceli ve faydalı olacağını düşündüm. Okuyucular otelde oda ayırtabilirler. Chevy mağazada imza günü düzenleyebilir ve diğer işletmeler de okuyucuları ziyaret etmeye teşvik etmek için kitap temalı indirimler veya özel fırsatlar sunabilir. Biliyorsunuz, 'bu küçük kasaba romantik komedisine ilham veren küçük kasabayı görün' tarzı bir şey. Doğru yapılırsa, bazı etkileyicileri davet edebilir ve hem Hazel'ın *hem de* Story Lake'in tanınırlığını artırabilirim."

"Zoey, bu—"

Yüzünü buruşturdu, kendini hazırladı. "Aptalca mı? Korkunç mu? İmkansız mı?"

"Dahi," diye düzelttim.

"Sus artık. Biz dürüstlük arkadaşınız, gerçek arkadaş değiliz. Bana yaltaklanmana ihtiyacım yok."

"Ben ciddiğim."

Kadın birden neşelendi. "Gerçekten mi? Yani, lansmanına sadece altı hafta kaldı. Her şeyi bir araya getirmek için çok kısa bir süre ama belki de harika olabilir, değil mi?"

Dahlia'nın siparişimizle gelmesiyle sözümüz kesildi. Yemeğin parasını kredi kartıyla ödedim.

"Bence denemelisin. Her iki taraf için de kazançlı bir durum," dedim Zoey'e.

Başını yana eğdi. "Teşekkürler, Gage. Bunu detaylandırmam, önceden planlama ve araştırma yapmam gerekiyor, ondan sonra kimseye bahsetmeliyim. Ama belki de bir şeye dönüşebilir."

Beklenmedik samimiyet beni şaşırttı. Onun için önemli olduğunu anladım. Ve onun bu yönünü görmek hoşuma gitti. Neyse ki, ona bunu söylemek gibi aptalca bir şey yapmadan önce Dahlia fiş ve bir torba köpek bisküvisiyle geri döndü.

"Hemen yola koyulsan iyi olur," dedi. "Jessie az önce otoparkta bir golden retriever'ın korna çaldığını bildirdi."

"Kahretsin, Nana."

Bisküviler sadece on beş saniye dayandı ve yemek, kız kardeşimin evine dönüş yolculuğunu zar zor atlattı. Zoey yemeği kucağında tutmak zorunda kaldı, ben de ön koltuğun arkasına kolumu koyarak aç köpekleri bir güvenlik bariyeri gibi korudum.

Eve döndüğümüzde her pencerede ışıklar yanıyordu; bu durum, kayınbiraderim hayatta olsaydı kesinlikle şikayet edeceği bir şeydi. Miller, elektrik faturasını da hayatın diğer tüm sorumlulukları gibi ciddiye almıştı. Ancak bunu her zaman, hayatımızın büyük bir bölümünde bizi eğlendiren bir mizah anlayışıyla dengelemeyi başarmıştı. Zor işler bittikten sonra biraz rahatlamam ve eğlenmem

gerektiğini bana sürekli hatırlatan kişi oydu.

Köpekler büyük bir sevinçle kamyondan indiler ve ben de Zoey'den pizza kutularını aldım. Bahar akşamı hâlâ kışın hafif bir soğukluğunu taşıyordu.

Arka kapıya doğru rampadan yukarı çıkarken, "Aramızdaki dayanılmaz cinsel gerilimi çözdüğümüze sevindim," diye şaka yaptı.

"Ben de."

"Disko her zaman var olacak. Şimdi bana zar zor tahammül etmeye geri dönebilirsiniz," dedi kapıyı açarken.

Üç tüylü iblis de yanımızdan hızla içeri girerken ne diyeceğimi bilemedim. Ona karşı diğer insanlara olduğum kadar sıcak ve arkadaş canlısı olmadığımı biliyordum. Bu tamamen kendini koruma içgüdüsüydü, o kadar. Ama onun bunu fark etmesi beni rahatsız etti.

"Yemek geldi," diye duyurdu gürültünün arasından.

Yeğenlerim ikiz çekirge sürüsü gibi üzerimize üşüştiler ve ben daha kapıdan tam geçmeden yiyecekleri elimden aldılar. Zoey ayakkabılarını çıkardı ve bana omuz üzerinden gülümseyerek mutfaktaki kargaşaya katıldı.

Mutfak tezgahının etrafında kahkahalar yankılanırken, ayakkabılarımı yavaşça çıkarıp paltomu asmakta acele etmedim.

"Kağıt tabaklar, siz dinsizler!" diye bağırdı Laura gürültünün arasından. "Zoey ve ben bugün bu evdeki tüm bulaşıkları bir kere yıkadık zaten."

Bu evde hâlâ hayat olduğunu görmek güzeldi. Hâlâ birlikte gülebiliyorduk. Belki en yüksek duygusal zekaya ya da en iyi iletişim becerilerine sahip değildik, ama birbirimizin her zaman arkasını kolladığımızdan emindim.

Cebimde her zaman taşıdığım bozuk paraları çıkardım ve parlak bir on kuruş buldum. Mutfağa doğru gizlice bir bakış attıktan sonra eğildim ve Laura'nın çantasının askısının altına, süpürgeliğe yasladım.

"Hadi Gigi, kıcını kaldır yoksa geriye sadece kırıntılar kalacak," diye seslendi kız kardeşim mutfaktan.

Doğrulmadan önce botlarımı bankın altına yerleştirme numarası yaptım. Zoey'nin bakışları benimkilerle buluştu, o güzel yeşil gözlerinde sorulmamış bir soru vardı.

İçeriye, mutfağın sıcaklığına, gürültüsüne ve ışığına girerken fark

etmemiş gibi davrandım.

"Larry, bu konuda bana destek ol. Saten kumaştan nefret ediyorsun, değil mi? Çok acımasız bir kumaş," diye emretti Cam, pizzasıyla işaret ederek. Hazel ise dizinin üzerinde oturmuş, kendi pizza dilimini yerken sırtıyordu.

"Dur bakalım, damat adayı. Nedime elbiselerinin kumaşı konusunda herkesin görüşünü almadan önce, Zoey'nin sana Okuyucu Haftasonu fikrini anlatması gerekiyor," diye duyurdum.

"Okuyucu Haftasonu için ne gibi bir fikir?" diye herkes merakla sordu.

Ağzı pizza dolu olan Zoey, bana inandırıcı bir ölüm bakışı fırlattı. "Lanet olsun, Gage."

"Bana gizlilik sözleşmesi imzalatmadınız."

Burnunu buruşturarak bana baktı. "Sen tam bir baş belasısın."

Ve dünyamda her şey yeniden yoluna girdi.

9

Tek eşli pazılar

Zoey

Puslu hava mı? Merhaba?

Dışarıya asılmış bilgilendirme kartı sayesinde, yetmişli yaşlarının sonlarına kadar eline fırça almamış başarılı ve üretken Amerikalı halk sanatçısı Grandma Moses'in adını taşıdığını öğrendiğim Story Lake Haven'daki Grandma Moses Topluluk Odası boş görünüyordu.

Saate baktım. Evet, beş dakika geç kalmıştım. Yani ya Hazel, yaratıcı yazarlık öğrencilerinin hepsini çoktan korkutup kaçırmıştı ya da takvimde saati yanlış yazmıştım.

"Lanet olsun bana," diye mırıldandım. Hayatımın sonraki on dakikasını tam olarak nasıl bir hata yaptığımı anlamaya ayırmaya hazırlanırken, içeriden hafif bir inilti duydum.

Odanın ön tarafındaki masanın arkasından uzanan bir çift ayak gördüm ve o yöne doğru ilerledim. Hazel sırtüstü uzanmış tavana bakıyordu. Dizüstü bilgisayar, üstündeki masada boş bir sayfaya açık duruyordu.

"Peki, yazma işleri nasıl gidiyor?" diye şaka yaptım.

"Ya kitap yazmayı unutursam? Ya da son kitabımda tüm büyüğü tüketirsem?"

"Aktif dinleyici Zoey mi yoksa sert ve mücadeleci ajan Zoey mi istiyorsunuz?"

"Aktif bir dinleyiciyim. Sanırım senin gibi bir azar işitmeye yetecek kadar duygusal olarak istikrarlı değilim."

"Pekala." Yanına yere uzandım ve tavan karolarına hayranlıkla

baktım. "Sana kitap yazmayı unuttuğunu ve tüm büyüünü tükettiğini hissettiren şey ne?"

Yazmak zordu ve yazarlar çoğu zaman felç edici, mızızlanma dolu özgüven eksikliği nöbetleri geçiren hassas insanlardı. Duyguları tamamen saçma olsa bile, onları anlamamanın önemli olduğunu öğrenmiştim.

"Sonuncusu o kadar kolay geldi ki. Sanki kendiliğinden yazılıyormuş gibi, içimden akıp gitti."

"Hımm," dedim, ona hatırlamayı tercih etmediği bir düzine yaratıcı krizi hatırlatmamak için dilimi ısırarak.

"Ve *bu* kitap... Of." Gözlerini ovmak için parmaklarını gözlüğünün altına soktu. "Karakterleri tanımıyorum. Sorunlarının ne olduğunu, onları birbirinden uzak tutan şeyin ne olduğunu, onları neyin mahvedeceğini veya birbirlerine geri dönebilmek için tüm bunları nasıl çözeceklerini bilmiyorum."

"Hımm. Bunların hepsi önemli hikaye unsurları gibi görünüyor. Şu ana kadar neleriniz var?" diye sordum.

"O yakışıklı, o da ilginç bir karaktere sahip."

"Bunu okumuştum."

Hazel, omuzumu iskalayıp göğsüme isabet eden, özensiz bir ters vuruşla beni karate darbesiyle yere serdi.

"Ah."

"Özür dilerim. Yüzünüzü hedef almıştım."

Yan tarafıma döndüm. "Özür kabul edilmedi. Bu son kitapta farklı olan neydi?"

Endüstriyel bir karo zeminde yatarken olabildiğince kasvetli bir şekilde omuz silkti. "Bilmiyorum. Bu bir bakıma hayatımın hikayesiydi. Ama sadece kendim ve Cam hakkında yazmaya devam edemem."

İşaret parmağımı kaburgalarına bastırdım ve ondan zayıf bir kahkaha kopardım. "Son kitabında gerçek hayattan ilham almıştın. Belki de bu senin tarzın? Belki de sadece yeni bir ilhama ihtiyacın var?"

Başını bana doğru eğdi ve kaşlarını çatı. "Bu kötü bir fikir değil."

"Çok teşekkürler."

Doğruldu. "Belki de peşinden koşabileceğim yeni bir çift bulmam

yeterli olur."

Oturur pozisyona geçtim. "Daha az takip edip, en sevdiğin romantik komedileri tekrar tekrar izlemeyi ve okumayı düşünüyordum. Daha az çaba, tutuklanma ihtimali daha düşük."

"Hayır, bu iyi." Kolumu sıktı. "Lütfen bana gizlice birine karşı şehvet duyduğunu söyle."

Gage'in yüzü hemen aklıma geldi. Tamam, kabul. Hem yüzü *hem de* kalçasıydı. İkisi de Cumartesi gecesinden beri düzenli ve plansız bir şekilde zihnimde belirliyordu. "Hayır. Üzgünüm. Buradaki cinsel hayatım, narval kadar yok denecek kadar az."

"Narvaller gerçektir."

"Ciddi misin? Bu, su altında yaşayan bir tek boynuzlu at. Gerçek olamayacak bir şey."

Hazel'in kahkahası aniden yüksek bir hırıltıyla kesildi. "Bunlar yüzde bin gerçek. En azından burada, hakkında yaramaz düşünceler beslediğin biri olduğunu itiraf ettikten sonra, sana internet denen şeyde göstereceğim."

Gage'in o hızlı sırtışını düşündüm. Beni Angelo'nun mekanına götürürken elinin sırtımdaki ağırlığını ve sıcaklığını. "Şey, *şehvet duyduğumu* söyleyemem."

Hazel ayağa fırladı, bir elinde sihirli bir şekilde bir defter, diğer elinde ise bir kalem belirdi.

"Bunlar nereden geldi?" diye sordum.

"Bana *her şeyi* anlat."

"Şaka yapıyordum," diye ısrar ettim, yavaşça ayağa kalkarken.

"Hayır, değildin."

Birisiyle bu kadar uzun süre arkadaş olmanın bir başka sorunu da şu: Yalan söylemek pek bir seçenek değildi.

İçimden bir ah çektim. "Sen bu konuda garip davranacaksın, ama garip davranacak bir şey yok çünkü hiçbir şey olmayacak. Ben sadece şunu düşündüm: *Bu adam oldukça çekici*."

"Hangi adam? Nerede? Onda seni anında aşık eden neydi? Gözleri ya da sevimli kalçası deme sakın. Bana kullanabileceğim ilginç bir kişilik özelliği söyle."

"Sen gerçekten de en kötüsüsün."

Hazel defterini ve kalemmini yere koydu ve omuzlarımdan tuttu.

"Zoey, arkadaşım, menajerim, başka bir anneden kız kardeşim. İkimiz de biliyoruz ki, böyle bir şeye başladığımda durmayacağım. Kapısı kilitli kalmış bir ev rakunundan daha inatçıyım. İçeri geri girmek için *her şeyi* yaparım. Bu yüzden bana şimdi söyleyen iyi olur, yoksa otel odana girip sen uyurken senden zorla alacağım."

"Pekala. O Gage."

Ellerini yüzüne götürdü ve tiz çığlık sesinin ondan geldiğini anlamam biraz zaman aldı.

"Bağırmanı kes! Onunla ilgilenmiyorum. O da benimle ilgilenmiyor. Aslında, geçen yaz senin aptal eski kocandan kitap haklarını geri aldığımızdan, kutlamak için içki içip eve dönerken el ele tutuştuğumuzdan beri bana çok kaba davranıyor."

Belki de sarhoştum ama Gage'in bundan sonra bana çıkma teklifi edeceğinden emindim. Bunun yerine, odaya her girdiğimde giderek daha çok sinirleniyordu.

"Ne yaptın? Aylar önceydi, şimdi mi söylüyorsun?" Hazel'in sesi normalden iki oktav daha yüksekti.

Alaycı bir şekilde, "Sarhoşken el ele tutuşuyorlardı. Metroda, yoğun saatlerde, tanımadığım insanlarla daha ileri gittim," dedim.

"Ama belli ki o zamandan bu yana bir şeyler oldu."

"Az önce... bir an yaşadık."

"Onun ilgilenmediğini nereden biliyorsun?" diye sordu Hazel.

"Çünkü zaten 'sen benim tipim değilsin' konuşmasını yapmıştık. Birbirimiz için daha yanlış kişiler olamazdık."

Hazel'in kahverengi gözleri gözlüklerinin ardında parıltıyordu. "Sen güzel, saf bir aptalsın. Normal insanlar ilgilenmedikleri kişilerle 'sen benim tipim değilsin' konuşması yapmazlar."

"Aman Tanrım. Ne diyorsun sen, deli?"

"Ne zamandır buradasınız?"

"Sanki bir ömür geçmiş gibi," diye yakındım.

Benim onun yaşadığı şehre yönelik iğneleyici sözümü önemsemedi. "Darius'a onun senin tipin olmadığını ne zaman söyledin?"

"Darius on sekiz yaşında, iğrenç sapık!"

"Peki ya Dr. Ace? Ya da Chevy? Ya da Cam?"

"Buraya taşındığımız hafta gönderdiğim 'sen benim tipim değilsin'

e-postasının kopyasını hepsine göndermişim," diye şaka yaptım.

Hazel tekrar defterini kaptı. "Bu iyi. Bununla çalışabilirim."

"Hayır, hayır, hayır!" Defteri elinden alıp omzuma fırlattım. "Burada ilham verici bir şey yok, eğer cinsel kuraklığı ilham verici bulmuyorsanız."

"Cinsel hayal kırıklığınızı zavallı, masum bir defter üzerinde boşaltmanıza gerek yok."

"Cinsel olarak tatminsiz değilim. Gage Bishop ile çıkmak ya da birlikte olmak istemiyorum! Aramızda açıklanamayan küçücük bir çekim olması bile yeterli değil."

Hazel beni iterek yolumdan çekti ve defterine sarıldı. "Bana her şeyi anlat. Hiçbir ayrıntıyı atlama."

"Editörlere şükürler olsun. Bu arada, şu anda dersiniz olması gerekmiyor muydu? Geç kaldığımı sanıyordum ama burada kimse yok. Yazdığınız bir rap şarkısıyla öğrencilerinizle iletişim kurmaya çalışarak onları korkutup kaçırdınız mı?"

"Rap yok. Sadece dersin daha erken başladığını söyledim ki zamanında gelesin. Şimdi Gage'in ezici cinsel çekiciliğine geri dönelim. Özellikle onda ilk olarak neyi fark ettin?"

"Lütfen kardeşimden bahsetmediğinizi söyleyin."

Hemen arkamızı döndüğümüzde Levi'nin sınıf kapısında durduğunu gördük. Kusacak gibi görünüyordu.

"Bak şimdi ne yaptın," diye yakındım Hazel'e.

"Hey, bu tür şeyleri tekrarlama ihtimali en düşük olan piskopos o. Levi, Zoey sana ne zaman senin onun tipi olmadığını söyledi?" diye sordu Hazel, defterini başının üstünde tutarak onu kapma girişimlerimi savuştururken.

"Şey... Henüz yapmadı."

"Peki, ona senin tipin olmadığını henüz söyledin mi?" diye sordu Hazel zafer edasıyla.

"İşler daha az...tuhaf hale geldiğinde geri gelebilir miyim?"

Ellerimle yüzümü kapattım ve buradan başka herhangi bir yere ışınlanmayı diledim. "Cam'e bahçede avuç içi zımpara makinesinin üzerinden senin geçtiğini söyleyeceğim çünkü hala park etmeyi beceremiyorsun," diye tehdit ettim Hazel'e.

"Zaten itiraf ettim, çünkü birbirini seven insanlar böyle yapar.

Palmiye sandal ağacı ve cinsel çekim gibi şeylerden bahsederler."

Levi, "Buradan başka her yere giderim," diye ilan etti, ancak diğer öğrenciler gürültülü bir şekilde odaya doluşmaya başlayarak çıkışını engellediler. Geniş omuzları yenilgiyi kabul etmişçesine çöktü.

"Bu iş henüz bitmedi. Eğer benden bir daha el yazması görmek istersen, o malum kişi hakkında uzun ve detaylı bir konuşma yapacağız," dedi Hazel, kahverengi gözlerinde manyakça bir parıltıyla.

Scooter Vakapuna ve Hana yerlerine otururken onlara kulübeden el salladım. "Ugh. Tamam. Ama Müdahale Etmeme Kardeşliği kurallarına bağlı kalacağınıza yemin ettiniz. Tamam mı?"

"Anlaşmak."

"Şimdi neden buradayım?"

Bana gülümsedi. "Ha, doğru. Diğer şey. Tamam. Buraya taşındığın, elimi tuttuğun ve en büyük destekçim olduğun için sana ne kadar minnettar olduğumu biliyorsun, değil mi?"

"Bu çok önceden hazırlanmış gibi duruyor. Benimle ayrılıyor musun?"

"Abartmayı bırak. Bütün umutlarını Hazel Hart'a bağladığını biliyorum. Sadakatin ve güvenin benim için her şey demek olsa da, sadece bir müşteriyle geçinemeyeceğini de biliyorum," dedi.

"Aynı zamanda Story Lake'in halkla ilişkiler sorumlusuyum. Yani teknik olarak iki müşterim var."

Hazel kollarını kavuşturdu. "Bak. Benim için çok şeyden vazgeçtin. Benim yüzümden işini kaybettin. Benim sayemde burada yaşıyorsun. Bir kadının sahip olabileceği en iyi arkadaş ve en iyi menajersin. Sana ne kadar minnettar olduğumu göstermek istedim."

"Şu anda bana acıma duygusuyla yazılmış bir 'en iyi arkadaş' çeki yazarsan, onu yatırırken ciddi anlamda sinirleneceğim."

"Planlamam gereken bir düğün ve balayı var. Sana çek yazmayacağım."

"Pekala. Taşınmama yardım et, böylece hesabı kapatmış oluruz."

"Sanırım sizin için yeni bir müşteri buldum," diye duyurdu.

"Hı hı. Bu, taşınmama yardım etmeyeceğiniz anlamına mı geliyor?"

Gözlerini devirdi.

"Pekala, yeni bir müşteri. Onları nereden buldunuz? Ultimate Bingo'da mı?"

"İşte," diye fısıldadı neşeyle.

"Burada mı, burada mı? Şu sınıfta mı?" diye sordum ve adaylara göz gezdirdim. Levi, Hana ve Scooter'ın yanı sıra, Story Lakers'ın eski üyelerinden sadece Kitty Suarez vardı. Geri kalanlar ise emeklilik evinde yaşayan ve toplam yaşları muhtemelen beş yüze yakın olan kişilerdi.

"Lütfen bana bunun 'Tekerlekli Tehdit' George olmadığını söyle," diye fısıldadım, kitapçıdan ve kasaba toplantısından tanıdığım bu baş belası adamı. Bugün eşofman altı, üzerinde "*Seni bir bagaja koyup insanların seni aramasına yardım edeceğim*" yazan bir sweatshirt ve -eğer gözlerim beni yanıltmıyorsa- 1400 dolarlık Dior spor ayakkabı giymişti.

"Hayır, değil. Ama seni tahmin etmeye *zorlayacağım* ."

"Tahmin oyunlarından nefret ettiğimi biliyorsun."

"Bunu yanlış anlamayacaksınız. Bana güvenin."

İnsanların bunu söylemesinden nefret ederdim. Sanki sadece gerçek bir geri zekalı bariz olanı kaçırabilirmiş gibi, sonra da tam olarak bunu yapardım. Sonra herkes hep "şaka yapıyorduk. Aslında biraz kurnazcaydı" diye rol yapardı ki kendimi büyük bir aptal gibi hissetmeyeyim.

"Levi mi?" diye umutla sordum. Yakışıklı yüzünden kesinlikle birkaç kitap satabilirdim.

"Bana sadece birkaç bölüm gösterdi. İyi ve giderek daha da iyi oluyor, ama bence konuşmak isteyeceğiniz başka biri daha var."

"Bana söyleyemez misin?" diye yalvardım. Beynim bugün oyun oynayacak kadar yorulmuştu zaten.

Pencerelerin yanındaki masada oturan, etkileyici gri kabarık saçlı bir kadın, "Bugün derse başlıyor muyuz, yoksa içimizden birinin yaşlılığa bağlı bir sağlık sorunu yaşamasını mı bekleyeceksiniz?" diye sordu.

Hazel, şikayetten hiç etkilenmeden, "Seni tekrar görmek güzel, Mildred," dedi.

"Arkadaşın kim? Bekar mı?" diye sordu büyük bir kovboy şapkası takan adam. Sol elinin işaret parmağı ve başparmağıyla kabarık

beyaz bıyığını düzeltti. Sağ eli ise soğuk, robotik görünümlü bir protezdi.

Hazel bana şeytani bir şekilde sırıttı. "Kesinlikle bekar, Terrance, ve biraz beklersen, eminim ki senin onun tipi olup olmadığını sana söyleyecektir."

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadım.

"Bunu asla yapamazsın," diye karşılık verdi kirpiklerini kırıştırarak.

İstemeyerek de olsa Levi'nin yanındaki boş koltuğa doğru yürüdüm. Kapıya en yakın yerd, bu sayede en azından bir ajan acil durumu numarası yapıp gerekirse dışarı çıkabilirdim.

"Şöyle yapalım, duyduklarını bir daha kimseye anlatmayalım," diye önerdim Levi'ye.

"Hiç konuşmamak en sevdiğim şey," dedi.

"Senin bu özelliğini beğeniyorum."

Homurdandı.

Hazel odanın önündeki beyaz tahtaya döndü. "Geçen sefer görüştüğümüzde, kurgusal dünya yaratma konusunu tartıştık..."

George, scooter'ından homurdanarak, "Benim demek istediğim, bizim zamanımızda bunu herkese duyurmazdık," dedi.

"Sizin zamanınızda çatılar yoktu. Herkes hâlâ mağaralarda yaşıyordu," diye karşılık verdi arkadaşı Opal.

Sınıfın geri kalanı takdirle kıkırdadı.

Hazel odanın önünden, "O ilginç düşünceleriniz için teşekkür ederim George," dedi. "Karakterleriniz hikayenin temelini oluşturuyor, ancak dünyanın karakterlerinizin başına gelen her şeyin temelini oluşturuyor. Diğer yazarlardan paylaştığınız örnekleri çok beğendim. Özellikle de Mildred, kitaplarımdan birinden bir sahne seçtiğiniz için. Kesinlikle en sevdiğimsiniz. Ama şimdi yazma zamanı. Önümüzdeki on dakika boyunca, her birinizin karakterlerinizin içinde bulunduğu ortamın ne tür bir ortam olduğunu ve bunun onlar için ne anlama geldiğini anlatan, değil de gösteren kısa bir sahne, paragraf veya hatta sadece bir cümle yazmanızı istiyorum."

Herkes kendi görevine odaklanmak için yerini alırken, ben de odayı gözlemledim.

Öğrenciler oldukça çeşitli bir gruptu. Hazel'ın bana takıldığı potansiyel müşteriyi bir türlü tespit edemiyordum. Yarısı dersi ciddiye alıyor gibiydi, diğer yarısı ise öğle yemeğinden önceki son dersmiş gibi davranıyordu.

Yakışıklı ama anlaşılması güç Levi, sessizce oturmuş, parmakları dizüstü bilgisayarının tuşlarında metodik bir şekilde hareket ediyordu. Belediye meclis üyesi ve ünlü şapka örücüsü Kitty Suarez, spiralli bir defteri kelimeler ve karalamalarla dolduruyordu. Kovboy şapkalı adam, tabletinin küçük Bluetooth klavyesine parmaklarını yerleştirmiş, tavana kaşlarını çatmış bakıyordu. George bir dergiyi karıştırıyordu. Yanındaki beyaz saçlı kadın uyuyordu. En azından uyuyor olmasını umuyordum.

Avludaki bir hareket dikkatimi çekti ve içimde ani bir heyecan dalgası hissettim, bunu hemen bastırmaya çalıştım.

Gage, bir yardımcısıyla birlikte dışarıdaydı ve açık alana büyük kereste kirişlerini zorla taşıyorlardı. Öğleden sonraki güneş, kısa kollu giymek için yeterince sıcaktı, bu da pazı kasları demekti. Güzel pazı kasları. İşte dikkatimi çeken buydu. Kıvılcımı başlatan buydu. Heyecan değildi, diye düşündüm. Güzel erkek vücuduna genel bir hayranlıktı. Evet. İşte buydu.

Kriz atlatıldıktan sonra, gözlerimi pencereden görünen o kaslı, erkeksi manzaradan ayırıp Levi'nin ekranını okumaya çalıştım.

Yazarın tarzına uygun olarak, adam vücudunu ve ekranı hareket ettirerek görüşümü engelledi.

İstemedenden de olsa bakışlarım, bir kirişi daha yerine yerleştiren Gage'e döndü. Dışarıda küçük bir grup kadın sakin toplanıp izlemeye başlamıştı bile. Onları suçlayamazdım. Manzara... hoştu.

Kulağıma bir şey dürttü ve kendime geldiğimde Hazel'ı arkamda buldum. Katlanmış bir kağıdı önümdeki masaya fırlattı. "Herkes iki dakika daha."

Kağıdı açtım ve gözlerimi devirdim.

Onu çok seviyorsun! Bu kadar... diye düşündüm ve basit çizime daha yakından baktım, gözlerimi kısarak inceledim.

"Bu da ne böyle?" diye mırıldandım, çizime işaret ederek.

Hazel, Levi'nin arkasında durdu, ellerini koltuk altlarına soktu ve dirseklerini tavuk kanatları gibi salladı.

O uzaklaşırken orta parmağımla gözümde bir şey çıkarıyormuş gibi yaptım. Aslında Gage'den hoşlanmıyordum. Hoşlanıyor muydum? Hayır. Tabii ki hayır. Bu sadece bildiğimiz yasak meyve durumuydu. Bana tipim olmadığımı söylediği anda, kadınsı organlarım onun erkeksi organlarına daha yakından bakmaya değer olduğuna karar vermişti.

Bu, anne babamın gündüzleri köpek gezdiren, geceleri sekizinci katta oturan bas gitarist on dokuz yaşındaki gencin kötü bir fikir olduğuna ısrar ettikleri zamanki sıkıcı, yetişkin versiyonuydu. Trip'le görüşmem yasaklandıktan sonra, gözümde daha da çekici hale gelmişti.

Bu her şeyi açıkladı.

İki dakika boyunca kesinlikle pencereden dışarı bakmadıktan sonra, Hazel odanın önünden ellerini çırttı. "Tamam. Süre doldu. İlk kim başlamak istiyor?"

Üç el havaya kalktı. Sanırım her sınıfın bir öğretmenin gözdesi vardı.

Kovboy Terrance'ın çorap çekmecesini canlı, hatta büyüleyici detaylarla anlattığı paragrafı dinledik. Ardından Hana, akşam yemeği yoğunluğu sırasında bir restoran mutfağında geçen betimleyici bir sahneyle geldi. Daha sonra Mildred, ikinci kocasıyla tanıştığı Wisconsin'deki benzin istasyonunu uzun uzun anlattı.

"Her ne zaman fırında pişmiş sosislerin tuzlu, sıcak kokusunu alsam, Norman'ımı hatırlıyorum," diyerek sözlerini reveransla tamamladı.

"*Sosisli sandviç*" kelimesini duyunca midem guruldadı ve kahvaltının üzerinden çok zaman geçtiğini fark ettim.

"Bu harika, Mildred," diye haykırdı Hazel. "Sanırım herkesi zihinlerinde oraya götürdün. Levi, sen nasılsın?"

Adam, sanki tavanın üzerine çökmesini ve böylece ortadan kaybolmak için bir bahane bulmayı diliyormuş gibi görünüyordu.

"Hadi ama Şef. Korkmayın. Söylediğiniz her kelimeyi değerlendireceğiz," diye alay etti Opal, ellerini başının arkasına koyup koltuğuna yaslanarak.

Levi, homurdanmaya yakın bir iç çekişle, başını öne eğmiş, gözlerini ekrana dikmiş halde okumaya başladı. "Dökülen yapraklar, kırmızı ve altın sarısı bir halı oluşturmıştu. Üzerinde bükülmüş ve parçalanmış halde yatan beden için bir yatak."

"İşte şimdi işler kızıştı," dedi George masaya vurarak.

Hazel, "Sus George," diye emretti.

"Kaç kişi, bu son dinlenme yerini kaçırmadan, ağaçlarla çevrili patikada yürüyerek manzarayı seyretme arzusuyla yola devam etti? Kaç aile, sırt çantalarında sandviçler, boyunlarında dürbünlerle, bir sonraki büyük maceraları için heyecanla yola koyuldu, oysa yosunlu bir kayanın arkasında, on metreden daha az bir mesafede, bir katil işini bitirdi?"

Dudaklarımı büzdüm. Yeni başlayan biri için fena değil. Hazel'e sorgulayıcı bir kaş hareketi yaptım, o da bana hiçbir şey anlatmayan küstah bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Levi dizüstü bilgisayarının ekranını kapattı ve geniş göğsünün üzerinde kollarını kavuşturdu.

Neden ondan hoşlanmıyordum? İri yarı, somurtkan ve açıkça bir ilişki arayışında değildi. Ama işte ben, Gage'in o aptalca, tek eşliliğe odaklı pazularını düşünüyordum. Bende bir sorun vardı.

"Gerçekten harika bir iş çıkardın Levi. Okuyucuya tehlikenin masumların ne kadar yakınında gizlendiğini gösterirken, bize zaman ve mekan duygusunu da verdin. Peki ya sen Opal?"

Odanın diğer ucunda, siyah taytı ve gri tunik kazağıyla Opal, sinirli bir şekilde iç çekti. Ama tartışmak yerine parmağını yaladı ve sarı not defterini geriye doğru çevirdi.

"Çamur ölüm gibi kokuyordu, dizlerini emiyor, onu olduğu yerde donduruyordu. Omuzundaki açık yaradan kan damlıyor, düşmüş yaprakların üzerine donmuş yağmur gibi yağıyordu. Kükürtlü sis ormanın içinden süzülerek, sessiz bir gümüş hayaletin parmakları gibi ona doğru ilerliyordu. Çizmelerinin altında toprak titriyordu, gelecek kötülüğün bir uyarısıydı bu. Eli, kullandığı asadan çok daha ağır ve kullanışsız olan kılıcın kabzasını kavradı. Ama her şeyini aldıkları gibi onu da ondan almışlardı."

"Canavarın çığlığı insanlık dışıydı. Acı, çok fazla acı vaat eden ateşli bir kükreme. Ama umurunda değildi. Ölümcül tahtta oturan,

ağaçlarla kaplı katedralden her nefesini izleyen adam *varken umurunda* değildi. Burada, bu tarlada, bir canavarın insafına kalmış bir şekilde ölecekti ve o da her şeye şahit olacaktı. Ölümcül düşmanı. Dayanılmaz müttefiki. Büyüsünü çalan ve idamını mühürleyen adam. Hayatının son saniyelerini onun buz gibi gri gözleriyle geçirecekti ve o da hayatının geri kalanını onu asla unutmuyarak geçirecekti. Bunu kabul edebilirdi. Kanatların *hışırtsı* ve ateşin yakıcı ışığı sisi yarıp geçerken dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi."

Opal not defterini ilk sayfasına geri çevirdi ve koltuğuna yaslandı. "Hepsi bu kadar."

Plak çizilmesinin ardından oda tamamen sessizliğe bürünmüştü.

Ağzım, sanki koca bir sandviçi tek lokmada yemeye çalışıyormuşum gibi açık kalmıştı. Hazel ise en iyi "Ben sana söylemiştim" ifadesini takınmıştı.

"Vay canına," dedi George sonunda sessizliği bozarak.

"Sus be, yaşlı osuruk torbası," dedi Opal.

"Daha fazlası var mı?" diye umutla sordum. "Mesela o kim? O kim? Ona ihanet etti mi?"

"Ejderhalar var mı? Ejderhalar şu sıralar çok popüler," dedi Kitty.

"Bundan sonra ne olacak?" diye kükredi Mildred.

Opal homurdandı. "Bu bir yazma alıştırması. Sizler biraz daha dışarı çıkmalısınız."

Hazel dersi bitirene kadar vücudumdan titreyerek ayrılacağımdan neredeyse emindim.

Levi, dizüstü bilgisayarının kapağını sertçe kapatıp, kimse kıpırdamadan kapıdan dışarı kayboldu. Ben de ayağa kalktım, Opal'ı gözümün önünden ayırmadan önce onu burada, odada köşeye sıkıştırmam gerektiğini düşündüm, yoksa emekliler kalabalığının arasında kaybolacaktı.

"Merhaba güzel bayan. Bana torunumu hatırlattınız. Durun bir dakika. Bu biraz tuhaf çıktı. Lanet olsun! Bu 'yeni insanlarla tanışma' işinde yeniyim," dedi Terrance. "Neyse, ben Terrance, buraya yeni taşındım ve gerçekten de torunuma benziyorsunuz ama o beni

ziyaret edecek kadar vakti yok. Kahretsin. Şimdi çok acınası bir halde görünüyorum."

"Terrance, ben Zoey. Sohbet etme becerilerini geliştirmene yardımcı olmak isterdim ama şimdi biriyle görüşmem gerekiyor. Sonra konuşuruz," diye söz verdim.

Çantamın askısını sandalyeden kurtarmaya çalışırken, "Bugün randevumuz!" dedi coşkuyla.

Onu kurtardığımda Opal çoktan koridordaydı. George ve scooter'ının üzerinden neredeyse atlayacaktım ama hedefim benden öndeydi. Kadın, yürüteciyle bile düşündüğümünden daha hızlıydı. Koridorda dört ayaklı vantuzlu bastonlu iki beyaz saçlı kadının arkasında sıkışıp kalmam da işleri zorlaştırdı.

Ben yanlarına vardığımda Opal çoktan avluya doğru yönelmişti.

"Opal! Bekle!" diye seslendim arkasından.

Durakladı ve geriye baktı.

El ele tutuşmuş sevimli yaşlı bir çiftin arasından sıyrılıp ona yetiştim. "Daha önce hiç yayınlanmış bir eserinizi oldu mu?" diye sordum nefesimi tutarak.

Beni baştan aşağı süzdü. "Oturman gerek mi?"

"Hayır, iyiyim. Sadece 2010'dan beri kardiyo yapmadım. Daha önce hiç yayınlanmış bir çalışmanız oldu mu?"

"Bana satmak istediğiniz bir tür uyuşturucu için *kullanılan* argo bir ifade mi bu? Çünkü ben satın almıyorum."

"Hayır, öğretmenim. Derste yazdıklarınız iyiydi. Gerçekten iyiydi. Opal, yazmayı biliyorsun."

Omuz silkerek, "Biliyorum. Ben de yumurta kızartabilirim ama beni kantinde iş başvurusu yaparken görmüyorsunuz, değil mi?" dedi.

"Yani az önce paylaştığınız şey, daha büyük bir çalışmanın parçası mıydı? Elinizde tamamlanmış bir el yazması var mı acaba?" diye umutla sordum.

"Kim soruyor?"

"Özür dilerim. Ben Zoey Moody. Edebiyat ajanıyım. Hazel'ın ajanıyım. Ve bence gerçekten çok iyisin."

"Dinle, George bütün güzel viskileri bitirmeden önce ben de happy hour'a gitmeliyim."

"Bekle! Kartımı vereyim. Daha vaktin olduğunda konuşabiliriz. Ya

da seninle içki saatine gelebilirim. Viskiye çok severim." Çantamın dibinde birkaç eski kartım kalmış olmasını umarak kolumu çantama soktum. Yenilerini çıkarmayı düşünmüştüm ama aklımdan çıkmıştı.

"Kart kartına ya da sahte bir yayıncılık anlaşmasına ihtiyacım yok. Olduğum gibi gayet iyiyim. Şimdi yolumdan çekilin, yoksa şu lanet olası yürüme aletiyle sizi ezerim."

Kenara çekildim ve onun gidişini izledim.

"Nasıl geçti?"

Yerimden sıçradım ve arkamı döndüğümde Hazel'ın yakınlarda pusuya yatmış olduğunu gördüm. "Harika. Bana tekerlekli sandalyesiyle basmakla tehdit etti."

Hazel bir Wild Cherry Pepsi açıp höpürdeterek içti. "Evet, o sert bir kadın. Şimdi bana o mükemmel erkekliğinle seks yapmamanızdan bahset," diye ısrar etti, terli ve becerikli Gage'i işaret ederek. Gage bize doğru elini kaldırdı. İkimiz de karşılık verdik.

"Pekala. Çamaşırlarımı *yıkarsan* sana her detayı anlatırım. Bir haftadır temiz iç çamaşırm yok."

"Anlaştık. Ne zamandan beri iç çamaşırı giymeye başladın?"

10

Çok fazla meme ucu

Gage

Sürekli "saate bakıyorsun," diye belirtti Declan. Hukuk asistanım, sessiz ve kedi gibi kapımın eşiğinde belirmiş, sade beyaz kupasından kahvesini yudumluyordu. Nana ise ağzında büyük bir doldurulmuş çekiçle başını bacaklarının arasından uzatıyordu.

Kalemi taradığım belgelerin üzerine düşürdüm. "Bir sonraki randevum gecikti." Zoey'den başka bir şey beklemiyordum. *Beklemediğim* şey ise, muhtemelen unuttuğu randevuya kadar tüm öğleden sonra hissettiğim heyecandı.

"Altı dakika. Bayan Moody'nin randevusunu yeniden mi planlamalıyım?"

"Müşterilerin isimlerini kullanmak. Etkileyici, Declan."

"Bence rakamlar daha verimli," diye yakındı.

"Her şey her zaman verimlilikle ilgili değildir."

Bana inanmış gibi görünmüyordu.

Kapı zil sesiyle açıldı ve birdenbire işte oradaydı. Zoey, tasarımcı kot pantolonu, ipeksi şeffaf bir bluz ve kadife bir ceketle, rüzgarın savurduğu saçları ve enerjisiyle bir kasırga gibi içeri girdi.

"Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim! Geç kaldım. Çok kötüyüm."

"Altı dakika," diye uyardı Declan.

"Sorun yok," diye ısrar ettim, sandalyemden kalkıp resepsiyon alanında onunla buluştum.

"İnanır mısınız, bir kerecik de olsa erken geleceğimi sanıyordum?"

diye sordu, dirseğiyle güneş gözlüklerini başının üstüne doğru iterek. "O yüzden durup hepimize kahve alayım dedim, ama sonra bir sıra vardı. *Sıra* ! Story Lake'te. İnanabiliyor musunuz? Sonra anahtarlarımın olmadığını fark ettim, bu yüzden geri dönmek zorunda kaldım ve uzun lafın kısası, anahtarlarınızı bahşiş kutusuna atmak herkesi şaşırtıyor."

"Merhaba," dedim ve içecek tepsisini elinden aldım.

Üzerindeki telaşlı enerji kaybolunca omuzları düştü. "Merhaba. Geç kaldığım için özür dilerim. Umarım sade bir kahve ve badem sütlü bir Earl Grey çayı bunu telafi eder. Jennifer Jang'e her zamanki siparişlerinizin neler olduğunu sordum."

"Özür dilemenize gerek yok, içecekler için teşekkürler," dedim Nana, Zoey'e doğru sevinçle yürüyüp, elindeki doldurulmuş çekiçle dizlerine vururken.

"Merhaba. Evet, özür dilerim. Önce ben sizi selamlamalıyım, Nana," dedi Zoey, eğilip köpeğimi ihtiyatlı bir şekilde okşayarak. "Ah, herkesin benimle tanıştığına sevindiğine inanan bir golden retriever'ın özgüvenine sahip olmak ne güzel."

Nana, Zoey'nin karnına ulaşabilmesi için gösterilen çabayı takdir ederek sırt üstü yattı.

"Evet, vücudunuzun o kısmıyla ne yapacağımı bilmiyorum," dedi.

Kahvemi aldım ve Declan'a tepsiyi ve içeceğini uzattım. "Karnının okşanmasından hoşlanıyor," dedim ve gösterdim.

Zoey çekinerek beni taklit etti ve Nana'yı okşadı. "Aman Tanrım. Neden bu kadar çok meme ucu var?"

"Hadi başlayalım mı?" diye önerdim. Elimle uzanıp kalkmasına yardım etmeyi düşündüm ama ne kadar az fiziksel temas olursa o kadar iyi diye düşündüm.

Birlikte ayağa kalktık, birbirimize dokunmadık ama bakışlarımız kilitlendi.

"Neden öyle bakıyorsun?" diye sordu Declan, rahatsız edici bir mesafeden bize bakarak. Geri kalmak istemeyen Nana, kuyruğunu sallayarak ve çekiçini gıcırdatarak aramızda yer aldı. "Dişlerinin arasında bir şey mi var?"

"Bakmıyorum," dedim kendimi savunarak.

"Dişlerimde bir şey mi var?" diye sordu, parmağıyla diş etlerini

ovuşturarak.

"İyisin."

Declan, "Diş ipimi ofisinize getirmemi ister misiniz?" diye sordu.

"Teşekkürler, Declan. Diş ipine gerek yok. Gidelim mi?" Ofisime doğru işaret ettim, ona geniş bir mesafe bırakmaya özen gösterdim.

"Dişlerimin arasında bir şey olmadığından emin misin?" diye sordu Zoey aceleyle, masanın karşısına oturduğumuzda. "Çünkü bir keresinde pazarlama ve satış departmanlarına koca bir sunum yapmıştım ve tüm sunum boyunca görünen dişlerimin arasında bir sürü chia tohumu sıkışmıştı ve kimse bana söylemedi."

"Dişlerinizde hiçbir şey yok. şimdi, sözleşmede herhangi bir sakınca görmedim, çünkü onu belediye avukatı olarak ben yazdım." Eğer konuşmayı profesyonel tutsaydım, hafta sonundan beri her gün olduğu gibi, tek gecelik ilişki hakkındaki yorumlarını düşünmezdim.

"Ne kadar da çıkar çatışması var," diye takıldı.

"Ücret ödemeyen bir müşteri olduğunuz ve bunu tamamen iyi niyetimden yaptığım için, sakıncası olmayacağını düşündüm. Ne gibi sorularınız var?"

"Bu kupa ne için?" diye sordu, kitaplığın raflarından birini işaret ederek.

"Lise beyzbolunda eyalet şampiyonu. Son sınıf. Sözleşmeye geri dönüyoruz—"

"Burada adeta bir zaman kapsülü havası var," diye belirtti. Ayağa kalktı ve kahvesiyle odada dolaştı.

Doğruydu. Gerekli diplomaların, hukuk kitaplarının ve zararsız ofis dekorasyonunun yanı sıra, birkaç kişisel hatıra eşyası da eklemiştim. Aile fotoğrafları, çerçevelenmiş gazete kupürleri ve hatıra eşyaları rafları ve duvarları dolduruyordu. "Benim için önemli olan şeyleri yanımda tutmayı seviyorum."

"Bu yüzden mi burada kalıp memleket kahramanı rolünü oynamayı seçtin?" diye sordu, kardeşlerimle birlikte çalıştığım ilk işten kalma, çiviyle tutturulmuş hatıra kutusunu eline alırken.

"*Sorular* derken, sözleşmenizle ilgili soruları kastettim."

"İşim hakkında bana sorular sormanız gerekiyor. Sıra bende."

"Evet, doğru. Buradan taşınmak hiç planım değildi. Her zaman Story Lake'te kalmayı düşünmüştüm."

"Sabah inşaat, öğleden sonra küçük kasaba kanunları hep bu planın bir parçası mıydı?" diye sordu.

"Tam zamanlı avukat olacağımı düşünüyordum. Ama bazı günler tam birer pislik olsalar da, kardeşlerimle çalışmayı çok seviyorum. İki dünyanın da en iyisi."

"Story Lake'te ne tür hukuki sorunları çözüyorsunuz?"

Sandalyeme yaslandım ve Laura'nın düğününden bir aile fotoğrafını incelerken onu dikkatle izledim.

"Çoğunlukla aile hukukuyla ilgileniyorum. Miras, boşanma, velayet anlaşmaları. Beni zinde tutmak için arada sırada mahkeme davaları oluyor, bir de belediye avukatlığı sorumluluklarım var ki bunlar da çoğunlukla sözleşmeler ve yönetmeliklerle ilgili."

Yavaş adımlarla masaya doğru geri döndü ve oturdu. "Peki, bugün ne yaptınız?"

"Haven'ın bungalovlarında proje şefi olarak çalıştım ve üç mutfağı inceledim. Sonra dördüncü bir kulübede elektrikçiyle buluşup, yatak odası tavan vantilatörü her açıldığında banyo aynasının ışıklarının neden titrediğini anlamaya çalıştım. Bakkala uğradım, Laura için depoya birkaç raf ekledim, sonra da geçen hafta ineklerin geçtiği çiftlikteki çitin bir bölümünü babama tamir etmede yardım etmeye kandırıldım. Büyükanнем bir tür çiftlik hayvanı pisliğine bulandı, bu yüzden önce onu, sonra da kendimi hortumla yıkamak zorunda kaldım. Ondan sonra evde bir sandviç ve duş aldım, Dominion'da bir müşteriyle görüştüm, adı açıklanmayacak yerel bir aşk romanı yazarı için üç korsanlık ihbarı gönderdim ve sözleşmenizi bir kez daha gözden geçirdim. Şimdi de takviminde bugün benim için sadece otuz dakikalık bir zaman dilimi olduğunu söyleyen bir kadınla sohbet ediyorum ve ona bir şeyler gösterebilmek için sözleşmeyi bitirmem gerekiyor."

"Vay canına. Öncelikle, saat beşteki randevum ertelendi... takvime yanlış girdiğimi fark ettikten sonra. İkincisi, bana göstermek isteyebileceğiniz altı farklı şey aklıma geldi bile ve bunların üçü inanılmaz derecede müstehcen."

Benimle flört ediyordu ve akıllıca, mantıklı olan buna bir son vermek olurdu. "Sabırlı olman ve ne olacağını görmen gerekecek."

Aman Tanrım. Zekâ bu muydu yani?

"Ah, sabır." Sanki küfürlü bir kelimeymiş gibi söyledi.

"Sözleşmenize geri dönelim," dedim, önümde serili duran kağıtları işaret ederek. "Sanırım süresiyle ilgili endişeleriniz var."

Dirseğini masama dayadı, çenesini avucunun içine koydu. "Uzunluk konusunda *çok* endişeliyim. Tam olarak ne kadar uzunluktan bahsediyoruz?"

"On iki."

Zoey gözlerini kırıştırdı ve elini indirdi. " *On iki mi* ? Sen nesin? Kısmen aygır mısın?"

Harika. Şimdi de uygunsuz davranmaya başlamıştım. İşleri tekrar profesyonel bir zemine oturtmam gerekiyordu.

"Aylar," dedim hızla. "Sözleşme on iki aylık."

Sandalyesine yığıldı, yüzünde eğlenmiş bir ifade vardı. "Beni yakaladınız. Ve dürüst olacağım. Sözleşmeyi okumadım. Altı sayfa dolusu hukuki jargon var. Eskiden çok pahalı, çok sabırlı bir avukata güveniyordum, artık ona gücüm yetmiyor. Yazdıracak kadar bile dikkatimi zorlukla topladım."

Utanmış görünüyordu, sanki onu azarlayacağımı bekliyordu.

"Zoey, avukatlar dışında kimse sözleşme okumaktan hoşlanmaz. Bu yüzden buradasın. Madde madde inceleyip hepsini anlaşılır bir dile çevireceğim."

"Sanki yedi yaşında bir çocukmuşum gibi İngilizce mi konuşuyorsun?"

"Evet."

Güzel yüzünde rahatlama ifadesi belirdi. "Teşekkür ederim."

Anlaşmanın ayrıntılarını ciddi bir aksaklığa uğramadan ve tekrar flörtleşmeye dönüşmeden ele aldık.

"Öyleyse teslim edilecek işlerin detaylarını daha ayrıntılı bir şekilde ifade edeceğim ve siz de süre konusunda ne istediğinizi bana bildireceksiniz," diye özetledim.

Alt dudağını ısırdı. "Burada koca bir yıl geçirme fikri beni ürpertiyor."

"İçimden bir his geliyordu," dedim kuru bir tonda. "Bir gün düşün, sonra bana geri dön. Darius esnek davranacaktır, özellikle de Okuyucu Haftasonu fikrine zaten çok hevesli olduğu için."

Gülümsedi. "Pekala. Şimdi bana pantolonunuzdaki yılanı veya

İsveç kraliyet ailesi temalı hatıra tabak koleksiyonunuzu gösterebilir misiniz?"

"Seçenekleri buna mı indirgediniz?"

"Hazel, aktif bir hayal gücüne sahip tek kişi değil," diye belirtti.

"Hadi ama," dedim bıkkınlıkla.

Zoey, masasında manila klasörlerini mükemmel dik açılar oluşturacak şekilde hizalamak için metal bir kare kullanan Declan'a el sallayarak veda etti. Nana ise güneş ışınlarının altında sırtüstü yatmış, ağzında hâlâ çekiçle horluyordu.

Zoey için kapıyı tuttum ve merdivenleri işaret ettim. "Yukarı çıkıyoruz."

"Listeme, yol kenarından kurtardığınız sekiz yavru tavşanı veya Kartal İzci rozet koleksiyonunuzu da eklemek istiyorum."

"Çok saçmalıyorsun," dedim, onu ilk basamağa doğru dürterek.

Merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı. "Şimdiye kadar aldığınız tüm iltifatların yapışkan notlara yazıldığı bir duvar mı?"

"HAYIR."

"Aaa! Biliyorum," dedi, üzerimdeki basamakta dönerek. "Bu, şimdiye kadar karşıdan karşıya geçmesine yardım ettiğin her yaşlı kadınla çektiğin özekimlerin slayt gösterisi!"

"Kesinlikle hayır. Git." Düşünmeden ellerimi kalçalarına koydum ve onu öne doğru ittim. Avularımın altında hissettiğim kıvrımlar beynimi bir anlığına kısa devre yaptırdı. Ne yapıyordum ben? Bu an, o bir müşteriydi. Resmi olmayan, ücret ödemeyen bir müşteriydi, ama kurallar vardı.

Tekrar tırmanmaya başladı ve ben ellerimi indirdim. "Polislerin seni sırf ne kadar iyi bir sürücü olduğunu söylemeleri için durdurdukları tüm zamanların bir albümünü yapmaya ne dersin?" diye ısrar etti.

İkinci kata çıktığımızda, "Bağlılıktan hoşlanmadığını söylüyorsun ama şu kısma nasıl da bağlı kaldığına bak," dedim.

"Ben derinlikli bir kadıyım," dedi neşeli bir şekilde. "Ve sen de gayet iyi görünüyorsun."

Kapıya doğru yol gösterdim ve anahtarları çıkardım. "Hakaret etmek ailemin sevgi dili. Buna alışkıyım."

"Ailenizi sevdim. Kötü değiller."

"Bu yanlış bir varsayım. Kesinlikle berbatlar. Sadece duygusal

olarak yaralayıcı değil, sevimli ve eğlenceli şekillerde berbatlar.”

Başını yana eğdi ve beni inceledi. "Ne kadar şanslı olduğunun farkında mısın?"

"Evet, öyleyim. Bunu biliyor musunuz bilmiyorum ama ben ve kardeşlerim evlat edinildik. Anne babamız biz küçükken vefat etti."

Zoey başını salladı. "Hazel bana söyledi. Yani bütün aile geçmişinizi ağzından kaçırarak kadar ileri gitmiyor. Sadece birçok şey hakkında çok konuşuyoruz."

"Sorun yok. Burada herkes konuşuyor. Biz koruyucu ailede ayrılmıştık. Ben buraya Frank ve Pep Bishop'la geldim. İki ağabeyim olduğunu öğrenince, bizi yeniden bir araya getirmek için ellerinden gelen her şeyi yaptılar. Şimdi hepimiz buradayız. Biyolojik anne babamız hakkında pek bir şey hatırlamıyorum, ama bir Bishop olduğum için ne kadar şanslı olduğumu biliyorum." Kapıyı açtım ve içeri girmesi için el salladım.

Dikkatlice içeri girdi. "Oda bomboş. Açıkçası hayal kırıklığına uğradım."

"Evet, ama ev sahibini rahatsız etmeyi bırakırsanız, boş dairenizdeki boş odanız *sizin* olabilir."

O yeşil gözlerde bir ilgi uyandı. Kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Ahhh. Artık hayal kırıklığına uğramak istemiyorum."

"Şimdi kendini şımarık bir çocuk gibi hissetmiyor musun?" diye sordum kibirli bir şekilde.

"Gage, burası Manhattan'daki dairemin iki katı büyüklüğünde."

Adımın onun dudaklarından nasıl tınladığını beğenmiştim ve bunu itiraf etmek kendimi yumruklamak istememe neden oldu. O doğru kişi değildi. Bu duyguların hiçbirini hissetmemeliydim. Bunu neden hatırlayamıyordum ki? "Burada bir dolar biraz daha değerlidir," dedim.

"Burası ne?" diye sordu, oturma odasından mutfağın hemen yanındaki bölüme açılan çerçeveli kapıdan geçerken.

"Biz New Yorklu olmayanlar buna yemek odası diyoruz."

Çenesine parmağıyla dokundu. "Hım. Sadece yemek yemek için bir oda mı? Kanepemde ne yapacağım ben?"

"Büyük boy banyo dolapları hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sordum.

"Sanırım konuşmaya devam etmelisiniz, yakışıklı potansiyel ev sahibi."

"Flörtleşmek kira indirimi sağlamayacak, çünkü birbirimizle ilgilenmediğimiz zaten kesinleşti."

"Bize kimin ilgi duyduğunu biliyor musun?" dedi Zoey, banyo kapısına doğru hızla ilerlerken. "Hazel. Aman Tanrım. Çok büyük!" diye neşeyle duyurdu. Bana doğru baktı, sırtıyordu.

"Flört etme konusunda ne demiştin?" dedim kapı çerçevesine yaslanarak. "Hazel neden bizimle ilgileniyor? Cam de onu etkiledi mi acaba?"

Zoey, ayaklarını sallayarak makyaj masasının köşesine atladı. "Şuna bakın. Yazdığı kitap için yeni, gerçek hayattan bir ilham kaynağına ihtiyacı olduğunu düşünüyor ve ikimiz arasında bir aşk uydurmaya çalışıyor."

"Bu fikri nereden aldı?"

"Ona seninle ilgilenmediğimi söylememden beri."

"Benden mi bahsediyordunuz? Bu bana hiç de tarafsızca gelmiyor."

Gözlerini devirdi. "İşte o Bishop egosu. Çok da gizli olamayacağını biliyordum. Neyse, sadece sizi uyarmak istedim. Çöp kutularınızın arkasında saklanan, zorla romantizm yazmaya çalışan esmer bir aşk romanı yazarı görürseniz, sebebi bu. Menajeri olarak, kelime sayısı hedeflerine ulaşabilmesi için ona biraz anlayış göstermenizi rica ederim."

"Ne kadar mizah önerirsiniz?"

"Pantolonunu giymeye dikkat et, Kaplan. Seninle tek gecelik bir ilişkiye razı *olabilirim* ama sonra vücuduma hipnotize olup şehirde peşimden koşmaya başlarsın ve bir gece daha birlikte olmak için yalvarırsın."

"Bugün biri çok küstah uyanmış," diye gözlemledim.

Yenilenmiş banyoya göz gezdirdi ve kokladı. "Neden her şey yeni kokuyor? Yeni boya, yeni halı." Tezgahtan indi ve küvetin üzerindeki duş perdesini hızla çekti. "Aha! Yeni fayanslar."

"Çünkü yeni."

"Gage."

"Zoey."

"Bu daireyi benim için yeniden mi düzenlediniz?"

Yalan söylemeyi düşündüm. Sonra Noel Baba'nın en güzel hediyeler için tüm övgüyü nasıl aldığını düşündüm. "Evet, öyle yaptım. Boştu ve ben de depo olarak kullanıyordum," diye itiraf ettim.

Küçük odaya tekrar göz gezdirdi. "Bu, birinin benim için yaptığı en güzel şey. Gerçekten de en güzel şey. Üstelik beni sevmiyorsunuz bile."

"Senden hoşlanmadığım anlamına gelmiyor," dedim bıkkınlıkla. "Sadece seninle vakit geçirmekten hoşlanmıyorum."

"Sen tam bir aptalsın," dedi gülerek. Sonra parmak uçlarına yükselip yanağıma şapırdatarak bir öpücük kondurdu. "Şimdi, izin ver de dolabının düzenini acımasızca değerlendireyim."

Yanımdan sıyrılıp odadan çıktı, ardında hindistan cevizi kokusu ve dudaklarının tenime değdiği yerde yakıcı bir his bıraktı.

Kahretsin. Bu hiç iyi değildi. Ateşle oynuyordum ve ben hayatımda hiç ateşle oynamamıştım.

"Aman Tanrım, neredeyse tüm gardırobumu buraya sığdırabilirim!" diye çığlık attı yatak odasından.

Makyaj aynasına baktım ve şaşkınlığı azaltmak için yüz ifademi düzelttim. "Kendine gel, Bishop," dedim yansıma, sonra da onu bulmaya koyuldum.

Zoey dolabın içinden, "Buraya birkaç raf ve üç aylık bir kira sözleşmesi lazım, çünkü ikimiz de biliyoruz ki bir yıl sonra burada olmamın imkanı yok," diye seslendi.

"Dokuz ay," diye karşılık verdim.

Elbise dolabının kapısına doğru dönerek ilerledi. "Bu, şehirdeki dolabımın sekiz katı büyüklüğünde."

"Sana Story Lake'in o kadar da kötü olmadığını söylemiştim."

"Kesinlikle hoşuma gitmeye başladı... tıpkı mantar enfeksiyonu gibi," diye itiraf etti.

Şaka yapıyordu ama Story Lake'in insanı kendine bağlama gibi bir özelliği vardı.

"Yemek odasının pencerelerinden kısmen göl manzarası görünüyor ve mutfaktan doğrudan park yerinize çıkan bir arka merdiven var," diye açıkladım. "Belki de çok fazla baş belası

olmazsanız, ev sahibiniz market alışverişlerinizi taşımanıza yardımcı olur."

"Altı ay," diye karar verdi. "Kasabayla yapacağım sözleşmeyi de aynı süreye erteleyebilirsiniz."

"Anlaştık," dedim ve elimi uzattım.

Anlaştık ve avucumda hissettiğim kıvılcımları görmezden geldim. Şimdiki zamanda biraz eğlenmek için geleceğimi erteleyecek değildim. Yakınlığı kesinlikle kaldırabilirdim. Ben, takdire şayan bir öz kontrolü olan yetişkin bir insandım. Çekim ve şehvet, ergenler için bir engeldi, otuzlu yaşlarının ortalarındaki yetişkin erkekler için değil.

Elimi bıraktı ve zafer turu atarak tüm daireyi dolaştı, sonra da üzerime atılıp beni tek taraflı, şiddetli bir şekilde kucakladı. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim, Gage!"

Beni bıraktı ve mutfağı incelemek için dans ederek uzaklaştı.

"Ben ne yaptım böyle?" diye fısıldadım kendi kendime.

Üst katta kızıl saçlı, tam bir felaket olan bir kadın yaşarken, bir sonraki Bayan Bishop'ı nasıl ayarlayacaktım ki?

Sadece mesafemi korumam gerekecekti. Bu da zor olmamalıydı. O meşguldü, ben de meşguldüm. İki meşgul insanın şehrin her yerinde birbirine rastlayacak kadar boş zamanı yoktu.

Önümde aniden durdu. "Biliyor musun, komik olan şu ki, eğer birbirimizden hoşlanıyor *olsaydık*, bu tam anlamıyla romantik olurdu. Bu kira sözleşmesi beni tam senin üstüne getiriyor. Hazel bunu kaşıkla yiyip bitirirdi."

11

Votka sıçraması

Zoey

Otelin döner kapısının camında, arkamdaki caddede Manhattan'ın Cuma gecesi trafiğinin sesini dışarıda bırakırken, dişlerimde ruj izi olup olmadığını kontrol . Yarınki büyük ve iç karartıcı taşınma için eşyaları kutulara doldurmakla geçen uzun bir günün ardından, son bir gece için yatağıma kıvrılmaktan başka bir şey istemiyordum. Ama bunu kaçırmak niyetinde değildim.

Italics, New York'taki okuryazarlık programlarına fayda sağlayan yıllık bir yayıncılık sektörü galasıydı. Henüz hayır demeyi öğrenememiş veya egolarını okşayacak bir akşama ihtiyaç duyan yayıncılar, temsilciler ve yazarlar tarafından katılıyordu. Her yıl, Italics İkon ödülü bir "sektör devine" veriliyordu.

Ödül, tarihsel olarak, şirketlerinin başında olmaktan çok Hamptons'taki yelkenlilerinde vakit geçiren zengin, yaşlı beyaz erkeklere veriliyordu. Hazel'ın eski yayıncısının zengin, yaşlı, yat sahibi CEO'su son üç yıldır üst üste bu ödülü kazanmıştı. Ayrıca bir keresinde, halkla ilişkiler departmanındaki vegan bir yönetmenin öğle yemeği siparişiyle kendi siparişini karıştıran bir stajyere camdan yapılmış Icon ödülünü fırlatmasıyla da meşhur olmuştu. Neyse ki, stajyeri ıskalamış ve bunun yerine ofisinin kapısını kırmıştı.

Ancak yayıncılık dünyasının çehresi değişiyordu. Bu yıl ödülü, Hazel'in yeni yayıncısının başkanı aldı. Navya, son derece zeki, birinci nesil Amerikalı bir kadındı ve beş yıllık şirketi, büyük yayıncılara kafa tutacak kadar yenilikçiydi.

Uğrayıp birkaç kadeh aşırı pahalı şampanya içme ve eski iş

arkadaşlarımın yüzlerine kayıplarını vurma fırsatını kaçıramazdım. Sadece Navya'yı tebrik etmek ve birkaç kişiyle görüşmek için kalacaktım, daha sonra da makul bir saatte eve dönecektim çünkü taşımacılar şafak vakti gelecekti.

Asansörle üçüncü kata çıktım ve aynalı kapılarda kıyafetime hayranlıkla baktım. New York'un standart siyah rengini atlayıp, göz alıcı kırmızı bir Tracy Reese elbise tercih etmiştim. Elbiseyle kombinlediğim süet topuklu ayakkabılar, tam zamanlı bir maaşla aldığım iyi bir yatırım gibi görünmüştü. Şu anki mali durumum göz önüne alındığında, sadece bana alaycı bir şekilde yaklaşıyorlardı.

Eşyalarımı toplamak, hayatımın ve varlıklarımın oldukça acı verici bir envanterini çıkarmama yol açmıştı. Kullanılmış lüks marka kıyafetlerden oluşan bir altın madeninin üzerinde oturuyordum. Ne yazık ki, yeni ev sahibimin ayakkabı ve elbiselerle ödeme kabul etmeyeceğinden oldukça emindim.

Asansör kapıları açıldı ve kurumsal ağ oluşturma seslerini takip ederek balo salonuna girdim. Her zamanki gibi sıradan bir sektör etkinliği gibi görünüyordu. Beyaz masa örtüleri, şık kanepeler, gösterişli aydınlatmaya uygun mor masa örtüleriyle kaplı iki bar. Birkaç tanıdığım la selamlaştım ve en yakın bara yöneldim.

Barmen önüme bir kokteyl peçetesi uzattığında, "Bir şampanya lütfen," dedim.

"Yirmi iki dolar olacak," dedi.

"Cidden mi? Üzümler elmastan mı yapılmış?"

Bana özür dileyen bir gülümseme fırlattı. "En düşük fiyat. Size duvardaki boyayı bile sökebilecek, gerçekten berbat, on dört dolarlık bir tekila sunabilirim."

"Ben yine de 'yol soygunu' şampanyasını tercih edeceğim," diye düşündüm ve kredi kartımı çıkardım.

"Bakın bakalım, kedi ne getirmiş," diye mırıldandı arkamdan tanıdık bir ses.

"Valentino!" Yanağına doğru eğilip öptüm. "Neden beni hep utandırırıyorsun?"

Uzun zamandır arkadaşım olan kişi, kısa kesimli fildişi rengi pantolonunu ve dar kesimli ceketini iyice inceleyebilmem için podyuma yakışır bir dönüş yaptı. Mor süet mokasen ayakkabıları iri

kristallerle süslenmişti.

"Beğendin mi? Külkedisi ve Prens Charming'in bir karışımını yapmaya çalışıyordum."

"Başarmak."

Şampanyamı uzattı ve kolunu benimkine taktı. "Sen bana her şeyi anlatırken bir tur atalım. Hazel'in çok yakında inanılmaz bir şey açıklayacağı söylentilerini duyuyorum."

"Bu söylentiye ben başlattım ama hâlâ doğru. Bu onun şimdiye kadarki en iyi kitabı ve bunu sadece en iyi arkadaşım ve tek müşterim olduğu için ve tüm hayatım buna bağlı olduğu için söylemiyorum."

Valentino'ya karşı dürüst olabilirdim. Çok eski dosttuk. Yirmili yaşlarımızın başlarında birlikte editör asistanı olarak başlamıştık. O şimdi, beş büyük yayınevinden birinin başarılı bir bilim kurgu bölümünün başındaydı. Ben ise... zar zor ayakta duruyordum.

"Başını dik tut, küçük somon kroketim. Hepimiz bir iki kez ruhun karanlık gecesinden geçmek zorundayız. Bu da zaferi çok daha tatlı kılıyor. New Jersey'deki küçük bir köyde yaşadığınla ilgili duyduklarım doğru mu?"

Kanepe masasının yanından yavaşça geçtik. "Pensilvanya'dayız ve burası geçici."

"Seni hiç küçük bir kasabalı kız olarak hayal etmemiştim."

"İnanın bana, alışmak biraz zaman aldı. Etrafta başıboş dolaşan bir domuz var. Yılan atan bir kel kartal var. Ve tüm kasaba halkı bingo oynayan insanları izlemek için toplanıyor. Ama muhteşem bir göl var ve nüfusun alışılmadık derecede yüksek bir kısmı yakışıklı erkeklerden oluşuyor."

"Ziyarete geliyorum. Buradaki flört ortamı kurudu ve ben de sürekli aynı şeyleri tekrarlayarak idare ediyorum."

Güldüm. "Bence gerçekten eğlenebilirsin."

"Her yerde keyif alıyorum... dişçi ve ağda salonu hariç. Hmm, belki de doğa sporlarıyla uğraşanların sevdiği o spor yeleklerden birini alabilirim? Şimdi lütfen bana Jim hakkında son haberleri duymadığınızı söyleyin de ben size anlatayım."

Boş sahnenin yakınında bizi zorla durdurdum. Jim, sadece Beau Monde edebiyat ajansındaki eski berbat iş arkadaşım değil, aynı

zamanda Hazel'in eski kocasıydı ve boşanma anlaşmalarında Spring Gate serisinin ilk üç kitabının haklarını hileyle ele geçirmişti. Benim, Cam'in, Gage'in ve Hazel'in annesinin hukuk ekibinin sayesinde, sonunda haklarını geri kazanmıştı.

"Hapse mi girecek? Tedavisi olmayan bir ayak mantarı mı kaptı?"

"Yeni müşterisinin ilk denemesi başarısız olunca onunla çalışmayı bıraktı."

"Bu şaşırtıcı ya da müstehcen değil," diye belirttim.

"Aman Tanrım. Ona, oldukça yırtıcı bir sözleşme gibi görünen bir anlaşma imzalattıktan beri onunla birlikte olduğunu söylemeyi unuttum mu? Yirmi üç yaşında bir yüksek lisans öğrencisi ve onu yetkililere ihbar edecek kadar akıllı başında biri. Şimdilik olayı gizli tutuyorlar, ama bence onun için iyi sonuçlanmayacak."

"İçten içe daha iyi bir insan olmak istiyorum. Başkalarının başarısızlığından zevk alan biri olmak istemiyorum ama bazen karma *çok* tatmin edici oluyor," dedim.

"Bazı insanların sefaletinden zevk almayı hak ettiklerini düşünüyorum. Bu doğanın bir kanunu," dedi, elindeki aşırı pahalı alkol dolu bardağı havaya kaldırarak.

Kadehimi onun kadehiyle tokuşturdum. "Seni çok özledim, Valentino."

"Uzakta o kadar uzun süre kalmayın ki sizi ne kadar çok sevdiğimi unutmayayım. Şimdi, izninizle, Earl Wiggins tarafından ruhu ezilmekten kurtarılması gereken genç bir yazar görüyorum."

"Wiggins burada mı?" diye sordum, boynumu uzatarak.

"Onu kırmızı et ve sahte bir ömür boyu başarı ödülü vaadiyle mağarasından çıkmaya ikna ettiler."

"Onu BM'den çalmayı çok isterdim." Ajans adı olan Beau Monde'u, bağırsak hareketinin kısaltması olan "bağırsak hareketi"ne dönüştürmekten her zaman büyük zevk alırdım.

Valentino, sanki Dolly Parton'a tokat atmışım gibi tepki verdi. "Bunu neden yapmak istersin ki? Adam bir amip."

"Beau Monde'a çok para kazandıran bir amip."

"Biliyorsun seni çok seviyorum, küçük Danimarkalı peynirim, ama o adam insan kılığına girmiş bir pislik torbası. Asansörlerde osuruyor. Hamile kadınlara neden dışarıda olduklarını soruyor. Hâlâ

restoranlarda sigara içiyor."

"Ve BM, o osurukçu, şovenist telif haklarına bağımlı."

Valentino başını salladı. "Sevgilim, korkarım bu intikamdan çok kendine zarar verme niyeti gibi görünüyor."

Burun kıvırdım. "Onunla başa çıkabilirim, hatta belki de bazı ilkel alışkanlıklarından vazgeçmesini bile sağlayabilirim. Git, himayendeki öğrenciyi kurtar."

Ünlü birinin özgüveniyle kalabalığı yarıp geçti ve ben de Wiggins'i gözlemlemek için peşinden gittim. Yakındaki bir kokteyl masasına yerleştim ve avımı gizlice inceledim.

Kısa boylu ve göbekli bir adamdı. Renkli gözlükleri gözlerini gizlediği için nereye baktığından asla emin olamazdınız. Ancak beşinci karısıyla, atletik, yirmi dokuz yaşında bir mayo mankeniyle evli olduğu için, bakışlarının genellikle neye odaklandığını tahmin edebilirdim. Earl'ün son çıkan kitabını sıkıca tutan ve oldukça şaşkın görünen genç bir adama çıkışıyordu.

"Özetle, dostum, o kitabı ne annene ne de başka birine imzalamayacağım. Gerçek erkekler başka erkeklerden imza istemez," diye bağırdı.

"Bay Wiggins, sizi tekrar görmek ne kadar *ilginç* . Eğer sakıncası yoksa, Raphael'i alıp gerçek insanlarla tanıştıracam."

Wiggins, Valentino'yu huysuz bir şekilde süzdü. "Sen ne olmaya çalışıyorsun?"

Ah, ne kadar iğrenç. Adam sürüngen gibiydi ve devasa bir egosu vardı. Onu yemek tepsisiyle suratına vururken hayal ettim. Çok tatmin edici olurdu. Tanrım, belki de planım gerçekten berbattı. Böyle bir adamla düzenli olarak uğraşmak gerçekten istiyor muydum, yoksa bu sadece bağlandığım bir başka dürtüsel fikir miydi?

Valentino başını geriye atıp kahkaha attı. "Ah, ne kadar da *eski tarz* bir mizah anlayışı. Sağlık Bakanı'nın sözlerine kulak asmadığınıza çok sevindim. O inanılmaz derecede kötü kokan ve itici puroyu afiyetle için."

"Bakın, bu Zoey 'Topu Düşürdüm' Moody değil mi?"

Gözlerim kısılp, yüzüne yemek tepsisi fırlatılmayı hak eden bir başkasını selamlamak için arkamı döndüm.

"İşten atılmanın hayatı nasıl?" diye sordu eski iş arkadaşım ve eski

eşim Jim Whitehead, Hugo Boss'ta bana alaycı bir şekilde. Orta boylu, orta yapılı, egosu torpilci bir reality şov yıldızıninkine benzeyen, önemsiz bir adamdı. Yanında, BM'de çalışan ve Wiggins'in şu anki temsilcisi olan Colin'i tanıdım. Colin'le, Jim'le arkadaş olmanın kötü bir zevk olduğunu düşünmem dışında bir sorunum yoktu.

"Yüzüne yumruk yemek nasıl bir şey?" diye sordum Jim'e, Cam'in onu bir konferans salonunda yere serdiği son görüşmemizi kastederek.

"Seni burada görmek beni şaşırttı," dedi, hakaretimi görmezden gelerek.

Umursamazca pahalı şampanyamı bitirdim ve bardağı yere bıraktım. "Öyle mi? Peki neden?"

"Şey, birincisi, böyle işten çıkarıldıktan sonra yüzümü göstermeye çok utanırım. Duyduğuma göre o berbat kasabaya kalıcı olarak taşınıyorsunuz," dedi Jim kibirli bir şekilde.

New York'taki yayıncılık, Story Lake'deki dedikodu ağacıyla çarpıcı derecede benzerlikler taşıyordu. "Son zamanlarda ben de birkaç ilginç söylenti duydum. O yeni yazar nasıl, hem de nasıl?" diye sordum.

Bana kaşlarını çattı ve kibirli bir hakaret edeceğinden emin olduğum bir şey söylemek için ağzını açtı, ama Colin sözümü kesti. "Müvekkilimle iletişime geçtiğinizi duydum."

Demek Wiggins benim iletişimlerimin en azından bir kısmını *almıştı*. Ve bunları menajerine anlatacak kadar da beğenmişti. Güzel. Profesyonel bir gülümseme takındım. "Rekabet yasağım sona erdi. İşinizi iyi yapıyorsanız, endişelenecek bir şeyiniz olmadığına eminim."

Jim, tahminen elli dolarlık vasat bir viski bardağına doğru homurdandı. "Yarım akıllı olan biri Beau Monde yerine seni tercih eder mi ki?"

"Eski karınız yaptı," dedim imalı bir şekilde.

"Hazel da sizinle aynı şekilde işten çıkarıldı. Biz vasat insanlarla vakit kaybetmeyiz. Gerçekten çok yazık. Eğer benim tavsiyemi dinleseydi, saygın bir yazar olabilirdi."

Uygun bir yere yerleştirilmiş bir ikram tepsisi arıyordum ki, bir başka yeni misafir daha gelerek işimizi böldü.

"İşte buradasın, Zoey," dedi gecenin yıldızı Navya, ellerini bana

uzatarak. Daha önce birkaç kez karşılaşmıştık, ama her zamanki gibi zarafeti beni büyüledi. Siyah kokteyl elbisesi içinde muhteşem ve ışıltılıydı. Koyu renk saçları gümüş tellerle süslenmiş ve zarif bir şekilde geriye doğru toplanmıştı. Bir balerinin duruşuna ve bir kraliçenin sessiz özgüvenine sahipti.

Onunla aynı odada bulunduğum her seferinde, kendimi daha dik dururken buldum.

Uzattığı ellerini tuttum. "Navya, tebrikler. Bu ödülün gerçekten hak eden birine verilmesini görmek çok güzel."

Colin boğazını temizledi. Jim ise alaycı gülümsemesini gizlemeye zahmet etmedi.

"Hazel'in eski kocasını tanıyorsunuz, değil mi? Boşanma sırasında kitaplarını almaya çalışan adamı?" dedim, onu Jim'le tanıştıırken.

Navya'nın şaşkınlıkla çatılmış kaşlarından ve Jim'in bana fırlattığı ölümcül bakıştan, biraz fazla ileri gittiğimi anladım. *Kahretsin*. Özel olarak antrenman yapmak başka bir şeydi, ama kirli kişisel çamaşırları herkesin önüne sermek amatörce bir hareketti. İçimdeki düşünceleri neden kendime saklayamıyordum?

"'Rüya takımına' şans verdiğine şaşırdım Navya," dedi Jim, başparmağını alaycı bir şekilde bana doğru uzatarak. "Hazel'in tekrar çökmesi ya da Zoey'nin topu elinden kaçırıp lansmanı mahvetmesi an meselesi. Eğer profesyonellerin desteğiyle birkaç meşru yazarın eserlerini yayınlamakla ilgilenirsen, seni öğle yemeğine davet etmekten mutluluk duyarım."

Kanım kaynıyordu ve ağzım açıktı; tecrübelerimden biliyordum ki bu iyi bir kombinasyon değildi.

Neyse ki Navya ilk yanıt veren oldu. "Ne ilginç bir sunum," dedi alaycı bir şekilde.

Ne yazık ki hepimiz için, ağzım hâlâ açıktı ve görevini yerine getirmeye niyetliydi. "Evet, Jim. Fikrin değişmesi çok ilginç. Navya'nın yayınevine ilk lansman partisinde ne demiştin? Ha, doğru! Bir yıl bile dayanamayacak bir çöplük magazin dergisi."

Colin, martini kadehindeki zeytinin yanlış boğazına kaçmış gibi görünüyordu.

"Ne hayal gücü ama! Seni veya şirketini asla böyle kötülemem, Navya," dedi Jim, sinsi dişlerinin arasından yalan söyleyerek.

Burun kıvırdım.

Bana döndü. "Hazel'in bir sonraki duygusal aşk romanı denemesi ticari bir başarı olsa bile –ki olmayacak– sonunda herkesin zaten bildiği şeyi anlayacak. Sen yeteneksiz, dikkat süresi pire kadar kısa bir çocuksun ve gerçek bir profesyonelin desteğiyle çok daha ileriye gidebilir. Sadece giyinip kuşanıp duran biriyle değil."

Düşünmedim bile. Yanımızdan geçen kadının elinden votka ve sodayı kapıp Jim'in yüzüne fırlattığımda önceden planlanmış bir şey yoktu. Anlık bir tatmin duygusu. Ancak, sıçramayı hesaba katmamıştım; bu sıçrama sadece beni değil, Navya'nın muhteşem elbisesini de ıslattı.

Yakındaki görgü tanıklarından bir şaşkınlık çığlığı yükseldi.

Wiggins, tavana doğru mide bulandırıcı bir duman bulutu üflerken, "Kadınlar. Çok duygusallar," diye yakındı.

"Sus artık, sen yaşlı primat!" dedim ona.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Dehşete düşmüş yüzlerden uzaklaşırken arkamdaki kokteyl masasına çarptım ve birkaç içkiyi daha devirdim. Özür dileyerek aceleyle oradan ayrıldım.

"Aptal," diye mırıldandım altın çerçeveli banyo aynasındaki yansımama.

Utang, midemde alev topu gibiydi.

Neden ağzımı kapalı tutamadım ki? Neden Jim'in o kendini beğenmiş suratına bir kokteyl fırlattığımı *hayal etmekle* yetinemedim? Bir kez daha, dürtülerim beni yoldan çıkarmıştı. En derin, en karanlık korkularımı harekete geçirmek için hangi düğmelere basacağını tam olarak biliyordu. Ve ben de öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi tepki vermiştim.

Bu sefer bunu, Hazel'e kendini kanıtlaması için bir şans verecek kadar ona inanan tek kişinin önünde ve ikimizi de çoktan gözden çıkarmış bir sürü insanın önünde yapmıştım.

"Ne kadar aptalım," diye mırıldandım kederli bir şekilde, elbisemin yakasındaki votka kokulu ıslak lekeleri silerken. Navya'ya

yalvaracaktım, Jim'den özür *dileyip* samimiymişim gibi göstermem gerekecekti. Üstelik iyi bir oyuncu da değildim. Hayır, dürtüselliğim yüzünden, tüm yayıncılık sektörü benim dengesiz bir karmaşa olduğumu biliyordu.

"İyi misin?"

Dehşet içinde arkamı döndüm ve kapı aralığında Navya'yı gördüm.

"Çok üzgünüm. İnanılmaz derecede üzgünüm. Büyük gecenizde o güzel elbisenizi mahvettim. Beni berbat biri olarak düşünmelisiniz," diye geveledim. Neden herkes gibi olamıyordum? Neden kötü düşüncelere kapılmak yerine sadece onları eyleme dökebiliyordum?

Ona kocaman bir tomar kağıt havlu verdim, acınası bir özür hediyeledi bu.

Onları kabul etti ve tezgâhın üzerine koydu. "Zoey, o aptalın burnundan votka ve soda damladığını görmek ne kadar tatmin edici olsa da, böyle insanların seni etkilemesine izin veremezsin. Özellikle de profesyonel bir ortamda."

Yüzümü buruşturdum. "Biliyorum, biliyorum. Sadece... kendimi tutamadım. Lütfen. Ne yaparsanız yapın, bunun Hazel'i etkilemesine izin vermeyin. O harika biri. Harika bir kitap yazdı ve hak ettiği tüm iyilikleri hak ediyor."

Navya kıkırdadı. "Bu işte olmamın iki sebebi var. Kitapları seviyorum ve para kazanmayı seviyorum. Hazel, dünyanın dört bir yanındaki okuyucularla bağ kuracak ve bize çok para kazandıracak harika bir hikaye yazdı. Ve sen, sevgili dostum, kimse ona sahip çıkmazken onun savunucusu olacak kadar zeki, cesur ve tutkuluydun. Ona inandığım kadar sana da inanıyorum."

Utanç verici bir şekilde, gözlerim sıcak gözyaşlarıyla doldu. "Gerçekten mi?" diye fısıldadım.

"Gerçekten mi? Jim Whitehead gibi mantar gibi herifler dünyadan harika kitapların önünü kesiyor zaten. Senin azmin ve sadakatin bana senin yaşındaykenki halimi hatırlatıyor. Ama uyaran ve tepki arasında o duraklamayı öğrenmelisin. Bu tür aptalların seni sinirlendirdiğini bilmelerine izin vermek sana hiçbir fayda sağlamaz. Onların senin için hiçbir şey ifade etmediklerini düşünmelerini sağlamak çok daha tatmin edici."

Gözlerimi kapattım. "Haklısın, biliyorum. Herkese benim ne kadar

'istikrarsız' ve 'duygusal' olduğumu anlatacak. Ona bana karşı kullanabileceği mükemmel bir silah verdim."

"Hatalarınızdan ders çıkarın. Dürtülerinizi kontrol etmenin bir yolunu bulun. Eğer bu tutkuyu kendinizi baltalamayacak şekilde yönlendirebilerseniz, durdurulamaz olacaksınız."

Ona inanmak istedim. Nihayetinde keşfedilmemiş bir öz denetim kaynağını ortaya çıkarmanın mümkün olduğuna inanmak istedim. Ama ebeveynlerimin haklı olabileceğinden, umutsuz bir vaka olduğumdan endişelenmeye başlamıştım.

"şimdi en önemli şeye geri dönmenizi öneririm. Hazel'ı, ikinizin de hayatını değiştirecek olan lansmana hazırlamak."

Başımı salladım. "Teşekkür ederim. Ve tekrar çok özür dilerim, Navya."

"Özür dileme. Kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp buradan kaçma. Seni seyirciler arasında, başın dik bir şekilde görmeyi bekliyorum."

"Bunu yapabilirim." En azından elimden gelenin en iyisini yaparım.

12

Kadın iç çamaşırlarından uzak durun.

Zoey

kişi Taşımacıları sabah 8'e ayarlayan bir mazoşistti. Ve en geç 9:30'da yola çıkmamız gerektiğini dikte eden kişi bir canavardı. Korkunç, acımasız, mazoşist bir canavar. Ha, doğru. O bendim.

Başım ağrıyordu ve üstü açık arabamla, yüzümü o kadar sıkıca sardığım bir kapüşonla Pensilvanya'ya doğru hızla ilerliyordum ki, Miata'nın tavan kilidi bozuk olduğu için neredeyse hiçbir şey göremiyordum. Çalışmayan tavan ve özellikle otoyol hızlarında daha da kötüleşen kapı panelindeki sürekli tıkırtı yüzünden, araç seçimimde hata yaptığımı düşünmeye başlamıştım.

Son tuvalet molasında, Hazel'ın eski bisiklet kuryeliği günlerinden kalma bir numarayı uyguladım ve eldivenlerim bir kutuda bir yerlerde olduğu için ellerimi sıcak tutmak amacıyla plastik poşetlere sardım.

Yedi çift eldivenim vardı. Bu da çok fazla eldiven demekti. Her şeyden çok fazla vardı. Bu da beni yeni planıma götürdü. Earl Wiggins yoktu. O yaşlı, huysuz dinazor zaten bir röportaj daha yapsa iptal edilirdi. Bu yüzden ben, uzun zamandır moda tutkunu olan Zoey Moody, mali durumumu kurtarmak için gardırobumu tasfiye edecektim. Ne kadar canımı acıtsa da, mali olarak hayatta kalacaksam, daha az kullanışlı parçalarımдан bazılarına veda etmek zorundaydım.

Midem bulandı.

Yeni planım beni biraz mide bulantısı yaptı. Ama biraz yoksulluk, dünyadaki Wiggins'lerle her gün uğraşmaktan yine de daha iyiydi.

Nisan rüzgarının ani bir esintisi minik arabamı salladı ve plastik poşet eldivenlerimi havalandırdı. Muhtemelen, bantı bittiği için kutularından savrulan güzel sütyenler ve tuvalet malzemelerinden oluşan komik bir izi kırsal Pensilvanya'da bırakıyordum. Umarım arkamdaki nakliye kamyonu biraz daha güvenliydi.

Bu tam da benim başıma gelen bir durumdu, neredeyse komikti. Ağzıma buz gibi bir McMuffin tıktırdım. Biraz da plastik poşet ağzıma kaçtı ama çoğunu tükürmeyi başardım. Yarı donmuş yağın, sıcak ve taze yağ kadar etkili olup olmadığını bilmiyordum ama çaresizdim.

Bir kez daha plana sadık kalamamıştım. Navya'nın tavsiyesine uyup kabul konuşmasını sonuna kadar dinlemiştim; neyse ki konuşmasında votka düşündüğü bahsetmemişti. Üzerimde birçok göz vardı elbette, ama Jim'in alkol dolu bir yudumu hak eden bir aptal olduğu konusunda hemfikir olan yayıncılık sektöründen küçük ama güçlü bir grup insan sayesinde moralim yükselmışti.

Çok fazla içki içtim, çok yüksek sesle tezahürat yaptım ve ardından saat 2'de eve sürünerek dönmeden önce plansız bir parti düzenledim.

Eve geldim. Baharın güçlü rüzgarı Miata'yı sallayınca irkildim.

Artık bir evim yoktu. Hayatımda ilk defa Manhattan'da bir adresim yoktu. Ve dün gecedен sonra, bunun sonun başlangıcı olduğundan iliklerime kadar korkuyordum. Jim'in sözleri dün gecedен beri kafamda yankılanıyordu ve onları aklımdan çıkaramıyordum.

Hazel bensiz daha mı iyi olurdu? Daha iyi, daha "profesyonel" bir menajer onu benim götüremediğim yerlere götürebilir miydi? Solucanın haklı olabileceği ihtimalinden nefret ediyordum.

"Ya şöyle olsaydı?" diye o kadar çok düşünüp duruyordum ki Story Lake'e giden çıkışı kaçırdım ve geri dönmek zorunda kaldım. " *Bir kere de kendine gel Zoey,*" diye mırıldandım kendi kendime. Minibüs dikkatli davranmış ve çıkışa ulaşmıştı, bu yüzden şimdi bir bahane uydurmam ya da çok fazla alkolün etkisinde olduğumu ve kendime acıdığımı için GPS'in yönlendirmelerini takip edemediğimi itiraf etmem gerekecekti.

Sonunda kasaba sınırları göründü. Karşılama tabelasının yanından geçerken yavaşladım. Geçen yaz, Hazel ve ben, Goose ile ilk

karşılaşmamız yüzünden tabelaya çarparak Story Gölü'ne muhteşem bir giriş yapmıştık. Sanki bu anı tetiklenmiş gibi, açık arabanın içinde üzerime bir gölge düştü.

Başımın üzerinde tembelce süzülen kartala, plastik poşetle sarılmış yumruğumu salladım. "Sakin *aklından* bile geçirme, Kaz!"

Tüylü serseri arkasını döndü ve tam başımın üzerinden bir kez daha geçti. En azından bu sefer pençelerinde balık ya da yılan yoktu. Yine de arka tarafının yetenekleri konusunda endişelerim vardı. Kartal dışkısu muhtemelen zehirliydi ya da benzeri bir şeydi. Tedbirli olmak için, kuşun altından hızla uzaklaştım ve şehre doğru yöneldim.

Nakliye kamyonunu yeni geçici konaklama yerimin önünde park etmiş, bagaj kapağı katlanmış ve kapısı açık halde buldum.

Spor içeceğinden bir yudum alıp derin bir nefes çektim. Uzun ve yorucu bir gün olacaktı, üstelik bu rahatsız edici akşamdan kalma hali de işleri daha da kötüleştirecekti. Belki de yatağı kurup önümüzdeki on dört saat boyunca uyuyabilirdim? Eşyalarımı gelecek hafta ya da gelecek ay yerleştirirdim.

"Hazır mısınız?" diye sordu şoför, belirgin bir Queens aksanıyla.

"Hayır. Ama başka seçeneğim yok."

Arabadan indim ve sweatshirt'ümün önündeki McMuffin parçalarını silkeledim.

"Sürpriz!" diye bağırdı, akşamdan kalma olana hiç acımayan biri.

Hazel'in, tüm Bishop kardeşlerle birlikte olduğunu anlamam neredeyse on saniye sürdü ve başım döndü. İkinci kattaki daire pencerelerinden sarkıyorlardı. *Benim* dairemin pencerelerinden. Hazel aralarında "EVE HOŞ GELDİN " yazılı bir pankart açmıştı.

"Sana ne oldu böyle?" diye sordu Cam. "Perişan haldesin."

Gage sırtıttı, sonra da ben aceleyle kapüşonumu çözüp aşağıya indirirken kardeşinin kafasının arkasına bir tokat attı. Saçlarımın yerçekimine meydan okuyarak kendi başına bir hayat sürdüğünü *hissede biliyordum* .

"Onu rahat bırakın, Bay Hassas," dedi Gage.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye hırıltılı bir sesle sordum, kendi sesimin kafamı boynumdan ayırmasını engellemeye çalışarak.

Hazel neşeli bir şekilde, "Taşınmanıza yardım ediyoruz!" diye bağırdı.

Gage ayrıca, "Görünüşe göre aracınızın tavanındaki her türlü sorunu da gideriyorlar," diye ekledi.

"Hemen hallediyorum," diye gönüllü oldu Levi ve pencereden kayboldu.

"Buraya gelin. Yemek ve kahve var," dedi Gage.

O kadar minnettar, rahatlamış ve akşamdan kalmaydım ki neredeyse orada ağlamaya başlayacaktım.

"O senin erkek arkadaşın mı?" diye sordu etkileyici pazılarıyla dikkat çeken kadın taşıyıcı.

"Bu benim ev sahibim."

"Vay be, kızım. Harika iş çıkardın. Ev sahibim Kocaayak'a benziyor."

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu Gage, başını yatak odasına uzatarak.

Sürpriz taşıma ekibim, eşyalarımın geri kalanını taşıyanlar indirirken oturma odası ve mutfaktaki düzeni sağlamakla meşguldü. Nana, her iki dakikada bir dairenin etrafında tur atarak bu karmaşayı denetliyordu. Gage, köpeği aşağıdaki ofisinde bırakmayı teklif etmişti. Teklif etmesi güzeldi ama bugün o kadar çok alkol almıştım ki, golden retriever'dan korkacak halim yoktu.

Nana kıllı ve salyalı olsa da, aynı zamanda yumuşak ve güzeldi ve beni gördüğüne gerçekten mutlu olduğunu hissettiren bir yanı vardı. Üstelik, kafasının içinde hiçbir şey olmuyordu, bu yüzden ondan tehdit altında hissetmeme gerek yoktu.

Akşamdan kalma halimle yatak korkuluğunu başlığa takmaya canla başla çalışıyordum ama sadece yeni boyanmış alçıpanı iki kez çarpmayı başarmıştım.

"Altı tanesine ihtiyacım var," dedim, ter içinde ve baş ağrısından perişan bir halde halının üzerine yığılıp tavana bakarken. Duvarları sakın bir mavi tonunda, pervazları ise bembeyaz, hoş bir odaydı. İki pencere kuzeye bakıyor ve şehre hakim bir manzaraya sahipti.

"Bunları 'Mutfak ve Belki Banyo Malzemeleri' kutusunda buldum," dedi, üzerinde '*Yatak Donanımı*' yazan bir poşet cıvatayı göstererek.

"İhtiyacınız olabilir diye düşündüm."

"Ahhh. Çok şükür. Onları otoyolda bir yerlerde unuttuğumu düşünmeye başlamıştım."

Gage beni kenara itti ve tüm tırnakları ustaca tüm yuvalara yerleştirdikten sonra yatak destekleri üzerinde çalışmaya başladı. "Biraz keyifsiz görünüyorsun," diye belirtti.

"Ağır bir akşamdan kalma halindeyim, gerçekten çok kötüyüm. Anlaşılan bu şehirde her yeni sayfa açtığımda, akşamdan kalma bir halde başlamak zorundayım."

"Şehirde son bir veda mı?"

"Daha çok son bir felaket hatası gibiydi. Dün gece tüm New York yayıncılık sektörünün önünde Hazel'in eski sevgilisinin yüzüne içki fırlattım."

"Yumruk atmadığın için şanslı. Burnu muhtemelen Cam'in darbesinden sonra hala iyileşmedi."

"Sanırım kendime ondan daha çok zarar verdim. Her zamanki gibi sinirlerimi bozdu ve her zamanki gibi kendimi kontrol edemedim."

Gage, yanında getirdiğini tahmin ettiğim bir anahtarla cıvatalardan birini sıkarken o alaycı gülümsemelerinden birini takındı.

Onun bir sonraki cıvataya geçmesini izledim. "El becerisine sahip olmak, aletleri kullanmak ve bir şeyleri nasıl tamir edeceğini bilmek ne güzel olmalı," diye düşündüm.

"Hazırlıklı olmayı severim," dedi yatak çıtalarının arasından çıkarken. "Yatağı benimle birlikte taşımaya ne dersin?"

Sıra bana gelmişti sırtmaya. "Başka bir adam bana bunu söyleseydi..."

"Evet, evet. Hadi gel," dedi beni ayağa kaldırırken. "Yatağı taşımama yardım edersen, kapıyı kapatıp herkese 'kadın eşyaları'nı yerleştirdiğini söyleyeceğim, böylece kısa bir şekerleme yapabilirsin."

"Anlaştık," dedim.

Şilteyi yerine yerleştirmesine yardım ettim ve hemen yüz üstü şiltenin üzerine düştüm.

"Sence Hazel için kötü biri miyim?" diye sordum, sadece bu soruyu sormak için başımı kısa bir süreliğine kaldırarak.

Yatak çöktü ve ardından hiç de nazik olmayan bir şekilde sırt üstü yatırıldım. Gage yanıma uzandı ve ikimiz de orada uzanıp tavana

baktık.

"Böyle bir soruyu sormanıza sebep olan aptallık ne olabilir ki?"

"Jim denen herif, Hazel'ın kariyerinde benim onu engellememem durumunda çok daha ileride olacağını söyledi. Ve bunu düşünmeden edemiyorum."

"Zoey, tatlım, böyle insanları dinleyemezsin."

"İşte bu yüzden soruyorum. Hazel için kötü biri miyim? Disko," diye aceleyle ekledim.

Yan tarafına döndü ve başını eline yasladı. Pazı kası hoş, erkeksi bir şekilde şişkin görünüyordu. "Disko istiyorsan, sana diskoyu vereceğim."

Gözlerimi kapattım ve kendimi hazırladım. "Tamam. Diskoya hazırım."

Hiçbir şey söylemeyince bir gözümü açtım ve bana sırtarak baktığını gördüm. "Çok tatlısın."

Midem alt üst olsa da burnumu buruşturdum. "Ne kadar sevimli olduğumun farkındayım. Bilmediğim şey ise en yakın arkadaşımı hayallerini gerçekleştirmesine yardımcı olmak yerine kendi seviyeme çekip çekmediğim. Ayrıca, çok güzel bir gülüşün var."

"Güzel gülümsememin farkındayım. Ve Hazel senin gibi birine sahip olduğu için çok şanslı. Onun başarılı olmasına senden daha çok önem verecek kimse yok. Elini tuttuğunu gördüm. Onu alt ettiğini gördüm. Her kazandığında herkesten daha yüksek sesle tezahürat ettiğini gördüm. O adam bir aptal. Onun kocasıydı ve ona bir meta gibi davrandı. Onun için her şeyi yapardın ve bir menajerde bundan daha iyi bir özellik düşünemiyorum. Endişelendiğin hayali eksiklikleri, sadakat, sevgi ve çok çalışarak fazlasıyla telafi ediyorsun. Şimdi de araba kullanan bir pisliğin fikrini dert etmeyi bırak."

Kahkaha attım ve başım tekrar zonklamaya başlayınca hemen pişman oldum. "Ah. Disko ve dayak için teşekkürler."

Gage uzanıp berbat haldeki saçlarımı karıştırdı. "Burada bekle. İbuprofenini bulmaya çalışacağım."

"Teşekkür ederim," diye seslendim arkasından. Gözlerimi zar zor kapatmıştım ki yatak tekrar çöktü. Hazel'dı, neşeyle iki yatak yastığını göğsüne bastırıyordu.

"Sizi ikinizi *yatakta* birlikte gördüm," diye fısıldayarak bağırdı.

"Aman Tanrım, Haze," dedim, yastıklardan birini kapıp başımın üzerine çekerken. "Yatağımı o kurdu ve yatağımın şiltesini o taşıdı. Biz de biraz dinleniyorduk."

"*Yatay* bir ara. Seksi gülümsemeler ve uzun bakışlarla. Ciddi bir şeyden bahsediyor gibiydiniz."

"Mokasen giymeyi konuşuyorduk."

"Hmm. Sanırım daha anlamlı ve karakter gelişimine yönelik bir şeyden bahsetmenizi sağlayacağım. Mesela, belki de o, hayatınızdaki bu yeni bölüme başlama konusundaki korkularınızı kahramanca yatıştırıyordu."

"Sana neden katlandığımı bilmiyorum," diye inledim yastığa.

"Aaa! Ya kas krampı geçersen ve o da sana ovmayı teklif etseydi? Hikayenin bu kadar erken aşamasında uyluk çok mu seksi olurdu?"

"Hazel!" diye haykırdım bıkkınlıkla.

Gülümsedi ve yastığını karnımın üzerine attıktan sonra yanıma kıvrıldı. "Biliyorum bencilce ama burada olduğun ve kalacağın için çok mutluyum."

"Geçici olarak," dedim, saçını çevirerek.

"Kabul ediyorum. Buranın biraz büyülü bir yer olduğunu hissediyorum ve şimdi sıra sende."

"Aman Tanrım. Gage'e aşık olup, masal gibi mutlu bir son *yaşayamayacağım* herhalde."

Aniden, Nana yatağa yanımıza geldiğinde görüş alanıma kızıl-sarı tüylü bir yüz girdi. Kız kıza geçirilen zamanın ayrılmaz bir parçası olduğuna karar vererek, başımın yanına kıvrıldı ve yüzünü saçlarıma yasladı.

"Gage olmak zorunda değil ama benim için çok uygun olurdu," diye ısrar etti. "Ve köpeği de belli ki seni seviyor."

Nana'ya dokunmak için elimi gözüm kapalı uzattım. "Nana da sokak lambalarını çok sever. Onun fikrini çok ciddiye alma. Haze?"

"Evet?"

"Bensiz daha iyi olur musun sence? Yani, hâlâ arkadaş olsak ama daha deneyimli bir menajerin olsa nasıl olur?"

Hazel doğruldu ve dehşete kapılmış bir şekilde baktı. "Böyle aptalca bir fikri nereden buldun?"

"Aptal bir eşekten."

"Hepimiz bu işin içindeyiz. Ve evet, ikimiz de hatalar yaptık. Çok yakın bir örnek arıyorsanız, iki yıl boyunca *aptal birinin* hevesimi tamamen yok etmesine izin vermemi, kariyerimi kurtaracak pek bir şey kalmamasını ve sizin de yanımda olup, sevdiğiniz her şeyden vazgeçerek bana yardım etmenizi ele alalım. Eski kocamın ağzından çıkan tek bir kelimenin bile size yaklaşmasına izin vermeyin."

"Ayy. Jim hakkında sana kim söyledi?" diye sordum. Nana kıpırdandı ve çenesiyle yüzümü kapattı, bana köpek surati sakalı yaptı.

"Valentino. Ve Jamila. Ve Sara. Keşke gecenin geri kalanında burnundan votka çektiğini görebilseydim. İyi bir arkadaşsın Zoey. Ve bu seni daha da iyi bir ajan yapıyor."

Köpeğin yüzünün ağırlığı izin verdiği ölçüde başımı çevirdim. "Sevdiğim her şeyden uzaklaşmadım."

Hazel, gözlüğünün çerçevesinin üzerinden kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

Ona işaret ettim.

Gözleri buğulanarak kendini işaret etti. "Ben mi?"

"Evet, bir de fena halde akşamdan kalmayım, o yüzden kendimi tutabilirsen sevinirim, yoksa uzun bir süre ağlamak zorunda kalırız. Susuzluktan ölüyorum, gözlerimden yaşlar akarsa ölebilirim."

"Pekala. Hallederim." Dramatik bir şekilde burnunu çekti ve ellerini yüzünün önünde salladı.

"Biliyorsun, gözlük takmadığında daha iyi sonuç veriyor."

"Ben de seni seviyorum, Zo."

O anlık şaşkınlığımızdan kurtulmaya çalışırken Gage bir şişe ibuprofen ve bir bardak suyla geri döndü. "Uzatma kabloları ve telefon şarj cihazlarının olduğu bir çantanın içinde buldum."

Hazel beni dürttü. "Sana eşyalarını toplamana yardım etmeme izin vermeni söylemiştim."

"Yazman gereken bir kitap var. Bu daha önemli."

"Şey, ilham *aldım* ," dedi imalı bir şekilde, bakışlarını aramızda gezdirerek. Nana'nın kuyruğu yatağa vuruyordu.

Cam başını kapı aralığından uzattı. "Aşağı katta orta büyüklükte bir sorunum var," diye bildirdi.

"Aman Tanrım! *Ayakkabı* etiketli kutulardan biri değil, değil mi?"

diye sordum. Kabaca, akşamdan kalma halimle yaptığım hesaplamalara göre, satabileceğim birkaç bin dolarlık muhteşem ayakkabım vardı.

"Bunu kendin görmelisin."

Evden çıkarken ve güneşli havaya adım atarken suyu ve ağrı kesiciyi bir çırpıda içtim.

Ayakkabı kutusu değildi mesele. Çok daha, çok daha kötüydü.

Levi, kollarını göğsünde kavuşturmuş, dikkati arabamda olan bir şekilde kaldırımda duruyordu. Taşımacılar, nakliye kamyonunun arkasında sıraya dizilmiş, her biri cep telefonu ile kayıt yapıyordu.

"Neler oluyor?" diye sordum.

Levi bana doğru baktı. "İyi haber şu ki, çatı kilidini geçici olarak tamir ettim. Kalıcı bir onarım için onu bir tamirhaneye götürmeniz gerekecek."

"Teşekkürler Levi. Sana borçluyum. Kötü haber ne?"

Cam arabamı işaret ederek, "Tamir ettikten sonra tavanı kapatmamış, işte sorun bu." dedi.

"Ciddi misin? Lanet olsun, Goose!" diye bağırdım.

Kartal, yolcu koltuğumdaki son kutunun üzerine tünemişti. Karton kapaklar açıldı ve kuşun gagasında minik kristallerle süslü, fuşya rengi bir sütyen vardı. En güzel sütyenlerimden biriydi. En sevdiğim sütyenim.

Gage ve Cam yanıma geldiler. Cam gülerken Gage de eğlendiğini gizlemeye çalıştı.

İnledim. "Üç yüz dolarlık bir sütyene kartal mikropları bulaştırmış!" O sütyeni satmayı planlıyordum ama üzerinde kartal gagası izleri varsa kim alacaktı ki?

Korkunç sahneye doğru bir hamle yaptım, ama Gage araya girdi. Beni omuzlarımdan tutup geriye doğru sürükledi.

"Hayvanlarla olan şanssızlığınızı göz önünde bulundurursak, kel kartalla uğraşmamanızı tercih ederim."

"Ama o pislik benim sütyenimi yiyecek!" Gage'in omzunun üzerinden kuşa ellerimi salladım. "Sütyeni bırak ve uçup git, yoksa bu kasabaya giren her turiste bir şemsiye verilmesini sağlayacağım ve bir daha asla kimsenin üzerine sıçamayacaksın, Kaz!"

Dev kuş bana sanki bir tehdit oluşturduğumu düşünüyor gibi

baktı.

Cam ve Levi, histerik bir şekilde erkekçe homurdanmalara boğuldular.

"Yardımcı olmuyorsunuz beyler," diye yakındı Gage, sonra dikkatini tekrar bana çevirdi. "Kımıldama."

"Ne yapacaksın? Sütyen için kuşla mı güreşeceksin?" diye sordu Cam.

Gage, kardeşine doğru sert bir şekilde orta parmağını gösterdikten sonra kaldırıma park etmiş kamyonuna doğru yürüdü.

Kapıyı açtı, içeride bir şeyler aradı ve sonra da devam eden suç mahalline geri döndü.

"Taşınma gününüz kutlu olsun—eee, neler oluyor?"

Pep ve Frank Bishop kaldırımda bana katıldılar. Frank elinde şenlikli bir hediye çantası taşıyordu, Pep ise boyunlarına kurdele bağlanmış iki şişe şarap taşıyordu.

Levi, "Goose'un Zoey'e karşı bir ilgisi var," diye bildirdi.

"Hâlâ çalışan tek kişi ben miyim?" diye bağırdı Hazel ikinci kattaki pencereden.

"Goose'un Zoey'nin iç çamaşırlarını çaldığını izliyoruz," diye bağırdı Cam.

"Vay canına, bu yeni bir şey," dedi Frank, hediye çantasını bana uzatıp oğullarıyla birlikte koltuklarından maç yorumculuğu yapmaya başladı.

Gage elindeki küçük poşeti salladı. "Hadi ama, şu tüylü baş belası. Pahalı iç çamaşırlarındansa bir şeyler atıştırmayı tercih edersin herhalde."

Arkamızdan boğuk bir havlama sesi geldi ve Nana'yı burnunu ve dilini cam ön kapıya yapıştırmış, *"atıştırmalık" kelimesiyle kendinden geçmiş halde gördüm.*

Kaz, Gage'in teklifiyle ilgilenmiş gibiydi. Ağırlığını bir ayaktan diğerine aktardı ve kartalların ne tür birer ikram olarak gördüğünü kim bilir, o torbaya gözlerini dikti.

Gage keseyi açtı ve Goose yolcu kapısına atladı.

Gage elindeki ikramı göstererek, "Sütyeni çıkarırsan bunu alabilirsin," diye talimat verdi.

"Bu nedir?" diye sordum.

"Organik kurutulmuş sığır etli köpek ödöl mamaları. Meğer sadece sokak köpekleri için değilmiş. Goose'un da favorisiymiş. Gerçi sodyum alımına dikkat etmemiz gerekiyor," diye açıkladı Pep. "Eğer siz de onunla bu kadar sorun yaşıyorsanız, bunları yanınızda bulundurmaya başlayabilirsiniz."

"Bu durum onun kaba davranışlarına devam etmesini daha da teşvik etmez mi?"

"Bunu, yürümeye başlayan bir çocuğun dikkatini dağıtmaya benzetin," diye önerdi.

Goose kanatlarını açarken hepimiz nefesimizi tuttuk. Memnuniyetsiz bir şekilde cıvıdayarak ağzını açtı ve sütyeni yere bıraktı. Sütyenin Miata'nın kapısına düzgünce asıldığını görünce rahat bir nefes aldım.

"Tam bir baş belası. Hoş bir baş belası," dedi Gage. Ödülü havaya fırlattı ve Kaz onu korkunç gagasıyla ustaca yakaladı.

Kartal, tıpkı benim gece yarısı mikrodalgada ısıtılmış bir burritoya saldırdığım gibi, büyük bir iştahla onu yuttu.

"Şimdi de kadın iç çamaşırlarından uzaklaşalım mı?" diye önerdi Gage, çantayı tekrar sallayarak.

Kartal, arabanın arkasına doğru temkinli bir adım attı.

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim," dedim, sütyene doğru biraz daha yaklaşıyor.

Kaz başını hızla bana çevirdi ve ürkütücü kuş bakışlarıyla beni süzdü. Çığlık attım ve kaldırımda donakaldım. Birkaç saniye birbirimize dik dik baktık ve yemin ederim ki, o şeytani kuş bana *göz kırptı*.

"Dinle bakalım, kuş. Bitkinim ve akşamdan kalmayım. Yaptıklarımın sorumlu tutulamam. O yüzden sakın. Cesaret. Etme," diye tısladım.

Ama ne cüret!

Kaz, başını zarif bir şekilde eğerek sütyeni gagasıyla kaptı, kanatlarını açtı ve havalandı.

Ellerimle yüzümü kapattım ve inledim. "Kel kartal tarafından taciz ediliyorum. Daha fazla ağır kesiciye ihtiyacım var."

Cam, gözlerini güneşten koruyarak, Goose'un aptal gagasıyla bir haftalık benzin, market alışverişi ve şarap parasını alıp uçup gitmesini

izlerken, "Bird kesinlikle birine aşık olmuş," dedi.

Bir SUV caddede durdu. Pansiyondan Hana ve Billie, kendi araçlarının camlarından başlarını dışarı çıkardılar.

"Biz sadece ev hediyesi bırakmaya gelmiştik. Goose'un neyi var?" diye sordu Hana, gözlerini güneşten koruyarak.

"Üç yüz dolarlık D beden," dedim kasvetli bir şekilde.

Pep omzuma hafifçe vurdu. "Şöyle düşün: Goose'un şimdiye kadarki en gösterişli kartal yuvası var."

"Üzgünüm Zo. Sanırım sütyeni yemekten daha çok istedi," dedi Gage.

"Hepimiz bu durumdan geçtik," dedi Cam bilgece.

Bir adım geri çekildim ve Emilie Rump'ın serbest dolaşan domuzu Rump Roast'ın üzerine neredeyse takla atıyordum. Ayağımın dibine bir elma tükürdü ve mutlu bir şekilde homurdandı.

"Bu hiç de hayırlı bir başlangıç değil," diye mırıldandım.

Domuz onaylayarak homurdandı.

"Bazen en iyi yeni bölümler felaketle başlar evlat. Göreceksin," dedi Pep kendinden emin bir şekilde. Domuzun kafasını kaşdı ve ardından şarap şişelerini yolcu koltuğumdaki açık kutuya yerleştirdi. "Kaz uyumlu iç çamaşırlarını almak için geri gelmeden önce bunu içeri alalım."

13

"Sperm" deme

Gage

Komşuluk: "Kasaba kartalı yeni sakinin eşyalarını yağmaladı. Yetkililer bu suça müdahale edecek mi? Tüm hikayeyi okuyun!"—Garland Russell

Üç Goose yeni hazinesiyle ayrıldıktan saat sonra, küçük ordumuz Zoey'nin neredeyse tüm kutularını açmıştı. Kabus gibi etiketleme sisteminin *"Bir Gün İhtiyacım Olabilecek Rastgele Çöp"* ve *"Makyaj Malzemeleri, Çoraplar ve Açılacak Postalar"* gibi kutuları da içerdiği düşünüldüğünde, bu başlı başına bir mucizeydi.

Daire, boş duvarlar ve çıplak zeminlerden bir eve dönüşmüştü... kaotik bir zevke sahip biri için bir eve. Zoey, yeşil kadife kanepeden sehpa olarak kullandığı eskitilmiş turkuaz sandığa kadar, bolca renge düşküdü. Sanat eserleri, aşırı miktardaki dekoratif yastık koleksiyonu gibi, gösterişli ve canlıydı. Ve her şeyin bir hikayesi vardı. Oturma odasının uzun duvarındaki iki mor döner sandalye, en sevdiği büyük teyzesinden mezuniyet hediyesiydi. Onları, Hana ve Billie'nin daha önce getirdiği ham kenarlı konsol masasıyla eşleştirmişti. Görünüşe göre, masa, talihsiz bir SpaghettiOs kutusuyla çarpışma sonucu üstünde lekeli turuncu bir leke kalana kadar Zoey'nin pansiyondaki odasındaydı.

Duvara astığı batık desenli alçıdan insan kafatası ve disko topu şeklindeki ışık zincirinde birleştirici bir tema, tutarlı bir plan göremedim. Ama nedense hepsi "Zoey Moody" havası veriyordu.

Annem ve babam Zoey'e kullanışlı bir resim askısı seti hediye etmişlerdi ve bu nedenle Zoey'nin çerçeveli fotoğraflarını ve sanat eserlerini, şimdi gururla banyo duvarında tuvaletin üstünde asılı duran "Do EPIC SHIT" baskısı da dahil olmak üzere, asmakla görevlendirilmişlerdi. Cam ve Hazel yemek odasını perdelerle kapatmış ve içeride ne yaptıklarını Tanrı bilir. Zoey, köpeğim ve annem kanepede uzanmış, ben ve Levi'nin televizyonu oturma odası duvarına asmamızı izliyorlardı.

Ve ben hâlâ o lanet olası sütyeni düşünüyordum.

Ben, iki başarılı işletmesi olan, sorumluluk sahibi ve güvenilir bir yetişkindim. Ama işte buradaydım, saçma bir zihin döngüsüne hapsolmuş, Zoey'nin şu anda sweatshirt'ünün altında ne giydiğini merak ediyordum. Pulları var mıydı? Rengi neydi? Onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, onu o kadar çok düşünüyordum. Bu kesinlikle berbat bir sorundu.

"Sen gerçekten üzerine düşeni yapmaya çalışıyor musun?" diye sordu Levi.

"Özür dilerim," dedim, televizyonu tutuşumu düzeltirken.

"Burası harika olmuş, Gage," dedi annem, belediye meclisi üyesi Erleen Dabner'ın eve getirdiği, rüya yakalayıcı ve büyük bir pembe kuvars parçasıyla birlikte getirdiği ev hediyesi brownielerinden birini alırken.

"Teşekkürler anne," dedim televizyonu duvardaki askıya yerleştirirken. "Ben en sevilen çocuğum," diye fısıldadım Levi'ye.

"Yardım ettik," diye açıkladı.

"Evet anne," diye seslendi Cam yemek odasından. "Bizden etkileneceksin."

Annem Zoey'e, "Onlar her zaman rekabetçi olmuşlardır," diye açıkladı.

Zoey, kapüşonunu tekrar yukarı çekip başını koltuğun arkasına yaslarırken, "İlk defa görüyorum," diye alaycı bir şekilde söyledi.

Annem sırtıttı. "Yüzüme karşı yalan söylemen çok tatlı bir şey."

Yemek odasının zemininde ağır mobilyaların kayma sesi beni ürpertti. "Sakın zemini çizmeyin," diye uyardım.

"Kendi işinize bakın," diye homurdandı Cam perdenin arkasından.

Zoey'i işaret ettim. "Ne yaparlarsa yapsınlar, para senin

depozitondan kesilecek."

"Sakin ol, By the Book. Daha beş dakika önce ev sahibi oldun," dedi.

Hazel yemek odasından, "Güzel bir şakalaşmaydı," diye seslendi.

"Teşekkür ederim," dedi Zoey. "Ve bugün yardım eden herkese de teşekkür ederim. Siz olmasaydınız, önümüzdeki altı ay boyunca kutuların içinde yaşamak zorunda kalacaktım."

"Biz piskoposlar böyle yaparız. Genellikle hiçbir gizli amacımız olmaz. Ancak, eğer kendinizi çok kötü hissetmiyorsanız, Frank ve benim sizinle görüşmek istediğimiz bir konu var. Profesyonel bir konu," dedi annem Zoey'e.

Levi ve ben, kek tepsisine bakmayı bıraktık ve anne babamıza şüpheyile baktık. Genellikle anne ve babamızın ne yaptığını neredeyse her zaman bilirdik.

Zoey elini kaldırdı. "Açık konuşayım. Hasta değilim, sadece akşamdan kalmayım. Ve eğer bir goblin gibi görünmeyi bırakana kadar benimle profesyonel hiçbir şey konuşmak istemezseniz, bunu anlayacağım."

"Evlat, dört çocuk büyüttük. Herkes planlanmamış orta yaş bunalımlarıyla başa çıkıyor," dedi annesi, Zoey'nin eşofmanlı dizine hafifçe vurarak. "Frank, zavallı kızın kafası kopmadan önce çekilemeyi bırak."

Babam ödünç aldığı çekici alet çantamın içine geri koydu. "Özür dilerim Zoey. Projemizi sunduğumuzda bunu bize karşı kullanma."

Zoey tiyatral bir şekilde çenesini okşadı. "Hangover Goblin'i meraklandırı. O proje ne?"

"Evet, hangi proje?" diye tekrarladık Levi ile birlikte.

Cam, yemek odası perdesinin arasından biraz geç de olsa başını uzattı. "Evet, hangi proje?"

"Çok geç. Her şeyi mahvettin," dedim ona.

Bana orta parmağını gösterdi.

"Gel, bir brownie ve bira molası verelim, sana anlatalım," dedi annem.

Cam ve Hazel, derme çatma perdenin arkasından çıktılar. "Bira? Bira? Bira?" diye sordu, sırayla her birimize işaret ederek.

Zoey hariç herkes evet dedi. "Bulabilirsiniz bir zencefilli gazoz

alayım."

Herkes biraları ve kekleriyle oturma odasına yerleştikten sonra, anne ve baba heyecanlı bir bakış paylaştılar. "Aslında paylaşacak gerçek bir haberimiz olana kadar bir şey söylemek istemedik. Ama ilk küçük hibemizi kazandığımızdan beri, Hazel'ın hayvanat bahçesi fikrini bir adım daha ileri götürüp çiftliği bir hayvan barınağına dönüştürüyoruz."

"Tebrikler! Bu çok heyecan verici! Ve bir aşk romanı için ne harika bir ortam!" diye düşündü Hazel.

"Daha büyük bir ahıra ihtiyacınız olacak," dedi Cam.

Levi, "Ve çok daha fazla yem," diye ekledi.

"Evrak işleri nerede kaldı? Kâr amacı gütmeyen kuruluşlar için başvuru süreci hiç de kolay değil," diye belirttim.

Zoey, "Keyfinizi kaçıran oğullarınızı boş verin, gelin bizimle ilgili eğlenceli şeylere odaklanalım," diye önerdi.

"Biz keyif kaçıranlar değiliz. Biz aklın sesiyiz," diye ısrar ettim.

"Neden o keki ağzına tıktırıp, yetişkin anne babanın sahip oldukları mülkle ilgili planlarını tartışmalarına izin vermiyorsun?" dedi.

"Çiftlik turları düzenlemeyi, ziyaretçilerin gelip hayvanları beslemesine yardımcı olmayı düşünüyoruz. Doğum günü partileri ve keçi yogası etkinlikleri düzenleyebiliriz. İneklerle kucaklaşma terapisi de yapabiliriz," diye duyurdu anne.

Levi inanmaz bir şekilde, "İnsanların Fart Blaster 2000'i kucaklamasını mı istiyorsunuz?" diye sordu. Fart Blaster, yeğenlerim tarafından adlandırılan, anne babamın Holstein cinsi köpeklerinden biriydi.

Cam şakayla karışık, "Bu, insanlara hayvanları stoklamak yerine kurtardığımızı söylemeye başlamamız gerektiği anlamına mı geliyor?" dedi.

"Evet," dediler anne ve baba, ona aynı anda uyarıcı ebeveyn bakışları fırlatarak.

Annem Zoey'e döndü. "Kasabanın tanıtımını sen yaptığın için, işe başlamamızda bize yardımcı olman için sana geldik. Bir web sitesine, e-postaya ve çevrimiçi bağış toplama yöntemine ihtiyacımız olacak."

"O zaman asıl mesele şu," dedi babam, Zoey'nin döner sandalyelerinden birine otururken. "Ziyaretçilerin gelmesini,

eğlenmesini ve büyük miktarda bağış yapmasını nasıl sağlayacağız? Ne kadar çok bağış toplarsak, o kadar çok hayvana yardım edebiliriz."

"Hayvanların senin pek de ilgini çekmediğinin farkındayız," dedi anne, isteksizce büyükannesinin başını ve üst bedenini kucağında tutan Zoey'e özür dileyerek. "Ama gerçekten yardımına ihtiyacımız var."

Bu durumun nereye gittiğini hiç beğenmedim. Kadın zaten ofisimin üstünde yaşayacaktı. İhtiyacım olan son şey, kendi evime bitişik olan ailemin çiftliğinde ortalıkta dolaşmasıydı. Aramıza mesafe koymalıydım, yakınlaşmamalıydım.

Hazel, büyükannenin kalçasıyla annemin arasına sıkışarak kanepeye otururken, "Bunu bir tür daldırma terapisi olarak düşünün," diye önerdi.

Zoey, "Beni hayvanların dünyasına sokmaya çalışmaktan vazgeç," diye karşılık verdi.

Nana'nın kuyruğu neşeyle Hazel'inkine vuruyordu.

"Sadece kucağınızda bir köpek olduğunu söylüyorum."

Zoey, Hazel'in gözlemine görmezden gelmeyi tercih etti. "Şahsen inek sevme işine katılmam gerekmediği sürece sizinle çalışmaktan mutluluk duyarım," dedi anne babama.

"İnek sevmek isteğe bağlıdır," diye söz verdi babam.

"O zaman ben de varım. Her hayvan için biyografilere ihtiyacımız olacak. Sadece üzücü, yürek burkan kurtarma öyküleri değil. Kişilikleriyle ilgili komik şeyler de ekleyin. İnsanların o büyük bağışlar hakkında kendilerini iyi hissetmelerini sağlayın. Köpek kurtarma reklamlarından daha az duygusal olarak yaralayıcı ve daha çok aşırı dürüst kişisel ilanlar gibi düşünün."

Annem yavaşça gülümsedi. "Ah, bunu beğendim."

Babam dizine vurdu. "Mükemmel görünüyor. Bir sorum var. Nasıl başlayacağız?"

Zoey onlara, "Lojistik konusunda birlikte çalışacağız," diye söz verdi.

"İlk yapmanız gereken şey, en zeki oğlunuzla randevu alıp dosyalama konusunda size yardımcı olmasını sağlamak," dedim sert bir şekilde.

"Neden benimle randevu alsınlar ki?" diye espri yaptı Cam.

"Eğer Livvy ile ben ikimiz de komada olsaydık, en zeki evlat olmazdın," diye takıldım.

Levi, kardeşçe laf sokmama onaylayarak homurdandı ve yumruğunu kaldırdı. Ben de yumruğuna hafifçe vurdum.

Cam, "Gage biriyle evlenmek istiyor," diye duyurdu.

İnledim. "Kes sesini Cammy."

"Bu çok güzel." Annemin hiç etkilenmemesi takdire şayan. Bize o kadar alışmıştı ki, tuzağa düşmedi.

Zoey bana açıkça sırtıyordu.

"Siz aptallara içimi döktüğüme çok sevindim. Hiç pişman değilim," dedim, alaycı bir tonla.

"Adayların hazırda mı?" diye sordu babam ciddi bir ifadeyle.

"Henüz değil," dedim sakın bir sesle.

"Görücü usulü evlilikler hakkında ne düşünüyorsunuz? Livvy ve ben sizin için bir gelin bulabiliriz," diye teklif etti Cam.

Alaycı bir şekilde, "İkinize de avokado seçme konusunda güvenmezdim," dedim.

Hazel beni işaret etti. "Hey! Alındın mı?"

"Demek istediğim şu ki, Cam şanslıydı çünkü mükemmel kadın karşısına çıktı. Bazılarımız önümüzdeki bir tabelaya bir arabanın çarpmasını bekleyemeyiz."

Zoey de söze katılarak, "Peki, ideal adayda aradığınız nitelikler nelerdir?" diye sordu.

"Konuyu tamamen başka bir şeye değiştirmeyi öneriyorum."

Hazel, "Talep reddedildi," dedi. "Hayat arkadaşınızda ne aradığınızı mutlaka konuşmalıyız. Hiçbir detayı atlamayın."

"Bu defteri nereden aldın?" diye sordu Zoey.

Hazel, kalemini hızla açıp kapatarak, "Endişelenme," diye ısrar etti. "Kişilik özellikleriyle başlayalım. Mizah anlayışı senin için ne kadar önemli?"

"Anne? Yardım eder misin?" diye sordum.

Ellerini kaldırdı. "Üzgünüm tatlım. Hepimiz sadece senin mutlu olmanı istiyoruz. Onlara bir şeyler vermek daha iyi olur, yoksa seni ölümüne rahatsız ederler."

"Pekala. Belirli bir sıralama olmaksızın, düzenli, düşünceli, zeki, mali açıdan bağımsız ve sorumluluk sahibi birini arıyorum."

Zoey, Levi ve Cam horlama nöbeti geçiriyormuş gibi yaptılar. Zoey aniden uyanmış gibi yaptı. "Özür dileriz, müstakbel eşiniz bizi o kadar çok sıktı ki uyuyakaldık."

Annem takdirle kıkırdadı.

"Bu iş birliğinden pek hoşlanmıyorum," dedim onlara. "Peki, listemde tam olarak ne yanlış var?"

Levi yüzünü buruşturdu. "Kendini tarif ettin resmen, aptal."

"Bunun neresi yanlış?" diye düşündüm.

"Oğlum, eğer bilmiyorsan, sana nasıl açıklayacağımı bilemiyorum," dedi babam.

Hazel sayfaya notlar alırken, "Ah, bu çok güzel," dedi. "Sanki aşkın nasıl işlediğini bilmiyor."

"Aşkın nasıl işlediğini biliyorum," diye itiraz ettim.

Cam homurdandı. "Herkes daha o durumun içinde olmadan önce böyle der."

"Sizi çok seviyorum, pislikler," diye belirttim.

"Evet, ama bizi sen seçmedin. Bizimle baş başa kaldın," diye hatırlattı Levi.

"Bakın, kendiliğinden gelen görüşleriniz için teşekkür ederim, ancak şunu belirtmek isterim ki, bu odada mutlu evli tek bir çift var, bu yüzden geri kalanlarınız görüşlerinizi kendinize saklayabilirsiniz."

Cam, "Haze ile nişanlıyız ve çok mutluyuz," diye ısrar etti.

Hazel, kalemını onun yönüne doğru uzatarak, "Cam haklı," dedi.

"Lütfen," diye alay ettim. "Yapacağı tek bir aptalca hata, aklını başına getirmeni ve onu rakunla birlikte dışarıda kilitlemeni sağlayabilir."

Hazel, "Gage de haklı," diye düşündü.

"Peki, o şanslı genç hanımla nasıl buluşmayı planlıyorsun?" diye sordu annem.

"Belki de bir çöpçatan tutmuştur," diye tahmin etti Cam.

"Aman Tanrım, gerçekten mi? Daha önce hiçbir kahramanın böyle bir şey yaptığını görmemiştim. Ya çöpçatan kadına aşık olursa?" Hazel gözlüklerini burnuna doğru itti ve tekrar karalamaya başladı.

"Sizi eğlendirmekten ne kadar memnun olsam da, Zoey'nin yeni yerinin tadını çıkarabilmesi için şu kutulara geri dönebilir miyiz?" Bu konuşmayı hiç istemiyordum, hele de hayalini kurduğum kadının

önünde hiç istemiyordum.

"Yeni evime şimdiden bayılıyorum," dedi sinsi bir sırıtışla.

"Kiralaraınızı artırıyorum. Bakın, halı çivilerinin nasıl sarıldığını görmek isteyen var mı?" diye gruba teklif ettim.

"Hızlı tanışma etkinliğini denedin mi?" diye sordu annem, masum bir şekilde göz kırparak.

"Senden daha fazlasını bekliyordum, anne."

"Neden böyle bir şey yapacağını anlamıyorum," diye takıldı.

"Arkadaşlık uygulamaları!" diye duyurdu Hazel, kalemını bana doğrultarak.

"Evet, birkaç tanışma uygulamasındayım. Şimdi lütfen..."

"Tanımadığınız biri tarafından öldürölmenin iyi bir yolu gibi görünüyor," dedi Levi, sonunda biraz ilgilenmiş bir şekilde.

"Hangileri?" diye sordu Zoey, telefonunu çıkararak. "Tanıdıklık uygulamaları, tanımadığınız kişiler tarafından işlenen cinayetler değil."

"Suçlamanın beşinci maddesine sığınıyorum."

En küçükleri olduğum için genellikle daha hızlı hareket ederdim. Sinsi bir saldırının geleceğini kilometrelerce uzaktan görebilirdim. Ama dikkatimi dağıttığı için Zoey'i suçladım. Cam ve Levi'nin saldırısı beni hazırlıksız yakaladı. İyi bir mücadele verdim ama bir dakikadan kısa sürede beni yere sermeyi başardılar.

"Bırakın beni!" diye şikayet ettim, Cam kollarımı arkamdan tutarken Levi de ceplerimi karıştırıyordu.

"Anladım," dedi Levi, telefonunu zafer edasıyla havaya kaldırarak. Şifremi girdi—aile bağımız kesinlikle çok güçlüydü—ve telefonu Zoey'e fırlattı, o da havada yakaladı.

"Anne!" diye bağırdım.

"Çocuklar, kardeşinizin üzerinden çekilin," dedi yumuşak bir sesle.

"Sadece eğleniyoruz," dedi Cam, yüzümü neşeyle haliye bastırarak.

Hazel, "Umarım düğünde bunu yapmazlar," diye belirtti.

"Hiçbir şeyin sözünü veremem," dedi Levi.

Baba araya girdi ve Cam'in kulağını tuttu.

"Ah! Anne!"

"Hmm, şey, Everafter'da oynuyor ve profil fotoğrafı üstsüz değil.

Yani bu da bir şey," diye belirtti Zoey.

Kardeşlerim beni yalnız bırakıp kanepenin arkasına yaslandılar.

Ben ayağa kalkarken Zoey bana baktı ve "Açılmamış bir düzine DM'in var," dedi.

" *Dairenizi* tamir etmekle biraz meşguldüm," diye belirttim.

"Bunu gerçekten takdir ediyorum. Burada ilgi alanlarınız arasında yemek pişirmek ve ailenizle kaliteli zaman geçirmek olduğu yazıyor. Bunu biraz daha ilgi çekici hale getirebiliriz, böylece daha az..."

"Neyi daha az?" diye sordum.

"Son derece sıkıcı," diye araya girdi Cam.

"Bunu o söyledi, ben değil," dedi Zoey.

"Onu dinlemelisiniz. Zoey bir uygulama uzmanı," dedi Hazel.

"Mesajlarını açalım ve yeni eşini seçelim," dedi Cam.

Öfkeyle yanlarına gittim, telefonumu Zoey'nin elinden kaptım ve Cam'in alına bir yumruk attım. Levi bir yılan gibi hızla uzandı ve kolumu kavradı.

"Oğlanlar!" diye bağırdı annem. "Ortada üç masum kadın varken kavga etmeyin."

Nana havladı.

"Özür dilerim. Dört masum kadın," dedi annem.

Hazel neşeyle, "Hey, belki de biri gözünü kaybetmeden önce Zoey'nin hediyesini verme zamanı geldi," diye önerdi.

" *Hediye* mi dediniz?" dedi Zoey, kapüşonunu geriye iterek.

Hazel, Zoey'i köpeğimin altından çıkarırken, "Cam ve ben senin için özel bir şey yapmak istedik," diye açıkladı.

"Sana dört tane köpek yavrusu almak istiyordum," diye araya girdi Cam şeytanca.

Hazel, yemek odasının kapısındaki perdeye doğru koştu. "Neyse ki, artık çok daha düşünceli bir hediye vericiyim. İşte buyurun!" Kollarını Vanna White gibi perdeye doğru salladı ama hiçbir şey olmadı.

"Neler oluyor?" diye sordu Zoey.

Hazel, "Perdeyi çek, Cam. Perdeyi çek," dedi kısık bir sesle.

"Ha, doğru." Cam, hiç tereddüt etmeden bantla yapıştırılmış perdeyi aşağı çekti.

"Ta-da!" dedi Hazel tekrar.

"Aman Tanrım," diye haykırdı Zoey. "Benim bir *ofisim* mi var?"

"Senin bir ofisin var!" diye cıvıladı Hazel.

İki yakın arkadaş birbirlerine sarılıp zıplayıp çığlık atarken ben de Cam'in yanına, kapı aralığına geçtim.

Pembe ve turuncu renkli, rengarenk bir halının ortasına bir masa ve sandalye yerleştirmişlerdi. Masanın arkasındaki duvarda, iki pencere arasına, canlı renklerle bezenmiş, aynı renkte bir tablo asılmıştı. Ön duvara, aynı ahşaptan yapılmış uzun ve ince bir konsol masa yerleştirilmişti. Masanın üzerinde, rengarenk yazı gereçleriyle dolu tel kutular ve kaplar bulunuyordu.

Nana içeri girdi ve hemen kendini yumuşak halının üzerine atarak kıvranmaya başladı.

"Artık yazıcınız için yeriniz var ve tüm dosyalarınızı düzenli bir şekilde *saklayabilirsiniz* ," diye açıkladı Hazel. "Ah! İşte bir dosya dolabı. Aklıma gelen tüm klasörleri önceden etiketledim, böylece sizin yapmanıza gerek kalmayacak. İçinde ofis malzemeleri de var, en sevdiğiniz fosforlu kalemler de dahil." Köşeye sıkıştırılmış uzun, ince bir dolabı işaret etti.

"Benim için defter mi aldın?" diye sordu Zoey, dolap kapağını açarak.

"Çoğunlukla kendim için, ama sana da birkaç tane aldım," dedi.

Annem, yapılan düzenlemeyi hayranlıkla izleyerek, "Frank, ofisimizi yeniden düzenlememiz gerekiyor," dedi.

"Harika. Çok teşekkürler, Campbell," diye yakındı babam.

Zoey, Hazel'e döndü. "Bayıldım. Çok çok. Bunu benim için yaptığına inanamıyorum."

"Büyük bir yıl olacak," diye tahmin etti Cam, ellerini ceplerine sokarak. "Senin önderlik edebileceğin bir yere ihtiyacın olduğunu düşündüm."

Zoey onu bir kucaklamayla şaşırttı. Sonra onu bırakıp Hazel'i kucakladı. "Teşekkür ederim. İkinize de teşekkür ederim. Bu yılın hayatınızın en muhteşem yılı olmasını sağlayacağım."

Nana burnunu içeri soktu.

"Teşekkür ederim, güzel kızım," dedi Zoey, köpeğin yüzünü ellerinin arasına alıp tüylü alnına bir öpücük kondurarak. Nana'nın kuyruğu şiddetle sallandı.

"Bakın, ben de yardım ettim," diye belirttim. "O duvarlar kendi kendine boyanmadı."

"Nana'nın babasını nasıl unutabilirim ki?" dedi Zoey, dikkatini bana çevirerek. Yüzümü avuçlarının arasına aldı ve dudaklarıma gürültülü, kapalı ağızlı bir öpücük kondurdu.

Öpüşmenin cinsel bir yanı yoktu, ama vücudum bunu algılamıyor gibiydi. Dudaklarım yanıyormuş gibi hissediyordum.

"Umarım platonik bir ilişki olmuştur," dedi Cam.

Hazel ellerini çırpı. "Aaa! Ya aralarında platonik bir *ilişki olsa* da, en masum fiziksel temasla kahraman birdenbire daha fazlasını istediğini fark etse? Ve kahraman kadın üst katta yaşadığı için, bariz bir zorunlu yakınlık söz konusu. Ev sahibi-kiracı durumlarının cinsel gerilimi nasıl artıracaklarını bir düşünün."

Hayatım mahvoldu.

"Yine başlıyoruz," dedi Zoey.

Hazel, eline bir defter alırken, "Defterlerinden birini ödünç almamda sakıncası yok, değil mi?" diye sordu.

"Beş saniye önce elinde olanı ne yaptın?"

"Dolu."

"Ne olursa olsun. Başka bir kitaba dönüşürse, duvarlarıma yazı yazmanız umurumda değil."

"*Duvarlarım*," diye belirttim.

Zoey masanın arkasındaki sandalyeye oturdu ve Nana çılgınca havlarken sandalyeyi çevirdi. "Ortağım Nana ve ben sizi bugün buraya çağırdık ve size şunu söylemek istiyoruz—" Sandalyeyi aniden çevirdi ve başını masaya koydu. "Durun bir dakika. Akşamdan kalmalık baş dönmesi. Kusabilirim."

"Biraz elektrolit ve biraz da eski usul yağa ihtiyacın var," diye önerdi annem.

Konuşma otomatik bir ses tarafından kesildi.

"Kardeşlerin tam birer pislik. Kardeşlerin tam birer pislik," diye kesin bir dille duyurdu ses.

Levi ceplerini yoklarken, "Bu da ne?" diye sordum.

"Bu, polis şefimin telefonunun zil sesi," dedi Levi, arka cebinden bir telefon çıkararak. Aramayı cevapladı. "Öyle mi? Hı hı. Onlara sokakların motorlu taşıtlar için olduğunu anlatmayı denedin mi?"

Tamam. Beş dakika içinde oradayım." Telefonu kapattı ve derin bir nefes aldı. "Görünüşe göre bir elektrikli scooter şirketi, Haven'ın happy hour etkinliğinde bir gösteri düzenlemenin harika bir fikir olduğuna karar vermiş. Şimdi de bir düzine sarhoş emekli, çalıntı gösteri scooterlarıyla şehirde dolaşıyor."

"Klasik Story Gölü," dedi Zoey.

"Sana polis arabası verdiler mi henüz?" diye sordu Cam, alaycı bir sırıtışla.

"Hayır. Sadece manyetik bir acil durum çatı lambası."

"Belki de camınızı indirip siren sesleri çıkararak ciddi olduğunuzu anlamalarını sağlayabilirsiniz," diye masumane bir şekilde önerdim.

"İkinizden de nefret ediyorum. Yüzünüze yumruk atardım ama asla kabul etmediğim bir işe gitmem gerekiyor. Neden?" Levi bana ve Cam'e işaret etti.

"Çünkü kardeşleriniz tam birer pislik," diye gururla ilan ettik.

"Hukuk ve düzeni yeniden sağlarken iyi eğlenceler!" diye seslendi Zoey, adam iki orta parmağını da bize doğru uzatarak giderken.

"Sizi çok seviyoruz," dedi annem.

Babam kapıyı arkasından çarparak kapatırken, "Sakin scooter'a çarpma," diye uyardı.

"Bu kadar yeter," dedim son vidayı da braketten geçirerek duvara takarken. Diğer herkes kas ağrılarını dinlendirmek için gitmişti. Ya da Levi'nin durumunda olduğu gibi, Büyük Scooter Olayı'ndan kalan sekiz kiloluk evrakla ilgilenmek için.

Zoey yatağından, "Ben hep bu tür donanımların sadece fazladan parçalar olduğunu düşünürdüm. Biliyorsun, Lego setlerindeki gibi," dedi.

"Duvar ankrajları fazladan parça değil. Mobilyayla ilgili korkunç kazaları önlerler." Kitaplığı göstermek için hafifçe salladım.

Zoey, tekrar uykuya dalmış olan Nana'nın yanında yüzüstü yatarken, "İster inanın ister inanmayın," dedi, "henüz korkunç bir mobilya kazası geçirmediğim." Çenesini ellerinin arasına almıştı ve ben onun yeni kitaplığını, onunla daha fazla vakit geçirme isteğimden

değil , tamamen iyi niyetimden monte ederken dikkatle dinlemişti.

"Ve artık kesinlikle yapmayacaksın. Dostluk bunun içindir."

"Arkadaşlar." Dudaklarını büzdü. Eve sipariş ettiği tavuk parçaları ve hazır makarnadan oluşan akşam yemeğinden sonra yüzü kızarmıştı. "Ortaokuldan beri erkek arkadaşım yok."

"Ben '*erkek arkadaş*' terimini tercih ederim. Eski sevgililerinizden herhangi biriyle arkadaş değil misiniz?"

Zoey şaşkınlıkla güldü. "Eski sevgililerimden bazılarını tanısaydın, bunun neden tamamen saçma bir soru olduğunu anlardın."

Başka seçeneğim yokmuş gibi yatağa onun yanına uzandım. Bedenim onu yanımda tutmak isterken, kafamda alarm zilleri çalıyordu. Horlayan köpeğimi aramızda tutmaya dikkat ederek ellerimi başımın altına koydum. "Bana birkaç örnek ver."

"Pekala. Şöyle ki, seksenler cover grubu çalan, beş para etmez gitarist Keith vardı. Benden daha çok saçı vardı ve düşünlerde, bar mitzvahlarda çalmasına rağmen, hayran kitlesine sahip olmaya hakkı olduğunu düşünüyordu. Sonra yatırım danışmanı Darren vardı. Barda başka biriyle flört ederken tanıştık. Kız tuvalete gittiğinde, ona flört taktiklerinin zayıf olduğunu söyledim. Meğerse sadece dikkati kısa değilmiş, nişanlıymış... evlenmek üzereymiş ve ayrıca içeriden bilgiye dayalı işlem yapıyormuş."

"Bu adamların bu kadar berbat olduğunu biliyorsan neden onlarla çıkıyorsun?"

"Bilmiyorum. Sanırım sadece kırıldım," dedi kayıtsızca.

"Disko."

Gözlerini devirdi. "Pekala. Şey, sanırım belki de beni şaşırtamayacakları için. Ne beklemem gerektiğini tam olarak biliyorum ve onların gidişinden rahatsız olmuyorum."

"Zoey, akıllı bir kızsın. Tüm flört geçmişinin böyle olduğuna inanmayı reddediyorum."

İç çekti. "Bir zamanlar bir adam vardı, Sam. Çok yakışıklı, çok sorumluluk sahibi." Gözlerini bana dikti. "Düşününce, sen de biraz onu hatırlatıyorsun. Her zaman doğru olanı yapıyordun. Neyse, ciddi bir ilişkiydi... en azından benim için. Ama üniversiteydi ve üniversitede ancak belli bir noktaya kadar ciddileşebilirsin. Aşık olduğumu sanıyordum. O ise benim ona veremeyeceğim şeylerden

daha fazlasını, benden ise daha azını istiyordu. Benden ayrıldı ve o kadar yıkıldım ki, bir daha asla o durumda olmak istemediğimi anladım. En azından kendi ayaklarımın üzerinde durmayı öğrenene kadar."

"Anlaşılan o ki, bu hikayede çok daha fazla ayrıntı var," diye belirttim.

"Evet, neyse, yeni başlangıcımı eski bir acıklı hikayeye lekelemeyelim. Eş bulma işi nasıl gidiyor?" diye sordu, konuyu değiştirerek.

"Yeni kiracımın kitaplığının altında ezilmemesi için çok meşguldüm, bu yüzden avlanmaya pek vakit bulamadım."

"Hemen işe koyulsanız iyi olur. O spermiler de gençleşmiyor," diye takıldı.

Yatak arı kovanından yapılmış gibi yataktan fırladım. *Sperm* kelimesi pek seksi bir kelime değildi ama Zoey'nin ağzından bunu duymak, birlikte yatakta uzanırken, sınırın çok yakınındaydı. Resmen ateşle oynuyordum.

"En iyisi ben gideyim. Yapmam gereken işler var."

"Yemek pişirmek ve aileyle kaliteli zaman geçirmek gibi şeyler mi?" diye espri yaptı.

Mesela Zoey Moody ile spermilerim arasına biraz mesafe koymak gibi.

Seksi bataklık canavarı

Zoey

"Hadi ama. İsteddiğini biliyorsun," diye teşvik etti Wes.
"Beğeneceksin. Söz veriyorum," diye temin etti Harry göz kırparak.

İnledim. "Bu, hayatımda yaşadığım en tuhaf akran baskısı."

Isla, "Sadece elini uzat," diye tavsiye etti.

"Hayatım nasıl bu hale geldi?" diye feryat ettim, avucumdaki kuru yem tanelerini beni ezdiğinde fark etmeyecek kadar büyük bir çiftlik hayvanına uzatırken. Elim koptuğunda gerçekten çok özleyeceğimi biliyordum.

Saçma bir isim olan "Gaz Patlatıcı 2000" lakaplı Holstein cinsi inek, siyah-beyaz gövdesini ağır ağır bana doğru sürdü. Otomatik olarak iki adım geri çekildim, bu da ineğin hızlanmasına neden oldu.

Wes, eğlendiğini gizlemeye çalışarak, "Sana zarar vermez," diye söz verdi.

"Üzerine yanlışlıkla basmadığı sürece sorun yok. Çok ağır," diye uyardı Harry, yaklaşan inek beni otlak çitine doğru sıkıştırırken.

Gözlerimi sıkıca kapattım, hayatımın sonuyla yüzleşmeye hazırlanıyordum. Ölümümün her zaman hayvanlarla ilgili olacağını biliyordum. "Fikrimi değiştirdim! Kasabanın halkla ilişkiler sorumlusu olmak istemiyorum!"

İşte bu yüzden bu karmaşaya düştüm. Frank ve Pep, kâr amacı gütmeyen çiftlik sığınağı projelerine yardım edeceğim için bana mülklerini gezdirmekte ısrar etmişlerdi. Pazar günüydü ve Laura'nın çocukları, kesinlikle benim trajik ölümümle sonuçlanacak olan bu tura

gönüllü olmuşlardı.

Ama beklediğim ezilme sesi hiç gelmedi. Sadece avucuma değen ıslak, kadifemsi bir dokunuş oldu. Bir gözümü açtığımda ineğin elimdeki yem tanelerini özenle yediğini gördüm.

"Ahhh! Fart Blaster 2000 senin gergin olduğunu biliyor ve nazik davranıyor," diye belirtti Isla.

"İnek yemi bitene kadar böyle devam eder, sonra da bütün kolumu yer," dedim saldırıya hazırlanarak.

Harry, "Büyükbabam ona terapi ineği diyor çünkü üzgün olup olmadığınızı, korkmuş olup olmadığınızı veya oynamak isteyip istemediğinizi anlayabiliyor," diye açıkladı. "Sürücü ehliyeti sınavında başarısız olduğumda, tarlada otururken neredeyse beni ezecekti."

"Bu hikayeyi paylaşmak için uygun bir zaman değil dostum," diye belirtti Wes.

Yemekler bitmişti ve Fart Blaster, ifadesiz kahverengi gözleriyle bana bakıyordu. "Moo?"

"Ah! Hazel'e yakılmak istediğimi söyleyin!" diye çılgılık attım kollarımı başıma örterken.

Beklediğim gibi, çiftlik hayvanı tarafından işlenen cinayet yine gerçekleşmedi.

Isla kıkırdadı. "Sadece onu sevmeni istiyor."

"Köpek gibi mi?" diye sordum.

"Evet. Onu daha iri bir Melvin gibi düşün," diye önerdi Harry.

"Bu hayvanın karnını okşamayacağım," dedim, memeye dehşetle bakarak. Bir ineğin kaç tane meme ucu olduğunu öğrenmek *istemiyordum*.

Tam o sırada, Frank ve Pep'in beagle cinsi köpekleri Melvin ve Bentley, birbirlerine ait olması gereken birer sopa taşıyarak gururla koşarak geldiler. Harry, Melvin'in kocaman ağzından minik dalı zorla alırken, Wes de Bentley'nin yapraklı ağaç dalını kaptı. Çocuklar ikisini de otlakın derinliklerine fırlattılar ve köpekler de neşeyle havlayarak peşlerinden koşmaya başladılar.

Fart Blaster'ın burnuna hafifçe dokundum. Hmm. İneklerin yumuşak ve tüylü olduğunu kim bilebilirdi ki? Fena değildi...

"Bak! Arkadaş ediniyorsun," dedi Isla.

Wes, "Yeni alpakalarla tanışmak ister misin?" diye sordu.

"Dikkat edin. Çok tükürüyorlar," diye uyardı Harry.

"Alpakalara hayır diyorum. Peki sizler güneşli bir bahar pazar günü çiftlikte ne yapıyorsunuz?" diye sordum, dev ineği okşamaya devam ederken.

Gençliğimde pazar günlerimi kahve dükkanlarında baristalara hayranlık duyarak ya da arkadaşlarımla evlerinde abilerine hayranlık duyarak geçirirdim. Ama Story Lake'in çiftlik hayatının belli bir estetik çekiciliğe sahip olduğunu ben bile kabul etmek zorundaydım. Nisan güneşi, yemyeşil otlakları sıcaklıkla yıkıyordu. Ağaçlar taze, yeni yapraklarını sergiliyordu. Ve gökyüzü, memleketimde hiç görmediğim türden bir maviydi. Baharın burada, geleneksel olarak sadece yazlık elbiselerin geri dönüşü ve park halindeki arabalardaki polenlerle işaretlenen Manhattan'a kıyasla bambaşka bir havası vardı.

Harry, çitin en üst korkuluğuna oturup, "Ailece çalışma günü," dedi.

"Ayda bir pazar günü gelip çiftlikte yardım ediyoruz. Amcalar da başka bir pazar günü geliyor. Annemle babam her zaman bize çalışmanın değerini anlamamızı istediklerini söylerlerdi, ama biz onların bu fikri ücretsiz çocuk bakımı için benimsediklerini düşündük. Büyükbabam ve büyükannem de bunu sorun etmediler çünkü bu ücretsiz çocuk işçiliği demekti," diye açıkladı Wes, ineğin kalçalarına hafifçe vurarak.

"Bundan ne elde ediyorsunuz?" Fart Blaster ağırlığını değiştirdi ve ben kulaklarının etrafını kaşırken bana yaslandı.

"Öğle yemeği," dediler hep birlikte.

Isla sözlerine şöyle devam etti: "Yardım etmek ve açık havada vakit geçirmek çok güzel. Üstelik traktör sürmek de oldukça eğlenceliydi."

"Bu konuda gerçekten çok yetenekli," dedi Harry. "Büyükbabamın ahıra geri sokmasına izin verdiği tek kişi o."

Kardeşinin yetenekleriyle gurur duyması içimde tuhaf bir ürperti yarattı. Kendi kız kardeşimin benim hakkımda en son ne zaman güzel bir şey söylediğini hatırlayamıyordum. Hatta en son ne zaman mesajlaştığımızı bile hatırlayamıyordum.

"Traktör kullanabiliyorsun, üstelik ehliyetin bile yok? Belki Cam, Hazel'e araba kullanmayı öğretmen için seni işe almalıydı," diye şaka

yaptım.

Isla sırtıttı. "Denemeye çalıştı. Ama benim ücretlerimi karşılayamadı."

"Peki, bu çiftlik kurtarma fikri hakkında ne düşünüyorsunuz?" İnek benden uzaklaşarak ayaklarımın dibindeki otları yemeye başladı, ben de sırtını okşadım. Kuyruğu seğirdi ve umarım mutluluktan dolayı sallandı.

"Bence harika. Gram ve ben her zaman at sahibi olmak istedik ve şimdi birkaç at kurtarabileceğiz," dedi Wes, köpekler geri koşarken ve bu sefer normal boyutlarda bir sopayı paylaşırken onları selamlayarak.

"Bu dedem için de iyi," dedi Harry. "Felç geçirdikten sonra, çiftliği işletmenin günlük işleri çok zor gelmeye başladı. Bu yüzden tarlaların bir kısmını başka bir çiftçiye kiraladılar ve hayvanlara odaklandılar. İşini özlediğini biliyorum. Bir kurtarma merkezi sayesinde, fiziksel işlerin çoğunda yardımcı olacak gönüllüler bulabiliyorlar."

Wes, "Büyükbabam yetki devretmeyi *öğrenirse* ," diye belirtti.

Harry gururla, "Biz Bishop erkekleri son derece inatçıyız," dedi.

Kulakları sağır eden bir anırma sesi konuşmamızı böldü.

"Aman Tanrım! Bu da ne?" diye şaşkınlıkla sordum.

"Bu Pepe," dedi Isla. "Hadi gel! Onunla tanışmalısın. O kadar tatlı ki dayanamıyorum."

"Pepe kim ya da ne?" diye sordum, gençleri ve köpekleri bir otlaktan diğerine doğru takip ederken.

Harry ellerini ağzına götürerek bağırdı: "Hadi ama, Pepe!"

Korkunç bir çığlık daha duyuldu ve kısa, gri bir cisim hızla görüş alanına girdi.

"Bu Pepe. O minyatür bir eşek," dedi Wes.

Isla, "Hazel ona '*Romancing the Stone*' adlı bir filmde esinlenerek Pepe adını verdi. 'Küçük eşeğim' diye bir şeydi herhalde?" diye ekledi.

Şaşkınlıkla nefesimi tuttum. " *Romancing the Stone*'u hiç izlemedin mi? Zavallı, mahrum kalmış çocuk."

Pepe, sanki bir fıçı gövdesine normal boyutlarda bir eşek kafası ve kısa, kibrit çöpü gibi bacakları takılmış gibi görünüyordu. Ve dişleri... Aman Tanrım, dişleri! Sararmış ön dişleri, bir insan bacağını dört

saniyeden kısa sürede kemirebilecek gibiydi.

Köpekler eşği büyük bir coşkuyla karşıladı.

Harry, "Eşekler genellikle köpeklerin yanında güvenli değildir çünkü tilki ve çakal gibi yırtıcılardan diğer çiftlik hayvanlarını korumak için yetiştirilmişlerdir. Bu yüzden o büyüklükteki her şeye tekme atma ve ezme eğilimleri vardır," diye uyardı.

"Aman Tanrım," dedim, Bentley'e doğru tedirgin bir şekilde adım atarak. Melvin küçük bir araba boyutundaydı ve muhtemelen kendini koruyabilirdi, ama bu beagle kesinlikle ezilebilecek büyüklükteydi.

"Sorun yok. Onlar arkadaş," diye söz verdi Isla. "Pepe, Alman çoban köpekleri yetiştirilen bir çiftlikte büyüdü. Yavru köpeklerle birlikte büyüdü ve kendini köpek sanıyor. Onlarla, tam boyutlu eşğimiz Diva'dan daha iyi anlaşıyor."

Pepe, yine korkunç bir eşek selamıyla yanımıza geldi.

"Doğadan böyle bir gürültünün çıkabileceğine inanamıyorum," dedim.

Wes, eşğin sırtına dostça bir tokat atarak, "Onun sesini ta Gage Amca'nın evinden bile duyabiliyorsun," dedi. Bahar havasına bir toz bulutu yükseldi.

Pepe çocukların selamlarını kabul etti ve ardından beklentiyle bana doğru sekerek geldi. Tuhaf derecede sevimli eşek kulakları ancak göğsüme kadar geliyordu. Neşeli ve hayata karşı coşkulu görünüyordu ve *Shrek'teki* eşğe inanılmaz derecede benziyordu.

"Merhaba. Oooof!" Eşğin göğsüme kafa atmasıyla nefesim birden kesildi. "Şey, acıyor!"

Harry yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. O sadece selamlaşmayı böyle yapıyor."

Pepe beklentiyle bana baktı.

"Ne istiyor?"

"Sonsuz sevgin ve şefkatin," dedi Isla.

Sanki sözünü kanıtlamak istercesine, Pepe burnuyla kalçama hafifçe vurdu. En ucuz kot pantolonumu ve üzerine koca bir bardak kırmızı şarap döktüğüm sweatshirt'ümü giydiğime sevindim. "Tamam, daha fazla okşama. Anladım," dedim, uzanıp çekinerek sert saçlarını okşadım. "İğrenç. Toprak banyosu mu yaptın yoksa?"

"Toprakta yuvarlanmayı çok seviyor. İncecik bacaklarının havada

çırpınısını izlemek çok komik," diye açıkladı Isla.

Elimi kot pantolonumun arka kısmına sildim.

Küçük bir motorun kükremesi dikkatimizi çekti. Wes, çiftlik evinin tepesinden yükselen bir toz bulutunu işaret etti ve küçük bir araba büyüklüğündeki o tuhaf küçük hizmet araçlarından biri görüldü. Direksiyonun başında bir adam ve yolcu koltuğunda bir golden retriever vardı.

"Görünüşe göre Gage Amca selam vermeye geliyor," dedi Harry.

Sanki ilgiyi paylaşmak zorunda kalmaktan rahatsız olmuş gibi, Pepe'nin dudakları müstehcen dişlerinin üzerinde aralandı ve kolumu sertçe çekti.

"Affedersiniz efendim, o benim gömleğim," diye yakındım. Uzandım ve kulaklarının arasındaki sert siyah tüyleri karıştırdım, eşek de kolumu bıraktı.

Gage arabayı kapının yanına yanaştırdı ve araçtan indi. Her zamanki gibi sinir bozucu derecede yakışıklı görünüyordu; bu sefer yıpranmış kot pantolon, göğsünün en güzel yerlerini saran bir tişört ve ters takılmış bir beyzbol şapkası giymişti. "*Nefis*" demek istemedim ama kesinlikle öyle düşündüm.

Harry, her zamanki gibi herkesi görmekten çok mutlu olan büyükannesiyile güreşmek için dizlerinin üzerine çökerken, "Merhaba, Gage Amca," diye seslendi.

"Büyükbaba, ahırdaki bölmeleri boşaltmak için yardımına ihtiyacı olduğunu söyledi. Büyükbaba, turu devralmam için beni gönderdi."

Pepe kafasını kolumla vücudum arasına soktu, böylece kolum boynuna dolanmış oldu. "Sanırım yeterince gördüm," dedim alaycı bir şekilde.

"Onu henüz gölete götürmedik," dedi Wes.

"Şimdi oraya doğru yola koyulalım. Hadi bin," dedi Gage bana.

En azından bir araçta olsaydım, bir çiftlik hayvanı tarafından parçalanma ihtimalim daha düşük olurdu.

"Tur için teşekkürler. Hoşça kal, Pepe."

Eşek umutsuzca kapıya kadar beni takip etti.

"Belki bir ara Angelo'nun yanında karşılaşırsınız?" diye sordu Harry umutla.

"O senin için çok yaşlı ve senin seviyenin çok üstünde," diye

azarladı Gage.

Harry sırtıttı. "Yüksek hedefler koymayı severim."

Gage başını salladı ve şapkasını düzeltti. "O flört taktiklerine başlamadan önce içeri gir."

Kapıyı tamamen rezil olmadan açıp tekrar kapatmayı başardığım için kendimi tebrik ettim ve Gage'in yanına oturdum. Nana da nezaketle aracın arka koltuğuna geçmişti.

"Bunu gerçekten yapmak zorunda değilsin," dedim. "Bence bu hafta sonu Zoey ile yeterince zaman geçirdin ve anne baban için bir plan hazırlamak için fazlasıyla yeterli bilgiye sahibim."

"Seni şimdi eve götürürsem, ahır temizliğine mecbur kalacaksın ve sen de bok küremekten hoşlanacak tipe benzemiyorsun."

"Haydi gölete!" diye büyük bir edayla duyurdum.

"Bunu söyleyeceğinizi tahmin etmişim," dedi.

Emniyet kemerimi takmamı bekledi, sonra vitesle takıp bizi güneşe doğru yönlendirdi. Yüzümdeki sıcaklığın tadını çıkardım ve yolun her iki tarafında uzanan tarlaları izlerken koltuğa yaslandım. Pazar günümü geçirmek için alışkın olduğum bir yöntem değildi ama itiraf etmeliyim ki, tamamen berbat da değildi.

Tepenin zirvesine çıktığımızda sessizliği bozan Gage, "Söylediğin bir şey hakkında düşünüyordum," dedi.

"Bir sürü şey söylüyorum. Bunları benim için özetlemeniz gerekecek."

"Benden hoşlanmadığımı söyledin."

Nana başını aramızdan geçirip mutlu bir iç çekişle omzuma yasladı. "Şey, evet. Buna benzer bir şey hatırlıyorum." Normal bir çamaşır yıkama programının inek sümüğü, eşek tozu ve köpek salyasını temizleyip temizlemeyeceğini veya bilmem gereken endüstriyel bir çiftlik yıkama programı olup olmadığını merak ettim.

"Senden hoşlanmıyorum diye bir şey yok," dedi.

"İyi bilmek güzel. Bu arada, kıyafetlerinizdeki hayvan lekelerini çıkaran özel bir çamaşır deterjanı kullanıyor musunuz?"

"Ben ciddiylim."

"Ben de."

"Normal deterjan yeterlidir."

"Harika," dedim, Nana'nın boynunu okşayarak.

"Sadece yanlış anlaşılmalari düzeltmek istedim. Senden hoşlanmadığımı düşünmeni istemiyorum."

Köpeğin yüzünün üzerinden baktım. "Ama bana karşı gösterdiğin dostluk, kelimenin tam anlamıyla tüm dünyaya gösterdiğin dostluktan çok daha az."

Parmakları direksiyonda sessiz bir ritim tutuyordu ve ben de sırtışıma görmesin diye arkamı döndüm. Gage rahatsızdı, ben ise bundan keyif alıyordum.

"Bu biraz canımı acıtıyor," dedim sesime titreyerek.

"Kahretsin, Zo. Özür dilerim. Ben sadece... Sen sadece..."

"Şaka yapıyorum. Rahatla. Beni sevmek zorunda değilsin. Yani, bazen daha nazik olabilir miydin? Elbette. Ama bana bir daire *verdin* ve taşınmama yardım ettin. Ve bazen de kaba davranmadığın zamanlarda benimle flört ediyorsun. İlişkimizden tamamen memnunum."

"Size bir açıklama borçlu olduğumu hissediyorum." Bizi ana patikadan daha küçük, daha engebeli bir patikaya yönlendirdi.

"Eğer bu açıklama, beğenmediğiniz tüm kusurlarımı anlatmayı içeriyorsa, 'Bay Darcy' meselesini tamamen atlamayı tercih ederim."

Yoldan sapıp tarlaya girdi. Önümüzde, güzel bir ağaçlık alanın yanında küçük bir su birikintisi gördüm.

"Buraya ilk taşındığınızda sizi... rahatsız edici derecede çekici buldum," diye devam etti.

Ona doğru döndüm. "Anlıyorum. Buraya geldiğimden beri daha az çekici mi oldum?"

"HAYIR."

"Ve '*rahatsız edici*' derken neyi kastediyorsunuz? Bir iltifatı alıp hakarete çevirmeyi çok iyi biliyorsunuz."

"Sana bir baktım ve çatıdan düştüm. Sen bana böyle bir etki *yaptın*. Ve plana uymadığın için mesafemi korumanın daha güvenli olacağını düşündüm. Seni sevmediğim gibi görüldüğümün farkında değildim. Sen sevimlisin. Son derece sevimlisin."

"Sanırım yeniden iltifat etme eğilimine doğru ilerliyoruz."

Araçını göletin yanına park etti ve motoru kapattı. Nana araçtan atladı ve çeşitli bitkilerin üzerine işemeye başladı. Gage, "Bak, kalıcı bir şey aradığımı zaten biliyorsun," dedi.

"Ve zaten *kalıcı perma* işleminin bende kurdeşen yaptığını biliyorsun," diye ekledim.

"Söylemek istediğim şey şuydu: Sen tam bir dikkat dağıtıcısın."

Saçlarımı teatral bir şekilde kabarttım. "Fark ettiğiniz için teşekkür ederim. Ayrıca, benden ve karşı konulmaz kadınsı cazibemden kaçınmaya çalışıyorsanız neden bana bir daire kiraladınız ki? Yani, tam bir acemi hatası."

"Bununla ilgili baş belası olacağını biliyordum," diye yakındı.

"En iyisi büyükannenle konuşsan," diye uyardım. Söz konusu köpek, su kenarında burnunu gezdiriyordu.

"Ah, sana sesleniyorum, Felaket."

"Ben de seni çıplakken düşünüyorum, Gage," diye itiraf ettim kinle.

Gözlerini kapattı. "Tanrım."

"Evet, bir dahaki sefere başınızın üstünde duş alırken beni duyduğunuzda *bunu* düşünmemeye çalışın," diye şaka yaptım. "Peki, bu şirin küçük bataklığın önemi ne?" Elimle göletin yönünü işaret ettim.

"Annem birkaç ördeği kurtarıp buraya getirmek istiyor. Oraya bir piknik çadırı kuracağız—Nana, hayır!"

Nana görünüşe göre suya bakmaktan sıkılmıştı, çünkü koşarak suya atladı ve beceriksizce karın üstü sığ suya düştü.

"Kahretsin. Dün resmen banyo yapmıştın," diye yakındı Gage, direksiyonun arkasından inerken.

Köpek, daha derin sulara doğru neşeyle yüzerken hiçbir pişmanlık belirtisi göstermedi. Gage'in de hakkını vermek gerekirse, yavaşlamadı. Hayır, sadece şapkasını ve tişörtünü çıkardı, başının üzerinden geçirdi ve doğruca suya daldı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum gülerek.

"Onu sürükleyerek çıkarmadığım sürece asla çıkamayacak. Çok kötü olmak diye bir oyun oynuyor," diye seslendi Gage, hayatının tadını çıkarıyor gibi görünen golden retriever cinsi köpeğin peşinden zorlukla ilerlerken.

"İçeride yılan var mı?"

"Ben nereden bileyim ki?"

"Yılan suyuna benziyor."

UTV'den indim ve telefonumu video moduna alarak temkinli bir şekilde yaklaştım.

"şu anda beni gerçekten videoya mı çekiyorsunuz?" diye homurdandı Gage.

"Bunu bir tür kutsal alan içeriği olarak düşünün," dedim neşeli bir şekilde. "Anne babanız ilk paylaşımlarıyla viral olabilirler."

"Siz iki kızıl saçlı ortaya çıkmadan önce hayatım çok daha kolaydı."

Gage, başka olumsuz bir şey söyleyemeden sendeledi ve yüzünde "lanet olsun" ifadesiyle suya daldı. Nana hemen yn değiştirdi ve durumu araştırmak için geri yzdd. İnsan babası nefes nefese su yüzüne çıktı ama parmaklarını onun tasmaşına geçirmeyi başardı.

"Bence o suyu imemelisin," diye seslendim.

"yle mi? şey, itaat eğitimine beş yüz dolar harcadıktan sonra her su birikintisinden köpeği çıkarmak zorunda kalmamalıyım bence." Keyifle sırılsıklam olmuş köpeğe baktı. "ağırma komutun hâlâ berbat."

Nana'nın gücenmiş gibi bir hali yoktu.

Gage, içinden küfürler savurarak köpeği de peşinden sürükleyerek kıyıya doğru ağır adımlarla geri döndü.

Çamurlu göletin kenarında onunla buluştum ve tişörtünü ona uzattım. Tişörtü elimden kaptı ve kaslı omzuna attı. Islak ve tişrtsz Gage Bishop oldukça ilginç bir görüntü oluşturuyordu.

"Sakın gülmeyi aklından bile geçirme, yoksa seni kaldırıp suya atarım," diye uyardı.

"Böyle bir şeyi aklımdan bile geçirmem," dedim, telefonumu cebime koyup ellerimi teslim olurcasına havaya kaldırdım.

"Lanet olsun Nana," diye homurdandı Gage, köpek ayaklarını yere sağlamca basıp geriye doğru çekerken. "Bu sefer kazanamayacaksın."

Ama kader Gage'in yanında değildi. Çünkü Nana tasmaşından geriye doğru kaymayı başardı. Ancak suya geri dalmak yerine, kendini kıyıdaki nemli, pis kokulu çamura attı. Kızıl tüylerinin tüm izleri kaybolana ve yerini sırtan ıslak bir çamur canavarına bırakana kadar defalarca yuvarlandı.

"Aman Tanrım," dedim.

"Bitti mi?" diye sordu Gage, ellerini beline koymuş, sanki bir

çocuğun öfke nöbetinin geçmesini bekliyormuş gibi köpeğine.

Nana oturdu ve neşeli bir şekilde havladı. Tahminime göre kuyruğu arkasında çamurlu dalgalar oluşturunuyordu.

Gage, "Birkaç adım geri atmak isteyebilirsiniz," diye uyardı.

"Ben mi, yoksa o mu?" diye sordum.

Nana, vücudunu şiddetle sallayarak onun yerine cevap verdi ve bu hareketle etrafa, beni de içine alan etkileyici bir alana çamur sıçrattı.

"İğrenç!" diye inledim, soğuk ve ıslak çamur başıma, yüzüme ve göğsüme çarptığında.

Şap. Şap. Şap.

Gage sırtı bana dönük, elleri hâlâ belinde, başı öne eğik bir şekilde duruyordu.

"İyi misin—" Ağızımdan bir çamur parçası tükürdüm. "İyi misin?" diye sordum.

"Dürüst olmak gerekirse, Zoey? Şu anda sadece hayatımdan nefret etmemeye çalışıyorum."

Yavaşça döndü ve ben elimi ağızıma kapattım. Adamın her yeri sulu kahverengi çamur içindeydi. *Her yeri çamur içindeydi*. Nana kendinden son derece memnun görünüyordu ve bana doğru koştu.

Tüm çabalarıma rağmen kahkaha ağızımdan kaçtı. "Bunun için beni suçlayamazsın. Köpeğini çamur banyosunda çıplak yüzmeye ben zorlamadım."

"Hayır. Ama eğer sizi bu tura götürmek için görevlendirilmemiş olsaydım, baştan aşağı balçık içinde olacağımı sanmıyorum."

"Evet, bence bu, seni bunu yapmaya zorlayan annenin suçu. Ayrıca, özür dilerim. Seni gerçekten ciddiye almaya çalışıyorum ama sadece gözlerinin beyazını ve dişlerini görebiliyorum ve sana 'Seksi Bataklik Canavarı' demeye başlamak istiyorum."

Tişörtünü omzundan hızla çekti, temiz ve kuru bir köşe buldu ve yüzünü sildi, ki bu bana çok komik geldi.

"Kendini çok daha iyi mi sanıyorsun? Sanki Jackson Pollock sadece kahverengi tonlarıyla resim yapmaya karar vermiş gibisin."

"Öyle bir şey değil—" diyecekken, elli beş kiloluk çamurlu bir golden retriever üzerime atıldı.

Normal şartlar altında muhtemelen dengemi koruyabilirdim. Ortaokulda ilk öz savunma dersimi almıştım, bu yüzden bir saldırıya

nasıl karşı koyacağımı biliyordum. Ama ayakkabılarımın altındaki zemin bataklık ve kaygandı. Yerçekimiyle olan mücadelemi kaybederken, yavaş çekimde geriye doğru devrildiğimi hissettim.

Vücut büyüklüğünde bir su birikintisinin içine sırt üstü düştüm. "Lütfen, *lütfe*n bunun bir çamur birikintisi olduğunu söyleyin, inek idrarı nehri değil," diye fısıldadım.

Nana üzerime atıldı, kirli patilerini tam göğsüme bastırdı ve nefesimi kesti.

Köpek göğsümden kayboldu ve Gage'in alaycı gülümsemesi yüzümde belirdi. "Ne diyordun?"

Nefesimi zorlukla verdim. "Ouch. Onu itaat okuluna mı yoksa sapkınlık okuluna mı gönderdiğinizden emin misiniz?"

"Paramın iadesini talep edeceğim."

Uzattığı elini tuttum ve beni ayağa kaldırmasına izin verdim. Göğüs ucu bandı gibi duran, mükemmel yerleştirilmiş iki pati izim vardı. Ön tarafımın geri kalanı çamurla kaplı bir sanat eseri idi. Saçlarımdan topuklarıma kadar olan sırtım ise belirgin şekilde daha... yumuşaktı. "Bu durumda ne yapacağımı bilmiyorum. Daha önce hiç bu kadar kirlenmemiştim," diye itiraf ettim.

"Buna inanmakta zorlanıyorum," dedi Gage, yıldırım hızıyla Nana'yı yakalayıp tasmağını tekrar takarken.

"Şu an benimle flört *etmiyorsun* . Özellikle de mantar yetiştirebileceğin bir şeye benzediğim şu anda."

"Hadi, gidip biraz temizlenelim," dedi Gage.

Emin misin o kişi sen değilsin?

Zoey

Saçımdaki çamuru nasıl çıkaracağımı hâlâ anlamaya Gage bizi **çalışırken** pencereli, iki katlı, kırmızı tahta ve çıta kaplı bir ahırın yanında durdurdu. Yanında garaj kapıları olan daha küçük bir bina daha vardı.

"Şey... Neredeyiz?" diye sordum, şaşkınlıkla kaşlarımı çatarak.

"Evim."

Nana aracın arkasından atladı ve kuyruğunu sallamaya devam ederek küçük yan verandaya doğru koştu ve kapının yanına oturdu.

" Ahırda mı yaşıyorsunuz? Biliyorum, patolojik olarak uyumsuz olmamızın tüm nedenlerinin bir listesini tutmuyoruz, ama tutsaydık, bu listenin en başında yer alırdı."

"Burası dönüştürülmüş bir ahır," dedi kuru bir şekilde.

Dışarı çıktık ve yapının yanına doğru yaklaştık, giderken çamur ve sapırtılar çıkardık. "Sizinle birlikte kaç hayvan yaşıyor?"

"Verandada sadece bataklık canavarı var." Önündeki iki basamağı çıkmam için işaret etti.

"Böyle içeri giremem." Çaresizce kendimi işaret ettim. "Gerçek bir ahıra böyle girmezdim."

"Rahat ol. Çiftlikte büyürken ortalığı nasıl kontrol altına alacağını öğrenmeden olmaz." Beni verandaya doğru itti ve kapıyı açtı. Büyükanne içeri fırladı ve ben de onu takip ettim.

"Burası *çamaşır odanız* mı?" diye sordum, kapının karşısındaki çamaşır makinesi ve kurutma makinesini görünce. Arka duvar doğal ahşap dolaplardan oluşuyordu ve arka bahçenin çarpıcı manzarasına

sahip büyük bir pencerenin altında garip görünümlü bir lavabo vardı. Odanın ortasında uzun, ince bir ada tezgahı bulunuyordu.

"Burası daha çok bir giriş holü ve çamaşırhane gibi."

Nana neşeyle bir kez daha başını salladı ve etrafa çamurlu su sıçrattı.

"Kelimenin tam anlamıyla," diye mırıldandım kendi kendime.

Gage dolaptan bir havlu çıkardı ve bana uzattı. "Kıyafetlerini burada bırak. Buna sarınıp duşa gidebilirsin. Yatak odası şurada," dedi, önünde köpek kapısı olan kapıyı işaret ederek.

"Şeyyyy." Havluya sanki daha önce hiç havlu görmemişim gibi baktım.

"Bana benden utanmaya başladığını söyleme sakın," diye takıldı.

"Pfft. Ben mi? Utangaç mıyım?"

"İstersen dışarıda hortumla yıkayabilirim," diye muzip bir sırıtışla teklif etti.

"Duş iyi gelir," dedim, havluyu elinden alarak. "O zaman sanırım soyunmalıyım?"

Sırttı ve arkamdaki kapıyı işaret etti. "Banyoda üzerini değiştirebilirsin."

"Ne kadar da kaba birisin," dedim kapıyı açıp içeri girdiğimde küçük, kullanışlı bir tuvaletle karşılaştım.

"Neredeyse boğulurken bana güldüğünüz için bu da intikamınız," diye seslendi musluğu açarken.

O sinir bozucu adamın ve hain köpeğinin yüzüne kapıyı çarptım.

Havluya sarınmış halde dışarı çıktığımda, Gage, Nana'yı o garip lavaboya kaldırmış ve musluktan su püskürtüyordu.

"Aa! Bu bir köpek partisi," diye belirttim.

Omzunun üzerinden bana baktı ve beni baştan aşağı yavaşça süzdü. "İşe yaraması çok önemli."

Nana, dövme bakır lavaboda keyifli bir şekilde oturmuş, kuyruğunu yere vururken Gage de tüylerindeki çamuru dikkatlice yıkıyordu.

"Ona gerçekten kızgın değilsin, değil mi? Sadece eğleniyordu."

Gage, Nana'nın sırlıklam ıslak yanaklarını birbirine bastırdı. "Keşke biraz daha az eğlense de günlerimi onun arkasını temizlemekle geçirmesem. Ama bu aptal suratına kızmak zor."

Nana karşılık olarak yüzünü yaladı, sonra da üzerine fırlattığı çamurun tadını beğenmemiş gibi öksürdü.

"Ben gidip eşyalarınızı karıştırıp duşunuzu bulana kadar siz de bataklık canavarınızı yıkamaya devam edin," dedim ıslak kıyafetlerimi fayansların üzerine bırakarak.

"Domuzları oturma odasından dışarı salma!" diye seslendi, ben de bacağımı köpek kapısına atarken.

" Ne ?"

Bakışları tekrar bana kaydı ve sırtıttı. "Şaka yapıyorum, Zoey."

"Bunu yapabileceğini bilmiyordum," diye takıldım.

Çamur bulaştırmamaya çalışarak, açık renkli parke zeminde parmak uçlarımda yürüdüm. Giriş holü, koyu yeşil dolapları olan şık bir mutfığa açılıyordu. Bir başka mutfak adası daha vardı ve yanında bir yığın kuru malzeme ile birlikte düzgünce basılmış tarifler duruyordu.

Ah, tabii ki Gage Bishop yemek hazırlayan biriydi.

Mutfak, evin ön tarafındaki yemek odasına açılıyordu ve bu oda da arka duvarda yığılmış taşlardan yapılmış bir şömineyle dikkat çeken geniş bir oturma odasına bağlanıyordu. Kalın ahşap kirişler yüksek tavan boyunca uzanıyordu. Rustik ferforje korkuluklu merdivenler ikinci kata çıkıyordu ve merdivenlerin dibinde açık bir kapı vardı.

Büyük bir köşe koltuk, karşısında bir televizyon reklam panosu vardı. Duvarlar sıcak bal rengindeydi. Her şey düzenliydi. Fazla düzenliydi. Adeta bir örnek ev gibi görünüyordu. Birkaç renkli dekoratif yastığa, bir sepet dolusu battaniyeye, birkaç kitaba, fotoğrafa ve sanat eserine ihtiyacı vardı. Belki de tavana gömülü, işlevsel ama sıkıcı spot ışıklarına ek olarak, göz alıcı bir avize de olabilirdi.

"Aha. Yatak odası."

Kremsi, yumuşak halıya basmadan önce ayaklarımda çamur lekeleri olup olmadığını iki kez kontrol ettim. Dört direkli karyoladan komodinlere ve şifonyere kadar tüm mobilyaların uyumlu olduğunu fark ettim. Onun seçtiği krem rengi tonlar yerine mücevher tonlarında ağır kadife perdeler tercih ederdim. Ve yatağın ayak ucuna bir bank, köşeye de bir şezlong eklerdim. Ama herkes benim gibi iyi bir zevke sahip olamazdı.

Banyoya girdiğimde, zeminin ısıtılmalđ olduğunu fark edince neredeyse bayılacaktım. İki adet büyük aynalı lavabo, bir orgi için yeterince büyük bağımsız bir küvet, bir çamaşır dolabı ve giyinme odası gibi görünen ama çoğunlukla bitmemiş alçıpan ve tek bir elbise askısı bulunan bir oda vardı. En iyisi de, vücut masaj jetleri olan fayans kaplı bir duş vardı. On sekiz çamurlu nineyi rahatlıkla içine alabilecek kadar büyüktü.

"Çok teşekkür ederim," dedim, suyu açıp sıcaklığı yükseltirken.

Havluyu attım ve suyun altına daldım. Suyun berraklaşması için üç kez şampuanlamam ve Gage'in duş jeli şişesinin yarısını kullanmam gerekti.

Duştan çıkıp kendimi temiz bir havluya sardığımda, kapının hemen dışında düzgünce katlanmış bir giysi yığını buldum. Tişört ütülü ve beyazdı ve yaklaşık dört beden büyüktü. Ama çamurlu çiftlik kıyafetlerimi tekrar giymekten daha iyiydi. Eşofman altının beli göğüslerime kadar geliyordu ve tüm kıyafet erkek çamaşır deterjanı gibi kokuyordu.

Sessizce yatak odasından çıktım ve Gage'in sesinin geldiği yöne doğru ilerledim.

"Davranışlarına daha çok özen göstermen gerekiyor," diyordu sert bir şekilde.

Yemek odasının köşesini döndüğümde onu mutfak tezgahında, elinde birayla, artık temizlenmiş olan ve köpek maması yemekle meşgul olduğu için ona dikkat etmeyen büyükannesiyile hararetli bir sohbeta dalmış halde gördüm. O da duş almıştı ve üzerinde Philadelphia Eagles tişörtü ve nefis gri eşofman altı vardı.

"Hey," dedim, ıslak buklelerim, makyajsız yüzüm ve sütyensizliğim yüzünden birden kendimi garip hissederek. Bu, seks sonrası bir mutfak buluşması olsaydı daha az tuhaf olurdu, ama bu "fiziksel olarak platonik, yanında aktif bir çekim" durumu oldukça garipti.

"Hey," dedi, yeşil gözleri kıyafetlerinin içinde beni süzüyordu. "Kıyafetlerin çamaşır makinesinde."

"Teşekkürler," dedim, eşofman altındaki penisimin etkileyici hatlarına hayran kalmamaya çalışarak. Nana yemeğini bitirdi ve sanki beni aylardır görmemiş gibi yanıma geldi. Eğilip hâlâ nemli olan tüyelerini okşadım. Coşkuyla geçirdi. "Ve bana kıyafet ödünç verdiğin

için de teşekkürler."

"Sorun değil. Şarap?" diye sordu Gage. Elindeki şişeyi kaldırdı. "Planlanmamış çamur banyosundan sonra bir içkiyi hak ettiğini düşündüm."

"Tanrım, evet lütfen."

Bardağına kahve doldururken telefonu tezgahın üzerinde titredi. Gözlerini devirdi. "Annem seni kaçırdığımdan endişeleniyor."

"Aman Tanrım. Eğer duş alıp *senin* kıyafetlerini giyerek evlerine gidersem, sanki az önce sevişmişiz gibi görünecek. Ve bu şehirde, akşam yemeği vaktine kadar dedikodular her yere yayılacak."

"Ya da," dedi bardağı bana uzatarak, "köpeğim kıyafetlerinizi mahveden sevimli bir pislik gibi görünecek. Unutma, biz bir çiftlikte yaşıyoruz. Annemle babam eve çamur içinde ya da daha da kötü bir halde gelmemize alışkınlar."

Kendimi toparlamak için bir yudum şarap içtim. "Öncelikle, 'ya da daha kötüsünün ne anlama geldiğini bana söylemenizi kesinlikle yasaklıyorum. Ayrıca, burada onlara yardım etmem gerekirken, bizim şaka yaptığımızı düşünmelerini istemiyorum. Onları ciddiye almadığım anlaşılıyor."

Gage tezgaha yaslandı, sırtını lavabonun üzerindeki pencereye dayadı. "Annemle babam çiftliği gezmekten başka bir şey yaptığımızı düşünmeyecekler. Cam ise..." Cümlesini yarım bıraktı.

İnledim. "Aman Tanrım. Hazel bununla çok eğlenecek. Ajan Zoey için harika. Ama özel hayatındaki Zoey için tam bir baş belası olacak."

"Aman Tanrım, bebeğim. Birileri senin o yakışıklı avukatla birlikte olduğunu düşünüyor demek. Burada 'doğru kişiyi' bulması gereken *benim* . Bütün kasaba benim o küçük disko kızıyla birlikte olduğumu düşünürse bunu nasıl yapacağım?"

Şarap kadehinin kenarından alaycı bir gülümsemeyle şöyle dedim: "Kendine 'yakışıklı avukat' dediğine inanamıyorum. Senin adına çok utanıyorum."

"Bana hatırlatır mısın, seni neden evime aldım?" diye sordu öfkeyle.

"Hem bu olaydan hem de 'bana daire vermen' meselesinden sonra, bana aşık olduğunu düşünmeye başladım."

"Size daire vermedim, daire kiraladım," diye savundu.

"Ve belli ki bana aşıksın. Şimdi, evlilik teklif etmeden önce şüphe uyandırmadan beni arabama nasıl geri götüreceğimizi bulalım."

"Bir kez daha üzerinden geçelim," dedi Gage.

Mutfak tezgahında, el çizimi şemasının başına eğilmiştik; önümüzde bir kase salsa ve bir paket tam buğdaylı tortilla cipsi vardı.

Ağızma salsa soslu bir cips tıktırdım. "Tamam. Beni kamyonetinle anne babanın evine geri götüreceksin ve arabamı görmemi engellemek için buraya park edeceksin." Cipslerden birini şemanın üzerine park ettim. "Hey, neden bu kadar çok on kuruşun var?" diye sordum, mutfak tezgahındaki küçük bir kaseyi fark ederek.

"Dikkatinizi dağıtmayı bırakın. İnsanlar para üstü alır. Şimdi plana geri dönelim. Eğer dışarıda birileri dolaşıyorsa, siz arabanıza gizlice binerken ben ve Nana onları oyalayacağız." Bir cipsi ikiye böldü ve cips arabasının yanındaki şemaya koydu. "Herkes ön bahçeden çıkana kadar bekleyeceksiniz."

"Ve anne babanıza turun iyi geçtiğini, birçok fikrim olduğunu ve birkaç gün içinde onlara resmi bir planla döneceğimi söyleyeceksiniz. Bu arada, hiç kimse Hazel'ın kitaplarından birinde yer alacak bir şey yaptığımızı düşünme fırsatı bulamayacak," diye özetledim.

Gage birasını kaldırdı. "Bunun şerefine içelim!"

"Tek bir sorun var."

"Bu da ne?"

"Araba anahtarlarım çantamda... anne babanızın mutfağında."

"Bok."

"Peki. Ya yeğeninize rüşvet verip çantamı gizlice bize getirmesini sağlasak?"

Başını salladı. "Bu bizi gelecekteki şantajlara açık hale getirir. İnanın bana, bu ilk defa olmayacak."

"İsla çok zeki bir kız," dedim.

"İşte bir başka seçenek. Giysileriniz kuruyana kadar bekleriz."

Yüzümü buruşturdum. "Bu... utanç verici derecede bariz bir çözüm."

"Öyle," diye onayladı.

"Öyleyse neden bana tamamen gereksiz, abartılı bir plan hazırlamama izin verdiniz?" diye sordum.

"Beyninde neler olup bittiğini görmek istedim sadece." Saatine baktı. "Yaklaşık bir saatimiz var. Giysilerin kuruyana kadar ne yapmak istersin?"

Kıyafet gerektirmeyen ama eşofman altıyla *yapılan* birkaç şey aklıma geldi. Bu, seks kuraklığımı sonlandırmanın eğlenceli bir yolu olurdu ama muhtemelen en akıllıca hareket olmazdı. Muhtemelen kesinlikle. "Bana kapsamlı bir tur yaptırabilirsin ve gerçekten bir ahırda mı büyüdüğünü söyleyebilirsin," diye önerdim.

"Pekala. Ama önce şarabını ver."

Bardağı uzatırken, "Henüz işim bitmedi," diye yakındım.

"Biliyorum. Ama kulübeden masaya SpaghettiOs'unuzun verdiği tahribatı gördüm. Hiçbir riske girmek istemiyorum." Kahve makinesinin üzerindeki dolabı açtı ve bardağındaki kahveyi bir kupaya boşalttı. Kapağını sıkıca kapattı ve bana geri verdi. "Hadi gidelim."

Mutfaktan çıkarken peşinden gittim. "Çok tatlısın, aşırı titizsin."

Gage, eğlenceli ve eğitici bir tur düzenledi ve ben de bunu Pep ve Frank'e belirtmeyi not ettim; böylece ileride turları onun düzenlemesi konusunda ısrar ederek onu rahatsız etmelerini önlemiş oldum.

Üst katta üç yatak odası, iki tam banyo ve ev ofisi olarak kullandığı rahat bir çalışma odası vardı. Alt katta ise çamurlu gezintim sırasında gözden kaçırdığım küçük odayı gösterdi. Birinci kattaki oturma odasının arkasındaki kapılar, ızgara ve engelli rampası bulunan geniş bir terasa açılıyordu. Ön kapı ise üstü kapalı bir verandaya çıkıyordu.

"Büyükbabamız, babam beş yaşındayken bu orijinal yapıyı inşa etmişti," dedi Gage, parmağını bana doğru bükerek. Yaklaştım ve ayaklarımızın olduğu yere işaret etti. Orada, kenarda, betona kazınmış çocuksu bir *Frank* figürü vardı.

"Ahırda yaşadığın için seninle dalga geçmek istesem de, aile tarihinin bu bölümünü korumak istemen oldukça güzel bir şey."

"Bunu koruyun ve üzerine inşa edin," dedi Gage, ön köşesinde *Cam, Levi, Laura ve Gage'i gördüğüm verandanın uzantısını işaret*

ederek.

Şaraptan mıydı yoksa çamur banyosunun travmasından mı bilmiyordum ama burnum ve gözlerim gıdıklanıyordu. Bazen, asla gerçekleşemeyecek olana duyulan özlem hâlâ ansızın beni ele geçiriyordu.

"Çok şanslısın," dedim, ses tonuma yapmacık bir neşe katarak.

"Biliyorum. Ailen nasıl? Onlardan pek bahsetmiyorsun."

Kolyemdeki disko topu figürüyle oynadım. "Biz sizin kadar yakın değiliz Bishop'lar. Sizde özel bir şey var."

"Bu yüzden bunu biriyle paylaşmak istiyorum," dedi sesi boğuk bir şekilde.

Betona kazınmış isimlerden başımı kaldırıp baktığımda onun daha da yaklaştığını gördüm. Bir an için, mantıksız bir şekilde aradaki mesafeyi kapatıp göğsüne sokulmayı düşündüm. Bu tamamen aptalcaydı. Ben sarımadım. Köpek sahiplenene ve ailelerini seven yakışıklı avukatlardan duygusal desteğe ihtiyacım yoktu.

Gözleri bana dikilmişti, o derin orman yeşili gözleri beni hareketsiz bırakmıştı, o da bana doğru yarım adım daha yaklaştı. Çenesi bir kez daha kasıldı ve yutkunmasını izledim. Masum olamayacak kadar yakın duruyorduk ve o son birkaç santimin de kaybolması durumunda neler olacağını hayal ettim.

"Zo," dedi boğuk, hırıltılı bir sesle.

"Öyle mi?" diye cılız bir sesle sordum. Boğazımı temizledim. "Yani, evet?" dedim daha alçak bir tonda.

"Sen olmadığından emin misin?" diye sordu.

"E-eminim. Neredeyse eminim." Onun ihtiyacı olan kişi olamıyordum ya da istediğini veremiyordum. Ve o an, kendimden neredeyse nefret ediyordum.

Dudakları öpmek için gerçekten çok iyiymiş gibi görünüyordu. Hem de *çok* iyi. Parmakları belimin iki yanından ateşli küçük yalamalar yaptı. İlk hamleyi onun yapmasına şaşırmalı mıyım yoksa heyecanlanmalı mıyım diye düşünürken, ellerimin gömleğinin içinde yumruk şeklinde olduğunu fark ettim.

Boğazımı temizledim. "Bahse girerim kıyafetlerim kurudur," diye gereksiz bir ses tonuyla ilan ettim.

Gage'in çenesi bir kez daha kasıldı, ardından ellerini kalçalarımın

çekti ve bir adım geri çekildi.

Saatine baktı. "Öyle görünüyor."

"Muhtemelen şöyle yapmalıyız—"

"Her ne pahasına olursa olsun birbirinizden uzak durun mu?" diye ekledi.

" *Git* diyecektim ama senin söylediğin şey de kesinlikle doğru."

"Ne kadar zor olabilir ki?" diye mırıldandı.

Ben: Merhaba. Uzun zamandır görüşmedik. Kardeşçe görüntülü sohbet için vaktin olursa haber ver.

Carla Moody: Önümüzdeki birkaç hafta oldukça yoğun olacak. Bir şeye ihtiyacınız varsa, bana mesajla söylemeniz muhtemelen daha hızlı olur.

16

Bunlar meme, kuduz kurtlar değil.

Gage

Ofisimin üst katında oturan kadından kaçınmak sandığımdan çok zordu^{daha}.

Her defasında oradan geçerken bakışlarım ikinci kata takılıyordu; gündüzleri rengarenk perdeler dalgalanıyor, geceleri ise ışık zincirleri parılıyordu. Ofisimde olduğum zamanlarda ise yukarıdan gelen her gıcırta ve ayak sesiyle onun varlığı bana acımasızca ve haksız yere hatırlatılıyordu.

Sonra da kapısına sürekli gelen insan seli vardı. Yarısının kim olduğunu ya da ne yaptıklarını bilmiyordum. Ziyaretleri nadiren uzun sürüyordu ve bina güvenlik kameralarına göre çoğu eli boş gelip bir şeyler alarak ayrılıyordu. İşin içine karışmak istemiyordum ama ev sahibi olarak onunla güvenlik önlemleri hakkında konuşma hakkım olduğunu düşünüyordum. Bunu da, onu öpme isteği duymayacağım kadar uzun süre ondan uzak durduktan sonra yapacaktım.

İlk öpüşmeler hesaplanmış, koreografisi yapılmıştı. Anın romantizmini en üst düzeye çıkarmak için doğru zamanda gerçekleşiyordu. Unutulmaz, anlamlıydı. Yine de kendi verandamda durup, sadece Zoey'nin göz göze gelmesi yüzünden onu neredeyse öpüp öldürecektim.

Ben özdenetimi iyi olan bir adamdım, lanet olsun. Birini *öpmemek* kolay olmalıydı. Şu anda öpmediğim bir sürü kadın vardı. Zoey Moody de istisna olmamalıydı.

Ofisimin dışındaki antreye doğru koştum ve pantolonumdaki talaşları silkelemek için kısa bir süre durdum. Bir saat sonraki

toplantımdan önce duşu çok ihtiyacım vardı, ama önce Declan'ın öğleden sonraki randevumdan önce hazırladığı LLC sözleşmesini gözden geçirmek istedim. Kardeşlerimle olan işlerim ayırdığım zamanı aşmıştı ve geride kalmıştım. Ya öğle yemeğini atlayarak ya da duşta yiyerek telafi etmem gerekecekti, diye düşündüm.

Son bir kez botlarımı yere vurdum ve ofisimin kapısını iterek açtım. Declan bilgisayarının başındaydı, boşluğa dalmış bir şekilde endişe verici bir hızla yazıyordu. Masasının köşesinde duran parıldayan topuklu ayakkabıları güneş ışığında parılıyordu.

"Bunlar ne?" diye sordum, tek elle yazmaya devam ederken uzattığı mesajları alarak.

"Ayakkabı."

"Bunu görebiliyorum. Orada ne yapıyorlar?"

"Zoey benden, onları sattığı kişi gelip parasını ödeyene kadar burada tutmamı istedi."

Burnumun köprüsünü sıktım. Gün boyu biriken sinirlilik doruk noktasına ulaştı. "Ofis ikinci el eşya dükkanı değil."

"Bana çay getirdi," dedi Declan, her zamanki monoton ses tonunda hafif bir savunmacılık sezgisiyle.

"Biz bir hukuk bürosuyuz, kapalı alanda ikinci el eşya satışı yapan bir yer değiliz," diye ısrar ettim. İkinci kattan belirgin bir *gürültü* geldi. "Ve eğer o buradaysa, internette tanımadıkları insanlara saçma sapan şeyler satarak *kendini* öldürttüğü için sorumlu olmalı. Benim çalışmam değil."

"Mesajı resmi bir mektupla iletmemi ister misiniz?" diye sordu Declan, ben öfkeyle ofisime girerken.

"Evet, tabii," dedim.

"Elli sekiz dakika sonra bir toplantınız var," diye seslendi Declan arkamdan.

Kapıyı makul bir sesle kapattım, bunu çoğunlukla kendime, sinirli olmama rağmen dürtülerimi kontrol edebildiğimi kanıtlamak için yaptım.

Masamın başına geçip dosyayı açtığımda bir gürültü daha duydum, ardından boğuk bir çığlık geldi. Zoey'nin penceresini açık bırakıp Goose'un içeri girip etrafa bakması ihtimali aklıma geldi. İçeride bir kel kartal saldırısı olası değil miydi? Evet. Ama Zoey söz

konusu olduğuunda her Şey mümkündü.

"Kahretsin." Kalemi yere fırlattım ve ofisten  ıktım.

"Elli yedi dakika," diye bildirdi Declan, ben ayakkabıları masasından alırken.

"Teşekkür ederim, Declan," dedim kuru bir sesle. "Zamanında döneceğim."

 kinci kata çıkan merdivenleri hızla tırmandım ve Zoey'nin kapısına yumruk atmak üzereyken içeriden yüksek bir inleme sesi duydum. Ya yaralanmıŐtı ya da sevişiyordu. Ve böyle bir duruma denk gelmek istemiyordum.

Durakladım ve dinledim. "Böyle  leceğim," dediğini duydum, ardından bir gürültü daha geldi.

Kapıya parmak boğumlarımla vurdum. "Zoey?  yi misin?"

Bir an duraksadı, ardından kasvetli bir Şekilde "Hayır." dedi.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?"

Uzun bir sessizlik daha oldu. "Evet. Lütfen."

Sesindeki histeri tonu adrenalini yükseltti. "Ne oldu? Kapıyı aç."

"Hazır olmadığınız bir Şeyle karşılaşmak üzeresiniz," diye uyardı.

Eğer dairesine kel kartal soksaydı, çok sinirlenirdim.

"Bunun üstesinden gelebileceğimi düşünüyorum," diye onu temin ettim.

Gülüşü hiç de komik değildi. "Göreceğiz."

"  eri girmeme izin ver, Zoey."

"Ah, tamam. Kilidi açıldı."

Kapıyı iterek açtım. "Kilitleme konusunda konuşmamız gerekiyor..."

Cümlenin geri kalanı, nefesimle birlikte beni terk etti. Beynime giden kan akışı aniden y n değiştirdi ve doğrudan cinsel organıma yöneldi.

Zoey, kollarını başının üzerinde sarkıtarak oturma odasının ortasında duruyordu. Kıvrık saçları yüksek bir atkuyruğundan dışarı fırlamıŐtı. Yanakları kızarmıştı. Şüpheli bir Şekilde spor sütyenine benzeyen bir Şey, göğüslerinin üzerinde sıkıca sarılmış ve bağlanmıştı. * ıplak* göğüsleri.

"Kahretsin," diye fısıldadım.

"Aynen ben de öyle düşünüyorum. Biraz yardım eder misiniz?"

Sanki bir anakonda tarafından boğuluyormuş gibi hissediyorum ve bunu itiraf etmekten gurur duymuyorum ama gerçekten paniklemeye başladım."

Pep ve Frank Bishop, tam anlamıyla centilmen olmasalar da iyi insanlar yetiştirmişlerdi; ancak bakışlarımı kaçırıp kapıyı kapatma hareketim, olması gerekenden en az üç saniye daha yavaş gerçekleşti.

"Neye ihtiyacınız var?" diye sordum kapıya, kusursuz göğüslerinin görüntüsü beynime kalıcı olarak kazınmıştı.

"Bana bir sandviç yapman lazım. *Neye ihtiyacım olduğunu sanıyorsun?* Ölmeden önce beni buradan çıkar!" diye çığlık attı.

"Biraz sakın ol."

"Bunu bana mı söylüyorsun yoksa kapıya mı? Bunlar meme, Gage. Kuduz kurtlar değil."

"Evet, Zoey. Kanıtlar bunların göğüs olduğunu güçlü bir şekilde gösteriyor," dedim, hâlâ kapıya dönük, anlık sertleşmemin de bir an önce yatışmasını umarak.

"Aman Tanrım. Lütfen centilmenlik yapmayı bırakın ve beni buradan çıkarın! Nefes alamıyorum!"

Derin bir nefes aldım ve ona doğru döndüm.

Evet. Hala üstsüzdü ve ben bir türlü kendime gelemiyordum.

Tanrıça gibiydi. Dolgun, damla şeklindeki göğüsleri, bir ustanın sanat eseri gibi sergileniyordu. Penisimin sertliği, bir heykeltıraşın onu ölümsüzleştirmek için seçeceği mermerden bile daha fazlaydı.

Kollarını başının üzerinde sallarken hıçkırarak, "Yardım edin," dedi. "Çok terledim. Çıkaramıyorum."

Duruma bizzat müdahale ettim ve onu çevirdim, böylece hayatımda gördüğüm en mükemmel göğüslerle karşı karşıya kalmadım.

"Tokası nerede?" diye sertçe sordum, omuzlarının üzerindeki kemeri yoklarken. Kemer altı kere kendi üzerine katlanmıştı.

"Öyle bir şey yok. Giymesi kolay, çekmeli bir şeydi, bir daha *asla* giymeyeceğim. Zaten pek destekleyici değildi. Çok fazla sallanıyordu."

"Konuşmayı kes," diye yalvardım dişlerimi sıkarak.

"*Çalışmaya* başlayın."

Başparmaklarımı sırtına bastırdım ve bükülmüş bandın altına kaydirmaya çalıştım ama çok sıkıydı.

"Kıpırdama," diye emrettim.

Ellerimi yanlarına doğru kaydardım ve koltuk altındaki bantın altına girmeye çalıştım.

Panik içinde kıkırdadı ve sığradı. Tayt giymiş kalçası, zonklayan penisime doğrudan temas etti ve ikimiz de donakaldık.

"Şey, gıdıklanıyorum," diye fısıldadı.

"Evet, anladım," dedim görüşüm kararmaya başlarken. Bir kıpırdanma, bir derin nefes daha ve pantolonuma boşalarak kendimi rezil edecektim.

Sonunda, "Spor sütyenimin beni boğmasından paniklemeseydim, gurur duyardım," dedi. "Gerçekten etkileyici hissettiriyor."

"Zoey, artık göğüslerin ve penisim hakkında konuşmayı bırakmanı istiyorum."

"Özür dilerim. Şimdi susuyorum," diye söz verdi.

Parmak uçlarımı bandın altına sokmayı tekrar denedim ama olmadı. Bükülmüş malzeme çok sıkıydı. "Dinle, biraz... içeri girmem gerekiyor. İstersen seni arayıp sorayım—"

"Aman Tanrım, Gage. Daha önce göğüslere dokundun, değil mi? Gerekirse beni motorbotla bile olsan umurumda değil. Sadece beni buradan çıkar!" Sesi histeri sınırına kadar yükselmişti.

"Lütfen 'motorbot' ve 'meme' gibi şeyler söylemeyi bırakır mısınız? Centilmen olmaya çalışıyorum ama bunu hiç kolaylaştırmıyorsunuz."

Zoey, hayal kırıklığıyla homurdanarak bana doğru döndü. Ellerimi tuttu ve göğüslerine vurdu. "İşte. İkinci aşamaya hoş geldin. Şimdi odaklanabilir miyiz?"

Orada, olduğum yerde mihlanmış gibi durdum, dolgun göğüslerini avuçlarımın içine aldım. Teni terden ıslaktı ve meme uçları avuçlarıma sürtünüyordu.

Ellerim refleks olarak sıkıldı ve özür dileyecektim ama en ufak bir pişmanlığım bile yoktu. Zoey'nin nefesi kesik kesik geliyordu, bu da göğüslerinin dikleşmesine neden oluyordu. Benim nefesim yoktu, bunu siyah noktalar görmeye başlayana kadar fark etmemiştim.

Alnımı onun alnına yasladım. "Beni öldürüyorsun, Felaket."

"Öyle mi? Şey, bu sütyen beni öldürdüğüne göre, çifte cinayet olacak galiba," diye titrek bir sesle tısladı.

"Kahretsin," diye mırıldandım. Konsantre olmak için tüm beyin hücrelerimi toplamam gerekti ama hayatımın geri kalanını hayal ederek geçireceğim göğüslerin üzerinden ellerimi kaydırarak, başparmaklarımı göğüs kemiğinin üzerindeki bandın altına sokmayı başardım. Hafifçe çektim, sonra daha sertçe.

"Ah," diye inledi.

"Özür dilerim," dedim ve hizmetimi sonlandırdım.

"Peki, peki ya ben buradan ayrılırsam?" diye önerdi.

" *Sıçramak mı ?*" Bu bir tür kozmik şaka mıydı? Geçmişteki bir hatam yüzünden mi cezalandırılıyordum? Bundan daha kötü bir fikir düşünemezdim.

Görünüşe göre Zoey, kelimenin anlamını anlamadığımı düşündü, çünkü bunu göstermek için yukarı aşağı zıplayıp göğüslerini salladı.

İçimdeki kontrol edilemez bir biyolojik dürtü ellerimi göğüslerine bastırdı. Ağzım sulandı. Penisimin fermuarımın arkasında kasılıp serbest bırakılmayı istediğini hissettim. Beni öldürmeye çalışıyordu. Kan açlığı çeken beynime mantıklı gelen tek açıklama buydu. "Sıçrama yok," diye hırıltılı bir sesle söyledim.

"Harika. Yani böylece öleceğim mi?" Çaresizce kollarını başının üzerinde salladı.

Daha kötü ölüm şekilleri de vardı ama o an onun bu tür bir felsefeye açık olduğunu hissetmedim.

"Makas."

"Ne?" diye sordu.

"Makas. Seni kesip çıkaracağım."

"Evet! Sen bir dahisin! Bende de biraz var... bir yerlerde. Bir düşüneyim. Ah, düşünemiyorum. Oksijenim kesiliyor."

"Odaklan Zoey. Makası düşün." Alnımda ter damlaları belirdi.

"Kahretsin. Bir kutunun içindeler. Muhtemelen kayıp kutu açma bıçağımla birlikte. Kutuları yumruklayarak açıyorum. Aşağıda var mı?" Nefes alışverişi gittikçe hızlanıyordu. "Gage?"

O zümrüt yeşili gözler, korku ve ihtiyaçla yüzüme kilitlendi.

"Lanet olsun," diye mırıldandım. İki elimle boynunun hemen altındaki kumaşı kavradım ve çektim.

Sütyen ikiye ayrıldı ve biz birbirimizden ayrıldık.

"Aman Tanrım!" Zoey eğildi, ellerini dizlerine koydu ve rahat bir nefes aldı.

Bir taş gibi onun koltuğuna çöktüm ve yüzümü ellerimle kapattım. Artık onun kokusunu taşıyan ellerimle. Cinsel organıma uzanma isteğine kapılmamak için dilimi kan tadına kadar ısırdım.

"Peki, ne istiyordunuz?" diye sordu.

"Ne?" Ellerimi indirdim ve onun dimdik durduğunu, ellerini beline koyduğunu, hâlâ lanet olası bir tişört giymediğini, göğüslerinin hipnotize edici bir şekilde inip kalktığını gördüm. Şu anda tek istediğim şey onu kucağıma çekmek ve ikimiz de boşalana kadar o mükemmel pembe meme uçlarını emerken onun üzerimde oturmasını sağlamaktı.

"Kapımı çaldınız. Sanırım bu son derece utanç verici ikinci kaleye yapılan saha gezisinden başka bir şey istiyordunuz."

Çok daha genç, daha masum halimin o merdivenleri tırmandığı zamandan beri sanki bir ömür geçmiş gibiydi. Ellerimi yüzüme sürdüm. "Hiçbir fikrim yok. Ayakkabılarla ilgili bir şeydi. Sana bağırıacaktım."

"Ayakkabılar yüzünden bana bağırıacaktın, öyle mi? Ha, Declan'a bıraktığım ayakkabıları mı kastediyorsun?"

"Evet. Ofisim, bir şeyler satabileceğiniz bir yer değil."

"Bir dükkan mı?"

"Evet. Aynen öyle. Ve benim çalıştığım saçma sapan şeyler satan biri değil. Şimdi Allah aşkına, lütfen üzerinizi örtün de kafama biraz kan geri gelsin?"

Zoey sandalyenin üzerinden mor bir tığ işi örtü aldı ve pelerin gibi üzerine sardı. "Göğüslerimin güzel olduğunu biliyordum ama *bu kadar* güzel olduğunu bilmiyordum. Orta yaşta bir süper güç keşfetmek gibi bir şey."

"Bunu sadece bana işkence etmek için yapıyorsunuz, değil mi?" diye sordum.

Gözlerini devirdi. "Evet, Gage. Bütün dünya senin etrafında dönüyor. Yaptığım her şey senin beni fark etmeni sağlamak için."

"Bu sütyene sıkışıp kalma olayı gerçek hayatta olabilecek bir şey olamaz," diye ısrar ettim.

"Bir dahaki sefere sen ve kardeşlerin içki içerken, 'terli spor sütyenini çıkar' oyununu oynayın ve neler olacağını görün," dedi yanıma çökerken.

"Çok yakın," diye homurdandım.

"Özür dilerim." Benden uzaklaşırken en ufak bir özür dileme belirtisi bile göstermedi. "Hayatımı kurtardığınız için teşekkür ederim. Ve Declan'dan ayakkabılarıma göz kulak olmasını istediğim için özür dilerim. Hazel'ın yayıncısının pazarlama departmanı ile Zoom üzerinden bir görüşme yapıyordum ve görüşmenin daha uzun sürmesi gerekiyordu, ayakkabıcıyı kaçırmak istemedim. Karısı için bir doğum günü hediyesi."

"Neden gardırobunuzu satıyorsunuz?"

"Böylece kötü niyetli yeni ev sahibim, kirayı ödeyemediğimden beni evden atmayacak."

"Zoey," dedim.

"Ne?" dedi meydan okurcasına.

"Eğer paran kısıtlıysa, sana yardımcı olabilirim—"

"Kesinlikle hayır. Hayır kurumu indiriminden faydalanmıyorum. İyiyim. Hazel'ın bir sonraki avans ödemesi başlayana kadar biraz tutumlu olmam gerekiyor. Bu arada, parayla savurgan değilim. Birikimlerim vardı. Sadece uzun zamandır düzenli maaş almıyorum."

"Ne kadar satmanız gerekiyor?"

Omuz silktili. "Şirin ama gerçekten rahatsız edici şeylerle başlıyorum. Şimdilik iyi gidiyor ve beni evden atmak için parayla ilgili hiçbir nedeniniz olmayacak."

"Eğer ihtiyacınız olursa—"

Sözümü yine kesti. "Senden hiçbir şeye ihtiyacım yok."

Yerdeki paramparça olmuş sütyenine dikkatlice baktım.

"İç çamaşırının çıkarılmasının yanı sıra," diye düzeltti.

Saate baktım ve yüzümü buruşturdum. "Pekala. O halde sizden bir ricam olabilir mi?"

"Elbette."

"Düşunuzu kullanabilir miyim?"

"Elbette," dedi, yerden atılmış bir askılı tişörtü alıp başından geçirirken. Ama önce bana muhteşem göğüslerini bir kez daha gösterdi. "Bunu hak ettin."

"Teşekkürler," diye hırıltılı bir sesle söyledim. Aniden ayağa kalktım ve banyoya doğru ilerleyip kapıyı arkamdan sertçe kapattım. "Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin," diye kendi kendime mırıldandım kemerimi çözmeye çalışırken. Kot pantolonumu uyluklarımdan aşağı ittim ve penisim serbest kaldı, sanki bir fıskiye den fışkıran meni sıvısıyla birlikte.

Olimpiyat sporunda altın madalya için yarışmış gibi soyundum, sonra da duş başlığını açtım. Bir saniye sonra altına girdiğimde buz gibi soğuktu. Bir elimi fayansa dayadım, diğer elimle de penisimi kavradım. Deneme amaçlı bir hareket yaptım ve inlememi bastırdım. Bu doğru *değildi*. Bunu yapmamalıydım. Zoey'nin duşunda mastürbasyon yaparken, duvarın diğer tarafında dururken göğüslerinin ellerimde ne kadar sıcak ve dolgun olduğunu düşünmek...

Acınası bir haldeydim. Disiplinsizdim. Saygısızdım.

Gelmeyi planlıyordum...

Boşalmam testislerimin kasılmasına neden oldu. Penisimde elektrik akımı hissettim. İhtiyaç duyduğum zevk, tek bir şiddetli hareketle elde edilebilirdi.

Kapı çalındı. "Hey, Gage? Duşta bira içmek ister misin?" diye sordu Zoey, sesi boğuktu.

"Kahretsin." Hafif, neredeyse duyulmayacak bir hırıltı çıkardım.

Islak saçlarla ve biraz daha kontrol altına alınmış bir libidoyla banyodan çıktım. Suçluluk duymak istiyordum ama yaptığım şeyin mutlak biyolojik gerekliliğinin ötesini görmekte zorlanıyordum. Sorunu halletmeseydim, aşağıya inemezdim, avukatlık görevlerimi yerine getirmekten bahsetmiyordum bile.

Zoey beni oturma odasında karşıladı ve sessizce bana bir bira uzattı.

Onu aldım ve yarısını içtim.

Topuklarının üzerinde geriye doğru yaslandı. "Şeyyyy," dedi garip bir şekilde.

"Evet." Parçalanmış spor sütyeni hâlâ yerde bir yığın halinde

duruyordu.

"Belki de bu durumu kimseye anlatmamalıyız... Eğer göğüslerimi okşaman için seni teşvik ettiğimi öğrenirlerse, yanlış bir anlam çıkarabilirler."

Yutmak üzere olduğum yudum boğazıma takıldı. "Lanet olsun, Zoey."

Bana doğru sırttı. "Sadece şaka yapıyordum. Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim."

"Rica ederim."

"Ve beni elleyip duruyorlar. Kızların uzun zamandır cinsel ilişkiye girmemiş olmaları bir gerçek."

"Zoey," diye bağırdım.

"İşi çok kolaylaştırıyorsun Gage. Çoğu adam şu anda arkadaşlarıyla el sıkışır. Ama sen..." Parmaklarını göğsümde gezdirdi. "Sen iyi bir adamsın."

Bunu sanki bir hakaretmiş gibi söyledi. Ve ben de tamamen kontrolsüz hissetmekten bıkmıştım. Elini kendi elimle yakaladım ve onu bir anda duvara yasladım. Bana keyifle baktı.

"Sevgilim, dış görünüşümle iyi bir insan olmam, yatağa da öyle girdiğim anlamına gelmez."

"Eğer seks istiyorsan, söyle," dedi. "Yatakta ne kadar iyi olduğunu öğrenmek için kalbinin kırılmasını göze almaya hazırım."

Elimi kaburgalarının üzerinde gezdirdim, sonunda dolgun göğüslerinden birinin altına yerleştirdim. "Cinsellikten fazlasını istiyorum. Çok daha fazlasını."

Kendinden emin ve rahat görünüyordu, ama kalbi avucumda gümbür gümbür atıyordu ve göğüs uçları tişörtünün dar kumaşına karşı dikleşmiş noktalar oluşturunuyordu.

"Bu çok üzücü," dedi sonunda.

Zorlanarak elimi ondan geri çektim. "Sen tam bir felaketsin."

Görünüşe göre dünyada beni çaresizliğe sürükleyecek kadar etkileyebilecek tek bir kadın vardı. Ve o, evleneceğim kadın değildi.

Rutin anüs bakımı

Zoey

"İşte Cam, iç çamaşırıyla ön kapıdan çıkıp bir rakunu kovaladı. Yan komşu Felicity gülmekten neredeyse kusacaktı. Neyse ki, açelyalarının arasında kusmadan önce Neighborly için bir fotoğrafını çekmeyi başardı," dedi Hazel, ekranı bana doğru çevirerek. "Hayatımın en güzel sabahı olabilir."

Nişanlısının neredeyse çıplak halini hayranlıkla izlerken başımı salladım. Bishop ailesinin erkekleri gerçekten de iyi yapılydı.

Perked Up'ın vitrinindeki bir masada, aramızda bir yığın fırınlanmış ürünle oturuyorduk. Kahve dükkanının sahipleri Jang ailesi, kedi temalı bir bulmaca seçmişti. Kedi bulmacaları değil, *kedilerin bir arada olduğu* bulmacalar.

Yapbozlar bağışlanmıştı ve kediler de sahiplendirilmeyi bekleyen kurtarılmış kedilerdi. Kağıt üzerinde, bu ikisinin birleşimi bazılarına çekici geleceğinden emindim, ancak gerçeklik sevimli olmaktan çok kaostu. Eyfel Kulesi'nin iki parçasını yerine oturtmayı başarmıştım ki, uzun bacaklı gri bir yavru kedi masaya atlayıp sırt üstü yuvarlandı ve tüm gece gökyüzünü kapattı. Sonunda gitmişti, ama şimdi Brenda adında, hayır cevabını kabul etmeyen iri bir kedi kucağımda horluyordu.

"Hayatın bir aşk romanı gibi. Her şey ilham kaynağı," dedim boş kupama bakarak. Çift espressoyu çoktan içmiştim ve bir tane daha istiyordum. Dün gece iyi uyuyamamıştım. Muhtemelen Okuyucu Haftasonu için bir etkinlik programı oluşturmaya çalışırken çok geç saatlere kadar ayakta kaldığım içindi; bu da oldukça zorlayıcıydı

Çünkü hiçbir işletmeyi nasıl katılabilecekleri konusunda ikna edemiyordum. Ya da belki de Gage'in yetenekli ellerinin gğslerimde olduğu sürekli fantezilerim yüzündendi. Sporcu sütyeni olayı, adamdan her ne pahasına olursa olsun uzak durma kararlılığını kesinlikle alt st etmişti.

Daha fazla kafein yerine şekerli bir şeyler yemeye karar verdim ve Hazel'in elinden bir elma kızartması kaptım.

"İlham kaynaklarından bahsetmişken," dedi imalı bir şekilde.

Ağzıma kocaman bir parça kızarmış hamur işi tıkıştırdım. "Ne?"

"Gage ile aranız nasıl? Duyduğuma göre çiftlik turunuz siz ikiniz yalnızken biraz uzamış."

"Yalnız değildik. Yanımızda köpek itaat eğitimi kampına gitmesi gereken Nana da vardı. Ah! Beni bıaklamayı bırak," dedim kuağımdaki kediye.

Hazel sandalyesine yığıldı. "Hadi ama, Zoey. Bana *bir şey* söyle."

"Biliyor musun, en çok neyi zlyorum? Uydurma şeyler yazıp kitaplara dktğn günleri."

"Evet, ama gerçek hayattan çalmak çok daha kolay."

"Ah, tamam. Ama bu sadece masum kasaba halkına sataşmanızı ve onları eş bulmaya çalışmanızı engellemek için."

Hazel alkışladı. "Yaşasın. Tamam, anlat bakalım. Pep, 'turneden' döndüğünde saçlarının çok dağınık olduğunu söyledi. Jakuzide seks yüzünden miydi acaba?"

"Gage'in jakuzisi yok," dedim kuru bir şekilde.

"Hı hı. Sorun yok. Kurgusal Gage yle yapıyor. Peki seks tam olarak nerede gerçekleşti?"

Uzun, ince, siyah beyaz bir kedi masamızın üzerine atladı, iki yapboz parçasını yere fırlattı ve ardından pencere pervazına oturup rutin popo bakımını yapmaya başladı.

"Cinsel ilişki yaşanmadı. Bana göleti gösterdi ve sorunlu golden retriever cinsi köpeği yüzmeye gitti. O da peşinden suya girip köpeği geri çıkarmak zorunda kaldı. Komik bir durumdu. En azından büyükannesini çamur greşini de programa eklemeye karar verene kadar. İkimizi de mahvetti. Gage bataklık insanları tarafından doğurulmuş gibi görünüyordu."

"Lütfen bana fotoğraflarınızın olduğunu söyleyin."

"Bundan daha iyisi bende var," dedim ve hafta sonundan beri birkaç düzine kez izlediğim videoyu gururla gösterdim.

Hazel'in homurtusu yakındaki müşterilerin dikkatini çekti. "Evet, bu kesinlikle bir kitaba girecek," diye duyurdu. "Peki çamur güreşinden sonra ne oldu?"

"Gage beni kendi evine götürdü, *ayrı ayrı* duş aldık ve sonra eve gittim." Brenda, sanki bir şey sakladığımı biliyormuş gibi bacaklarımı tırmaladı.

"Sabunun kokusu nasıldı? Komodininin içinde müstehcen bir şey buldun mu? Dolap alanı nasıl?"

"Sabununun kokusu, erkek sabunlarının koktuğu her neyse, öyle kokuyordu. Belki de talaş ve testere kokusu gibiydi? Komodininin içini karıştırmadım. Ve dolabının durumu içler acısı. Banyonun yanında koca bir oda var ve içinde sadece bir tane cılız elbise askısı var. Çekmece yok, kanca yok, kadife takı tepsisi yok, boy aynası yok. Sadece tişörtler ve düğmeli gömleklerden oluşan üzgün, sarkık bir askı."

"Hı hı." Birkaç not aldı. "Peki bu seni neden rahatsız ediyor?"

"Kızgın değilim," diye itiraz ettim.

Hazel kaşını kaldırdı.

Brenda pencere kenarındaki kedinin kuyruğuna vurmak için elini uzattı, ancak görünüşe göre bu, kedinin poposuna olan ilgisini kesmesi için yeterli olmadı.

İçimden bir ah çektim. "Birbirimizi bu kadar iyi tanıyor olmamız hiç hoşuma gitmiyor."

"Evet, haklısın," diye neşeyle ısrar etti. "Tekrar senin sinirlenmene dönelim. Onun dönüştürülmüş bir ahırda yaşadığı için mi? Sanki gerçek çiftlik hayvanlarıyla aynı banyoyu paylaşıyormuş gibi değil."

"Hayır. Ev aslında... güzeldi," diye itiraf ettim.

"Peki sonra ne olacak? Çok fazla hukuki terim mi kullandı? Bazen kardeşlerini kızdırmak için böyle yapar."

"Öyle değil. Sadece... kafam karışık."

Hazel, "Ahır evi olan yakışıklı adam seni nasıl şaşırttı?" diye sordu.

Ellerimi çaresizlik içinde havaya kaldırdım ve kucağımdaki kedim mırıldanmaya başladı. "Bilmiyorum. Bütün bu çelişkili duygularım var. Onun bana hiç uygun olmadığını kesin olarak bilmeme rağmen ona

karşı bir çekim hissediyorum. Ve güzel, sağlıklı bir cinsel ilişkiye girmeye tamamen istekli *olsam* da, *o Bayan Doğru'yu arıyor* . Ve benim ilişki kurmadığımı biliyor, ama aramızda yoğun bir göz teması anı oldu ve bana 'doğru kişi' olup olmadığımıdan emin olup olmadığımı sordu ve açıkçası doğru kişi *değilim* çünkü hırka giyiyor ama bir şekilde bunu seksi gösteriyor ve doğru olanın ondan uzak durmak olduğunu biliyorum, ki bunu yapmaya çalışıyordum, ama sonra bir spor sütyenine sıkıştım ve beni kurtardı ve göğüslerime dokundu. Ve şimdi onu düşünmeyi bırakamıyorum."

Hazel, ağzı açık bir şekilde bana bakıyordu, kalemi defterin üzerinde duruyordu.

Pencere kenarındaki kedi, beş dakika önce kendi poposunu yalamış bir hayvan için haksız yere yargılayıcı bulduğum bir ifadeyle bana baktı. Göz temasını sürdürürken, bir köşedeki yapboz parçasına patisiyle vurdu ve onu masadan aşağı sürükledi.

"Bu kadar paniklemene şaşmamalı," dedi Hazel sonunda.

"Korkmadım. Erkekler beni korkutmuyor. Herhalde göletten zehirli bir çamur soludum."

"Açıkçası tek açıklama bu. Peki, ayağa kalkıp bacaklarını beline mi doladın, yoksa onu öpüşebilecek seviyeye indirmek için saçından mı çektin?"

"İkisi de değil. Çamaşırlarla ilgili bir şeyler bağırdım ve o anı mahvettim."

"Pekala, eski Zoey, Gage'in tepesine saldırgan bir dağ keçisi gibi tırmanırdı. Sana ne oluyor?"

"Müstakbel kayınbiraderinizle bir ilişki yaşamamın iyi bir fikir olduğunu ciddi ciddi düşünüyor olamazsınız," diye belirttim.

"Neden olmasın? İkiniz de yetişkinsiniz. Ateşli, seksi, rıza gösteren yetişkinlersiniz."

"İnan bana. O benden çok daha olgun. Biriyle evlenip minibüste çocuk yapmaya hazır."

Elini uzattı ve elimi sıktı. "İşin içine girmek istememenin sebebi bu mu?" Şakacılığı tamamen kaybolmuştu. Sesi artık yumuşaktı.

Başımı salladım. "Bununla çok uzun zaman önce barıştım. İyiyim, söz veriyorum."

"Bence tüm ilişkilerin senin ve Sam'in ilişkisi gibi biteceğini

beklememelisin."

"Hayır," diye ısrar ettim, bunun doğru olup olmadığını bilmeden. Sam beni her zaman ihtiyaç duyduğum şekilde sevmiştii... ta ki ne kadar eksik olduğumu anlayana kadar.

"Güzel, çünkü o üniversiteydi. Üniversitede kimse tam anlamıyla yetişkin olmuyor. Ayrıca, aileler çok farklı şekillerde kuruluyor," dedi Hazel.

Elimi kaldırdım. "Seni hemen burada durduracağım. Ailemle tanıştın Haze. Neden böyle bir şey denemek isteyeyim ki?"

"Anne babanızdan farklı seçimler yapardınız," diye ısrar etti.

Bu farklı seçeneklerin daha iyi olacağından pek emin değildim. "Evle market arasında alışveriş listemi kaybediyorum. Başka bir insanı nasıl hayatta tutacağım ki? Bazen doğa, haklı sebeplerle 'Sadece bir tane olabilir' der gibi oluyor," diye şaka yaptım.

"Biliyorum, konuyu mizahla saptırmaya çalışıyorsun," diye başladı sözlerine.

"İyi niyetli olduğunu biliyorum, ama mesele şu ki Gage ve ben çok farklı insanlarız ve çok farklı şeyler istiyoruz. Ayrıca ona istediğini veremem, bu yüzden beni alt etmeden önce şu keki yüzüne sürmen gerekiyor."

"Pekala. Ama bunu sadece ben istediğim için yapıyorum, beni oyaladığın için değil. Hadi Gage'e ve göğüslerine geri dönelim."

Rahatlayarak kabul ettim. "Okuyucu Haftasonuna katılmak için işletmelerle görüşmeye çalışırken şehirde dolaşıyordum ve çok terledim. Daireme döndüğümde spor sütyenimi çıkaramadım."

"Ah! Bundan nefret ediyorum. Panik başlıyor ve boğuluyormuş gibi hissediyorsunuz."

"Aynen öyle! Neyse, ayakkabılar yüzünden bana bağırarak için kapımı çaldı, ben de ona bağırdım ve beni elle taciz etmesine izin verdim."

Hazel'in güzel kahverengi gözleri, ilhamdan kaynaklanan bir tür trans halinde, gözlüklerinin ardında seğirdi. "Koreografiyi bana anlatır mısın?"

"HAYIR."

"Bu kitap için, Zoey. Ayrıca kendi kişisel eğlencem için de."

"Ah, tamam."

Ayağa kalkmak için hamle yaptım ama Jennifer Jang masaya geldi ve önüme bir masa örtüsü bıraktı. Örtüde şöyle yazıyordu: *"Eğer bir kedi üzerinize oturursa, en az on dakika boyunca yerinizde oturmak zorundasınız ."* "Üzgünüm Zoey. Ev kuralları," dedi.

Jennifer ve ailesi de benim gibi şehre yeni taşınmışlardı. Tutkulu bir okuyucu ve Hazel hayranı olan Jennifer, geçen yaz kocasını Story Lake'e bir hafta sonu kaçamağına ikna etmişti. Anlaşılan sıra dışı bir tarzları vardı, çünkü evlerini ve oğullarını toplayıp buraya taşınarak çok ihtiyaç duyulan bir kafe açtılar. Gazetecilere yüksek sesle şunu söylemeyi severdim: Hazel Hart her gün gerçek hayatta mutlu sonlara ilham veriyordu.

"Ama o sadece spor sütyeninin içinde sıkışıp kaldığını ve Ga— ouch!" diye bağırdığını göstermeye çalışıyordu, ben de masanın altından ona tekme attığımda. "Tanımadığın tamamen yabancı bir adam onun göğüslerini tuttu," diye düzeltti Hazel.

"Terli spor sütyeni tuzağından nefret ediyorum ve iyi bir ikinci aşama sahnesine bayılıyorum," dedi Jennifer. "Yardım edeceğim."

"Yaşasın!" diye ellerini çıırttı ve ayağa kalktı.

"Bu çok saçma," dedim, kediyi, tabelayı ve talimatlarımı heyecanla bekleyen iki kadını işaret ederek.

Hazel, "Kedinin saatinde en az beş dakikan kaldı. Bize tüm kirli detayları anlatsan iyi olur," diye ısrar etti.

"Sırtın ona mı dönüktü yoksa yüzün ona mı dönüktü?" diye sordu Jennifer.

İstemeyerek de olsa kabul ettim ve masumları korumak için Gage'in adını Adonis ile değiştirerek sahneyi onlara anlattım.

"İşte bu kadar. Şimdi mutlu musunuz?" diye sordum her şey bittiğinde. Kafenin diğer müşterileri birdenbire alkışlamaya başladı, bu da Brenda'yı şaşırttı ve sonunda kucağımdan kalktı. Jennifer selam verdi, Hazel ise herkese parmaklarıyla silah işareti yaptı.

"Şunu yapmayı bırak," diye tısladım ona yerine otururken.

"Özür dilerim. Heyecanlanınca garip davrandığımı biliyorsun. Peki bu Adonis'le bir daha ne zaman seks yapmayacaksın?" diye sordu.

"Henüz yeterince ilham almadınız mı?"

"Bu bana birkaç bölüm yazma imkanı verecek. Ama şu anda seni ve gerçek hayatı düşünüyorum. Bir erkek yüzünden bu kadar

endişelenmen sana hiç benzemiyor.”

“Anlamıyorum işte. Çok ciddi ve saygılı. Of. Yani, Levi'ye daha çok ilgi duymam gerekmez miydi? En azından duygusal olarak ulaşılmaz gibi görünüyor. Beyin taraması yaptırmalı mıyım acaba? Ya bu önemli bir kişilik değişiminin ilk belirtisiyse?”

Burunundan kıkırdadı ve gözlüğünü burnuna doğru itti.

"Ciddi söylüyorum Haze. İyi adamlardan hoşlanmıyorum."

"Zo, Gage iyi adam değil. O *iyi* adam. Arada büyük, seksi bir fark var."

"Sen ne biliyorsun ki zaten? Orgazmlarla ve düşün planlarıyla o kadar dolusun ki herkesin aşık olması gerektiğini sanıyorsun," diye yakındım.

Hazel kalemini alıp masaya vurdu. "Bunu sevgiyle söylüyorum. 'Anne babam boşandı; bu yüzden tüm ilişkilerin mahkum olduğuna inanıyorum' düşüncesinden artık kurtulmanın zamanı gelmedi mi sence?"

" *Bunu* sevgiyle söylüyorum. Beni karakter gelişimine zorlamayı bırakın. Duygularımı ifade etme hakkım var ve değişmeye ihtiyacım yok. Bulduğum yerden son derece memnunum."

"Ama gerçekten öyle misin?"

Ona öfkeyle baktım.

Teslim olmuş bir şekilde ellerini kaldırdı. "Sadece şunu söylüyorum, belki de gerçekten bir ilişki istemediğinizi mi yoksa sadece bir ilişki kuramayacağınızı mı düşündüğünüzü bir düşünmelisiniz."

"Böyle bir düşünceye kapılmayacağım," dedim ve kalan fırınlanmış ürünleri çantama doldurmaya başladım. "Şimdi, izninizle, Opal'ı bulup onu beni temsil etmesine izin verene kadar şekerle boğmaya gidiyorum."

"İyi eğlenin. Ben de gidip Gage'den olayın kendi tarafını anlatmasını isteyeceğim."

Fırınlanmış ürünleri paketlemeyi bıraktım. "Sakın. Yapma."

"Kahramanın sesini başka nasıl doğru taklit edeceğim ki?" diye masumca sordu.

"Eğer o neredeyse gerçekleşen anımız hakkında onu rahatsız etmeye kalkarsan, sana anlattığımı bilecek, bu da hâlâ bunu

düşündüğümü anlayacağı anlamına geliyor."

"Aman Tanrım. Ne kadar korkunç," dedi Hazel ifadesiz bir şekilde.

"Gage'in yanına yaklaşma *sakın* ," diye uyardım onu. "Yoksa yayıncına fikrini değiştirdiğini ve lansman için yirmi şehirlik bir tura çıkmak istediğini söylerim."

Hazel sırtıttı. "Sen bir canavarsın ve seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, boklu waffle."

"Çok aptalsın Zoey. Ne zaman büyüüp sorumluluk sahibi olacaksın?" diye mırıldandım kendi kendime, çantamda bir yerlerde olduğunu bildiğim telefonu ararken. Çünkü eğer orada değilse, kafeye geri dönüp orada bırakıp bırakmadığımı sormak zorunda kalacaktım... tıpkı araba anahtarlarım gibi. Bu kadar büyük bir çanta taşıdığım için bunu hak ettim, diye düşündüm Haven'in ana binasının otomatik arka kapılarından geçerken.

Pantolonumda kedi tüyü vardı, çantamda da açılmamış, ufalanan bir kek duruyordu ve arabamı kilitleyip kilitlemediğimi hatırlayamıyordum, gerçi tavan kilidi yine kırıldığı için bunun pek bir önemi yoktu.

"Bu kimin sesi?" diye sordu sert bir ses.

"Ne?" diye sordum, sonuçsuz arayışından başımı kaldırarak.

Soruyu Opal sormuştu. "'Çok aptalsın Zoey. Ne zaman büyüyeceksin?'" diye karşılık verdi.

"Eh, ağzımdan çıktı, o yüzden benimdir diyeceğim. Aha!" Zafer edasıyla telefonumu ezilmiş bir kekin altından çıkardım.

Opal uzun süre bana dik dik baktı, sonra gözlerini devirdi. "Benimle gel."

"Aslında sadece seni görmeye gelmiştim," diye açıkladım, o da bir alışveriş poşetini kollarıma tutuştururken.

"Şanslı günüm," diye homurdandı, Haven'in ana binasını apartmanlara bağlayan patikadan aşağı doğru yürürken. Yabani çiçek bahçesi çiçek açmaya başlamıştı ve her bank, bahar güneşinin sıcaklığının tadını çıkaran sakinlerle doluydu.

Öne doğru koştum ve Keiko Fukuda apartmanının cam ön

kapılarının açma düğmesine bastım. "Bana beş dakika verirseniz, belki de gerçekten bunu kastediyorsunuzdur. Sizinle, sizi temsil etmeme izin vermeniz hakkında konuşmak istiyordum... bir menajer olarak."

Opal, yürüme yardımcısıyla yanımdan ağır ağır geçerken tek kelime etmedi.

Market poşetlerini taşıdığım için beni takip etmemi istediğini düşündüm, bu yüzden onu asansörlerin olduğu yere kadar takip ettim. Kapılar açıldı ve Opal içeri girdi. "Dondurmam erimeden gidelim, Kıvırcık," dedi.

Üçüncü kata çıktık ve Opal sağa döndü. Kapıların hepsi mevsimlik olarak yeşil yapraklı çelenkler, yapay bahar çiçekleri ve neşeli yazılarla süslenmişti. Opal, koridorun sonundaki, süslemelerden arındırılmış tek kapının önünde durdu.

"Bayram süslemelerine alerjiniz mi var?" diye sordum, bizi dairesine alırken.

"Ne var bunda kutlama yapılacak? Bahar geldi. Ne büyük olay! Zaman sen ölene kadar akmaya devam eder. Sonra da sensiz akmaya devam eder."

"Anladığım kadarıyla sen de hayata olan aşırı coşkunla herkesi rahatsız eden iyimserlerden birisin," diye belirttim.

"Beni ısır."

Bu işler iyi gidiyordu.

Opal'ın dairesi küçük ama rahattı. Aslında, bahar güneşine karşı perdeler sıkıca kapalı olmasaydı rahat olurdu. Duvara yaslanmış bir konsol masasının üzerinde bir televizyon vardı, karşısında çekmeceler ve tek bir uzanma koltuğu bulunuyordu. Yemek masası, pencerelerin her iki yanındaki alanı kaplayan, taşan raflara sığmayan kitap yığınlarının altında kalmıştı. Bilim kurgu, aşk romanları, gerilim romanları ve kurgu dışı kitaplar yer kapmak için birbirleriyle yarışyordu.

"Vay canına. Demek ki okumayı çok seviyorsun. Yazmada bu kadar iyi olmana şaşmamalı."

Opal, yürüme yardımcısını kapının yanında bırakıp topallayarak masaya doğru giderken, "Bana yaltaklanmayı bırak," dedi.

"Bunu yapmanız gerekiyor mu?" diye sordum.

Sandalyelerden birinin arkasına asılı olan bastonu kaptı. "Sen muhbir misin?"

"Sadece huysuz bir tuğla duvarla sohbet etmeye çalışıyorum."

"Kalça protezi ameliyatı oldum. Rehabilitasyon merkezindeki her şeyi bilenler, sanki birkaç hafta daha yürüteç kullanmam gerekiyormuş gibi davranıyorlar."

"Evet, Opal. Eminim ki o kötü niyetli tıp uzmanları, hiçbir bilimsel temeli olmadan, kendi eğlenceleri için kuralları kafalarına göre uyduruyorlar."

"Sarkazmınız beni incitti. Gürültülü yerlerde konuşmaları takip etmekte zorlanıyor musunuz?"

"Ha?"

"Zorlanıyor musunuz—"

"Özür dilerim. Konuşmanın ortasında başladığımızın farkında değildim. Şey, evet, sanırım öyle. Aslında şehrin en sevdiğim şarap barına gitmeyi bıraktım çünkü beton zemin ve tuğla duvarları vardı ve gürültü her yerden yankılanıyordu."

"Sözlü talimatları takip etmekte zorlanıyor musunuz?"

"Ne?"

"Bazen soruyu duyduğunuz halde 'Ne?' diye sorduğunuz oluyor mu, çünkü beyninizin duyduklarınızı işlemesi birkaç saniye daha sürüyor gibi geliyor?"

"Nasıl...?" diye sözümü tamamlayamadım.

"Çamaşır makinesinde unuttuğunuz çamaşırları kaç kere yeniden yıkamak zorunda kalıyorsunuz?"

"Burada neler oluyor anlamıyorum. Sen huysuz bir medyum musun?"

Beni görmezden gelerek dikkatini kitap dolu duvarına çevirdi. "Şu anda sana bir kart oyunu oynamayı öğretmek istediğimi ya da yeni sehpaımı kurmanı istediğimi söyleseydim, hemen gitmek için bahaneler aramaya başlar mıydın?"

"Elbette. Neden? Benden kurtulmaya mı çalışıyorsunuz?"

"Konuşmanın ortasında başkalarının sözünü keser misiniz?"

"Hayır." Her şeyi bilen kadının aslında her şeyi bilmediğini öğrenmek içimi rahatlatmıştı.

"Yoksa *eskiden* başkalarının sözünü keserdiniz ama çocukken

düzeltiltiğiniz için Şimdi her konuşmada söz kesmemeye çalışırken bir yandan da paylaşmak istediğiniz noktaya bağlı kalmaya mı çalışıyorsunuz, ta ki söylenenleri duymadığınızı fark edene kadar?"

Kahretsin.

"Evde, varlıklarını unutmamak için önemli belgeleri veya eşyaları ortada bırakmak zorunda kalıyor musunuz?"

"Pek çok insanın 'önemli' diye bir yığını vardır," dedim kendimi savunarak.

"Sürekli utanıyor musun? Sanki kötü bir insanmıŐsın gibi hissediyor musun ve bir gün herkesin bunu ğreneceğinden korkuyor musun?"

Şaşkınlıkla yavaŐŐa koltuğa çöktüm.

"Alkol canınız çektiği için değil de beyninizi sakinleŐtirdiđi için mi içiyorsunuz?"

"Sen kimsin ve neden bu kadar çok Şey biliyorsun?"

Opal raftan bir kitap aldı, sonra masaya doğru ilerledi. "Yakın evrenizdekiler sizi dürtüsel biri olarak mı tanımlıyor? Gençken sizi baş belası yapan bir öfkeniz oldu mu? Kemer halkalarınız ekmece kulplarına takılıyor mu? Kafanızda sürekli sizi eleŐtiren bir ses var mı? Hayatınızdaki diğer herkese kıyasla kendinizi yetersiz hissediyor musunuz?"

Ellerimi kaldırdım. "Siz bir çeşit falcı mısınız?"

İkinci kitabı da eline aldı ve odanın karşısına doğru topallayarak yanıma geldi. İki kitabın da başlığını kuağıma bıraktı. "DEHB."

"Bekle. Ne?"

Bastonunun ucuyla en üstteki kitaba dokundu. "DEHB. Dikkat eksikliği hiperaktivite bozukluğu. Tahminimce sende var. Hem de çok Şiddetli bir vaka. Bunlar yardımcı olacaktır."

Kuağımdaki kitaplara Şöyle bir baktım. "Affedersiniz, bu 'ilkokul çocuğu' işi değil mi?"

"İlkokul ağında bir ocuk musun?"

"Bildiğim kadarıyla değil." Gerçi bir insanın mizah anlayışına sahiptim.

"O halde hayır, öyle değil."

"Bende böyle bir Şey olduğunu nereden çıkardın? Tuhaf hobin tanımadığın insanlara hastalık teşhisi koymak mı?"

Opal duvardaki bir çerçeveyi işaret etti. "Üzgünüm evlat. Gerçek doktorum. Kırk yıldır nörotipik teşhisler konusunda uzmanlaşmış bir psikoloğum."

"Pekala, ama kusura bakma, işinde *iyi* miydin? Çünkü insan ilişkilerinde pek başarılı değilsin."

Ödül ve sertifikalarla dolu bir rafa işaret etti. "Ben iyi değildim. En iyisiydim. Şimdi yaşlandım ve emekli oldum, bu yüzden hastanın kendi cevaplarını bulmasını beklemek zorunda değilim. Bu yüzden size söylüyorum. Dikkat eksikliği ve hiperaktivite bozukluğunuz var. Şimdi gidin ve bununla ilgili bir şeyler yapın."

"Buraya sizinle yazarlık hakkında konuşmaya geldim. Bununla ne yapacağımı bilmiyorum." Beynim, küvet suyunun giderden aşağı akması gibi girdap gibi dönüyordu.

"Kitapları okuyun. Sekiz milyon çevrimiçi değerlendirmeden birini yapın. Puanınızın inanılmaz derecede yüksek olacağına yüz dolar bahse girerim. Ve birkaç yüz DEHB hastasıyla çalıştığımı göz önünde bulundurursak, sizin yerinizde olsam bana karşı bahse girmezdim."

Gözlerimi bir saniyeliğine kapattım ve tekrar açtım. "Yani, böyle olmamın bir sebebi olabilir mi demek istiyorsun? Yani aslında aptal ve sorumsuz değilim?"

Sesimdeki umut tonu kendi kulağıma acınası geldi.

Opal bana acıdı ve yemek sandalyelerinden birini yanıma çekti. "Bak, kız çocukları ve kadınlar genellikle belirtileri farklı görüldüğü için geç teşhis ediliyorlar. Bu da genellikle, kendini yeterince geliştirmedini düşünen, sinirli ebeveynler ve öğretmenlerle büyümek anlamına geliyor. Bu da tam bir baş belası utanç sarmalına yol açıyor. Bla bla bla. Sonuç olarak: Tedavi edilebilir. Kitapları oku."

"Yani bu... kendimle ilgili karmaşayı düzeltmek için yapabileceğim bir şey varmış demek?"

"Evet. Şanslısın, dünyanın en kolay tedavi edilebilen kronik hastalıklarından birine sahipsin."

Alaycı bir şekilde, "Ne şanslıyım!" dedim.

"Kitapları okuyun. Benim dışımda biriyle konuşun, çünkü ben emekli oldum ve kimseyle bu işi yapmak istemiyorum. Ben bu işi yaptım. Bu işi geride bıraktım. Tamam mı?"

"Tamam aşkım."

"Güzel. Şimdi, bana dön." Sandalyeden zorlukla kalktı.

Kitaplardan başımı kaldırdım. "Sana ne?"

"Sizi buraya iyilik olsun diye getirmedim, biliyorsunuz. Ben yabancılara teşhis koyup onlara gelecek için umut veren tuhaf bir iyiliksever değilim. Yaşlıyım. Ama belki de tamamen görünmez olmaya henüz hazır değilim." Televizyonun altındaki konsola doğru yürüdü ve bastonunun kancasını kullanarak en alttaki çekmeceyi açtı.

Boynumu uzatarak içeride ne olduğunu görmeye çalıştım, bir hatıra defteri koleksiyonu olmaması için dua ettim. "Aman Tanrım. Bunlar..." Koltuktan fırlayıp yere diz çöktüm.

"Kırk yıl boyunca gerçek hayattaki insanları düzeltmeye çalıştım. Bazen onları uydurmak ve sonra sayfada düzeltmek daha kolaydı."

"El yazmalarıyla dolu bir çekmeceniz var. İzin verir misiniz?" diye sordum, ruhani parmaklarım hazırda bekliyordu.

"Şimdiden pişmanım."

Kollarımın arasına kalın el yazmalarını toplamakla çok meşguldüm. Bazıları eski, delikli kenarlı matbaa kağıtlarında zamanla sararmıştı.

"Kaç tane?" diye sordum.

"Altı. Şey, beş buçuk. Destansı fanteziyi romantizmle bir araya getirince ne denir ki?"

"Romantizm," diye fısıldadım saygıyla. Zaten birinci sayfayı şöyle bir gözden geçiriyordum. "Opal, seni şu an öpebilirim."

"Evet, evet. Ben harika biriyim. Hadi bunu profesyonel tutalım," dedi ve sandalyeye geri çöktü.

Yukarı baktım. "Fikrinizi değiştirmenize ne sebep oldu?"

Derin bir nefes verdi. "Hayatımda birçok şeyde başarılı oldum. Belki de sona bu kadar yakinken başarısız olmak istemiyorum."

"İsa, ölmüyorsun, değil mi?" Ölmek üzere olan bir kadının hayallerini gerçekleştirmek büyük bir sorumluluktuk.

"Hepimiz ölüyoruz."

"O halde belki de yaşarken hayatın tadını çıkarmalısın. Kaç yaşındasın? Yetmiş mi?"

"Yetmiş üç."

"Yetmiş üç, yeni elli üçtür. Ölümün kapısında bekliyormuş gibi davranmayı bırakın."

Opal, "Fikrinize ihtiyaç duyduğumda size vereceğim," dedi.

"Bakın, başarısızlık hakkında tavsiye verecek son kişi olduğumu biliyorum ama—durun, bu doğru değil. Başarısızlığı herkesten daha iyi biliyorum. Ve bu başarısızlık değil. Bu azim ve eğer öğrenciler derste okuduklarınızın dörtte biri kadar bile iyilerse, başarısız olmayacaksınız."

Omuz silkerek, "Bu sadece bir hobi," dedi.

"Opal, kimse beş buçuk romanı sadece hobi olarak yazmaz. Sen bir yazarsın."

"Hayır. Ben sadece yalnız bırakılmak isteyen emekli bir yaşlı kadını," dedi alaycı bir şekilde burnunu çekerek.

"Eğer öyle olsaydı, çekmeceyi benim için açmazdın," diye belirttim. "Şimdi, bu kitaplardan birini yazmanız ne kadar sürüyor? Üzerinde çalıştığınız kitabı ne zaman bitirmeyi düşünüyorsunuz?"

"Ben nereden bileyim ki?"

"Beş tanesini sen yazdın, kabaca bir tahminde bulun bakalım."

Ayaklarına bakarak, "Bilmiyorum, tamam mı? Tamamen eğlence amaçlı yazıyordum ama ilham sorunu yaşıyorum." dedi.

"Pfft. Bu benim uzmanlık alanım. Ne zamandır engelleniyorsunuz?"

"Dört yıl."

"Pekala," diye mırıldandım. "Bunları alıp okuyabilir miyim?"

"Pekala. Ama bana bir iyilik yapıp, gençlerin kullandığı bir teknolojiyi kullanarak bunları tarayıp bir bulut depolama alanına yedeklerseniz sevinirim. İlk birkaç tanesi sadece basılı kopya."

Kahretsin. Bana bu konuda güvenilebilir miydi? "Onları canım pahasına koruyacağım," diye söz verdim. "Senin işin bitti mi?"

"Neden?"

"Çünkü konuyla ilgili birkaç sorum daha var."

"Lanet olası ağzımı hiç açmamalıydım," diye mırıldandı.

"Yıllar boyunca birçok şeyde çok kötüydüm. Eğer bu sorunları çözebilirim, daha iyi olur muyum?"

"Ben nereden bileyim ki?"

"Sen bu konuda uzmansın, Opal. Ben ise bugün, -bu arada oldukça kaba bir şekilde- yetişkin kadınlara da dikkat eksikliği bozukluğu teşhisi konulabileceğini öğrendim."

"Bazı insanlar bazı konularda daha iyi hale gelir. Ve bazı konularda

da kendinizi geliştirmek için zamanınızı boşa harcamamalısınız."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Yapamadığın şeyler için kendini suçlamayı bırak. Benim yapamadığım kaç şey olduğunu biliyor musun? Arabamın yağınđiřtiremediğim veya sıfırdan turtta hamuru yapamadığım için öz saygı krizi yaşadığımı mı düşünüyorsun? Hayır. Çünkü bir sürü başka şeyde çok iyiyim ve zamanımı ve enerjimi oraya harcayacağım."

"Pekala. O zaman satabileceğin kitaplar yazmakta çok başarılı ol."

"Sen sosis yiyen bir terrier gibisin."

"Fark ettiğiniz için teşekkür ederim. Ama aynı zamanda, zayıf noktalarımız üzerinde çalışmamız gerekmiyor mu?" diye ısrar ettim.

Opal ellerini havaya kaldırdı. "Ne için? Zaten iyi olduğun bir şeyde katlanarak daha iyi olmak için aynı zaman ve enerjiyi harcayabilecekken, neden kendini vasat bir seviyeye çıkarmak için zaman ve enerji harcayayım? Daha iyi sonuçlar ne getirecek?"

"El yazmalarınızı bana emanet etmeyi masumane bir şekilde kabul ettikten sonra bunu söylememem gerektiğini biliyorum, ama yetişkinliğe ayak uydurmakta başarısızım."

"Kimin umurunda? Kimse her şeyde iyi olamaz. Sen ne konuda iyisin?"

Gözlerimi kırpıştırdım. "Bilmiyorum."

Bana sert bir yastık fırlattı. Yüzüme çarptı ve sekti. "Evet, öyle."

"Ah! Tamam, insanlarla aram iyidir. Ne olacağını tahmin etmede iyiyim. Şey... Bir şeylere odaklanmada iyiyim... ama sadece ilginç olduklarında. Fikir üretmede iyiyim. Ha, bir de iyi görünmede iyiyim, bu belki de övünülecek bir yetenek değil ama beni strese sokuyorsunuz ve bu noktada sadece sağmıyorum."

"Öyleyse iyi olduğunuz işi yapın, iyi olmadığınız işleri de başkalarına bırakın."

"Bir edebiyat ajansının ne kadar maaş aldığını sanıyorsunuz bilmiyorum ama—"

"Ya dışarıdan yaptırın ya da ilgi çekici hale getirin."

"Eminim terapist olarak korkutucuydunuz."

Bu, yüzünde hafif bir gülümsemeye neden oldu. "Bu anlaşmayı bir içkiyle mi taçlandıracağız yoksa ne?"

"Saat sabah on bir buçuk," dedim.

"Ne demek istiyorsun?"

18

yüzüne bir tuğla

Gage

Bazen kalmanın daha kolay olabileceğini düşünüyorum. Müvekkilim konferans masasında sandalyesine yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, omuzları düşük bir haldeydi. Karşımdaki kadında lisede tanıdığım kızı görebiliyordum. Audrey hâlâ on altıncı doğum gününde taktırdığı burun halkasını takıyordu ve hâlâ kargo pantolonlar ve grafik baskılı tişörtlerle, asi bir müzisyen gibi giyiniyordu. Ama şimdi, cesur bir pixie kesimi yerine, koyu renk saçlarını yüzünden geriye doğru toplanmış uzun bukleler halinde kullanıyordu. Her iki ön koluna da yeni dövmeler yaptırmıştı. Sol elindeki alyansla oynuyordu.

Beş yaşından beri tanıdığım biriyle karşılıklı oturmak ve tamamen farklı yerlerde olmak tuhaf bir duyguydu. Ben yeni evlenmeye hazırlanırken, Audrey evliliğini bitirmeye çalışıyordu.

Audrey, hafta sonları barmenlik yapan sıska beyaz bir adam olan Gerald ile işletme bölümünde okurken tanışmıştı. Genç çift, mezuniyetten hemen sonra hamile kalmıştı. Zorlu bir hamilelik ve doğumun ardından Audrey, tam zamanlı anne olmaya odaklanmak için mikrobiyoloji alanındaki yeni başlayan kariyerini bırakmıştı. Birkaç yıl sonra bir çocuk daha dünyaya getirmişlerdi ve Audrey sonunda anneliği iki kasaba ötedeki bir laboratuvarda yarı zamanlı çalışmayla dengelemeyi başarsa da, Gerald karaciğerinin önemi yokmuş gibi içki içen, işe yaramaz birine dönüşmüştü.

İçki miktarı arttıkça, öfkesi daha da çabuk patlıyor ve kararları daha da kötüleşiyordu.

Son damla, iki ay önce oğulları arabada varken alkollü araç kullanmaktan aldığı ceza olmuştu. Audrey hastanede onunla yüzleştğinde, duvarda bir delik açmış ve güvenlik görevlileri tarafından dışarı çıkarılmıştı.

Hazırladığım boşanma evraklarını içeren dosyayı kapattım ve parmaklarımı birbirine kenetledim. "Audrey."

Gözlerini kapattı. "Ne söyleyeceğini biliyorum."

"Şimdi ne diyeceğim?"

"Terapistimin de söylediği gibi. O berbat, aynı şey tanıdık geldiği için rahatlatıcı. Değişiklik yapmak korkutucu çünkü bilinmeyene adım atıyorum. Bir şeyin tanıdık olması, onun benim veya çocuklar için iyi olduğu anlamına gelmiyor. Kısa vadede zor olacak ama uzun vadede herkes için daha iyi olacak."

"Hem terapistiniz hem de ben oldukça zeki görünüyoruz."

Bana isteksizce gözlerini devirdi ve saçlarını omzunun üzerinden atıp elini saçlarının arasından geçirdi. "Bunların hepsini biliyorum. Ama boşanmanın ne kadar berbat bir durum olacağını da biliyorum. Şu anda onlarla vakit geçirmese bile, görüşme hakkı konusunda benimle kavga edecek. Bir yıldan fazla süredir işsiz olduğu için çocuk nafakasından bir kuruş bile ödemeyecek. Ve aşırı alkol tüketiminden dolayı hastaneye kaldırılmamasının *tek* sebebi benim. Eğer onu durdurmak için orada olmazsam, durumu daha da kötüleşecek."

"O zaman kesinlikle kalmalısın. Çünkü yetişkin bir adamın kararlarından ve sağlığından sen sorumlusun. Her şey düzelecek, değil mi? Ona doğru şekilde destek olmanın yolunu bulursan, sonunda gerçeği görecek ve iyileşecek çünkü sen bunu istiyorsun. Ayrıca, hepimiz biliyoruz ki evlilik, kendi hedeflerinizi ve hayallerinizi bir kenara bırakıp eşinizin davranış ve seçimlerinin sorumluluğunu üstlenmekle ilgilidir."

"Gördüğüm kadarıyla lise yıllarından beri tartışmada daha da sinir bozucu derecede iyi hale gelmişsin," diye alaycı bir şekilde belirtti.

"Cam, Levi ve Laura ile birlikte büyümeyi bir de siz deneyin bakalım."

"Eğer öyle yapsaydım, en başından beri Gerald'la evlenmeme izin vermezlerdi."

"Kesinlikle sizi prova yemeğinizden kaçırıp, aklınız başınıza gelene

kadar bir bodruma kilitlerlerdi. Ama şimdi kendinizi kurtarıyorsunuz. Onun iyileşmeyeceğini biliyorsunuz. Onunla aynı çatı altında yaşamamanın oğullarınıza verdiği zararı biliyorsunuz. Son bir yıldır ailenizi tek başınıza geçindirdiğinizi biliyorsunuz, bu yüzden bekar bir anne olarak bunun üstesinden gelebileceğinizi biliyorsunuz. Gerald'ın kendi başına iyileşmeye karar vermesi gerektiğini biliyorsunuz. Bunun hepimiz için doğru şey olduğunu biliyorsunuz."

"Kendime sürekli bunu söylüyorum. Ama yine de korkutucu."

"En güzel şeyler her zaman korkutucudur," dedim, kurabiye tabağını ona doğru yaklaştırarak.

Masanın altından gelen inilti Audrey'i güldürdü ve Nana'nın umut dolu başını okşadı. Kuyruğu beklentiyle yere vuruyordu.

Audrey kendi kendine, "'İyi şeyler her zaman korkutucudur'" diye tekrarladı. "Bunu motivasyon posterine dönüştürebilir misin? Gerald taşındığında asarım."

Köpeğim acınası bir şekilde inlediğinde, "Bunu benden ve büyükannemden bir boşanma hediyesi olarak kabul et..." diye ekledim. "Şimdi Gerald'a boşanmayı nasıl anlatacağına dair planını bana anlatır mısın?"

Audrey ile yarım saat daha geçirdim; kendisi ve terapistinin Gerald'a ve oğullarına haberi nasıl verecekleri ve eski eşinin aile evinden en az sorunla nasıl ayrılacağı konusunda hazırladıkları planı gözden geçirdik. Eski eşinin kendisine veya çocuklarına karşı asla şiddet uygulamadığını söyledi, ancak bir ilişkiyi bitiren kadınlar şiddete maruz kalma riski en yüksek olan gruptu.

"Levi ile konuş," diye önerdim. "Hem arkadaşım hem de kolluk kuvvetlerinde çalışıyor. Gerald gitmeyi reddederse yardımcı olabilir. Ve hastanede yaptığı gibi bir şey yaparsa, uzaklaştırma emri alırız."

"O, çocuklarımın babası. Gerçekten de işin bu noktaya gelmesini istemiyorum," diye fısıldadı.

"Onun yanında kendini güvende hissediyor musun, Audrey?" diye sordum.

Kendini silkeleyip daha dik oturdu. "Elbette."

"Eğer bu durum değişirse, bana bildirin."

"Teşekkürler," dedi eşyalarını toplarken. "Her şey için teşekkürler, Gage."

"İkinci sınıfta sınıf başkanlığı seçiminde seni yendiğim için sana bir borcum olduğunu düşündüm," diye takıldım.

"Tam beş oy farkla kazandım, hem de ertesi yıl seni yendim," diye hatırlattı bana.

"Zafer zaferdir."

Audrey, kendisi ve ailesi için doğru kararı verdiğiine bir kez daha kararlı bir şekilde ayrıldığında, Nana'ya bir ödül verdim—tamam, iki ödül—ve kendime beş dakikalık bir mola verdim. Resmi olarak hafta sonu diyebilmem için gün içinde yapmam gereken çok iş vardı. Cam'e daha önce satıcıyı kızdırdığı için takip edeceğimi söylediğim, sipariş verdiğim banyo malzemeleri vardı. Sonra Clark ailesinin evlat edinme evraklarını tamamlamam ve Pazartesi sabahı ilk iş olarak planlanan arabuluculuk görüşmesi için notlarımı gözden geçirmem gerekiyordu.

Ancak yapılacaklar listemdeki her şey işten ibaret değildi. Ertesi gün, kağıt üzerinde sağlam bir hayat arkadaşı potansiyeli gibi görünen bir kadınla ilk resmi tanışma uygulaması randevuma çıktım.

Gözlerimi kapattım ve profil fotoğrafını zihnimin önüne getirmeye çalıştım. Ama bunun yerine, kıvrıkcık kızıl saçlı bir felaket belirdi. Bu haftaki spor sütyeni olayından beri Zoey'den olabildiğince uzak durmaya çalışıyordum. Ve onunla konuşmamış olsam da, onu çok düşünmüştüm. Sabahları çekiç sallarken. Öğleden sonraları aile hukukuyla uğraşırken. Ve geceleri beni oyalayacak başka bir şey olmadığında.

Bu bir sorun haline geliyordu. Yarınki tarihin, kiracımı aklımdan silme gücüne sahip olmasını umdum. Ama buna inanacak kadar hayalperest değildim. Zoey Moody, yüzüne tuğla fırlatmak kadar unutulabilir biriydi.

Nana neşeli bir şekilde "*woo-woo*" diye ses çıkardı ve ben de gözlerimi kapatıp onun bekleme odasına doğru koşmasını izledim.

Ablam, arkasından somurtkan bir çocuğu tutan bir kadınla birlikte tekerlekli sandalyesiyle içeri girdi ve bana anlamadığım ama iyiye işaret olmadığını bildiğim o bakışlardan birini attı. Declan da bunu biliyordu ve yavaşça masasının arkasına çöküp görünmez olana kadar izledim.

Kalktım ve kapı eşiğinde onunla karşılaştım. "Sorun ne?"

"Konuşabilir miyiz?" dedi Laura.

Yanındaki kadın rahatsız edici bir şekilde tanıdık geliyordu ama kim olduğunu tam olarak hatırlayamıyordum. Uzun, kahverengi saçlarını gevşek bir atkuyruğu şeklinde toplamıştı ve yoga pantolonu ile bol bir sweatshirt giymişti. Saniyeler geçtikçe daha da solgunlaşıyordu. "Laura, bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum," dedi. Kucağındaki küçük çocuk huysuzlanmaya başladı ve büyükanne de ona acıyarak sızlandı.

Laura ona, "Bana güvenmen yeterli," dedi. "O sana yardım edecek."

"Bunu istemek haksızlık." Küçük kız annesinin kollarında kıvranarak hızla tam bir kriz geçirmeye başladı. "Şşş, tamam tatlım. Bir dakika sonra gidip oynayabiliriz," diye söz verdi kadın.

Nana, ıslak burnunu çocuğun yüzüne sürme fırsatından mahrum bırakıldığı için acınası bir şekilde sızlandı.

"Özür dilerim. Bugün öğle uykusunu kaçırdı. Gelmemeliydik. Laura'nın bunu planladığını bilmiyordum," dedi kadın. Panik dolu sözleri bana yöneltmişti ama bakışlarını ayaklarımdan başka bir yere dikmedi.

"Sorun yok. Declan'ın birkaç boyama kitabı ve kurabiyesi var," dedim özellikle hukuk asistanımın masasına doğru işaret ederek.

"Teşekkür ederim, ama bence gitmeliyiz."

Laura, kardeşlerimle benim çok iyi bildiğimiz "Ben patronum" tonuyla, "Val, bunu başaracağız," dedi.

Bu farkındalık beynime yıldırım çarpması gibiydi. Val. Valerie Hillport gibi. Yoğun bakım hemşiresi ve yerel lisesinin müzik kulübünün destekçisi. Brian'ın eşi. İki küçük kızın annesi.

Laura'ya çarparak Miller'ı öldüren sedan aracın sürücüsü.

Onu daha önce hiç yüz yüze görmemiştim, sadece kazadan sonra saatlerce yaptığım kazılardan sosyal medyada paylaştığım fotoğraflarını görmüştüm. Ama şimdi kız kardeşimin yanında, ofisimde duruyordu.

Nefes alamıyordum. Düşünemiyordum. Declan boyama malzemeleri ve kurabiyelerle yeniden ortaya çıkıp küçük kız annesinin kollarından isteksizce ayırmaya çalışırken, kulaklarımda boğuk bir uğultu etrafımdaki konuşmaları bastırıyordu.

Laura derin bir nefes aldı. "Gage, bu..."

"Onun kim olduğunu biliyorum. Bilmediğim şey ise neden *sizinle* birlikte ofisimde olduğu." Ses tonum buz gibiydi, ama içimde adeta volkan gibiydim.

Valerie yüzünü buruşturdu ve kapıya doğru fırlayacak gibi görünüyordu. Ama umurumda değildi. Kocasının yanına kadar koşabilirdi, çünkü *hayatı* onun dikkatsizliği yüzünden mahvolmamıştı. Sadece kız kardeşimin hayatı mahvolmuştu.

"Çok üzgünüm. Buraya geleceğimizi ancak arabayla geldiğimizde öğrendim. Asla sizden yardım istemezdim," dedi Valerie bana.

Daha önce gördüğüm fotoğraflardakinden daha zayıftı. Hayır, *daha zayıf* doğru kelime değildi. Çok zayıftı. Ayrıca şu an olması gereken yirmi altı yaşından da daha yaşlı görünüyordu. Ya gördüğüm profil fotoğrafları yıllar öncesine aitti ya da çok yaşlanmıştı. *İyi*. Umarım onu içten içe yiyip bitiren şey suçluluk duygusuydu.

"O halde aynı fikirdeyiz, çünkü ben asla böyle bir teklifte bulunmazdım," dedim soğuk bir şekilde.

Laura, "Gage," diye çıkıştı. "Aptalca davranmayı bırak."

"Dick!" dedi küçük kız, ardından şekerli kurabiyesini neşeyle büyükannesiyile paylaştı.

"Hayır, sorun değil. Bunu kesinlikle hak ediyorum," dedi Valerie, kapıya doğru endişeyle bakarak.

Laura bana dönmeden önce, "Hayır," diye ısrar etti. "Valerie'yi hakkındaki suçlamalara karşı savunmanı istiyorum."

Gülüşüm hiç de komik değildi. "Şaka yapıyor olmalısın."

Odanın içinde olup bitenlerle tezat oluşturan, çocuk kahkahası yankılandı.

"Bize bir dakika ver, Valerie," dedi Laura, kadının elini sıktıktan sonra beni iterek konferans salonuna girdi. Laura, kapıyı kapatmamı bekledi, sonra bana döndü ve öfkeyle konuştu: "Onu buraya, sana getirdim çünkü ailedeki herkes arasında doğru olanı yapacak olanın *sen olduğuna güveniyordum*."

"Burada doğru olan ne, Laur? O kadın senin lanet olası hayatını mahvetti ve benden ne yapmamı istiyorsun? Sonuçlarına katlanmamasını mı sağlayayım? Senin neyin var Allah aşkına? Miller'ı o öldürdü." Kitaplığın üzerindeki, Miller'ın resmi üniformasıyla

çekilmiş çerçeveli fotoğrafını işaret ettim.

"Gerçekten bunu bilmediğimi mi sanıyorsun, aptal herif? Günün herhangi bir saniyesinde onu özlemediğimi mi düşünüyorsun?"

"Öyleyse neden? Bu da neyin nesi?"

Ablam, öfkesini dizginleme girişimi olduğunu bildiğim abartılı bir şekilde derin bir nefes aldı. Ama işe yaramadı. "Konuştuk. Kazadan birkaç ay sonra başladı. Bana ulaştı. Başta söyleyeceklerini gerçekten duymak istemiyordum. Ama bana hiçbir bahane sunmadı. Sadece özür diledi. Çok yıkılmıştı, Gage."

"Güzel. Lanet olası kulübe hoş geldin."

"Yoğun bakım hemşiresi olarak on iki saatlik gece vardiyasından yeni çıkmıştı. Bebeği," dedi, bekleme odasındaki küçük kıza doğru camın arkasından işaret ederek, "diş çıkarma yüzünden kocasını bütün gece uyutmamıştı."

"Bunların hiçbirini duymak istemiyorum." Kız kardeşimin her şeyini elinden alan kadını insanlaştırmak istemiyordum. O bir suçluydu, bir canavardı, cezayı hak ediyordu.

"Eh, yapacak bir şey yok, çünkü ben de bunu yaşadım, o yüzden yapabileceğiniz en az şey beni dinlemek."

Öfkeyle, sözsüz bir teslimiyetle ellerimi havaya kaldırdım.

"Bebeği ve küçük çocuğunu arabaya bindirip, kocasının biraz uyuyabilmesi için kahvaltı almaya gitmek üzere dışarı çıktı. Güneş doğuyordu. Bebek avaz avaz ağlıyordu. Valerie kendini tutmaya çalışıyordu."

Çizdiği resmi görmek istemedim, çünkü sonunun nasıl biteceğini biliyordum.

"Küçük çocuk emziğini Valerie'ye fırlattı ve bağırmaya başladı. Valerie *bir saniyeliğine* gözlerini yoldan ayırıp emziği almaya çalıştı ve olay orada bitti."

Avuç içlerimin topuklarını gözlerime bastırdım.

İşte bu. Bir hayatın sonu. Normalin sonu. Asla doldurulamayacak bir boşluğun başlangıcı.

"Seni tekerlekli sandalyeye mahkum etti Laur. Miller'ı öldürdü," dedim sessizce. Tanıdığım en güçlü, en cesur, en komik adamdı.

"Bu korkunç bir kazaydı. Ve o, ilk müdahale ekipleri gelmeden önceki o dakikaların ne kadar korkunç olduğunu tam olarak bilen

dünyadaki tek kişi."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama sözümü kesti.

"Hayır, Gage. O hendeğin içinde Miller diye bağıırken elimi tuttu. Bebekleri arabada ağılarken." Tek bir öfkeli gözyaşı yanağından aşağı süzöldü.

"Hatırlamayacağını sanıyordum." Boğazım sanki bir paket jilet yutmuşum gibi yanıyordu.

"Hiçbirinizin bilmemesi benim için daha kolaydı. Yeterince hatırlıyorum."

"Tanrım, Laur."

"Biliyorum ki o gün yol kenarında hepimiz bir şeyler kaybettik. Onun da bir parçası orada öldü ve başka bir ailenin bu yüzden *başka bir* ebeveynini kaybetmesine izin *vermeyeceğim* . O günden beri her günün her saniyesinin bedelini ödedi. Panik atakları yüzünden işini bırakmak zorunda kaldı. Kocası ondan boşanıyor. Yeterince kaybetti. Bir saniye, küçücük bir hataydı Gage. Yani eğer doğru olanı yapmak istiyorsan, yapılacaklar listene hayatımı gerçekten iyileştirecek bir madde eklemek istiyorsan, bunu benim için yapacaksın."

"Laura, davasını üstlenmemi bile istemiyor," dedim yorgun bir şekilde. Sanki dünya kontrolden çıkmış bir atlıkarınca gibiydi. Planladığım düz çizgide ilerlemek yerine, bir tuğla duvara kafa üstü çarpacakmışım gibi hissediyordum.

"Çünkü daha fazlasını kaybetmeyi hak ettiğini düşünüyor."

"Öyle mi? Ben de öyle düşünüyorum."

"Gage, şu lanet olası kafandan çıkıp işini yapman gerekiyor. Benim için."

"Çok şey istiyorsun," dedim.

Uzandı ve bileğimi kavradı. "Biliyorum. Tıpkı senin de yapacağını bildiğim gibi, o yüzden bu ahlaki öfke kısmını atlayabilirsin."

"Cezalandırılmayı hak ediyor," diye ısrar ettim. İlk günlerde beni ayakta tutan tek şey buydu. Bir yasa çiğnenmişti, bir suç işlenmişti. Adalet yerini bulacaktı.

"Peki ya ben?" diye sordu Laura, kendini işaret ederek. "Yolun kenarında su birikintileri olduğu için yolda koşmayı ben önerdim. Miller da arkamdan koşuyordu çünkü yeni spor ayakkabılarımı çamurlamak *istemiyordum* . Kazadan sonra o anı aylarca nasıl da

içten içe yediğimi biliyor musun? O gün o kadar kilometreye ihtiyacım bile yoktu. Ertesi sabah da gidebilirdim. O zaman daha çok zamanım vardı ve Miller da uyumak istiyordu. Ama *ben* antrenmanı tamamlayıp listeden çıkarmak istedim. *İşte bu* yüzden Miller öldü."

"Bu tamamen saçmalık. O kadın arka koltukta bir sürü dikkat dağıtıcı şey varken direksiyon başına dikkatsizce geçtiği için öldü."

"Bunu benim için yapmanı istiyorum Gigi. Miller'ı geri getiremezsin ama o küçük kızın annesini kaybetmemesini kesinlikle sağlayabilirsin."

"Bazen gerçekten berbat birisin ve yaşanan tüm bu saçmalıklar yüzünden bunu sana yeterince sık söyleyemediğim için çok üzülüyorum."

Gülümsemesi hızlı ve keskindi. "Hala her gün senin ağzını burnunu dağıtabilirim, küçük kardeşim."

"Siktir git."

"Hayır, siktir git."

"Henüz evet diyemem," diye ekledim, gözleri kısılinca. "Önce onunla konuşayım, sonra da düşüneyim."

"Pekala. Ama kibar olmalısınız ve karar vermek için yalnızca Pazartesiye kadar vaktiniz var. Ön duruşmada savunmasını yapması gerekiyor."

Kahretsin. Bu büyük bir karardı ve ben asla böyle kararları anlık olarak vermezdim. Her zaman seçeneklerimi tartar, olası tüm sonuçları konuşurdum. Miller'ın fotoğrafına tekrar baktım. O, bilgelik sesi, anlayışlı bir kulak ve yaslanabileceğim bir omuz olmuştu.

Bekleme odasındaki kadın yüzünden bir daha asla ondan tavsiye alamayacaktım.

Laura sessizce, "Seni seviyorum, Gigi," dedi.

"Bunu gösterme şeklin çok tuhaf," diye yakındım.

"Biliyorum sizden çok şey istiyorum, ama bunu sadece üstesinden gelebileceğinizi bildiğim için yapıyorum. Ayrıca, Valerie ve çocukları aile yemeklerine davet etmeye başladığımda yardımınıza ihtiyacım olacak, çünkü Cam'in çıldıracağını biliyorsunuz."

Elimle yüzümü sildim. "Kahretsin."

"Onu içeri göndereceğim ve Declan'ı Tilly the Terror'dan kurtaracağım. Kaba davranma," diye uyardı Laura. İki parmağını

nce gözlerine, sonra da bana doğru uzattıktan sonra tekerlekli sandalyesiyle bekleme odasına geri döndü.

"Kahretsin," diye mırıldandım, boş kahve fincanıma boş boş bakarak, keşke içi viski dolu olsaydı diye düşündüm.

Kapı çerçevesine yapılan çekingен vuruş dikkatimi çekti. Valerie eşikte duruyordu, sanki kusacakmış gibi görünüyordu.

Ayağa kalktım ve oturması için işaret ettim. "Otur." Ses tonumda kontrol edemediğim bir sertlik vardı.

Kapıyı kapattı ve bekleme odasını doğrudan görebileceği bir sandalyeye oturdu; orada kız kardeşim, elleri yapış yapış Tilly'nin ona ufalanmış kurabiye parçalarını yedirmesine izin veriyordu.

"Bunu yapmak zorunda değilsiniz. Bunu yapmamalısınız," dedi aceleyle. "Laura'ya zaten suçumu kabul edeceğimi söyledim. Beni buraya, size getireceğinden haberim yoktu."

Mini buzdolabından bir şişe su aldım ve karşısına oturmadan önce masanın üzerine koydum.

Ben yetişkin bir insandım, lanet olası bir profesyoneldim. Bu korkunç beş dakikalık görüşmeyi atlatıp onu yoluna gönderebilirdim. Hayır diyecektim. Bunu zaten biliyordum. Laura beni bunun için sonsuza kadar suçlayamazdı ve ailenin geri kalanı da arkamda dururdu. Bu kadın bizden çok şey almıştı.

"Neden en baştan başlamıyorsun? Bana o günü anlat," dedim.

Şişeyle oynadı. "Bir planım vardı. Vardiyam bittikten sonra kahvaltı hazırlayacaktım, çamaşırları yıkamaya başlayacaktım, saat üçe kadar uyuyacaktım ve ertesi gün kocamın doğum günü için kızlarla birlikte kek yapacaktım. Bir sonraki vardiyamdan önce bankada bir toplantımız vardı, kiralık evimiz bize yetmediği için ev almak üzere kredi hakkında konuşacaktık."

Durakladı ve suyunu içmek için şişesini açtı.

"Ama eve geldiğimde ortalık karmakarışıkı. Kocam gripten yeni iyileşmişti ve Tilly onu bütün gece uyutmadığı için çok yorgundu. Bulaşık makinesi yıkama döngüsünün ortasında durmuştu. En büyük kızım Molly, benimle bebeklerle oynamak için yalvarıyordu. Ona kahvaltıdan sonra oynayacağımı söyledim. Eğlenceden önce halletmem gereken bir sürü şey vardı."

Valerie durdu ve parmaklarını ağzına bastırdı, gözleri yaşlarla

doluydu ve ben ona karşı hiçbir empati duymuyordum.

"Keşke o zaman yere oturup kızımın on dakika bebeklerle oynamayı seçseydim. *Her şeyi*. Daha iyi bir anne olsaydım, aptalca sorumluluklar listesinden ziyade şimdiki ana odaklanmış olsaydım, Miller hâlâ burada olurdu."

Kayınbiraderimin adını, hayatına mal olan kadının ağzından duymak benim için neredeyse dayanılmazdı. Cam ve Levi'ye yaşça daha yakındı, bu yüzden daha çok geçmişimiz vardı, ama bizim de aramızda bir bağ vardı. Görevdeyken ailesine bakmamı benden istemişti. Onlara ihtiyaç duydukları her şeyi sağlayacağıma söz vermiştim.

"Sonra ne oldu?" diye sordum sakın bir sesle.

Yutkunarak, "Kızları arabaya bindirdim, kocama tekrar uyumasını söyledim. Markete uğrayıp kahvaltı alacaktım ve kızları onun başından uzaklaştıracaktım. Bir saat sürer diye düşündüm. Ama çok daha fazlasına mal oldu." dedi.

"Yani kızlarınızla birlikte arabadasınız," diye sordum duygusuzca. Ama kalbim göğüs kafesimde gümbür gümbür atıyordu, çünkü kayınbiraderimin ölümünden sorumlu kişinin, hayatına nasıl son verdiğini tam olarak anlatmasını dinlemek üzereydim.

Başını salladı ve bir yudum daha aldı. "Güneş doğmuştu ama gökyüzünde alçaktaydı. Ağaçların arasından flaş gibi parıldadığını bilirsin ya? Güneş gözlüğümü unutmuştum. Radyoyu açmış kızlara şarkı söylüyordum. Tilly ağlıyordu, çünkü hayatının o döneminde Tilly hep ağlardı. Molly ilk birkaç dakika iyiydi ama araba koltuğunda oturmaktan dolayı büyük bir huzursuzluk hissetmeye başladı. Emziğini çıkarıp fırlattı. Kocam hep onun kolunun üzerinde olduğunu söylerdi. Emzik ön koltuğa düştü ve Molly ağlamaya başladı. Çok yorgundum. Zor bir vardiya, zor bir geceydi. Ve kızlarımla birlikte gözyaşlarına boğulmak üzereydim. Huzura ihtiyacım vardı. Bu yüzden emziğe uzandım."

İlk kez gözlerimin içine dosdoğru baktı.

"Bu kızımın suçu değildi. Benim suçumdu. Evde kalıp bebeklerle oynamalıydim. Güneş gözlüğümü takmayı hatırlamalıydim. Çocuklarımla on dakika boyunca ağlamasına dayanabilmeliydim. Ama bunların hiçbirini yapmadım ve aileniz bunun bedelini en ağır şekilde

ödedi."

Sandalyesine yaslandı, parmaklarıyla şişe kapağıyla oynuyordu.

"Onları görmedim," diye fısıldadı. "Ama o sesi, o hissi, az önce yaptığım şeyin bilincini asla unutmayacağım. Bir dakika önce çok önemli sandığım her şeyin şimdi nasıl anlamsız olduğunu da unutmayacağım."

Şimdi ağlıyordu, sessizce gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Onları silmeye bile zahmet etmedi, sanki varlıklarına çoktan razı olmuş gibiydi.

"Çok çok özür dilerim." Sözleri neredeyse duyulmuyordu.

Boğazımı temizleyerek içime yerleşmiş duyguları dağıttım. "Bak Valerie. Ablamın sana ne söylediğine rağmen, bugün sana bir cevap veremem. Bunu iyice düşünmem gerekiyor. Her şeyi."

"Anlıyorum ve hayır diyeceğinizi tamamen bekliyorum. Sadece bunu düşünmeye istekli olmanız bile hak ettiğimden fazlası. Muhtemelen benden bir şey duymak istemediğinizi biliyorum ve sizi bunun için kesinlikle suçlayamam. Ama Laura sizi seviyor. Ve sizinle gurur duyuyor. Bana tüm ailenizden ve bu süreçte ona nasıl destek olduğunuzdan bahsetti." Bir gözyaşı daha aktı ama yine de silmedi. "Böyle destekleyici bir aileye sahip olmak çok özel bir şey," dedi.

"Artık gitmelisin," dedim aniden masadan kalkarak.

Kocaman bir ama

Gage

gibi Test sonuçlarımdan da görebileceğiniz , hâlâ önemli sayıda kullanılabilir yumurtam var ve dördüncü sayfaya bakarsanız, genel sağlık durumumun özetini ve doğurganlığım için genel bir puanı bulacaksınız. Bu rakam tıbbi bir kaynaktan değil, ancak bir dizi veri noktasına dayanarak bir puan aralığı oluşturabildim," diye açıkladı, bir kalemi tıklatıp boş bir defter sayfasının üzerinde gezdirerek. "Peki, yakın zamanda sperm sayımı yaptırdınız mı?"

Randevum olan Jill, yoğun kahverengi gözleriyle bana beklentiyle baktı.

"Şey..." Genellikle ne diyeceğimi şaşırmazdım ama son olaylar yüzünden beklenmedik durumlara uyum sağlama yeteneğim zayıflamıştı. İptal etmeliydim. Evde kalıp, kız kardeşime, bana bir kardeş gibi olan bir adamı öldüren kadını savunmayacağımı nasıl söyleyeceğimi planlamalıydim. Bol miktarda viski içmeliydim, ilk randevuda ilgi gösteriyormuş gibi yapmamalıydim.

"Sperm sayımı mı?" diye tekrarladım.

Yağmurlu bir Cumartesi öğleden sonrasıydı. Story Gölü'ne otuz dakika uzaklıkta, gürültülü, çiftlikten sofraya konseptli bir bistrodaydık ve -anlaşılmaz bir şekilde- canlı akordeon müziği çalıyordu. Karşımdaki kadına odaklanmaya çalışıyordum ama bu çok büyük bir çaba gerektiriyordu ve benim de bu kadar büyük bir çabaya ayıracak enerjim yoktu.

Kağıt üzerinde Jill ideal bir aday gibi görünüyordu. Potansiyel evlilik malzemesi. Mesajları zekice ve espriliydi, yazım kuralları

kusursuzdu.

Jill otuzlu yaşlarının sonlarındaydı. Sigorta sektöründe çalışıyordu, aktüerya biliminde yüksek lisansı vardı ve çocukların evcil hayvan bulunan evlerde büyümesinin önemli olduğunu düşünüyordu. Randevuyu ayarlarken, bana planlı bir yağ değişimi ile Utah'taki büyükanne ve büyükbabasıyla aylık görüntülü görüşmesi arasına beni sıkıştırdığını söyledi. Sorumlu ve ailesine saygılı, bunlar benim için bir partnerde önemli kriterlerdi. Ancak ya kriterlerim kimyayı oluşturmadı ya da ben yeterince çaba gösteremeyecek kadar dikkatim dağılmıştı.

Başını hızla salladı. "Profilinizde aile kurmaya hazır olduğunuz yazıyordu, bu yüzden gerekli testleri yaptırdığınızı varsayıyorum. Kan grubunuz nedir?"

İlk randevumuzun beşinci dakikasındaydık ve daha içeceklerimizi bile almamıştık. Ama aklım şimdiden altı kez kız kardeşim Valerie ve Zoey'e kaymıştı ve Jill sperm sayımı ve kan grubumu öğrenmek istiyordu.

Kendimi zorlayarak zihnimde bir envanter çıkardım. Jill uzun boylu, çekici ve hayatını yoluna koymuş gibi görünen bir kadındı. Bu da benim için artı puan oldu. Cumartesi günü çanta yerine evrak çantası taşıyordu ki bu da ya işlevselliği modaya tercih ettiğini ya da işkolik olduğunu gösteriyordu.

Omuz hizasındaki saçları, sade ve gösterişsiz bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmıştı. Kozmetik konusundaki sınırlı bilgime göre, minimal makyaj yapmıştı, ya da yeğenimin deyimiyle "makyajsız makyaj". İş kıyafetine uygun bir pantolon ve ince bir kazak giymişti. El sıkışırken fark etmemiştim ama Jill, kalçalarının "doğurganlık için ideal" olduğunu söylemişti.

"Olumlu," dedim, sorularına en azından bir yanıt bulduğum için rahatlamıştım.

"Çocuklarınızı yetiştirirken önem verdiğiniz belirli bir dini inancınız var mı?" diye sordu, kontrol listesine devam ederken.

"Acaba hiç ahlaksızın olmadığı bir kilise var mı?" diye şaka yaptım.

Jill kalemini bıraktı ve deri ciltli dosyasının üzerinde parmaklarını kenetledi. "Gage, baştan beri seninle açık konuşmam önemli. Genellikle, özellikle bir randevuda, mizah anlayışını takdir etsem de, otuz sekiz yaşındayım. Son derece tatmin edici bir işim var. Haftada

dört kez spor yapıyorum. İki hafta içinde harika bir okul bölgesinde dört yatak odalı bir ev satın alacağım. İlginç ve destekleyici bir arkadaş grubum var. Ailem hala evli ve sağlık durumları çok iyi. 401(k) emeklilik planım, sağlam bir portföyüm ve Kuzey Carolina, Asheville'de bir yazlık evim var."

"Bu, eee, vay canına."

"Ne istediğimi biliyorum ve istediğime ulaşmak için tüm olasılıkları araştırıyorum. Şu anda bir aile istiyorum. Bu yüzden, ilişkiye hazır olduklarını söyleyen erkeklerle görüşmeler yaparken, bir yandan da koruyucu aile olmak için başvuruda bulundum ve tüp bebek tedavisi de dahil olmak üzere diğer seçenekleri araştırıyorum."

Başımı salladım, bu konuşmaya katkıda bulunacak değerli bir şeyim henüz yoktu.

Kollarını açtı. "İşte ben buyum. Bu kadar iddialı bir şekilde ortaya çıkmaktan hoşlanmıyorum ama hayatımın bu yeni adımı için heyecanlıyım. Zamanlama doğru ve uygun olmayan adayları olabildiğince çabuk elemek en iyisi olduğunu fark ettim."

"Dürüstlüğünüzü anlıyor ve takdir ediyorum," diye onu temin ettim.

Kalemi tekrar eline aldı. "Harika. Bunu bir ön görüşme olarak düşünün. Sizden öğrenmem gereken şey, gerçekten bir aile kurmakla ilgilenip ilgilenmediğiniz ve eğer öyleyse, benimle olan sınırlı deneyiminizden yola çıkarak, başarılı birer ortak ebeveyn olabileceğimizi düşünüyor musunuz?"

İçeceklerimiz geldi; Jill için limonlu soda, benim içinse fıçı bira. Bardağıma adeta can simidi gibi sarıldım. Ağzım kurumuştı ve terlemeye başlamıştım. Kendimi toparlamak için bir yudum aldım, sonra bardağı masaya geri bıraktım.

"Jill, verimliliğinizi takdir ediyorum ama henüz o noktada değilim. Birkaç randevuya daha ihtiyacım var. Sonra da size ailemi tanıtmak istiyorum ki, ancak o zaman doğru bir cevap verebileyim."

Bir not aldı. "Hım. Peki, yakın aileniz sizin için önemli mi?"

Laura'nın talebini düşündüm. Valerie'nin gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü düşündüm.

"Ne yazık ki, bu benim için en önemli şey."

Not alırken onaylayıcı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Bu çok

güzel. Bu konuda ortak noktamız olmasına sevindim. Gelecek Perşembe nasıl olur?"

Gözlerimi kırptırdım. "Ne için?"

"Beni ailenizle tanıştırmak için."

"Jill, bana karşı dürüst oldun. Sanırım ben de sana aynı şekilde dürüst olmalıyım."

"Elbette. Söz sende." Gazozundan bir yudum alırken beklentiyle bana baktı.

"Birkaç hafta önce tanışmış olsaydık, bu tamamen farklı bir konuşma olurdu. Planlı bir kadına değer veriyorum. Senin gibi başarılı bir hayat kurmuş birine hayranım. Bir sonraki adımı keşfetmek için tam da aradığım türden bir insansın."

"Ben bir aktüerim, bu yüzden kalıpları tahmin etmede çok iyiyim. Şimdi kocaman bir ' *ama* ' diyeceksiniz."

"Maalesef öyleyim. Ailemde bazı sorunlar yaşıyorum ve bu durum sadece dikkatimi dağıtmakla kalmadı, aynı zamanda doğru cevaplarını bulamadığım bazı sorularla da baş başa kalmama neden oldu."

Jill, "Bu kargaşanın, dışarıda bir yerlerde zaten bir eşin ve çocukların olmasıyla bir ilgisi yok, değil mi?" diye sordu.

"Hayır. Kesinlikle hayır."

Not defterindeki bir satırın üzerini karaladı.

"Sanırım söylemeye çalıştığım şey şu ki, bazı konularda tereddütlerim var..." Ne hakkında? Planım hakkında mı? Hedeflerim hakkında mı? *Hayatım* hakkında mı? "Dikkatimi nereye yoğunlaştırdığım hakkında."

Doğruydı. Son yirmi dört saattir beynim Valerie'nin sözlerini tekrar tekrar düşünüyordu. "*Bir dakika önce çok önemli olduğunu düşündüğüm her şey şimdi anlamsızdı.*" Hem o hem de kız kardeşim o gün yanlış şeye öncelik verdikleri için aynı pişmanlığı dile getirmişlerdi. Hayatımın tamamını bir sonraki hedefe adanmış biri olarak, bu benim aklıma takılmıştı.

"Hım," dedi Jill.

"Ben avukatım ve kız kardeşimin başına korkunç bir şey geldi, sonra da benden gerçekten yapmak istemediğim bir şey yapmamı istedi. Yasadışı bir şey değil, *öyle* bir avukat değilim. Ama erkek

kardeşim evleniyor ve onu ne kadar mutlu görürsem, ben de o kadar çok istiyorum. Hayatımı biriyle paylaşmak istiyorum. Mantıklı ve bana uygun biriyle. Ama üst katta oturan bir kadın var ve o bana hiç uygun değil. Onu düşünmeyi bırakamıyorum ve bunun bir anlamı olabileceğinden endişelenmeye başladım."

Harika. Sadece masum birinin üzerine saçma sapan şeyler kusmakla kalmadım, beynimin diğer takıntısı da sohbete dahil olmuştu. Jill'in tarihinde gelmiş geçmiş en kötü randevu olarak anılacaktım. Portfolyosunu tekrar kapattı ve bana üstünkörü bir gülümseme verdi.

Yüzümü buruşturdum. "Özür dilerim. Bunu berbat ediyorum. Genellikle daha tutarlı ve daha az dağınık konuşurum. Aslında söylemek istediğim şu ki, sen harikasın. Ben berbat durumdayım. Şu anda vicdanen seninle ortak ebeveynlik yapmaya devam edemem."

"Daha fazla bir şey söylemenize gerek yok," dedi, portföyü ve kalemi evrak çantasına koyarken. "Bana zaman kazandırdığınız için teşekkür ederim. Uygulamalarda kaç erkeğin ciddi bir ilişkiye açılmış gibi davranıp ilk randevuda bana 'bebek yapmayı' teklif ettiğine inanamazsınız."

"Cinsiyetimden dolayı özür dilerim. Bazılarımız hâlâ Neandertaliz."

Garson geri döndü ve sipariş vermeye hazır olup olmadığını sordu.

Menüyü işaret ederek, "En azından sana öğle yemeği ısmarlamalıyım," dedim.

Jill saatine baktı. "Aslında, mademki bir yere varmayacak, gitmeyi tercih ederim. Daha erken müsaitliği olan başka bir görüşmecim var, ona mesaj atarım."

"Ah. Evet. Pekala, iyi şanslar. Umarım o doğru kişidir."

"Teşekkürler. Ben de öyle umuyorum," dedi parmaklarını çaprazlayarak. "Bu beni planladığım zamandan tam bir ay öne geçirir."

"Jill, odaklanmış ve motive olmuş bir kişiye benziyorsun."

"Benim."

"Planlara bağlı kalmanın hayatın bazı eğlencelerinden mahrum kalmanıza neden olduğunu hiç hissettiniz mi?"

Ayağa kalktı ve evrak çantasının askısını omzuna taktı. "FONA'mın

(bir şeyi kaçırmaya isteğimin) FOMO'ndan (bir şeyi kaçırmaya korkusundan) daha güçlü olduğunu fark ettim."

"FONA mı? Sanırım bu ismi tanımıyorum."

"Başaramama korkusu. Zamanlarını eğlenerek geçiren insanlar keyifli görünseler de, mutluluk finansal olarak güvence altına alınmış bir emeklilik satın alamaz."

Onunla birlikte masadan kalktım. "Bu çok aydınlatıcıydı, Jill. Yolculuğunda başarılar dilerim."

"Bunu daha çok bir eylem planı olarak düşünüyorum. Ama iyi niyetiniz için teşekkür ederim. Travmanızla başa çıkmanızda size bol şans diliyorum."

Onun gidişini izledim ve menüyle birlikte tekrar yerime oturdum.

"Kötü bir ilk buluşma mıydı?" diye tahmin yürüttü garson.

"Onun için. Somon balığını alabilir miyim?"

Yemeğimin yarısına gelmiştim ki telefonum masanın üzerinde titredi.

Laura : Henüz aramadığınız için Valerie'nin numarasını tekrar veriyorum.

Laura: Son mesajım çok üstü kapalı olmuşsa, onu ara!

Çatalımı düşürdüm, iştahım tamamen kaçmıştı. Ablama bunu yapmayacağımı, bana bunu sormasının bile delilik olduğunu söylemem gerekiyordu. Ekranı yeni bir mesaj geldi.

Laura: Bana yapmayacağını söylemenin yollarını aramayı bırak ve yap artık.

Kendi kendime söylenerek telefonu elime aldım ve onu aradım.

"Beni rahatsız etmeyi bırak," dedim, o cevap verince.

Laura, kulağımın dibinde bir şeyleri çiğnerken, "Ön duruşma Pazartesi günü," dedi.

"Cips mi yiyorsun?"

"Biliyorsun, stresli olduğumda atıştırmalık yiyorum ve sen beni strese sokuyorsun."

"Ben mi? Sence ben nasıl hissediyorum?"

Laura iç çekti. "Gigi, tüm bunları atlatmak için daha çok zamanım olduğunu ve seni bu sürecin ortasında yalnız bırakmamın haksızlık olduğunu anlıyorum. Ama sana ihtiyacım var. Kazadan beri bana binlerce kez neye ihtiyacım olduğunu sordun. Buna ihtiyacım var."

Kahretsin. Çok yakın bir aileden gelmenin sorunu şuydu ki, her üye istemediğiniz şeyleri yapmanız için hangi düğmelere basacağını tam olarak biliyordu.

"Miller, gezegendeki en bağışlayıcı insandı. Öbür dünyada intikam planları kurarak vakit geçirmiyor. Bunu yapmanızı isterdi."

"Çok alçakça bir hareket, Larry."

"Evet, bu da size bunu ne kadar çok istediğimi gösteriyor. Şu an size öyle gelmeyebilir, ama bu doğru olan şey."

"İş yüküm çok fazla," dedim, farklı bir yaklaşım deneyerek.

"Bir annenin hapse girmesini engellemeye mi vakit ayıramıyorsun? Bir aileyi bir arada tutmaya mı vakit ayıramıyorsun? Bir hatanın bir kadının hayatını mahvetmemesini sağlamaya mı vakit ayıramıyorsun? Vay be, gerçekten de önceliklerin değişmiş."

"Sen, kız kardeşler tarihinin en kötü kız kardeşisin."

"Ne o? Tekerlekli sandalyemin gürültüsünden hakaretlerinizi duyamıyorum."

"Şu anda beni bununla suçlamanın doğru olmadığını" söyledim ona.

"Özür dilerim. Alışkanlık işte."

Hiç de pişman görünmüyordu.

"Her zaman ailen için her şeyi yapacağını söyledin. Lütfen bunu benim için yap, Gage."

Hâlâ yağmur yağıyordu ve ortadaki kahverengi tuğlalı şehir evi olan B numaralı dairenin kapısını çaldığımda ne yapacağımdan hâlâ emin değildim. Dış cepheler eskiydi ama düzenliydi ve her birinin küçücük ön bahçesinde çocuk oyuncakları vardı.

Yaklaşan ayak seslerini duydum, bir duraklama oldu ve ardından sürgü kapanma sesi geldi. Valerie kapıyı açtı ve bana gergin bir şekilde baktı. "Çocuklarım eve geldi," dedi, omzunun üzerinden bir

bakış atarak.

Kızlarının yaptıklarının ayrıntılarını duymasından mı yoksa benim ofiste sergilediğim gibi davranma ihtimalinden mi daha çok endişelendiğini bilmiyordum.

"Kendinizi daha rahat hissediyorsanız burada konuşabiliriz," diye teklif ettim.

"Küçük olanı el işi makasıyla banyoya koşarken yakaladım, o yüzden gözümü onlardan ayırmasam kendimi daha iyi hissederim." Kapıyı daha da açtı. "İçeri gelin."

Kadın, büyük bir kanep ve bir yığın oyuncağın yer kapma yarışına girdiği daracık bir oturma odasına doğru yol gösterdi. Kıvrıkcık saçlı, annelerinin tıpatıp aynısı kızları ise bir çeşit blok yapma savaşıyla meşguldü. Yapmaktan çok fırlatma oluyordu.

"İçecek bir şey getireyim mi? Su, meyve suyu kutuları ve sütüm var," dedi, geçiş yoluyla oturma odasına açılan küçük mutfakı işaret ederek.

"Ben iyiyim."

Valerie yüksek sesle, "İçeride konuşabiliriz. Sen oturabilirsin, ben de birbirlerinin saçlarını tekrar kesmediklerinden emin olabilirim," dedi.

"Özür dilerim anne," dedi büyük kız, en ufak bir pişmanlık belirtisi göstermeden.

"Evet, özür dilerim anne," diye tekrarladı en küçüğü. "Atıştırmalık bir şeyim var?"

"Birkaç dakika içinde. Mutfakta Bay Gage ile konuşacağım," diye söz verdi Valerie. "İçeri buyurun."

Mutfak, oturma odasından görüldüğünden bile daha küçüktü. Yeşil linolyum kesinlikle orijinaldi. Dolaplar standart kalitedeydi ve tezgahlar eski, sararmış Formika'dandı, ancak yüzeyler temizdi ve beyaz buzdolabı kapağı fotoğraflar ve çizimlerle kaplıydı. Valerie ve kocasının hiçbir fotoğrafı yoktu.

Musluktan bir bardak su doldurup önüme koydu, sonra yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Bir şey istemediğini söylemiştin. Gerginim. Bunu e-posta üzerinden halletmeliydik herhalde."

"Ne yaptınız?" diye sordum, küçük yuvarlak masanın karşısındaki sandalyeyi işaret ederek.

"Bana söylemek üzere olduğun şeyi şimdi söylüyorsun," dedi koltuğa iyice gömölerek.

Salonun içinden kız çocuklarının kıkırdamaları yankılandı.

Valerie gözlerini kapattı. "Bu sesi çok seviyorum. Artık duyamadığımda ne yapacağımı bilmiyorum."

"Eşiniz burada mı?"

Başını salladı. "Hayır. O evde. Onun evinde. Eski evimizde. Geçen yıl ayrıldık. Kızların velayetini paylaşıyoruz."

Bunu unutmuştum. Yoksa onu incitmek için mi konuyu açmıştım?

"Boşandığınızı bilmiyordum," dedim ve bunun bir yalan olmamasını umdum.

"Resmi olarak boşanmadık. Ayrı yaşıyoruz. Kazadan sonra işler zordu. Çok kötü bir dönemden geçiyordum ve hastanedeki işimden ayrılmak zorunda kaldım. Kan gördüğümde donup kalıyordum. Uyuyamıyordum. İşlevimi yerine getiremiyordum. Sonunda eşim—kızların babası—boşanma davası açtı."

Kadın, parmağıyla eski bir lekenin izini sürdüğü masanın üstüne doğru bunu söyledi.

"Bunu duyduğuma üzıldüm." Bu, ezberlenmiş, basmakalıp bir cevaptı ve onun irkilişinden, bu sözde hiçbir gerçek duygu olmadığını anlayabiliyordum.

"Üzölmenize gerek yok. şimdi bir yaşlı bakım merkezinde çalışıyorum. Eskiden yaptığım iş bu değildi ve maaş da, neyse, berbat. Ama velayeti yarı yarıya paylaşıyoruz."

Bütün bunları neden anlattığını bilmiyordum. Özel hayatıyla ilgili bilgi edinmek istemiyordum. Onu gerçek bir insan yerine, uzaktaki, kimliği belirsiz bir suçlu olarak düşünmek daha kolaydı. Ki, büyük olasılıkla Laura'nın baştan beri anlatmak istediği de buydu.

Derin bir nefes aldım ve çantamdan bir not defteri çıkardım. "Valerie, davanızı yüz yüze görüşmek daha kolay."

Gözlerini kırptıştırdı. Bir kez. İki kez. "Özür dilerim. Sanırım sizi yanlış anladım."

Boğazımı temizledim. "Kişisel duygularımı bir kenara bırakırsak, kız kardeşim benden bunu yapmamı istedi. Ve onun için her şeyi yaparım. Her şeyi."

Başını usulca salladı. "Anlıyorum."

"Ve Şu anda her Şey sizi temsil etmeyi iğeriyor."

Yutkunarak, "Benim avukatlık ücreti için fazla param yok, ama kredi çekebilirim. Ailem..." dedi.

Başımı salladım. "Bu, kız kardeşim için kişisel bir iyilik. Yani sizden ücret almayacağım. Ama bunu önümüzdeki on yıl boyunca onun başına kakacağım."

Valerie, bembeyaz olmuş parmak boğumlarını ağızına bastırarak, "T-teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Bak Valerie, davanın kişisel yönlerinin benim için kolay olmayacağını bilmeni istiyorum, ancak sana mümkün olan en iyi savunmayı sağlamakla yasal olarak yükümlüyüm."

Gözlerinden yaşlar süzüldü, ama dünkü umutsuzluğun yerine, kahverengi gözlerinde başka bir Şey gördüm. Umut. "Bunu yapmaya razı olmana inanamıyorum. Yardımını hak etmiyorum."

"Hak edenin kim olduğına mahkeme karar versin."

Valerie'nin en büyük kızı, ön dişleri olmayan bir gülümsemeyle ve elleri arkasında, küçük kız kardeşi de hemen arkasından mutfağına girdi. "Bay Gage, size bir hediye yaptım!" diye duyurdu Molly, ne olduğı belirsiz bir pastel boya çizimini çıkarıp bana uzatarak.

"Vay canına, Molly, bu gerçekten... bir Şey. Bunu az önce mi çizdin?"

"Evet. İyi çizirim," dedi, çok sevilen bir çocuğun özgüveniyle.

"Harika. Teşekkür ederim. Şuradaki kısım ne?" diye sordum, pembe bir karalamaya işaret ederek.

"Bu bir ejderha örümceğı. Bacaklarını görüyor musunuz? Bunlar kanatları, bu da ateş," diye açıkladı.

Tilly, yapış yapış elini Valerie'nin koluna koyarak, "Anne üzgün mü?" diye sordu.

"Hayır, bebeğim. Annen mutlu," diye söz verdi Valerie.

"Güzel. Şimdi atıştırmalık bir Şey yiyelim mi?" diye sordu Tilly.

Valerie hafifçe güldü. "Pekala. Herkese atıştırmalıklar."

"Bay Gage de mi?" diye sordu Molly.

"Bay Gage de öyle."

20

Yatakta kibar olacağını düşündüğüme inanamıyorum.

Zoey

Rusty's Fish Hook'a girdiğimde hem zihnen hem de fiziksel olarak bitkin . Yoğun bir Cumartesi gecesi idi. Bahar demek, terasın tekrar açılması demekti ve bu gece teras ısıtıcılarının ve açık hava barının etrafında toplanmış insanlarla dolup taşmıştı.

Sosyalleşmek istemiyordum ama yalnız kalmak da istemiyordum, bu yüzden kapalı bara yöneldim. Orası daha sessizdi ve birkaç boş bar taburesi vardı. En sondaki taburede, somurtkan görünümlü ev sahibimi, aptalca seksi bir hırka giymiş, sanki evrenin sırlarını barındırıyormuş gibi içki dolu kadehine bakarken gördüm.

Tek başıma içki içme planlarımdan vazgeçip Gage'in yanına doğru yöneldim. "Bu koltuk dolu mu?" diye sordum, yanındaki boş tabureyi işaret ederek.

Bana baktı ve gözlerindeki hüznün beni neredeyse dizlerimden vuracak gibi oldu.

"Sorun ne?" diye sordum, dev çantamı bara fırlatıp tabureye oturdum.

Bana daha yakından baktı. "Günlerdir uyumamış gibi görünüyorsun, neden?"

"Çünkü dün gece neredeyse bütün gece birbiriyle alakasız iki farklı konuyu araştırdım ve sanırım beynimi bozmuş olabilirim. Senin neyin var?"

"Hey, Zoey. Ne istersin?" Bu gece barda bizzat Rusty's Fish

Hook'un sahibi Rusty duruyordu.

"Gerçekten büyük boy bir beyaz şarap alabilir miyim? Mesela bir buçuk kadeh?"

"Margarita bardağında servis edeceğim," dedi.

"Seni seviyorum, Rusty," diye seslendim arkasından.

"Ayrıntıları açıklayabilir misiniz?" diye sordu Gage.

"Rusty'ye duyduğum derin ve kalıcı sevgi hakkında mı?"

"Tavşan delikleriniz hakkında."

"Önce sen," dedim parmağımla içkisinin üzerine dokunarak. "Bu ne? Viski mi?"

"Bourbon."

"Sen genellikle bira içmeyi seven birisin," diye belirttim.

"Evet, bu gece viski içeceğim."

Göğüs dekoltemden kolyemi çıkardım ve ona doğru ucunu gösterdim. "Disko."

Bardağını eline aldı. "Zoey, tatlım, eminim cumartesi gecesi ev sahibinin sürekli şikayetlerini dinlemekten daha iyi yapacak işlerin vardır."

"Hakkımdaki imajınızı bozmak istemem ama gerçekten de değil. Ya bu ya da *NCIS* tekrarları. Jethro Gibbs'e garip bir hayranlığım var."

Dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı.

Dirseğimle onu dürttüm. "Hadi bakalım, dostum, kanka. Spor sütyeninden kurtardığın kıza her şeyi anlat."

"Pekala. Ama ben gidersem sen de gidersin."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama seksi ve anlamlı bir bakışla beni susturdu. "Ugh. Tamam. Şimdi beni diskoya götür, bebeğim."

"Düne kadar en büyük sorunum, üst kattaki kiracım için rahatsız edici bir çekiciliğe sahip olmamdı."

"Bu, Jethro Gibbs'in tekrar bölümlerinden çok daha iyi," diye düşündüm.

Rusty, ağzına kadar şarap dolu bir margarita bardağıyla geri döndü.

"Şu anda dünyadaki en sevdiğim insan sensin," dedim ona.

Barın dibinde kaybolmadan önce bana selam verdi.

Bardağı biraz daha yaklaştırdım ve eğilerek gürültülü bir yudum aldım. "Ahh! Ferahlatıcı. Şimdi, göğüslerimle ilgili tüm fantezilerinizi

gölgede bırakan soruna geri dönelim."

Gage isteksizce kıkırdadı. "Kız kardeşim beni duygusal şantajla istemediğim bir şeyi yapmaya zorladı."

"Bir şey ne kadar kötü? 'Şehirde elbise alışverişine gitmek' kadar kötü mü, yoksa 'hak etmeyen bir pislığe böbrek vermek' kadar kötü mü?"

"O, kendisine ve Miller'a çarpan sürücüyü temsil etmemi istiyor."

Şarap boğazıma kaçtı.

Gage, bir peçeteye öksürmeyi bırakana kadar sırtımı sıvazladı. Gözlerimden yaşlar akıyor, boğazım yanıyordu, ona döndüm. "Neden senden bunu yapmanı istedi ki?" diye hırıltılı bir sesle sordum.

"Görünüşe göre travma üzerinden birbirlerine bağlanmışlar. Laura bunun sadece bir hata olduğuna inanıyor. Ama bunun kaza mı yoksa kasıtlı mı olduğunun hiçbir önemi olmadığını anlamıyor. Sonuç olarak kız kardeşim tekerlekli sandalyede ve Miller öldü," dedi açık bir şekilde.

Acısı o kadar belirgindi ki, elimi koluna koydum. "Çok üzgünüm Gage. Ne yapacaksın? Dur, neden bunu soruyorum ki? Ne yapacağını biliyorum zaten."

"Öyle mi?" Bardağının kenarından bana baktı.

"Bahse girerim ki çoktan 'evet' dedin bile."

"Nereden bildin? Laura henüz bilmiyor bile."

Kolunu hafifçe sıktım. "Çünkü ne pahasına olursa olsun, ailen için yapmayacağın hiçbir şey yoktur."

Gage'in gözleri kısıldı. "İlgilenmediğin ev sahibine çok fazla ilgi gösteriyorsun."

"İlgilenmiyorum *değil* . Sadece kirli, terli seksle ilgileniyorum," dedim, bir yudum daha şarap almak için ona doğru eğilirken kirpiklerimi kırıştırarak.

"Neden şu anda beni gülümsetebilecek tek kişi sensin?" diye sordu.

"Bence bunun sebebi göğüsler."

Sıra Gage'in içeceğine öksürmesine gelmişti. Bir şekilde bunu benden daha seksi göstermeyi başardı. "Sen eşsiz birisin, Zoey Moody."

"Bana öyle söylüyorlar. Yakışıklı beyninde başka neler var acaba?"

"Başka bir şey olduğunu düşünmenize sebep olan nedir?"

"Sürücüyü temsil etme kararını zaten verdiniz, yani dava için bir strateji üzerinde çalışmaya başladınız bile. O yakışıklı yüzünüzü viskiye boğmanızın başka bir sebebi var."

İçeceğinden bir yudum aldı ve bir anlığına dümdüz ileriye baktı. "Bir mesajla o kadar çok karşılaştınız mı ki, onu dinlemeniz gerekip gerekmediğini sorgulamaya başladınız?"

Alaycı bir şekilde güldüm. "Şey, evet. Neden ilişki kurmadığımı düşünüyorsun? Hayatında sana 'çok fazlasın' veya 'sevmek çok zor' diyen insan sayısı belli bir noktaya kadar dayanabilir, bir noktadan sonra ilişkiyi ciddiye almaya başlamalısın."

İçeceğini yere bıraktı ve bana dik dik baktı. "Sana sevilmesi çok zor olduğunu kim söyledi?"

Güldüm. "Öncelikle anne babamdan bahsedeyim. Kendi anne baban bile seni sevmekte zorlanıyorsa, sorunun sende olduğunu anlarsın."

Yıllardır yanlış olan şeyin artık bir nedeni, bir adı olduğunu düşünmek tuhaftı. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmede.

"Anne babanız hakkında ne kadar çok şey duyarsam, onları o kadar az seviyorum," dedi.

"Aslında o kadar da kötü değiller. Yapabileceklerinin en iyisini yaptılar. Sadece en iyileri pek de iyi değildi." Biraz daha şarap doldurdum. "Biliyor musun, eskiden herkes gibiydim. Kusurlarımın ötesine bakıp herkesin kaçırdığı o özel, görünmez güzelliği görebilecek birini istiyordum. Her şeyin mümkün olduğunu düşündürecek birini istiyordum. Sarsıldığımda beni destekleyecek, eksikliklerimi giderecek, hatta belki de onları çekici bulacak birini. Ama herkes bunu elde edemiyor. Bazılarımız normal olmak için biraz fazla dağınık."

"Kendine karşı çok acımasısın. Bunu biraz azaltmayı hiç düşündün mü?"

Başımı salladım. "Seni seven iki çift ebeveynle büyüdün. Muhtemelen seni evrenden gelen özel bir hediye olarak gördüler. Ben ise benimkiler için sadece bir yük oldum. *Hala* bebekken ne kadar çok ağladığımdan şikayet ediyorlar. Sanki yeni doğmuşken hayatlarını mahvetmeye çalışıyormuşum gibi. Mükemmel kız kardeşimle olan

mükemmel planlarını alt üst eden plansız bir 'sürpriz'dim. Matematikten kaldığım ve yaz okuluna gitmem gerektiği için yaz Avrupa'ya gidemediler. Lisede Hazel'ın eteğine elini sokan bir çocuğu yumrukladığım için bir hafta okuldan uzaklaştırıldım. Bir üniversite dersinden kaldım çünkü bırakmayı unuttum. Zoey Moody: doğduğundan beri hayatları mahvediyor."

Sandalyesinde dönerek bana doğru baktı. "Kendini bir yük gibi hissetmeyi hak etmiyordun."

Omuz silktim. "Eh, neyse, dengelendi. Gençlik yıllarımda onlara karşı çok sert davranmıştım."

"Bir ebeveynin görevi çocuğunu desteklemektir, kar-zarar tablosu tutmak değil."

"Bu tam da senin söyleyeceğin bir şey."

"Sperm sayımı sormadığınız için çok memnunum."

"Şey, bugün sizden sperm sayınızı soran başka biri oldu mu?"

"İlk randevumu yaşadım," diye duyurdu. "Hem ilk hem de son."

"Kıvılcım yok mu?"

Başını salladı. "Sanki kendimle randevuya çıkmış gibiyim." Kısa ama muhteşem bir şekilde başarısızlıkla sonuçlanan randevusunun hikayesini anlattı. "Jill, Valerie ve Laura arasında, sanki evren kafama tuğlayla vuruyor gibi hissediyorum."

"Ne hakkında?" diye sordum, çenemi elime yaslayarak.

"Hedef odaklı biriyim."

"Yok canım. Yok artık."

"Disko yaparken beni kötülemeyin."

"Haklısın. Özür dilerim. Hakaretlerimi sona saklayacağım."

Kaşları çatıldı. "Sanırım önceliklerimde bir sorun var diye düşünmeye başladım."

"Ne anlamda?"

"Yaptığım her şey beni bir sonraki hedefe bir adım daha yaklaştırmak için. Başarıyı her şeyin üstünde tutuyorum. Ama ya gerçekten önemli olanı kaçıırıyorsam? Valerie, kızlarıyla on dakika oynasaydı yolda olmayacağını söyledi. Laura, Miller'ın istediği gibi uyuyakalsaydı hiç orada olmazdı, ama o fazladan bir antrenman koşusu yapmak istedi. Ben de aynı kararı verirdim. Başar, listeden çıkar, devam et."

"Bunun kafana nasıl takıldığını anlayabiliyorum."

Bana şüpheyle baktı. "Seçimlerinizin ne kadar üstün olduğunu bana burada anlatmayacak mısınız?"

" *Benim mi ?* " diye kahkaha attım. "Gage, ben tam bir felaketim."

"İnsan kaynaklı felaketleri tercih ederim."

"Ciddi söylüyorum. Dün şu olay oldu, bugün de başka şeyler oldu ve şimdi hem çok umutluyum hem de üzgün, kızgın ve aynı zamanda korkuyorum."

"Bu gizemli olayla ilgili çok fazla duygu var. Açıklama yapacak mısınız?"

"Ben... henüz bu konuda nasıl akıllıca konuşacağımı bilmiyorum."

"Zo, ben bir tez değil, bir sohbet arıyorum. Ve bundan kaçmayı aklından bile geçirme, çünkü sana içimi döktüm. Bu yüzden artık paylaşmakla yükümlüsün."

"Kanunun böyle işlediğinden pek emin değilim."

"Burada avukat benim. Bana güvenmek zorundasınız."

"Tuhaf bir haber aldım. Ne yapacağımı bilmiyorum ve bu durum kafamı karıştırıyor," diye itiraf ettim.

Oturdu, bekledi ve izledi.

Devam etmeyince elini uzattı ve bir an için beni kollarına alıp öpüp duracağını sandım. Ama bunun yerine kolyemdeki disko topu figürüne dokundu.

Derin bir nefes aldım ve kelimelerin sönen bir balon gibi ağızımdan kaçmasına izin verdim. "Pekala. Dün, Opal'ı kitap yazma meselesiyle ilgili rahatsız etmeye gittim, ama o bana bağırdı ve nörodiverjan olduğumu söyledi. Bu benim için yeni bir haber olmamalıydı. Biraz kaba davrandı çünkü emekli bir psikoterapist ve sanırım emekli olunca nezaket zorunluluğu yok. Ama aynı zamanda bana... bilmiyorum... bir umut verdi. Çünkü normal olmakta bu kadar zorlanmamın bir nedeni varsa, belki de bunun için bir şeyler yapabilir ve daha büyük sorunlardan bazılarını çözebilirim. Ve dün geceki araştırmamdan ve bugün Opal olmayan bir terapistle yaptığım acil seanstan sonra, mücadele ettiğim hemen hemen her şeyin nedeni bu olabilir gibi geliyor. Ama aynı zamanda, daha önce çok kez başarısız oldum, umutlanmak istemiyorum."

Şarap dolu sürahiyi elime aldım ve susmak için kendimi zorlayarak

bir yudum içtim.

"DEHB mi?" diye tahmin etti Gage.

Sandalyeden neredeyse düşüyordum. "Nereden bildin?"

"Harry'ye ortaokuldayken teşhis konuldu. Ailece, onun ihtiyaçlarını karşılayabilmek için bu konuda yoğun bir eğitim aldık."

"Küçük bir not: Ailenizi çok seviyorum. Asıl önemli nokta: Yetişkinlerin de bu hastalığa yakalanabileceğini bilmiyordum. Sadece yerinde duramayan küçük erkek çocuklarına konulan bir teşhis olduğunu sanıyordum."

Gage elimi okşadı. "Üzgünüm tatlım. Yönetici işlev bozukluğu böyle işlemez."

"Opal'ın psikiyatrist arkadaşı—ki Opal'dan çok daha nazikti—bugün böyle söyledi." Çantamı yokladım. "İçinde okuma listesi, psikotrop ilaç karnesi ve yeni bir reçete var. Ve ödüm kopuyor."

"Neyden korkuyorsun?" diye sordu. Hemen cevap vermeyince, Gage beni kendine doğru çevirdi, dizlerimi bacaklarının arasına aldı ve ellerini uyluklarıma koydu.

İletişimden *çok* memnun kaldım.

"Ya terapi, kaynaklar, ilaçlar işe yaramazsa? Ya her şey kötü kalmaya devam ederse? Ya ben sadece... yıkılmış haldeysem?" diye sordum.

"Bunu öğrenmenin tek yolu var. O da çalışmak."

Gözlerimi devirdim. "Ah, biliyorum ama birkaç saatliğine varoluşsal panik yaşama hakkım yok mu?"

Gage saatine baktı. "Size yarın sabah sekize kadar süre veriyorum."

Ona titrek bir gülümseme verdim, sonra gözlerimi kaçırdım. "Ya aslında aptal ya da tembel değilsem?"

Elleriyle bacaklarımı sıktı. "Sen asla bunların hiçbirini değildin. Harry ile konuş. O bu konuda uzman sayılır."

Dudaklarımı ısırdım. "Belki de öyle olur." Ya da belki de yarın uyandığımda hiçbir şey değişmemiş olurdu ve her zaman olduğum gibi berbat bir halde kalırdım.

"Bak Zoey. Bu, herkesin sindirmesi zor bir durum. Senin yerinde olan herkes başının döndüğünü hissederdi. Ve eminim bu, okuduğun kapsamlı kaynaklarda da vardır, ama Harry'nin başa çıkmakta olduğu

şeylerden biri de bu korkunç utanç sarmalıydı. Arkadaşlarının okulda bir şeyleri öğrenip ilerlediğini görürken, o gittikçe daha da geride kalıyordu. Kız kardeşim ve kocası bu kadar proaktif olmasaydı, kolayca sorunlu çocuk olarak etiketlenebilirdi ve bu uzun süre onunla kalırdı. Sende bu yoktu. Erken teşhis konulmadı, bu da çözmen gereken birkaç on yıl daha sorun olduğu anlamına geliyor. Ama iyi olacaksın. İyiden de öte."

Utanç sarmalı. Bu sözler içimde derin bir yankı uyandırdı. "Teşekkürler Gage. Sanırım gitmeliyim."

"Şarap fıçısına neredeyse hiç dokunmadınız," diye belirtti.

Bardağa baktım ve bir başka küçük rahatlama hissettim. Aslında alkol istemiyordum. Beynime getirdiği sessizliği istiyordum. "Sanırım iyiyim." Bar taburesini geri itip kaçmak için hamle yaptım, ama Gage'in sıcak, nasırlı elleri bacaklarımı sıkıca kavradı ve beni yerimde tuttu.

"Gitme."

"Yapayım..."

"Bak Zoey. Seninle ilgili ne olduğunu bilmiyorum ama sen yanımda olduğunda kendimi daha iyi hissediyorum. Kapıyı senin için bekliyorum. Her fırsatta yanına oturuyorum."

Vücudumdaki her hücre bir şeyle titreşiyordu. Ama bunun heyecan mı yoksa korku mu olduğunu anlayamadım. "Ne diyorsun Gage?"

"Hiçbir şey bir şeyi değiştirmiyor. Birbirimize uymuyoruz. Mantıklı değiliz. Farklı şeyler istiyoruz. Ama belki bu gece aynı şeyi istiyoruz."

Dudaklarımı ıslattım. "Bu gece ne istiyorsun?"

"Unutmak istiyorum. Sadece bir geceliğine. Kafamdan çıkıp birkaç saatliğine iyi hissetmek istiyorum. Hiçbir plan yok, hiçbir beklenti yok."

"Bir süreliğine unutmayı tercih ederim," diye itiraf ettim. Sonra içkisine baktım. "Tam olarak ne kadar içtin? Çünkü ne kadar cazip olsa da, ben kötü kararlar veren sarhoş Gage'den faydalanacak türden bir kız değilim."

Bardağını kaldırdı. "Tam olarak yarım bardak burbon içtim."

Bunu kesinlikle pişmanlıkla karşılayacaktım. Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Ama bunu çok istiyordum. "Bana

yeter. İlginç bir bilgi. Dürtüsellüğün DEHB'nin belirleyici özelliklerinden biri olduğunu biliyor muydunuz?"

"Bu akşam yemek yedin mi?" diye sordu.

"Bu çok tuhaf bir ön sevişme sorusu."

"Evimde şarap ve dondurulmuş pizza var."

"Ayrıca çiftlik hayvanlarınız da var."

"Onlar dışarıdalar ve büyükannem annemle babamın evinde pijama partisi yapıyor."

"Bu bir hata. İkimiz de biliyoruz," dedim kendimi ikna etmeye çalışarak. Ama birine yakın olmak istiyordum. Ona. Gage'in ellerini üzerimde hissetmek istiyordum. Başımı omzuna yaslamak istiyordum. Bana, kısa bir süreliğine de olsa, iyi hissettirmesini istiyordum.

"Hem de olsa," diye onayladı. Bacaklarımı bıraktı ve uzaklaştı.

Ona doğru uzanmak istedim ama ayağa kalkmış cüzdanını çıkarıyordu.

Bara birkaç banknot bıraktı. "Geliyor musun?"

Yukarı baktığımda onun beni izlediğini gördüm. "Emin misin?"

"Evet. Sen, Zoey Moody. Benimle eve gelir misin ve ikimiz de her şeyi unutana kadar sana dokunmama izin verir misin?"

Konuşma yeteneğimi kaybettim. Kelimelerle olan bağım anında koptu. Çenem belim ile dizlerim arasında bir yerdeydi. Boyun eğik bir şekilde başımı salladım ve tabureden kayıp düştüm.

Gage beni bardan çıkarırken eli belimin alt kısmına yerleşti.

Dışarıdan gelen müziğin ritmini bile duymadım çünkü kalbim göğsümde etkileyici bir davul ritmiyle atıyordu.

"Emin misin—"

Gage'in ruh halinden faydalanmayan, ahlaklı, özverili ve şehvetten ölmeyen bir insan olma yönündeki son çaresiz girişimim, beni kaldırımdan binanın yanına çekip duvara yasladığında ve iyice yaklaştığında acımasızca kesildi.

Vücudumdaki ihmal edilmiş her erojen bölge, baş döndürücü bir zevkle çığlık atıyordu.

Bedenimi rahat bir özgüvenle ele geçirdi, bir eli kalçamda, diğer eli ensedeki saçlarımın arasından geçiyordu.

Başımı geriye doğru eğerek ona baktım.

"Eminim. Ama şu anda daha çok seninle ilgileniyorum. Emin *misin*

?”

Başımı biraz fazla sertçe salladım, neredeyse alnımla çenesine vuracaktım. "Evet," diye fısıldadım. "Kesinlikle eminim. Sadece bunu beklemiyordum..."

"Yavaş yavaş başlayalım mı? Bakalım nasıl olacak?" diye önerdi Gage.

En azından ben öyle söylediğini sandım. Kulaklarımdaki kan uğultusu yüzünden anlamak zordu. Bu sefer daha dikkatli bir şekilde başımı salladım. "Kulağa hoş geliyor."

Kulağa *harika* geliyor, değil mi? Ben neydim peki? 1990'larda "*My So-Called Life*" dizisinde figüranlık yapan bir genç miydim?

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Dudakları yüzüme tehlikeli derecede yakındı. "Bu gece seni kapıda bekliyordum," dedi.

Dizlerim titredi. Panikledim ve ellerimi kazağına kenetledim. "Kahretsin." Daha fazla seksi puan kaybetmeyi göze alamazdım. Az önce saldırıya geçmeye ve onu öperek, ilk hamleyi o yaptığında ne kadar havalı olmadığımı unutturmaya karar vermiştim.

Gage Bishop bir beyefendi gibi öpüşmüyordu.

Dilini kibar bir adam gibi kullanmadı.

Ve ellerinin vücudumda dolaşma biçiminde saygılı hiçbir şey yoktu.

Düşünceler beynimde bir o yana bir bu yana savruluyor, ham fiziksel duyumların içinde kayboluyordum. Sıcak ve sert bir şekilde bana yaslanmış, beni soğuk tuğlaya doğru bastırıyordu. Ağzı, beni hayatta kalmak için oksijene ihtiyacım olup olmadığını yeniden düşünmeye iten agresif bir öpüşle dudaklarımı evcilleştirdi.

Kemer tokası ve bir başka etkileyici metal aksesuar karnıma bastırılmıştı. Kendimi öpüşmeye bıraktım, onun tatlarını ve kokularını zevkle içime çektim. Boğazımdan bir inilti yükseldi ve Gage onu hırlayarak yuttu. Eli göğsümün üzerinde kasıldı, bu da içimde arzu kıvılcımları uyandırdı.

"Tanrım," diye mırıldandı ağzıma doğru, sonra beni kucağına alıp bacaklarımı beline doladı.

Bir aşk romanına yakışır sertleşmiş penisi bacaklarımın arasına saplandı.

"Yatakta kibar olacağını düşündüğüme inanamıyorum," diye

fısıldadım, dişleri boynumun hassas derisine değdiğinde.

"Varsayımlarda bulunmanın ne kadar tehlikeli olduğunu bilirsin," dedi ve göğsümün açıkta kalan kıvrımını hafifçe ısırdı.

"Kalçalarla ilgili bir şey. Bu arada, seninkini gerçekten görmek isterdim."

Biraz geri çekildi ve şişmiş alt dudağımın üzerinden başparmağıyla geçti. "Hâlâ emin misin?"

"Bu konuda bu kadar kibirli olmana gerek yok."

"Hadi buradan gidelim. Ben sürüyorum," dedi Gage.

"Beş dakika sonra, 'Beni arka koltukta oturttuğunuza inanamıyorum,' diye yakındım."

Bakışları dikiz aynasında benimkilerle buluştu. "Bebeğim, bu senin güvenliğin için. Yanımda oturup, sanki yine ağzımın üzerinde olmamı istiyormuş gibi bakarken ağır makineleri kullanabileceğime güvenmiyorum."

Surat astım. "Ağzından çok daha fazlasını istiyorum."

"Eve sağ salım vardığımızda bunu en kısa sürede ayrıntılı olarak açıklayabilirsiniz."

Gage'den başkası olsaydı, iç çamaşırımı çıkarıp ön koltuğa fırlatırdım. Ama Gage'di ve sorumluluk ona aitti. Buna saygı duymak istedim. Ayrıca iç çamaşırı giymiyordum.

"Düşünüyorsun," diye suçladı. "İkinci düşünceler mi?"

"İç çamaşırı giymediğim gerçeğini düşünüyordum."

Gage gaz pedalına o kadar sert bastı ki, koltuğa doğru savrulup gülmekten kırıldım.

21

Kutsal sikim

Gage

vardık Evime rekor sürede . SUV'umu garaja park etmek için harcamayacağım zamanı boşa harcamak istemediğim için araba yolunda bıraktım. Zoey de benimle aynı fikirdeydi, çünkü ben tamamen durmadan önce kapısını açmıştı bile.

"Hazel'e beni arka koltukta oturttuğunu söylediğimde kahkahalarla gülecek. Ha! Hazel'den bahsetmişken, Cam bu yüzden sana haddini bildirecek mi? Çünkü Hazel'in ağzını kapatamayacak," diye nefes nefese duyurdu Zoey, elini tutup onu verandaya, çamurluk kapısına doğru çekerken.

"Üzerindeki kıyafetleri çıkarmaya beş saniye kala kardeşimden bahsetmesek nasıl olur?" diye önerdim, onu içeriye doğru yönlendirirken.

"Doğru. Tabii ki. Yaklaşan çıplaklığa odaklanalım," dedi.

İki adım attıktan sonra hızla dönüp üzerime atıldı. Onu tam sıçramasının ortasında yakaladım ve kapıyı kapatmayı bile başaramadan dudaklarıma yapıştım.

Onu çamurluktaki tezgâhın üzerine bıraktım, ağızla çığlığını bastırdım. Tadı resmen tatlı gibiydi. Ve ben açlıktan ölmek üzereydim.

"Bundan kesinlikle emin misin?" diye sordum, tişörtünden kurtulmasına yardım ederken. Tanrım, sadece Zoey Moody, bir burlesque şovuna uygun, fuşya rengi bir push-up sütyeni bir sweatshirt'ün altına giyerdi. Sütyeni çıkarırken ağızım sulandı.

"Bana 'her aşamada sözlü onayına ihtiyacım var' diyenlerden biri olmadığını söyle, ya da öyleysen yalan söyle çünkü ben hızlı ve sert

istiyorum, nazik ve sıkıcı değil," diye yakındı, takdir ettiğim bir aceleyle sütyenini çıkarırken.

Dişlerimi onun omzuna geçirdim.

"Ah! Tamam. Isırma. Bu harika, eğlenceli ve beklenmedik bir şey. Evet, bana inanılmaz bir orgazm yaşatman için sözlü olarak onay veriyorum. Şimdi acele et!"

"Sadece bir tane mi?" diye tekrarladım, dudaklarımı kusursuz göğüslerden birinin kıvrımına değdirerek.

"Vajinamın sağlığı için gerçekten umarım sadece boş konuşan biri değilsindir," dedi nefes nefese, tişörtümün üzerinden göğsüme pençelerini geçirirken.

Avuçlarımda göğüsleri dolgun ve sıcaktı ve içeri girdiğimizde ışığı açmayı düşünseydim keşke diye düşündüm. Ağgözlü öpüşmelerin arasında, "Bu iyi sonuçlanmayacak," diye tahmin ettim.

"Evet, ama ortada ne kadar eğleneceğimizi bir düşünün."

Eğer plana sadık kalarak, her zaman hedefe odaklanarak kaçırdığım şey buysa, ikinci ismimi "Eğlence" olarak değiştirirdim.

"Zoey, sende ne olduğunu bilmiyorum ama beynimde çok fazla yer kaplıyorsun," diye itiraf ettim, taytını bacaklarından aşağı doğru indirmeye başlarken.

"Neden çıkarması daha seksi bir pantolon giymedim ki?" diye homurdandı, spor ayakkabılarını farklı yönlerle fırlatarak. Ayakkabılardan biri Nana'nın mama kabına çarparak ses çıkardı.

"Bundan daha seksi bir pantolonla hayatta kalabilir miyim bilmiyorum," dedim sonunda bir ayağımı kurtararak.

Loş ışıktaki, bir bileğinden sarkan taytı ve disko topu kolyesi dışında tamamen çıplaktı. En azından tadına bakmadan yatak odasına kadar gidemeyeceğimi biliyordum. Ellerimi kalkık kalçalarının altına kaydırdım ve onu tezgâhın kenarına doğru çektim. Zoey nefesini hafifçe verdi, gözlerinde bir zevk parıltısı belirdi.

"Çamaşırhanede sözlü sınav mı, Piskopos? Çok etkilendim."

"Alkışlarınızı sona saklayın," diye uyardım, sonra bacaklarının arasına yerleşip nihayet, nihayet dilimin ucunu vajinasının yarığına soktum.

"Kahretsin," diye ikimiz birden inledik.

Onun tadı tam bir afrodizyak gibiydi. Onu tekrar tekrar tattıkça

penisim sertleşmiş halden taşa dönüştü. Zoey'nin parmakları saçlarımı buldu, içine girdi ve kavradı.

Vücudunun her santimine dokunma ve tatma isteğiyle aklımı kaybetmiştim. Her şey kaybolmuştu, geriye sadece sevişme arzusu kalmıştı.

"Hey. Senin giriş holünde sürekli çıplak kalmam ne kadar komik değil mi?" diye nefes nefese sordu.

"Çok komik," diye mırıldandım klitorisine doğru, iki parmağımı ıslak sıcaklığına batırırken.

Çıkardığı boğuk ses, kahkahadan çok ağlamaya benziyordu. Parmaklarımı titreyen vajinasının içine ve dışına pompalarken, o sesi tekrar tekrar duymak istedim.

"Tamam, bu konuda düşündüğümünden çok daha iyisin."

"Birisi sana oral seks yaptığında her zaman bu kadar çok mu konuşuyorsun?"

"Bilmiyorum. Hatırlamıyorum. Belki de bilim adına beş altı kez bana oral seks yapmalısın."

Onu eski usulde susturmaya karar verdim ve dilimi ritmik daireler çizerek klitorisine sürdüm.

Parmaklarımı içine sokarken kaygan duvarları parmaklarımın etrafında titriyordu ve elleri saçlarımı daha sıkı kavradı. Orgazmının yavaş yavaş yaklaştığını, tüm vücudunun boşalma ihtiyacıyla titrediğini hissedebiliyordum.

"Gage!"

Onun çılgılığı kulaklarımda yankılanırken, kaslarının güçlü bir orgazmı kasıldığını hissettim. Sadece boşalmasını hissetmedim, *tadını* da aldım. Penisimin tepkisi sanki onun içindeymiş gibiydi, ön boşalma sıvısı fışkırıp dışarı aktı. Hayatımda hiçbir şeyi Zoey Moody'nin orgazm olduğu an onun içinde olmak kadar istememişim. O anda kendimi onun içine gömmek için tüm öz kontrolümü kullanmam gerekti.

"Tamam. Bu"—Zoey nefes nefese—"güzeldi."

"Hoş musun?" İç bacağına hafifçe ısırdım, sonra da dilimle o noktayı okşadım.

Dirseklerinin üzerine doğruldu. "Özür dilerim. Beynim yandı. Muhteşem. Tektonik plakaları yerinden oynattı. Beş yıldız."

"Sanırım bu daha iyi."

Tamamen doğruldu ve derin bir nefes aldı. "Açgözlü bir insan olmadığımı iddia etmek isterdim ama bu işin bir yere varmayacağı ve iyi bir ilk cinsel izlenim bırakma konusunda endişelenmeme gerek olmadığı için, dürüst olacağım."

"Elbette."

Bir eliyle yüzümü kavradı ve sıktı. "Bundan bir tane daha istiyorum. Ve bunu senin penisinin içimde olmasını istiyorum."

Kesinlikle evet.

"Sanırım bir anlaşmaya varabiliriz," diye zar zor sesli bir şekilde ifade edebildim.

Elini fermuarıma uzattı ve parmak boğumlarının ereksiyon halindeki penisime değmesi bile beni neredeyse öldürmeye yetti.

"Yatak odası," diye seslendim, onu tezgahdan kaldırıp bacaklarını belime doladım.

"Neden çıplak değilsin?" diye fısıldadı dudaklarıma doğru.

"Çıplaklığın dikkatimi dağıttı."

"Hadi, arayı kapatın," diye emretti.

"Yatak odasında," diye söz verdim.

"Tanrım, çok ateşlisin," dedi öpüşmelerin arasında, parmakları kazağımın yakalarını kavrarken.

"Ben de tam aynı şeyi düşünüyordum."

"Narsist."

Kalçasını çimdikledim. "Senden bahsetmişken, Felaket. Çok güzelsin."

"Narsist yorumumu geri alıyorum. Yatak odanız çok uzakta. Neden yemek masanızın dayanıklılığını test etmiyoruz?" Dudakları çeneme, oradan da boynuma değdi ve dilinin ateşli küçük dokunuşları beni aklımı kaybetme noktasına getiriyordu.

"Seninle sevişirken masamı kırmak istemiyorum."

Bana gülümsedi ve her şeyin daha hafif ve aydınlık olduğunu hissettim.

"Pratik ve kendine güvenen biri," diye belirtti.

"Bu tamamen özgüvenle ilgili değil, çünkü seninle olası her senaryoyu planladım ve en iyi senaryolar için bir yatak gerekiyor."

"Göğüslerime dokunmanı sağladığımdan beri çok meşgulsün."

Her şey çok daha önce başlamıştı ama o an disko topu anlaşılmamıza bağlı olduğumu hissetmedim. Yatak odasının kapısını tekmeleyerek açtım ve yatağa doğru ilerleyip ikimizi de üzerine bıraktım. Ben kazağımı ve tişörtümü çıkarırken o kıkırdadı.

Vücudunun üzerine eğilip ellerimi üzerinde gezdirdiğimde kahkaha inlemeye dönüştü. Kızıl-sarı bukleleri alevli bir hale gibi yayılmıştı. Dudakları şişmiş, yanakları kızarmıştı. O, şehvetin ta kendisiydi.

"İki kısa şey," dedi, elini göğsüme bastırarak.

"Dinlemeye hazırım." Ve içimde tarifsiz bir ihtiyaç var.

"Doğum kontrol implantım var ve... kahretsin. İkinciye unuttum. Üstsüzken çok dikkat dağıtıcı oluyorsun."

"Şimdiye kadar gördüğüm en mükemmel göğüslere sahip kadın söyledi bunu."

"Seninle birlikte bu büyük hatayı yapmaktan gerçekten keyif alıyorum," diye fısıldadı.

"Ben de."

"Harika. Şimdi şu lanet pantolonu çıkaralım," dedi ve tekrar fermuarıma uzandı.

"Kusura bakma ama daha önce spor sütyenini çıkarmaya çalıştığımı gördüm. Bırak da fermuarı ben halledeyim."

"Pekala." Yastıklara doğru kıvrıldı ve ellerini bir baştan çıkarma tanrıçası gibi başının altına koydu. Çillerle bezenmiş kremi teni, hipnotize edici kıvrımları ve zümrüt yeşili parıltılı gözleriyle tam bir mükemmellik abidesiydi. "Şimdi beni... penisinizle eğlendirebilirsiniz. Ve hayır, bunu söylediğim için utanmıyorum, çünkü bunların hiçbirisi gerçek değil."

"Senin yerine utanacağım," diye şaka yaptım.

Yüzüme yastıkla vurdu, bu da benden acı dolu bir kıkırdamaya neden oldu. Hayatımda daha önce hiç seks sırasında yastık savaşına maruz kalmamıştım. Bu da Zoey ile ilgili bir başka ilk deneyimdi. "Savaşıyor muyuz yoksa sevişiyor muyuz?" diye sordum.

Kadın buyurgan bir şekilde ellerini çırttı. "Pantolon! Hemen!"

Dediğini yaptım, ayakkabılarımı, kot pantolonumu ve iç çamaşırlarımı çıkardım. Çıplak bir şekilde yatağın ucuna diz çöktüm ve kollarımı açarak penisimi yukarı aşağı salladım. "Ne olmuş yani?"

"Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Sen... vay canına. Gerçekten vay

canına." Bakışları sanki penisime kilitlenmişti ve penisim bu ilgiden hoşlanarak ona doğru açgözlü bir şekilde kasıldı.

Ona uzandı ama ben daha hızlıydım. Bunu— *onu* —çok uzun zamandır istiyordum, hiçbir riske girmek istemiyordum. Bileklerini yakaladım ve başının üstüne kelepçeledim, bedenini kendi bedenimle örttüm.

Tenim onun tenine değdiği anda boğazımdan çıkan inilti insanlık dışıydı.

"Göğüs kılları, karın kasları, uyluklar ve Yunan sefahat tanrısının sertleşmiş cinsel organı. Sen, Gage Bishop, mükemmel bir sürprizsin," dedi, altımda kıvrılarak.

Ağzımı ona kullanmadan olabildiğince uzun süre dayanmıştım. Dişlerim ve dilimle boynundan aşağı, köprücük kemiğinin üzerinden göğsüne doğru ilerledim. Ağzım zaten gergin olan göğüs ucuna kapandığında, Zoey nefes nefese kalçalarını bana doğru iterek yataktan kalktı.

Dilimle birkaç kez meme ucunu okşadıktan sonra, ikimizin de arzularına yenik düşerek sertçe emmeye başladım. Anında kimyasal bir reaksiyon oldu. Daha sert ve daha derin emdikçe meme ucu dilime sürtündü. İnemeleri kulaklarıma müzik gibi geldi.

Tam olarak bunu yapmayı hayal etmiştim, kabuslar görmüştüm, fanteziler kurmuştum. Ama gerçeklik, hayal edebileceğimden çok daha iyiydi. Altımda, Zoey bacaklarını açtı ve ben de hiç vakit kaybetmeden aralarına yerleştim. Tatlı vajinasının ıslak sıcaklığı midemi yakıyordu. İnleyerek, kalçalarımı refleks olarak hareket ettirdim ve şişmiş penisimi yatağa doğru ittim.

"Aman Tanrım, Gage!"

Nefes nefese attığı çılgık başımı döndürdü. Dikkatimi diğer göğsüne çevirdim ve ikimiz de sürtünme arayışıyla kıvranmaya başladık.

Göğüs ucunu sert bir şekilde bıraktım.

"Sen benim ölümüm olacaksın," diye inledi. "Orgazmla öleceğim. Bir vaka çalışması olacağım. Bilim beni inceleyecek."

"Sevgilim, daha yeni başlıyorum," diye uyardım.

"Bunu aklında tutmanı istiyorum," dedi ve bacağını etrafıma dolayarak yuvarlandı. Daha çok kontrolsüz bir savrulma gibiydi ve

yere bir şeyin düştüğünü duydum. Hareketi kontrol etmesine izin verdim ve kendimi sırt üstü yatarken, o da üzerime oturmuş halde buldum. Hayatımda kurduğum tüm cinsel fantezilerden daha güzel görünüyordu. "Sıra bende."

"Bununla ilgili hiçbir sorunum yok," diye onu temin ettim.

Belki de sorun etmezdim ama kesinlikle buna hazır değildim. Vücudumdan aşağı kaydı, göğüsleri göğsümden, karın kaslarımdan, uyluklarıma kadar bir yol açarak beni yaktı.

"Yavaş git," diye fısıldadım.

Ama Zoey kendi kurallarına göre oynadı. O kurnaz ağzı, "Hayır" diye fısıldamadan hemen önce kıvrıldı. Sonra penisimin ucunu kavradı ve gerçeklikten koptum. Beni kışkırttı, dilini penisimin başının etrafında ve gövdesinde gezdirerek bana işkence etti, bir eliyle testislerimi, diğer eliyle de ereksiyonumun dibini kavradı.

O yeşil gözlerindeki şeytani parıltıyla, beni boğazının en derinlerine kadar götürdü. Ağzının kaygan hareketinde yavaşlıktan eser yoktu. "Aman Tanrım!" diye tısladım, ellerim yorganı sıkıca kavradı. Bunların hayatımın son anları olduğundan oldukça emindim ve hiç pişman değildim.

Tekrar tekrar üzerime eğildi ve eliyle uzun, sert vuruşlar yaptı. Testislerim boşalmak için can atıyordu. Artık daha fazla dayanamazdım.

Oyun zamanı bitmişti. Hızla doğrulup kollarının altından yakaladım.

Hafifçe inledi, onu yatağa yapıştırdığım anda inleme kesildi. Körlemesine uzanıp komodinin çekmecesini çektim. Yere düştü ama neyse ki prezervatif kutusuna ulaşmadan önce değil. "Bunu sonra hallederim," dedim ve bir elimle kutuyu parçaladım.

Zarafetim nerede kaldı? Prezervatif kutusunu bir ayı gibi beceriksizce tutuyordum. Altımda çıplak uzanmış Zoey'i görünce insandan çok hayvan olduğumu anladım.

Elimdeki prezervatif rulosunu kaptı, ilkinı yırtıp açtı ve geri kalanını Mardi Gras boncukları gibi yatağın üzerine saçtı.

"Artık daha fazla ön sevişmeye dayanamam, yoksa öleceğim," diye duyurdu.

"Bununla bir sorunum yok. Aman Tanrım, kadın!" diye bağırdım, o

da ereksiyon halindeki penisimi kavradı.

"Spor sütyeni olayından beri iyi donanımlı olduğunu biliyordum ama *ne kadar* iyi donanımlı olduğunu bilmiyordum," dedi sohbet eder gibi prezervatifi penisime geçirirken. "Yani, hoş bir penis sürprizi bekliyordum ve klişe bir 'buraya sığamayacak kadar büyük olabilirsiniz' durumuyla karşılaştım. Ama sen de hazırsan ben de varım."

"Çok tatlısın," diye fısıldadım kalçalarını yukarı kaldırıp kendimi girişine hizalarken. "Ve inanılmaz seksi görünüyorsun."

Penisimin ucunu yerine oturttum ve o da ilk santimini ağgözlülükle kabul etti. Başı yastığa yaslandı. "Bekle, bekle, bekle. Emin misin?"

Alnımı onun alnına yasladım. "Emin olup olmadığımı *mi soruyorsun ?*"

"Senin koca koca eş ve çocuk fantezilerin var. Ya bunu yaparsak ve sen benim inanılmaz seksi vajinamın hipnotize edici etkisi altında kalıp tüm hayallerinden vazgeçmeye karar verirsen?"

"Gerçekten ne olursa olsun, önümüzdeki on ya da yirmi yıl boyunca yaptıklarımızı *düşünmeyeceğimi* mi sanıyorsunuz? Birkaç santim daha fark yaratacak mı?"

Bana sürtündü. "Umarım öyle olur."

"Ne demek istediğimi anlıyorsun. Cinsel ilişkiye girsek de girmesek de, bundan sonra seni her gördüğümde, boşaldığında dilimde bıraktığın tadı düşüneneğim."

"Tamam. Peki. Gelecekteki tüm hayallerini yıkmayı göze alabilirim. Hadi artık benimle seviş," dedi ve topuklarını kalçalarıma sapladı.

Hiçbir ön söze gerek kalmadan, kendimi onun dar, ıslak sıcaklığının içine bıraktım.

"Aman Tanrım. Çok büyük hata. Muhteşem bir hata," dedi, altımda kıvranırken.

Çenemi sıkıca kenetlemiştim, o anda boşalmamak için tüm taktiklerimi devreye soktum. "Rahatlaman gerekiyor," diye dişlerimi sıkarak söyledim. Kendimi geri çekip tekrar onun kaygan kollarına çarpmamak için gösterdiğim çabadan alnım ter içinde kalmıştı.

"Rahatla?" diye tekrarladı, sesi tam bir oktav daha yüksekti.

"Henüz benim tamamıma sahip değilsin."

"Bu, bir erkeğin gerçek hayatta seks sırasında söyleyeceği bir şey değil. Bu, romantik romanlardaki seks sahnelerine özgü bir şey."

"Evet, buna alışmalısın. Kelimenin tam anlamıyla, Zoey. Benim penisime alışmalısın ki sana geri kalanını da verebileyim."

Etrafımda kasılmalar geçirdi. "Senin bu müstehcen konuşma tarzın beklenmedik ve çok hoşuma gitti."

"Lanet olsun," diye homurdandım, neredeyse tamamen dışarı çekerken.

"Hey! Kimse pes edenleri sevmez—"

Onun alaycı hakareti, ben tekrar ona doğru ilerleyip vücudu beni tamamen kabul edene kadar orada kaldığımda kesildi.

"Ah!" diye inledi. "Oh, bu çok iyi. Gerçekten çok iyi."

İyi değildi. Tam bir cennetti. Her şeydi.

Tırnakları omuzlarımı tırmaladı, kalçaları bana sürtündü ve ben de ona doğru hızla hareket etmeye başladım. Bilincim kayboldu, tüm mantıklı düşünceler kafamdan uçup gitti, geriye sadece hisler ve ihtiyaç kaldı. Bunu yapmalıydım. Ona zevk vermeliydim. Onun sunduklarından kendi zevkimi almalıydım.

Çılgın bir tempoyla ilerledik, vahşi arzularım bizi yatakta ileri geri savuruyordu. Zoey kolunu uzattı ve uzaktan gelen bir çarpma sesi duydum, ama hiçbir şey onu tekrar orgazma ulaştırma ihtiyacı kadar acil değildi. Tatlı vajinasının penisimi sıkıca kavradığını hissetmek. Kendimi onun içine boşaltmak.

Penisim zonluyordu, testislerim acıdan kasılmıştı. İkimizin de ihtiyaç duyduğu zevki kovalarken her nefesim bir azaptı.

"Gage!" diye bağırdı.

"Zoey." Bu isim bir yemindi, bir duaydı, bir tehditti.

Sonra etrafımı sarmaya başladı, inanılmaz derecede sıkılaştı, vücudu benimkinin altında gerildi.

"Zoey!" diye bağırdım, orgazmının ilk dalgası onu altüst ederken, beni de beraberinde sürükledi. Boşalmamın yakıcı sıcak fışkırması, içimden fışkıran ateş gibiydi. Volkanik. Şiddetli. Onun doruk noktası benimkini besledi, beni zevkin karşısında aklımı başımdan aldı. Vücudunun titremelerini kullanarak boşalmamın geri kalanını atlattım, sonra da bitkin, boş ve doymuş bir halde onun üzerine yığıldım.

Kahretsin. Bunun böyle olacağını biliyordum. Onu ilk gördüğüm andan itibaren, Zoey Moody gibi bir şeyi daha önce hiç yaşamadığımı

biliyordum.

Birkaç dakika, belki de bir saatlik coşkunun ardından, ritmik bir alkış sesi beni tekrar kendime getirdi.

"Şu anda beni yavaşça alkışlıyor musun?" diye fısıldadım boynuna doğru.

" *Kendimizi* yavaşça alkışlıyorum. İkimizin de performansı muhteşemdi," dedi.

Hâlâ onun üzerindeydim ve beynim onu boğmaktan endişe edecek kadar çalışıyordu. Ama üzerinden yuvarlanırsam, kaçmaya çalışacağından emindim. Her yerinden *kaçacağı* belliydi ve gitmesini istemiyordum. Ne yazık ki, yanıma dönmeyi başardım. Hesaplarıma göre başlığa kırk beş derecelik bir açıyla duran yataktan hemen atlamadığında hoş bir sürpriz yaşadım.

"Su," diye kesin bir dille belirtti Zoey. Saçları yastığıma, omzuma dökülen, karmakarışık kıvrıkcık bir haldeydi. Orada kalmasını istedim. *Onun da* kalmasını istedim.

Bakışlarımı saçlarından ayırdım. "Ne?" Az önce aramızda olanlardan başka hiçbir şeye odaklanamıyordum. Nasıl sakın kalacağımı, bunun tüm varlığımı değiştirmediğini nasıl göstereceğimi bilmiyordum.

"Su," dedi doğrulup oturarak. "Ve atıştırmalıklar."

"Kalıyor musun?"

"Gördün mü? Bu tür sorular seni gelecekteki karınla başını derde sokabilir. Ama ben buraya sadece seks ve atıştırmalıklar için geldim."

"Ve yıkım," diye belirttim.

Yere saçılmış kıyafetlerim yerlere dağılmıştı. Eğri büğrü yatağın bir tarafında komodin parçalanmış, çekmecesini ve içindekiler haliye saçılmıştı. Diğer tarafta ise bir lamba yere düşmüş ve abajurunu kaybetmişti. Yatakta sadece bir yastık kalmıştı.

Zoey'nin kafasının altından çekip kendi kafamın altına sokmaktan orta derecede keyif aldım. "Seninle evlenmeyi düşünmediğime göre, kendi atıştırmalıklarını kendin alabilirsin."

Bana tam anlamıyla keyifli bir gülümsemeyle baktı. "Şimdi işin püf noktalarını kavramaya başlıyorsun."

İhtiyaç sahibi şehvet düşkünü anakonda

Zoey

Sıcaktım. Rahattım. Bitkin düşmüştüm. Erişte gibi gevşemiştım. Ama mutlu, doymuş bir erişte gibiydim.

Bilincim yavaş yavaş yerine geliyordu. Tertemiz çarşaf lar. Yumuşak yastıklar. Tanrım, yatağım muhteşemdi. Neden daha önce ondan ayrılmıştım ki?

Burnumu yüzümün altındaki sıcak, yumuşak yastığa daha da gömdüm. Ama yastık gibi hissettirmiyordu. Daha sertti, neredeyse sıcaktı.

Tek gözümü araladım ve çığlığı bastırmak için elimi ağzıma zar zor kapattım. Bir yastığın üzerinde değildim. Çıplak Gage Bishop'un üzerine yayılmıştım. Dün gecenin enfes, orgazmik anıları zihnimi kapladı. Seks olağanüstüydü. Demek ki bir sorun vardı. Hem de devasa bir sorun.

Uyuyakalmıştım. Hem de kendi yatağım da bile değil. Hayır, hayır, hayır. Aptal çıplak bedenim, şehvet dolu muhtaç bir anakonda gibi Gage'in etrafına sarılmıştı. Kalmadım. Sarılmadım. Keyfimi çıkardım ve sonra diş fırçama, yatağıma, on adımlık cilt bakım rutinime geri döndüm.

Ama hayır. Bir gecelik kontrolsüz orgazmlar yüzünden kuralları rastgele çiğnedim. Bu da ne kadar sapık olduğumu gösterdi, çünkü hayatımda bir kere bile "*rastgele*" kelimesini kullanmamıştım. Suçu Gage'e ve onun sihirli rastgeleliğine attım.

Gözlerim Gage'in aptalca yakışıklı uyuyan yüzüne kilitlenmişti,

kolunun altından yavaşça çıkmaya çalıştım.

Tek seferlik, bağlayıcı olmayan bir ilişki, geceyi birlikte sarılarak geçirmeyi *içermezdi* . Adamın ne tür garip bir tek eşlilik büyüü yaptığını bilmiyordum ama benden bıkana kadar beni burada tutsak etmeyecekti. Yatakta ne kadar iyi olursa olsun fark etmezdi.

Nefesimi tutarak, diğer tarafıma dönmeyi başardım ve sonra dikkatlice yataktan aşağı doğru yavaşça kaydım. Kalçam yatağın ayak ucundaki yere değene kadar kaymaya devam ettim. Gage uykusunda bir şeyler mırıldandı ve uyanık olmadığından emin olmak için birkaç saniye yorganın altında saklandım. Durumu değerlendirmek için bir çayır köpeği gibi başımı yatağın üzerinden kaldırdım.

Gage'in o mutlu ifadesi, yokluğumda yerini gergin bir kaş çatmasına bırakmıştı. Adamlar, penisinin sağlayabileceği şeylerden başka bir ilginç olsaydı, bu çok sevimli olurdu. Ama ben Zoey Moody'dim. Vahşi kız, parti kızı, eğlence düşkünü. Bayan Bishop tipi değildim. Dün gece bir şeyi açıkça ortaya koyduysa, o da bu adamın önceliklerim için açık ve hoş bir tehlike oluşturduğuydu.

"Bay, bana dört orgazm yaşat," diye mırıldandı ve benim yattığım yere, kendi tarafına döndü. Dudaklarımı ısırarak yastığımı kaptım ve dikkatlice ona bastırdım. Yastık tuzağı bana evden gizlice çıkmak için yeterli zaman kazandıracaktı... ve... kahretsin. Arabam burada değildi. Balıkçı dükkanındaydı.

Kahretsin. Hazel'ı araba yolundan aramak zorunda kalacaktım. Bunun sonunu asla getiremezdim ama Gage'in uyanıp bizim aramızda garip bir sabah sonrası konuşması olmasından daha iyiydi.

Ah, çok erkendi ve beynim kriz geçirecek kadar bulanıktı. İlgüdülerime güvenip gidecektim. Ayrıca, zaten güne uyanmış olduğum için, sabahın geri kalanını verimli bir şekilde geçirip, bir sonraki gardırop eşyalarını internetten satışa çıkarabilirdim.

Yerde sürünerek kıyafetlerimi toplamaya başladım. Bir önceki gece atıştırmalık almak için dışarı çıktığımda giriş holünden bulduğum sütyenimi ve taytımı buldum, ama sweatshirt'üm hala kayıptı. Gizlice şifonyere yaklaştım ve üstünde on sentlik madeni paralarla dolu başka bir teneke kutu buldum.

Bu adam değişime gerçekten çok hevesliydi.

Sessizce rastgele bir çekmece açtım ve Gage'in Ultimate Bingo

Champion kapüşonlu kazağını kaptım. Erkeksi bir kokuya sahipti. Zaten adamın çekmecelerini karıştırıyordum ve iyi bir insan olduğumu hiç iddia etmemiştim, bu yüzden çamur banyosundan sonra bana ödünç verdiği tişörtü bulana kadar sessizce bir sonraki çekmeceyi karıştırdım. Yumuşaktı ve kaşıntı yapan bir etiketi yoktu, açıkçası dün geceki hizmetlerimden sonra bir iki hatıra eşyasını hak ediyordum.

Sürünerek banyoya girdim ve ayağa kalkmadan önce kapıyı sessizce arkamdan kapattım. Sabahın erken saatlerindeki ışık perdelerden içeri süzülüyordu. Yansımam gözüme çarptı ve her yöne dağılmış saçlarıma elimi vurdum. Eminim buralarda bir yerde saç tokam vardı ama hazine avına çıkacak vaktim yoktu. Buradan çıkmam gerekiyordu.

Cinsel ilişki sırasında yeteneklerim parlıyordu. Erkeklerin tarihsel olarak benim çok fazla emek gerektiren biri olduğumu anlamaları ancak yataktan çıktıktan sonra oluyordu. Yeterince kalp kırıklığı yaşamıştım ve anahtarın onları orgazm yoluyla büyülemek ve daha fazlasını istemelerini sağlamak olduğuna biliyordum.

Gage ile o garip "kahvaltı ister misin?" konuşmasına katılmak zorunda kalmayı düşünmek bile beni nefes nefese bırakacak hale getirdi.

Birlikte çılgın bir gece geçirmiştik ve bu yeterliydi. İçimdeki arzuyu gidermişim. Gerginliğimi atmıştım. Hırkanın ardındaki erkeklik organlarımı ortaya çıkarmıştım. Ve harika olmuştu.

Ama her güzel şeyin bir sonu vardır. Genellikle de berbat, çirkin bir son olur ve ben buna katlanmak istemiyordum. Ayrıca, içimde küçücük bir parça "o korkunç bodrumdan gelen ses de ne?" diye endişeleniyordu; adamın uykulu gözlerle gülümsemesiyle yatağa geri döneceğimden korkuyordum.

Tanrım, bu kadar iyi adam görüntüsüne nasıl kandığıma inanamadım. Gage Bishop "altın kalpli iyi bir adam" gibi görünse de, adam tam bir kötü adam gibi sevişiyordu.

Kadınlık organlarım, bu anıyı hatırlayınca adeta ayakta alkışladı ve kendiliğinden kasıldı.

Akıl sağlığını korumam, biraz fiziksel mesafe koymam ve günün geri kalanını kendi evimin güvenliğinde dün gecenin en güzel anlarını

tekrar tekrar izleyerek geçirmem gerekiyordu.

Plan hazırды, taytımı giydim, bol tişörtümü ve kapüşonlu sweatshirt'ümü üzerime geçirdim ve sessizce yatak odasına geri döndüm. Kişisel orgazm vericime son bir hayranlık dolu bakış attıktan sonra kapıdan çıktım. Mutfığa girene kadar nefes almaya cesaret edemedim. Çamaşır odasında ayakkabılarımı ve çantamı bulmadan önce buzdolabından bir şişe su çalmak için kısa bir süre durdum.

Telefonumu çıkarıp baktığımda pilinin %5'e düştüğünü görünce irkildim. Neden yanımda bir yetişkin gibi yedek pil veya şarj kablosu taşımamıştım? Ha, doğru. Bu muhtemelen dikkat eksikliği ve hiperaktivite bozukluğundan kaynaklanıyordu. İlginç.

Umarım yüzde 5 Hazel'ı aramak için yeterli olmuştur, çünkü Gage'in ailesinden araba rica etmek için kesinlikle tarım arazilerinden geçip yürümeye niyetim yoktu.

Giriş holünün kapısından yan verandaya çıktım ve tam da en üst basamakta ayaklarımı ayakkabılarıma sokuyordum ki, kulakları sağır eden bir anırıkla neredeyse kalp krizi geçirecek gibi oldum.

"Hee-haaaaaaw!"

Beklenmedik gürültü, yerçekimiyle olan kırılgan ilişkiyi altüst etti ve üç basamak aşağı yuvarlanarak asfalt zemine düştüm.

Tam sağ bileğimde şiddetli bir ağrı hissettiğim sırada, görüş alanıma tüylü bir bacak ve tuhaf görünümlü bir toynak girdi. Bir eşek burnu omzuma dürttü. "Hav?"

"Lanet olsun, Pepe!" diye homurdandım minyatür eşeğe, bir yandan da ağrıyan bileğimi göğsüme bastırıyordum.

Birdenbire, görüş alanımda sadece eşek bacakları değil, kabarık, kıvılcı-sarı tüylü bacaklar da belirdi ve bir saniye sonra yüzüm köpek öpücükleriyle kaplandı.

"Nana! Dur—" Köpeğin beni agresif bir şekilde öpmesiyle itirazlarım birden kesildi.

"Aman Tanrım."

Bu ünlem benden, eşekten ya da köpekten gelmedi. Hayır. Gecenin büyük bir bölümünü birlikte geçirdiğim adamın annesinden geldi.

Pep Bishop başının arkasında parlayan sabah güneşinin ışınlarına bakarak bana doğru eğildi. "Burada ne var acaba?"

"Ben sadece..." Acı ve utanç beynimi yumurta gibi çırpıyordu. "Cinsel ilişkiye girdikten sonra oğlunun evinden gizlice çıkmıyordum, öyle mi?"

"Aman Tanrım. Ne oluyor Zoey? Yaralandın mı?"

"Ah hayır." diye inledim ve gözlerimi kapattım, Gage'in, üzerinde sadece parlak kırmızı bir boxer şortla, verandadan atlayıp yanıma ve annesinin yanına indiği görüntüsünü zihnimden silmeye çalıştım.

"Hareket edebiliyor musun?" diye sordu, omuzlarımı nazikçe kavrayarak.

Eşek de bundan endişelenmiş gibiydi ve burnuyla göğsüme dokundu. Nana da ona katıldı ve beni çılgınca kokladı.

"Sanırım bileğini incitti," dedi Pep, eşeği ve köpeği birkaç adım geriye doğru iterek. "Nana'yı bırakıyordum. Pepe serbest kaldı ve bizi takip etti. Senin... şey... misafirini korkuttu."

"Annen bizim seviştiğimizi biliyor," diye açıkladım. "Ve bileğim yanıyor gibi hissediyorum. O lanet eşek, gizlice dışarı çıkarken beni çok korkuttu."

Çok şiddetli bir acı çekiyordum—ki bunun gerçek bir ölçü birimi olmadığını biliyorum ama abartıyordum—ama bu Gage'in ağzındaki ufak bir aksamayı fark etmeyecek kadar değildi.

"Gizlice dışarı çıkmanın nedenini konuşmak ister misin?" diye sordu.

"Aman Tanrım, Gage! *Annenin* önünde olmaz!" diye tısladım, o da bana oturma pozisyonunda yardım ederken.

"Tatlım, ben hecelemeyi biliyorum. Sen de kafanı mı çarptın?" diye araya girdi Pep.

"Sanmıyorum. Ama şunu bilmeni istiyorum, bu sadece seksdi. Söz veriyorum, bir sonraki gelinin olmak için uğraşmıyorum."

"Pekala canım," dedi Pep, sağlam koluma hafifçe vurarak. "Gage, neden gidip bir pantolon giymiyorsun da seks partnerini röntgen çektirmek için Doktor Ace'e götürmüyorsun?"

"Röntgen çektirmeme gerek yok. Eminim ki sadece... geçici bir sersemlik." Bileğimin işlevini göstermek için kaldırmaya çalıştım ama kolumda şiddetli bir ağrı yükselince sadece çığlık atabildim.

"Ace'i göreceksin," diye ısrar etti Gage. Beni kucağına aldı ve dikkatlice alt basamağa bıraktı. Sonra önümde diz çöktü ve talihsiz

kaçışım sırasında çok acele ettiğim için uğraşmadığım ayakkabı bağcıklarını bağladı. "Kıpırdama," diye emretti ve ardından arkamdan koşarak basamaklardan yukarı, evin içine girdi.

Pepe tak tak yaklaştı ve büyük burnuyla beni tekrar dürttü.

"Sanırım senden hoşlanıyor," dedi Gage'in annesi, o lanet eşiği bir kez daha kovarken.

Başımı salladım. "Öyle değil. Dün gece ikimiz de garip bir ruh halindeydik ve çıplak kalmanın eğlenceli olacağını düşündük."

"Eşekten bahsediyordum," dedi.

"Ha, doğru. Kısa bir soru. Utançtan ölebilir mi insan?"

"Üç erkek çocuğunun annesi olarak cevap veriyorum; çocuklar kız kardeşlerinin ilkokul koro konserinden önce sahnede sahipsiz bir mikrofona osuruk yarışması düzenlemeye karar vermişlerdi. Maalesef hayır."

"İyi oldu. Ah." Kolumda yeni bir ağrı dalgası yayılırken dişlerimin arasından keskin bir nefes aldım.

Pepe kulakları çınlatan bir anırma sesi çıkardı ve asfalt üzerinde tıktırılar çıkararak yerinde durdu.

"Senin için endişeleniyor," diye belirtti Pep. "Yine eşek. Ama muhtemelen oğlum için de."

"Geceyi burada geçirmeyi planlamamıştım. Uyandım ve her zamanki gibi en sorumsuz şeyi yaptım. Panikledim."

"Gage, her zaman en sorumluluk sahibi olanı yaparak hepimizi utandırıyor. Bir kez olsun eğlendiğini görmek güzeldi," dedi Pep.

Arkamdaki kapı açıldı ve tamamen giyinmiş, cinayet işleyecek kadar sinirli görünen Gage, verandadaki basamaklardan gürültüyle indi. Çantamı somurtkan bir şekilde omzuna aldı ve bana doğru elini uzattı.

Almamayı düşündüm. Ona ellerini, ağzını ve penisini her yerime sürmesine izin verdiğimde neler olduğunu hatırladım. Sonra ne kadar büyük bir bebek gibi davrandığımı düşündüm. Yani seks yapmıştık. Muhteşem, inanılmaz, akıl almaz, vücudu yoran bir seks. Uyuyakalıp kaslı göğsüne salya akıtsam ne olurdu ki? Hiçbir şey ifade etmiyordu. Tanrı aşkına, adamın eline dokunabilirdim ve yıkıcı bir ayrılığa imza atmazdım. Değil mi?

"Seni arabaya taşımamı ister misin?" diye sordu, ben

kıpırdamayınca.

Elini tuttum ve beni ayağa kaldırırken doğrudan meme uçlarıma giden elektrik akımını bilerek görmezden geldim.

"Ben gidip büyükanneme kahvaltısını vereyim, sonra da yaramaz eşeğimi eve götüreyim," dedi Pep. "Doktor Ace ne diyor, Zoey, bana haber ver."

Başımı salladım.

"Teşekkürler anne," dedi Gage. "Al, kolunu bunun içinden geçir." Kravattan bir askı yapmış ve bileğimi göğsüme doğru tutmak için kullanmıştı.

Şehre doğru giderken, Gage'in hâlâ uyuyan doktoru uyandırmak için yaptığı kısa telefon görüşmesi dışında tek kelime konuşmadık. Sabah güneşi gökyüzünde alçaktaydı, bulutlarla üstünlük mücadelesi veriyordu. En azından, huysuz tek gecelik ilişkimle kliniğe utanç verici yürüyüşümü tüm şehrin görmesinden endişelenmeme gerek kalmayacak kadar erken bir saatti.

Klinik, Lake Drive üzerindeki küçük, düzenli bir binadaydı ve kaçmaya çalıştığım daireye acı verici derecede yakındı. Gage arabasını kaldırıma çekti ve durdu.

"Arkada otopark yok mu?" diye sordum, sokakta gevezelik etmeye ve dedikodu yapmaya meraklı insanları gözlemleyerek.

Gage koltuğunda dönerek bana baktı. "Zoey, dün geceden pişman olduğumu düşünmeye başladım."

"Cinsel ilişki kısmından kesinlikle pişman değilim," diye ısrar ettim.

"O zaman bu başarısız Houdini gösterisinin de sebebi ne?"

"Tek gecelik bir ilişkiden sonra bu kadar çok konuşma olması gerekmiyor."

"Belki de hep adi heriflerle tek gecelik ilişkiler yaşıyorsundur," diye belirtti.

Pijama altıyla Dr. Ace'in ön kapıyı açıp bize el sallaması sayesinde cevap vermekten kurtuldum.

Gage kapısını açarken aceleyle, "İçeri girmenize gerek yok," dedim.

"Bebek gibi davranmayı bırak," dedi arabadan inerken.

Bir de üstüne tuz biber eklemek gerekirse, emniyet kemerim derme çatma askıma dolandı ve kendimi kurtarmak için Gage'in

yardımına ihtiyacım oldu. Uzun ve sabırlı bir iç çekişle beni kaldırıma ayaklarımın üzerine bıraktı ve ben de çöp gecesinde bir fare gibi binaya doğru koştum.

"Rahatsız ettiğim için çok özür dilerim, Doktor Ace. Muhtemelen önemli bir şey değil," diye ısrar ettim. İyi kalpli doktor kareli pijaması, Howard marka bir sweatshirt ve süet ev terlikleri giyyordu.

"Kısa bir merdivenden düştü ve asfalt zemine çarptı. Sanırım burkulma veya kırık olabilir," diye açıkladı Gage.

"Önemli değil," diye ısrar ettim tekrar, sonra da Doktor Ace'in soğuk parmakları bileğime dokunduğunda çığlık atarak durumumu daha da kötüleştirdim.

"Hım. Kulağa gerçekten ilginç geliyor," dedi. "Gelin, bir bakalım."

Klinikten çıkarken kendi kendime, "Bileğimi kırdığıma inanamıyorum," diye mırıldandım.

"Benimle seviştikten sonra gizlice çıkmaya çalışırken bileğini kırdığına inanamıyorum." Gage, Doktor Ace'in resepsiyonundan çaldığı lolipopu yerken neşeyle bunları söyledi.

Dişlerimin arasından hırıltılı bir nefes verdim. "Böyle söyleyince, çok acınası geliyor."

"Tam da bunu hedefliyordum," dedi kolunu omzuma atarak. "Eğer bu destek uymazsa, anne babamın evde bir sürü var. Ben ve kardeşlerim, büyürken vücudumuzun her yerinden en az birini kırmayı veya burkmayı başardık."

"Her vücut parçası mı? Gerçekten mi? Peki ya penisiniz?"

İçini çekti. "Hayır, Zoey, penisimi hiç burkmadım."

"Özür dilerim. Kendime acıma duygusuna kapılmamaya çalışıyorum. Ne yapacağım şimdi? Bazı şeyler için elime ihtiyacım var." El bileğindeki hantal destek aparatını yüzünün önünde salladım.

"Çalıların arasına girin."

"Affedersiniz?" Onu yanlış duyduğumdan emindim.

Ama Gage beni Doktor Ace'in ön kapısının dışındaki büyük çalının arkasına itiyordu.

"Sen nesen?"

Ama o bana bakmıyordu. "Günaydın, Bayan Patsy."

Yaprakların arasından baktığımda, beyaz saçlarını etkileyici bir topuz şeklinde başının tepesine toplamış, aynı renkte eşofman giymiş bir kadın gördüm. Kocaman güneş gözlüklerini burnundan aşağı indirdi ve Gage'i süzdü.

"Bugün erkenden dışarı çıkmışsın," diye belirtti, gözlerini kısarak ona bakarken.

"Erken kalkan kuş solucan çeker derler ya, Bayan Patsy. Göldeki antrenmana mı gidiyorsunuz?" diye sordu.

Elindeki fuşya rengi bilek ağırlıklarını gösterdi. "Biliyorsun işte!"

Çalıların arasında başımı salladım. Adamın, sıradan kasaba halkının Pazar sabahlarını nasıl geçirdiğini elbette bildiği ortadaydı.

"Ne yapıyorsanız yapın, keyfini çıkarın," dedi Bayan Patsy imalı bir şekilde.

"Tamam. İyi günler," dedi Gage, el sallayarak onu uğurlarken.

Bayan Patsy ortadan kaybolana kadar bekledim. "Şimdi çalılıkların arasından çıkabilir miyim?"

Gage yeşilliklerin arasından çıkmama yardım etti. "Özür dilerim. Üç ilçelik bölgenin en geveze kadını o. Neyse ki, aynı zamanda en kötü görüşe sahip. Eğer seni görseydi, hakkımızdaki dedikodular çoktan yayılmaya başlamış olurdu."

" *Beni çalılığa* ittin."

" *İtibarınızı* kurtarmak için."

Üzerimdeki yaprakları ve dalları silkerken alaycı bir şekilde, "Benim mi, senin mi?" diye sordum.

Bana kamyonun kapısını açtı ve sevimli bir gülümsemeyle, "Gerçekten önemli mi?" dedi.

Koltuğa otururken içimden bir ah çektim. "Pek sayılmaz."

Gage direksiyonun başına geçti. "Acıktım. Hadi gidip kahvaltı yapalım."

"Ne tür tek gecelik ilişkilere alışkın olduğunuzu bilmiyorum ama ertesi sabah birlikte kahvaltıya gitmeniz pek olası değil," diye belirttim.

"Bahse girerim ki çoğu tek gecelik ilişki, partnerinizi doktora götürmeyi içermez. Ama sen benim ilkim olduğun için, kuralları bana kahvaltıda açıklayabilirsin."

Harika. Adamın tek gecelik ilişki bekaretini almıştım. Kesinlikle sorun olacaktı.

"Kahvaltı istemiyorum," dedim surat asarak. Eve gidip yatağa girmek ve dün gece ve bu sabah yaptığım tüm hataları sıralamak istiyordum.

"Olsun bakalım tatlım. Çünkü direksiyonun başındayım ve yaklaşık bir litre kahveye ve bir tabak pastırmaya ihtiyacım var."

"Sanırım pastırma kulağa o kadar da kötü gelmiyor," diye itiraf ettim.

"Pastırma eşliğinde konuşuruz," dedi neşeyle.

"Konuşacak bir şeyimiz yok," dedim savunmacı bir tavırla.

Bana cevap vermek yerine, radyoda neşeli bir country şarkısı açtı ve bizi şehirden uzaklaştırdı.

Yirmi dakika sonra, otoyol kenarındaki 1950'lerden kalma bir lokantaya benzeyen yerin otoparkına girdiğinde, açlıktan ölmek üzereydim.

Ben çantamı karıştırıp saç tokası ve dudak parlaticımı ararken Gage çoktan kamyonundan inmişti. Güneşliği indirip aynaya bir göz attım.

Yüzümü buruşturdum. Evet. Bütün gece çılgınca seks yapmış, sonra uyanıp yere düşmüş ve lanet olası bir kemiğimi kırmış gibi görünüyordum. Kıvrık saçlarım karmakarışık. Dün gecedan kalma göz makyajım kirpiklerimin etrafına bulaşmıştı. Ve yanılmıyorsam, boynumun omzuma değdiği yerde bir öpücük izi vardı.

Ben son derece şık biriydim.

Kapım açıldı.

"Neredeyse bitti," dedim aceleyle dudaklarıma dudak parlaticısı sürerken.

"Acele etme. Dün gece tüm kalorilerimi yakmamı sağladığın için burada boş boş oturuyorum."

"Saçlarım bu halde içeri giremem," dedim, asi saçlarımı işaret ederek.

Hiçbir şey söylemeden bana bir Bishop Brothers Construction şapkası uzattı.

Onun ihtiyaçlarımı tahmin etme ve karşılama yeteneğine sinirlenmek istiyordum. Ama dün gece bu durum kesinlikle lehime

sonuçlanmıştı. Kafama bastırdım, kendimi toparlamak için daha fazla zamanım olmasını diledim.

"Bir dakikaya daha ihtiyaınız var mı, yoksa gitmeye hazır mısınız?" diye sordu, sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi.

"Nasıl yani, bana daha fazla zamana ihtiyaım olduğunu düşünmenize ne sebep oldu?"

"Dün gece konuştuğumuz şey. Hani, soyunup orgazmlarımızı paylaşmaya başlamadan önce konuştuğumuz şey?"

"Ah, o şey." Dikkat eksikliği ve hiperaktivite bozukluğu (DEHB) teşhisi konulduğunu unutmak, muhtemelen DEHB'nin en belirgin özelliklerinden biriydi.

"İşte bu," dedi şapkamın siperliğini çekiştirerek. "DEHB'li kişiler, arabadan inmek gibi geçişlerde zorlanabilirler."

"Bunu biliyordum," diye yalan söyledim.

"Hadi gel. Açlıktan lyorum." Sağlam elimi tuttu ve ben de ağ bir köpek yavrusu gibi onu lokantanın içine kadar takip ettim.

Saatlerce adını haykırmamı sağlayan o yakışıklı adamın hakkını yememek gerek, Gage yemeğimiz gelene kadar bekledi ve sonra bana "o konuşmayı" yaptı.

"Bu sabah beni terk etmeye çalıştın," dedi ben waffle'ın ilk tır tır parçasını ağzıma atarken.

"Mmph."

"Sizin, sanki yeni özgürlüğüne kavuşmuş bir rehine gibi kaçma ihtiyaı hissetmenize neden olacak bir şey mi yaptım?"

"Elbette hayır," dedim, bu düşünceyle yüzümü buruşturarak. "Siz, centilmen olmadığınız zamanlarda bile mükemmel bir centilmendi."

Sebzeli omletinden düzgün ve düzgün bir lokma keşti. "Güzel. şimdi bu iş halloldğuna göre, ne halt ediyorsun Zoey? Benimle yatmak yerine kendini merdivenlerden aşağı atmayı mı tercih edersin?"

"Bunu bilerek yapmadım."

"Benden kaçmaya çalışırken kemiğini kırdın."

"şimdi de abartıyorsun," diye yakındım ve kalan waffle'larımın üzerine bir bardak şurup döktüm.

"Disko," dedi.

"Hadi ama."

"Ya itiraf edersin ya da ben sana ne olduğunu düşündüğümü söylerim," diye uyardı.

"Bu güzel olmalı. Buyurun." Çıtır çıtır bir dilim pastırma kaptım ve ona ne kadar büyük bir aptal olduğunu söylemeye hazırlandım.

"Sanırım uyandığınızda kendinizi savunmasız hissettiniz ve bu sizi korkuttu. Bu yüzden aklınıza gelen ilk şey kaçmak oldu."

Boğazıma pastırma takıldı, bu yüzden umursamazca içtiğim bir fincan kahveyle durumu idare etmeye çalıştım.

"Yanıldığımı söyle," dedi.

"Yanılıyorsunuz," diye inandırıcı olmayan bir şekilde fısıldadım.

Kendini beğenmiş bir tavırla buğday ekmeğinden bir ısırık aldı.

Gözlerimi devirdim. "Ugh. Tamam. Geceyi burada geçirmem. Asla. Çok..."

"Samimi mi?" diye tahmin yürüttü.

"*Rahatsız edici* diyecektim ama neyse."

"Hiç bir erkekle geceyi birlikte geçirmedin mi?"

"Üniversitedeki erkek arkadaşımдан beri böyle bir şey yaşamadım. O, hâlâ atan kalbimi göğsümden söküp üzerine bastı. İlk ve sonuncusuydu."

"Zoey, seni incitmek niyetinde değilim. Dün gece çok eğlendim. Ciddi bir ilişki aramadığımı anlıyorum. Ve eğer ve ne zaman buna hazır olduğuna karar verirsen, beni tekrar seks için kullanmana da açığım."

"Öncelikle, seni seks için *kullanabilirim*," diye ısrar ettim.

"Evet, çünkü bu sabah araba yolumda acı içinde kıvranırken bu çok açık belliydi."

"Bu tamamen eşeğin suçuymdu!"

Bana o sevimli, eğlenmiş yarım gülümsemelerinden birini attı ve bu da onu suratına yumruk atmak istememe neden oldu.

Gözlerimi tabağıma diktim ve tek elimle waffle yığınımı nasıl küçük parçalara ayırabileceğimi anlamaya çalıştım. "Yani rastgele cinsel ilişkiye girmekten nefret etmedin, değil mi?"

Gage tabağımy ve çatal-bıçaklarımı elimden aldı. "Hayır, Zoey. Seninle rastgele seks yapmaktan nefret etmedim. Bunun kanıtı da, histerik bir şekilde uyanan ben olmamam," diye belirtti ve kahvaltımı benim için lokmalık parçalara ayırdı.

"Kendimi sersemlemiş bir halde uyandım. Bir anlık panik yaşama hakkım var."

Tabağı bana geri uzattı. "Eğer daha az centilmen olsaydım ve haklı olmaya kibar olmaktan daha çok önem veren biri olsaydım, duygusal bağ kurmuş gibi göründüğünüzü ve paniklediğinizi belirtirdim."

Sağlam elimle ona bir paket Splenda fırlattım. "Keşke öyle olsa. Ben rastgele cinsel ilişkilerin kraliçesiyim. Duygulara alerjim var," diye kibirli bir şekilde ilan ettim.

"Sadık tebaanızdan biri olarak, beni rastgele cinsel ilişkilerin zevkleriyle tanıştırdığınız için teşekkür ederim. Dün gece tam da buna ihtiyacım vardı. Tam da ihtiyacım olan kişi sizdiniz."

Çatalımı ona doğru uzattım. "Bu hiç de sıradan bir davranış gibi görünmüyor."

"Uzun zamandır kendimi bu kadar hafif hissetmemiştim. Ve eğer sen de istersen, bu hissi biraz daha uzun süre yaşamak isterdim."

"Yani 'ev sahibi-kiracı arasında karşılıklı fayda sağlayan' bir düzenleme mi öneriyorsunuz?" diye takıldım.

"İçimdeki avukat bu fikri beğenmiyor. Bence birbirimize stres atma konusunda yardımcı olmaya devam edelim, hiçbir ek şart veya beklenti olmadan."

Bir yandan şüphelerimi yüz ifadeleriyle belli ederken, bir yandan da çiğnemeye çalıştım. "Üçüncü orgazm sırasında bana aşık olup da şimdi beni tamamen kendine saklamak için planlar yapmadığını nereden bileceğim?"

"Sanırım bana güvenmekten başka çaren yok."

"Ciddi misin Gage?" dedim çatalımı ona doğru uzatarak. "Bu yeni 'Sadece eğlenmek istiyorum' tavrın sürdürülebilir değil. Çoraplarını renk ve desenlerine göre düzenleyen biri için hiç de öyle değil."

Yaralanacaktı. Bu tür eğlencelerle uğraşmak, ciddi insanlar için asla iyi sonuç vermezdi.

"Çorap çekmecemde ne zaman vardın?"

"Endişelenme."

"Bak, Fun Me'nin kalıcı olacağını söylemiyorum. Ama şu anda buna ihtiyacım var. Seni kaldıramayacağın bir şeye zorlamayacağım. O yüzden düşün ve bana bildir."

Bir lokma daha waffle aldım ve acaba seks bir şekilde *"Tuhaf*

Cuma" durumuna mı yol açmıştı, artık sorumlu olan ben, Gage ise dürtüsel baş belası mıydı diye düşündüm.

Hazel: Sanal görüşmemden önce gelip üst bedenimin güzel görüldüğünü söyleyebilir misin?

Ben: Tabii ki. Bunu bir kahvaltıya dönüştürelim çünkü size birkaç... haberim var.

Hazel: Ne tür haberler? Hemen söyle!

Ben: Bu daha çok yüz yüze haber sunumu. Görsel materyaller de var.

Savaşan Vampirler

Zoey

Uykulu gözlerimle komodinin üzerindeki ilaç şişesine , odanın diğer ucundan neşeli bir şekilde çalan alarmım **bakarken** duyuluyordu. Opal'ın ilk el yazması yanımda, yatağımdaydı.

Pazartesi. Haftanın başlangıcı. Yeni bir başlangıç. Aptalca kırık bileğime ve adını vermeyeceğim bir avukat/müteahhit hakkında bütün gece gördüğüm yaramaz rüyalara rağmen, yetişkin bir birey olarak verimli bir gün geçirecektim.

Doğrudum, sakat bileğime fazla ağırlık verince acıyla yüzümü buruşturdum.

"Hadi bakalım, deneyelim," diye ilan ettim boş odaya. Şişeyi açtım ve bir hapi bir yudum suyla yuttum. Tekrar uzanıp otuz dakika daha uyumayı düşündüm ama bu benim yeni başlangıcımdı, lanet olsun.

Yataktan kalktım ve alarmımı kapattım, bir yandan da üretken bir insanın güne başlamak için ne yapacağını düşünüyordum. Muhtemelen bir egzersiz. Ama sonra duş almam gerekecekti ve bugün saç yıkama günüydü, yani sabahımın yarısı gitti demekti.

Kıvırcık saçın laneti. Çok tatlıydı ama bakımı inanılmaz zordu. Yeni bir sayfa açıp temiz saçlara *sahip* olmak istiyorsam daha erken kalkmalıyım.

"Harika. Yeni bir başlangıç ve şimdiden geride kaldım," diye mırıldandım, çıplak bir şekilde şifonyerimin yanına doğru sürünerek ilerlerken.

Bir saat sonra duşumu almış ve makyajımı yapıyordum, bu sırada

da saçımdaki bukle şekillendirici ürün etkisini gösteriyordu. Ayrıca Gage'i şimdiye kadar sadece altı yedi kez düşünmüştüm.

Takvimimdeki etkinlikleri gözden geçirirken, baskın olmayan ve sağlam elimle ikinci kat rimelimi sürdüm; bu hiç de kolay bir iş değildi. Bu sabah Hazel'in çevrimiçi bir dergiyle yapacağı büyük röportajına katılacaktım. Sonra Opal hakkında bir yayın editörüyle görüşmem vardı. Ardından Story Lake'in yetenekli genç beyinlerinden bazılarıyla, çocuk işçiliğine karşı olup olmadıklarını görmek için bir toplantım vardı. Ah! Çamaşırlarımı bu sabah Hazel'a götürebilir, röportajdan önce başlayıp bu akşam bitirebilir, belki de bu sayede akşam yemeği de yiyebilirdim. Hazel'ın posta kutusundan aldığım paketleri de yanımda getirmeyi hatırlamalıydım. Onları ofisimdeki sehpanın üzerinde, araba sigorta kartımın yanında bırakmıştım—

Sağlam elimle alnıma vurdum. "Bana ne oluyor? Neden bir şeyler hatırlıyorum?" diye sordum yansıma. Gözlerimi kırpıştırarak bir şey hatırladım. "Aman Tanrım. İşe yarıyor mu?"

Hazel'in evine bir çamaşır sepeti ve bir sürü duyguyla daldım. Giriş holü, ön bahçeden getirilmiş çiçeklerle dolu bir vazanın bulunduğu masa ve Hazel'ı Story Lake'e getiren Bishop kardeşler hakkındaki çerçevelenmiş gazete kupürüyle sıcak bir yerdi. Hazel ve Cam'in karşılıklı rıza esasına dayalı cinsel ilişki sözleşmesini imzaladıkları peçete, ofis duvarındaki bir çerçeve içinde duruyordu.

Meetcute, insan annesi de peşinden gelerek koridorda hızla bana doğru geldi.

"Erken geldin! Ve... ağlıyorsun." Hazel'ın gülümsemesi anında endişeye dönüştü.

"Normal bir insan olmak böyle mi demek?" diye sordum.

Çamaşır sepetini elimden aldı. "Bunun cevabını verebilecek kişi ben miyim bilmiyorum. 'Bu' ne demek, 'normal' ne demek?"

"Uyuşturucu kullanıyorum ve sanırım bu beni normalleştirdi," diye feryat ettim.

"Daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Yulaf ezmesi ister misiniz?"

Başımı salladım ve acınası bir şekilde burnumu çektim. "Çikolatalı

kurabiye mi?"

"Tabii ki. Hadi bakalım, benim küçük kıvrıcık saçlı tuhafım. Duş aldın mı? Saçların güzel kokuyor. Koluna ne oldu Allah aşkına?"

Bileğimi inceleyebilmesi için destekleyici aparatımı kaldırdım. "Opal bana beyinle ilgili bir sorun teşhisi koydu. Gage ile birlikte oldum. Sonra bir eşek yüzünden bileğimi kırdım. Ve şimdi normalim."

"Cumartesi sabahı sizinle konuştum. Bütün bunlar ne zaman oldu?"

"Bu hafta sonu adeta bir ömür yaşadım."

Hazel mutfağa doğru yol gösterirken, "O zaman mimosa mı yapalım?" diye önerdi.

"Nereden başlayacağımı bilemiyorum," diye itiraf etti on dakika sonra, hafta sonum hakkında ağzımdan dökülenleri bitirdikten sonra. Hazel'in mutfağı, şık lacivert dolapları ve geniş tezgah alanıyla kriz geçirmek için güzel bir yerdi. Bahar güneşinin pencerelerden sertçe vurduğu kahvaltı köşesindeki masada oturuyorduk. "Yani, açıkçası senin ve Gage'in seks yapmasıyla başlamak istiyorum. Ama sanırım bu içimdeki romantik roman yazarı yüzünden. O yüzden kırık bilekle rimelini nasıl sürdün diye başlayalım?"

"Asamı sabit tuttum ve hızlıca göz kırptım."

Hazel onaylayarak başını salladı. "Bu zekice. Sen ne düşünüyorsun?"

"Ağrılı. Mutlu. Umutlu. Kafası karışık. Üzgün. Cinsel olarak tatmin olmuş."

"Üvey kardeşlerimden birinde DEHB vardı. Bu çok mantıklı," dedi, ayaklarını sandalyesinin basamaklarına takarak.

"Evet, öyle. Ve bence üzülmemin sebebi, eğer bilseydim her şey çok daha uzun süre çok daha iyi olabilirdi."

"Bu çok kötü, Zoey. Çok üzgünüm," dedi Hazel.

Kasedeki son yulaf ezmesi parçasını sol elimle beceriksizce sıyırdım. Hazel ise mimozasını bitirdi. Yeni başlangıcımın üzerinden henüz birkaç saat geçtiği için sadece yulaf ezmesiyle yetinmeye karar vermiştim. Ayrıca, ilk gün reçeteli ilaç şişesinin üzerindeki o büyük, sarı alkol uyarısına itiraz etmek istemiyordum.

"Gage'den bahsetmişken," diye devam etti, elleriyle yüzünü kapatıp bana göz kırparak.

"Öyle değildik," diye belirttim.

"Ama artık öyleyiz," dedi neşeyle.

"Maalesef, görüşmeniz olduğu için bu konuyu daha sonraya ertelememiz gerekiyor," dedim ve telefonumdaki saati gösterdim.

"Kahretsin! Ama daha sana o seksi anlar hakkında soru sorma fırsatım bile olmadı! Nasıldı? Nerede oldu? Kaç orgazm yaşadın? Okuyucuların hoşuna gidecek ne tür sevimli cinsel manevralar kullandı?"

"Tek seferlik bir şeydi ve sana sonradan her şeyi anlatacağıma söz veriyorum. Ama önce gidip Thrive okuyucularına muhteşem, kesinlikle çok satanlar listesine girecek kitabından bahsetmelisin," dedim onu sandalyesinden çekerek.

"Ama gerçek insanlarla konuşmak istemiyorum. Kafamdaki kurgusal insanlarla takılmak istiyorum."

"Olacak iş." Onu ofisine götürdüm; evin yan tarafında, muhteşem kitaplıklarla dolu güneşli bir odaydı. Masasının üzerinde, tombul, turuncu, kaslı kedisi DeWalt uzanıyordu. Kulaklarını okşadım ve ondan küçümseyici bir "*meh* " sesi aldım. "Kamera önünde miyavlama yok, dostum," diye uyardım, sonra köpeğe döndüm. "Ve sen, Meetcute. Dışarıda bir sincaba havlamayı bile *düşünürsen* , Bertha'nın rakun evinde yaşayacaksın."

"İşte bu gerçekten çok keyifliydi," diye neşeyle duyurdu editör bir saat sonra, Hazel'in gerçek hayattaki mutlu son öyküsünü anlatıp onu büyülemesinin ardından. "Önceden gönderdiği kopya için ajanınıza teşekkür edin, çünkü ben çok sevdim ve eline geçiren herkes de çok sevdi."

Kamera arkasında oturduğum yerden fırladım ve Hazel'in masasının önünde çılgınca dans ettim.

Hazel, benim kutlama hareketlerimi görmezden gelerek, "Çok teşekkür ederim, Shiloh," dedi. "Hikayeye kalbimin ve ruhumun parçalarını kattığımı hissediyorum."

"Kadın eğlence bölümümüz uzun zamandır bir gezi düzenlemekten bahsediyordu ve kitabınız bunu gerçekleştirmemiz için ilham kaynağı

oldu. Story Lake'e gelmeye karar verdik!"

Hazel heyecanını profesyonelce gizledi, Meetcute ise ben kaba ve komik bir dizi kalça hareketi yaparken bana şüpheyile baktı.

"Bu harika! Herkes için akşam yemeği pişireceğim," diye duyurdu Hazel.

İtme hareketini durdurdum ve boğazımın üzerinde kesme hareketi yapmaya başladım. Hazel birçok şeyde harikaydı. Hatta muhteşemdi. Ama yemek pişirmek bunlardan biri bile değildi.

Shiloh sözlerine şöyle devam etti: "Kıvırcık saçlı küçük bir kuş bana lansmanınız için yerel bir okuyucu etkinliği düzenlediğinizi söyledi. Katılmamızda sakınca olup olmadığını merak ediyorduk."

Başparmaklarımı o kadar sert bir şekilde yukarı kaldırdım ki, kolumda hissettiğim şiddetli ağrı başka bir kemiğimi kırmış olabileceğime beni ikna etti. İki büküm oldum, yaralı bileğimi göğsüme bastırıp birkaç küfür savurdum, Hazel ise kamerasına gülümsüyordu. "Bence tam zamanında oldu," dedi.

"Harika! Zoey ile iletişime geçeceğim ve koordinasyonu sağlayabiliriz," dedi Shiloh. "Hepimiz dört gözle bekliyoruz. Yalan söylemeyeceğim, bu ilginç küçük cennete kaçıp mutlu sona ulaşma fikri, biz bekar kadınlara umut veriyor."

Hazel, mükemmel bir cümleyle sözlerini şöyle tamamladı: "Story Lake bana tam olarak bunu verdi: Umut."

Hazel telefonu kapattığı anda yerinden fırladı. Meetcute havlayıp ayaklarının dibinde dans etti. DeWalt tuhaf bir kedi çılgılığı gibi esnedi ve güneş ışınlarından faydalanmak için iri cüssesini yeniden ayarladı.

"Çok popüler çevrimiçi dergi Thrive, *okuyucu etkinliğinize* geliyor!" diye bağırdım.

Hazel, "Gage hakkında bana tüm seksi detayları anlat!" diye talep etti.

"Aman Tanrım, ne kadar azimlisin!"

"Onuncu bölümde takılı kaldım. Karakterlerimin cinsellik içermeyen sahnelerinin sayısı sınırlı, bir süre sonra sıkılıyorum."

"Ah, tamam. Ama sana tüm detayları anlatmayacağım, çünkü bu garip olur. Ayrıca, eğer Gage'e bir şey söylersen, Cam'in Gage'e ne kadar yüz kıracağından sen sorumlu olacaksın."

"O soruna geldiğimde o sorunu çözeceğim," dedi kendinden emin

bir şekilde.

Ben: Bugün iyi şanslar.

Gage: Teşekkürler. Yoksa ön duruşmayı bahane ederek bana mesaj atıp beni tekrar çıplak görmek istediğini mi söylemek istiyorsun?

Ben: Keşke öyle olsa. Senin penisinin nasıl göründüğünü çoktan unuttum.

Gage: Penis fotoğrafı mı istiyorsun?

Ben: Hayır, değildim. Ama eğer gerçekten bana bir tane göndermek istiyorsanız, en azından şöyle bir göz atmam gerekecek sanırım.

Gage: Bileğin nasıl?

Ben: Hâlâ bağlıyım. Ve bugün henüz yeni bir kemik kırmadım.

Gage: Başarılı.

Story Lake Lisesi, önünde bir bayrak direği ve "Vampirlerle Savaşanların Gururlu Yuvası" yazan bir tabelasıyla, tipik doksanlı yılların filmlerindeki liseleri andıran, eski püskü bir tuğla binaydı.

"Maskot için ilginç bir seçim," diye belirttim.

Resepsiyonda kayıt yaptırdım ve koridorlarda ilerlerken kendi ergenlik dönemime ait travmatik anıları aklımdan uzak tutmaya çalıştım. O zamanlar, düz göğüslü, diş telli, difüzörlü saç kurutma makinesi bile olmayan bir gençtim. Şimdi ise nihayet dolgun göğüslü, düz dişli, neredeyse saygın bir edebiyat ajanı olmuş, güzel saçlı ve - bu hafta sonundan itibaren- etkileyici bir cinsel hayata sahip bir kadına dönüşmüştüm.

Gage'i tekrar düşündüğüm ya da lise yıllarında nasıl biri olduğunu merak ettiğim anlamına gelmiyor bu. Hayır, kesinlikle değil. Ama eğer onu *düşünseydim* , muhtemelen çok popüler biri olduğunu tahmin ederdim.

Saat öğleden sonra 2'yi biraz geçiyordu ve birkaç dakika

gecikmiştim. Her zamanki sebeplerimden dolayı değil, Billie ve Hana ile Okuyucu Haftasonu planlarını görüşmek için otele uğradığım ve bulaşıcı heyecana kapıldığım için. İşler yavaş yavaş şekillenmeye başlıyordu. Belirsiz, biçimsiz, değişime uğramış bir çekil. Sadece kasabadaki diğer işletmelerin de desteğini almanın bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Hazel ve ben, kısıtlı kaynaklarımızla bu lansmanı başarıyla gerçekleştirebilirsek, belki de zaferin tadı daha da tatlı gelir?

Duvar resminin sonunda, son *Alacakaranlık* filmindeki savaş sahnesini andıran bir duvar resminin arasında 210 numaralı odayı buldum ve açık kapıdan içeriye başımı uzattım. İçerisi, bir bilgisayar laboratuvarı ile sanat atölyesinin karışımı gibiydi. Sandalyelerde uzanmış, bir kedi kumu markasının logosu gibi görünen bir şey hakkında tartışan bir düzine  ğrenci vardı.

Darius beni görür görmez ayağa fırladı. "Arkadaşlar! *Müşterimiz* burada. Zoey, burası Story Lake Grafik Tasarım ve Pazarlama Kulübü. Herkes, bu da kasabamızın halkla ilişkiler sorumlusu Zoey Moody," diyerek tanıştırdı.

"Kardeşim," dedi bere takmış bir adam pencerenin kenarında neredeyse uzanmış bir pozisyonda. Bunun bir selamlama olduğunu varsaydım.

"Naber?" diye karşılık verdim.

"Merhaba, Zoey." Laura'nın kızı Isla, devasa bir bilgisayar monitörünün arkasından el salladı. Çok güzeldi ve etrafındaki koltuklarda oturan erkeklere bakılırsa, bunu fark eden tek kişi ben değildim.

Kıvırcık saçlı ve incecik bıyıklı bir  ocuk, "İçecek bir şey getireyim mi, Bayan Moody? Kahve? Su?" diye sordu.

"Lütfen bana Zoey deyin. Ve bir su da iyi olurdu."

Derin bir nefes vererek rahatladı. "Tanrıya şükür, çünkü geçen hafta öğretmenler odasına gizlice kahve içmeye giderken yakalandım ve bir kural ihlali daha yaparsam okul içi uzaklaştırma cezası alacağımı söylediler."

Darius, odanın aslında masa bulunmayan bir köşesini işaret ederek, "Neden konferans masasına gitmiyoruz?" diye önerdi.

Öğrenciler mobilyalarını uzun ve ince bir toplantı masası şekline

getirmek için ittikçe, masa ve sandalye ayaklarının gıcirtısı odayı doldurdu.

"Oturun lütfen." Darius gururla masanın başındaki, şu anda Avril Lavigne 2.0 tipinde birinin oturduğu kişiyi işaret etti.

"Çekil kenara, Kylie," diye tısladı Isla.

Kylie, dumanlı göz kalemiyle gözlerini devirdi ve muhtemelen alaycı bir şekilde sakızını çiğneyerek sandalyeden kalktı.

"İşte, Bayan Moody. Bunu güreş takımının ağızlarını kapatmadığı su çeşmesinden aldım."

"Şey, teşekkürler?" dedim, yerime otururken ve ağızımdaki suyu yudumlarken.

"Projenizin özel ihtiyaçlarına geçmeden önce, yeteneklerimizi ve önceki çalışmalarımızdan bazılarını sergilemek için küçük bir sunum hazırladık," dedi Darius, odanın önündeki açılır kapanır ekrana işaret ederek. "Bodie?"

Bere takan çocuk dramatik bir şekilde dizüstü bilgisayarındaki bir tuşa bastı ve sunum başladı.

Isla sözlerine şöyle başladı: "Henüz birçok profesyonel projeyi hayata geçirmemiş olsak da, tabela konusunda çeşitli deneyimlere sahip olduğumuzu görebilirsiniz. Bunlar, geçen yıl Bay Rose'un emekliliği için tasarladığımız tabelalar."

Kylie, burnundaki piercingi çekiştirerek, "Öğretmen olarak biraz kaba biriydi, bu yüzden çok çaba göstermedik," dedi.

"Evet, tasarımlarımıza bakarak bizi yargılamayın. Bilerek işi savsakladık. Adam 'A' notu mükemmeldir ve kimse mükemmel değildir" diye düşünerek 'A' vermedi," dedi Bodie alaycı bir şekilde.

"Bundan nefret ediyorum," dedim, Hazel'ın beş yıldız olması gereken ama dört yıldız olan tüm yorumlarını düşünerek.

Isla ekrana işaret etti. "Buna karşılık, işte Temizlik Görevlilerine Teşekkür Haftası için hazırlanan tabelalar."

Darius araya girerek, "Temizlik personelimiz çok hoşumuza gidiyor," dedi.

"Balon kemerinden anlayabiliyorum," dedim.

Sunum tam yirmi dakika sürdü ve bir noktada, gün boyunca sahip olduğum odaklanmış enerji, sanki şeytan kovulmuş gibi vücudumdan ayrıldı.

Esname isteği, üzerime çöken boğucu bir uyuşukluk kadar dayanılmazdı. Kötü beslenme alışkanlıkları ve neredeyse hiç fiziksel aktivite yapmayan benim gibi ofis çalışanlarını rahatsız eden öğleden sonraki yorgunluğa alışkındım, ama bu, karbonmonoksit sızıntısına maruz kalmak gibiydi.

"Peki, ne düşünüyorsunuz?" diye sordu Su Çocuk umutla.

Kahretsin. Hepsi benden beklentiyle bakıyordu.

"Bence geniş bir yetenek yelpazesi ve uygulama becerisi sergilediniz," dedim.

"İşte tam da bunu hedefliyorduk," dedi Darius coşkuyla. "Şimdi sizin için ne yapabiliriz?"

Yorgunluğu üzerimden atmaya çalıştım. "Kitaplar, çiftlik hayvanları ve tanıtım materyali oluşturma konusundaki düşüncelerinizi konuşacağız, ama önce şunu sormam gerekiyor: Vampirlerle ilgili mesele ne?"

Öğrenciler hep birlikte, görünmez pelerinlerini yüzlerinin alt kısımlarına dramatik bir şekilde örttüler ve tısladılar.

"Birdenbire kendimi güvensiz hissediyorum," dedim.

"Özür dilerim. Dövüşen Vampirler bizim maskotumuz," diye açıkladı Darius.

"Haydi, vampirler!" diye bağırđı Bodie.

Isla, "2000'lerin ortalarında *Alacakaranlık* serisi burada çok popülerdi," dedi. "Stephenie Meyer'in ikinci kuzeni burada okula gitti. Okul bir oylama yaptı."

"Elbette yaptılar," dedim.

Story Lake sakinleri her konuda oy kullanmayı severdi. Mesela lise maskotları... ya da kar küreme kamyonlarının isimleri gibi. Bu yüzden de kar yağarken geçen "Plowy McFuckYou"ya el sallarlardı.

Darius, "Eskiden Story Lake Stinkweeds olarak biliniyorduk, bu ismi 1970'lerde sorun teşkil eden istilacı bir göl otundan almıştık," diye açıkladı.

"Vampirlerle Savaşmak kesinlikle daha iyi," diye karar verdim.

Herkes çok kızgın.

Gage

İlçe adliyesi, Dominion şehir merkezindeki Ana Cadde'nin bir köşesinde yer alıyordu. Dışarıdan bakıldığında, panjurlu çan kulesi ve saat kulesiyle taçlandırılmış etkileyici bir klasik canlandırma tarzı tuğla binaydı. Ziyaretçiler, ön kapılara ulaşmak için adalet terazisini temsil eden büyük bir metal heykelin yanından geçiyorlardı. Ancak içerisi, sigara dumanı lekeli tavanları, soyulmuş yer karoları ve benim yaşımdan daha eski gıcırtilı mobilyalarıyla harap bir ofis labirentiydi.

Bu, komşu düşmanımızın sorunlarının en güzel örneğiydi. Dominion dışarıdan gösterişliydi ama içeriden dökülüyordu.

Declan'ın yüzü her zamanki gibi ifadesizdi, ama mahkeme salonunun dışındaki asansörün yanında beklerken sürekli ayak uçlarında dönüyordu.

"Gergin misin?" diye sordum ona.

"İlk defa mahkemede bulunuyorum. Her gece tüm yüzeyleri dezenfekte ediyorlar mı?" diye sordu, iki polis memuru kelepçeli bir adamı yarı sürükleyerek yarı taşıyarak yanımızdan geçirirken duvara yaslanarak. Adamın yüzü bembeyaz olmuştu.

Kadın polis memuru ona sert bir şekilde, "Dışarı çıkana kadar bir daha *kusma* ," diye talimat verdi.

Köşeyi dönüp gözden kaybolurlarken, "Bir daha asla Fireball içmeyeceğim," diye yanıtladı ve midesi bulanmaya başladı.

"Mahkeme bir macera," dedim duvara dönmüş ve eliyle ağzını kapatmış olan Declan'a.

Harika. Bu, cerrahi stajyerinizin bayılma nöbetleri geçirdiğini keşfetmeye benziyor.

Asansör kapıları açıldı ve gergin görünen Valerie iki kişiyle birlikte dışarı çıktı.

"Kusmayacaksın, değil mi?" diye sordu Declan ona. "Ben kusmayı seven biriyim."

"Bunu yapmamaya çalışacağım. Bunlar benim anne babam," dedi ve arkasındaki yaşlı çifti tanıttı.

Babası, sanki kravatı ya da bir tür duygu tarafından boğuluyormuş gibi görünen, iri yarı, sakallı bir adamdı ve bana sert bir şekilde başını salladı.

"Valerie'nin davasını üstlendiğiniz için çok teşekkür ederim. Bunun ailemiz için ne anlama geldiğini bilemezsiniz," dedi annesi, ceketimin koluna elini koyarak. Küçük, anaç bir kadındı, büyük kırmızı gözlükleri ve çene hizasında, ciddi bir saç kesimi vardı. İkisi de beni şüpheyile süzüyordu.

Onlar diğer anne babalar, diğer büyükanne ve büyükbabalar gibiydiler. Ve şu anda, kızlarının hapse girmesini sağlamaya çalışan adama, yani bana güveniyorlardı. Endişelenmelerini yadırgamazdım.

Dava hakkında çelişkili duygularım vardı. Ama bunların hepsini mahkeme salonunun kapısında bırakacaktım. Şu anda yapmam gereken tek şey, diğer tüm müvekkillerim için olduğum gibi bir avukat olmaktı. Bunun bir yapısı, bir süreci vardı ve kişisel krizimle mesleki sorumluluklarım arasında denge kurmak için buna güvenecektim. Ya da bunu denerken ölecektim.

"Kızınız için elimden gelenin en iyisini yapacağım," diye onları temin ettim. "Declan, Valerie'nin anne babasına mahkeme salonunda nerede oturabileceklerini gösterir misin?"

"Kusmuktan uzak bir yer seçeceğim," diye duyurdu onları uzaklaştırmadan önce.

"Kusmuk mu?" diye sordu anne endişeyle.

"Nasılsın?" diye sordum Valerie, çantasının askısını sıkıca tutarken.

"Pekala. Tamamen iyiyim." Toprak yolda sallanan bir kafa gibi başını sallıyordu. "Yalan söylüyorum. Bunu yapabileceğimi sanmıyorum, Gage. Sanırım suçumu itiraf etmem gerekiyor."

"Tamam, buraya gel." Onu duvardaki bezelye çorbası yeşili vinil

kaplı bir banka götürdüm ve yanına oturdum. "Bak. Bu sadece bir formalite. Suçunu kabul etmeyeceksin. Suçlu bulunmayacaksın ya da anne babanın önünde kelepçelenip dışarı çıkarılmayacaksın. Savcı sadece davayı desteklemek için delillerini sunacak. Eğer bir avantaj sağlayabileceğimizi düşünürsem çapraz sorgulama yapacağım, ama biz burada senin davayı yargılamak için değiliz. Dava ilerleyecek. Hakim, savcılığın davanın ilerlemesi için yeterince güçlü bir davası olduğuna karar verecek ve sonra duruşma için listeye alınacağız. Hepsi bu. İçeride olacak olan tek şey bu."

"Ama kanıtlar..." diye fısıldadı.

"Bununla ilgili ne diyeceksin?"

"Biliyorum bu bencilce ama bunu tekrar yaşayabilir miyim bilmiyorum. Fotoğraflar, tanıklar dünyaya zaten bildiğim şeyi anlatıyor. Birini öldürdüğümü. Birinin kocası, birinin babası, benim yüzümden bir daha asla evine dönemedi."

Çok genç, çok kayıp görünüyordu. Başka biri olsaydı, içeri girmesi için yeterince güçlü hissetmesini sağlayacak doğru sözleri söylerdim. Ama içimdeki küçük, çirkin bir parça onun acı çektiğini bilmek istiyordu. Ve bu beni utançla doldurdu.

Kahretsin.

"Valerie, bana bak."

Sulanmış gözlerini bana çevirdi.

"Senin suçluluk duygularının önemi yok. Benim... her neyse, duygularımın önemi yok. Sert geliyor ama gerçek bu. Bugün önemli olan tek şey, Laura'nın bunu istiyor olması. Sen ve ben onun istediğini yapıyoruz ve elimizden gelenin en iyisini yapacağız çünkü o bizden bunu istedi. Yani sen içeri gireceksin ve hayatta kalacaksın. Ben de içeri girip mümkün olan en iyi savunmayı yapacağım."

Valerie gözlerini kapattı ve titrek bir nefes aldı. "Laura için."

"Laura için," diye tekrarladım.

"Şu berbat partiyi başlatalım artık."

İkimiz de yukarı baktığımızda Laura'nın tekerlekli sandalyesiyle asansörden bize doğru geldiğini gördük.

"Burada ne işin var?" diye sordum.

"Laura." Valerie dehşete kapılmıştı.

"Destegi gösteriyorum, aptallar," diye duyurdu kız kardeşim.

"Bunu yapmayacağımı düşündüğünüze inanamıyorum."

"Bu iyi bir fikir değil," diye ısrar ettim.

"Haklı," diye onayladı Valerie.

Laura elini kaldırdı. "Gerçekten mi? Mağdurun açık mahkemede sanığı desteklemek için gelmesinin davanız için kötü bir görüntü olacağını mı düşünüyorsunuz? Valerie'nin avukatı mı olacaksınız yoksa benim aşırı koruyucu aptal kardeşim mi?"

"İkisi de. *Aptalca olan* kısmı hariç."

"Laura, kaza raporunun her detayını inceleyecekler. Bunu dinlemek zorunda kalmamalısın," dedi Valerie, sesi bir oktav daha yükselmişti. Çanta askısını sıkıca tutan parmak boğumları bembeyaz olmuştu.

Bunun sadece itibar kaybetme korkusu olmadığını fark ettim. Bu, Laura'yı kaybetme korkusuydu. O gün ikisinin de kaybettiği her şey arasında birbirlerini bulmuşlardı. Ve iyi bir avukat bunu kullanırdı. Tanrı'ya yalvararak, o avukat olabilmeyi umdum.

Ablam uzanıp elini sıktı. "Hepimiz bu işin içindeyiz. İzniniz olsun ya da olmasın, mahkemeye gideceğim, o yüzden katlanın ve bununla başa çıkın. İkiniz de."

"Laura?"

Tanıdık bir ses daha, içindeki endişe ve kafa karışıklığı, içimi buz kesti.

Kahrolasınca.

Laura ile bir an birbirimize şaşkın şaşkın baktık, ama o çabuk toparlandı. "Kahretsin. Onlarla başımın derde girmesinin nasıl bir şey olduğunu unutmuşum. Bir süredir bana göz yumuluyormuş," dedi ağzının kenarından. "Anne? Baba? Ne yapıyorsunuz siz—"

"Gage?" Babam, gördüklerine inanamıyormuş gibi adımı söyledi.

İçimde derin bir vicdan azabı hissiyle ayağa fırladım.

"Neler oluyor?" Annem bana, Laura'ya ve Valerie'ye bakıp durdu. "Bu—"

"Valerie," dedi Laura, sesi fazla neşeli, fazla yapmacıktı.

Valerie, sanki bankın içine karışmak için elinden gelenin en iyisini yapıyormuş gibi görünüyordu. Onu suçlayamazdım. Ben de bir çitin içine kaybolmak için her şeyimi verirdim. Anlaşılan, ebeveynlerini hayal kırıklığına uğratma korkusu, yetişkinleri otuzlu yaşlarına kadar

rahatsız edebiliyormuş.

"Onlara söylemedin mi?" dedim Laura'ya dudaklarımı kıpırdatmadan.

"Bugünden sonra bekleyecektim," diye mırıldandı.

"Fısıldadığını sandığın her şeyi duyabildiğime göre, bize olanları anlatsan iyi olur," dedi annem soğukkanlılıkla.

"Pekala, ama panik yapman yasak. İstedğim bu," diye araya girdi Laura.

Bunun pek cesurca bir hareket olmadığını biliyordum ama bu konuda onun önderlik etmesi beni çok rahatlattı.

"Açıkla," diye emretti babam.

"Ne oluyor be Piskopos?" Arkamı döndüğümde, bölge savcısının sanki bir boğaya doğru öfkeyle geldiğini ve benim de kırmızı bir bayrak salladığını gördüm.

Seçeneklerimi tartarken, kızgın savcının, sinirli ebeveynlerimden daha güvenli bir tercih olduğunu düşündüm. "Şuradaki karşı tarafın avukatıyla konuşmaya gidiyorum. Kimse suç işlemesin," dedim aileme. "Valerie, seni içeriye kadar götürmek için geri döneceğim."

"Bunun seni ciddi bir konuşmadan kurtaracağını sanma," diye seslendi annem arkamdan.

Kesinlikle mahkeme salonundan kaçıp, uzun bir süre annemden saklanacaktım.

"Bu senin annen mi?" Tarini, ilçenin en genç savcısıydı. Onu hukuk fakültesinden beri tanıyordum; anayasa hukuku derslerinde defalarca beni yenmişti. Uzun siyah saçlarını şık bir at kuyruğu yapmıştı, kollarındaki dövmeler şık lacivert bir takım elbise ceketinin altında gizliydi ama parmaklarındaki dövmeler yine de görünüyordu. Neredeyse herkes onu sert ama bir o kadar da havalı biri olarak tanımlardı.

"Evet, şu an oldukça sinirli, hadi şuraya gidelim," dedim ve onu köşeden yönlendirdim.

"Bu da ne?" dedi, anne babamın onaylamayan bakışlarını artık hissetmediğimde kollarını kavuşturarak.

"Ne diyeceğini biliyorum," diye başladım.

"Öyleyse söyleyeyim. Bu suçlamaların ortaya atılması için *siz* baskı yaptınız. Neredeyse *benim* savunmamı *siz* oluşturdunuz."

"Biliyorum."

"Şimdi de onu mu temsil *ediyorsunuz* ? Tekrar ediyorum. Ne oluyor böyle, Piskopos?"

"Laura benden bunu yapmamı istedi."

"Laura senden su kulesinin tepesinden jöle dolu bir havuza atlamayı isteseydi, bunu yapar mıydın?"

"Muhtemelen. Bak Tarini, onun neler yaşadığını bilmiyorsun."

"Evet, biliyorum. Gönderdiğiniz sayısız e-posta ve telefon görüşmeleri sayesinde. Soruşturma ekibine sürekli baskı yapmanız sayesinde. Laura'nın neler yaşadığına dair oldukça iyi bir fikrim olduğunu düşünüyorum, çünkü bana *anlattınız*."

"Pekala, tamam. Ama durum şöyle. Laura, Valerie'yi affetti. Ve benden onu temsil etmemi istedi. Olaydan beri benden istediği *tek* şey bu."

"Şöyle demeliydin, koca ahmak. Neredeyse iki yıl boyunca ofisime dava açtırmaya çalıştığın bir kadını nasıl savunacaksın ki? Seni davadan uzaklaştırabilirdim. Seni davadan *uzaklaştırmalıydım*."

"Müvekkilime, diğer tüm müvekkillerime olduğu gibi, mümkün olan en iyi savunmayı sağlayacağım."

"Ama o sıradan bir müvekkil *değil*, Gage. Bunu sen de biliyorsun, ben de biliyorum. Mükemmel bir dünyada, olayları ayrı ayrı ele alabilirdin ve bu performansını engellemezdi. Ama burası mükemmel bir dünya değil ve ben diğer tarafta, kasıtlı ya da kasıtsız yaptığın her hatadan faydalanmak için bekliyor olacağım. Bunun bedelini o ödeyecek. Bu yüzden ona hak ettiği savunmayı sağlayamayacaksan, hemen şimdi gönüllü olarak görevinden ayrılmalısın."

"Beni bu davadan caydırmaya çalışmıyorsunuz. İşimi en iyi şekilde yapacağım. Laura onu affetti ve bu benim için bir anlam ifade ediyor. Sizin için de etmeli. Başka bir aile daha ebeveynini kaybetmek zorunda kalmamalı."

Tarini belini bükerek öfkeyle nefesini tuttu. Doğrulduğunda ağzımı açtım ama o kan kırmızısı tırnağını yüzüme doğrulttu. "Geçen yıl ofisime gelip, ne zaman dava açılacağını sorduğunda sana *tam* olarak bunu söylememiş miydin?"

"Kulağa biraz tanıdık geliyor. Öfkeniz haklı ve korkutucu. Ama insanlar değişir... bazen. Ve işte buradayız."

"Evet, işte buradayız. Seni öyle sert tokatlamak istiyorum ki çocukların ters kafayla doğsun. Ama hayır, bunu yapamam çünkü duygularımın yönettiği biri değilim, sorumlu bir yetişkinim. Şimdi zamanımı ve enerjimi, kahrolası bir hata yapan bir kadını yargılamakla geçireceğim. Ve sen de yanımda, aileni mahvettikten sonra kendi hayatını yaşamayı hak etmediğini söylediğin kadını savunacaksın. Aferin sana, Piskopos. İkimizin de hayatını mahvettin. PowerPoint Gecesi'ne davetin resmen iptal edildi."

"Hadi ama Tarini. Bunu sadece geçen yıl 'Pandalar Nasıl Hala Hayatta?' başlıklı sunum slaytlarımla kazandığım için söylüyorsun."

Şaka yapacak havada olmadığı açıkça belliydi, başını salladı. "Bunu söylüyorum çünkü aylardır bu kadar sinirlenmemiştim ve az önce bir adam tüm yargılama sürecimin üzerine Fireball kusmuk fırlattı."

Ona en çekici gülümsememi gösterdim. "Biliyorsun, eğer suçlamaları geri çeksen, tekrar arkadaş olabiliriz."

Annemin gurur duyacağı türden, uzun ve sert bir bakışla bana baktı. "Sen bir aptalsın," diye ilan etti ve mahkeme salonuna doğru öfkeyle uzaklaştı.

"Eh, bu iyi gitti," diye mırıldandım, elimi saçlarımla arasından geçirirken. Telefonumu çıkarıp Zoey'e mesaj atmayı, ailemin karşısına çıkmaktansa kendimi koruma içgüdüsüyle hareket ettiğime karar vermiştim.

Ben: Tam mahkeme salonuna girecekken Laura geldi.

Ardından da annem ve babam geldi.

Zoey: Ailen Valerie'yi temsil ettiğini biliyor muydu?

Ben: Yapmadılar. Belki de ev hapsine alınırim. Ya da dışlanırım.

Zoey: Story Lake VAMPİRLERİ Pazarlama Kulübü ile olan bu toplantıdan çıkar çıkmaz (ciddi söylüyorum, mantıklı olsun) tüm suçu kız kardeşine yüklemenin bir yolunu bulacağım.

Ben: Senin sadece çekici vücudundan daha fazlasını sevdiğimi biliyordum.

Zoey: Seksi vücudum ve kurnazlığım.

Ben: Bu, kazanan bir kombinasyon.

Zoey: Kazanmaktan bahsetmişken, anne babandan

saklanmayı bırak da biraz avukatlık işi yap.

Ben: Bu akşam yemekte ne var?

Zoey: Ya benimle tekrar birlikte olmak istiyorsun ya da anne babandan saklanıyorsun.

Ben: Bunun bir önemi var mı?

Zoey: Beni doyurduğunuz sürece sorun yok.

Son beş dakikanın tam bir felaket olmasına rağmen, telefonumu sessize alıp cebime koyarken kendi kendime gülümsediğimi fark ettim. İşte Zoey Moody'nin sihri buydu. Kadın, günün en kötü anını alıp keyifli bir şeye dönüştürebiliyordu.

Moralim yerine gelince, köşeyi döndüm ve Valerie'yi mahkeme salonunun dışındaki duvara yaslanmış, solgun ve gözleri çukurlaşmış bir halde buldum.

Kapılara doğru başıyla işaret etti. "Anne baban ve Laura içeride."

"Bağırma veya kan dökülmesi oldu mu?" diye sordum.

"Şimdilik değil, ama umarım annenizinki kadar korkutucu bir anne suratı geliştirebilirim," diye şakayla karışık söyledi. Gülümsemesi soldu. "Gerçi kaybedersem bir süre buna ihtiyacım olmayacak."

"Biz," diye düzelttim. "Ve biz kaybetmeyeceğiz. Savaşacağız."

"Bunu yapmak zorunda değiliz. *Sizin de* zorunda değilsiniz."

"Söz verdim. Laura'ya bunu yapacağımı söyledim ve yapacağım. Ama başka seçeneklerinizin de olduğunu bilmelisiniz. Bu davaya elimden gelenin en iyisini yapmayacağımdan endişe ediyorsanız, yeni bir avukat talep edebilirsiniz ve etmelisiniz de."

Başını salladı, hâlâ kapılara bakıyordu. "Ben de söz verdim. Laura'nın istediği bu."

"Pekala. Yani içeri girdiğimizde, televizyondaki gibi olmayacak. Mahkeme salonu sadece bize ait olmayacak. İçeride başka sanıklar, davacılar, avukatlar ve aileler olacak. Biraz tedirgin edici olabilir, ama konuşmak zorunda değilsiniz. Sadece oturup beklemeniz gerekiyor."

Yutkunarak, "Panik dolu düşüncelerimi dinlemenizi istememin haksızlık olduğunun farkındayım, ama kafamda, o kapının ardında beni önümüzdeki üç yıl boyunca... ya da daha uzun süre çocuklarımdan uzak tutabilecek bir şey var. Ayrıca orada çok sevdiğim yeni bir arkadaşımı da kaybedebilirim. Ve hepinizin birini

sonsuz dek kaybettiğini ve onu sizden alan kişinin ben olduğumu düşünürsek, bunun için endişelenmemin kesinlikle berbat bir şey olduğunun da farkındayım." dedi.

Sesi titredi ve eliyle ağzını kapattı.

"Valerie, bugün seni yargılamıyorum. Mahkeme de bugün seni yargılamıyor. Eğer sen ve Laura bunu bir kez birlikte atlattıysanız, içeride de tekrar atlatabilirsiniz. Öyleyse buna odaklanalım. Bu aşamayı atlatıp bir sonrakini birlikte geçebilelim."

Başını salladı. "Tamam."

Onu kapıya doğru yönlendirdim. "Ne yaparsan yap, sakın içeride kuma."

"Böyle bir seçeneğin olduğunu bilmiyordum," dedi yavaşça.

"Bu iyi bir fikir değil," diye uyardım.

Duruşma salonuna girdik ve arka sıralardan birine oturmak üzereydik ki, görevli bizim davamızı çağırdı. Valerie'yi salonun önüne doğru yönlendirdim. Valerie'nin anne babasının yanından geçtik, sonra da benim anne babamın yanından geçtik; Laura ise ön sıradaki koridorda oturuyordu. Savunma masasına doğru ilerlerken kız kardeşim bize başparmağını yukarı kaldırarak onay işareti verdi.

Sayın Yargıç Ray, her zamanki gibi mahkeme salonunun önünde cübbesiyle heybetli görünüyordu; grileşmiş saçları kalın bukleler halinde sırtına doğru dökülüyordu. Parlak mavi okuma gözlüklerinin ardından kalın bir evrak yığınının bakıyordu. Daha önce birkaç kez onun huzuruna çıkmıştım. Sert ama adil. Korkutucu ama birkaç yumuşak noktası da vardı. Mahkeme usulüne çok önem verirdi ve ben de bu yönünü severdim.

Tarini içeri girdi ve karşıımızdaki masanın arkasına geçip bana öldürücü bir bakış fırlattı.

Valerie nefesini içine çekti.

"Merak etme. O benim için," diye onu temin ettim.

"Burada olduğuma inanamıyorum. Eskiden sıradan bir insandım." Valerie bunu o kadar alçak sesle söyledi ki, duymamı isteyip istemediğinden emin olamadım.

"Kendini toparla," dedim.

"Eyalet davası Hillport davasına karşı. Sayın Bishop, davaya başlamaya hazır mısınız?"

Umarım öyleydim. Valerie yanımda kendi depremini yaşıyormuş gibi titriyordu. Ona bir bardak su uzatmak üzereydim ki kız kardeşim elini korkuluğun üzerinden uzatıp Valerie'nin elini kavradı. Hakimin, savcının, hatta anne babamın yüzlerindeki ifadeleri fark ettim; her biri birleşmiş ellere bakıyordu. Ve buraya girdiğimden beri ilk defa biraz daha rahat nefes aldım.

Cam: Bana rakun uzaklaştırmak için gönüllü biri lazım.

Levi: Hayır, o değil.

Cam: Yapmanız gereken tek şey çantayı tutmak.

Levi: Diş geçirmez, kuduz geçirmez bir çanta mı? Hayır mı? Hâlâ hayır.

Cam: Siktir git. Bütün işi ben yapıyorum şu lanet tenis raketiyle, aptal herif!

Levi: Senin sayende gönülsüzce de olsa emniyet müdürü oldum. Karma'nın tadını çıkar, pislik.

Kamera: Gösterge?

Cam: Baba?

Cam: Larry?

Cam: Anne?

Cam: Herkes nerede lan?

Levi: Kimse senden hoşlanmıyor.

Cam: Annemi aradım ama cevap vermedi.

Levi: Annem her zaman cevap verir. Onu kızdırmak için ne yaptın?

Cam: Eğer bunu soruyorsan, yeni boyanmış ahır kapısına paintball atmadım. Gigi de cevap vermiyor.

Levi: Defolun gidin. Babam ve Larry de cevap vermedi.

Laura: Herkesi aramayı bırakın artık, aptallar. Meşgulüz.

Cam: Birlikte mi meşgulsünüz?

Levi: Bizsiz mi?

Anne: Abla daha sonra bunun tamamen kendi hatası olduğunu açıklayacak. Şimdi bizi rahat bırak, yoksa hepimiz mahkemeye itaatsizlikten suçlu bulunuruz.

25

Köşeler

Zoey

açtığımda Kapıyı Gage'i elinde paketlenmiş bir yemek çantasıyla, yakışıklı yüzünde şaşkın ve erkeksi bir ifadeyle karşımda dururken buldum. Nana da onunla birlikteydi ve keyifle kıpır kıpırdı.

"O kadar mı kötü?" diye sordum, geri çekilip onu içeri alarak. Nana, bir tür akıl almaz aşk ilanıyla bacaklarıma yapıştı.

Mutfağıma doğru gelirken, "Muhtemelen bir haftadır sebze yememişsinizdir diye salata getirdim," dedi.

Nana'nın sözlerine şöyle devam ettim: "Sebzelere karşı bir şeyim yok. Sadece var olduklarını unutuyorum ve sonra buzdolabımda çürüyorlar. Hiç sebze çekmecenizden çürümüş marul çorbası temizlemek zorunda kaldınız mı? Tabii ki kalmadınız. Muhtemelen marulunuzu son kullanma tarihinden önce tüketiyorsunuzdur."

"Çabuk bozulan yiyecekleri ana raflara, tüm sosları da çekmecelere koymalısınız. Ranch sosunun varlığını unutmazsınız ama buzdolabının kapağını her açtığınızda brokolinin varlığını hatırlarsınız," dedi, iki büyük kase ve bir çift çatal bulurken. Görünüşte oldukça iyi olan salataları plastik kaplardan kaselere aktarmaya başladı.

Midem guruldadı ve birdenbire çok acıktım.

Buzdolabını açıp ona bir bira, kendime de bir maden suyu aldım. "Bu gerçekten faydalı bir ipucu. Bunu o kaslı kalçandan nasıl çıkardın?"

"Declan, mahkemeden önce *Star Wars'tan* ışın kılıcı koreografisiyle beni sinir ediyordu, bu yüzden ona DEHB ile ilgili bazı pratik çözümler

araştırması yapma görevi verdim. Böylece hem o hem de kılıç oyunları beni rahatsız etmez ve sana da fayda sağlar diye düşündüm."

Gazlı suyu açıp buz dolu bir şarap kadehine döktüm. "Bu... tuhaf bir şekilde düşüncelisin. Bu tek gecelik ilişki olayının nasıl işlediği hakkında gerçekten hiçbir fikrin yok, değil mi?"

arpık sırtışı sevimliydi... ve yorgundu. "Biraz tazelemeye ihtiyaım olabilir. Tek gecelik ilişki kısmından başlayalım."

Güldüm ve salatalardan birini almak için uzandım. "Hadi ama. Koltukta yiyeceğiz."

"Bileği kırık olan kişilerin yalnızca bir içeceğin ağırlığına eşit veya daha hafif eşyaları taşımasına izin verilir," dedi ve birasını ve iki salatasını da oturma odasına taşıdı.

Ben de ieceğimle birlikte yanına gittim ve minderlere yığıldık. Nana sırt üstü uzandı ve halının üzerinde dramatik, doğaçlama bir dansa başladı.

"Peki, günün nasıl geçti?" diye sordum. Sosun tadı benim için uygundu, bu yüzden bütün kabı salatanın üzerine döktüm.

"Genel olarak tam bir felaketti."

"Benim uzmanlık alanım. Bana ne anlatabilirsiniz?" diye sordum, Çatalımı sol elime alıp beceriksizce salatadan bir parça almaya çalışırken.

"Avukat-müvekkil gizliliği kapsamında pek bir şey yok."

"Can sıkıcı ama anlaşılabilir."

"Ancak size, anne babamın mahkemeye destek göstermek için geldiklerini ve kızlarının ve oğullarının sanığın tarafını tuttuğunu keşfettiklerini anlatabilirim," dedi ve bir marul yaprağını bıçakladı.

Ağzım sebze ve tavuk dolu halde, "Nasıl gitti?" diye sordum.

Gage yüzünü buruşturdu. "Laura'nın onlarla ilgilenmesine izin verdim, ben de savcının bana bağırmasına katlandım. Ve duruşmadan sonra, onlarla konuşmaktan kurtulmak için avukat acil durumu uydurduğumu itiraf etmekten biraz utanıyorum."

"Gage!" dedim gülerek.

Nana başını kaldırıp bize baktı, dili ağzının kenarından sarkıyordu.

"Ne?"

"Hepiniz 'doğru olanı yapan' adamlarsınız, ama anne babanızı

hayal kırıklığına uğratma ihtimalini görür görmez kaçıp gidiyorsunuz."

"Kaçıp *gitmedim* . Hız sınırına uyarak Wawa'ya gittim, salata aldım, korna çalıp yaşlı bir çifti korkutan köpeğe bağırdım ve sonra buraya geldim. Tamamen farklı bir yer," diye ısrar etti.

Onun o kadar da mükemmel olmadığını görmek güzeldi. Hele ki kötü bir günün ardından buraya, bana gelmiş olması daha da güzeldi. Hazel dışında, daha önce hiç kimsenin "kişisi" olmamıştım. Tabii ki Gage'in "kişisi" olmak istemiyordum. Bu aptalca olurdu. O anın tadını çıkarmayı hemen bıraktım.

"Peki, anne baban ne kadar kızgın? Ve savcı neden sana bağırdı?"

"Henüz bilmiyorum, çünkü hem ona hem de soruşturmacılara dava açmaları için baskı yaptım."

"Ah. Ve işte siz de mahkemede, cezalandırılmasını istediğiniz kişiyi savunuyorsunuz," diye araya girdim.

"Aşağı yukarı öyle. Tam şu sıralar annemle babam Cam ve Levi'ye anlatıyorlar. Bu da hayatımda bana kızgın olmayan tek kişilerin siz ve Declan olduğunuz anlamına geliyor."

Çatalımı ona doğru uzattım. "Zaman ver."

"Günün nasıl geçti? İlaçların etkisi nasıl oldu?" diye sordu.

Adam, ailesinin beşte üçünü kızdırmış, kayınbiraderini öldüren kadını temsil etmek için mahkemeye gitmiş ve bu sabah yeni bir reçeteye başladığını hatırlamıştı. "Ah. Şey. Sorun yoktu."

Gage'in başı koltuğun arkasına çarptı. " *Tamam mı?* Buraya geliyorum. Seni hayatta tutmak için sebze getiriyorum. İçimi döküyorum. Ve bu *sorun değil* mi?"

"Bir gün, tıpkı iyi bir baba gibi, bazı sevimli çocukları çok suçlu hissettireceksin," diye tahmin ettim.

"Evet, ben harikayım. Disko."

"Günüm tam bir iniş çıkışlar silsilesiydi. Hazel'in evine hıçkırarak ağlayarak gittim çünkü belki de hayatımda ilk defa kendimi 'normal' hissediyordum. Bu harika bir şeydi ama aynı zamanda yıllarca farkında olmadan 'normal olmayan' biri olmanın da büyük bir tokadıydı."

Nana yerde yaptığı akrobatik hareketlerden vazgeçti ve yanıma, kanepeye sıkıştı. Başını okşadım.

"Hazel'in büyük röportajına katıldım ve harika bir performans

sergiledi. Dergi, lansmanını ve Okuyucu Haftasonunu haberleştirmek için Story Lake'e koca bir ekip gönderiyor ve otelin kalan odalarını da rezerve etti. Sonra liseye gittim ve aralarında yeğeninizin de bulunduğu ilginç bir grup gençle tanıştım ve Story Lake'i nasıl daha popüler hale getirebileceğimiz konusunda planlar yaptık. İki genç erkek Snapchat hesabımı istedi. Sonra o kadar yorgun düştüm ki komaya giriyormuş gibi hissettim, bu yüzden bakkala gidip kutudan birkaç avuç çocuk kahvaltılık gevreği yedim. Bu da işe yaramayınca kafeye gidip üçlü espresso içtim, ki geriye dönüp bakınca aptalca bir şeydi ve bir daha asla uyuyamayacağım. Sanırım ilaçların etkisi geçiyordu ve beynim varsayılan bozuk haline geri dönüyordu."

"Beyniniz bozuk değil. Sadece farklı çalışıyor. Ayrıca, Declan'ın araştırmasına göre, enerji seviyelerinizi dengede tutmak için düzenli olarak protein içeren öğünler tüketmeniz gerekiyor."

"Ah, hayat neden bu kadar planlama gerektiriyor? Okuldayken kantine girdiğimizde, kibar yetişkinlerin hazırladıkları yemek tepsisini bize uzattıkları günleri hatırlıyor musun? Bunu tekrar istiyorum."

"Yetişkin olmanın bazı avantajları var," diye belirtti.

"Ne gibi?"

"Bugünden sonra aklıma hiçbir şey gelmiyor. Ama tekrar birlikte olursak, hatırlayabileceğimi düşünüyorum," diye söz verdi bana.

"Üzgün ve azgın olduğunda çok tatlısın."

"Benimle seks yapmadığın zaman bile güzelsin."

"Bu konuda hâlâ seçeneklerimi değerlendiriyorum," dedim ona. "Kanepemde oturuyor olman ve bana akşam yemeği getirmen, yanlışlıkla bana aşık olmuş olabileceğin izlenimini veriyor."

"Ya da sadece seninle tekrar seks yapmak istiyorum ve bunu centilmenlik çerçevesinde yapıyorum."

"Centilmen mi yoksa kurnaz mı?" diye sordum, Gage'in bu şakacı yönünden keyif alarak.

"Aradaki fark hakkında bir sunum yapmaktan memnuniyet duyardım, ancak ne yazık ki en iyi ders anlatımımı pantolonsuzken yapıyorum."

"Bunu bilmek güzel. Peki, avukat-müvekkil gizliliği nedeniyle bana söyleyemediğin şeyler hakkında ne hissettiğini konuşmak ister misin?"

Omuz silkti. "Bu hafta sonundan beri aynı şeyler devam ediyor. Sanki altımdan halı çekilmiş gibi hissediyorum ve kesin olarak doğru sandığım her şey şimdi birer soru işareti gibi geliyor."

"Belki de orta yaş krizine giriyorsunuz. Spor arabalar ve liseden mezun olduğunuzda doğmamış kadınlar hakkında fanteziler kuruyor musunuz?"

"Bu, rahatsız edici bir klişe. Orta yaş krizlerinin çoğu da golfle ilgili."

"Kısa vuruşların nasıl?" diye takıldım. "Şunu da söyleyeyim, eğer kolay hedefi tutturup 'boşluğu bulmak'tan bahsedersen, dondurucumdaki dondurmayı seninle paylaşmam."

"Bu tamamen hangi tür dondurmadan bahsettiğimize bağlı."

Tişörtümden bir marul yaprağı kopardım. "Unuttum. Ama onu aldığımda çok heyecanlandığımı hatırlıyorum."

Sırıttı ve içini çekti. "Aslında bundan nefret etmiyorum."

"Bu ne?"

"Senin yerin," dedi, odadaki minderleri, bibloları, güneş yakalayıcıları işaret ederek. "Burası... mutlu... ve biraz da kaotik."

"O benim."

"Bugünün ardından biraz kaotik mutluluğa ihtiyacım var—"

Kapıma gelen sert bir vuruş onu susturdu.

"Birini mi bekliyorsunuz?" diye sordu, Nana'nın çalgınca havlaması arasında.

"Hayır. Ama disko adına, hatırlasam bile muhtemelen hatırlamazdım."

"Gage Preston Bishop, içeride olduğunu biliyorum. Hemen şu kapıyı aç, genç adam," diye bağırdı annesi kapının diğer tarafından.

"Neden sanki anne babanızın oturma odasında neredeyse çıplak yakalanmışız gibi hissediyorum, oysa daha saatlerce evde olmamaları gerekiyordu?" diye tısladım.

"Suçluluk duygusu onun süper gücü," dedi Gage kuru bir sesle. "Burada kal. Daha güvenli." Kasesini ve birasını sehpaye koydu ve kapıyı açmak için odanın diğer ucuna geçti. "Merhaba, Anne."

"Bana 'anne' deme," dedi Pep. Belinden eğilerek kendinden geçmiş büyükannesini okşadı. "Merhaba tatlım. Büyükannen sana kızgın değil. Hayır, o senin sevimli yüzüne asla kızgın olamaz. Sadece

babana kızgın."

"Beni nasıl buldunuz?" diye sordu Gage.

Telefonunu kaldırdı. "Seni takip ettim."

"Levi'nin sana bunu nasıl yapacağını gösterdiği için ona haddini bildirmeyi unutmama izin verme," dedi.

"Kendin hatırlat ona. Aile toplantısı. Hadi gidelim."

Gage başparmağını omzunun üzerinden bana doğru uzattı. "Aslında, burada biraz meşgulüm."

Pep, ancak ceza veren bir annenin gösterebileceği türden bir özgüvenle, "Zoey'nin de katılımı gerekiyor," diye duyurdu.

"Şey...öyle mi?" Mutfakta arka kapıya olan mesafeyi ölçerek ayağa kalktım.

Gage annesine kaşlarını çatarak baktı. "Onun bu davayla hiçbir ilgisi yok."

Pep ellerini beline koydu. "Bana avukat jargonuna bulaşma. Sadece avukatlık sınavına hazırlanmana yardım etmekle kalmadım, aynı zamanda bu ailenin hakimi, jürisi ve baş sorumlusuyum."

"Benim hiçbir önemi yok," diye ısrar ettim. "Aile toplantınıza katılmama gerçekten gerek yok."

Ciddi anlamda, kim aile toplantılarına tamamen yabancı insanları davet etti? Ayrıca, gerçekten aile toplantısı yapan kim vardı ki? Bishop ailesi, canlı stüdyo seyircisiyle oynanan, eski tarz bir aile komedisi miydi acaba?

"Evlat, o çok zorlu bir günün ardından doğruca senin yanına geldi. Eğer bu sizi aile yapmıyorsa, ne yapar bilmiyorum," dedi. "Şimdi kışlarınızı arabaya bindirin."

"Evet, efendim," diye fısıldadım usulca. "En azından şunu değiştirebilir miyim—"

"HAYIR."

Pep ve Frank'in mutfağına girdiğimizde kendimizi bir tartışmanın ortasında bulduk.

Pep en azından bize çiftliğe kendimiz gitme onurunu tanımıştı. Gage ise Bishop ailesi toplantısından ne beklemem gerektiği

konusunda sorduğum sorulara yolculuk boyunca hiç yardımcı olmamıştı. Sorularımı tek heceli cevaplar ve homurdanmalarla yanıtlamıştı.

"Mahkemeye gelmememi söylemiştin!" diye bağırdı Cam, muhtemelen şarap buzdolabının yanında inatla kollarını kavuşturmuş oturan Laura'ya. Bentley ve Melvin ise masanın altında oturmuş, olup bitenleri dikkatle izliyorlardı.

" *Biz* ," diye düzeltti Levi. " *Bize* gelmememizi söylemiştiniz."

Laura, "Çünkü ikinizin de öfke nöbeti geçirip adliye binasını yakmanızı ve Valerie'nin adil yargılanma şansını mahvetmenizi istemedim," diye karşılık verdi.

"Bu akıl almaz bir şey. Onun neler yaptığını, hepimizden neler aldığını biliyorsunuz ve bizim duygularımızdan çok onun duygularıyla ilgileniyorsunuz," diye yakındı Cam.

Hazel sırtını ovuşturdu ve bana gergin bir bakış attı. İkimiz de sorunları bu kadar doğrudan ya da bu kadar yüksek sesle ele alan bir ailede büyümemiştik. Hazel'in annesi sorunlarını boşanma yoluyla çözüyordu. Benim ailemin en sevdiği silah ise sinsi hakaretler ve sessiz kalma taktiği idi. İkimiz de burada çaresiz kalmıştık.

Hâlâ öfkeden köpüren Cam'ın Hazel'i nazıkçe yanına çektiğini görmek beni rahatlattı. Çok kızgın olsa bile, Cam ona çok kıymetliymiş gibi davrandı.

"Kesinlikle haklısın," diye karşılık verdi Laura. "Çünkü biz birbirimize sahibiz. Onun kimsesi yok."

Cam dişlerini gösterdi. "Belki de direksiyona geçmeden önce bunu düşünmeliydi ve—"

"Yeter!" Frank'ten gelen bu sert sözle herkes sustu.

Pep yanına gidip kocasına yanağından bir öpücük kondurduktan sonra buzdolabından bir şişe şarap aldı. "Kız kardeşin aptalca ve bencilce bunu kendi başına halletmeye karar verdi. Ama olan oldu. Sonuç olarak, eğer bu Laura'ya huzur getirecekse, biz de onun için bunu istiyoruz. Arkamızdan iş çevirip Gage'i manipülasyonla bu işe karıştırdıysa ve Gage de kimseye önceden haber vermeyecek kadar aile sadakatini hatırlamadıysa bile."

Bütün gözler Gage'e çevrildi. Önüme bilinçli bir adım attı. Seksi, çaresiz bir kahramanın aşılmaz duvarı gibiydi. Adamın tek gecelik

ilişkilerin nasıl yürüdüğünden kesinlikle haberi yoktu.

"Güzel, anne," dedi ellerini ceplerine sokarken.

Omuz silkti ve şarap kadehini ağzına kadar doldurdu. Bana ve Hazel'e soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı. İkimiz de sertçe başımızı salladık.

"Seni fena döveceğim," diye ilan etti Cam, Gage'e.

Levi, "Bu sefer halının çivilerini söküp atmayacağız," diye ekledi.

"Vay be, siz gerçekten çok sertsiniz," diye belirttim.

Burada bulunmamın hiçbir anlamı olmadığını birilerinin fark etmesini bekledim, ama kimse varlığımın ne kadar saçma olduğunu fark etmedi.

"Bak," dedi Gage. "Bunların hiçbiri benim fikrim değildi. Ama Laura benden bunu yapmamı istedi ve ayrıca kimseye söylemememi de rica etti. Ben de öyle yaptım."

Levi sordu: "Eğer senden çıplak bir şekilde su kulesinden atlamayı isteseydi, atlar mıydın?"

"Neden herkes bana bunu sorup duruyor? Evet, eğer bunun onun acı çekmesinden bir saniye bile olsa onu kurtaracağını düşünseydim, evet, yapardım," dedi Gage. "Ve siz de yapardınız."

"Yine de bize söylemeliydin," dedi Cam, biraz daha yaklaşarak.

Levi de aynı şeyi yapıyordu. Uyarı amacıyla ellerimi Gage'in sırtına götürdüm ve oradaki kasların zaten gergin olduğunu gördüm.

"Eğer o sana sorsaydı ne yapardın?" diye sordu Gage.

"Ne istediye onu yapsın," diye hırladı Cam, yıldırım hızıyla ellerini uzatarak Gage'in gömleğini kavradı.

Levi, Gage'i itmek için bir adım öne atarak, "Ya bize sorsaydı da sana sormasaydı ne yapardın?" dedi.

"Ben olsam çok sinirlenirdim," dedi Gage, ikisini de bir adım geriye iterek.

Elimi omzunun üzerinden kaldırdım. "Hızlı bir soru. Eğer hepiniz Gage'in yaptığıının aynısını yapsaydınız, neden hâlâ savaşıyorsunuz?"

Pep, Hazel'e ve ardından bana şarap kadehleri uzatırken, "Eğer siz çocuklar bir yemek sandalyesi daha kırarsanız, bu yıl Noel'i bizimle geçirmesi için Marie Teyze'yi davet edeceğim," diye uyardı.

"Benimki nerede?" diye surat astı Laura.

"Ah, özür dilerim," diye mırıldandı Pep kızına. "Her şeyi kendi

başına yapmayı tercih ettiğini sanıyordum."

Frank gözlerini gökyüzüne doğru devirdi.

Hazel, çantasından bir not defteri çıkarırken, "Acımasız," diye fısıldadı coşkuyla.

"Yani hepimiz her konuda kaba davranacağız, öyle mi? Harika. Bu muhteşem," dedi Laura, tekerlekli sandalyesiyle şarap buzdolabına doğru giderken.

Cam, Gage ve Levi ile birlikte üçlü bir itiş kakışa girerken, "Sen başlattın," diye hatırlattı.

"İşte bu yüzden hiçbirinize, o pisliklere, söylemedim," diye yakındı.

İtme kakma oyunu, Levi'nin geniş omuzlu bedenini antika porselen dolabına doğru savurdu. Tabaklar ve bardaklar raflarda tehditkar bir şekilde şangırdadı.

"İşte bu kadar. Köşe vuruşları!" diye bağırdı Pep.

"Biz yetişkiniz anne," diye itiraz etti Gage, Cam'i boğazından yakaladığı kilit pozisyonundan başını kaldırarak.

"Benim bulunduğum yerden değil. Köşeler! Hemen!"

Hazel ve ben, dört yetişkinin mutfakta farklı köşelerine sessizce çekilişini hayranlıkla izledik.

"Şimdi konuşun ve babanızla ben hamburgerleri ve sosisleri ızgaraya atarken bu konuyu tartışın," dedi Pep, parmağını sırayla çocuklarının her birine doğrultarak. Köpekler, Pep'i, Frank'i ve et tepsisini mutfak kapısından dışarı doğru neşeyle takip ettiler.

Hazel'in yanına sessizce yaklaştım. "Bu kitaba girecek, değil mi?" diye şarabımın arasından fısıldadım.

"Kesinlikle."

Laura, "Size iki ahmak herife söylemedim çünkü herkesi rahatsız edici ve haksız bir duruma düşürmek istemedim," dedi.

"Ha, demek ki sadece ben böyle düşünüyorum? Çok onur duydum," dedi Gage alaycı bir şekilde.

"Zaten bu yüzden bana kızgındın. Bunu tekrar gündeme getiremezsin."

"Eh, size çok kızdık ve şimdi de bunun acısını çekeceğiz," diye duyurdu Cam.

"Bu doğru. Ama şunu bilmenizi istiyorum, Val kötü bir insan değil.

Sadece bir hata yapmış bir insan. Benim de en az onun kadar suçlu olduğum söylenebilir—"

"Saçmalık!" diye bağırdı üç kardeş birden.

Hazel, "En azından hepsi bu konuda hemfikir," diye belirtti.

"Sadece şunu söylüyorum. İki küçük kızı var. Hemşire. Evliliğini kaybetti. İşini kaybetti. Arkadaşlarını kaybetti."

Levi sessizce, "Biz de hepimiz kaybettik," dedi.

"Ama aradaki fark, birbirimize sahip olmamız," diye hatırlattı Laura onlara. "Sadece sizden, belki de *sonunda* biraz hoşgörülü olmaya açık olmanızı istiyorum. Valerie, en çok desteğe ihtiyacım olduğunda yanımda oldu. Gage, olanlardan dolayı tam sorumluluk aldığını doğrulayabilir. Benden asla hiçbir şey istemedi, hatta affını bile. Bir hata yaptı. Felaket bir hata."

"Sakin ağlama," dedi Cam köşesinden buz gibi bir sesle.

Laura, bir gözyaşını aceleyle silerek, "Ağlamak istersem ağlarım, sen de bununla başa çıkarsın," dedi. "Sonunda bunu kabullenmeni istiyorum. Ama bu arada, kaba davranmamanla yetineceğim."

Cam ve Levi göz göze geldiler.

"Gage'in hakkından hâlâ gelebilir miyiz?" diye sordu Cam.

"Bu konuda henüz anlaşılmadı. Ama o her zaman baş belası oluyor, eminim beş dakika beklerseniz size başka bir sebep bulacaktır," dedi Laura.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Levi. "Aile toplantılarına da mı gelmeye başlayacak?"

Dokunulmamış şarabımın arkasına saklandım ve olabildiğince dikkat çekmemeye çalıştım.

"Belki aile toplantıları olmaz. Belki bazı aile yemekleri olur. Çocuklarla tanıştı," dedi Laura.

"O hain küçük piçler bize önceden haber vermediler mi?" diye homurdandı Cam.

Levi, "Noel'de onlara kaz pisliği hediye edeceğim," diye karar verdi.

Gage araya girerek, "Hepimiz Noel'de artık dışkı olmaması için oy verdik," dedi.

"Sus," dedi Levi ona.

"Evet. Hâlâ sana kızgınız," diye onayladı Cam.

"Neden hâlâ köşelerdeler?" diye sordum Hazel'e.

"Ben de aynı şeyi merak ediyordum," diye düşündü.

"Çünkü Pep Bishop sinirlendiğinde korkutucu oluyor," diye açıkladı Gage.

"Zoey mi?" dedi Cam, sesi alçak ve belirsiz bir şekilde tehditkar bir tonda.

"Şey, öyle mi?"

"Neden buradasınız?"

"Aslında emin değilim. Annen korkutucu. Soru sormadım. Sadece arabaya bindim."

"Bu araba kimin?" diye sordu Cam.

Gage yavaş yavaş bulunduğu köşeden çıkmaya başlıyordu.

"Hımm..." diye geçiştirdim.

Dışarıdan gelen kulakları tırmalayan bir kışneme sesi, tüm konuşmalarımızı kesti.

Arka kapı gürültüyle açıldı ve Pep köpeklerle birlikte içeri girdi. "Zoey, eşeğin seni görmek istiyor."

"Bu odadan çıkıp bir eşeği ziyaret etmekten mutluluk duyarım," diye ilan ettim kapıya doğru yönelirken.

"Bu araba kimin, Zoey?" diye tekrarladı Cam.

Yüzümü buruşturdum.

"Arabam," dedi Gage, kollarını kavuşturup kardeşine dik dik bakarak. "Annem beni Zoey'nin dairesinde buldu ve buraya gelip seninle kavga etmeyi kabul edene kadar bize sözlü olarak hakaret etti. Şimdi mutlu musun?"

"Umarım ev sahibi işiyle ilgili bir şeyler tamir ediyorsundur, ama porno filmlerdeki gibi değil," dedi Cam.

"Yine mi bu?" diye mırıldandı Levi.

"Neler oluyor?" diye sordu Laura.

"Allah aşkına, şu baş belaları birbirinizden sır saklamayı bırakabilir misiniz? Gage ve Zoey birlikte oluyorlar," diye duyurdu Pep.

İnledim. "Şey, teşekkürler Pep. Biraz daha yüksek sesle söyleyebilir misin? Sanırım Garland seni şehirde duymadı."

"Rahat ol canım. Yetişkinler zamanın başlangıcından beri rastgele cinsel ilişkiye giriyorlar."

"Hım. İkiniz için de iyi oldu," dedi Laura. "Bekle. Garip bir seks

yaparken bileğini kırmadın, değil mi?"

"Aman Tanrım. Gerçekten mi?" diye sordu Hazel neşeyle.

Levi, "Sakın o soruya cevap verme," diye yalvardı.

"Seni fena halde döveceğim!" diye öfkeyle bağırdı Cam, Gage'e. Köşesinden fırlayıp gitti.

"Anne! Cam hareket etti!" diye bağırdılar diğer üç kardeş, erkek kardeşlerini işaret ederek.

"Bu gece yaşanacak tek dayak, benim uygulayacağım dayak olacak. Anladın mı?" dedi Pep, Cam ve Gage'in arasına girerek.

Hazel'e, "Bu mutfak sanki hepsini on yaşındaki çocuklara dönüştürüyor," diye gözlemde bulundum.

"Büyleyici," diye fısıldadı, hızla yazarken.

Laura, "Cam ne zamandan beri kiminle seks yaptığıyla ilgileniyor?" diye sordu.

"Çünkü o, bizim çökeceğimizi ve düğününü mahvedeceğimizi düşünüyor," diye açıkladı Gage.

"Bir eşeğe gidip bir şey hakkında konuşacağım," dedim ve arka kapıdan çıktım. Köpekler peşimden geldiler, birbirlerine çarparak tüylü pinball topları gibi, dilleriyle birbirlerine vuruyorlardı.

"İçeridekiler pişmek üzere mi?" diye sordu Frank, ben rampadan aşağı inerken evin yanındaki ızgaranın üzerinde maşa sallıyordu. Pepe sabırsızca kapıda ayaklarını yere vuruyordu.

İçeriden gelen yüksek sesler yüzümü buruşturmama neden oldu. "Sanırım yine sinirleniyorlar. Bir süreliğine dışarıda olmak daha güvenli olsa gerek."

Frank, "Hadi bir sosisli sandviç yiyelim," diye önerdi.

Avucumdaki mısır gevreğini ve yarım kalan salatamı düşündüm. "Kulağa harika geliyor," diye itiraf ettim.

İki tanesini sandviç ekmeklerinin arasına yerleştirdi ve birini bana uzattı. "Soslar içeride, bu yüzden ya sossuz yiyeceğiz ya da içeri geri döneceğiz."

Kocaman bir lokma aldım. "Sadelik iyidir."

Bir sosisli sandviçi daha üçe böldü ve parçaları ağız sulanan köpek izleyicilerimize fırlattı. "Hadi bakalım. Eşek başka bir kapıdan içeri girmeden önce bunları bir yürüyüşe çıkaralım," diye önerdi.

Hem sıcakkanlı hem de dört ayaklı köpeklerimizi alıp, Pepe'nin

heyecanla minik toynaklarını yere vurduğu otlak alanına gittik.

"Merhaba dostum," dedim, sağlam elimle burnunu kaşıyarak. Kocaman tüylü kafasını bana yasladı ve eşek gibi bir iç çekti.

"Senden hoşlanıyor," diye belirtti Frank, ben sosisli sandviçimden bir ısırık daha almak için durduğumda. "Pep'in bana söylediğine göre sen ve Gage birlikte oluyorsunuz."

Boğazım tılandı, sonra öksürdüm ve çiğnenmemiş bir sosis parçası havaya fırladı. Bentley, Melvin ve Nana'dan önce davranıp yere düştükten bir saniye sonra onu kaptı.

"Aman Tanrım. Bu iğrenç," diye hırıltılı bir sesle söyledim. "Ayrıca, birbirinize karşı çok açık olmanın ne demek olduğunu hiç duymadınız mı?"

"Bana kalsa, tek konuşmalarımız çiftlik, kasaba ve hava durumuyla ilgili olurdu. Ama güçlü görüşlere sahip bir eşim olduğu için, tüm bu saçmalıkları konuşmak zorundayız. Bunu sadece senin onun için iyi biri olduğunu düşündüğüm için gündeme getiriyorum."

"Öyle mi?" dedim şaşkınlıkla. Hangi gezegende bu dağınık saçlı parti kızı, sorumluluk sahibi, küçük kasaba kahramanı için uygun olabilirdi ki?

"Çocuk her zaman ciddi ve hırslıydı. Okul danışmanı buna 'hedef odaklı' olmak dedi. Ama hayatta hedeflere ulaşmaktan çok daha fazlası var. Kardeşleri ve ablası onun eğlenmesi için çok uğraştılar," dedi Frank, ufka doğru bakarken eşeği dalgın dalgın okşayarak. "Ama seninle daha kolay gülümsüyor."

"Öyle mi? Yani, biz değiliz... Biz sadece... Ne olduğumuzu bilmiyorum."

"Belki de işin eğlenceli yanı bu. Bağırışlar durmuş gibi görünüyor," diye belirtti, evin yönünü işaret ederek. "Denemek ister misin?"

Arka kapı açıldı ve Gage, hiçbir şey olmamış gibi görünerek dışarı çıktı.

Frank'e döndüm ve Pepe'nin boynunu okşadım. "Bak, bugün lise pazarlama kulübüyle görüştüm ve konuştuğumuz konulardan biri de yerel işletmeler için sosyal medya dersi vermeleriydi. Belki sen de denemek istersin diye düşündüm."

Yavaşça başını salladı ve eşek büyük yüzüyle beni dürttü. "Bunu yapabilirim."

"İsla kulüpte olduğu için, dersten önce izleyebileceğin ve temel bilgileri öğrenmeni sağlayacak birkaç çevrimiçi eğitim videosu buldum."

Frank'in yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi. "Bunu takdir ediyorum. İyi bir çocuksun, Zoey."

"Teşekkürler, Frank."

"İçeri girebilirsiniz," diye seslendi Gage bize.

"Bu çok hızlı oldu," dedi Frank.

"Annem tahta kaşığı çıkardı, bu da herkesi hemen susturdu."

"Izgaradaki her şeyi alıp getireceğim. İçeride görüşürüz."

Evcil hayvanlarımı bir yandan ilgiye muhtaç eşeğe, diğer yandan da ilgi arayan köpek sürüsüne bakacak şekilde değiştiriordum.

"Sanırım tek gecelik bir ilişkiyi aile toplantısına davet etmek alışık olduğunuz bir şey değil," dedi Gage, uzanıp Pepe'nin kulaklarını kaşıyarak.

"Hayır, öyle değil. Ailenizin *birçok* duygusu var. Hem de çok yoğun duygular."

"Evet, öyle. Biliyorsun, senin evindeyken, benimle olan tek gecelik ilişki meselesini tekrar ele almaya karar vermeden önce bir şeyler oldu. Herkes artık bildiğine göre, bir kez daha denesek iyi olur diye düşündüm. Belki bu sefer doğru yaparım."

Gülümsememi gizlemek için eşeğe bakmaya çalıştım. "Hâlâ seçeneklerimi değerlendiriyorum."

"Ben bekliyor olacağım."

"Peki, içeri girersem Cam beni dövecek mi?" diye sordum. "Çünkü canım hamburger çekti."

"Eğer denemeye kalkarsa, sana ulaşmadan önce onu etkisiz hale getireceğim."

"Benim kahramanım."

Beaver Dam'deki Bikini Gecesi'nde %10 indirim

Zoey

"Bazen hayatıma bakıyorum ve buraya nasıl geldiğimi merak ediyorum," dedim.

"Harika, değil mi?" dedi Harry.

Onun bu coşkusunun önümüzde sergilenen gösteriden mi yoksa bir çırpıda yediği devasa mısır patlaması paketinden mi kaynaklandığından emin değildim. Son yirmi dakikadır bana en iyi DEHB ipuçlarını anlatıyordu.

Salı öğleden sonra göl kenarındaydık ve hava, sabah 20 derece civarında olan ılık havadan, öğle saatlerinde yağan şiddetli yağmurun ardından 40'lı derecelere yükselmiş, ardında buz gibi rüzgarlar bırakmıştı. Klasik Pennsylvania manzarası, bir günde dört mevsimi birden yaşıtıyordu.

Komşular, gölden gelen soğuk rüzgardan korunmak için kat kat giyinmiş bir şekilde, spor sahalarına bakan tribünlerde ve çim sandalyelerinde toplanmışlardı. Ben ise iki sweatshirt, bir kışlık palto ve eldivenlerle iyice sarınmışım ve çok şirin Helly Hansen kayak ceketimi internetten sattığıma ciddi anlamda pişmanlık duyuyordum.

Kayak, kendiliğinden edindiğim ve hızla bıraktığım hobilerimden biriydi. Dört yıl önce Fransızca derslerine başlamadan önce, acemi pistinde toplam iki kez kaymışım. Şimdi ise, yamaçtan aşağı kar küreme makinesiyle kaymak ya da Pierre ile Fransızca flört etmek yerine, Story Lake'in son bingo çekilişi sırasında yaklaşan kasaba etkinlikleri için bilgilendirme masasında görev yapıyordum.

"Peki domuz burada ne arıyor?" diye sordum. Emilie ve Amos Rump'ın normalde serbestçe dolaşan domuzu, tasma görevi de gören çiçekli bir çelenkle spor sahasında dolaşıyordu.

"Takım kaptanlarını Rump Roast seçiyor. Bu bir gelenek. Bir yıl Boris Banneroff'un koyunlarıyla denedik ama Erleen Dabner'ın border collie cinsi köpeği onları Angelo'nun yemek odasına soktu. Halının her santimini sökmek zorunda kaldılar. Neyse, bu yüzden Rump Roast'u kullanıyoruz, sahibi şu anda herkesin en sevmediği Story Laker olsa bile," diye açıkladı Harry.

"Çiftlik hayvanlarının bingo ile ne alakası olduğunu ya da neden kura çekimi yapıldığını hâlâ anlamıyorum."

Kasaba, zahmetsiz bir oyun olan bingoyu, son derece coşkulu bir spora dönüştürmüştü. Sıradan bir izleyici olarak, inanılmaz derecede ayrıntılı kuralların sadece %20'sini anlayabilmişim, ama itiraf etmeliyim ki izlemesi çok eğlenceliydi.

"Biz burada işleri farklı yapmayı severiz," dedi gururla. "Hey, Bayan Jang! Sosyal medya becerileriniz nasıl?" Elindeki sosyal medya dersi kayıt formunu, bana amcasını çok hatırlatan sevimli bir gülümsemeyle kahve dükkanı sahibinin yönüne doğru salladı.

Jennifer yaklaştı. Sırt çantasında gerçek bir kedi vardı. "Instagram konusunda oldukça iyiyim. Ama başka neleriniz var? Vay canına. Çok fazla etkinlik var," diye gözlemledi, masanın üzerine dizdiğimiz yarım düzine kadar not defterine bakarak.

"Herkes için bir şey var," dedim. "Zaten kitapçının kitap kulübünde olduğunuz için, Lakercise in the Park'a ilginizi çekebilir mi? Ya da İşletmeniz İçin Uzman Erişilebilirlik paneline ne dersiniz?" Sağlam elimle panolardan birini beceriksizce almaya çalıştım ve onu masadan Jennifer'ın bacaklarına doğru itmeyi başardım. Bu kırık bilek meselesi beni her zamankinden daha sakar yapıyordu.

"Ah, bir de erişilebilirlik dediğiniz anda beni ikna ettiniz. Peki uzmanlarınız kimler?" diye sordu, kayıt formunu yerden alırken.

"Bu adamın annesi tekerlekli sandalye ve hareketlilik erişimi konusunda konuşacak," dedim Harry'yi işaret ederek. Harry de sanki onu bir ödüle layık görmüşüm gibi yapmacık bir poz verdi. "Sonra da Haven'dan gelen sevimli bir çift temel işaret dili öğretecek. Ve Quaid, otizmlili bireylere ve ailelere nasıl daha iyi hizmet verilebileceği

konusunda bir sunum yapacak."

"Quaid mi? Hem vücut geliştirici hem de sörfçüye benzeyen biri mi? O Quaid mi?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak.

"İşte o. Küçük kardeşi otizmlili ve Quaid, kardeşinin yaşıtlarını gezilere götüren bir kuruluştaki gönüllü olarak çalışıyor," diye açıkladım.

"Harika değil mi? Ben de varım. Kocamı da yanımda sürüklerim. Hazel burada mı? Yeni albümü hakkında onu sorgulamak istemiyorum. Yalan söylüyorum. Onu kesinlikle sorgulamak istiyorum," dedi Jennifer, kayıt formuna adını yazarken.

"Sanırım domuzun olduğu yerlerde bir yerlerde," dedim, desteksiz elimi spor sahasına doğru sallayarak.

Jennifer başını salladı. "Tanrım, bu şehri çok seviyorum."

Jennifer gittikten sonra Harry, "Gördün mü?" diye imalı bir şekilde sordu.

"Neyi gördün?"

"Story Lake yaşamak için harika bir yer. Burada kalıp on sekiz yaşına geldiğimde benimle çıkmalısın."

"Öncelikle, tüm bunlarla başa çıkabilecek bir erkek henüz icat edilmedi," dedim, vücudumun büyük bir kısmını kaplayacak şekilde destek bandımı sallayarak. "İkincisi, Hazel gibi konuşuyorsun, beni sizin gibi tuhaf tiplerle kalmaya zorlamak için duygusal şantaj yapmaya çalışıyorsun."

"Ama biz tuhaf tipleri *eğlendiriyoruz* . Bakın nasıl da bir araya geldik." Parkın etrafını işaret etti. Çocuk haklıydı. Kasabanın yarısı bu garip ritüel için toplanmış gibiydi.

"En son bir araya geldiğinizde, beni ve Hazel'ı Story Lake'ten kovmaya çalıştığınızı unuttunuz mu?"

Harry hatırlatmamı eliyle geçiştirdi. "O olay çok uzun zaman önceydi."

"Evet, yani, herkesi Okuyucu Haftasonu etkinliğine dahil etmeye çalışıyorum ve şehirdeki işletmelerden aldığım tek yanıt 'Bunu düşüneneğim. Bana biraz bilgi gönderin' oluyor," diye yakındım.

Harry, "Onlara önem vermeleri için bir sebep vermeniz yeterli," diye ısrar etti.

"Zoey!" Sunita koşarak yanlarına geldi. İngiliz butik sahibi, her

zamanki gibi şık görünüyordu; bol paçalı kot pantolonu ve neredeyse onun zarif aksanı kadar beğendiğim suni deri motosiklet ceketiyle göz kamaştırıyordu. "Seni her yerde arıyordum. Okuyucu Haftasonu boyunca mağaza için kuponlar sunmayı düşünüyordum."

"Fikri ve ceket çok beğendim."

"Elbette, ikisi de harika. Neyse, kitap temalı bazı ürünler sipariş ettim ve kuponlar için bir matbaa arıyordum ki , *'Basılı kuponlarla kim uğraşmak ister ki ?'* diye düşündüm."

"Kimse yok mu?" diye tahmin ettim.

"Kesinlikle. Bu yüzden bence Okuyucu Haftasonuna özel tüm fırsatları ve promosyonları toplayıp etkinlik web sitesine koymalısınız."

Panik giderek artıyordu. Bütün bunların sorumluluğunu nasıl üstlenmişim? "Bu... harika bir fikir. Teşekkürler, Sunita," dedim.

Harry, Sunita'ya "Bugün çok daha güzel görünüyorsun" dedi.

Ona buyurgan bir bakışla baktı. "Otuz yaşına geldiğinde, altı haneli bir yatırım hesabına sahip olduğunda ve annene yılda en az iki kez çiçek gönderdiğinde beni ara."

Harry yutkunarak, "Bunu yapacağım," diye içtenlikle söz verdi.

"Harika. Zoey, indirim detaylarını sana doğrudan mı söyleyeyim yoksa e-posta mı göndereyim?"

"E-posta iyi bir şey," dedim, umarım inandırıcı bir coşkuyla.

"Mükemmel. Seçmeler için iyi bir yer bulmaya gidiyorum," dedi ve tribünlere doğru yöneldi.

"Senin karşılıksız aşkın olduğunu sanıyordum," dedim.

"Bir internet siteniz yok, değil mi?" diye tahmin etti Harry.

"Kapa çeneni."

Sırtımı beceriksizce sıvazladı. "Beyninizin çalışma şekli konusunda kendinizi bu kadar eleştirmeyin."

"Ya da işe yaramaz," dedim avuçlarımın içine. Yani, bir avuç içim ve bir destek.

Harry, "Organizasyon ve detaylarda beceriksiz olmamız, işe yaramaz olduğumuz anlamına gelmez. Biz büyük resmi gören insanlarız," diye ısrar etti.

"Şu büyük resim bin tane berbat parçaya ayrılmak üzere," diye inledim.

"Sana kadınları ağlatmayı bırakmanı söylememiş miydin, Harry?"

Ellerimi kapatarak yukarı baktığımda, Gage'in orada haksız yere yakışıklı ve sinir bozucu derecede masum bir şekilde durduğunu gördüm. Polar yeleğinin altına ekose bir flanel gömlek giymişti, oduncu ile finansçı arasında seksi bir karışım gibiydi. Yeni bir fantezi kapısı açıldı.

"Harry, Okuyucu Haftasonunun çok önemli bir parçasını unuttuğum için beni teselli ediyor," dedim ona.

Harry, "Bir web sitesine ihtiyacı var... ve muhtemelen detayları organize edecek birine de," dedi.

Gage, "Felicity ile konuş," diye önerdi.

Kaşlarımı çattım. "Hazel'in komşusu mu?" Daha doğrusu, Hazel'in mavi saçlı, dövme, video oyunları tasarlayan, nadiren evden çıkan ama nedense kasaba dedikodularından her zaman haberdar olan komşusu.

Gage başını salladı. "Evet. Oyun işine girmeden önce web sitesi tasarlıyordu. Ayrıca detaylara çok önem veriyor ve burası hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyor."

Onda çok *sorumluluk sahibi* bir şey vardı. Neden bu kadar çekici bulunduğumu bir türlü anlayamadım.

Metaforik can simidine iki elimle birden sarıldım. "Sence bunu yapar mı?"

Spor sahasının etrafındaki kalabalık coşkulu bir tezahürat yaptı ve biz de olan biteni izlemek için döndük. Ne olduğunu tam olarak anlayamadım ama Emilie Rump'ın kocası Amos, Rump Roast'ı bir tasma ile sahada törensel bir şekilde gezdiriyordu. Birileri bunu sosyal medya için kaydetmeliydi.

"Bunu öğrenmenin tek yolu var. Ona sormak," dedi Gage.

"Onun iletişim bilgilerine sahip misiniz?"

Telefonunu yeleğinin cebinden çıkardı.

Bu gece ona mesaj atayım dedim. Ya da belki de durumu tam olarak açıklayabilmek için e-posta adresini bulmalıyım. Bu bana onu evet demeye nasıl ikna edeceğimi düşünmek için daha fazla zaman kazandırır. Muhtemelen ona para ödemem gerekecekti. Bu da kasabadan aldığım, zaten kira ve diğer masraflar için ayrılmış olan maaşımın küçük bir kısmını paylaşmam anlamına geliyordu. Bir web sitesi ne kadar tutardı? *Of*. Muhtemelen Hazel çok satanlar listesine

girip kitabının film haklarını sattıktan sonra New York'ta giyme hayaliyle sakladığım McQueen asimetrik midi elbiseyi satmam gerekecekti.

Geleceğime yatırım yapmak, bugünüm için gerçekten de büyük bir sıkıntı oldu.

"Hey Felicity. Bingo çekilişindeyim ve Zoey Moody'nin sana bir sorusu var," dedi Gage.

Telefonunu bana uzattı ve ben de gözlerimi kırıştıtararak baktım. Normalde, gerçek bir telefon görüşmesi yapmadan önce belirli bir hazırlık yapmam gerekiyordu. Hiçbir uyarıda bulunmadan bir konuşmaya dalamazdım.

Gage beni dürttü. "Hadi bakalım. Isırmaz."

Telefonu kulağıma götürdüm ve ayağa kalktım. "Merhaba Felicity. Ben Zoey."

"Naber kızım?" diye neşeli bir şekilde cevap geldi. "Seçmeler nasıl gidiyor?"

Gage ve Harry telefonda konuşurken beni duymasınlar diye masadan birkaç adım uzaklaştım. "Şey, Rump Roast artık tasmasız ve insanların arasında dolaşıyor, o yüzden hiçbir fikrim yok."

"Takım kaptanlarını o seçiyor."

"Bir domuz nasıl... neyse, boş ver. Seninle konuşmak istedim çünkü Hazel'ın gelecek ayki Okuyucu Haftasonu'ndan haberin olup olmadığını bilmiyorum."

"Elbette. Angelo's tüm hafta sonu boyunca ücretsiz ekmek çubukları dağıtacak."

Bunu biliyor muydum da unuttum mu? *Kahretsin.*

"Evet. Harika. Mesele şu ki, bir web sitesine ihtiyacım var. Ziyaretçiler için tüm indirimleri, kampanyaları ve özel fırsatları listeleyebileceğimiz, ayrıca bir program da yayınlayabileceğimiz bir yer. Gage, bu konuda seninle konuşmamı önerdi. Bazı artıları bulmaya çalışıyorum ama çoğunlukla eksiler gibi görünüyor. Benimle birlikte çalışacaksın. Maaş çok düşük. Ve bir şeye, hem de dün, ihtiyacımız var."

Gage'den bahsetmişken, Warblers grubunun yarısıyla derin bir sohbete dalmış olan Laura'ya nasıl da rahat bir şekilde yaklaştığını izledim. Elini cebine soktu ve bir sihirbaz gibi ustalıkla, parlak bir şeyi

kapüşonunun içine bıraktıktan sonra yoluna devam etti. Muhtemelen bir tür kardeş şakasıydı. Ablam Carla ile aramızda yeterince yaş farkı vardı, bu yüzden hiçbir zaman kendi aramızda paylaştığımız şakalarımız olmadı. Bu da benim küçük, işlevsiz ailemin bir başka belirtisi.

"Ah, üzgünüm kızım," dedi Felicity. " *Cozy Core Cottage 3* için son teslim tarihine çok çalışıyorum. Resmen dopamin salgılayan dekorasyon kodlarıyla yaşıyorum ve nefes alıyorum. Uykumdan feragat etmediğim sürece başka bir projeye zaman ayıramam."

Reddedildim. Bu yüzden plansız telefon görüşmeleri yapmıyordum. "Tamamen anlıyorum. Zamanınız için teşekkürler," diye zar zor söyleyebildim kendimi, içinde bulunduğum bu olumsuz durumun içinde. Şimdi, devam eden diğer her şeyin yanı sıra, kendi başıma bir web sitesi nasıl oluşturacağımı da çözmem gerekiyordu.

"Sorun değil. Belki bir dahaki sefere," diye teklif etti.

"Evet, belki bir dahaki sefere," diye tekrarladım ve telefonu kapattım. Hayal kırıklığımı belli etmemeye çalışarak Gage'e döndüm. Bir sürü insan bir web sitesi yapmayı ve onu içerikle doldurmaya öğrenebilir... üstelik bunu yaparken üretken yetişkin insanlar olmaya devam edip yemek pişirmek, arabanın yağını değiştirmek ve vergi ödemek gibi şeyler de yapabilirler. Aman Tanrım. Vergiler. Yılın hangi zamanıydı yine?

"Nasıl geçti?" diye sordu, telefonunu ona uzatırken.

"Felicity hayır. Ama sorun değil. Her şey berbat."

Dizlerime sert bir şey çarptı. Şaşkınlıkla aşağı bakarken Gage beni dengede tuttu.

"Ne oluyor be?"

Rump Roast'ın burnu bacağıma yapışmıştı.

"Burnu neden pembeye boyanmış ve neden o pembe domuz burnunu *çok pahalı kot* pantolonuma yapıştırıyor?" diye öfkeyle sordum.

Etrafımızdaki kalabalık, sanki Fish Hook'taki içkilerin benden olduğunu duyurmuşum gibi ıslık çalıyor ve tezahürat yapıyordu. Gage ise bana sırtarak bakıyordu.

"Şu anda neler oluyor böyle?" diye sordum.

"Tebrikler Zoey. Artık takım kaptanısın," dedi Harry, omzuma

coşkuyla vurarak.

Story Lake Warblers grubu, seyircilerin alkışları eşliğinde " *BINGO* !" diye şarkı söyledi.

Başımı daha sert sallarsam başım dönecekti. "Hayır hayır. Kesinlikle hayır. Teşekkür ederim," dedim şarkıların ve alkışların arasında. "Takım kaptanı olamam. Domuz başka birini seçmek zorunda kalacak."

"Bu bir nevi onur," dedi Gage kulağıma. "Bunu geri çeviremezsiniz."

"Domuz burnuyla kot pantolonumu mahvetmek bir onur mu? Ultimate Bingo hakkında hiçbir şey bilmiyorum! Ultimate Bingo hakkında bilgi edinmeye vaktim yok. Şu anda yapmam gereken her şeye vaktim yok! Oyunlardan *nefret* ediyorum. Ve cidden, bu su bazlı boya mı, yoksa birini öldürmem mi gerekiyor?"

"Yıkabilir parmak boyası," diye beni temin etti Gage, hâlâ benim hoşuma gitmeyecek kadar eğlenmiş görünüyordu. "Ve takım kaptanı olmak, tüm kuralları bilmekten çok, insanları bir araya getirmek ve onlara liderlik etmekle ilgilidir."

"Bunu da yapamam! Sen avukatsın. Beni bu durumdan kurtar!" diye ısrar ettim.

Omuz silkti. "Buna katlanmak zorundasın işte."

Emilie Rump, belirgin bir coşku eksikliğiyle, "Tebrikler, Zoey," dedi. "Rump Roast daha önce hiç kaptan seçimi için adaylar çevresinin dışına çıkmamıştı. Bu, hayatta bir kez yaşanacak bir onur."

"Başka birine saygı gösteremez miydi?"

Emilie'nin kaşları daha da çatıldı. "Ancak Nihai Bingo Kuralları Kitabı'nın kırk yedinci maddesini yürürlüğe koyarsanız."

"Öyle yapalım. 47. madde bana."

"Kırk yedinci madde, herkesin, söz konusu hayvanı oyundan çıkarıp yerine başka bir hayvan koyarak, nihai bingo takım kaptanı seçimini sorgulayabileceğini belirtir."

Gage, "Bu, 1930'lardan kalma bir kanun," diye ekledi.

"*Aşağılamak, hakaret etmek* gibi mi?" diye umutla sordum. Rump Roast bana iyi niyetle domuz gibi ses çıkardı. Biraz düşünecek vaktim olsa, muhtemelen iyi bir domuz hakareti bulabilirdim. Belki de sevimli, sarkık kulakları veya talihsiz lakabıyla ilgili bir şey?

Emilie gözlerini tehlikeli bir şekilde *kıсарak* , "Bu, domuzumu çıplak ellerinle öldürmek gibi bir şey," dedi. "Son zamanlarda en iyi komşu olmadığının farkındayım, ama bunu düşünmen bile..."

"Bunu düşünmüyorum! Kimse düşünmüyor! Bu kuralları kim uydurdu?" diye öfkeyle bağırđım.

Etrafımda yarım daire şeklinde toplanmış olan Warblers grubu, "Dickie Dalrymple," diye şarkı söyledi.

"Ultimate bingo'nun kurucusu. 1930'larda, insanların halka açık yerlerde kasaplık yapmaya daha rahat yaklaştığı dönemde başladı," diye açıkladı Gage.

Üzerimize bir gölge düştü ve yukarı baktığımda Goose'un parkın etrafında tembel tembel dolaştığını gördüm.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Darius, gergin bir belediye başkanı gülümsemesiyle yaklaşırken. Başında bingo topları yapıştırılmış bir silindir şapka vardı.

Emilie sert bir ses tonuyla, "Kırk yedinci maddeyi yürürlüğe koymamanızı öneririm," dedi.

"Hım, katılıyorum. Ama takım kaptanının ne yaptığını bile bilmiyorum! Öğrenmeye vaktim yok." Yeni bir oyunun kurallarını öğrenmek, benim için sekiz saatlik uçak yolculuğu ve öksüren bir hastayla karşılaşmak kadar sıkıcıydı.

Harry kolunu omzuma atarak, "Sana öğretmekten mutluluk duyarız, Zoey," dedi.

Kaz en yakın ağacın bir dalına kondu ve keskin kartal gözleriyle bize baktı.

Gage, yeğeninin hevesine gözlerini devirdi. "Güzel deneme, çaresiz. Ona ders *vereceğim* ," dedi bana dönerek. "Merak etme. Sezonun resmi olarak başlamasına birkaç hafta var. Seni kısa sürede bilgilendireceğim."

Ama Gage, konu bilgiyi akılda tutmaya gelince, bir geçit töreninin ortasında bir yavru köpeği eğitmek kadar imkansız olduğumu anlamadı.

"Burada her şey yolunda mı?" diye sordu Darius umutla.

Emilie, "Kimse benim domuzuma 47. madde uyarınca zarar veremez," diye ısrar etti. Bana, sanki onunla gelişmeye cesaret etmemi bekliyormuş gibi dik dik baktı.

"Fena değiliz," dedim.

Darius, görünmez bir orkestrayı yönetiyormuş gibi iki kolunu da savurarak gösterişli hareketler yaptı. Kaz da kanatlarıyla aynı hareketi taklit etti. Emin olamasam da, kuşun belediye başkanının taklidini yaptığı kesinlikle belli oluyordu.

"Bakın neler oldu! Yeni bir kaptanımız var!" diye hep bir ağızdan bağırdılar Warblers grubu. Kalabalık coşkuyla alkışladı.

Hazel koşarak geldi ve kollarını bana doladı. "Tebrikler, kaptan!"

"Hayır. Tebrikler, kaptan olmak istemiyorum," diye ısrar ettim, beni orta sahaya doğru yönlendirirlerken bile.

Hazel, sanki Nobel Ödülü kazanmışım ya da indirimde bir çift Jimmy Choo ayakkabı almışım gibi ıslık ıslık parlayarak, "Bunu çok iyi yapacaksın," diye söz verdi.

Gage, "Tören için diğer takım kaptanlarıyla birlikte durmanız gerekiyor," diyerek orta sahayı işaret etti; orada zaten beş kişi duruyordu. Her biri, sanki bir güzellik yarışmasındaymış gibi bir çeşit kuşak takmıştı.

Tekrar protesto etmek üzereydim ki, bir motorun kükremesi ve çığlık atan rock müzik beni susturdu.

Hatta Warblers grubu bile şarkı söylemeyi bıraktı ve hepimiz şok içinde, üstü açık bir okul otobüsünün kaldırımında aniden durmasını izledik. Orijinal sarı boyası , "DOMINION PARTY BUS" yazan profesyonel grafiti katmanlarının altında kalmıştı. Üzerinde, Hardpeen adlı bir ereksiyon bozukluğu takviyesi reklamı da dahil olmak üzere, sponsor reklamları vardı.

Yarım kapı, pnömatik bir sesle açıldı ve platform çizmeli, göz alıcı bir sarışın kadın otobüsten indi; ardından da sanki hepsi aynı "doğa sever yakışıklı adam" mankenliği için seçmelere katılıyor gibi görünen, üstsüz dört adam geldi. Hepsi titriyordu ve bunu belli etmemeye çalışıyorlardı.

"Merhaba, Story Lake," diye mırıldandı, seksi aynalı güneş gözlüklerinin üzerinden bize bakarak.

Toplanan kalabalık arasında yuhalamalar ve gerçek anlamda ısıklar yankılandı.

Nina Vampic, platin sarısı saçları, müthiş moda anlayışı, muhteşem teni ve şeytanın ruhuna sahip bir kadındı. Dominion'un

kötü kalpli belediye başkanı olarak, Story Lake'i iflas tehdidiyle kasabasının sınırlarına dahil ederek ortadan kaldırma girişiminde başarısız olmuştu. Hazel, kasabaya olan vatanseverliğinin tatmin edici bir gösterisi olarak, geçen yaz onu iskeleden aşağı itmiş ve *"boklu waffle" hakaretini uydurmuştu.*

"Sizin için ne yapabilirim, Bayan Vampic?" diye sordu Darius, sert bir ses tonuyla.

"Lanet olası waffle," diye öksürdüm elimi ağzıma.

Gage beni uyardı: "Onu kızdırma."

Nina gururla yanına gitti ve Darius'un yanağını okşadı. "Sevgili, tatlı, deneyimsiz Darius, heyecan verici yeni etkinliğimizden ilk haberdar olanın sen olmanı istedim."

"Dominion Boozetag!" diye bağıldılar, titrememeye çalışan, üstsüz adamlar, sanırım yapmacık Alman aksanlarıyla.

"Tebrikler. Artık gidebilirsin, Nina," dedi Gage soğukkanlılıkla.

"Gage, senden daha fazla heyecan bekliyordum." Güzelce dudak büzdü ve ellerini kürk yeleğinin içine soktu. Muhtemelen kahvaltı için öldürdüğü sevimli orman hayvanlarının gerçek kürküydü.

"Nedenini hayal bile edemiyorum," dedi.

"Kimse senden hoşlanmıyor!" diye bağırdı biri spor sahasından.

Domuzun butu onaylayarak homurdandı. Onun fikrini desteklemek için domuzun başını okşadım.

"Hepiniz ilk Dominion Boozetag etkinliğimize davetlisiniz," dedi büyük bir edayla. "Yarışmacılar hafif uçan araçlar inşa edecek ve bunları otuz fit yüksekliğindeki bir platformdan aşağıdaki göle sürecekler; büyük bir para ödülü için yarışacaklar."

"Durun bir dakika," diye araya girdim. "Bu Red Bull Flugtag'ın birebir kopyası değil mi?"

Yüz ifadesi kusursuz bir özgüvenden hırçın bir savunmacılığa döndü. "İsmi değiştirirseniz marka ihlali olmaz. Peki bizim Flugtag'ımızda ne olacak, beyler?" diye sordu ve üstsüz arkadaşlarına döndü.

"İçki!" diye bağıldılar.

"Yuhalanmak mı istiyorsunuz? Size yuhalayacağız!" diye bağırdı biri. Kalabalık tekrar yuhalamaya başladı. Ben de coşkuyla onlara katıldım.

"Bu, sigorta poliçeniz için hiç de felaket bir durum gibi görünmüyor," dedi Gage kuru bir tonda.

Nina, pahalı ve bayıcı parfümüyle kişisel alanını ihlal ederek ona yanaştı.

Aman Tanrım. Gage'in sarışın kötü adamla çıktığını unutmuşum. O geçmişini yeniden hatırlamaya çok hevesli görünüyordu. Eğer tüylerim diken diken olsaydı, o elini onun çapraz kollarına koyduğunda benimkiler de diken diken olurdu.

"Tamam Cruella, seni kocaman bir bingo kartıyla suratına tokatlamadan önce biraz geri çekilelim," dedim ona doğru yaklaşarak.

Hazel beni sweatshirtlerimden birinin kapüşonundan yakaladı ve bir adım geriye sürükledi.

Nina bana buz gibi bir bakış attı. "Sen kendini kim sanıyorsun?"

"Ben Story Lake'in halkla ilişkiler sorumlusuyum ve sizin varlığınız mülk değerini düşürüyor," diye hırıltılı bir sesle konuştum, Hazel'in beni boğmaya çalışan sweatshirt'ümü sıkıca tutmasına hâlâ direniyordum.

Nina kaba bir şekilde homurdandı. "Eğitimsiz köylülerle dolu ücra bir kasabanın, bedava bir Fireball çeşmesi bile getirse, eğlenceyi bileceğini sanmıyorum."

Yuhalama sesleri şiddetlendi ve Hazel beni birkaç adım geri çekmeyi başardı.

"Gerçekten de en kötüsü o, değil mi? Yoksa sadece hayal mi ediyorum?" diye sordum.

Hazel, "En kötüsü," diye onayladı.

"Çok çekici. Ama aynı zamanda düpedüz kötü, bu da çekicilik faktörünü düşürüyor," diye onayladı Harry. "Ondan nefret ediyorum ama ona bakmaktan da kendimi alamıyorum."

"Gerçekten kendi yaşlarında bir kız arkadaş edinmelisin," dedim ona.

"Dominion Boozetag için bizi tercih etmenizi dört gözle bekliyoruz. Bunun etrafında koca bir festival kuruyoruz. Kimse bunu kaçırmak istemeyecek." Nina'nın gülümsemesi kedi gibiydi, tişörtlüz yardımcılarının biri bir posterini açarken.

Kalabalıktan hayret nidaları yükseldi.

"Tam bir saçmalık bu," diye tısladım afiştaki tarihi okurken.

"Bu, Okuyucu Haftasonu," diye tısladı Hazel.

Kanım kaynadı. Nina Vampic, *müvekkilimin* kitap lansmanını tehdit ediyor ve *kasabamı* terörize ediyordu. Bu savaş demekti.

"Nina, bence gitmelisin," dedi Darius.

"Nina, bence gitmelisin," diye taklit etti. "Ödüllerini verin çocuklar."

Yarı çıplak adamları bir tişört topu ve bir para tabancası çıkardılar.

"Sizden kibarca rica ediyorum, lütfen—" Darius'un isteği, topun ilk patlamasıyla kesildi.

Kalabalığa tişörtler ve yüzlerce küçük kağıt parçası fırlattılar. Bir tişört Gator Johnson'ın sakallı yüzüne çarptı. Bir diğeri Junior Wallpeter'in göğsüne isabet etti. İkisi de yakalamaya çalışmadı. Yerdeki kağıtlardan birini kaptım. Dominion'ın daha salaş barlarından birinde indirimli viski shot kuponuydu. Diğer tarafında ise Beaver Dam'daki Bikini Gecesi'nde %10 indirim kuponu vardı. Kuponların yalnızca işletmelerin halka açık olduğu ve sağlık denetimlerinden geçtikten sonra geçerli olduğunu belirten bir uyarıya yönlendiren bir yıldız işareti vardı.

"Bunlar neden bira gibi kokuyor?" diye kendi kendime sordum.

Nina, küçümseyerek, "Biz bira fabrikası menülerinden geri dönüştürülmüş özel kağıt kullanıyoruz çünkü sizden farklı olarak biz pazarlama konusunda dahiyiz," dedi.

Bir avuç kupon alıp boğazına tıkmak istedim. Ama bu dürtüsel olurdu ve muhtemelen bir dava veya cezai suçlamayla sonuçlanırdı. Bunun yerine, intikamımı planlayıp en beklemediği anda aptal suratına indirecektim.

"Ah, sabırsızlıkla bekliyorum," dedim.

"Küçük festivaliniz başarısız olunca Boozetag'e mi geleceksiniz?" diye sordu Nina.

"Hayır." Kuponu yumruğumda buruşturdum. "Seni. Dövüp.

Gage önüme geçti, vücuduyla Nina'nın yumruk atılmaya müsait yüzüne ulaşmamı engelledi. "Sakin ol, Felaket," diye uyardı beni.

Darius, "Siz buyurun, marka ihlali içeren festivalinizi düzenleyin," dedi. "Story Lake'in Okuyucu Haftasonu *gerçekleşecek* ve başarılı *olacak*."

Onun bu açıklaması üzerine coşkulu alkışlara katıldım ve

avuçlarımla arasında Nina'nın o aptalca ama muhteşem yüzünün olmasını diledim.

"Bunu görecekiz. Kaybedenlerle dolu zavallı bir kasabada çıkan şu saçma sapan küçük kitaba kim önem verecek ki?"

"İşte bu kadar. Yüzündeki dişleri tek tek kıracağım," dedim.

Hazel kapüşonumu geriye doğru çekti, Gage ise ilerlememi engelledi.

"Sadece...bırak da...yüzüne...yumruk atayım."

"Tanrım, aşırı dürtüsel davrandığında çok tatlısın," dedi Gage beni tutarak.

"Bunu sadece benimle tekrar seks yapmak istediğin için söylüyorsun."

Hazel, "Şakalaşmayı çok sevsem de, şu anki tehdide odaklanalım," diye önerdi.

Emilie, ön saflarda bize katılarak, "Story Lake'i rahat bırak, Nina," dedi.

Çevremizde bir mırıltı yükseldi ve ben de beni esir alanlara karşı direnmeyi bıraktım.

"Ah, senden daha fazlasını bekliyordum Emilie," dedi Nina gözlerini devirerek.

"Bu kasabayı çok seviyorum. Story Lake'i kurtarmanın tek yolunun sizinle çalışmak olduğunu düşünmüştüm. Ama yanılmışım. Ne kadar dirençli olduğumuzu unutmuşum. Size hiçbir şey yapmadık. *Sürekli saldırıya geçen sizsiniz. Bir gün bunun bedelini ödeyeceksiniz*," diye homurdandı Emilie.

Rump Roast, sanki bir komutla harekete geçirilmiş gibi kendine geldi ve Nina'ya doğru tehditkar bir şekilde koştu. Tabii, kıvrık kulakları ve sallanan kuyruğu olan bir hayvan ne kadar tehditkar olabilirse o kadar.

"Oooh," diye mırıldandı kalabalık.

Nina, üstsüz hizmetkarlarından oluşan duvarın arkasına saklandı. "Çiftlik hayvanlarınızı üzerime salamazsınız! Her birinizi şahsen iflas ettirene kadar dava edeceğim."

Levi Bishop kalabalığın arasından sinirli bir şekilde belirdi. "Ve göl kıyımıza sağtığınız her bir kupon için size şahsen ceza keseceğim. Olay başına 300 dolar, ve ben en az 500 olay görüyorum."

"Aslında bin taneydi," dedi para tabancası taşıyan uşak.

"Sus be Kevin," diye çıkıştı Nina.

Levi, "Hakkınızda işlem başlatmadan önce şimdi gitmenizi öneririm," dedi.

"Pekala. Gidiyoruz. Ama bizi bir daha görmeyeceksin," dedi Nina, arkasını dönüp burnu havada otobüse doğru yürürken.

"Onunla çıktığına inanamıyorum," dedim Gage'e.

"Bana bir rahat verin. On dokuz yaşıyordum ve bir aptaldım. O zamandan beri zevkim belli ki gelişmiş."

Hazel bana, "Yazmak için kapüşonunu bırakabilir miyim, yoksa hâlâ enerjin yerinde mi?" diye sordu.

Nina ve onun yakışıklı kızlardan oluşan ordusu otobüse geri binerken, "Başka bir gün daha yumruk atmaya devam edeceğim," diye kendi kendime yemin ettim.

Gözlerimi bana dikti ve meydan okurcasına iki orta parmağını da kaldırdı.

"Bana bir patates verin. Hemen!" diye bağırdım.

Birbirine çok yakın duran on bir kişi fırında pişmiş patatesleri havaya kaldırdı.

Doktor Ace'in elinden patatesi kaptım. "Hey, Nina! Kasabamızdan uzak dur!"

"Senin—" Gage'in uyarısı, tüm gücümle fırlattığım patatesin hızıyla kesildi. Patates, Nina'nın yüzünün hemen altındaki Beaver Dam'ın Bikini Gecesi otobüs reklamına ıslak bir şekilde çarptı. Doğrudan isabet etmemişti, ancak fırında pişmiş sebze parçaları yüzüne ve kürklü yelegeine tatmin edici bir şekilde sıçradı.

"Ah! Değdi!" Kolumu göğsüme bastırarak iki büklüm oldum.

"Bileğini kırdığını unuttun, değil mi?" diye sordu Gage kibirli bir şekilde.

Sağlam elimle bacağına hafifçe vurdum. "Hayır," diye yalan söyledim.

"Mükemmel bir atıştı Zoey. Ama tıbbi açıdan bakıldığında, o elle atış yapmaman gerekiyor," diye belirtti Doktor Ace.

Tam o sırada, Kaz kanatlarını açtı ve üzerinde bulunduğu daldan ayrıldı. Kalabalığın üzerinden dramatik bir şekilde alçaktan süzülerek otobüse doğru hızla ilerledi.

Kartal tam ona doğru süzülürken Nina çığlık attı. Kartal otobüsün üzerinden, koltukların arkasından yaklaşık 30 santimetre yukarıdan süzülürken kendini otobüsün zeminine attı. Otobüs kaldırımdan hızla uzaklaşırken kalabalık alkışlamaya başladı.

"Hadi bakalım, delikanlı. Sana biraz buz getireyim," diye teklif etti Gage, kolunu omzuma atarak beni büfeye doğru götürürken.

"Buz istemiyorum. *Dondurma* istiyorum," dedim inatla.

"Sana ikisinden de biraz getireceğim. Bu arada, 'bizim' demiştin."

"Ne?"

Yüzündeki sırıtış tam bir küstahlık ve özgüven ifadesiydi. "Ona 'bizim şehrimizden' defolmasını söyledin."

Saçmalık. "Ne olmuş yani?"

"Buraya geldiğinizden beri 'sen' ve 'senin' diyorduk. Şimdi ise 'bizim'. Sanırım bize alışmaya başlıyorsunuz," dedi hafifçe.

"Bu, 'biz onlara karşı' diye başlayan, anlık bir öfke sonucu olan bir şeydi," diye ısrar ettim. "Domuzların tasarımcı kot pantolonlarını kirletmesine izin veren bir kasabaya bağlılık kuracak değilim."

Başını salladı. "Bilmiyorum, Felaket. Şerefimizi bir patatesle savundun. Sanırım bizi seviyorsun."

"Hayır," dedim somurarak.

Gage'in telefonu çaldı ve telefonu açtı. "Merhaba. Evet. Tam burada." Telefonu bana uzattı.

"Merhaba?"

"Zoey, ben Felicity. Dominion'daki o pisliklerin ne yaptığını duydum. Ben de varım."

"Nasıl yani—boş ver. Emin misin? Ücret gerçekten çok düşük. Çocuk bakıcılığı yaparak daha çok kazanabilirsin," diye uyardım onu.

"Bunu tamamen ücretsiz yapıyorum."

IntrepidReporterGuy: Story Lake sakini, turizm konusunda çıkan halka açık kavgada Dominion belediye başkanına patates fırlatırken kolunu kırdı.

Merhaba baba

Gage

Audrey: Gerald resmen evden ayrıldı! Levi uğradı ve her şeyin yolunda gittiğinden emin oldu. Her şey için teşekkürler! Sanırım bu yeni başlangıç için sonunda heyecanlanmaya başlıyorum.

Ben: Tebrikler! Her şeyin yoluna gireceğini söylemiştim. Biralar ve milkshake'ler benden. Ve unutma, eğer seni rahatsız eden bir şey yaparsa, bana haber ver. Uzaklaştırma kararıyla ilgili endişelerin olduğunu biliyorum, ama bu kararlar bir sebeple var.

İnanılmaz " , seni buna nasıl ikna etti?" diye homurdandı Levi, ikinci soğutucuyu kamyonun arkasından çıkarıp birincisinin yanına yere koyarken.

"Kim?" diye sordum, sadece yarım yamalak dinliyordum. Cuma günüydü ve güneş arka bahçemde alçalmaya başlamıştı, yoğun bir haftanın daha sonunu işaret ediyordu. Nana sırt üstü çimenlerde kıvranıyor, zevkten homurdanıyordu. Meetcute bir kelebeğe havlıyordu. Normalde başarılarımdan dolayı bir tatmin duygusu hissederdim, ama bugün huzursuz hissediyordum. Ve suçu tamamen Zoey Moody'nin omuzlarına attım. Dürtüsel bir kadın için, beni yatağına geri almaya karar vermesi çok uzun sürüyordu.

"Kim?" diye tekrarladı Levi. "Cehennem."

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Cam, gölet temizleme aletinin

yanına bir kaya parçasını zorla yerleştirirken.

Aslında hiç istemediğim arka bahçe havuzum resmen faaliyete geçmişti. Bu sabah içinde bulduğum küçük kurbağaya göre, oldukça misafirperver görünüyordu. Her gece işten sonra, üzerime büyü yapmış olan kıvrıcık saçlı bir siren hakkında düşünemeyecek kadar yorgun düşene kadar üzerinde çalışmışım.

Levi, "Gigi yine dalgınlaştı," diye yakındı.

Cam, kirli tişörtünü çıkardı ve yüzünü sildi. "Bu seksle ilgili. Beynimizi bize karşı çeviriyor."

Şapkamı çıkardım ve alnımı dirseğimle sildim. "Madem konuyu açtın, seks o kadar iyi olabilir mi ki hayatta istediğin her şey hakkındaki fikrini değiştirebilir?"

Levi, sanki Paskalya Tavşanı'nın gerçek olup olmadığını sormuşum gibi bir ifadeyle baktı. "Hayır."

"Evet," dedi Cam aynı anda, ardından Levi'nin koluna yumruk attı. "O zaman doğru yapıyorsun."

Levi bana dönmeden önce, "Ben gayet iyi yapıyorum," diye ısrar etti. "Bu sözde iyi seks tam olarak hangi konuda fikrini değiştirmene neden oldu?"

"Gelecekteki Bayan Bishop'ı bulmaktansa Zoey ile daha çok harika seks yapmayı tercih ederim," diye itiraf ettim.

Cam başını salladı. "Sana şaka yapmamı söylemiştim. Şimdi bunun sonuçlarını görüyorsun."

Levi, ikinci soğutucuyu açıp biraları dağıtırken, "Onunla geçirdiğin tek bir gece için evlilik ve çocuk hayalinden vazgeçmeye hazır olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu.

Şişenin kapağını açtım. "Bırakmak istediğimi söylemedim. Sadece şu an o kadar... ilginç gelmiyor."

Cam çimenlerin üzerine uzandı. "Kesinlikle çok iyi bir seks olmuş olmalı, bunu duymak istemiyorum," dedi. "Bu arada, hâlâ çok kızgınım. Ben senin ağabeyimim. Tavsiyemi dinlemelisin."

"Rakun takıntısı olan bir adamı ciddiye almak zor," diye belirttim, göletin yanındaki bir kayaya otururken.

Bana doğru tembelce orta parmağını kaldırdı. "Takıntılı olmadığım rakundan bahsetmişken, yeni bir planım var. Evin etrafına hareket algılayıcı kameralardan oluşan bir güvenlik çemberi kuracağım.

Böylece nereden girdiğini anlayabilirim."

"Bu, 'garajda bütün gece gözetleme' fikrinden daha iyi geliyor."

"Bu da B planı," dedi.

Levi, diğer soğutucunun üzerine otururken, "Şunu açıklığa kavuşturmak isterim ki, seks konusunda iyiyim," diye araya girdi.

"Evet, tabii," diye homurdandı Cam.

"Elbette, dostum."

"İkinize de lanet olsun," dedi Levi.

"Hey, Audrey ile eski sevgilisi nasıl gitti?" diye sordum konuyu değiştirerek.

"İyi."

"Ama?" diye sordum.

Omuz silkti. "O adamı sevmiyorum. Çok sinirli ve alkol kokarak geldi. Ama beni görünce kendini toparladı."

"Ve?"

Levi bir yudum bira içti. "Birkaç odanın alçıpanında delikler vardı. Hepsi de hemen hemen aynı yükseklikteydi."

"Sence yumruk atmaya mı çalışıyordu?" diye sordu Cam.

"Ona ne zaman ayrıldığını sordum. Şiddet uygulamadığını ısrarla söyledi ama..."

"Ona inanmıyor musun?" diye ısrar ettim. Audrey'nin bana tüm gerçeği anlatacak kadar kendini güvende hissetmemiş olabileceği fikri hoşuma gitmemişti.

"Sadece kötü bir hisse kapıldım," dedi Levi.

"Ona uzaklaştırma emri çıkarabileceğimizi söyledim, ama o ayrılığı olabildiğince dostane bir şekilde sürdürmek istediğini söyledi."

"Bana da aynısını söyledi. Ama o adamın hiçbir yanı dostça görünmüyor," dedi Levi.

"Önceden onun hakkından gelebiliriz," diye önerdi Cam.

"O zaman avukatlık lisansım iptal edilir ve Livvy kendi kendini tutuklamak zorunda kalır," diye belirttim. "Onunla yasal koruma hakkında tekrar konuşacağım. Belki o evden ayrıldığına göre şimdi daha açık konuşur."

"Belki," dedi Levi kasvetli bir şekilde.

Sessizce oturduk, şelalenin şırlıtısını ve kuşların ötüşlerini dinledik. Düşüncelerim kaçınılmaz olarak yeni pusulasına döndü: Zoey Moody.

Tarladaki çimenleri dalgalandıran esinti, saçlarını düşünmeme neden oldu. Beynim, onun yeni favori hedefiyle kendi içinde izler bırakmıştı. Şu anda ne yaptığını ve beni düşünüp düşünmediğini merak ettim.

Levi bana işaret ederek, "Şu aptal suratına bakın," dedi. "Yine yapıyor."

"İsa aşkına, ona çoktan aşık olmadın, değil mi?" diye sordu Cam.

Burun kıvırdım. "Tabii ki hayır. Onu ancak senin Bertha adlı rakunu düşündüğün kadar düşünüyorum."

Cam bu konuda tuzağa düşemedi ve ben de kendimi tebrik ettim.

Nana yanıma koştu ve burnuyla beni dürterek ilgi istedi. İpeksi kulaklarını okşadım ve o da yüzüme güçlü bir geçirme hediye etti. "Ugh. Teşekkürler, Nan. Çok hanımefendice."

Büyük, aptal gözleriyle bana sevgiyle baktıktan sonra, Levi'den okşama istemek için koşarak uzaklaştı.

Kardeşlerimden bu akşam gelmelerini istememiştim. Kendiliğinden gelmişlerdi. Çünkü ailemizin yapacağı şey, yapılacak iş olduğunda buydu. Kamyonlar araba yoluna giriyor, bira soğutucusunu ve kürekleri indiriyorlardı, sanki günün büyük bir bölümünü birlikte geçirmemişiz gibi. Haven'daki iki yazlık daha bir hafta içinde kapanacaktı, bu da bitirmek için zamana karşı yarıştığımız anlamına geliyordu. Eşlerden biri, imzalı Hazel Hart koleksiyonunu çalışma odalarındaki kitaplığa gizlice yerleştirmişti bile. Ben de fotoğrafını çekip Zoey'e göndermiştim. Bu hafta çok mesajlaşıyorduk. Sadece mesajlaşıyorduk, başka bir şey yoktu. Ofisimde oturup, yukarıda onun hareketlerini dinleyerek itiraf etmek istemediğimden daha fazla zaman geçirmiştim.

"Hazel hâlâ seninle evlenmek istiyor mu?" diye sordum Cam'e, sessizliği bozarak.

"Evlilik cüzdanı imzalanana kadar uslu durduğum sürece sorun yok," diye şaka yaptı.

Levi sırtıttı. "Bununla ilgili iyi şanslar."

Ufka bakarken, "Kurduğumuz hayat güzeldi," diye düşündüm. Çitler uzanıyor, tarlaları meralardan ayırıyordu. İnekler, benim evimle anne babamın evi arasındaki güneşli tepede toplanmıştı. Köpekler, geçen sonbaharda yapılan yeniden ekim sayesinde nihayet bir bahçeye daha çok benzeyen ve artık bir toprak çukuru gibi

görünmeyen arka bahçemde güneşin tadını çıkarıyordu.

Burada ailemle çevriliydim. Komşularımı isimleriyle tanıyordum. Kasaba, uzun ve bitmek bilmeyen bir kıştan yeni çıkmış gibi yeniden canlanıyordu. Ben de bunun üzerine inşa etmek, ebeveynlerimin bıraktığı gibi kendi izimi bırakmak istiyordum. Ailemizi büyütmek istiyordum. Bu her zaman istediğim bir şeydi. Olacağını hep varsaydığım bir şeydi.

Şimdi de Zoey vardı. Mantıklı değildi. Bilerek boş bıraktığım alana tam olarak uymuyordu. Ona karşı hislerim de uymuyordu. Burada oturup, her zaman istediğim şeylerden daha çok onu isteyip istemediğimi merak etmem de mantıklı değildi. O, eğlenceyi ve tadı, ışığı ve kaosu temsil ediyordu. Ben ise hayatımı güvenliğin ve bir sonraki mantıklı adımın peşinde koşarak geçirmiştım.

Şimdi bir anlığına sadece eğlenmeyi düşünmekten kendimi alamıyordum. Eğer Cam'in ısrar ettiği gibi bir hata ise, en azından yaparken eğlenecektim.

Levi, ayağıyla diğer soğutucuya hafifçe vurarak, "Onlara isim verecek misin?" diye sordu.

Kapağı açtım ve içindekilere baktım. Kurtarıldıkları çamurla dolu göletin bulanık yeşil suyunda dört şişman koi balığı zar zor seçilebiliyordu. "Bilmiyorum. Balıkların kişilikleri var mı acaba?"

Cam soğutucuya baktı. "Evet. Sümüksü. İğrenç. Ve bataklık gibi."

"Bu sadece üç tane," diye belirtti Levi.

"Ee, Ed'i kim unutabilir ki?" diye şaka yaptı Cam.

"İsim koyma konusunda çocuklardan bile kötüsün," diye belirttim.

"Onu dinleme, iğrenç herif. Gigi sadece senin balık sevgilin olduğu için kıskanıyor, kendisinin yok," dedi Cam.

"Balıkları kıskanmıyorum. Hadi onları yeni yuvalarına yerleştirelim." Bıramı Nana'nın kuyruğunun ulaşamayacağı bir yere bıraktım ve Levi'ye diğer tutamağı tutmasını işaret ettim. Birlikte soğutucuyu göletin kenarına kadar taşıdık. "Eve hoş geldiniz çocuklar."

İçindekileri hiç düşünmeden suya döktük.

Koi balıkları suya girerken büyük bir sıçrama ve birkaç renk parlaması oldu. Nana ve Meetcute yanımıza geldiler ve bu gürültüye havladılar.

"Annemizin bizi bu işlere neden ikna ettiğini hiç merak ettiniz mi?" diye sordum, göletin dibinde hızla hareket eden balıkları izlerken. Parlak kırmızı olanı, kayaları ve otları çılgın bir enerjiyle keşfederken dikkatimi çekiyordu.

"Hazel'in çim biçerken kulak koruyucu takmamı istemesinin ve Laura'nın istediğinde o lanet olası çantayı almanın sebebiyle aynı sebepten dolayı. Çünkü onları seviyoruz. Ve aşk, erkekleri aptalca, sinir bozucu şeyler yapmaya iter," dedi Cam.

Levi, "Mesela, terk edilmiş bir mülkten dört tane koi balığını kurtarmak için arka bahçelerinde altı yüz galonluk bir havuz kazmak gibi," diye belirtti.

"Ya da kayınbiraderinizin ölümünden sorumlu kadını temsil edip kardeşlerinize söylememek, ki buna da hâlâ çok kızgıyım," dedi Cam.

"Evet, aynen öyle," diye ekledi Levi.

"Özür dilerim, tamam mı? Bunu üstlenmek istemedim ve kesinlikle size, o ahmaklara söylemeden yapmak istemedim. Ama..."

Levi kısaca, "Laura," dedi.

"Evet."

"Anlıyorum. Kabul ediyorum. Ama yine de kızgıyım," dedi Cam.

"Anlıyorum. Ben de olsam aynı durumda olurdum," diye itiraf ettim.

Levi, "Bizimle görüşmeden açmamanız gereken dava nasıl gidiyor?" diye sordu.

Declan ve ben bu haftanın büyük bir bölümünü emsal kararlar ve dava dosyaları üzerinde çalışarak geçirdik. Suçlamaların düşürülmesi bu noktada çok düşük bir ihtimaldi. Ama Valerie'yi tam da onu koymayı umduğum yerden uzak tutmak benim görevimdi. "Duruşma gelecek ay yapılacak. Muhtemelen siz de benim kadar biliyorsunuzdur, Şef."

"Bunu nasıl yapabiliyorsun?" diye sordu Cam. "Ona bakıp da Miller'ı öldüren kadını görmemek nasıl mümkün?"

"*İddialara göre*" diye ekleyerek onu düzeltmekten kendimi zor tuttum. Bunun yerine, şelalenin dibine yakın bir yere inşa ettiğim kaya çıkıntısının altından hızla geçen kırmızı koi balığını izledim. "Bilmiyorum. Sadece kendime onun da bir insan olduğunu hatırlatmaya çalışıyorum. O bir anne. Bir kız çocuğu. Larry'nin

arkadaşı. Hayat kurtaran bir hemşire. Bir dakika önce ev almak için fazladan vardiyalar yapıyordu. Şimdi ise küçük, harap bir iki odalı apartman dairesinde yaşıyor, boşanma sürecinden geçiyor ve kızlarının hayatının sonraki üç yılını kaçırma ihtimaliyle karşı karşıya. Biz daha çok şey kaybettik, ama o da kaybetti."

Levi, göletin derin tarafına bakarak, "Yeterince kilo verdi mi?" diye sordu.

"Laura öyle diyorsa, benim için yeterli." Ve öyle olduğunu fark ettim. Belki Valerie'ye karşı sıcak duygular beslemiyordum, ama artık onun insanlığını görmezden gelemiyordum.

"Larry, Hazel'la tanışmamızı istiyor," dedi Cam. "Ben ve Hazel."

"Ben de," dedi Levi.

"Lütfen kaba davranmamaya çalışın, tamam mı?" diye önerdim. "Sadece Laura'yı kızdırırsınız."

İkisi de homurdandı.

"Annen sahte tavuk kümesi numaran yüzünden seni cezalandırmayı bitirdi mi?" diye sordum Levi'ye. Geçen yaz, annemizin ona daha fazla geçici hayvan bakmasını engelleme girişimi, göl kenarındaki kulübesinin arkasına inşa ettiği kümesin hayali tavuklarla dolu olduğunu keşfettiğimizde aniden sona ermişti.

Göletin çevresine henüz yaymadığım taş yığınının tekme attı. "Kafasına takmış ki, benim için mükemmel bir emekli K-9 köpeği bulmak istiyor."

"Her zaman kurtarılmaya değer bir şey buluyor," dedi Cam.

"Bizim gibi," dedim. "Belki de Anneler Günü için güzel bir şey yapmalıyız."

Levi kaşlarını çattı. "Genellikle ne yaparız ki?"

Başımı salladım. "En sevdiği çiçeklerden kocaman bir buket sipariş ediyorum ve 'Hepimizden' diyorum."

"Bu çok nazik bir davranış," diye düşündü Cam.

Köpekler bir an için kendilerine geldiler, sonra birden havlamaya başlayıp garajın arka tarafına doğru koşturdular. UTV'nin iki yanında koşarak tekrar ortaya çıktılar.

Wes ve Harry kamyonetimin yanına durdular. Wes direksiyonun arkasından, "Merhaba amcalar," diye selam verdi.

Harry, gölete daha yakından bakmak için dışarı kayarak, "Balıkları

içeri aldın mı henüz?" diye sordu.

Wes ikisi arasında daha atletik olanıydı. Harry ise kıvrıcık saçlı, tam bir şarkı yazarı havasına sahipti. Yine de ikisi de bir şekilde bana babalarını hatırlatıyordu. Miller onların büyüdüğünü izlemeyi çok severdi. Beni bu kadar mutlu eden her şeyden mahrum kalmasına çok üzülüyordum.

"Onları öylece bıraktım," dedim.

"Anneler Günü'nde anneleriniz için neler yapıyorsunuz?" diye sordu Cam.

Wes, "Onu, çok sevdiği ve sağlıksız yiyecekler satan o yere kahvaltıya götürüyoruz ve hiç şikayet etmiyoruz. Sonra ailecek spor salonunda egzersiz yapıyoruz. Ardından ona öğle yemeği hazırlıyoruz ve her birimiz ona birer hediye veriyoruz," dedi.

Harry, "Geçen yıl ona barfiks çekmeyi kolaylaştırmak için yapışkanlı eldivenler aldım," dedi.

"Neden? Gram için ne yapıyorsunuz?" diye sordu Wes.

"Çiçekler," diye mırıldandık.

"Çiçekler... harika. Başka ne olabilir ki?" diye sordu Harry.

"Güzel çiçekler bunlar," dedi Cam. Bana doğru baktı. "Öyle değil mi?"

"Evet. Pahalılar," dedim kendimi savunarak.

Wes masum bir şekilde, "Koruyucu ailede ayrı düştüğünüzde büyükanmeniz üçünüzü birden evlat edinmedi mi?" diye sordu.

Harry ısrarla, "Hepiniz aynı anda mide gribine yakalanınca o da büyük doğum günü gezisini kaçırmadı mı?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsunuz, küçük pislikler?" diye homurdandı Cam.

Harry omzuna vurdu. "Siz ikiniz de oyununuzu geliştirmelisiniz."

Wes onaylayarak başını salladı. "Evet, bir de 'ev yapımı kart ve sarılma kuponu' saçmalıklarına kalkışma sakın."

Levi, "Şimdi de bize flört tavsiyeleri verecekler herhalde," diye yakındı.

"Flörtlerden bahsetmişken, Zoey'i nasıl elde ettin Gage Amca?" diye sordu Harry.

"Bunu nereden duydun?" diye sordum. "Hem neden şaşırmış gibisin? Ben harika biriyim."

Harry ve Wes birbirlerine baktılar ve omuz silktiler. "Yani, kabul

etmelisin. O çok havalı ve eğlenceli, sen ise..." Harry sözünü tamamlamamış, sanki hakaret edecekmiş gibi görünüyordu.

"Sorumlu," diye hemen ekledi Wes.

"Evet. Dövmesi olan, motosikleti olan ve sabıkası olan bir adamdan hoşlanacak gibi görünüyor," dedi Harry.

"Biz sevgili değiliz," dedim.

"Yani hâlâ bekar mı?" diye sordu Harry biraz fazla coşkuyla. "Sence genç erkeklerden hoşlanır mı?"

Wes, henüz büyük ölçüde görünmeyen çene kıllarını okşayarak, "Dövme yaptırmayı düşünüyorum," dedi.

Levi ağzını açtı ama ben elimi kaldırdım.

"İkinizden hiçbirisi Zoey ile çıkmıyor. Bu aileden biriyle çıkacaksam, o kişi ben olacağım."

"O zaman cuma akşamını bir sürü balıkla geçirmekle ne işin var?" diye sordu Harry.

Cam kolunu omzuma attı. "Bak evlat, Zoey amcanın büyük bir hata olduğunu düşünüyor. Tıpkı ona söylediğim gibi. Ama beni dinledi mi? Hayır. Şimdi cuma akşamını bizimle ve bir sürü balıkla geçirmek zorunda. Yani hikayenin özü şu: Her zaman amcanı dinle Cam, çünkü ben akıllı biriyim."

Kardeşimi ittim.

Harry, "Gage Amca, eğer Zoey gibi bir kadın benim bir hata olduğumu düşünseydi, ona bir şans daha vermesi için elimden gelen her şeyi yapardım," dedi içtenlikle.

"Evet," diye onayladı Wes.

Levi boğazını temizledi ve ikisine de anlamlı bir bakış attı.

"Sınırları gözetip net onay alarak," dedi Wes hızla.

Harry kardeşini işaret etti. "Evet. Şu."

Gözlerimi kırıştırdım. Levi, oğlanlarla *konusmuş* muydu? Levi, fiziksel acı çekiyormuş gibi görünen, bir seferde on beş kelimedenden fazlasını bir araya getiren kardeş. Aynı aydınlanmayı yaşıyor gibi görünen Cam'e baktım. Sanırım Bishop ailesi böyle işliyordu. Her birimiz güçlü yönlerimizi kullanıyorduk. Cam, kazadan hemen sonra Laura'nın yanına taşınmış ve iyileşme sürecinde aylarca onun yerine babalık yapmıştı. Levi, oğlanlar için iyi bir adam olmanın nasıl bir şey olduğunu örneklemişti. Ben de 529 planı başlatmış, ödevlerle

ilgilenmiş ve anneleri istediğinde imkansız şeyleri yapmışım.

Hepimiz uyum sağladık. Hepimiz çalıştık. Ve o parlak bahar anında, ne kadar şanslı olduğumu hissettim.

Wes, "Sanırım Gage Amca'nın oyununu geliştirmesi için ona koçluk yapmamız gerekiyor," diye karar verdi.

" *Bana öğretmek mi istiyorsun ?*" diye tekrarladım.

"Evet, dostum. Zoey, genellikle çıktığın kadınlardan farklı. Ona sürpriz yapmalısın, anlıyor musun?" dedi Harry.

"Evet, ama aynı zamanda, 'Ben sana bakıyorum küçük hanım,' diye bağırmadan da ona iyi bakmalısın," diye araya girdi Wes, ki bu onun zehirli erkeklik anlayışına dair bir izlenimi olduğunu tahmin edebileceğim bir şeydi.

"Bunu nasıl yapmasını öneriyorsun?" diye sordu Cam, oldukça eğlenerek.

"Bilmiyorum. Onun yapmak istemediği bir şeyi onun yerine yap. Mesela arabasını yıka," diye önerdi Harry.

Çöp toplama gününde onun çöp ve geri dönüşüm kutularını kaldırıma çıkarmışım çünkü unutacağını biliyordum. Bu sayılır mıydı? Gerçi romantik olmaktan çok, ofisimde bir çöp yığını oluşmasını engellemeye çalışmak gibiydi.

Wes, göleti işaret ederek, "Ona sadece yakışıklı bir koi babası olmadığını anlamasını sağla," dedi.

"Sıcak koi baba mı?" diye tekrarladı Levi inanmaz bir şekilde. Sanki boğulmamak için kendini zorluyordu.

"Bu gerçek mi?" diye sordu Cam, telefonuna uzanırken. "Hazel'a mesaj atıyorum."

"Aman Tanrım," diye mırıldandım, cebimdeki telefonum titreyince rahatlardım. Mesajı okuyunca ise rahatlamam daha da arttı. "Vay canına, vay canına, vay canına. Zoey bu akşam kimi davet etmiş bakın. Siz kendinizden sonra ortalığı toplayın. Anlaşılan bir randevum var."

Alkışları eşliğinde arka kapıya doğru yürüdüm.

Zoey: Yardım edin! Lavabom su kaçırıyor!

Seksi bir büyücü

Zoey

düzelttim Bornozumu , saçımı son bir kez kabarttım ve ön kapıyı ardına kadar açtım.

Gage, bir elinde şarap şişesi, diğer elinde alet çantasıyla orada duruyordu. Beni baştan aşağı süzdü, bakışları iç çamaşırımın olduğu tüm doğru yerlerde oyalandı.

"Size yalvarıyorum. Lütfen bana sızıntı olmadığını söyleyin," dedi sonunda.

Sunita'nın butiğinde indirimde bulduğum siyah dantelli korse takımını giymek gerçekten çok hoşuma gitti. "Musluğu tamamen kapatmayı unutmuş olabilirim," diye mırıldandım, parmaklarımı göğsünde gezdirerek. "Belki de konuşmak istersin diye düşündüm."

Gage tam bana çarptı, beni birkaç adım geriye itti. Şarabı ve çantayı halının üzerine bıraktı ve kapıyı tekmeleyerek kapattı. "Disco. Kabul et, bu bir seks partisi."

Saçımın bir tutamını parmağımın etrafına doladım. "Bu ifadeyi kullanmak için çok yaşıyoruz."

"Oyalanıyorsunuz," dedi, bizi döndürüp beni kapıya doğru iterek.

"Seni buraya seks yapmak için çağırdığımı nereden çıkardın?" diye sordum, tamamen masum bir şekilde.

"İç çamaşırınla yoga yapıyor olman," dedi, başını oturma odasına serdiğim yoga matına doğru eğerek.

"Spor sütyenlerine karşı dayanılmaz bir korku geliştirdim."

Elini uzattı, nasırlı eli karnımın üzerinden geçti, başparmağı göğsümün altındaydı. Meme uçlarım, neredeyse yok denecek kadar

ince kumaşın altından heyecanlarını anında ve gururla ilan etti.

Onaylayıcı mırıltısı göğüslerimin ağırlaşmasına ve içimde derin bir boşluk hissinin başlamasına neden oldu.

Bu adil değildi. Cinsellik söz konusu olduğunda her zaman kontrolün bende olduğunu düşünmüştüm. Ama Gage Bishop bana en iyi ve tek seçeneğimin ona boyun eğmek ve sıkıca tutunmak olduğunu hissettirdi.

"Sanırım tam burada başlayacağız," dedi.

"Burada mı?" diye tatlı bir şekilde dudaklarımı büzdüm. "Yatak odasında sızıntı olup olmadığını kontrol etmek istemez misin?"

"Antrenmanınızı bölmek istemem." Beni kapıdan çekti ve geriye doğru yürüttü, parmakları kalçalarımın hafifçe dokunarak, egzersiz matımın üzerinde durana kadar.

"Pekala, tamam. Seni buraya seks için çağırdım," diye açıkladım.

Dudakları hafifçe kıvrıldı ve o sihirli elleriyle ağrıyan göğüslerimi kavrayarak beni ödüllendirdi. Başparmakları meme uçlarıma dokundu ve dizlerim titredi.

Dudakları benimkine değdikçe "Tanrıya şükür," diye mırıldandı.

Öpüşme nefesimi kesti ve beynimdeki birkaç hücre de onunla birlikte gitti. Ateşli, tutkulu ve tamamen sahipleniciydi.

Ona sıkıca sarılırken hafifçe geri çekildi. "Eğer inanılmaz derecede uygunsuz olmasaydı, yeğenlerime şu anda zafer mesajı gönderirdim."

"Yeğenlerinizin bununla ne ilgisi var?"

"İkisi de seninle çıkmak istiyor. Resmen genç erkeklerden hoşlanıp hoşlanmadığını sordular. Onlara kirli, hormonlu ellerini kendilerine saklamalarını söyledim, sonra da bana senin gözünde nasıl daha çekici olacağım konusunda ders vermeye çalıştılar."

Elim fermuarının arkasındaki ereksiyonunu buldu ve sıktım. "Bunun için çaba sarf etmene gerek kalmadan da seni yeterince çekici buluyorum."

"Fikrini değiştirmene ne sebep oldu?" diye sordu, omuzlarımdan cüppemi sıyırırken.

"Hayır, yapmadım. Ayrıldığım anda hemen seninle yatağa geri dönmek istedim. Sadece emin olmak istedim."

"Uzun zamanınızı aldı," dedi.

"Bekle." Tam öldürücü darbeyi indirecekken onu durdurdum.

"Ne? Gerçekten bir sızıntı mı var?"

"Hayır. Bilmeniz gereken bir şey var. Aslında anlaşmamız gereği bilmenize gerek yok. Ama yine de bilmeniz gerektiğini düşünüyorum."

"Bebeğim, beynime hâlâ kan akışı varken bana şimdi söylesen iyi olur," diye önerdi.

Adam tamamen ereksiyon halindeydi, yine de duraklayıp benimle konuşmaya istekliydi. Bunu takdir ettim.

"Hadi oturalım," diye önerdim ve onu kanepeye doğru yönlendirdim.

Oturduktan sonra, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Bu sadece seks."

"Aslında bu sadece konuşma. Cinsel ilişkiye girince sana haber vereceğim," diye karşılık verdi.

Pembe, tüylü bir yastıkla ona vurdum. "Demek istediğim, tek gecelik ilişkimizi çok gecelik bir ilişkiye dönüştürmeye karar vermiş olmam, senin aklına herhangi bir fikir veya duygu gelmesini istemediğim anlamına gelmiyor."

Elini uzatıp bir tutam saçı çekti. "Beni korumaya çalışırken çok tatlısın."

Elini ittim. "Ciddi söylüyorum. Bana karşı hisler beslemeye ya da her neyse, başlayamazsın çünkü sana istediğini veremem. Orgazmların hipnotize edici etkisi altına girip benimle evlenmekle ilgili romantik fanteziler kurmanı istemiyorum."

"Zoey, ben yetişkin bir erkeğim. Benim beklentilerimi yönetmene gerek yok. Söyle bana."

"Çocuk sahibi olamıyorum."

Duyuruyu birden ağızımdan kaçırdım ve aramızda zamansız bir osuruk gibi havada asılı kaldı. Gage hareketsizdi. Çok hareketsizdi. Koltuktan fırladım ve halının üzerinde ileri geri yürümeye başladım.

"Yani, büyük bir mesele değil. Üniversitedeyken öğrendim. Temelde yapısal bir sorun. Benim için sorun yok. Tamamen sorun yok," diye ısrar ettim. "Demek istediğim, biriyle tanışmadan, aşık olmadan ve umutlanmadan önce, ya da onların umutlanmadan önce bunu bilmek daha iyi. Değil mi? Bu yüzden sana söylüyorum. Aşık

olacağımız falan yoktu zaten, çünkü böyle aptalca bir şey yapmamaya karar vermiştik. Ama bilmen gerektiğini düşündüm. Anlıyor musun?"

Derin bir nefes aldım ve kendimi susmaya zorladım. Aramızda ağır bir sessizlik hakimdi.

"Pekala. Lütfen bir şey söyleyin. Belki göğüslerimi övün? Ya da en azından cinsel ilişkiyi mahvettiğimi söyleyin."

Parmakları uyluklarına vurarak ritim tutuyordu. "Bana bir dakika ver. Olanları sindirmeye çalışıyorum."

Ona neredeyse on saniye süre verdim. "Hala olan biteni idrak edebildin mi?" Daha önce de bu durumdaydım ve atlatmıştım. Tekrar başarabilirim, diye kendime hatırlattım.

"Bana bütün hikayeyi anlatsan nasıl olur?" diye önerdi.

"Gerçekten mi? Bence en alt sınır yeterliydi."

Sağlam elimi yakaladı ve beni kucağına çekti. Bir mağazanın Noel Baba'sının kucağında isteksiz bir çocuk gibi kaskatı oturdum. "Disko," dedi.

"Ah, tamam. Üniversitedeydim. Aşık olduğumu sanıyordum." Bileğimdeki desteklerden birinin tokasıyla oynadım.

"Sam," diye seslendi Gage.

Kalbimi kıran adamın adını hatırlamasına şaşırdım. "Evet. Sam. Çok sevgi dolu veya ilgili bir aileden gelmiyorum ve Sam'le tanıştığımdayken, sanki eksik olan her şeyim onda vardı. İlişkimiz hızla ciddileşti ve her şey yolundaydı... ta ki birkaç doğum kontrol hapı almayı unutana kadar. Adetimin geciktiğini ağrı başlayana kadar fark etmedim bile. Uzun lafın kısıası, bir kistin yırtılması sonucu yumurtalık torsiyonu geçirdim."

"Bu kulağa... acı verici geliyor," dedi.

"Gerçekten korkunçtu. Ameliyat olmak ve bir sürü test yaptırmak zorunda kaldım. O zaman öğrendim. Dürüst olmak gerekirse, çocuk sahibi olmayı hiç düşünmemiştim bile. Yirmi yaşındaydım. Sadece işletme derslerimi geçmeye çalışıyordum. Sam ise tüm hayatını planlamıştı. Ve bu hayat, çocukları ve regl döneminin geciktiğini fark edecek kadar sorumluluk sahibi bir eşi de içeriyordu. Ayrıldık. Ve herkesin sahip olduğu mutlu sonu yaşayamayacağım gerçeğiyle barıştım."

"Bu seçeneğin elinden alındığı için üzgünüm," dedi Gage, sırtını nazıkçe okşayarak.

"Aslında çok da önemli bir şey değil. Yani, benim başka insanlardan sorumlu olduğumu hayal edebiliyor musunuz?" diye şaka yaptım.

Evet, belki de genç halim ilk başta henüz istemeyi bile düşünmediğim bir şeyin kaybına üzülmüştü. Ve belki de bu "eksiklik", yeterince iyi olamamaktan duyduğum utancı daha da artırmıştı. Ama bununla barışmıştım. Bana başka şekillerde mutluluk getiren bir hayat kurmuştum. Ve şimdi hatalarımın çoğunun bir açıklaması, bir nedeni olduğunu, tembellik veya aptallıkla hiçbir ilgisi olmadığını bildiğim için, hayatım hakkında oldukça iyi hissediyordum.

"Evet, yapabilirim. Ve sen de harika olursun," dedi.

"Ha. Doğru."

"Ciddi söylüyorum Zoey. Çocukların sadece sebzeye, okuldan alıp bırakmaya ihtiyacı yok. Onların destekçilere ihtiyacı var. Yaratıcılığa ve özgüvene ihtiyaçları var. Ne olursa olsun onların yanında olacak birine ihtiyaçları var. İşte o kişi sensin. Bu yüzden seçme şansın olmadığı için üzgünüm, çünkü bu işte harika olurdun."

"Teşekkürler," dedim sessizce.

Gage bana sevgiyle sarıldı. "Söylediğin için teşekkür ederim... Her ne kadar ciddi bir ilişki istemediğini söylediğinde beni dinlemeyecek kadar aptal olduğumdan korkmuş olsan da."

"Doğrusu, *aptal* olduğunu düşünmedim. Vajinamın büyüüne kapılıp kalmadığından endişelendim."

"Bu gerçekten karşı konulmaz bir büyü."

Kollarımı boynuna doladım, boyunluktaki cırt cırt sayesinde derisinin sadece bir katmanını soyabildim. "Madem artık sana istediğin geleceği verebilecek kadın olamayacağımı kesinlikle biliyorsun, yine de sızıntımı düzeltmek istiyor musun?"

"Gerçekten de hiçbir sızıntı olmadığını kayıtlara geçirmeni istiyorum," dedi Gage, beni hâlâ kollarında tutarken ayağa kalkarak. Bu güç gösterisi, tahmin edildiği gibi, cinsel uyarılmamı tetikledi.

"Sızıntı yok. Söz veriyorum," dedim nefes nefese, bizi yere indirirken.

"Tanrıya şükür." Gage beni üzerine yerleştirdi, böylece kalçalarının

üzerine oturmuş oldum. O zaten sertleşmişti ve ben de ıslaktım, baş döndürücü bir kombinasyondur.

"Yavaş yavaş gitmeliyiz," dedi, başını kaldırıp incecik bluzumun dantelinin üzerinden bir meme ucumu emerken.

"Hayır."

O da homurdanarak karşılık verdi. "Bunu benim için tut."

Bu , uymakta sakınca görmediğim bir emirdi. Sıkıca tuttuğum elimle göğsümü beceriksizce kavradım, en azından seksi görünmesini umarak, hevesle bir kurban sunar gibi sundum.

Göğsündeki uğultu bana onay gibi geldi. Ağzını üzerimde kullandı, dilini kumaşa batırarak ıslattı, bir eliyle de arkamdan beni kendine doğru bastırdı. Diğer eliyle de henüz dokunmadığım meme ucumla oynadı.

Zevkle inleyerek kalçalarımı deneme amaçlı bir şekilde ileri geri hareket ettirdim ve bu sayede tanga giymiş klitorisim Gage'in ereksiyonuyla temas etti.

İkimiz de inledik. Dikkatini diğer meme ucuma çevirdi ve kumaşın üzerinden sert, ıslak çekmeleri tekrarlardı. Hassas tepeye yapılan her çekme, içimde derin bir yankı uyandırdı.

"Önce sen beni süreceksin, tatlım, sonra ben seni süreceğim." Sesi boğuk ve hırıltılıydı.

"Güzel plan," dedim, içimde hoş bir ürperti yükselirken.

Gage, parmakları tanga iç çamaşırımla meşgulken göğsüme geri döndü. Hiç vakit kaybetmeden kasık bölgemi örten kumaşı yana çekti ve penisini serbest bıraktı. "Prezervatif?"

Göğüs uçlarımdaki iki ıslak nokta beni çıldırtıyordu. Ve vajinam artık resmen yalvarıyordu. Doğru düzgün düşünemiyordum bile.

"Yatak odasında birkaç tane var. Ama sağlığım yerinde ve hamile kalamıyorum. Yani..."

Kirpiklerinin altında gözleri parlıyordu. "Söyle."

Dudaklarımı ısırdım. Bunu itiraf etmek neden bu kadar korkutucuydu? "Aramızda hiçbir şey olmasını istemiyorum. Her şeyi hissetmek istiyorum. Ama eğer çok sorumsuzca olursa anlarım," diye ekledim hızla.

Kesinlikle düşünmüyordum. Nefes bile almıyordum. Ereksiyonunun ucundan sızan meni, çıplak cinsel organımın bir santim uzağında

olduğu için nefes alamıyordum.

"Sen eminsen, ben de eminim," dedi.

"Gerçekten mi?"

Sonra beni öptü. Uzun ve derin bir öpücük. Dilinin her hareketi bir vaat gibiydi. Sonunda, "Gerçekten mi?" dedi.

"Oh, Tanrıya şükür. Kahretsin, Gage."

Ona iki kere sormama gerek kalmadı. Bir kolunu belime dolayarak, beni yavaşça penisinin üzerine doğru yönlendirdi; içime girerken hissettiğim şey en tatlı işkence gibiydi.

"Aman Tanrım!" diye nefes nefese kaldım. İlk seferimiz cennet gibiydi, bu sefer ise kıyamet gibiydi. Hayatta kalamayacaktım ve umurumda da değildi.

Islak kanalım onu daha derine çekerken, "Kahretsin," diye mırıldandı sertçe.

Beynim işlevini yitirmişti. Tek bir amacı olan bir bedenden ibarettim: zevkten ölmeden önce orgazm olmak. Dizlerimin üzerine kalkmaya çalıştım ama o kalçalarımdaydı tuttu.

"Yavaş," diye emretti.

Alaycı bir şekilde güldüm. "Pfft. Evet, tamam." Bu emri yerine getirmeye hiç niyetim yoktu ve o da bunu biliyordu, ama en azından ikimiz de bir iki saniyeliğine öyleymiş gibi davranabilirdik. Ucuna ulaştığımda, bir an orada durdum, sonra tekrar aşağı kaydım ve bu sefer daha fazlasını aldım. İçimdeki kasılmalar çoktan onun etrafında açlıkla zonluyordu. Tekrar yukarı kalktım, penisinin kaygan hareketini çok sevdim.

Gage Bishop'ı olabildiğince derine götürmenin verdiği duyguya aşık olmuştum.

İç duvarlarım penisini sıkıca kavradıkça kontrolü kaybetti. Üstümün yakasını aşağı çekti, bir göğsümü açığa çıkardı ve ağzını meme ucuna kapatarak ziyafet çekmeye başladı. Sertçe emdi ve zaten hassas olan tenimdeki his, daha fazlasına olan ihtiyacımı tetikledi. Üzerine sertçe çöktüm, kendimi sonuna kadar sapladım ve o keskin sıcaklığın sonumu bulduğunu hissettim.

"Lanet olsun Zoey. Biraz yavaşla artık."

Ama ben çoktan kaybolmuştum, sanki savaşa giriyormuş gibi onun üzerinde ilerliyordum. Sert ve şiddetli. Kollarını etrafıma doladı

ve açığı ayarlayarak kalçalarını bana doğru itti.

"Aman Tanrım, Gage. Çok iyi hissettiriyorsun," diye mırıldandım. Her sürüşte içimdeki hassas bir noktaya dokunuyordu ve paramparça olacağımdan korkuyordum. Ama durdurmak için çok geçti. Fitili ateşlemiştim ve şimdi yapabileceğim tek şey canımı dişime takarak tutunmaktı.

"Bana iyi bir kız gibi bin. Daha sert."

Onun işaretlerini takip ettim ve biyolojinin devreye girmesine izin verdim. Tekrar tekrar üzerine çöktüm, her seferinde içimde o manyetik dürtüyü hissettim. "Bu çok fazla," diye fısıldadım.

"Başladığın işi bitir," dedi, eliyle boynumun arkasını kavrayıp beni kendine doğru çekerken.

Kolunu sırtımda sıkılaştırdı, beni gittikçe daha sert bir şekilde aşağıya doğru itti, içimdeki her şey gittikçe daha da sıkılaştı ve sonunda koptu. Boşaldım... ya da patladım. Hangisi olduğundan emin değilim. Her dalga beni derinden sarstı, zevk beni elektriklendirdi.

Gage boğazından hırıltılı bir inilti çıkardı ve vajinamın boğucu baskısının ona acı verip vermediğini merak ettim. Ama özür dilemekle meşguldüm. Gage beni ellerimin ve dizlerimin üzerine çevirdiğinde vücudum hala titremelerle sarsılıyordu. Daha nazıkçe, bilekliğimin üzerindeki dirseğimi kavradı ve kolumu kanepenin üzerine uzattı.

"Üzerine ağırlık verme," dedi, tanga iç çamaşırımı çıkarıp göğüslerimi serbest bırakırken.

Beni çok az da olsa sağa doğru eğdi.

Yukarı baktığımda, köşeye dayadığım aynada kendimizi gördüm. Gage arkamdaydı, tişörtünü başından aşağı çekiyordu, ben ise tangam bacaklarımdan aşağı inmiş, göğüslerim açıkta, sevişmeyi dört gözle bekliyordum. Gözleri yansımada gözlerimle buluştuğunda, bunu bilerek yaptığını anladım. Girişime doğru hizalandığında, o yeşil gözlerde nefis bir şeytani parıltı vardı.

Hayatımın en muhteşem orgazmını yaşamıştım ve onun tekrar içimde olmasını sabırsızlıkla bekliyordum. Beni nasıl bir iyilik büyüsünün etkisi altına almıştı? Bu ilişkiyi nasıl atlatabileceğimi düşünmüştüm ki? Onu... ve muhteşem penisini hafife almıştım.

Elini sırtımdan yukarı doğru kaydırđı ve omzumu kavradı.

Ona doğru yaklaştım ve bedenimle hazır olduğumu belirttim.

"Eğer sana zarar verirsem durmamı söyle," dedi hırıltılı bir sesle ve sonra da tüm gücüyle bana saplandı.

Onun istilasına yer açmak için sesi dışarı atmam gerekiyordu, bu yüzden bağırdım.

"Fazla mı?" diye sordu dişlerini sıkarak.

Aynada gözlerine baktım. "Tekrar," diye ısrar ettim.

Onu arkadan beni becerirken izledim. Karın kasları dalgalanıyor, pazuları şişiyordu. Terden sıırılsıklam olmuş teni benimkinin üzerinde kayıyordu. Vuruşları acımasızdı. Her defasında içime sonuna kadar girdiğinde göğüslerim zıplıyordu. Ve yarattığımız bu tablonun hiçbir anını kaçırmadı, bakışlarını yansımamıza dikmişti.

Sırtımı eğdim ve onun hamlelerine karşılık vermeye başladım. Tekrar içime güçlü bir şekilde girdi ve kollarım güçsüzleşti. Çılgın hareketlerine uyum sağlamak için ön kollarımın üzerine düştüm. Bir elim kalçamdan ayrıldı ve onu geri çekip fırlattığını, arka tarafıma acı verici bir darbe indirdiğini izledim.

Keyiften nefes nefese küçük bir inilti çıkardım. Gage Bishop yaramaz sürprizlerle doluydu.

Elleri yine hareket halindeydi. Bir eli göğsümü buldu ve hassas noktamı ritmik bir şekilde çekti. Diğer bacaklarımın arasına kayarak varlığını kontrol eden şişmiş siniri buldu. Vuruşları acı vericiydi, ancak parmak uçları tam doğru yönde mükemmel miktarda baskı uyguluyordu. Ağır testisleri, bana her çarptığında uyluklarımın arkasına tokat atıyordu.

Hıçkırarak onun adını haykırdım ve penisinin içimde inanılmaz derecede büyüdüğünü hissettim.

"Gel bakalım Zoey. O sıkı küçük kıvrımlarınla sikimi sağ."

Ona kadınların emredildiğinde kendiliğinden orgazm olmadıklarını söylemek üzereydim ki, beklenmedik ve sarsıcı bir boşalma ile sözüm kesildi. Felaket bir zevkle kasılarak öne doğru sendeledim ve kanepeye yığıldım.

Arkamda Gage zafer dolu bir çılgılık attı ve boşalmasının ilk sıcak dalgasını en derinlerimde hissettim. Etrafında titredim, orgazmım onun orgazmı oldu, içimden gelen kasılmalar onun doruk noktasına

ulaşmasını ve beni içten içe damgalamasını sağladı.
İkimiz de gözlerimizi yansımamızdan ayırmadık.

Birkaç dakika sonra, yere yığıldığımız yoga matından yüzümü kaldırmayı başardığımda, "Şey, bu... tuhaf bir şeydi," diye düşündüm.

Gage homurdandı. Hala arkamdaydı, hala içimdeydi, hala yarı sertti, çünkü adam açıkça insanlık dışıydı. Yerde ter içinde, doymuş bir uzuv yığınıydık.

"Sen seksi bir büyücü müsün?" diye merak ettim.

Gülüştü benimde sıcak bir nefes gibiydi. "Sanırım birkaç adım geri çekilmeniz gerekecek, böylece sizi takip edebilirim."

"Ah, evet. Seni yanıma almayı unuttum. Hâlâ sert olduğun için insanüstü olduğunu düşünüyordum."

"Elbette," diye alaycı bir şekilde takıldı.

"Yani bu, doğaüstü bir varlık olduğun anlamına geliyor. Vampir mi yoksa büyücü mü diye karar veremedim. Vampirler seksi ama soğuklar, sen ise açıkça bir cehennemisin. Ve kesinlikle senin büyüünün altındayım. O halde büyücü olsun."

"Zihnin harika," dedi. İstemeyerek iç çekti ve benden ayrıldı, sonra da beni kollarına sardı, başım göğsündeydi. "Eğer sarılmaktan korkup kaçmaya kalkarsan, çok kızacağım."

"Orgazmlardan o kadar yorgun düştüm ki kaçacak halim yok," diye mırıldandım onun çok güzel göğüs kaslarına.

"Yani sır bu mu? Sadece seni yormak mı?"

Omuz silktim. "Uyandığımda yine benimle uğraşmak zorundasın. Acıktın mı?" diye sordum, işaret parmağımla memesinin etrafını okşayarak.

Elini benimkinin üzerine koydu. "Açlıktan ölüyorum. Vücudum üzerindeki kontrolümü tekrar kazanana kadar yerde yemek yiyip televizyon izlemek istiyorum."

"Yiyeceğim ya da televizyonum yok."

İnledi, sonra beni üzerinden itti.

"Nereye gidiyorsun?"

"Benim evime *gidiyoruz* . Anneannemin akşam yemeğine ihtiyacı

var. Buzdolabımda da insan yemeği var. amaşırlarını da getir. Sanırım bir yığın çamaşırın var. Bari yıkayalım."

"Ve işte böylece daha da seksi oldun. Bu tek gecelik ilişki işinde çok kötüsün."

"Doğruyu bulana kadar denemeye devam etmeliyiz."

Sen inanılmaz derecede pratik bir seks tanrısısın.

Gage

"Aman Tanrım, felaket! En son ne zaman çamaşır yıkadın?" diye sordum, ağzına kadar dolu sepeti arka koltuktan çıkarırken.

Zoey, SUV'nin diğer tarafından omuz silkerek gece çantasını kaptı. "Eh, daha kötü de olabilirdi. Buraya taşındığımdan beri gardırobumun yarısını internetten sattım zaten."

"Sanırım o büyük dolaba ihtiyacınız yoktu," dedim ve garajın yan kapısından dışarı, araba yoluna doğru yol gösterdim.

"Sakin dolabıma dokunmaya kalkma. Bir gün yeterince başarılı olup tekrar kıyafet almaya başlayacak kadar ilerlemeyi planlıyorum."

Nana, çamur odasının içinde "Neredeydin? Açım!" diye havlıyordu. Hafif bir tıkırtı duyuldu ve sarı saçlı başı ile ön patileri camda belirdi.

"Biliyor musun, bir köpek için oldukça sevimli," dedi Zoey, verandadaki basamaklardan yukarı doğru ağır ağır çıkarken.

Yan kapıyı açarken ona, "Daha az konuş, daha çok dikkat et ki düşüp bir daha bileğini kırma" diye hatırlattım.

Nana bizi sanki on yıldır denizde kaybolmuşuz gibi karşıladı, kıpır kıpır ve inleyerek, kuyruğuyla bacaklarımıza vurdu.

"Evet, merhaba güzel kız," dedi Zoey, sağlam eliyle köpeğin göğsüne güçlü bir şekilde vurarak.

"Ben şuradaki çamaşır yığınının başlarken sen onu besleyebilirsin. Şu kaseye bir ölçek koy ve taze suyunun olduğundan emin ol," dedim, özellikle dağınık bir köpeği beslemek için tasarladığım açık

dolaptaki Nana'nın mama kaplarını işaret ederek.

Zoey gece çantasını mutfak adasına koydu ve ayakkabılarını çıkardı. "Hadi ama, koca aptal tüy yumağı. Açlıktan ölüyor olmalısın."

Nana neşeyle yanına geldi ve yardım etmek amacıyla mama kabını ağzıyla aldı. Belli ki incelikten endişelenen köpek, metal kabı Zoey'nin bacaklarına çarptı.

"Ah," diye yanıtladı Zoey kuru bir sesle. "Bunu bana ver."

Onların köpek mamalarını kendi aralarında bitirmelerine izin verdim, ben de ilk çamaşır yıkama işlemine başladım ve içine birkaç parça kendi çamaşırımı da attım.

Telefonum tezgahın üzerinde titredi ve annemden bir mesaj gördüm.

Anne: Benden çok küçük bir iyilik yapabilir misin? Çünkü senden asla hiçbir şey istemem.

Ben: Kayıtlar aksini gösteriyor. Neye ihtiyacınız var?

Anne: Hayvanları ahıra götürüp besleyebilir misin? Laura'nın evine tatlı yemeye davet edildik... Valerie ile resmen tanışmak için.

Ben: Zoey benimle. Ama senin en sevdiğin oğlun olduğum ve cömertlikle dolu olduğum için sana bu iyiliği yapacağım.

Anne: İlginç. Siz gençler iki gecelik ilişki için bir terim kullanıyor musunuz?

Ben: Buna Nunyabizness deniyor.

Anne: Sakın daha fazla kemiğini kırmasına izin verme.

Ben: Laura'nın evinde suç işlemeyin sakın. Şu anda zaten yeterince davam var.

Telefonu tezgâhın üzerine geri koydum ve Zoey'nin Nana'nın su kabına taşan suyu temizlemeye çalıştığını gördüm.

"Hadi kızlar, gidelim. Akşam yemeğinden önce yapmamız gereken birkaç iş var."

Zoey nefes nefese kaldı ve Nana'nın yüzünü havluyla kurulama işlemini durdurdu. "Beni buraya bedava çamaşır yıkama bahanesiyle kandırıp çalıştırmak için mi getirdin?"

"Ve daha fazla seks için."

"Tanrıya şükür."

"Fart Blaster 2000, kapıya yaslanmayı bırakmalısın," diye yakındı Zoey. Annemin eski bir çift arazi botunu ve en eski sweatshirtlerimden birini giymişti. Saçları, başının tepesinde topladığı topuzdan dışarı fırlıyordu.

"Kulaklarını kaşımayı bırakırsan, yaslanmayı da bırakır," dedim ve diğer inekleri yolun karşısına, ahırın ağılına doğru sürdüm.

"Gage, seni okşamayı bırakmam gerektiğini söyledi," dedi sahne fısıltısıyla, bu fısıltı kolunun altına başını sokmuş minyatür eşek yüzünden daha da komik bir hal almıştı.

Pepe'yi geceleri ahıra koymak genellikle çok zahmetliydi, ama insan kız arkadaşı burada olduğu için onu kolayca ahırına sokabileceğimizi hissettim.

"Yemlerin hepsi doğru kaplarda mı?" diye seslendim ona. Ben tavukları kümeslerine geri kapatırken ve alpakaları ahıra çekmeye çalışırken, bir yandan da üzerime tükürülmemesine dikkat ederek, o da yemleri yerleştiriyordu.

Fart Blaster içini çekti ve gürültüyle araba yolunu geçip, ağılın içinden doğruca ahırın içindeki bölmeye girdi.

"Tamam, erkek arkadaşını da getir," dedim, padok kapısında dururken.

Zoey eşiği peşinden sürükleyerek yavaşça yanlarına geldi.

"Onu sağdaki son bölmeye koyun," dedim kapıyı kapatırken. Ahıra birlikte girerken kadının ve eşiğin arkadan hızlı bir fotoğrafını çekmeyi başardım ve hayvanlardan korkan bir kadının Dr. Dolittle çıkması ironisine başımı salladım.

İçeri girdiğimde, Zoey ve Nana'yı Pepe'nin ahırının dışında, ona iyi geceler dilerken buldum. Etrafımda, çok farklı koşullardan gelen hayvanlar, güvenli ahırlarındaki küvetlere ve yemliklere sokulmuşlardı.

"Lütfen bana şimdi yemek vereceğinizi söyleyin," dedi bana dönerek. "Bütün o 'yoga'dan sonra açlıktan ölüyorum."

Parmaklarımı bükerek işaret ettim ve o da Nana'nın her hareketini

takip etmesiyle yanıma doğru yavaşça yürüdü. "Hayvanlardan hoşlanmayan biri için, hayvanlarla dolu bir ahırda oldukça rahatsın."

"Beni duyarsızlaştırdığı için bu kasabayı suçluyorum. Nereye baksam, vergisini ödeyen, çocukları başarılı birer ev sahibi gibi ortalıkta dolaşan bir koyun, bir rakun veya bir domuz görüyorum."

"Uyum sağladığın için seninle gurur duyuyorum." Kolumu omzuna attım ve onu bahar akşamına doğru tekrar dışarı çıkardım.

"Yani, bu durum güvercin ve fare ordularıyla karşı karşıya gelmekten *çok da* farklı değil," diye şaka yaptı.

Evime doğru, mülkümü anne babamın mülküyle bağlayan engebeli çiftlik yolundan karanlıkta arabayla geri döndük. Nana, başını orta konsola, ayaklarını da arka koltuğun zeminine koymuş uyuyakalmıştı. Arabamın farları eve çarptığında, köpek radarı onu aniden uyandırdı.

Zoey, Nana'ya giriş holünün kapısını tutarken, "Akşam yemeğinde ne var?" diye sordu. Nana da hızla yanımızdan içeri girdi.

"Uygun porsiyonlarda tavuk parmesan veya biber ve soğanlı biftek parçaları hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sordum, ilk çamaşır yükünü hızla kurutucuya aktarıp ikincisini çamaşır makinesine koyarken.

"Biliyordum! Kesinlikle insanlık dışısın."

"Çünkü yiyeceğim var mı?" Mutfaktaki ışıkları açtım ve o da peşimden içeri girdi. Zoey, tezgahın üzerindeki yemek hazırlık malzemelerimi görünce homurdandı.

"Yiyeceğiniz yok. Market alışverişiniz var. Önce sürekli ereksiyon, şimdi de yemek hazırlığı. Gerçek insanlar bunu yapmaz. Influencer'lar sponsor bulmak için yemek hazırlıyormuş gibi yapıyorlar. Kimsenin tek bir öğün yemek pişirmeye vakti yok, hele bir haftalık yemek pişirmeye hiç," diye açıkladı Zoey.

"Evinizde yiyecek olsaydı, tüm bu olay önlenebilirdi," diye hatırlattım ona.

"Kendime not: Bol bol dondurulmuş pizza stoklamalıyım."

Bar taburesine keyifsizce çökerken ve bir torba pirinci karıştırırken başını okşadım. "Şarap ve bir şeyler atıştırmak kendini daha iyi hissetmeni sağlar mı?" diye teklif ettim.

Kadın yeniden canlandı. "Dikkatimi çektiniz, efendim."

Ona bir kadeh roze şarap doldurdum ve buzdolabından küçük bir peynir ve et tabağı çıkardım.

"Bu hafta sonu yine buraya geleceğimi biliyordun, değil mi?" dedi, ben kraker kutusunu açarken elindeki halka salam dilimiyle beni suçlarcasına işaret ederek.

"Geri döneceğini umuyordum. Bu yüzden önceden plan yaptım."

İnce bir dilim çedar peynirinin üzerinden bana baktı. "Etrafta biraz kurcalarsam başka ne gibi planlar bulurum acaba?"

"İçtiğin şarabı bir kenara bırakalım mı?" diye sordum, lavaboda ellerimi yıkarken. "Sanırım bekleyip görmen gerekecek. Şimdi buraya gel de yemeğe başlayalım."

"Yemek pişirme müziği"ni açtı ve bu müzik büyük ölçüde son yirmi yılın neşeli pop hitlerinden oluşuyordu. Nana, ağzında en sevdiği doldurulmuş timsahla mutfağa girdi ve yemek masasının altına yerleşti. Zoey'nin mutfak beceriksizliğini denetlerken birlikte çalıştık. Ben biftekleri mühürlerken o da tavuk göğüslerini paneledi. Tereyağı bıçağından daha keskin bir şeye yaklaşmasına izin vermediğim için, ben sebzeleri doğrarken o da pilavı pişirmekle görevliydi. Birlikte panelenmiş tavukların üzerine sos ve mozzarella peyniri koyduk.

Zoey, salata malzemelerini bir kaseye atarken, "Acaba bunu bir çeşit kahvaltı olarak yapabilir miyim?" diye düşündü. "İlaçların dediği gibi, beynimin çökmesini önlemek için güne proteinle başlamam gerekiyor."

"Kahvaltıda genellikle ne yersiniz? Her şeyin yüksek proteinli bir versiyonu var."

Burnunu buruşturdu ve salatayı şiddetli bir şekilde karıştırdı, brokoli ve marul parçaları her yere saçıldı. "Aslında kahvaltı yapmam. Sadece Hazel'la birlikteyken yaparım, o zaman da genellikle mikrodalgada patlatılmış yulaf ezmesi olur," diye açıkladı, etrafa saçılan parçaları toplayıp tekrar kaseye boşaltırken.

Etrafından dolanıp, elimle belinin alt kısmına hafifçe dokunarak bir dolaba daha uzandım. Onun burada, benim alanımda olmasından hoşlanıyordum. Genellikle evimin sessizliğinden hoşlanırken, onun renkli ve dağınık ortamı güzel bir değişikti.

"Kahvaltı yapmıyorsun. Öğle yemeğini unutuyorsun. Bu yüzden öğleden sonra kuru gevreklerle atıştırıyorsun. Akşam yemeğinde ne

yapıyorsun?" diye sordum.

Kablosuz hoparlörden çalan Outkast'ın "Hey Ya!" şarkısının ritmine göre kalçasını sallarken neşeyle, "Açlıktan ölmek üzere olduğumu anladığımda dışarı çıkarım ya da paket servis sipariş ederim," dedi.

Önümüzdeki süreçte tüm yemek hazırlama tariflerimin miktarını iki katına çıkarmaya karar verdim.

"Orada beni yargıladığını duyabiliyorum," diye takıldı, ben de bıçağı son bifteğe geçiriyordum. Belimde ellerini hissettim, etrafıma bakındı, sonra yanımda duran mutfak havlusunu kaptı.

"Bir dahaki sefere daha sessiz değerlendirmeye çalışacağım. Tavuk mu, biftek mi?" diye sordum, elimde ikisinden de birer kap tutarak.

"Mmm, biftek. Az önceki 'yoga' beni kırmızı et yemekle özendirirdi," dedi ve ellerini bana doğru uzatarak uzanmaya başladı.

"En sevdiğiniz soslar neler?" diye sordum.

"Yargılamanızı şimdiden hissedebiliyorum ama yine de söyleyeceğim. Ranch sos ve A.1."

"Biraz daha şarap ister misiniz?" diye sordum buzdolabından bir bira çıkarırken.

Etini batırdığı biftek sosu havuzundan başını kaldırdı. "İyiym."

Normalde mutfağı temizler, hazırladığım tüm yemekleri yerlerine koyar, sonra da yerdim. Ama Zoey kendi kolunu kemirmeye başlayacak gibi görünüyordu.

Ona bir bardak su doldurup uzattım. "Yemek masasında mı yoksa burada, mutfak adasında mı?"

Zoey düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. "Kanepe."

Kanepede yemek yemedim. Bunda yanlış bir şey yoktu elbette. Ama masalar bunun için icat edilmemiş miydi zaten? Acelem olduğunda lavabonun başında ayakta yerdim. Ama kim bilir neler olabileceği oturma odasına, o lanet olası marinara soslu yemekleri götürmezdim. En azından bu geceye kadar götürmemiştim.

"Kanepe ve televizyon," dedi kolumu çekştirip parmak uçlarında zıplayarak. "Hadi!"

Çatal bıçak takımı ve bir rulo kağıt havlu almak için durdum, sonra onu takip ederek gayet iyi durumdaki yemek masamın yanından geçip oturma odasına girdim. Nana da bize katıldı ve kendini

sehpanın önündeki köpek yatağına attı.

Sanki seks yoluyla yarattığımız yakınlık ile birbirimizi gerçekten tanıma arasında gidip gelen bir dans gibiydi. Zoey ile tersten ilerliyordum. Genellikle bir kadının hedeflerinin ne olduğunu ve en sevdiği tatlının ne olduğunu seks yapmadan önce biliyordum.

Koltuğa yerleşirken, "İkinci adınız ne?" diye sordum.

"Berniece. Kimsenin sevmediği bir teyzenin adını taşıyor." Ayaklarını altına çekti ve yastıklara yaslandı. "Yemek yastıklarına ihtiyacın var," diye kaşlarını çatarak belirtti.

"Yemek yastığı da neyin nesi?"

"Kucağınıza sığan küçük bir yastık. Tabağınızı üzerine koyuyorsunuz." Bej renkli bir yastıkla gösterdi. "Ama yemek lekeleri görünmesin diye koyu renk olmalı." Ona aptalca baktım, o da sırtıttı. "Şu anda gerçekten beyninizi alt üst ediyorum, değil mi?"

"Kendimi yeni deneyimlere açmaya çalışıyorum," dedim sakın bir sesle, Pyrex kabının tehlikeli bir şekilde yana doğru eğilmesini izlerken.

"Şey, yanlış yapıyorsun. Her şeyden önce, ayaklarını uzatman gerekiyor." Zoey yemeğini sehpanın üzerine bıraktı, sadece birkaç damla ahşap yüzeye sıçradı. "Al."

Daha kalın yastıklardan birini alıp sehpanın üzerine koydu. Sonra da onu kanepeye doğru sürükledi.

"Ayaklarını buraya koy," dedi yastığı okşayarak.

Gözlerimi devirdim ama dediğini yaptım.

"Güzel. Şimdi sana küçük bir yuva yapmamız gerekiyor," dedi, iki yanıma yastıklar doldurup kucağıma bir tane daha koyarken. "Gördün mü? Sanki kanepen seni kucaklıyor gibi."

Haklıydı. Bunca zamandır mobilyalara yanlış mı oturuyordum acaba? Bu kadın bana başka ne öğretebilirdi ki?

Bir adım geri çekilip gözlemledikten sonra onaylayarak başını salladı. "Bunun işe yaraması için daha fazla dekoratif yastığa ihtiyacınız var. Ve birkaç battaniyeye. Televizyon izlerken kullanmak için bir battaniyeye ihtiyacım var."

"Üşüyorsanız, ısıyı biraz artırabilirim," diye teklif ettim, yemeğimi uzatırken.

"Gage, Gage, Gage, sen inanılmaz derecede pratik bir seks

tanrısınsın. Battaniyeler üşümek için değil, *rahat* olmak içindir."

"Ne kadar da aptalca bir şey yapmışım."

Kanepenin kendi köşesine geri döndü ve bacaklarını bana doğru uzatacak şekilde pozisyon aldı. "İşte böyle daha iyi. Şimdi, uzaktan kumanda hakimiyeti için nasıl mücadele edeceğiz?"

"Sen misafirsin. Kontrol sende," dedim kumandayı ona uzatarak.

"Bunu söyleyeceğinden oldukça emindim, bu yüzden kesinlikle *New Girl*'ün tekrarlarını izleyeceğiz."

"Tekrar yayınlar" derken, daha önce izlediğiniz bölümleri mi kastediyorsunuz?

"Yemek yerken yeni televizyon programları izleyemem. Yemeğime odaklanmam gerekiyor," dedi, sanki söylenebilecek en mantıklı şey buymuş gibi.

"Elbette ki öyle."

Televizyon uygulamalarımı ve listelerimi ustaca taradı. "Hmm, burada çok fazla belgesel var," diye belirtti. "Peki, eğlenmek için neler izliyorsun?"

Televizyona işaret ettim. "Belgeseller."

Başını bana doğru çevirdi ve derin bir iç çekti. "Burada yapacak çok işimiz var. *'Açgözlülük: Bir Amerikalı Milyarderin Binlerce Kişiyi Nasıl Mahvettiğinin Hikayesi'* adlı kitapla geçen uzun ve duygusal bir haftanın ardından rahatlayamazsın."

"Bu eğitici, tamam mı?"

Bana başparmağını aşağı doğru gösterdi ve ağzıyla osuruk sesi çıkardı, bu sırada köpeğin kafası sehpanın üzerinden dışarı çıktı. "Sanırım sadece harika bir seks için değil, daha fazlası için bana ihtiyacın olduğunu düşünmeye başladım."

Ben de aynı şeyi düşünmeye başlamıştım. Ama hafta sonuydu ve bununla daha sonra ilgilenirdim.

Yemek yedik ve onun programını izledik; itiraf etmeliyim ki, bu program, hafta boyunca akşam eğlencem olan Avrupa korsanları hakkındaki belgesel dizisinden daha eğlenceliydi. Sonra kumandayı geri verdi ve benim sevdiğim bir şeyi izlememizi istedi, bu yüzden YouTube'da takip ettiğim bir çiftliğin yeni yüklediği bir videoyu izledik. Zoey, hakkını vermek gerekirse, traktör tamiriyle ilgili yirmi sekiz dakikalık bölümü şikayet etmeden atlattı.

Videonun bitiminde, "Bana kendin hakkında biraz bilgi ver," dedim.

Çenesine tiyatral bir şekilde dokundu. "Şey, penisinizi gerçekten çok beğeniyorum."

Yemek yastığımla göğsüne vurdum. "Bana bilmediğim bir şey söyle."

"Ne söylememi istiyorsun? Zaten çok şey biliyorsun. Ne iş yaptığımı, en iyi arkadaşımın kim olduğunu, en sevdiğim şarabın ne olduğunu, neden köpeklerden korktuğumu biliyorsun. Ve tüm dünyada, hayatımda ilk kez bana umut veren ama aynı zamanda reçetesini almaya çalıştığım da kendimi televizyon filmlerindeki amatör uyuşturucu satıcısı gibi hissettiren yeni bir ilaç kullandığımı bilen üç kişiden birisin. Daha ne istiyorsun?"

Beynimde bir soru sordum: "Benzin deponu ne zaman dolduruyorsun? Ve lütfen 'bittikten sonra' deme."

Güldü ve çıplak ayağıyla uyluğuma vurdu. Elimle yakaladım ve başparmağımı ayak kemerine bastırdım. Gülüşü mırıltıya dönüştü.

"Buna inanmayacaksınız ama depo üçte dördüne indiğinde panikleyip depoyu dolduruyorum. Üniversitedeyken birkaç arkadaşım ile yaz tatilinde bir yolculuğa çıktık. O zamanlar ehliyeti olan tek kişi bendim. Göstergeyi kontrol etmeyi sürekli unuttuğum için üç kez benzinim bitti. Outer Banks'e vardığımızda Hazel dışında kimse benimle konuşmuyordu. Hayatım boyunca unutamayacağım bir olay oldu."

"Bütün hikayeleriniz bu kadar mı üzücü?" diye sordum.

Ellerimin arasında ayak parmaklarını kıpırdattı. "Eskiden bunlar beni de üzerdi. Ama şimdi çoğunun bir sebebi olduğunu biliyorum ve bu çok yardımcı oluyor. Ve hayır, *hepsi* üzücü değil. Bir keresinde sabah saat üçte Rockefeller Center buz pistine girip, kayarken şampanyayı şişeden direkt içtim."

"Buz pateni yapabiliyor musun?"

"Pek iyi değilim. Ama güvenlik görevlisinden kaçacak kadar hızlıydım. Şimdi sıra bende, size bir şey sormak istiyorum. Siz avukat ve müteahhitsiniz. Bu mesleklerin her ikisinde de her yerde çalışabilirsiniz. Hiç buradan ayrılp kendi hayatınızı kurmak istediniz mi?"

"Keşke evet diyebilseydim, çünkü bu daha ilginç olurdu. Ama burayı ilk gördüğüm andan itibaren sevdim. Buraya geldiğimde oldukça gençtim. Ama hatırladığım bir şey var: Bahar akşamı güneşin tarlaların üzerinden batarken Bishop Çiftliği'ne varmışım. Ahırın önünde parlak kırmızı bir traktör duruyordu ve sosyal hizmet görevlisine bunun cennet olup olmadığını sormuştum."

"Aman Tanrım, Gage," diye hıçkırdı, buğulu gözlerinin önünde ellerini yelpazeleyerek. "Şimdi duygusal hikayeleri olan kim?"

Ayağını sıktım ve gülümsedim. "Story Lake'i ilk gördüğüm andan itibaren sevdim. Sanki tanıdım. Tek bakışta, buranın evim olduğunu anladım."

"Bildiğiniz gibi, benim ilk izlenimim çok farklıydı. Başka bir şey hakkında hiç böyle hissettiniz mi? Sanki bir şeyi görüyorsunuz ve onun sizin için olduğunu anlıyorsunuz?" diye sordu.

O günü, o çatıyı, o bakır kıvrımları düşündüm.

"Emin değilim," diye geçiştirdim soruyu. "En sevdiğin renk ne?"

Düşünceli bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. "Mor olması gerek. Ametist gibi. Ya sen?"

"Yeşil."

"Evet ama ne tür bir yeşil? Kusmuk yeşili mi? Balçık yeşili mi? Küf yeşili mi?"

"Gözlerinizin yeşil renginin hangi tonu olduğunu düşünüyorsunuz?" diye sordum.

O zümrüt yeşili gözler ateşle parladı, sonra ayağını elimden kaydırıp kanepenin üzerinden bana doğru sürünmeye başladı.

"Bu çok, çok ustacaydı." Bunu sanki bir suçlamada bulunuyormuş gibi söyledi, kucağıma otururken.

Ellerim sanki kendi iradeleri varmış gibi kalçalarını buldu. "Sanırım... konuşmalıyız."

Ellerini boynumun arkasında birleştirdi. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Seks. Yani, biz. Seks yapmak. Daha çok seks." Beynimi alt üst ediyordu ve bu hoşuma gidiyordu.

"Cinsel hayatımız hakkında konuşmaktan memnuniyet duyarım."

"Cinsel ilişki dışında başka ne yapıyoruz ki?"

"Akşam yemeği mi yiyorsunuz?" diye sordu. "Çamaşır mı

yıkıyorsunuz?"

"Biliyorum, Zo, sevgili olmak istemiyorsun. Ve buna saygı duyuyorum. Ama şu anda ikimizin de başka insanlarla böyle bir şey yapmasını istemiyorum."

"Hmm, tek eşli rastgele seks," diye düşündü şeytanca. "Sanırım bu uygun olurdu."

Kalçalarını oynatıyor, yavaş ve mantığı altüst eden bir ritimle bana sürtünüyordu. "Benim için her şey kolaylık demek," dedim dişlerimi sıkarak.

Hareketlerini durdurdu ve sırtıttı. "Hayır, değilsin. Planlar, hesaplamalar, sonraki adımlar üzerinde duruyorsun. Endişelerin var. Neler bunlar?"

"Bunu ne kadar süre yapacağız? Dışarı çıkıp kalabalık yerlerde mi dolaşacağız? Yoksa gizlice mi? İnsanlar bize sorduğunda ne diyeceğiz? Geceyi burada mı geçireceksin, yoksa her güneş doğuşunda gizlice dışarı çıkıp kemik mi kıracaksın?"

"Hiçbir şeyi doğaçlama yaptın mı?" diye takıldı.

Kucağımda sıcak ve istekli Zoey varken düşünmek neredeyse imkansızdı. "Geçen hafta, planladığım hindi burgeri yemek istemedim, bu yüzden akşam yemeğinde ailemin yanına uğrayıp beni beslemelerini sağlamak için bir bahane uydurdum," diye itiraf ettim.

"Çok tatlısın."

Saçının gevşek bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırırken kaşlarımı çattım. "Bence bu, erkekler için genel olarak bir iltifat olarak kabul edilmez, Berniece."

Gülümsemesi içimi sıcak bal gibi sardı.

"Eminim bir gün bir eşe çok iyi bakacaksın," diye fısıldadı.

"Şimdi sana çok iyi bakacağım," diye söz verdim. Ve sonra dudakları benimkine değdi ve aklımdaki tüm endişeler bir anda uçup gitti.

Kokarca kokusu

Zoey

uyandım Yüzüme vuran sıcak, iğrenç nefesle . "Tanrım, Gage. Diş fırçan yok mu?" diye inleyerek başımı yastığın altına gömdüm.

"Ben değilim," diye homurdandı arkamdan. Yüzü saçlarımin arasındaydı, bir kolu belimi ağır ağır sarmış, beni olduğum yerde tutuyordu.

Sıcak nefes, koruyucu, yumuşak kaskımın altından içeri girdi ve ardından soğuk, ıslak bir burun yüzüme değdi.

"Kahretsin, Nana."

İsmimi duyunca sevinçle ciyakladı ve yatağın geri kalan kısmını da kayarak üzerime uzandı.

"Köpeğim olmamasının sebebi bu. Yastıklar gecenin bir yarısı sizi öldürmeye çalışamaz."

Gage esnedi. "Gecenin ortası değil. Sabah saat altı."

"Dediğim gibi. Gecenin bir yarısı."

"O sadece dışarı çıkmak ve kahvaltısını yemek istiyor."

"Kahvaltı" kelimesini söyler söylemez dilim yüzümün kenarını yaladı.

"Eğer onun taleplerine boyun eğersek, yatağa geri dönmemize izin verir mi?"

"En az bir saatliğine bayılacak," diye söz verdi.

"Ugh. Tamam. Onu dışarı çıkaracağım. Sen ona kahvaltı hazırla." Gage'in dolabının yanındaki sandalyede düzgünce katlanmış halde duran attığı tişörtü buldum ve başımdan geçirdim. "Hadi ama, tüylü

terörist."

Nana yataktan fırladı ve kapıya doğru giderken neredeyse beni yere düşürüyordu.

Kendi kendime birkaç olumsuz şey mırıldanarak evin içinden geçip çamur odasına gittim, Gage'in botlarını giydirdim ve sonra gürültüyle kapıdan çıktım. "Çişini yap," diye sertçe emrettim.

Nana, bahar kokulu çamaşır deterjanı reklamının yıldızı gibi merdivenlerden neşeyle indi.

Hava serindi ama güneşin doğuşu, ufku turuncu ve pembe tonlarıyla öperken sinir bozucu derecede muhteşemdi. Nana çiğ damlalarıyla kaplı çimenlerin üzerinde koşarken, yas güvercinleri selamlarını mırıldanıyordu. Ben de evin arkasına doğru onu takip ettim ve köpek işini yaparken yeni koi havuzuna hayran kaldım. Gage'in şehirdeki köpek sahipleri gibi onun arkasını temizleyip temizlemediğini bilmiyordum ama bunun ilerideki bir sorun olacağına karar verdim.

Siyah beyaz bir balık göletin çevresinde istikrarlı bir şekilde yüzerken, daha enerjik kırmızı bir koi balığı da göletin içinde hızla girip çıkıyordu. Çok yukarıda, küçük bir uçak gökyüzünde bir yol çiziyordu.

Burası çok güzeldi. Story Lake'e bu konuda hakkını vermek zorundaydım.

Nana uzaktan, neşeli bir havlama sesi çıkardı. Bu ses, şüpheli bir şekilde "merhaba, yeni arkadaşım" havlamasına benziyordu ve ben de arkamı dönüp baktığımda, siyah beyaz ve hantal bir şeyin peşinden garajın arka tarafında kaybolduğunu gördüm. Bir kediymiş, diye tahmin ettim.

"Nana!" diye bağırdım ellerimi çırparak. "Kediyi rahat bırak."

Çimenlerin üzerinden geçmeye başladığımda Nana'nın ürpermiş çığlığı duyuldu. Bu çığlık, Pepe'nin kulakları çınlatan anırmasıyla bastırıldı; Pepe, otlak tepesinden bize doğru koşarak geldi.

Kediler köpeklerle saldırır mıydı? Pep ve Frank'in tüm hayvanlarının dost canlısı olduğunu varsaymıştım. Bir kedi ne kadar zarar verebilirdi ki? Gage'in büyük botlarının izin verdiği kadar hızlı koşuyordum ki, yan kapı aniden açıldı ve yalınayak, üstsüz Gage dışarı fırladı.

"Düşüp bir yerini kırma sakın!" diye bağırdım omzunun üzerinden,

merdivenleri tek bir sıçrayışla çıkarken. Uzun bacakları aramızdaki mesafeyi hızla kapattı ve ben garaja varmadan önce önüme geçmişti bile. Köşeyi döndüm ve duran sırtına çarptım. Yanlışlıkla sakat kolumla kendimi destekledim ve bileğimdeki acıyla birlikte kendi kendime bir çığlık attım.

"Hayatım mahvoldu," diye öfkelenildi Gage.

"Ne oldu? Kedi mi ona zarar verdi?" diye sordum, kas yığınının arkasından bakmaya çalışarak.

Görünüşte hiçbir yara almamış olan Nana bize doğru koşarken Gage, "Bu bir kedi değil," dedi.

Kediden kaynaklı bir yaralanma olup olmadığını kontrol etmek için eğildiğimde Gage beni durdurdu.

"Ona dokunmak istemeyeceksin."

"Neden... aman Tanrım, bu ne iğrenç koku?" diye sordum, elimi burnumu ve ağzımı kapatarak.

"Kokarca."

"Şaka mı yapıyorsunuz ?" dedim, sonra koku ağzıma dolunca öğürdüm. Kokarca ile ilgili tek yaşam deneyimim, sevimli ve cilveli çizgi film versiyonlarından ibaretti. Bu kokuyu yaratan şey, kükürtlü ve adeta cehennemden çıkmış bir şeydi.

Nana kendini bacaklarıma attı ve ben yine öğürdüm.

"Tüyleri ıslak."

"Tembel sabah seksine ne oldu peki?" dedi Gage, parmaklarını Nana'nın yakasının altına geçirerek. "Bulaşık deterjanı ve hidrojen peroksit hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bu dünyanın en kötü kahvaltılık kokteyli gibi geliyor kulağa," diye yakındım, o da Nana'yı eve doğru sürüklerken.

Kokarca tehditkar bir şekilde birkaç adım daha bana doğru yaklaştı ve gözlerim dehşet içinde açıldı. Bu kadar sevimli bir şey nasıl bu kadar iğrenç olabilirdi? Pepe çitten heyecanla anırdı, narin toynakları yeri eşeliyordu. Kokarca bana doğru bir adım daha attı ve bundan sonra ne olacağını görmek için orada kalmamaya karar verdim.

Gage ve Nana'nın peşinden arkamı dönüp koştum, koşarken öğürüyordum.

"Neden bu kadar mutlu?" diye sordum, Nana'nın ıslak kuyruğu yüzüme tekrar çarptığında irkildim.

"Köpekler, şeytanın çöplüğe dışkılamış gibi kokan şeylere bayılıyor," dedi Gage. "Başını sabit tutun."

Çamur odasındaki lavabo/köpek küvetinin etrafında çırılçıplak toplanmıştık. Kokmuş kıyafetlerimiz dışarıdaki verandada bir yığın halindeydi. Köpeği dışarı çıkarmak için en sevdiğim kazağımı giymediğime şükrettim. Önce Nana'yı dışarıda hortumla yıkamıştık, ama şimdi hidrojen peroksit, bulaşık deterjanı ve kabartma tozu karışımıyla ritüelistik bir köpek araba yıkama işlemi yapıyorduk.

"Sanki koku beynimdeymiş gibi hissediyorum," diye yakındım. Parfümde yıkanmak ve burun deliklerime koca şişeler dolusu uçucu yağ sokmak istiyordum. "Koku alma reseptörleriniz alınabilir mi? Bu isteğe bağlı bir ameliyat mı?"

"Karnını temizler misin?" dedi Gage, koku giderici solüsyon kabını bana uzatarak.

Söyleneni yaptım, mide bulantısını en aza indirmeye çalıştım. Durum ne kadar seksi olmasa da, Gage'in çıplak vücuduna hayran kalmaktan kendimi alamadım. Bunu kesinlikle Hazel'e anlatmayı aklıma not ettim. Eğer birisi kokarca poposundan çıkan sıvıyı hem komik hem de seksi hale getirebilirse, o da Hazel Freaking Hart'tı.

Parmaklarım buruş buruş olmuştu ve Gage işimizin bittiğini söylediğinde Mississippi Nehri büyüklüğünde bir su birikintisinin içinde duruyorduk. "Bundan daha iyisi olmayacak," dedi Nana'yı lavabodan çıkarırken. Üzerine bir havlu attım ve ikimiz de onu elimizden geldiğince ovduk, o da zevkle çırpınıyordu.

Odanın içinde dörtnala koşarken üzerindeki baskıyı attığını izledik.

"Kahvaltı mı?" diye sordu Gage.

"Yüzümdeki o kokarca poposunun kokusunu ve tadını giderecek her şey olur," diye kabul ettim.

"Bir dahaki sefere geceyi senin evinde geçireceğiz. Buradaki sabahların lanetli," dedi Gage on beş dakika sonra, pastırmayı bir havluyla örtüp kahve sürahisini tepsiye koyarken.

Duşumuzu yeni almıştık ve ben yine Gage'in dizlerime kadar

uzanan sweatshirtlerinden birini giymiştim. O da düşük bel eşofman altı ve dar, yumuşak bir tişört giymişti; eve gittiğimde bunun çantamda olacağını zaten biliyordum.

Nana ve ben onu açgözlü bir şekilde güverte kapısına kadar takip ettik.

"Sen değil," dedi köpeğe sertçe. "Senin özgürce dolaşma ayrıcalığının bitti."

"Özür dilerim," diye fısıldadım Nana'ya, kapıyı yüzüne yavaşça kapatırken. Gage'in peşinden masaya doğru giderken, camın ardından onun acınası iniltisini duyabiliyordum.

Pepe sanki bizden umudunu kesmiş ve minyatür bir eşekle maceraya atılmış gibiydi. Tekerlekli sandalye rampasının yanındaki korkuluktan eşeksiz manzarayı hayranlıkla izledim. Hazel ve Cam'in de, Pep ve Frank'in de benzer bir rampası vardı.

"Tüm ailenizin evlerini kız kardeşinize açık hale getirmesi, Laura'nın ne kadar harika bir insan olduğunu gerçekten gösteriyor," diye belirttim. Benim ailem ise yılda bir kez ziyaret etmek için bile zorlukla vakit bulabiliyordu.

"Eh, o iyi biri. Aslında bu, bizim ne kadar harika olduğumuzu daha çok gösteriyor," dedi Gage, çırpılmış yumurta, yoğurt, meyveler ve pastırmayı ortaya çıkarırken.

Yemeğe saldırdım ve günlerdir yemek yememiş gibi tabağıma doldurdum. "Ne? Kokarca pisliğiyle savaşmak beni acıktırdı," dedim, beni eğlenerek izlediğini fark ettiğimde.

İçeriden bir başka yıkım çığlığı yükseldi ve ben de suçluluk duygusuyla Nana'nın burnunu ve üst dudağını cama dayadığı pencereye baktım.

"Ona doğrudan bakmamak en iyisi," dedi Gage. "Sadece işkence görüyormuş gibi görünüyor."

"Ama o yüz... o gözler."

Eli uzandı ve elimi sıktı. "Güçlü kal," dedi ciddi bir şekilde. "Pastırmadan önce ona bir daha banyo yaptırmak istemiyorum."

"Haklısın. Kıvırcık saçlarım senin o kullanışlı erkek şampuanıyla bir daha yıkanmaya dayanamaz."

O sırtıttı ve biz de Nana'nın acınası yalvarışlarını bilerek görmezden gelerek yemeğimize saldırdık.

"Peki, bu hafta sonu planların neler?" diye sordu ben yumurtaları yerken.

"Hımm." Parmağımı kaldırıp telefonumu kapüşonlu ceketimin cebinden çıkardım. "Görünüşe göre Opal'ın ilk iki el yazmasını yeniden yazması veya sihirli bir şekilde dijital belgelere dönüştürmesi için bir lise öğrencisini işe alacağım. Ve yarın öğleden sonra Felicity'nin evindeki Okuyucu Haftasonu için zorunlu bir planlama toplantısına katılacağım. Bu arada, fikir için teşekkür ederim. O, bir lütuf oldu. Korkutucu, düzenli bir lütuf."

"Her zaman yardımcı olmaktan mutluluk duyarım."

Takvimimde gezinmeye devam ettim. "Sonra Opal'ı Pazartesi günü planlanan, satın alma editörüyle yapılacak bir Zoom görüşmesine katılmaya ikna etmem gerekiyor, ki bunun yoga dersinde osuruk gibi berbat geçeceğini zaten biliyorum. Ve tabii ki yarın akşam erişilebilirlik paneli var, atıştırmalık sipariş etmeyi unuttum. Kahretsin." Bir hatırlatma yazdım, e-postama gönderdim ve sonra kendime mesaj attım. "Ya sen?"

"Ah, biliyorsunuz işte. Her zamanki gibi. Yeni bir müvekkil için mümkün olan en iyi savunmayı kurmak adına, bugüne kadar savunduğum her şeye karşı çıkıyorum."

"Hım. Anlaşılan sana meşhur sözlü dayalımdan birini atmam gerekiyor," diye takıldım.

"Belki de öyleyim," dedi kahvemi doldururken.

"Sana bir tane verirdim ama sanırım bunu kaldıramazsın. Muhtemelen çok hassassın."

Sırıttı. "Lütfen. Ne yaparsan yap, üstesinden gelebilirim. Her şeye," diye tekrarladı.

"Hepsi öyle diyor," dedim umursamaz bir tavırla.

"En iyi atışınızı yapın."

"Pekala, madem ısrar ediyorsun." Sandalyeme rahatça yerleştim ve parmaklarımı masanın üzerinde kenetledim. "Dünyayı anlamlandırmak için olan her şeyi güzel, düzenli, etiketlenmiş kutulara sığdırmaya çalışarak tüm zamanını ve enerjini harcıyorsun. Ama bazen hiçbir şeyin anlamı olmuyor. Bu yüzden, bazı şeylerin berbat, garip veya anlamsız olduğunu kabul etmek yerine, anlamlandırmaya çalışarak daha da fazla zaman ve enerji

harcıyorsun."

Akciğerlerimi tekrar şişirmek için durakladım.

"Sizin göreviniz müşterilerinize mümkün olan en iyi hukuki hizmeti sunmak. Kız kardeşinize bunu yapacağınızı söylediniz. Valerie'yi müşteri olarak kabul ettiniz. Ama işte buradasınız, bu muhteşem güzellikteki bahar sabahını, buraya nasıl geldiğinizi anlamlandırmayı dilemekle geçiriyorsunuz, oysa sadece durumu kabullenip lanet olası işinizi yapmanız gerekiyor."

"Kimdi o? Bunu nasıl yazıyorsunuz ki?" diye sordu.

Ona bir parça pastırma fırlattım, bunun üzerine Nana arka kapıya sıçrayıp acı içinde bağırmaya başladı. "Aman Tanrım," diye mırıldandım.

Kalktım ve iki boş sandalyeyi rampanın başına sürükleyip kapattım. Sonra kapıyı açtım. "Ya burada, güvertede kalıp uslu bir köpek gibi davranacaksın, ya da dışarı çıkma yasağın devam edecek. Anladın mı?"

Nana onaylarcasına hapşırdı ve aylardır güneş görmemiş gibi neşeyle güverteye çıktı. Babasından okşamalar aldıktan sonra çenesini tabağımın yanındaki masaya koydu ve acınası bir iç çekişle nefes verdi.

"Sen en kötüsüsün," dedim köpeğe.

Nana onaylayarak bir geçirme sesi çıkardı.

"Bazen haklısın," diye düşündü Gage.

"Bu sefer kesinlikle yapacağım," dedim kibirli bir şekilde, korkuluğa doğru ilerleyip gölete bakarak. "Olan bitenle savaşmayı bırakın ve sadece yapılması gerekeni yapmaya odaklanın. Ne olması gerektiği veya ne olacağı konusunda endişelendiğiniz her an, şu anda yapmanız gerekenlerden enerjinizi çalılıyorsunuz. Nike'ı örnek alarak söylemek gerekirse, sadece şu işi yapın."

O da kahvesiyle yanıma geldi. Geri kalmak istemeyen Nana, yüzünü aramızdan ayırıp neşeyle nefes nefese kaldı.

"Belki de beni hatırlatman için seni bir süre daha yanımda tutmalıyım," dedi.

"Benimle mi konuşuyorsun, yoksa köpekle mi?"

"Bu sabah bir kokarca tarafından aktif olarak püskürtülmemen kişiyle konuşuyorum."

Hazel: Neredesin? Senin evindeyim. Araban burada ama sen yoksun. Göle mi düştün?

Hazel: Tamam. Saat sabah 10 oldu ve hala burada değilsin. Koşmaya başlamadın değil mi?

Hazel: Pes edip şehre geri dönmeye ve kuzeninin üstsüz yemek servisi şirketine katılmaya mı karar verdin?

Hazel: Gerçekten endişeliyim. Dominion tarafından kaçırıldın mı?? Evet için bir kez, hayır için iki kez mesaj at.

Hazel: Umarım daha sonra bana ayrıntılı bir şekilde anlatacağın ateşli bir seks yaşıyorsundur.

ortak bir düşman

Zoey

nasıl "Pazar günü bu kadar insanı getirdin? Şantaj mı yaptın?" diye sordum Felicity'ye, oturma odasının duvarına monte edilmiş seksen beş inçlik ekranın önüne turuncu, tüylü bir puf koltuk çekerken. Tam ölçülerini biliyordum çünkü ön kapıdan giren her erkek hayranlıkla sormuştu.

Felicity'nin küçük çiftlik evinin oturma odası, yemek odası, koridoru ve mutfak, çeşitli oturma seçeneklerinde rahatça yerleşmiş Story Lakers üyeleriyle doluydu. Birçoğu, ben sorduğumda Okuyucu Haftasonuna katılma konusunda kesin bir şey söylemeyi reddeden işletme sahipleriydi.

"Herkes gayet rahat bir şekilde Dominion'ın bizi tekrar kandırmaya çalıştığını hatırlattım ve bu sefer karşılık vereceğimizi söyledim, işte sonuç."

"Ortak bir düşman kadar motive edici az şey vardır," diye gözlemledim.

"Ve o ortak düşmanı alt ettiniz, şimdi herkes aynı fikirde," dedi Felicity, konuşkan kalabalığı kucaklamak için kolunu sallayarak. Turkuaz saçlı, kısa kollu turuncu kazağının altından görünen birkaç ilginç dövmesi olan minyon, genç bir siyahi kadındı. Hem kendisi hem de evi son derece havalıydı ve bunun güzel bir dostluğun sadece başlangıcı olmasını umdum.

Cebimden kısmen yırtılmış bir zarf çıkardım ve havaya kaldırdım. "Acil durumların bir listesini yaptım. Başlamadan önce üzerinden geçmek ister misin?"

"Bu bir savaş odası strateji toplantısı. Herkesin düşüncelerini aynı anda alalım."

Bu, tam da beni cenin pozisyonunda yere yığılmak istememe neden olacak türden bir açıklamaydı. Lojistikle başa çıkamıyordum. Hele ki hevesli bir kalabalığın üzerime yağdırdığı onlarca lojistik bilgisiyle hiç baş edemezdim. Fikir üretmeyi seviyordum, uygulamayı değil. Ama Okuyucu Haftasonuna kadar uyumamak anlamına gelse bile, bunu bir şekilde halledecektim.

"Hadi şu işe koyulalım. Akşam yemeği telaşına yetişmem lazım," diye bağırdı Angelo'nun yaşlı ev sahibesi Jessie, Felicity'nin bodrum katındaki Dungeons and Dragons salonundan getirdiğimiz kanatlı koltuklardan birine oturmuştu.

"Pekala millet. Dominion'ın canına okumaya kim hazır?" dedi Felicity.

Yandaki Hazel'in evinin içinden bile duyulabilecek kadar yüksek bir alkış koptu.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Felicity kibirli bir şekilde. "Zoey'i artık hepiniz tanıyorsunuz. Okuyucu Haftasonu ve etkinliklerinden o sorumlu."

Toplananların saygısını kazanabileceğim son an olduğunu bilerek, beceriksizce el salladım.

Felicity sözlerine şöyle devam etti: "Ben onun ikinci adamıyım. Etkinliğin organizasyon sorumlusuyum."

Yemek odasındaki papasan sandalyesinden bir el kalktı. Story Lake Warblers grubundan Scooter, "Kendimi üçüncü kişi, iletişim sorumlusu olarak aday gösteriyorum," diye duyurdu. "Tüm grup iletişimini ben yöneteceğim ve Warblers'ı halka açık duyurular için hazır bulunduracağım."

Koridorda birisi "Ben de katılıyorum!" diye bağırdı.

"Vay canına. Teşekkürler, Scooter," dedim. Listeme şöyle bir göz attım, sonra *"Bugünlerde Telefon Seferberliği Sistemine Ne Deniyorsa Ona ve Ondan Sorumlu Birine İhtiyacım Var"* maddesini işaretledim.

"Harika," dedi Felicity. "Sıradaki konu."

Sonraki yarım saat içinde, Story Lake sakinlerinin her sorunu sistematik bir şekilde ele alıp çözümler üretmesiyle kaygım hayranlığa dönüştü. Bir topluluk örgütünün bu kadar acımasızca tek

odaklı olduğunu daha önce hiç görmemiştim. Binamızın kiracı derneği bir keresinde çöp kutuları yüzünden dört ay boyunca tartışmıştı.

"Okuyucu Haftasonu için sunduğunuz çok cömert yağ değişimi indiriminiz için teşekkür ederim, Gator," dedim yaşlı tamirciye. "Bunu promosyonlar listesine ekleyeceğimizden emin olabilirsiniz. Odaklanmak istediğim bir diğer konu ise hangi indirimlerin ve kampanyaların yapıldığını ve hangi özel etkinliklerin düzenlendiğini takip etmek. Ziyaretçilerin parktaki ultimate bingo ile oteldeki şenlik ateşi arasında seçim yapmak zorunda kalmasını istemiyoruz," dedim.

"Her şeyi hallettim." Kasabanın belediye başkanı Darius'un annesi ve son derece düzenli bir kadın olan Harriet Oglethorpe telefonunu kaldırdı. "Satışlar ve etkinlikler için sekmeleri olan ortak bir elektronik tablo oluşturdum. Herkes kendi tekliflerini ekleyebilir ve resmi listeleri web sitesine koymadan önce programlama detaylarını görüşebiliriz. Bağlantıyı Scooter'a mesaj olarak gönderdim."

"Vay canına. Harika. Teşekkür ederim," dedim.

Evin her köşesinden telefonlar çalmaya ve titremeye başladı. Scooter, "Ve ben de bir iletişim bilgisi sekmesi ekledim ve buradaki herkese ilettim," diye duyurdu.

Telefonuma göz kırptım. "Vay canına. Harika. Gerçekten çok verimli çalışıyorsunuz."

Ekranda başka bir mesaj belirdi.

Scooter ayrıca, "Artık gerçek zamanlı soru ve cevaplar için bir mesaj grubumuz var," diye ekledi.

Sanki düzenli bir insanın hayatına şöyle bir göz atmış gibi hissederek, listemdeki iki maddeyi daha sevinçle işaretledim. Bazı insanların "bir takımın parçası olmak" olayını sevmesine şaşmamalı. Doğru takım, doğru motivasyonla işler hallediliyordu.

Felicity peri prenses lazer değneğini televizyona doğrulttu. "Harika şeyler, millet. Şimdi sizi bu proje yönetim web sitesinde gezdireyim. Her biriniz için kullanıcı hesapları oluşturdum. Giriş bilgilerinizi dün gece gönderdiğim 'Bu Önemli Şeyi Kaybetmeyin' başlıklı e-postada bulacaksınız."

Çok etkilendim. Felicity'nin kaygı sorunlarıyla mücadele ettiğini biliyordum, ama işte o bunun üstesinden gelip güçlü yönlerini kullanıyordu. Bana umut verdi.

"Bu programda size görevler vereceğim. Notlar alabilir, sorular sorabilir ve tamamladığınız görevleri işaretleyebilirsiniz. Ayrıca başkalarına da görevler atayabilirsiniz. Örneğin, Garland, Neighborly uygulaması için kısa profiller yazıp komşu mahallelerde paylaşarak daha fazla ziyaretçi çekmek amacıyla her işletmeden mülklerinin dış cephesinin fotoğrafını çekmesini istedi bile."

" *Komşu kelimesi çok fazla kullanıldı. Artık anlamını yitirdi,*" diye yakındı cenaze evi müdürü Lacresha, Felicity'nin hazırladığı mini ramen kaselerinden birini iştahla yiyordu. Ben zaten iki tane yemiştım.

"Özür dilerim," dedi Felicity sırtarak. "Dominion'ın canına okuma kampanyamızı daha da ileriye taşımak için"—zorunlu alkış tufanı için durakladı—"dizel yakıtlı boktan waffle'ların sahip olmadığı şeylere odaklanacağız. Zoey, daha büyük kitleleri hedefleyen bir sosyal medya pazarlama planı hazırlamak için lise pazarlama kulübünü görevlendirdi."

Orada bulunan iki genç temsilci, "Pazarlama Kulübü!" diye bağırdı.

"Haydi vampirler!" diye seslendi biri Felicity'nin mutfağından.

Herkes kollarını yüzlerinin alt kısmına kapatarak tısladı.

Felicity beni dürttü. "Artık bir vampirsın. Ona göre davranmalısın."

"Ah. Şey. Evet, elbette." Tıslamam daha çok soru soran bir kediye benziyordu, ama bu ilk denememdi.

Story Lake Haven temsilcimiz Terrance protez elini kaldırdı.

"Evet, Terrance?" dedi Felicity.

Ayağı kalktı ve kovboy şapkasını çıkardı. "Story Lake Haven da bu işe dahil olmak istiyor. İlk gezilerimizden biri şehir merkezindeki Dominion'a oldu ve berbat bir deneyim yaşadık —affedersiniz—. Kırk yaşın üzerindeyseniz, size tabut almaya giden biriymişsiniz gibi davranıyorlar. Katılımı artırmak için bir fikrimiz vardı."

"Bu nedir?" diye sordum.

"Haven'ın ilk Aile Günü etkinliğini Okuma Haftasonu sırasında düzenlemeye karar verdik," diye duyurdu. "Davetiyeler, sakinler tarafından geniş ailelerine çoktan gönderildi. Suçluluk duygusu uyandıran şablon çok yüksek bir katılım oranı aldı, bu yüzden bunu bulan pazarlama kulübüne teşekkürler." Gençlere doğru parmağıyla silah işareti yaptı, gençler de yumruk tokuşturdu. "Kampüste ve şehir

merkezinde aile dostu etkinlikler düzenleyerek bir etkileşim sağlamak istiyoruz."

"Seni öpebilirim, Terrance," dedim.

Darius, Terrance'ın elini coşkuyla sıkarken bana, "Sıraya girin," dedi.

Terrance utanç içinde kovboy şapkasını çekiştirdi. "Terr Bear'dan herkese yetecek kadar var zaten."

"Bu muhteşem katkınız için teşekkürler, Terr Bear. Önerilerinizi elektronik tabloda arayacağız," diye devam etti Felicity. "Şimdi, boş zamanlarımda, hafta sonu özel menülerini daha da geliştirecek ve çakışmayacak şekilde ayarlamak için Fish Hook ve Angelo's ile iletişime geçtim. Hava güzel olursa, Angelo's öğle yemeği için önceden online sipariş verilebilen paket piknik sepetleri sunacak. Fish Hook ise terasında özel bir öğleden sonra happy hour düzenleyecek. Her ikisi de Cuma ve Cumartesi geceleri özel akşam yemekleri sunacak. Şimdi, Hana, otelin planlarını bize anlatır mısın?"

Hana ayağa kalktı. Şık bir kot pantolon, benim sorduğumda "lezbiyen botları" dediği ayakkabılar ve *Kiss the Chef* yazılı bir kolsuz tişört giymişti.

"Teşekkürler, Felicity. Cuma akşamı için şenlik ateşi ve marshmallow kızartma etkinliği, tüm hafta sonu için kitap temalı kokteyller ve Pazar sabahı için de özel bir brunch menüsü planladık."

Hana menülerini anlatmayı bitirdiğinde, ben üçüncü mini ramen sipariş etmeyi düşünüyordum ve minderim iyice sönmüştü.

Ardından Chevy, Hazel'in imza töreniyle ilgili planlarını anlattı. "Cumartesi sabahı, her bilet sahibine bir numara vereceğiz ve belirlenen zaman dilimi için gruplar halinde mağazaya çağrılacaklar. Bu da hepsinin şehir merkezinde dolaşma şansı bulacağı anlamına geliyor," dedi ve Felicity'nin lazer işaretleyici çubuğunu kullanarak Story Gölü'nün kıyı şeridinin ve şehir meydanının birkaç bloğunu gösterdi.

Jennifer, "Sırada bekleyen okuyucular için kitapçının dışında geçici bir kahve standı kuracağız," diye önerdi.

Sunita ayrıca, "Leafy Greens ve benim dükkanım da etkinlik boyunca kaldırım satışları yapacak" diye ekledi.

Chevy sözlerine şöyle devam etti: "Bir şey daha var. Bu sabah

kahvaltıda lise resim öğretmeniyile konuştum -çünkü evliyiz- ve o da hafta sonu işletmelerin tabela ve vitrin düzenlemelerine yardım eden bir grup öğrenciye ek puan vereceğini söyledi."

Toplantıda onaylayıcı bir mırıltı yayıldı.

Harriet, "Ana tabloya bir sanat eseri kayıt formu ekledim," diye duyurdu.

"Bu. Muhteşem," diye fısıldadım Felicity'ye.

"Story Lake'e hoş geldiniz, burada sizi yok etmek için yorulmadan birlikte çalışacağız," dedi neşeyle.

"Tüm detayların benim omuzlarıma kalmasından ve bu yüzden hemen unutulup Okuyucu Haftasonunun mahvolmasından korkuyordum," diye itiraf ettim. "Organizasyon konusunda pek iyi değilim."

"Kızım, bizim gibi olmana gerek yok. Büyük fikirlerine ve kaos baş gösterdiğinde sorunları çözme yeteneğine ihtiyacımız var. Yaz Festivali'nde sıcak çarpması yaşandığında ve tekne battığında harika iş çıkardın."

Öyle yapmıştım, değil mi? Kendi kendime içimden bir alkış tuttum.

"Ayrıca, Dominion'ın aptal Boozetag'ini nasıl mahvedeceğinizi bulmanız gerekiyor," diye devam etti.

"Birkaç fikrim var," diye itiraf ettim.

"İnkâr edilebilir bir durum olması için herkes gittikten sonra bana söyleyin."

Sırıttım. "Anladım." Artık beni korkutan tüm detayları halledecek bir ekibim olmakla kalmıyor, bir de suç ortağım vardı. Belki de küçük kasaba hayatının gerçekten de bir güzelliği vardı.

"Pekala millet. Bence burada harika bir iş çıkardık," diye duyurdu Felicity. "Hepinizin görevleri var. Öyleyse dışarı çıkalım, tüm görevlerimizi tamamlayalım ve olabildiğince verimli olalım!"

Garland, mutfakta kurduğu oyuncu koltuğundan elini havaya kaldırdı. "Elbette hazırlıklarımız hakkında hiçbir şey bildirmeyeceğim çünkü bu Dominion'a haksız bir avantaj sağlayabilir."

"Bunu takdir ediyoruz," dedim kuru bir tonda.

"Ancak, gönüllü olarak topluluk gazetecisi ve casus rolünü üstlenmek isterim. Düşman kampında biraz zaman geçirebilir ve planlarını rapor ederek bize haksız bir avantaj sağlayabilirim."

"İşe alındınız," dedim. "Ve işe alındınız derken, size ödeme yapacak paramız yok, bu yüzden gönüllülüğünüzü onaylıyorum demek istiyorum."

Felicity, "Topladığınız bilgilerle ilgili günlük bir rapora ihtiyacım olacak," dedi. "Etkinlik takvimine, parti malzemeleri kiralama bilgilerine, restoran indirimlerine ve benzeri şeylere ulaşmaya çalışın."

"Ayrıca Boozetag platformunun yapımına dair bazı fotoğraflar görmek isterim," diye ekledim.

Garland selam verdi. "Bana güvenebilirsiniz."

Felicity bana baktı. "Pekala patron. Onlara birkaç nasihatle bulunarak yolcu edelim mi?"

Topluluk önünde konuşmak. Hiç sevmediğim bir diğer şey daha. Minderden yuvarlanarak kalktım ve ellerimin ve dizlerimin üzerinde durmaktan beceriksizce ayağa kalktım. "Şey, katılımınız için hepinize teşekkür ederim. Listemde bir şey daha var. Pazar günü oyunu denetleyecek bir nihai bingo komiseri atamamız gerekiyor ve bence Emilie Rump bunu yapmalı."

Patateslerin uçuşmasına hazırlıklıydım ama sadece kaşlarını çatan ve homurdanan insanlarla karşılaştım.

"Biliyorum ki Dominion ile olan son savaşımızda rol oynadı. Bir hata yaptı ama sonunda Nina'ya karşı durdu. Ve oyunun kurallarını herkesten daha iyi biliyor. Bu bir tür kefaret denemesi olabilir," diye önerdim.

Kaşlarını çatanlar ve homurdanmalar daha da arttı.

"Bak, bu sadece bir hafta sonu için. İkinci bir şans. Eğer bizi tekrar kandırırsa, o zaman tüm evini seninle birlikte patates püresi yığınınına dönüştüreceğim."

"Pekala. Ama eğer bizi herhangi bir şekilde sabote ederse, sen de patates yersin," dedi Chevy. Birkaç kişi başıyla onayladı.

"Harika," dedim yapmacık bir gülümsemeyle. "Ayrıca, erişilebilirlik panelimiz bu akşam saat yedide Pushing Up Daisies'te başlıyor. Hala birkaç yerimiz kaldı. Kayıt linkini mesaj grubuna koyacağım. Şimdi gidip Dominion'ın canına okuyalım!"

Alkışlar o kadar yüksekti ki Felicity'nin pencereleri titredi.

Sağlam kolumla Felicity'nin yemek masasının etrafındaki beyaz kürklü sandalyelerini yeniden düzenlerken Frank Bishop omzuma dokundu.

"Merhaba Frank. Burada olduğun için teşekkürler. Çiftlikte Okuyucu Haftasonu boyunca bir açık ev etkinliği düzenleme fikri, eğer kokuşmuş hayvanlardan uzak tutabilirsen harika bir fikir bence."

Gülümseyerek, "Gage bize Nana'nın yeni arkadaşından bahsetti," dedi.

"Bir kokarcadan nasıl kurtulursunuz ki?" diye sordum. "Biliyor musun? Boş ver. Beynim dolu ve okuyucu haftasonu için halletmem gereken şeylerden herhangi birini kokarcadan kurtulma bilgisiyle yeniden yazmak istemiyorum."

"Akıllıca bir seçim. Sadece teşekkür etmek istedim."

Gözlerimi kırptırdım. "Ne için?" Aklıma Bishop'la ilgili gelen tek şey Gage ile yaşadığım seksdi ve Frank'in minnettar olduğu şeyin bu olmamasını *gerçekten* umuyordum.

"Bana gönderdiğiniz sosyal medya eğitimleri için çok çalıştım ve torunumu atölyesinde çoğu sorunun cevabını zaten bildiğim için etkiledim. Hatta benim gibi yaşlılara da yardımcı oldum," dedi gururla. "Bir sonraki eğitimde bana yardımcı olup olamayacağımı sordu."

Koluna sevgiyle vurdum. "Frank, bu harika."

"Burada çok iyi iş çıkarıyorsun Zoey. Bunu sakın unutma."

"Yapmamaya çalışacağım," diye söz verdim. Ayrıca her şeyi berbat etmemeye de çalışacaktım.

Frank diğer katılımcılarla birlikte dışarı çıktı ve Felicity yemek salonunda bana katıldı. "Toplantıyı burada yapmamıza izin verdiğiniz için teşekkür etmek istedim. İşleri kolaylaştırmadığımı farkındayım, ama dahil olabildiğimde bu benim için çok şey ifade ediyor," dedi.

"Bu herkes için harika oldu," diye onu temin ettim. Lego çiçek aranjmanlarını masanın ortasına geri koymasını izledim. "Sorabilir miyim, neden...?"

"Evden çıkmayı o kadar çok seviyorsun ki, bu garip bir hal alıyor mu?" diye sordu.

"Evet, doğru. Ama bana kendi işime bakmamı söylemekte

özgürsün. Bu şehir beni etkiledi ve meraklı biri haline getirdi."

"Her şey üniversitede başladı. Geriye baktığımda, muhtemelen finaller yüzünden stres yaşıyordum ve çok fazla enerji içeceği tüketiyordum. İyi uyuyamıyordum. Kaygım çok yüksekti. Oyun Dengeleme dersinin ortasında tam bir panik atak geçirdim. Çok korkmuştum, sonra da çok utanmıştım. Panik ataklar birkaç ay boyunca devam etti ve ben de dünyamı giderek küçülttüm. Ev benim güvenli alanım oldu."

"Burası harika ve güvenli bir alan," dedim, kolumu Felicity'nin rahat oturma alanını kapsayacak şekilde sallayarak.

Yemek sandalyelerinden birine oturdu. "Evet, ama aynı zamanda berbat bir şey. Kendime çok kızıyorum. Yani, herkes yapabiliyor. Ben neden yapamıyorum?"

"Anlayabiliyorum. Ben de uzun süre herkes gibi olabilmeyi diledim."

Felicity, "Senin güvenli alanın neresi?" diye sordu.

"Şey, bilmiyorum." Ameliyattan yeni çıkmış, terk edilmiş üniversite çağındaki halimi düşündüm. Ailemin bana sürekli olarak sevilmesi zor biri olduğumu hatırlatmalarını düşündüm. "Sanırım kimsenin benden çok şey beklememesini veya benden o kadar rahatsız olup beni terk etmemesini sağlamaya çalışıyorum."

"İlk kısımda pek iyi iş çıkarmıyorsun. En yakın arkadaşın ve müşterinin geri dönüşüyle örtüşen, toplum çapında büyük bir etkinliğin sorumlusu değil misin?" diye takıldı.

"Evet. Şu Lego saksıların üzerine kusabilir miyim?" diye şaka yaptım.

"Kesinlikle hayır. Belki de sadece kendi güvenli alanınızı genişletiyorsunuzdur?"

Gage'in waffle'larımı dilimlediğini düşündüm. Gage'in bana içini döktüğünü. Gage'in kollarını bana sardığını.

"Belki," diye geçiştirdim. "Korkunç ama belki..."

"Değer miydi?" diye tahmin yürüttü.

"Belki."

"Eh, bir sorunlu kızdan diğerine, seni destekliyorum."

"Teşekkürler, Felicity. Şunu da söyleyeyim, ben de seni destekliyorum."

Kutulu şarap

Zoey

Ben: Ortalama üstü sayıda serbest dolaşan hayvanınız ve teslimat seçeneklerinizin azlığı dışında, Story Lake fena değil.

Gage: Sana zamanla bizi seveceğini söylemiştim. Erişilebilirlik paneli sonrasında bu akşamki yoğunlaştırılmış bingo kursuna hâlâ katılacak mısın?

Ben: Kurallar kitabını okuyamaz mıyım? Kurallar kitabı var mı? YouTube videosu var mı? Takım kaptanlığından kibarca istifade etmenin bir yolu var mı?

Gage: Sana akşam yemeği ısmarlayacağım.

Ben: Akşam yemeği "randevu" gibi mi? Çünkü bunun "tek eşli, rastgele cinsel ilişki" tartışmamızın bir parçası olduğunu sanmıyorum.

Gage: Akşam yemeği derken, "Akşam yemeği saatlerinde acıkacağım ve yemeğe ihtiyacım olacak" anlamında. "Hadi evlenelim ve birlikte bir gelecek planlayalım" tarzında bir akşam yemeği değil.

Ben: Of. Tamam. Madem bana bu kadar takıntılısın. Bu arada, Opal'ı bulamıyorum. Bir toplantımız olacaktı. Onu bulabilmem için bu küçük kasaba dedikodu ağı nasıl işliyor?

Gage: Bunu hallederim.

Gage: Opal Mallory'yi gören oldu mu?

Cam: Grup adı neden farklı? Butholes'a ne oldu?

Levi: Bu yeni bir grup, aptal.

Gage: Piskopos Popoları devam ediyor. Bu, Zoey, Hazel, Annem ve Babamı da içeren daha az spesifik bir popo grubu.

Cam: Bunu sevmiyorum.

Gage: Ne büyük bir tesadüf, çünkü biz de senin hakkında aynı şeyleri düşünüyoruz.

Zoey: Lafı böldüğüm için özür dilerim ama Gage, Opal'ı aramama yardım ediyor. Hazel'ın yazarlık dersindeki huysuz kadın o ve istese de istemese de ikinci müşterim olacak. Hemşireler gözetim altındayken yürüteçle dolaşıyor. Büyük ihtimalle kuşlara veya onu sinirlendiren insanlara bağırırken bulunabilir.

Hazel: Merhaba canım arkadaşım! Aile sohbetine hoş geldin!

Zoey: Yazman gerekmez miydi?

Hazel: Eğer bana üzerinde çalışabileceğim bir şey verseydin, olurdu. Gage ile cinsel hayatınızı nasıl tanımlardınız? A. Baş döndürücü derecede orgazmik mi? B. Orta derecede keyifli mi? C. Komik derecede hayal kırıklığı mı?

Levi: Mesaj grubundan nasıl ayrılırım?

Gage: A. Tabii ki. Ayrıca, annem ve babamın da bu grupta olduğunu hatırlatmak isterim.

Cam: Bana C gibi geliyor.

Pep: Aileme aldırma Zoey. Onlar ahırda büyüdüler. Bu sabah Opal'ı kahve dükkanında kahve içerken ve kedileri severken gördüm.

Frank: Perked Up'a gittin ve bana tereyağlı karamelli latte getirmedin mi?

Pep: Kahretsin. Babanı bu sohbe kim ekledi?

Gage: "Anne ve baba bu grupta" cümlesinin hangi kısmını anlamadınız?

Frank: Hangi sohbetlere dahil değilim ki?

Levi: Tüm grup sohbetlerinden çıkarılmayı resmen talep ediyorum.

Pep: Güzel deneme evlat. O paintball numaran, seni sonsuza dek tüm aile grup sohbetlerine zorunlu üye ve katılımcı

yapacak.

Levi: AHIRI BEN BOYA TOPUYLA BOYAMADIM.

Hazel: Bu, çözmekle ilgilendiğim bir aile gizemi.

Cam: Ortada gizemli bir şey yok. Livvy yaptı.

Levi: BEN YAPMADIM!!!

Frank: LATTE İSTİYORUM!!!

Zoey: Hazel, umarım şu anda ilham alıyorsundur.

Hazel: Bu konuşmanın tamamını metnime kopyalayıp yapıştırdım. İsimleri daha sonra değiştireceğim.

Laura: Sohbeti bölmek istemem ama Opal az önce bakkala girdi ve alışveriş sepetini atıştırmalıklarla dolduruyor.

Bakkalın ön kapısından içeri daldım ve Opal'ı rafın ucundaki ağız gargaraları arasında gezerken görünce rahatlamadan -ve kalp atışlarımın durmasından- neredeyse yere yığıldım. Laura'nın devasa köpeği Melvin ise bakkalın çantalarında yardım etmeye hazır bir şekilde bekliyordu.

Opal'e bağırmayı bitirir bitirmez, köpeğin fotoğrafını çekip Isla'ya göndermem gerekiyordu ki o da Story Lake'in resmi sosyal medya hesaplarında paylaşabilsin.

"Hey!" diye hırıltılı bir sesle suçlayıcı bir şekilde bağırdım.

Melvin neşeli bir şekilde havladı.

Opal irkildi ve antifriz rengindeki ağız gargarası şişesini yere fırlattı. "Tanrım, evlat. En son ne zaman kardiyo yaptın? Egzersiz beynin için iyidir."

Laura tezgahın arkasından, "Kırarsan, bedelini ödemiş olursun," diye seslendi.

"Bir saat önce senin evinde buluşacaktık."

"Alerji tüpün veya benzeri bir şeyin var mı? Çünkü onu kullanmak isteyebilirsin."

"Hayır, astımım olmadığı için astım ilacım yok. Sadece kalp-damar kapasitem yetersiz! Şimdi bu toplantıyı yapıyoruz, hem de tam şu anda."

Opal yardım için Laura'ya baktı. "Sanırım yaşlı bir kadına yardım

etmezsin?"

"Üzgünüm Opal. Bana jöle seçimimin 'berbat' olduğunu söyledin. Ben Zoey'nin tarafındayım."

"Sana öyle demedim. Bir hanımefendi gibi kendi kendime mırıldandım," diye ısrar etti Opal.

"O zaman kulaklarınızı kontrol ettirmeniz gerekiyor," diye önerdi Laura.

"Yine benden kaçmaya başladın," diye ısrar ettim Opal'ın arabasının önüne geçerek.

Gözlerini devirdi. "Evet, hadi senden kaçınma konusuna geri dönelim."

"Opal."

"Ah, senin hikâyelerimin yayınlanmaya değer olmadığı hakkındaki gevezeliğini dinlemek istemiyordum." Arabayı dizlerime doğru itti ama ben yerimden kıpırdamadım.

"Kahvaltıda sek viski mi içtin?" diye tatlı bir sesle sordum.

"Bugün değil."

"O zaman sadece inatçısın ve kendini beğenmişliğin yüzünden bir çıkmazdasın," diye düşündüm.

"Emekli bir psikoloğum. Ben böyle bir krize girmem."

"Doğru, çünkü kitaplarınızın berbat olduğunu açıklamak için sizinle bir toplantı ayarlamam, size yarın öğleden sonra bir yayın editörüyle görüşmemiz *gerektiğini söylemekten çok daha mantıklı*. "Dizinize bir teklif yapın , dayanılmaz, baş belası dahi!" diye çıktım.

"Şaşırtıcı doğrusu. Bunu bana önceden söyleyebilirdin."

Ellerimi saçlarımın arasına soktum. "Tam da *senin katılmadığın toplantıda* sana söyleyeceğim şey buydu! Aman Tanrım. Çocuk sahibi olmak böyle bir şey mi? Çünkü aklımı kaybediyormuş gibi hissediyorum."

"Evet, aynen öyle," dedi Laura.

"Hıh. Sanırım yarın iki ile üç arasında müsaitim," diye homurdandı Opal.

"Teşekkür ederim," dedim dişlerimi sıkarak, sonra derin bir nefes aldım. "Bunu daha nazik bir şekilde söylemenin bir yolunu bulabilirdim belki. Ama bugün tüm incelikli insan ilişkileri becerilerimi tükettim zaten ve bu gece de bir etkinliğe daha katılmam gerekiyor,

ondan sonra da kapüşonlu bir sweatshirt'ün içinde yere saklanabilirim. Ayrıca çok açım ve sinirliyim! Bu geceki atölye için de atıştırma malzemelerine ihtiyacım var."

"Doğru yere geldiniz," dedi Laura. "Ben, Melvin ve Opal size yardımcı olmaktan mutluluk duyarız."

"Ben değil. Altmış yaşında insanlara yardım etmeyi bıraktım. Ben gidiyorum buradan." Opal tezgâhın üzerine yirmi dolarlık bir banknot fırlattı ve cips paketiyle Fransız soğan sosu kutusunu alıp çıktı.

"Yarın saat ikide görüşürüz," diye seslendim arkasından.

Kapı arkasından kapandı ve ben tuvalet kağıdı reyonuna yığıldım. Melvin yavaşça yanıma geldi ve kocaman, kabarık kafasıyla kalçama çarptı.

"Telefonuma uzanacak halim yok, çok yorgunum. Melvin'in bir fotoğrafını çekip kızına gönderebilir misin, o da Story Lake'in Instagram hesabında paylaşsın?"

Laura razı oldu ve fotoğrafı çekti. "Şehrin her yerinde müşterilerin peşinden koşacaksan, kardiyo egzersizlerine gerçekten önem vermen gerekiyor."

"Keşke arabayı sürmeye devam etseydim ama arabanın tavan kilidi yine sıkıştı. Sağ taraf kapalı kalmıyor, bu yüzden sürerken açılıp kapanıyor. Ayrıca kapıda da beni çıldırtan bir tıkırtı var," diye açıkladım.

Laura tezgahın arkasından tekerlekli sandalyesiyle çıktı. "Eğer ona söylerseniz, eminim bunu düzeltebilecek bir kardeşim vardır."

"Kim? Gage mi? Onu sadece seks için kullanıyorum. Anlaşmamızın araba bakımını kapsadığını sanmıyorum."

"Eğer adam yatak odasının dışında size bir iki iyilik yapmaya yanaşmıyorsa, cinsel ilişkiyi doğru yapıyorsunuz demektir."

"Cinsel ilişki gayet iyi gidiyor," diye söz verdim. Üstelik, bu istek benim rahatlık alanımın çok dışındaydı. Çok fazlaydı. Orgazmlar, evet. Bunlar karşılıklı olarak faydalıydı. Ama araba bakımı mı? Hayır. Tek eşli, rahat bir cinsel ilişki yaşadığım partnerimi ilişki benzeri taleplerle rahatsız etmeye niyetim yoktu.

"Nasıl isterseniz öyle yapın." İki eline de birer kutu şarap alıp bana uzattı. "Bu gece bunlara ihtiyacınız olacak. Story Lake'te atıştırma malzemesi ve alkol olmadan toplanma olmaz."

"Vay canına, kızım. Bu pazıları nereden aldın?" diye sordum, spor dergilerine yakışır kaslarına hayranlıkla bakarak.

"Artık sadece aptal kardeşlerimle değil, bir antrenörle çalışmaya başladım," dedi.

"Ah, spor salonu. Böyle bir yerin olduğunu duymuştum. Peki bu akşam herkesin bir şeyler öğrenmesi ve yine de eğlenmesi için ne kadar şarap içmek gerekecek?"

Laura, "İşin garantiye alınması için üçüncü bir kutu daha alsak iyi olur," diye önerdi.

Erkek organları titriyor

Gage

girdim Pushing Up Daisies'e ve Bahçe Toplantı Salonu'nun arka tarafında bir yere oturdum; mekanın neredeyse dolu olduğunu görünce hoş bir sürpriz yaşadım. Ön sırada Zoey'nin dikkat çekici kıvrıcık saçlarını zar zor seçebiliyordum. Kalabalık, Lacresha'nın tabut sergisinin önünde gerçekleşen sunuma adeta büyülenmiş gibiydi.

Quaid, çiçekli şortu ve sweatshirt'üyle, sanki sörf tahtasından yeni inmiş gibi, lüks bir kalay tabutun önünde duruyordu. Gözlüklü küçük çocuk ona yaslanmış, tabletine bakıyordu. Yanlarında, kolunda çiçek desenli dövme olan genç bir kadın, sert ve ciddi bir ses tonuyla tartışmayı yönetiyordu.

Odanın her yerinde, arkadaşlarım, komşularım ve ailem (elbette anne babam da oradaydı) not alırken kalemler kağıtlara sürtünüyor, parmaklar klavyelere vuruyordu.

"Bu kamu eğitiminin eksikliği, kendi kişisel deneyimim ve burada Benjamin gibi otizmlili diğer bireylerle tanışmam beni topluluk otizm eğitimcisi olmaya motive etti," diye açıkladı kadın. "Daha önce de söylediğim gibi, yüksek işlevli otizm tanısı aldım; bu da ortalamanın üzerinde bir zekaya sahip olduğum ancak sosyal ipuçları ve etkileşimler gibi konularda hala zorluk çektiğim anlamına geliyor. Size meteoroloji hakkında ilginç bilgiler verirken göz teması kuramayabilirim. Örneğin, volkanik patlamaların ardından sıklıkla şimşek çıktığını biliyor muydunuz?"

Kalabalık takdirle kıkırdadı.

"Quaid'in kardeşi Benjamin gibi bireylerde otizm farklı şekillerde kendini gösterebilir. Benjamin kendini konuşma tableti ve işaret dili aracılığıyla ifade ediyor."

Kadın duraksadı ve Quaid, Benjamin'i dürttü; Benjamin de tabletine bir şeyler yazdı.

"Merhaba," dedi tablet.

Kalabalık da ona el sallayarak karşılık verdi.

"İkimiz de tekrarlayan davranışlar sergiliyoruz ve rutinlere olan tercihimizi paylaşıyoruz. Ancak Benjamin'in aşırı uyarılmaya toleransı benimkinden veya sizinkinden daha düşük. Yüksek sesler, parlak ışıklar, kıyafetlerindeki etiketler beynin aşırı uyarılmasına yol açabilir. Nörotipik bir beyin bu tür uyarıları algılayabilir ve görmezden gelmeyi veya en azından azaltmayı seçebilir. Otizmlı bir beyin bunu yapamaz. Bu nedenle tetikleyicileri nasıl en aza indireceğinizi veya güvenli, sessiz alanlara nasıl erişim sağlayacağınızı bilmek faydalıdır. Otizmlı çocukların ebeveynleri arasında yapılan bir ankette, kamusal alanlarda onları en iyi şekilde destekleyebileceğimiz üç yolun bunlar olduğu belirtildi."

Duvardaki ekrana doğru işaret etti. "Bireylerin dış uyarılardan uzaklaşabileceği, duysal unsurları dikkate alan kapsayıcı alanlar oluşturmak. Ağırlıklı battaniyeler, stres giderici oyuncaklar veya gürültü önleyici kulaklıklar gibi eşyaların bulunduğu bir duysal araç seti bulundurmak. Ve son olarak, otistik davranışları fark ettiğinizde ailelere olumlu pekiştirme sağlamak, herkesin kendini güvende ve hoş karşılanmış hissetmesinde büyük rol oynar."

"Görünüşe göre zamanımız doldu. Vaktiniz, ilginiz ve benim ve Benjamin hakkında bilgi edinme ve bizim gibi insanlara en iyi şekilde nasıl destek olabileceğimizi öğrenme isteğiniz için teşekkür ederim."

"Çok teşekkür ederim, Maria," dedi Zoey ön sıradan kalkarak.

Kalabalığa doğru döndü ve istemsizce gülümsedim. Aman Tanrım, ne kadar güzeldi.

"Maria'nın bize yüksek seslerin tetikleyici olabileceğini öğrettiğine göre, bu akşam Bay ve Bayan Blumenthal'dan öğrendiğimiz gibi, ona, Benjamin'e ve Quaid'e işaret diliyle teşekkür edelim mi?"

Seyircilerin her birinin *teşekkür işareti yapmasını hayranlıkla izledim.*

Maria hafifçe eğildi ve Benjamin tableti aracılığıyla "Rica ederim" dedi.

"Buraya gelip bizimle akşamı geçirdiğiniz için çok teşekkür ederim. Umarım bu akşam burada öğrendiklerimizi hepimiz hayata geçirebiliriz. Lütfen artan atıştırmalıkları, gazlı içecekleri ve şarabı yanınızda götürün," dedi Zoey.

Herkesin onun için alkış anlamına gelen Amerikan İşaret Dili (ASL) işaretini yapmasını izlerken, göğsümü bir yudum burbon gibi ısıtan bir gurur hissettim. O da kalabalığa aynı şekilde gülümsüyordu.

"Dur artık. Bir kızı utandırıcaksın," diye takıldı.

Kalabalığın arasından sıyrılıp onu Darius ve Kitty Suarez ile konuşurken buldum.

Onu kendime çekip öpmek istedim ama kasabanın bu kadar büyük bir kesiminin şahit olacağı herhangi bir fiziksel temasın hata olacağını fark ettim. Dedikodular bizi gece yarısına kadar sevgili, sabah sekize kadar da düşün planlayan biri olarak gösterecekti. Bunun yerine ellerimi ceplerime soktum ve yüzümdeki şehveti gizlemeye çalıştım.

"Harika bir katılım oldu," dedim.

Zoey'nin yüzü aydınlandı ve gülümsemesi göğsüme çarpan bir tır gibi oldu. *Kahretsin*. Bu kadınla başım büyük dertteydi.

"Tanrıya şükür buradasın. Haklıydın. Açlıktan ölüyorum. Beni doyur," diye yalvardı yanıma sokularak.

Başka çarem yoktu, kolumu beline dolamak zorunda kaldım, en azından Kitty'nin kaşları ilgiyle yukarı kalkarken kendime böyle söyledim. Darius ise önünde olup biten dedikodulardan tamamen habersizdi.

"Bunu organize ettiğin için tekrar teşekkürler Zoey," dedi. "Bu inanılmazdı. Daha önce hiç böyle bir katılım görmemiştim. Şimdi, izninizle, eve gidip kimya ödevimi bitirmem gerekiyor."

"Duyduğuma göre ikiniz..." Kitty parmağını aramızda ileri geri salladı.

"Rastgele cinsel ilişki mi?" diye neşeyle yanıtladı Zoey. "Evet. Hem de çokça."

"Aferin size çocuklar. Hepimizin daha çok seks yapması durumunda dünya daha iyi bir yer olurdu. Neyse, benim örmem

gereken biraz örgü var ve o suç belgeseli kendi kendine izlenmeyecek. İyi geceler," dedi göz kırparak.

"Sabahleyin tüm şehirde bu haber yayılacak," dedim.

"Biz iki rızası olan yetişkiniz. Sevgiliymişiz gibi davranmamıza ya da kitap kulübü işletiyormuşuz gibi yapmamıza gerek yok. Ayrıca, bu sahte ilişkiyi sürdürecektir enerjim yok. Çok yorgunum."

"Zorluklara dayanabilirim," diye söz verdim ona.

Cenaze müdürü Lacresha, Angelo's'tan Dahlia ve Junior Wallpeter sözümüzü kestiler. Hepsi de üzerinde *KDA* yazan aynı tişörtleri giymişti. "Zoey! Senin için bir şeyimiz var," dedi Dahlia, eline kalın bir zarf tutuşturarak.

"Bu ne?" diye sordu, zarfı açarken. Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Neden bana içi para dolu bir zarf uzatıyorsunuz? Ve bu tişörtlerden nereden bulabilirim?"

Junior, tişörtünü gururla işaret ederek, "Bu, 'Dominion'ın Canını Sıkma Komitesi' için," diye duyurdu.

Zoey bana baktı. "Sormaya çekiniyorum."

"Dominion'ın canına okuma komitesi ne demek?" diye sordum.

Lacresha, "Öyleyiz," diye duyurdu. "Amacımız Dominion'ı her konuda alt etmek."

"Lise pazarlama kulübü tişörtleri yaptı ve bu akşam yirmi dört tanesini sattık," diye açıkladı Dahlia.

Junior sözlerine şöyle devam etti: "Böylece, parasız kaldığınız ve pahalı iç çamaşırlarınızı internetten sattığınız halde, sürekli kendi cebinizden ödeme yapmak zorunda kalmazsınız."

Zoey, "Açıkça söyleyeyim, iç çamaşırlarımı satmıyorum. Sadece günlük kıyafetlerimi satıyorum," dedi.

"Belki de iç çamaşırı satmayı düşünmelisin. Kuzenim Frances, iç çamaşırlarını satarak ayda beş haneli bir gelir elde ediyor," diye önerdi.

"Onları nereye satıyorsunuz?" diye sordu Zoey.

Onu yanıma çektim ve Junior'a dik dik baktım.

"Şey, unuttum?" dedi bana tedirgin bir bakış atarak.

Zoey zarfı sallayarak, "Ani bağış toplama girişiminiz ve kişisel işlerime bu kadar çok karışmanız için teşekkür ederim," dedi.

"Rica ederim," diye hep birlikte söylediler.

"Akşam yemeği mi?" dedim, Kick Dominion's Ass komitesi dağıldığında.

Zoey'nin yüzü düştü. "Biliyorum, zaten evet dedim ve çok açım. Ama bütün günü insanlarla uğraşarak geçirdim. Meraklı komşularla dolu bir restoranla başa çıkabileceğimi sanmıyorum."

"Böyle düşünebileceğinizi tahmin etmiştim ve ona göre plan yaptım."

"Gerçekten mi? Artık insan kalabalığı olmayacak mı?" Yüzünde umut vardı.

"Hiçbiri," diye söz verdim. "Hadi gel."

Dışarıya doğru ilerlerken, "Tam da sana yakışır bir davranış," dedi.

"Beni kırmak mı yoksa iltifat etmek mi istiyorsunuz?"

"Muhtemelen ikisi de. Bir sorun potansiyeli tespit ettiniz ve bu potansiyele göre plan yaptınız. Tanrım, keşke bir günlüğüne beyninizin içinde olabilseydim. Orası çok düzenli ve organize görünüyor."

"Senin yerinde hayatta kalabileceğime emin değilim," diye itiraf ettim, onun için SUV'min yolcu kapısını açarken ve Nana'yı geride tutarken.

Zoey, köpeğimi yüzünü coşkulu bir şekilde burarak selamlarken, "Bu iş yüreği zayıf olanlar için değil," dedi. "Merhaba bebeğim."

Zoey, Nana'nın dilinden kurtulmayı başarıırken, Nana'nın kuyruğu koltuğa vuruyordu.

"Arka koltuğa, Nan," diye emrettim.

Köpek homurdandı ama itaat etti.

Direksiyonun başına geçtim ve motoru çalıştırdım. Zoey uzun ve yavaş bir nefes verdi ve ben park yerinden çıkarken gözlerini kapattı. Nereye gittiğimiz, ne yediğimiz hakkında hiçbir soru sormadı. Sokak lambalarının ışığında profiline gizlice bakarken, bana güvendiğini fark ettim. Muhtemelen kendisi bile farkında değildi.

Lake Drive üzerinden kuzeye doğru ilerledim ve kasabayı arkamda bıraktım.

Arabayı yoldan çıkarıp lastiklerin altında çakılların çıtırtısını duyduğumda gözlerini açtı. Nana, koltukların arasından başını uzattı ve neşeli bir havlamayla gideceğimiz yeri tanıdı.

"Neredeyiz? Durun bir dakika. Burası Levi'nin yeri mi?" diye sordu,

farlar ağaçların arasındaki sedir ağacından yapılmış kulübeye vururken.

"Evet, öyle. Bu gece evde değil. Hafta sonu kolluk kuvvetleri eğitimi vardı. Sakin, göl kenarında bir akşam yemeğinin hoşunuza gideceğini düşündüm," dedim motoru kapatırken.

Zoey şüpheyle, "Bu biraz randevu gibi geliyor," diye düşündü.

"Belki. Ama eminim ki yeterince açsın ve istemeden ortaya çıkan her türlü romantik ilişkiyi görmezden gelmeye razıdır."

Gözlerini devirdi. "Her zaman haklı olmayı bırak. Sinir bozucu."

"Dikkatli ol," diye uyardım arabadan inerken. Nana koşarak uzaklaştı, burnunu koklayıp çişini yapmaya gitti. Ben de arka koltuktan battaniyeyi, soğutucuyu ve el fenerini alıp kaputun etrafından ona doğru yürüdüm.

Akşam havasında hafif bir sıcaklık vardı. Ağaç kurbağaları, hatırlayabildiğim kadarıyla baharın en belirgin özelliklerinden biri olan, üzerimizdeki ağaçların tepesinde ötüyorlardı. Kulübenin ötesindeki göl, ay ışığında parılıyordu.

Zoey beni Levi'nin arka kapısına kadar takip etti ve ben askıdaki yedek anahtarı bulana kadar bekledi.

"Kardeşin anahtarı kapının yanına mı bırakıyor? Siz hiç güvenlik diye bir şey duymadınız mı? Çok safsınız," diye yakındı Zoey.

"Story Lake'te yaşamamanın avantajlarından biri de bu. Hırsızlık vakaları genellikle aylar tarafından yapılıyor ve anahtara da ihtiyaçları yok."

"Aylar mı?" diye fısıldadı, sanki bir ayı çağırmaktan korkuyormuş gibi.

Kapıyı iterek açtım ve onun için tuttum. "Onlar senden senin onlardan korktuğundan daha çok korkuyorlar."

"Bundan şüpheliyim," dedi kuru bir sesle, Nana yanımızdan hızla geçerken Levi'nin kulübesine girerken. Köpek mutfaktan oturma odasına doğru yol gösterdi ve biz de giderken ışıkları yakarak onu takip ettik. Küçük ve acilen yenilenmeye ihtiyacı olan bir yerdi. Cam ve ben, Levi'yi sürekli olarak bu berbat evi yapan müteahhit olduğu için tiye alırdık. Ama Levi, kulübeyi daha güzel bir şeye dönüştürmek için aceleci görünmüyordu.

Zoey, buruşuk defter sayfalarının yanında dizüstü bilgisayarının

durduğu eski yazı masasının üzerinde asılı duran eski akmaklı t feğe bakarak, "Kardeşinin her konuda ilginç bir zevki var," diye gözlemledi.

Nana hızla koşarak Levi'nin eski ekose kanepesine atladı kendini. Çok irkin bir kanepeydi ama o kadar rahattı ki kimse üzerinde uzun süre uyanık kalamazdı.

"Burası birkaç yıl önce açık artırmaya çıktığında satın aldı. Münzevi yaşam tarzını sevdiğini söyledi," diye açıkladım. Levi, mümkün olduğunca yalnız kalma arzusunu gizlemiyordu. Gürültülü, dağınık aile toplantılarına katlanıyordu, ama en rahat hissettiği yer burasıydı, yalnız başına.

Bu evin tek bir artısı vardı.  n sürgülü kapının içine monte edilmiş dokunmatik ekranı buldum ve birkaç düğmeye bastım. Zoey sevinçle çığlık attı.

"Hadi gidelim," dedim, sallanan ray üzerindeki sürgülü kapıyı zorla açarak. Nana bir gözünü açıp bana baktı, sonra tekrar kapattı; birçok kokarca banyosundan dolayı bize katılacak hali yoktu.

Levi'nin bahçesi göle doğru hafif bir eğimle iniyordu. Ateş yakmak için bir alan vardı ve yanında suya bakan tek bir Adirondack sandalyesi duruyordu. Yukarıda, kulübeden ateş yakma alanına doğru uzanan, geceleri parlayan kehribar rengi ışık zincirleri vardı.

Topladığımız ganimetin çoğunu Zoey'e verdim, geri kalanını da güverteye koydum. "şöminenin yanına yerleş. Ben de odunları getireceğim."

"Bu gerçekten çok güzel, Gage. Teşekkür ederim," dedi.

"Belki de kasede servis edilen yumurta rulosunu denedikten sonra bana teşekkür etseniz iyi olur," diye şaka yaptım.

"Tamam. Bu tarifi artık düzenli repertuarına ekleyebilirsin," dedi Zoey, boş kasesini ateş çemberinin kenarına koyarken. Mutlulukla içini çekti ve sandalyede geriye doğru kaydı. Ben de güvertede bulduğum dayanıksız bahçe sandalyesinde öne doğru eğildim ve kasemi onunkinin üzerine koydum. Ateş ıtırdayarak üzerimize sıcak bir ışık saçtı.

"Beğenmenize sevindim. Bu hafta için soğutucuda sizin için

fazladan var."

"Keşke birbirimizin tipi olsaydık," dedi memnun bir iç çekerek. "Buna alışabilirdim."

"Bana ihtiyacın var," dedim.

"Biliyorum. Gerçi Manhattan'da, tezgah alanı 45 santimetre olan bir dairede ne kadar iyi yemek pişireceğinizi bilmiyorum. Ama benimle bu deneyimden ne elde edersiniz ki?"

Ona uyuşuk bir sırıtışla karşılık verdim.

"Açık olanların dışında," diye ekledi, elini vücudunun ön kısmına doğru sallayarak.

"Senin varlığın işleri daha da ilginç hale getiriyor."

Kıvırcık saçlarını kabarttı ve göz kırptı. "Öyleyim, değil mi?"

"Herkes için kardeşimin evine girmezdim," dedim ona.

"Kızacak mı?"

"Bu tamamen onun bunu öğrenip öğrenmemesine bağlı," diye espri yaptım.

"Aslında tamamen kendi hatası. Yani, hangi emniyet müdürünün güvenlik sistemi yok ki?"

"Mağdurun güvenlik sistemine sahip olmaması, mahkemede genellikle pek geçerli bir savunma olmuyor," diye belirttim.

"Pekâlâ, o zaman bunu mahkemeye taşımayalım. Benim için biraz yasa dışı sayılabilecek bir şey yaptığın için teşekkür ederim. Belki de birbirimiz üzerinde olumlu etki yaratırız?" diye düşündü. "Sen beni besliyorsun ve kalabalıklaşmamı engelliyorsun, ben de seni şüpheli yasal spontane davranışların keyfiyle tanıştırıyorum."

"İlginç bir tartışma," dedim elini tutarak.

Ayın üzerinden bir bulut kaydı ve suyun üzerinde ışık dansı oluştu. İkimiz de sessizce parıldayan manzaraya baktık. Kapıdan Nana'nın hafif horlama sesini duydum. Kızgın bir kokarca ile başlayan bir hafta sonu için, nasıl bittiğinden oldukça memnundum.

"En son ne zaman çıplak yüzdün?" diye sordu Zoey aniden.

"İkimiz de burada oturup aynı manzaraya bakarken nasıl olur da tamamen farklı şeyler düşünebiliriz?"

"Buna 'zıt kutuplar birbirini çeker' denir ve biz bunun tam karşılığıyız. Soruma cevap vermediniz."

"Nisan ayındayız. Temmuz ayında su soğuk olur. Şimdi suya

atlamak için aşırı derecede sarhoş ve kafası karışık olmanız gerekir."

"Öyleyse asla mı?" diye sordu.

Kendimi savunmak için ağzımı açtım ama sözümü kesti.

"Ben de istemem. Hep istemişimdir. Ama Manhattan'da büyümek, halka açık yerlerde çıplak kalıp tutuklanmamak için pek fazla fırsat sunmuyor."

Ayağa kalktı, elini elimden çekti ve parmakları kot pantolonunun düğmesini buldu.

"Bunu bana yaptıramazsınız," diye ısrar ettim.

"Hadi ama Gage." Kot pantolonu bacaklarından aşağı doğru çekerken tatlı tatlı dudak büzdü. "Bunu çıplak bir kutup dalışı gibi düşün. Ferahlatıcı derecede yaramaz."

Kahretsin. Zaten işim bitmişti, o daha ayakkabılarını bile çıkarmamıştı.

Ayağa kalktım ama kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Buradaki amaç ne? Belki de hipotermiye yol açmayacak bir şekilde başarabiliriz."

"Hiçbir hedef yok. Bu sadece eğlence," diye ısrar etti ve pantolonunu çıkararak bir kez daha iç çamaşırı giymediğini gösterdi.

"Suyun sıcaklığı muhtemelen 60 derecedir. Bu hiç eğlenceli değil. Tam bir mazoşistlik."

Gömleği yere düştü ve ardından pullu bantlı mor sütyen de düştüğünde ağzım kurudu.

"Hadi ama Gage. Beni doyurdun. Şimdi de seni eğlendireyim."

"Bunun her şeyinden nefret ediyorum," diye yakındım ayakkabılarımı çıkarırken.

"Yaşasın!" Suyu doğru koşarken bir nefes kesilmesiyle haykırışı yarıda kesildi. "Aa, ne kadar da *serinmiş*."

"Lanet olsun hayatıma, burası çok soğuk," dedim dişlerimi sıkarak. Onun ardından göğsüme kadar zorlukla yükseldim. Zoey neredeyse başının üstünden geçecek kadar suyun içindeydi.

Bu, bir kadını etkilemek için yaptığım en aptalca şeydi resmen. Testislerim boğazıma kadar gelmişti.

"Evet, tam anlamıyla korkunç. Ama yukarı bak," dedi. En azından ben öyle sandım. Dişlerinin takırdatması yüzünden tam olarak ne dediğini anlamak zordu.

Yukarı baktım ve dolunay ile parlak bir şekilde, arkasındaki bulutları örten ayı gördüm.

"Evet. Harika, Felaket. Şimdi memelerin morarmadan önce ateşe geri dönelim."

"Donarak ölmek üzereyken bu çok kaba bir davranış. Ama hoşuma gitti." Buz gibi suyun altında kaygan bedeni benimkinin üzerinde kayarak üzerime atıldı. Dudaklarımız buluştu ve birbirine dolandı. Buz ve sıcaklığın tuhaf, baş döndürücü birleşimi, bundan nefret ettiğimi geçici olarak unutturdu. Kollarım onun, onun tadı, kokusuyla doluydu, tıpkı su gibi etrafımı sarmıştı. Kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

Bacaklarını etrafıma dolayıp canı pahasına bana tutunmasını çok sevdim. Kendimi bir çapa, güvenli bir liman gibi hissettim. Beni güvende tutacağına güvenmişti ve onu hayal kırıklığına uğratmayacaktım... ve bu an, mevcut bakteri seviyelerini bilmediğim bir göl suyunda seks yapmamak anlamına geliyordu.

"Ateşe geri dönmeliyiz," dedim onun ağzına doğru.

"Ve üzerimize kıyafetlerimizi giymeyelim mi?" diye umutla sordu.

"Üzerimizde kıyafet olmayacak," diye söz verdim.

"Yaşasın! Acele et yoksa labialarım hipotermiye yakalanacak." Ve bununla birlikte, üzerimden kayıp kıyıya doğru yüzmeye başladı.

Geceyi yarıp geçen far ışıkları kısa bir an için üzerimize düşüp dünyamızı aydınlattığında, birlikte sudan çıktık, gülüyor ve titriyorduk. Zoey'i arkama ittim.

"Aman Tanrım," diye ciyakladı, dişleri şimdi daha da şiddetli bir şekilde takırdıyordu.

"Kahretsin," diye mırıldandım.

Farlar Levi'nin garaj yolundaydı, benim SUV'min yanına yanaşıyorlardı.

"Yere yat," diye emrettim onu kıyıya doğru sürüklerken, ağaçlık alana yakın ve Levi'nin mülkünün kenarından dolaşarak. Yan tarafta başka bir kulübe daha vardı, yıllardır içinde kimsenin yaşamadığı, harap bir yerdi, bu yüzden Zoey'i otlarla kaplı bahçesine çektim.

Ağaçların arasından, Levi'nin güvertesinde arkadan aydınlatılmış bir figür belirdi ve ateşe doğru bakıyordu.

"Polis mi?" diye tısladı Zoey.

"Evet. Bu, lanet olası emniyet müdürü."

Donmuş parmağıyla çıplak kalçamı dürttü. "Bu hafta sonu şehir dışında olduğunu söylemiştin."

Sevgilim, şimdi kimin haklı kimin haksız olduğu konusunda tartışmaya girmenin zamanı değil.

"Bunu sadece haklı olduğum için söylüyorsun," diye yakındı.

"Çıplak haldeyiz ve Levi, şefliğe aday gösterilmesinde rol oynayan herkesten intikam almak için can atıyor. Bilmiyorum siz ne düşünüyorsunuz ama ben bu gece hapse girmeyeceğim."

"Pekala. Plan ne, Bay Tüyları Diken Diken Adam?"

"Beni takip edin ve olabildiğince az ses çıkarın. Anahtarlarım kamyonette. O hala öndeyken etrafından dolaşabilirsek, kaçabiliriz."

Zoey, yan tarafına bir dalın çarpmasıyla acıyla bağırdı. "Bunun bizim yaptığımızı anlayacak."

"Şimdi çıplak halimle ilgili bir sorun olmaktansa, gelecekte giyinik halimle ilgili bir sorun olmasını tercih ederim," diye ısrar ettim. Kardeşimin çıplak kıcımı hapse atmakta hiç tereddüt etmeyeceğinden yüzde bin emindim.

Mülkün neredeyse görünmez olan yolundan, aşırı büyümüş otların arasından hızla geçtik ve Levi'nin bahçesine ulaşmayı başardık.

SUV'um Levi'nin kamyonunun yanında önümüzde belirdi. Sürücü tarafındaki kapıyı olabildiğince sessizce açtım ve Zoey'i içeri, konsolun üzerinden ittim. İkimiz de çok ıslak olduğumuz için, yolcu koltuğuna bir fok gibi kaydı.

Onun arkasına oturdum ve kapıyı kapatmadan önce bile motoru çalıştırmıştım.

Geri vitese sonuna kadar bastım ve gürültüyle araba yolundan çıkıp yola doğru geri gittim.

Zoey çığlık attı ve SUV'nin ön kısmını hızla döndürdüğümde can havliyle tutundu. İkimden üzülen başımı salladım. Kadın bundan gerçekten zevk alıyordu.

Levi, ben vitese takıp hızla uzaklaşırken evinin köşesinden koşarak çıktı.

"Aman Tanrım!" dedi Zoey, elini çıplak göğsüne bastırarak. " *Bu gerçekten unutulmaz bir geceydi.*"

Havalandırma deliklerinden ısıyı sonuna kadar açtım ve koltuk

ısıtıcılarını çalıştırdım. "Bence bu durumla ilgili biraz daha endişelenmelisin."

"Şaka mı yapıyorsunuz? Biraz çıplak yüzme, adrenalin patlaması ve şimdi de çıplak bir kaçamak mı? Bu harika. Biliyor musunuz, erkeklik organlarınız sallanarak kambur bir şekilde koşarken bile hâlâ seksisiniz," diye belirtti.

"Bu, şimdiye kadar aldığım en tuhaf iltifat."

"Rica ederim," dedi büyük bir edayla, dizlerini göğsüne çekerek. "Evinize gidebilir miyiz? Devasa duşunuzda biraz ısınmam gerek."

Başımı salladım, dudaklarımda isteksiz bir gülümseme belirdi. Zoey Moody hayatımda geçirdiğim en eğlenceli zamandı. "Elbette."

Telefonum orta konsoldan çaldı ve gösterge panelindeki dokunmatik ekrandaki düğmeye bastım.

"Livvy," dedim yapmacık bir masumiyetle. "Hafta sonu antrenmanların nasıl geçti?"

"Hey, aptal herif. Cuma'dan Cumartesi'ye geçti, Cumartesi'den Pazar'a değil. Benim evimde ne işin vardı?"

Zoey'e baktım, eliyle ağzını kapatmış, gülmemeye çalışıyordu.

"Ne hakkında konuştuğunuzu anlamıyorum. Zoey ile evdeyim. Başka biri olmalı."

"Köpeğinizi burada bıraktınız."

Kahretsin.

Levi: Evime zorla girip bu köpeği buraya bırakan iki çıplak kişi itiraf edene kadar bu köpeği sorguda tutuyorum.

Anne: Merhaba Nana!

Laura: Harika iş, Gigi. 🐾🐾

Cam: Umarım Zoey ile birlikte olmuşsundur, yoksa seni fena döverim.

Levi: Rızam dışı çıplaklıkla mülkümün ihlal edilmesinin kimseyi ilgilendirmediyi mi söylüyorsunuz?

Laura: Hayır.

Cam: Hayır.

Baba: Merhaba Nana!

Kelimenin tam anlamıyla denizin altında

Zoey

"Geliyorum!" Sesim banyo fayanslarında yankılanırken, dairemin kapısına ısrarla yapılan vuruşa cevap vermek için dışarı fırladım. Eğer Gage ise, gizemli randevumuz için çok erken gelmişti ve hazırlanma zamanımı böldüğü için ona günlerini gösterecektim.

Son iki haftayı çoğunlukla birlikte geçirmiştik ve bazen çıplak bile değildik. Çıkmıyorduk. Ama arka bahçede ateşli bir seksin ardından Fish Hook'ta hamburger yiyorduk ya da büyükannemle tarlalarda akşam yürüyüşleri yapıyorduk. Duşunda artık benim marka şampuan ve saç kremim vardı ve buzdolabımda da en sevdiği bira bulunuyordu.

Seksten bahsetmiş miydim? Bol *bol*, muhteşem seks.

Tanrım, Gage Bishop ne kadar da iyi sevişiyordu.

Tüm o orgazmların, Hazel'in hayatının en iyi kitap lansmanını geçirmesi için elimden gelen her şeyi yapmanın ve neredeyse her kişilik kusurumun ardında biyolojik bir neden olduğunu bilmenin arasında, kendimi gerçekten çok iyi hissediyordum.

Gage ile gizemli, "şık giyin" temalı bir akşam yemeğine çıkmayı kabul edecek kadar iyiydi.

Muhtemelen bir hataydı. Ama pek de umurumda değildi. Çok eğleniyordum... ve çok fazla orgazm yaşıyordum.

Bornozumu bağlamaya devam ederken kapıyı hızla açtım ve kapıyı sertçe çalan kişinin akşamki randevum olmadığını fark ettim.

Opal, bastonunun tahta zeminde çıkardığı sese rağmen telaşla

yanımdan geçti.

"Şey, içeri gel Opal. Toplantımız Pazartesi günüydü sanıyordum." *Kahretsin*. Eğer bir randevuyu daha kaçırsam, kendimi pencereden aşağı atacaktım.

"Rahatla," dedi kanepeye kendini bırakırken. "Yanlış anlamadın. Sadece madem şehirdeydim..."

"Şehirde yaşıyorsunuz," diye belirttim, koltuğun koluna oturarak. "Bir dakika. Heyecanlısınız ve şimdi herhangi bir haber olup olmadığını öğrenmek istiyorsunuz, değil mi?"

Homurdandı ve bastonunun kauçuk ucuyla sehpanın üzerindeki pembe kristal küreye dürttü. "Heyecanlı değilim. Sadece... merak ediyorum. Hepsi bu. Bu kadar kendini beğenmiş görünmeyi bırak."

"Kendimi beğenmiş suratıma engel olamıyorum. Bunun için heyecanlanmanızı istiyorum. Çünkü *gerçekten* heyecan verici."

"Benim yaşımdaki çoğu insan yeni bir kalça ameliyatına veya kuaförde perma indirimine sevinir."

"Bu bir klişe ve bunu sen de biliyorsun. Story Lake Haven'da birçok ilginç, maceraperest komşun var. Ama sana garanti ederim ki, hiçbirinin New York'lu bir yayıncıdan, hele ki *üçünden* birden, teklifi yok."

Opal, sanki şimdiye kadar duyduğum en heyecan verici haberi vermemişim gibi davrandı. "Burada bir sürü disko topu var. Kaç yaşındasın? On üç mü?"

"Bu salondaki isimsiz bazı kişilerin aksine, ben eğlenmeyi *severim*."

Yine homurdandı.

"Zorlu bir alanda çalışan, oldukça zeki bir kadın olarak, bu huysuz yaşlı kadın havasına bu kadar bağlı kalmamanızı beklerdim. Yetmişli yaşlarınızdasınız ve üç büyük yayınevini kışkırtan oldukça iyi bir epik fantastik serinin büyük bir bölümünü yazdınız. Ama eğer 'gençlere' bahçenizden uzak durun diye bağırarak dolaşmak istiyorsanız, buyurun."

Opal alaycı bir şekilde, "'Oldukça iyi'? Kitaplarımı böyle mi satıyorsunuz?" dedi.

Gizemli gece için manikür yaptırmayı hatırladığım tırnaklarımı inceledim. "Aslında editör 'harika' dedi ama bunun seni şımartmasını

istememedim."

Opal minderlere yığıldı. "Pekala. Mademki içinden adeta fıskırıyor, bari bana da söyle."

"Bettis Books bir teklif yaptı. İyi bir teklif. Bu da yarışta olan yayınevlerini üçe çıkarıyor."

"Teklifin ne olduğunu söyleyecek misin?"

"Pazartesi sabahı en iyi üç ve finalistlerin tümü bana teslim edildikten sonra karar vereceğim."

"Zaten bir yayınevini ikna edip teklif verdik. Onlarla anlaşsak olmaz mı? Zaten benim de çok ömrüm kalmadı."

"Öncelikle, inatçı tavrınızdan 110. yaş gününüzde de burada olacağınızı anlayabiliyorum. İkincisi, Bettis'i ve editörü seviyorum. Ama bence daha iyi bir teklif alabiliriz. Birden fazla yayıncının size teklif vermesi ve bu süreçte birbirlerini geçmeye çalışmasıyla gerçekleşen açık artırma, en iyi tekliflerinden birini seçme şansınız olduğu anlamına gelir."

"Ya en yüksek teklifi veren, berbat bir yayıncı ve berbat bir editör olursa?"

"O zaman daha iyi bir firmadan daha düşük bir teklif alırız."

"Sence benim hikayem tüm bunlara değer mi?"

"Evet. Siz de bu şekilde düşünmeye başlamalısınız. Hayatınızın kaç yılını bu kitapları yazmaya harcadınız?"

"Beş milyon."

"Tarih öncesi çağınız için iyi görünüyorsunuz. Bu el yazmaları bir çekmecede sonsuza dek kalmayı hak etmiyor. Ve *siz de* kendinizi boş, monoton bir emekliliğe kapatmayı hak etmiyorsunuz."

"Bunu tek başıma yapmamam gerekiyordu," dedi, spor ayakkabısının burun kısmını incelerken.

Daha fazlasının geleceğini bilerek bekledim.

Sonunda, "Evliydim," dedi. "Seksenlerde tanıştık. Alice biyologdu. Kırk güzel yıl birlikte geçirdik. Bazı çiftler birlikte aile kurar, ama biz kariyerlerimizi birlikte kurduk. Hiç pişman değilim. Ama şimdi o gitti ve ben emekli oldum, nasıl yaşayacağımı bile bilmiyorum. Hazel'in o lanet olası dersi dışında, hastaneye kaldırıldığından beri tek kelime yazmadım. Bu dört yıl önceydi."

"Opal, çok üzgünüm. Bu gerçekten kötü."

"Gerçekten çok kötü," diye onayladı. "Onları onun için yazdım. Gözleri görme yeteneği azalmaya başlayınca, her gece eve gidip yazdıklarımı ona yüksek sesle okurdum. Sadece hikaye olabilirler ama benim için bir anlam ifade ediyorlar. Bana onu hatırlatıyorlar."

"Ve onsuz yazamadınız."

"Bunun ne anlamı var?" Bana baktı. "Hayır, sana gerçekten soruyorum. Herhangi bir şeyin ne anlamı var ki?"

Derin bir nefes aldım ve verdim. Acısı, adeta bir hale gibi etrafında yayılıyordu. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Sadece bunu söylememe dayanıp dayanamayacağından emin değilim."

Omuz silkerek, "Bana zarar verebilecek bir şey söyleyebileceğini mi sanıyorsun?" dedi.

"Şey, evet, benim narin küçük çiçeğim. Bunu olabildiğince nazıkçe söylediğim için takdir edilmek istiyorum. Alice'i tanıımıyordum ama eminim seninle gerçekten çok gurur duyuyordu ve eminim onun için yazdığın hikayeleri çok seviyordu."

"Ne olmuş yani?" Opal'ın sesi asık suratlıydı.

"Peki, Alice şu an burada olsaydı size ne derdi acaba?" diye merak ediyorum.

Opal, keder, pişmanlık ve sinirliliğin izlerini taşıyan derin bir iç çekti. "Bana, bu boşluğu işle doldurmaya çalışmayı bırakıp yaşlılığın beni götürmesine izin vermem gerektiğini söylerdi."

Ona kalp şeklinde bir yastık fırlattım. "Saçmalık."

Onu bana geri fırlattı. "Yaşlı bir kadın kendini acımaya dalamaz mı?"

"Hayır. Bütün o inatçılığın ardında, derinlerde bir yerlerde Alice'in hikâyelerini dünyayla paylaşmana bayılacağını biliyorsun bence. Ve kesinlikle sana kendini acındırmayı bırakıp yazmaya geri dönmeni söylerdi ki neler olduğunu öğrenebilsin."

Opal'ın omuz silkmesi umursamaz bir tavidir.

"Yanıldığımı söyle," dedim.

"Bir içkiye ihtiyacım var."

"Yeterince yakın. Seni zorla da olsa gerçek hayata sürükleyeceğim. Bu hafta sonu göldeki o lanet olası egzersiz dersiyle başlayarak."

"Ne halt ediyoruz biz?"

"Esprili şakaları sayfaya sakla. Sen ve ben, ne kadar işkence dolu bir antrenman yaparlarsa yapsınlar, göle ineceğiz. Gülümseyip insanlara karşı nazik olacağız. Sonra da öğle yemeğine gidip üzerinde çalıştığın proje hakkında konuşacağız."

"Hiçbir ilerleme yok kadın. Kulaklarını temizlet."

"Eğer bir şey bitmediyse, hâlâ devam ediyor demektir. Tıpkı bizler gibi."

"Gördüğüm kadarıyla ilaçlarınız işe yarıyor," diye homurdandı.

"Her gün saat dörde kadar böyleyim. Sonra tıpkı senin gibi yorgun ve huysuz oluyorum. Kardeş sanılabiliriz."

"Boyum 1.78 metre, siyahi ve senden otuz yıl daha büyüğüm."

"İstedığın kadar karşı koyabilirsin, ama ben senden vazgeçmeyeceğim. Kafanı kışından çıkarıp hayata döneceksin. Sonra kitabını bitireceğiz. Sonra da bir sonrakine başlayacağız. Bu arada da serini utanç verici bir fiyata satacağız."

"Bu 'biz' saçmalığı da neyin nesi?"

Gözlerimi devirdim. "Evet, biliyorum. Story Lake'te yeterince uzun süre kalırsanız, böyle şeyler olur. Şimdi, eğer kadınsı kıl bakımı ve makyaj konusunda iyi değilseniz, eve gitmenizi öneririm, böylece bolca seksle sonuçlanması gereken gizemli bir akşam için hazırlanabilirim."

Opal hızla ayağa kalktı.

"Duyduğuma göre sen ve o alet kemerli avukat birbirinizle flört ediyormuşsunuz," dedi onu kapıma kadar uğurlarken.

"Bunu yaparken çok eğleniyorum," dedim neşeyle.

"Gerçek olanı denemeyi düşünebilirsin, biliyorsun."

"Ne? İlişki gibi mi?"

"Bu kadar dehşete düşmüş görünmeyin. Ben bile bir tanesini çalışır hale getirmeyi başardım," dedi.

"Evet, neyse, senin sadece zihinsel yetersizlikten ve neredeyse boş bir banka hesabından daha fazlasına sahipsin. Şimdi defol git de ben de seni becermeye hazırlanayım."

"Profesyonellik konusunu sizinle görüşmeyi unutmama izin verin."

"Hayır, biz o aşamayı çoktan geçtik," diye onu gülümseyerek temin ettim.

Kapıyı ikinci kez açtığımda, "Bu biraz randevu havasında," diye suçladım. Gage, bahar çiçeklerinden oluşan bir buketin üzerinde sırtıyordu.

"Bununla başa çık. Bitki dükkanında kaldırım satışı vardı ve bunlar bana seni hatırlattı," dedi, beni baştan aşağı süzerek. Kırmızı, ışıltılı ve seksi bir şey seçmiştim. "Vay canına," dedi.

Renkli, vahşi çiçekleri aldım ve iltifatının verdiği mutluluğu gizlemek için yüzümü onlara gömdüm. "Biliyorsun, ben güvenilir biriyim, değil mi? Yani, bir daha asla konuşmamaya karar verdiğimiz ikinci kokarca olayı hariç, son iki haftanın her gecesi bunu kanıtlıyor."

"Çok güzeller. Sen de çok güzelsin. Bunu fazla düşünmeyelim," dedi, çiçekleri elimden alıp mutfağıma doğru yönelirken.

"Güzel mi?" Bileklik bandajımın cırt cırtlı kısmına yapıştırdığım pulları ön plana çıkararak dramatik bir poz verdim.

Çiçekleri tezgâhın üzerine bıraktı ve tekrar tüm dikkatini bana verdi. "Güzel mi dedim? Muhteşem, seksi, 'bir erkeğin nefesini kesecek' kadar güzel demek istedim."

"Çok daha iyi," dedim, yanına gidip kollarımı boynuna dolayarak.

Önce nazikçe, sonra da tatlı bir aşinalıkla beni öptü; bu da beni tedirgin etti. Sonra işi bir üst seviyeye taşıdı, dizlerim titredi ve kanım kaynamaya başladı.

Ayrılırken ona, "İşte bu yüzden henüz rujumu sürmedim," dedim.

"İyi planlama," dedi, başparmağını nazikçe çenemin üzerinde gezdirip ardından işine geri döndü.

İki haftadır rahat, orgazmik bir mutluluk yaşıyordum. Ve bundan nefret etmiyordum. Bu anlaşmadan seks, temiz çamaşır ve yemek elde etmiştim. Gage ise... şey... seks ve benim sağladığım eğlenceyle yetinmek zorundaydı.

"Nana nerede?" diye sordum, onun bir vazoyu suyla doldurup içine çiçekleri yerleştirmesini izlerken.

"Akşamlarını annemle babamın evinde, içeride geçiriyor ve kesinlikle tasmaını çıkarmamaları konusunda uyarıldık."

"Biliyor musun, kim nadiren kokarca tarafından püskürtülür?" diye takıldım. "New Yorklular. Bir gün gelip ziyaret etmelisin."

Bana doğru döndü; takım elbiseli ve kravatlı, elinde beni hatırlatan bir vazoda çiçek tutan bir adamdı ve görünmez bir şey göğüs kemiğime yumruk attı. Ne olduğunu bilmiyordum ama şiddetli bir mide yanmasına benziyordu.

Bundan nefret ettim.

"Çok güzel görünüyorsun. Ne yapıyorsun burada?" diye sordu Gage.

"Sol kolumu hissedebildiğimden emin oluyorum. Ağzımın her iki tarafında da gülümsüyor muyum?"

"Acil bir sağlık sorunuz mu var?"

"İşte bunu anlamaya çalışıyorum."

Saatine baktı. "Önümüzdeki iki dakika içinde Doktor Ace'i mi göreceğiz yoksa baloya mı gideceğiz, bunu bilmem gerekiyor ki gerekli düzenlemeleri yapabileyim."

" *Mezuniyet balosu* mu dedin?"

"Evet, yaptım. Refakatçi olarak gidiyoruz."

"Bunun için yeterli niteliklere sahip olup olmadığımı bilmiyorum. Ama kesinlikle arabamı götüreceğiz. Mezuniyet balosu için üstü açık bir araba şart."

"Arabanızdan nefret ediyorum. Dökülüyor, kapısı sanki düşecekmiş gibi gıcırıyor ve gösterge panelindeki tüm ışıklar yanıyor," diye yakındı Gage.

"Bu sadece her arabadan indiğimde bunu unutuyorum ve motor arıza lambası yanıyor. Bir gün mutlaka randevu alacağım..." diye söz verdim umursamaz bir tavırla.

"Bu gerçekten çok tuhaf bir balo," dedim Story Lake Lisesi'nin kartondan dalgalar ve deniz yosunu figürleriyle süslenmiş spor salonuna bakarken.

Gage, "Tema kelimenin tam anlamıyla 'Denizin Altında'" diye açıkladı.

Smokin, dalış maskesi ve palet giymiş olan Darius, coşkulu bir şekilde başparmağını yukarı kaldırarak yanımızdan ördek yürüyüşüyle geçti.

"Hı hı. Şey, neden?" diye sordum.

"Öğrenci oylaması."

"Buradaki demokrasi epey yaratıcı," dedim, strafordan yapılmış bir *Titanik'in* pruvasından kaçınırken.

"Yaratıcılıktan bahsetmişken, çocukları görünceye kadar bekleyin," dedi ve beni ikram masasının etrafında toplanmış diğer gözetmenlere doğru yönlendirdi.

Kitabevi sahibi Chevy ve eşi, lise resim öğretmeni Art, Blumenthal çiftiyle hararetli bir sohbete dalmışlardı. Chevy, takım elbisesinin altına Evanescence tişörtü giymişti, Art ise şık bir takım elbise ve parıltılı mokasen ayakkabılar giymişti. Bay Blumenthal'a işaret diliyle selam verdim.

"İkiniz burada ne yapıyorsunuz?" diye sordum onlara.

"Son sınıf öğrencileri Haven'a teknik destek için öğrenciler gönderiyor ve o kadar iyi anlaştık ki bizi refakatçi olarak davet ettiler," dedi Bayan Blumenthal, zarif kokteyl elbisesinin üzerinden elini sallayarak. "Salon dansı yeteneklerimizi sergilemek için sabırsızlanıyoruz."

Bay Blumenthal ona dramatik bir dönüş yaptırdı.

Art, Chevy'ye "Sana pratik yapmamız gerektiğini söylemiştim" dedi.

Gage, ağzına bir simit atarken, "Görünüşe göre bir rakibimiz var," diye belirtti.

"Dans pistinde en iyi performansını sergilemen gerek," dedim, parmağımı kaburgalarına bastırarak.

"Benim en iyi performansımla başa çıkabileceğinden emin misin?" diye takıldı.

Dünyayı sarsan cinsel hayatımızda zar zor hayatta kalıyordum. Onun en iyi halini yatak odası dışında herhangi bir yerde kaldırılabileceğimi bilmiyordum.

"Oh, ne güzel. Hepiniz buradasınız," dedi Müdür Destiny Sprout, yaklaşırken ellerini birbirine sürerek. Ellili yaşlarının sonlarında olan bu kadın, sürekli enerji içeceği içmiş yirmi yaşında birinin coşkusuna sahipti. "Asıl göreviniz etrafta dolaşmak ve herkesin iyi vakit geçirdiğinden emin olmak... ama çok da iyi vakit geçirmelerini sağlamamak. Onlar iyi çocuklar. 1980'ler filmlerindeki gibi anlar

beklemiyorum, ama tuvaletleri düzenli olarak kontrol edin. Mezuniyet balosu, kalp kırıcı anların en yoğun yaşandığı dönemdir," diye açıkladı. "Uyuşturucu, alkol veya aşırı coşkulu öpüşme gibi bir şey görürseniz, beni uyarın. Sorunuz var mı?"

"Hazırız, Destiny," diye söz verdi Gage, sorumluluk sahibi bir yetişkin edasıyla.

Diğer gözetmenlere katıldım ve başımı sallayarak onayladım. Kendi mezuniyet balomda, anne babamın içki dolabından gizlice bir şişe nane likörü sokmuş olmam ve mezuniyet kıyafetimin masrafını karşılayacak kadarını tuvalette satmış olmam ironikti.

"Bahse girerim okulda koridor görevlisiydin," diye fısıldadım ona.

Gage, karşılık olarak kalçamı nazikçe çimdikledi.

"Harika," dedi Destiny. "Kapılar açılmadan önce iki dakikamız var. Son bir kontrol yapacağım ve DJ ile kısa bir sohbete dalacağım."

"Bu çok tuhaftı, değil mi?" dedim Destiny, ısıltılı takım elbisesiyle geçici sahneye doğru ilerlerken.

Arkamı döndüğümde, Chevy ve Art nereden çıkardıklarını bilmediğim bir matara getirmişlerdi.

Güldüm.

Art, şişedeki sıvıyı küçük kağıt bardaklara doldururken Chevy, "Şşş," diye uyardı.

Art, "Okul bahçesinde alkol bulundurmamamız gerekiyor," diye açıkladı. "Ama Destiny, gözetmenlik yapmanın çok zahmetli olduğunu biliyor, bu yüzden inkar edilebilir bir yol izliyor."

"Gözetmen olmanın bu kadar havalı bir şey olduğunu bilmiyordum," dedim bir bardak alırken.

Balo başladıktan kırk dakika sonra artık ergen olmamaktan son derece memnundum. Yetişkin olarak, kıyafetimin uygunluğunu denetleyecek kimse yoktu. Karanlık bir köşede sevimli bir çocukla öpüşmeyi bırakmamı söyleyecek kimse yoktu. Arkadaşlarım, uyum sağlamak ve farklı olmak arasındaki o hassas dengeyi hala bulmaya çalışmayan, makul derecede sorumluluk sahibi yetişkinlerdi.

Gage, Sia'nın "Chandelier" şarkısı eşliğinde dans pistinde coşan

Blumenthal ailesine içecek dağıtırken, ben de rujumu kontrol etmek ve yaramazlık yapacak ergenlik dönemi insanları arıyormuş gibi yapmak için tuvalete girdim.

Alt dudağımın çizgisini yeniden çiziyordum ki, tezgahlardan birinden gelen ıslak bir hıçkırık sesi dikkatimi çekti.

"İçeride iyi misin?" diye sordum, dudak kalemimi tekrar silerek.

"Hayır," diye hıçkırdı ses.

"Dışarı çıkıp bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Belki."

"antamdaki çikolatanın yarısını seninle paylaşmaya razıyım, yeter ki dışarı çıkıp bu konu hakkında konuşalım," diye teklif ettim.

Birkaç dakika sonra, snmüş bir can yeleği altında sarı şifon giymiş bir kız kabinden ıktı. Gözleri kızarmış ve şişmişti. Yetenekli bir stilist, kıvrıcık kahverengi saçlarını, o kadar çok sa spreyi sıkılmış ki kask gibi duran, sıkı bir Fransız topuzu şeklinde toplamıştı.

Sessizce, bitter çikolatanın yarısını ona uzattım.

"Teşekkürler," dedi titrek bir sesle. "Gerçekten çok güzelsin."

"Ben de tam senin hakkında aynı şeyi düşünüyordum."

Aynada yüzünü buruşturdu, eli başındaki kahverengi vernikli saçlarına dokundu. "Okul yönetim kurulu yesi gibi görünüyorum. Yaşlı değil, yetişkin görünmek istedim." Gözleri bana kaydı. "Kusura bakma."

"Sadece orta miktarda alındı. Ne oldu?"

Çikolatayı ağzına tıkıştırdı. "Gregory Prine'ı baloya benimle gelmeye davet ettim, gelmeyeceğini söyledi. Ama şimdi burada, tüm aptal arkadaşlarıyla birlikte, benimle gelmek istemediği için yüzüme karşı yalan söylememiş gibi davranıyor."

"Gregory tam bir ukala gibi geliyor," diye belirttim.

Bu, yüzünde titrek bir gülümsemeye neden oldu. "Sen sıradan bir refakatçi tipi değilsin."

"Bu benim ekiciliğimin bir parçası. Peki plan ne? Gregory Prick'in mezuniyet balınızı mahvetmesine izin mi vereceksiniz?"

Omuz silkti ve biraz daha çikolata yedi. "Muhtemelen."

"zgnm. Bunun olmasına izin veremem. Burada yetkili benim," dedim, onu aynaya doğru çevirerek. "Burada izin verilen tek bir çözüm yolu var."

"Uber çağırıp, utanç içinde oradan ayrılıp, lise son sınıfımın geri kalanını çevrimiçi okulda mı geçireyim?" diye umutla sordu.

"Hayır. Sağını düzelteceğiz, sonra tekrar dışarı çıkacağız ve ben DJ'e çalma listesini değiştirmesini söylerken, sen de tüm arkadaşlarını dans pistine toplayacaksın ve Gregory Prick'in varlığını tamamen unutacaksın, çünkü en iyi intikam, düşmanından daha iyi vakit geçirmektir."

"Şüpheli görünmek istemem ama bu karmaşayı nasıl düzelteceksin?" diye sordu, saçına dokunarak.

"Bana güvenin. Ben yetişkin biriyim ve milyonlarca Gregory Prick'i ve milyarlarca kötü saç gününü tanıdım."

Kız, parmaklarıyla gözlerinin altını sildi. "Benim adım Ruby."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Ruby. Ben Zoey."

"Bir yetişkin için oldukça havalısın."

"Biliyorum."

On dakika ve tamamen ıslanmış saçlarımızın ardından Ruby ile birlikte tuvaletten çıktık.

Gage dirseğimden tuttu. "Her şey yolunda mı? Endişelenmeye başlamıştım." Ruby can yeleğini ayarlarken ona endişeli bir bakış attı.

"Her şey harika olacak," diye söz verdim ona. Ruby'ye döndüm. "Git kızlarını getir. Dans pistinde görüşürüz."

"Bu sorunlu bir işe benziyor," diye homurdandı Gage kendi kendine.

Yanağına hafifçe vurdum. "Sadece adın Gregory ise."

"Gregory Prine mi? O çocuktan nefret ediyorum."

Ağzım açık kaldı ve arayışımı bir an için unuttum. "Kimseye kin beslemiyorsun. Bunun için çok iyisin."

"İlkokulda oyun alanında yeğenimi ağılattı, babam *da* onu on dört yaşındayken dükkandan MoonPies çalarken yakaladı. O küçük piçi yakala, Felaket!"

"Memnuniyetle." Yanağına bir öpücük kondurdum ve DJ'e doğru yöneldim.

"Araya girmemde sakınca var mı?"

Gage, dans pistinin üzerinde asılı duran deniz yosunu şeritlerinin arasından göründü ve Wes'in omzuna dokundu.

"Elbette, Gage Amca," dedi Wes neşeyle. Çocuk, bacaklarından biri düzensizce yırtılmış ve kalan kumaşa köpekbalığı dişleri yapıştırılmış bordo bir smokin giymişti.

"O *benim* randevum. Senin, Harry'nin ve diğer çocukların yüzünden, bütün gece onunla dans etmedim," diye yakındı Gage, yeğenine iyi niyetli bir omuz darbesi indirip beni kollarına alırken.

"Şehrin en güzel kızıyla çıkmasaydın, onu senden çalmaya çalışmazdık," diye yakındı Wes.

"Bana seninle iltifatlar üzerinde çalışmayı hatırlat," dedi Gage, beni gençten uzaklaştırarak.

"Son birkaç dans partnerime kıyasla çok daha az terlisin," diye belirttim, balo kıyafetleri içinde sıırsıklam bir çiftin yanından sallanarak geçerken.

"En azından bu konuda şanslıyım. Eğleniyor musun?" diye sordu.

"Kendimi adeta baloda en gözde kız gibi hissediyorum," diye itiraf ettim.

"Yapmalısın. Bu okulun erkek öğrencilerinin yüzde kırkı seni dansa davet etti."

"Ve kadın nüfusunun yüzde ikisi. Janice gerçekten de çok iyi hareket ediyor. Bu, benim gerçek mezuniyet balomdan çok daha iyi."

"Gerçekten mi? Ne oldu?"

"Saçlarım toplanmıştı ve kuaför dokuz yüz tane saç tokası kullanmış olmalı. Her nefes aldığımda kafama bıçak saplanıyormuş gibi hissediyordum. Randevumdaki kız Gwendolyn Murphy'den mononükleoz kaptı ve gelmedi. Ama Hazel ve ben DJ'i arka arkaya üç Spice Girls şarkısı çalmaya ikna edince gece kurtuldu ve tüm kızları dans pistine çıkardık."

"Tıpkı bu gece Ruby için yaptığın gibi."

"Teknik olarak The Darkness'ın 'I Believe in a Thing Called Love' şarkısıydı," diye düzelttim gülümseyerek.

"Tüm alt ve üst sınıfların bağırarak şarkı söylemesinden kulaklarım hala çınlıyor. Ayrıca o küçük veletin üzerine koca bir kap lahana salatası döktüğünü de gördüm. Lahana salatasını nereden buldun ki?"

Ona şeytani bir şekilde kaşlarını oynattım. "Ne kadar az bilersen o kadar iyi."

"Her zaman her şeyin en iyisini yapmaya çalışıyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Ben her zaman ışıltıyı ararım."

"Çok güzelsin Zoey. Heyecan vericisin. Yaratıcısın. Ve o kadar zekisin ki bazen bunu görmediğine inanamıyorum."

Ayaklarım basamaklarda tökezledi ve düşüncelerim dağıldı. "Gage," diye fısıldadım.

"Ciddi söylüyorum Zo. Sen çok özel birisin. Hayatımda ilk defa yarını düşünmüyorum çünkü bugün inanılmaz güzel vakit geçiriyorum."

"Vay canına. Denizin ortasında bir kızı nasıl etkileyeceğini çok iyi biliyorsun galiba."

"Ve bir erkeğe neyi kaybettiğini nasıl göstereceğini gerçekten biliyorsun."

Müziğin ritmine kapılıp sallanırken gözlerimiz birbirine kenetlendi. Mide yanması geri gelmişti, ama şimdi daha da kötüydü.

"Asit giderici bir ilacınız var mı?" diye sordum.

Gülümsemesi neredeyse nefesimi kesti. "Hiç beklemediğim şeyleri söylemiyorsun. Bu özelliğini seviyorum."

"Evet, bu güzel. Ama mide ilaçları konusunda ciddiylim."

Hâlâ sırtarak, Gage beni dans pistinden uzaklaştırdı. Müdürden hemşire odasında mide ilacı hakkında bilgi aldı ve Destiny'nin peşinden spor salonundan çıktı.

"O çocuk sana sıırıslıkam aşık," diye belirtti Bayan Blumenthal.

"Sadece iyi vakit geçiriyoruz," dedim, garip, parlayan göğsümü elimle ovuşturarak. Neden onun sözlerinin gerçek olmasını istiyordum? Bana ne oluyordu? O lanet şişenin içinde ne vardı?

"Ben de bir zamanlar çok eğlenmişim," dedi, çeşitli balık kostümleri giymiş bir grup çocuğa gazlı içecek dağıtan Bay Blumenthal'ı işaret ederek.

Sıranın önündeki çift ona "Teşekkür ederim" diye işaret diliyle teşekkür etti ve göğsümdeki sıcaklık daha da arttı. Tanrım, gerçekten ölüyor muydum?

"Fleetwood Mac konserinde tanıştık," diye devam etti. "Kız kardeşi

oradaydı ve ona şarkı sözlerini işaret diliyle anlatıyordu. Ona bir baktım ve ona aşık oldum. Tek bir kelime bile işaret diliyle anlatmayı bilmiyordum. İki eyalet ötede yaşıyordu. Ben de mühendislik bölümünde okuyordum. Ama başardık."

"Kolay olmamış olmalı. Yani o engeller varken hiç kolay değildi."

"Hiçbir güzel şey kolay elde edilmez canım. İlişkiler kolay olmamalı, çünkü insanlar kolay değildir. Ama doğru kişi için tüm zorluklara değer."

"Daha önce hiç doğru kişi olmamıştım," diye itiraf ettim.

Elimi sıktı. "Belki de her zaman doğru kişiydin ve şimdiye kadar sadece yanlış kişilerle tanıştın."

"Bay Blumenthal'la tanıştığınızda sonsuza dek mutlu yaşama, 'tek aşk' olayına inanıyor muydunuz?" diye sordum.

"Buna inanıp inanmadığımdan emin değilim, ama kesinlikle umut ettim. Bazen ihtiyacınız olan tek şey bu. Umut edecek kadar cesur olmak. Göğsümde bana onun gibi o sıcak, ılık ılık hissi veren başka kimse olmadığını biliyordum."

"Kahretsin," diye mırıldandım.

Hazel: Gage'in seni baloya götürdüğüne inanamıyorum!
Fotoğraf gönder! Ayrıca, birdenbire nane likörü içmek istedim.

On kuruşluk

Zoey

nasıl "Bunu kabul ettik yine?" diye dişlerimi sıkarak Story Lake'in spor salonunda ileri geri adımlarla ilerlerken sordum. Manhattan'da daha önce ayak bastığım spor salonlarından çok daha küçük ve gösterişten uzak bir yerd, ama fiziksel işkencenin aynı olduğu ortaya çıktı.

"Sanırım benim hatamdı. Laura'ya düşünümde onun kollarına sahip olmayı dilediğimi söylemişim ve işte buradayız," diye nefes nefese yanıma doğru atıldı Hazel.

"Bu kadar harika bir insan olmasaydın senden nefret ederdim," dedim. Bacaklarım titriyordu ve gözlerimden akan sonsuz ter şelalesi görüşü bulanıklaştırmıştı. Ayrıca dün Opal ile yaptığım, görüldüğünden daha zor olan gizli Lakercise dersinden dolayı her yerim ağrıyordu.

"Doğrusu, 'Egzersiz beynim için iyi. Ben de size katılacağım' gibi bir şey söylediniz."

Laura'nın kişisel antrenörü arkamızdan, "Hanımlar, daha da aşağıya inebileceğinizi biliyorum," diye bağırdı.

Manuel "Manny" de la Cruz, kaslı ve bronzlaşmış bir vücuda ve stadyum büyüklüğündeki mekanları aydınlatabilecek türden bir gülümsemeye sahipti. Ancak, antrenman başladığı anda bu sevimli cazibesi kayboldu.

"Buraya geldiğimizde çok nazikti," diye sızlandım.

Hazel, "En azından 'doğal olmayan yakışıklılık' meselesi ortadan kalkmadı. Hayatımızın son birkaç dakikasında güzel bir manzaraya

sahip olacağız," diye belirtti.

"Kim 'her ihtimale karşı' yanında ağırlıklı yelek taşır ki?" diye yakındım.

Hazel, alaycı bir gülümseme ve hırıltılı bir sesle, "Kırık bilekle ağırlıklı yürüyüş egzersizlerinden kurtulabileceğini sandığın için kızgınsın. Bileği ne zaman çıkaracaksın?" dedi.

"Dr. Ace'e rüşvet verme girişimlerine rağmen, Okuyucu Haftasonu'ndan sonrasına kadar bekledim. Manny'yi resmen Nefret Ettiğim İnsanlar listesine ekliyorum."

Hazel, "Şimdiye kadar kaçınıcı kez okudunuz?" diye sordu.

"Gwendolyn Murphy. Tabii ki Jim."

"Elbette," diye onayladı.

"Dominion'dan Nina Evil Pants."

"O en kötüsü."

"Ve şimdi de Kötü Manny."

Manny, Laura'nın sırtı alçak, sportif bir tekerlekli sandalyede yaptığı göğüs preslerine yardımcı olurken tüm spor salonuna şöyle seslendi: "Moody, bu hamleleri yarım yamalak yaparak kendine iyilik yapmıyorsun. Ya kendine çeki düzen ver ya da ikiniz de bir set daha yapın."

Hazel, "Lütfen kendinize çeki düzen verin. Düğünümünden önce ölmek istemiyorum," diye yalvardı.

"Resmen ciddi puan kırıyorum," diye tısladım.

Spor salonunun diğer ucuna kadar gittik ve duvara yaslanarak yorgunluktan çöktük.

Manny, Laura'nın ağırlıklarını yerine koyarken, "Otuz tane al," dedi.

"Dakikalar mı?" diye sordu Hazel umutla.

"Yıllar mı?" diye ekledim.

"Saniyeler," diye düzeltti Manny.

Ter içinde kalmış bir halde birbirimize yığılıp inledik.

"Birinin bizi öldürmesi için para ödediğimize inanamıyorum," dedim.

Laura, enerjik ve dinç bir şekilde, tekerlekli sandalyesiyle ağırlık kaldırma sehпасına doğru ilerlerken, "İkiniz de kardeşlerimden daha çok mızmızlanıyorsunuz," dedi. "Onlardan daha az can sıkıcı

olacağınızdan emindim."

"Muhtemelen daha az gaz çıkarılıyor, bu da bizim lehimize bir durum," diye güçsüzce hatırlattım ona, su şişemi yüzüme hizalamak için kendimi zor tutarken.

"Eldivenler," dedi Manny.

Laura tek eliyle, adamın ona havadan fırlattığı parmaksız spor eldivenlerini kaptı.

"Gösteriş meraklısı," diye takıldı.

O homurdandı ve eldivenlerini takarken adam da onun üstüne barı kurdu. "Lütfen. Aynada kendine öpücükler gönderen sensin zaten."

Manny kıkırdadı. "Bana kalırsa formumu inceliyorsun."

"Keşke öyle olsa," diye karşılık verdi Laura.

Kocaman eliyle kadının sarı saçlarını karıştırdı.

"Saçımı mahvetmemen konusunda sana ne demiştim, kel barbar?" diye hırladı Laura.

Hazel mırıldanarak bir ses çıkardı. "Susuzluktan hayal gücüm mü yanılıyor yoksa onlar..."

"Flört mü ediyorsun?" diye sordum onun yerine.

Laura, başının üzerindeki barı iki eliyle sıkıca kavradığı sırada Manny, "Bugün neler yapabileceğini göster bakalım, Guns," dedi.

"Bu kesinlikle çok sevimli bir takma ad," diye belirtti Hazel.

Laura tekerlekli sandalyesinde barfiks çekerken, "Bunu çok seviyorum—aman Tanrım!" diye cıvıldadım.

Hazel inanmazlıkla saçlarını gözlerinden çekti. "Az önce *barfiks* mi çekti?"

"Ve şimdi bir tane daha yapıyor. Ve bir tane daha." Laura'nın art arda beş tane yapmasını izledik.

"Hadi ama Laur. Bir tane daha dene. Ben senin arkadayım," diye cesaretlendirdi Manny, onu arkasından fark ederek.

Terden sıırıslık olmuştı kasları onu yukarı çekmek için gerilirken çenesi kasılmıştı. Bir homurtuyla çenesi tekrar bara değdi.

"İşte bundan bahsediyorum," diye hırladı Manny, tekrar aşağı inerken.

"Bir tane daha," diye hırıltılı bir sesle söyledi Laura, hâlâ barı sıkıca tutuyordu.

"Bunun iyi bir fikir olup olmadığından emin değilim," diye başladım. "Ya ona bir şey olursa?"

"Ancak yüzde yüz eminsen," dedi Manny. "Bir tane daha yapabileceğinden emin misin?"

"Kesinlikle evet," diye homurdandı, tutuşunu ayarlarken.

"Öyleyse hadi başlayalım. Arkadayım. Çek bakalım, bebeğim. Çek!" Manny'nin sesi tüm salonda yankılandı. Binadaki tüm spor salonu müdavimleri durup onu izliyordu.

Laura yerçekimine ve sandalyesinin ağırlığına karşı koyarak tüm gücüyle çekiştirirken, Hazel ve ben de ayağa kalkmayı başardık.

"Hadi ama Laura," diye bağırdım Hazel'in kolunu tutarak.

Sırtındaki her kas çabadan titriyordu, kolları sanki doksan dereceye sabitlenmiş gibiydi.

"Çek bakalım kızım!" diye seslendi arkamızdaki koşu bandındaki bir kadın.

"Bunu başaracaksın, Upcraft!" diye bağırdı Quaid yakındaki bir ağırlık sehпасına doğru.

Laura, adeta bir savaş çılgılığı attı ve son dört santimlik mesafeyi de sürünerek bara kadar geldi. Zafere ulaştı.

Spor salonu sevinç çılgınlıklarıyla yankılandı. Havlular fırlatıldı, su fışkırtıldı ve bir an için tam bir kargaşa yaşandı. Ve tüm bunların ortasında Laura gözlerini devirdi ve ıslıl ıslıl gülümseyen Manny'ye kutlama amaçlı bir yumruk tokuşturması yaptı.

"Çok havalısın, bebeğim," dedi.

"Ah, *kesinlikle* onu öpmek istiyor," diye fısıldadı Hazel.

Sanki kişisel antrenör radarı devreye girmiş gibi, Manny bize doğru baktı. Gamzeleri kayboldu.

"Eyvah," dedim.

"Hanımlar, sızlanmayı bitirdiniz mi?"

Hazel şiddetle başını salladı. "Evet, efendim."

"Bir daha asla sızlanmayacağım," diye içtenlikle söz verdim.

"Bu gerçekten harikaydı," dedim koşu bandında nefes nefese.

"Evet. Yaz sonuna kadar onuncu kez kürek çekmeyi

hedefliyorum," dedi Laura yanımda duran engellilere uygun kürek çekme aletinden kayıtsızca.

Laura'nın yanındaki kürek makinesinden Hazel bana başparmağını yukarı kaldırarak onay verdi. İşkence gibi geçen antrenmanımızı Manny'nin önerdiği on beş dakikalık kardiyo egzersiziyle bitirecektik.

"Sen ve Kötü Manny..." diye başladım, koşu bandının hızını düşürürken.

"Ha. Bayılacak buna," diye homurdandı Laura.

Hazel bana kabaca "Ona sor çünkü yakında aile olacağız ve tekerlekli sandalyesinin ağırlığıyla yedi tane barfiks çeken kadını kızdırmak istemiyorum" anlamına gelen bir bakış attı.

"Açıkça senden hoşlanıyor."

Laura bir sonraki çekişinde beceriksizce kolu düşürdü. "Affedersiniz?" dedi korkunç bir sesle.

"Şaka yapıyorsun," dedim. "Aman Tanrım. Şaka yapmıyorsun. Hiçbir fikrin yoktu."

Laura'nın başı Hazel'e döndü, Hazel yüzünü buruşturdu ve başını salladı. "Yani, çok açık belli," dedi.

Laura kürek çekmeye devam etti... ve kaşlarını çattı. "Hayır," diye ilan etti. "Hayır! Yani... hayır!" Tekrar durdu.

Bunu, koşu bandında hızımı yavaşlatmak için bir davet olarak algıladım. "Sana 'Silah' ve 'bebeğim' diye sesleniyor. Sana sanki seksi bir savaş tanrıçasıymışsın gibi bakıyor. Ve eğer atletik yeteneklerini izleyen bir kalabalık olmasaydı, eminim ki o anın sıcaklığında seni öperdi."

"Hayır," dedi Laura tekrar.

"Sen de karşılık veriyordun," diye belirttim.

"Hayır! Değildim! Öyle miydin? Flört etmeyi bile bilmiyorum."

"Bana güven Laura. Ben kimya konusunda tam anlamıyla uzmanım ve ikinizin de elinde bir patlama var," dedi Hazel.

Laura başını o kadar sertçe salladı ki, sarı saçları ters yöne savruldu. "Hayır. Sadece beni eğitiyor. Şu an hiçbir şeye hazır değilim."

"Sınırı tamamen aşmak istemem ama yine de soracağım. Herhangi bir konuda müsait misiniz?" diye sordum.

Hazel, "Onunla seks yapmak isteyip istemediğini soruyor," diye

tercüme etti.

"Onun ne olduğunu biliyorum—hayır. Yani...şey. Hayır. Miller'dan beri kimseyle birlikte olmadım. Başka bir erkekle nasıl çıkacağımı bile bilmiyorum, hele ki..."

"Beynini uçuracak kadar mı?" diye yardımcı olmaya çalıştım.

Laura saçlarını doğru tarafa doğru itti. "Sanırım objektif olarak yakışıklı."

Hazel ve ben aynı anda, "Çok sıcak," dedik.

"Tanrım. Bu lanet olası durumda olacağımı hiç düşünmemiştim," dedi Laura su şişesinden bir yudum alarak. "Ben ve Miller. Sonsuza dek birlikte olacaktık. Çocukluğumdan beri onu seviyorum. Onsuz nasıl yaşayacağımı bilmiyorum."

Hazel, "Miller'ın doğru kişi olduğunu nereden bildin?" diye sordu.

Laura su şişesine baktı. "Sanırım bunun bir milyon sebebi vardı. İnanılmaz derecede yakışıklıydı."

"Resimleri gördüm. Doğrulayabilirim," diye onayladım.

"Olağanüstü bir sporcuydu. Çok güçlüydü. Gençliğinde bile her zaman ailesine karşı nazikti. Çok ciddi ve sorumluluk sahibiydi, ama aynı zamanda harika bir mizah anlayışına da sahipti."

Miller'ın sesi bana Gage'i çok andırıyordu.

"Ve o özgüven." Laura boğuk bir kahkaha attı. "Onunla, bakkala geldiği ve benim de kasada çalıştığım sırada tanıştık. Ona para üstünü verdim ve o da bana saçma bir şekilde göz kırparak bir on kuruşluk madeni para fırlattı. Bana, az önce tanıştığım mükemmel on numarayı hatırlatması için saklamamı söyledi. Her on kuruşluk madeni paraya rastladığımızda, bana fırlatır ve göz kırpardı. Bugüne kadar her on kuruşluk madeni para bana onu hatırlatıyor."

Aman Tanrım.

Parçalar yerine oturdu. Gage'in Laura'nın evinde yerde bir şey saklaması. Gölde onun sweatshirt'ünün kapüşonuna bir şey sokması. Evinde sakladığı kase dolusu bozuk paralar. Gage Bishop, kız kardeşine en küçük, en yürek burkan şekilde yalnız olmadığını hatırlatıyordu.

Göğsümde mide ekşimesi gibi bir aydınlanma yaşanırken, vücudumun kontrolünü kaybettim ve koşu bandında tökezledim. Sert inişin şiddetini kuyruk sokumum ve kalçam aldı, bant ise bensiz

dönmeye devam etti.

"İyi misin?" diye sordu Laura.

"Ah, hayır," diye mırıldandım.

Aşık olmuşum. Ve bu, resmen hayatımın en kötü şeyiydi.

Penis gözüne çarpan ilk karşılaşma

Zoey

tıkırtı Yatak odamın kapısına gelen beni derin uykumdan uyandırdı. Telefonuma uzanmadan önce Gage çoktan yarı yolda, tamamen çıplak bir şekilde kapıya gelmişti bile.

Gözlerimin önündeki saat rakamları bulanık bir şekilde titriyordu: 00:00

"Kahretsin. Dur, katil değilmiş," diye seslendim, Gage kapıyı hızla açtığı anda.

"Mutlu b—vay canına! Görüyorum ki, Bishop ailesine çok benziyorsunuz," dedi Hazel, seks partnerimin kasık bölgesini hayranlıkla incelerken.

"Şanslı kızlarız," dedim esnerken ve yere attığım sweatshirt ile şortumu aramaya koyuldum.

Gage geriye sıçradı ve elleriyle etkileyici çıplaklığını olabildiğince örtmeye çalıştı. "Hazel, gece yarısı Zoey'nin dairesine girip ne yapıyorsun? Sana zarar verebilirdim."

"Evet. İyi ki gözlük takıyorum. Yoksa gözümü kaybedebilirdim." Hazel sıırttı. Sonra ifadesi değişti ve gözlerinde uzaklara dalmış bir bakış belirdi.

"İşte şimdi yaptın," dedim Gage'e çarşafı uzatıp yanağından uykulu bir öpücük kondurarak. "Penisinin ona tatlı bir tanışma fikri verdi."

"Neler oluyor? Neden pijamalarıyla elinde kek tutuyor?" diye sordu bana, çarşafı beline dolarken.

"Önemli değil. Sadece küçük bir gelenek. Hadi uyumaya devam

edin."

Hayali penis-göz-tanışma sahnesinden dönen Hazel, bir çakmak çıkarıp kekinin üzerindeki mumu yaktı. "Dediğim gibi. Doğum günün kutlu olsun—"

"Hadi bunu oturma odasına taşıyalım," dedim onu kapıdan içeri iterek.

"Bugün senin doğum günün mü? Ve bana söylemeyi akıl etmedin mi?" dedi Gage, uykudan ve sinirden sesi kısılmıştı.

Yanlışlıkla aşık olduğum İyi Çocuk Gage'in, doğum günümü her zamankinden daha az berbat hale getirmek zorunda hissetmesini istemiyordum. Yaptığım bu karmaşaya onu dahil etmeye gerek yoktu. "Uzun bir hikaye. Boş ver," dedim.

Hazel araya girerek, "Anne babası berbat olduğu için doğum gününden nefret ediyor," dedi. "Ona söylemediğine inanamıyorum."

Gözlerimi devirdim. "Teşekkür ederim, Megafon Ağızlı. Bana bir dakika ver." Onu koridora kadar ittim ve yatak odasının kapısını yüzüne kapattım. "Sana yemin ederim ki seni 'doğum günümü hatırlayacak mı?' testine tabi tutmuyorum. Ben doğum günümü kutlamıyorum. Aslında, kabul etmeyi tercih etmediğim bir işkence günü. Hazel bunu biliyor ve her yıl gece yarısı geliyor ve işler cehenneme dönmeden önce kendi küçük pijama partimizi yapıyoruz."

"Çok daha fazla bilgiye ihtiyacım olacak," dedi Gage homurdanarak.

"Evet, kahvaltıya kadar beklemek zorunda kalacak. Lütfen yatağınıza geri dönün."

"Önce bir kek alabilir miyim?"

İçimden bir ah çektim ve yatak odasının kapısını açtım.

"Bana bir kek ver," dedim. Hazel bana bir tane uzattı, ben de onu Gage'e götürdüm. "İşte. Memnun musun?"

"Hâlâ kafam karışık ama aynı zamanda mutluyum," dedi başımın tepesine bir öpücük kondurmadan, Hazel'in saçlarını okşamadan ve yatak odasının kapısını kapatmadan önce.

Hazel, "Benzerlik inanılmaz," dedi. "Levi'nin penis bölgesi de aynı mı acaba?"

"Gidip evine baskın yapalım da öğrenelim," diye önerdim. "Anne babam gelmeden önce çoktan hapse girmiş olabiliriz."

"Kardeşimin evine onun cinsel organına bakmaya gitmeyeceksin," diye homurdandı Gage kapının ardından.

"Keyif kaçırın!" diye karşılık verdi Hazel.

Oturma odasının mahremiyetine yöneldik.

"Cinsel ilişki sonrası uykunuzu böldüğüm için özür dilerim," dedi. "İkinizin de ilişkinizi rahat bir şekilde sürdürdüğünü sanıyordum. Onu yatağınızda çıplak bulmayı beklemiyordum."

"Rahat seksin güzel yanı bu işte. Çok enerjik oluyor ve sonrasında sürekli uyuyakalıyoruz," dedim. "Tamam. Şimdi hazırım."

Hazel sırtı ve pastane kutusundan mumlu keki aldı. Tekrar yaktı ve boğazını temizledi. "Doğum günün kutlu olsun. Doğum günün kutlu olsun. Doğum günün kutlu olsun sevgili Zoey. Doğum günün kutlu olsun!"

Öne eğildim, gözlerimi kapattım ve mumu üfleyerek söndürdüm.

Hazel bana keki uzattı ve kendisi de bir tane aldı. Geleneksel şampanya şişesiyle oturma odasının zeminine yerleştik. Şişeden doğrudan bir yudum alarak, "Burada olduğun için çok mutluyum," dedi.

"Başka nerede olabilirdim ki?" Kekin ağzıma tıktırdım.

"Biliyorum, New York'a geri dönmek istiyorsun. Ama... doğum gününde orada olamamayı hayal bile edemiyorum. Göl kenarındaki öğle yemeklerimizi ya da çamaşır yıkama günlerimizi yaşayamamayı hayal bile edemiyorum. Seni çok seviyorum."

Kaşlarımı çattım. "Adet öncesi sendromu mu yaşıyorsun?"

"Hayır. Sadece aptalca mutluyum," dedi Hazel burnunu çekerek.

Ağzım kek dolu bir şekilde, "Şimdi ağlamaya başlarsan çok sinirleneceğim," dedim.

"Sen benim en iyi arkadaşımsın. Ve şu anda her şeye sahipmişim gibi hissediyorum. Sen varsın, Cam var, bu kasaba var. Ama her şeyin nasıl değişebileceğini düşünmekten korkuyorum. Sen gittiğinde ne yapacağım? Bu kitap başarısız olursa ne olacak? Ya sonunda ailen seni çıldırttırırsa ve onları öldürüp hapse girersen ve biz sadece ziyaretlerde görüşebilirsek ne olacak?"

Şampanyayı elinden aldım ve kolumu omzuna attım. "Sana ihtiyacı olan benim, senin bana değil, unutma?"

Başını salladı. "Doğum gününü tamamen kendimle ilgili hale

getirmek istemiyorum, ama bana ve aşık olduğum bu şehre verdiği desteği görüyorum. Kimse beni senin gibi desteklemeyecek ve tüm bunları sana borçlu olduğumu hissediyorum. Çok mutluyum ve her şeyin tekrar yok olmasından da çok korkuyorum."

"Aptalca davrandığın zaman çok güzelsin."

Hazel pijamamın şortuna baktı. "Hmm, bunlar senin kötü pantolonlarına benzemiyor, ama işte buradayız."

"Bugün benim doğum günüm. İstedğim zaman kötü davranırım."

"Her şeye sahip olmak neden bizi bu kadar korkutuyor?" diye sordu, bir başka keke uzanırken.

"Doğum günümde moralimi bozuyorsun."

"Evet, yaratıcılık krizimi Ağaç Dikme Günü ile aynı zamana denk getirmememden dolayı özür dilerim."

Derin bir iç çekti. "Korkuyorsun çünkü sen de daha önce her şeyini kaybettin. O dibe vurmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorsun ve berbat bir şey. Ama şunu hatırlamalısın, bir kez daha yukarı tırmandın. Daha önce yalnız kaldın, engellendin ve yaralandın. Bunların üstesinden geldin ve eskisinden bile daha iyi bir mutluluk bulmayı başardın. Bir şey değişirse, yine aynısını yapacaksın. Tıpkı daha önce yapabileceğini kanıtladığın gibi."

"Sen benim en iyi arkadaşımsın, Zoey."

"Tabii ki. Ufkunuzu genişletmeniz gerçekten gerekiyor."

"Ciddi söylüyorum. Ne kadar harika biri olduğunu bilmeni istiyorum. O kötü pantolonunu giydiğinde bile."

"Doğum günü için yapılan dalkavukluklar takdir edilir ancak şart değildir."

"Sen olmasaydın burada olmazdım. Bunların hiçbirine sahip olamazdım ve tek istediğim senin sonsuza dek mutlu olman."

"Haze, sen benim en iyi arkadaşımsın. Seni mutlu etmek için her şeyi yaparım, hatta ilham kaynağını bulabilmen için beni tüm hayatımdan uzaklaştırmama bile izin veririm. Ama herkes mutlu sona ulaşamaz." O riski tekrar göze alamazdım, o yükü tekrar taşıyamazdım.

"Bunu hak ediyorsun. Hem de iyi bir ilişkiyi. Ve biliyorum bu kulağa çılgınca geliyor ama bence burası doğru yer. Bence ikimiz de burada daha mutluyuz. Sadece New York'a geri dönersen ikimize de

ne olacağından endişeleniyorum."

Başımı koltuk minderine yaslayıp inledim. "Sen tam bir felaketsin. 'Hey Zoey, işte sana bir doğum günü pastası ve yanında da duygusal şantaj.'"

"Sizin burada kalmanızdan kişisel olarak fayda sağlıyor olmam, tamamen bencil olduğum anlamına gelmiyor. Buraya nasıl uyum sağladığınızı görüyorum. Burada neler başardığınızı görüyorum. Ve bence bundan keyif alıyorsunuz. Kabul edin." Parmağını kaburgalarımın bastırdı.

Elini itip yarım yediği kekini kaptım. "Pekala. Gece yarısı doğum günü dürüstlük maddesine göre, burada geçirdiğim zamandan sandığım kadar nefret etmiyordum."

"Eminim yatağınızdaki o çıplak, yakışıklı Bishop sizin orada kalmanızdan hiç rahatsız olmazdı."

"Adam bir ahırda yaşıyor, Hazel. Bir *ahırda* ... Biliyorum, senin kitaplarında zıt kutupların birbirini çektiği doğru ama ikimiz de biliyoruz ki ben Sephora'yı kokarca kokulu banyolarla takas etmeyeceğim."

"Tek istediğim, kalma ihtimalini *değerlendireceğinize* söz vermeniz."

"Ah, tamam. Seçenekler listeme , *yakındaki bir Sephora mağazasına erişimim olmadan yavaş yavaş yaşlanıp çürümeyi* de ekleyeceğim."

"Harika! Peki, kokarca banyosu nedir?"

"Size bir tavsiye vereyim. Eğer Meetcute bir gün siyah beyaz bir kedinin peşinden koşarsa, sakın onu takip etmeyin."

O altı sayfa not alırken ben de ona Nana'nın yaptıklarını ve Pepe'nin saçma sapan aşkını anlattım. Mezuniyet balosunu, ev yapımı yemekleri, bozuk paraları, vajinayı tanımlayan seksi düşündüm. Belki de şu anda bir romantik roman kahramanının hayatını *yaşıyordum* . Ama ilişkiler açısından işler benim için uzun süre iyi gitmedi. Her zaman, zavallı kahraman için fazla geldiğim bir nokta oldu.

"Cam'in bu riske degeceğini nereden bildin?" diye sordum ona.

Yüzünde, genellikle kurgusal çiftleri için sakladığı o hayalperest ifade belirdi. "Her zaman olduğu gibi o da benim için geldi. Farklı ama aynı. Eğer bir şey biliyorsam, o da ne olursa olsun, sen ve

Cam'in her zaman benim yanımda olacağınızdır."

"Elbette yapacağız."

"Ve ben her zaman senin kalbinde olacağım," diye söz verdi bana.

"Çünkü sen sandığından çok daha muhteşemsin."

"İnsanlar sürekli bunu söylüyor. Şüphelenmeye başladım."

Belki de buna inanmaya başlarsın.

"Evet. Tabii. Kel kartallar sütyenimi geri getirdiğinde."

Küçük Theo, solo performans sergileyen
bir çocuğun yanında duruyor.

Zoey

Baba ? Erken geldin... ve yalnız değilsin."

İki acil market alışverişimden ve kaygı dolu yemek pişirme maratonundan dolayı hala ter içindeydim ve şortumu ve sos lekeli sweatshirt'ümü henüz çıkarmamıştım.

"Annenin park yerinden daha iyi bir park yeri bulmak istedim. Brinsley'e selam söyle," diye sertçe emretti babam, arkasındaki genç kadını işaret ederek. Kadın telefonuna yapışmış gibiydi. Uzun sarı saçları kusursuz bir atkuyruğu şeklinde toplanmıştı ve cilt bakım rutinini hiç aksatmamış bir kadının ıslıl ıslıl parlayan yüzüne sahipti.

"Hey," dedi, telefonundan başını kaldırmadan sakızını çiğnerken.

"Şey, ne dersiniz?"

Şu ana kadar doğum günü fiyaskosu tam da planlandığı gibi gitti.

"Brinsley, Banana Republic'te müdür yardımcısı," dedi babam gururla.

Bu da onun buruşuk keten gömleğini ve deri terliklerini açıktıyordu. Yetişkin hayatımda babamın ayak parmaklarını ilk kez gördüğümü hatırladığım andı.

"Brinsley de bir sosyal medya fenomeni," diye duyurdu, yanımdan geçip daireme girerken.

"Güneşsiz bronzlaştırıcı mı kullandınız?" diye sordum. Yakasının etrafında belirgin bir turuncu halka vardı.

"Belki. Bana ne sürdü bilmiyorum. Tuvalet nerede?" Cevap beklemeden banyoyu aramaya gitti.

Brinsley, telefonunda bir şeyler yazmaya devam ederken eşikten içeri süzüldü. İncecik, düğmeli bir gömleği, kısa kesimli haki pantolonunun içine şık bir şekilde sokmuştu.

"Tanıştığımıza çok memnun oldum. Ben Zoey, küçük, biraz sakar ve doğum günü de pek uygun olmayan kız kardeşinizim," dedim arkasını dönüp giderken.

Doğum günümde Avrupa'daymış gibi davranmalıydım. Gelecek yıl, bu günü resmen geri alacak ve bu çılgınlığa bir son verecektim.

"Doğum günün için buraya kadar araba sürmeme sebep oldun, bir de pijamalarını bile değiştirmeye zahmet etmedin, inanamıyorum," diye homurdandı açık kapıdan tanıdık, ifadesiz bir ses. "Ama Zoey ne isterse, onu alır."

Annem, kapağına mavi krema bulaşmış, ezilmiş bir pasta kutusuyla içeri girdi. Üzerinde, vücut ölçülerine iki beden büyük bej bir kazak ve bol, kirli kahverengi tayt vardı. Saçları, onu son gördüğümde daha da gümüş rengi olmuş, özensizce yapılmış, topak topak bir topuzdu.

"Seni de görmek ne güzel, anne," dedim ve ona sarılmak için yaklaştım. Bu sevgi gösterisi onu o kadar şaşırttı ki, sanki hırlayan bir köpekmişim gibi kapı çerçevesine doğru geri çekildi. Bunun yerine beceriksizce omzuna hafifçe vurdum.

"Pastanız arka koltuktan düştü, o yüzden idare etmek zorundasınız," dedi, neredeyse sarılmaktan kurtulup kutuyu bana doğru iterek.

"Bu yıl bir araya gelmemize gerek olmadığını söylemiştim," dedim, ezilmiş tatlıya bakarak.

Annem alaycı bir şekilde, "Ah, senin doğum gününü bir daha kutlamama suçunu asla *işlemem*," dedi.

Tahmin edilebilir olsa da, muhteşem bir başlangıç yapmıştık.

"Kendinizi evinizde gibi hissedin," dedim, yiyeceklerle dolu kollarımı oturma odasına doğru işaret ederek.

"Oda kokunuz bitmiş, yeni bir lavabo açıcıya ihtiyacınız var," diye seslendi babam banyo kapısından.

Annem babama, "Gördüğüm kadarıyla yanına bir çocuk da getirmişsin, Richie," diye seslendi. Brinsley'e sanki üzeri karınca yemiş gibi baktı.

"Bakın, eski karım. Cehennem sana bugün yarım gün izin verdi mi, Adrienne?"

Kapıyı kapatmak üzereydim ve acil durum için sakladığım viskiyi hangi dolaba koyduğumu hatırlamaya çalışıyordum ki, kapı aralığında kocaman bir leylak buketi belirdi.

Çiçekler şaşırtıcı derecede erkeksi bir sesle, "Doğum günün kutlu olsun, Zo," dedi.

"Aman Tanrım. *Gage* ? Burada ne işin var?" diye tısladım, onu koridora doğru itip peşinden gittim.

Çiçekleri indirdi. "Bugün senin doğum günün. Bunu seninle geçirmek ve benden gizlice almaya çalıştığın için sana bağışmak istiyorum."

"Doğum günümü senden saklamaya çalışmıyordum. Seni bundan kurtarmaya çalışıyordum. *Gerçekten de* bunun bir parçası olmak istemezsin," dedim oturma odamdan gelen yüksek seslerin arasında çaresizce.

"Ama evet, *öyleyim* ."

Gage bir Bishop'tu. Bishop ailesi, birlikte vakit geçirmekten gerçekten keyif alan, birbirine çok bağlı bir aileydi. Gage'in Moody'lerle yemek yediğine şahit olma fikri onu dehşete düşürüyordu.

"Çok yakışıklısın ve düşüncelisin, çiçekler için de kesinlikle puan kazanacaksın. Ama ciddiylim. Annem ve babam... biraz tuhaf ve belki de biraz da kötü niyetliler? Eğer buna alışkın değilsen, bu çok zorlayıcı olabilir."

"Yapacak bir şey yok. Ben de sizinle birlikte kutluyorum," diye ısrar etti.

Sinirle kollarımı kavuşturdum. "Hazel sana bundan bahsetmişti, değil mi?"

"Susturma hakkımı kullanıyorum. Kısacası, doğum gününde onlarla tek başına başa çıkmaya asla izin vermeyeceğim."

Başımı salladım. "Bugün sadece ailemle kavga edecek enerjim var, o yüzden bu küçük zaferi sana bırakıyorum. Yani, cesur bir hareket. Hem cesur hem de aptalca. Ve sonunda sana 'Sana söylemiştim' demek için burada olacağım."

Sırıttı ve midem ayak parmaklarıma kadar hoş bir şekilde altüst

oldu. "Anlaştık."

"Aman Tanrım, Richie. Sanki mikrodalga fırını nasıl kullanacağını biliyormuşsun gibi," diye bağırdı annem arkamdan. İki dakika içinde kavga etmeye başlamışlardı bile. Etkileyiciydi ama rekor değildi.

"Şu seksi hırkanla dikkatimi dağıtmayı bırak," diye uyardım Gage'i. "İçlerinden biri Atlantic City 2001'i gündeme getirmeden önce içeri girmem gerek."

"Yıl 2001'di, çocuklar bahar tatilindeydi ve *sen* bütün aileyi Atlantic City'ye götürmekte ısrar ettin," diye başladı babam.

Çok geç.

"Bu akşam için zaten yemek planlarımız var. Seni henüz kimse görmedi. Neden sen tekrar inşaat işine veya avukatlığa dönmüyorsun, ben de sonra görüşürüz?" diye teklif ettim. Sonra, doğum günüm olduğu için, aman Tanrım, onu tişörtünden yakalayıp yere yatırdım ve hızlı, sert bir öpücük verdim.

Bana karşı koymadı, geri çekilip masum bir öpücük kondukmaya çalışmadı. Hayır, adam kendini tamamen öpücüğe verdi ve kontrolü ele geçirdi, beni kendi kapımın önünde titreyen bir şehvet yığını olarak bıraktı. Gage Bishop tehlikeliydi.

"Bu da kim?"

"Vay canına," diye mırıldanmayı başardım şaşkınlıkla.

Gage göz kırptı.

"Zoey, neden dilini o adamın boğazına soktuğunu açıklayabilir misin?" diye sordu annem açık kapıdan.

Gage ile ayrıldığımızda, annemle babamın orada durup beni cezalandıracakmış gibi baktıklarını gördük. Brinsley ise arkalarından bakmadan selfie çekmekle meşgul olduğu için neler olup bittiğini fark etmedi.

"Bu Gage. O benim...çiçek getiricim."

"Ben Zoey'nin erkek arkadaşımı," diye düzeltti Gage.

"Bunu yaptığın için çok pişman olacaksın," diye mırıldandım kendi kendime.

"Sevgilin mi?" diye hırslı bir sesle sordu babam. Gage'i baştan aşağı süzdü, sonra da Brinsley'e endişeli bir bakış attı.

Harika. Babam, kız arkadaşının benim erkek arkadaşım... yani yarı düzenli cinsel partnerim için onu terk edeceğinden endişeleniyordu.

Unutulmaz bir doğum günü daha oldu.

"Ne zaman erkek arkadaş edindin?" diye sordu annem, sanki Nobel Ödülü'ne aday gösterildiğimi yeni duyurmuşum gibi bir ses tonuyla.

"Şey, bu yeni bir şey. Çoğunlukla sadece seks yapıyoruz. Şunu bir an önce bitirelim mi?" diye sordum, oturma odasında kendim için hazırladığım masayı işaret ederek.

"Sen de bize katılacaksın, değil mi?" dedi annem Gage'e.

"Yapamaz," dedim, babamın "Hayır," diye homurdanmasıyla neredeyse aynı hızda.

"Elbette kalacak," diye duyurdu annem ve dairenin içine geri girdi.

Babam Gage'i işaret etti. "Sakin bir şaka yapma," dedi ve annemin yanına içeri girdi.

"Kısa bir not düşeyim," dedim Gage'e, "Hazel sana tüm hikayeyi anlatmadıysa diye. On dört yaşındayken, anne babam üst üste üçüncü yıl doğum günümü unuttular ve ben de çok sinirlendim. Ergenlik bunalımı ve ağızımdaki tellerle, onları beni umursamamakla suçladım. Bana ne yapmalarını istediğimi sordular ve ben de onlara her yıl doğum günümü kutlamak *istemelerini* istediğimi söyledim."

"Makul bir talep."

"Pasif agresiflikle yaşamayan yetişkinler için makul bir durum. O günden beri her yıl, anne babamın 'kutlama' şekli, onları bir günlüğüne hayatlarından kopardığım için tamamen bencil olduğumu hatırlatmak için gelip beni eğlendirmeleri oluyor. Bu yüzden pasif agresif bir şekilde, hepimiz için berbat bir deneyim olması için elimden gelenin en iyisini yapıyorum. *Çok* eğlenceli. Ve bunu sana göstermekte tereddüt ediyorum çünkü bunu yaşadktan sonra benimle seks yapmak istemeyeceğini düşünüyorum. Ve ben gerçekten doğum günü seksini istiyorum."

"Merhaba, ben Brinsley."

Gage'den geriye sıçradım ve kadının uzattığı eline baktım. Yüzü artık telefonuyla örtülü değildi ve tahmin ettiğimden bile daha güzeldi. Gage'e kendini tanıtıyor sandım ama baktığı kişi bendim.

"Şey, merhaba Brinsley. Ben Zoey, bu da Gage," dedim ihtiyatlı bir şekilde.

Dişlerini veya ince çizgilerini belli etmeyen bir şekilde gülümsedi.

"Cildiniz muhteşem," dedi bana.

"Teşekkürler. Şey, hava kurak geçti. Kıştan dolayı. Bir de otuzlu yaşlarımda olmamdan." Ben saçmalıyordum, Gage ise sırtıyordu.

"İsterseniz size önerebileceğim harika serumlarım var," diye teklif etti.

"Sen ve babam... sevgili misiniz?" Son kelimeyi duyunca biraz midem bulandı.

"Annen sorarsa, evet, oradayız. Ama aslında onun orta yaş krizini atlatmasına öncülük ettiğimi söylemekte sakınca görmüyorum."

"Orta yaş değişimi mi?" diye tekrarladım.

Bana telefonunu gösterdi. Instagram hesabı, bakımsızdan muhteşeme dönüşen insanların "öncesi ve sonrası" fotoğraflarıyla doluydu. Hafifçe omuz silkerek, "Önemli bir şey değil. Yarım milyon takipçim var işte. Bir de podcast'im var. Neyse, numaranı ver, sana bazı önerilerimi mesaj atayım." dedi.

Telaşa kapılarak ona numaramı verdim, bu da dikkatini tekrar telefonuna çevirdi.

Gage elimi tuttu. "Yanık kokusu alıyor musun?"

"Kahretsin! Lazanya!"

Artık çok geç olduğunu bilmeme rağmen mutfağa koştum. Annemle babamı kenara itip fırın kapağını hızla açtım. Gage beni kenara itti ve kararmış lazanyayı fırından çıkardı.

"Lanet olsun," diye mırıldandım. Tarifi harfiyen uygulamıştım ama o lanet olası zamanlayıcıyı kurmayı unutmuştum.

"Klasik Zoey işte," diye homurdandı babam. "Bizi buraya kadar araba sürmeye zorluyor, sonra da bizi doyurmaktan kaçınıyor."

Annem, ben fırının önünde bir mutfak havlusunu sallarken Gage de içeriye temiz hava girmesi için arka kapıyı açıyordu. "Bazı şeylerin hiç değişmediğini görüyorum," dedi. "Biliyor musun, geçen ay oradayken kız kardeşin inanılmaz lezzetli tuzda pişmiş kırmızı levrek yapmıştı. Yeteneğinin sınırı yok."

"Zoey'nin aksine, o hiçbir yetenekten habersiz." Babam kendi şakasına kahkaha attı.

Gage tehditkar bir adım attı, ben de hemen önüne atlayıp bulaşık havlusunu sanki kloroformla zehirlenmiş gibi yüzünün önüne tuttum. "Peki, öğle yemeği için Angelo'ya gidelim mi?" diye neşeyle önerdim.

"Peki *Kirk* nerede?" Babam üvey babamın adını sanki kedi tüyü yumağı smoothie'si tadındaymış gibi söyledi ve ardından ağzına yarım ekmek çubuğu tıktırdı.

Annem, minik parçalara ayırdığı tavuk parmesanından başını bile kaldırmadı. Brinsley ise İtalyan salatasının fotoğraflarını çekmekle o kadar meşguldü ki sohbete katılmaya vakti yoktu.

Jessie bizi Angelo'nun yemek salonunun ortasına oturttu ve garsonumuz Wes'ti. Solumuzda Story Lake Warblers takımı, sağımızda ise Darius da dahil olmak üzere lise kros takımının tamamı vardı.

"Kirk, torunumuzun bahar koro konserinde. Küçük Theo, solo söyleyen bir çocuğun yanında duruyor. İlk iki gösteri harikaydı. Bugün kaçırdığım için çok üzüldüm ama Zoey'nin yine dışlanmış hissetmesine izin veremeyiz," dedi anne imalı bir şekilde.

"Birinci sınıf koro konserinin tekrarına mı gitmek istedin?" diye sordum, onu yanlış duyduğumdan emindim.

"Elbette. Aileme desteğimi göstermeyi çok seviyorum."

"Voleybol çeyrek final maçımın ortasında, spor salonunun havalandırmasının gözlerimi kuruttuğunu söyleyerek maçı terk ettin," diye belirttim. "Başka bir anneye de metroyla eve gitmemi söylemesini istedin. Dizimi burktum ve antrenörüm beni acil servise götürmek zorunda kaldı."

"Aman, bu kadar abartma. Birkaç hafta sonra iyileştin," dedi annem, elini bana doğru sallayarak.

"Evet, Mopey," dedi babam ağzı pizza dolu bir şekilde.

"Yine başladı Gage," dedi annem bıkkınlıkla gözlerini devirerek. "Onunla nasıl başa çıkıyorsun anlamıyorum. Her şey hep bir yarışma. Theo yedi yaşında Zoey. *Her zaman* ilgi odağı olmak zorunda değilsin."

Gage birasını bıraktı. Masaya çarpan bardakların sesinden bir şey söylemek üzere olduğunu anladım.

Masanın altından uzanıp bacağından tuttum. "Burada hatırlanması gereken önemli şey, onların da sadece insan olduğu. Gerçekten de daha iyisini bilmiyorlar," diye fısıldadım ona.

"Az sonra yapacaklar," diye tehditkar bir şekilde söz verdi anneme dönmeden önce. "Şunu doğru anladığımdan emin olmak istiyorum, Adrienne. Buraya güzel, başarılı kızının doğum gününü kutlamak, yeni evini görmek ve onun için önemli olan bazı insanlarla tanışmak için geldin. Ama onun, bir grup kulağı tınısı bozuk çocuğun 'Itsy Bitsy Spider' şarkısını söylediği bir konferans salonunda oturmayı tercih ettiğini bilmesini mi istiyorsun?" Sesi aldatıcı bir şekilde dostçaydı ve benden başka kimse bunun ne kadar tehlikeli olduğunu fark etmemiş gibiydi.

"Aslında burası dini bir okul, bu yüzden çoğunlukla İsa'nın onları sevmesine odaklanıyorlar," dedi annem, asıl noktayı tamamen kaçırarak. "Şimdi eğer başarıdan bahsetmek istiyorsanız, kızımız Carla ile tanışmalısınız."

"Biliyorsun, o bir biyokimyacı. Ve harika bir lazanya da yapar," diye açıkladı babam, birasını kaldırarak alaycı bir şekilde kadeh kaldırır gibi. "Ama bu gibi değil. Sadece biraz yanlış oldu."

Gage'in uyluk kasları elimin altında gerildi ve ben daha da sıkıca sıktım.

"Carla bizi hayatımızı durdurup onu kutlamaya hiç zorlamadı. Zoey ise tam tersi..." Annem üçüncü kadeh şarabını içiyordu ve bu da onu normalden iki kat daha sesli yapıyordu. Bir kadeh daha içerse, tüm restoran aklından geçenleri anlayacaktı.

"Oof," diye onayladı babam.

Anne ve babamın aynı fikirde olduğu tek zaman, onlara ne kadar yük olduğum konusunu tartıştıkları zamandı.

"Bu çocuk bebekken hiç susmadı. İlk dört ay boyunca, sanki yanıyormuş gibi avaz avaz bağırıp durdu," dedi babası.

"Sanırım buna kolik deniyor," diye açıkladım Gage'e.

"Pekala. Bu bir şaka, değil mi?" diye sordu Gage, kolunu sandalyemin arkasına atıp beni ve sandalyeyi kendine doğru çekerken.

"Asıl şaka bizdeydi. Gürültüsüne dayanamadığımız için onu *saatlerce* odasında yalnız bırakıp ağlamasına izin vermek zorunda kalıyorduk," diye hatırladı annem gülerek. " *Çok ilgiye muhtaçtın.* "

"Benim," dedim hafifçe. İğnelemelere ve şikayetlere alışmıştım. Bunlarla başa çıkmak, hiçbirimizin gerçek bir ilişki kuramayacağı

fikriyle başa çıkmaktan daha kolaydı.

"Sabahları yataktan kendi başına kalkamadığını hatırlıyor musun?" dedi babam masaya vurarak.

Anne gözlerini devirdi. "Ahhh. Onu okula hazır hale getirmekten o kadar yorulduk ki, artık onu uyandırmayı bıraktık."

"Anlaşılan artık ebeveynlikten yorulmuştun," dedi Gage.

"Lütfen yapma," diye yalvardım ona.

"Bu ne?" diye bağırdı babam.

Brinsley, babamın elini sepetten uzaklaştırarak, "Artık ekmek çubukları yok," dedi.

Babam anneme, "Müzedede kaybolduğu ve tam anlamıyla sinir krizi geçirdiği zamanı hatırlıyor musun?" dedi.

Annem inledi. "Tanrım. Ağlayışlarını Afrika memelileri sergisinden bile duyabiliyordunuz."

"Annem nerede? Babam nerede?" diye neredeyse bağırarak taklit etti babam. O ve annem kahkaha atmaya başladılar ve yaklaşık yirmi metrelik bir alandaki herkesin dikkatini çektiler.

"Dört yaşındaydım," dedim. "Söylemeye gerek yok, altı yaşına geldiğimde metro haritasını okuyabiliyor ve evime giden yolu bulabiliyordum."

"Ergenlik yıllarından hiç bahsetmeyelim bile. Kaçmak için henüz çok geç değil Gage. Kimse seni suçlamaz," diye takıldı annem.

Kros takımından bana acıyan bakışlar alıyordum.

Gage sandalyesini masadan geriye çekti ve omzumu hafifçe sıktı. "Bir dakika izin verir misiniz?"

Kalbim yerinden çıktı. Halının içinde eriyip gitmek istedim.

"Aman Tanrım. Zaten kaçmaya başlamış bile," dedi babası, telefonunu salatasının üzerine düşüren Brinsley'i dürterek. "Onu çok çabuk kovaladı."

"Biliyor musun? Sanırım bu küçük doğum günü geleneğinden vazgeçmenin zamanı geldi," diye önerdim.

"Oh ho!" diye kıkırdadı babam.

"Güzel deneme, Mopey. Bunu aklımızdan bile geçirmeyiz. Bize yaşattığın o vicdan azabından sonra asla. Hayır, efendim. Biz sana mecburuz, o yüzden sen de bize mecbursun," dedi annem.

"'Kötü anne babasınız,' dedi babam yine abartılı ve mızımız bir

taklit yaparak."

Annem, "Çocuklarını seven anne babalar her yıl doğum günlerini unutmazlar," diye taklit etti. "Peki, ödevini, ders programını veya dolap şifresini asla hatırlamayan kimdi?"

Restorandaki herkes bize, bana bakıyordu. Sanki "halka açık yerde çıplak kalma" kabuslarımdan birini gerçek hayatta yaşıyordum. Sadece herkes pantolon giymeyi unuttuğumu bilmek yerine, seilmeye layık olmadığımı biliyordu.

"Aslında bunun bir sebebi vardı. Her şeyin," dedim su bardağımı alırken.

Babam homurdandı. "Şşşş. Buna tembellik denir."

Brinsley telefonunu bıraktı ve uzun bir uykudan yeni uyanmış gibi gözlerini kırptırdı. "Kızınızla bu şekilde konuşmanızdan rahatsızım. Bu, önceki halinizin konuşma şekli, sonraki halinizin değil," dedi.

"Özür dilerim, Brinsley," dedi babam, hemen pişmanlık duyarak.

Bana baktı ve önden gitmem için işaret etti.

Boğazımı temizledim. "Aslında, sana söylemek istediğim bir şey var."

"Eyvah, yine başlıyoruz. Bu sefer neyi yanlış yaptık Zoey?" diye sordu babam.

"Pastamı düşürmenin, hediyelerimi unutmanın ve boşanmanızdan beni sorumlu tutmanın dışında mı?" diye takıldım.

Brinsley, kendimi savunacağımdan emin olarak telefonunu tekrar eline aldı.

"Hediyeni unutmadım. Pastan senin hediyen," diye ısrar etti annem.

"Sana bir benzin istasyonundan hediye çeki *alacağım* . Bu akşam e-postanda olacak. Belki de Pazartesi," dedi babam.

Güldüm. "Aman Tanrım! Arkadaşlar, lütfen bu işin sonunu ilan edebilir miyiz? Hiçbirimiz burada olmak istemiyoruz. On dört yaşında olup doğum günümü sizinle kutlamak istediğimi düşündüğüm için özür dilerim. Artık bunu yapmak istemiyorum. Aslında, birbirimizin yanında olmamızın sağlıklı olduğunu düşünmüyorum. Ve benim 'bu kadar zor' olmamın sebebi DEHB (Dikkat Eksikliği ve Hiperaktivite Bozukluğu) idi ve eğer daha erken teşhis konulsaydı, tüm hayatım daha kolay olabilirdi. Belki sizin hayatınız da."

Ama beni dinlemiyorlardı. Hiçbir zaman dinlemediler.

"Dürüst olmak gerekirse, bize yaşattığın tüm stres olmasaydı, sanırım birkaç yıl daha dayanabilirdik. Sen de öyle düşünmüyor musun, Richie?" dedi annem.

Ablam üniversiteye gittikten bir gün sonra beni onun en sevdiği restorana götürdüler ve boşanacaklarını söylediler.

"Bunu kız arkadaşımın önünde konuşmamalısın," dedi babam, Brinsley'i Stanley Kupası'ymış gibi işaret ederek.

Gage telefonunu kazağının cebine koyarak geri döndü. "Tamam. İşte olacaklar. Üçünüz de gideceksiniz. Şimdi. Hesabı ben ödedim. Bunu bir veda hediyesi olarak kabul edin. Çıkarken ya Zoey'den modern ebeveynlik tarihindeki en komik derecede bencil ebeveynler olduğunuz için özür dileyeceksiniz ya da en azından destekleyici ebeveynler gibi davranana kadar onunla bir daha iletişime geçmeyeceğinize söz vereceksiniz."

"Sen kim olduğunu sanıyorsun da bana ne yapacağımı söylüyorsun?" diye öfkeyle bağırdı babam.

"Ben Gage Fucking Bishop'ım ve gün boyunca narsist bir pislik gibi davrandığın bu kadın benim için çok özel biri. Senin için de çok özel olmalı. Ama en temel insanlık onuruna bile sahip olamaman nedeniyle, onun gününü bir saniye daha mahvetmene izin vermeyeceğim. Şimdi defol buradan!"

Bir şey söylemek isterdim ama geçici olarak konuşma yeteneğimi kaybetmiştim. Ağzım, ipleri kopmuş bir kukla gibi açık kalmıştı.

"Peki ya benim yemeğim?" diye sordu annem, tabağını kaldırarak.

"Paket olarak götürün," dedi Gage dişlerini sıkarak.

Wes o anda üç paket yemekle tekrar ortaya çıktı. Onları masanın ortasına fırlattı. "Size iyi günler dilerdim ama gerçekten berbat bir gün geçirmenizi umuyorum," dedi onlara.

Ağzım açık kalmış halimi elimle kapattım. Eğer ailem beni on dört yaşındayken söylediğim bir şey yüzünden bu kadar uzun süre cezalandırmış olsaydı, bunun bedelini hayatımın geri kalanında ödeyecektim.

"Bize öylece 'çıkın buradan' diyemezsiniz. Bu kasaba sizin değil," diye ısrar etti babam, Brinsley salatasını özenle kutuya koyarken.

Restorandaki sandalyeler masalardan geriye çekilmişti.

"Bu kasabaya sahip olmama gerek yok. Ben bu kasabaya aitim. Zoey de öyle. Kendinizden başka birini düşünseydiniz bunu anlardınız. Bir stiliste kız arkadaşınızmış gibi davranması için para ödemenin ne kadar acınası bir şey olduğunu hiç düşünmediniz mi?" dedi Gage, babamla burun buruna gelerek. Babamın göbek yağı daha fazlaydı ama Gage'in boyu ve kasları onun avantajıydı.

"Biliyordum! Onun senin kız arkadaşın olmadığını *biliyordum* !" dedi annem zafer edasıyla, yemek artıklarını ve bir kavanoz parmesan peynirini kutuya tıktırırken.

"Ya *sen* ," dedi Gage, öfkesini ona çevirerek. "Kızını her cümlesinde aşağılama ihtiyacı duyan nasıl bir anne olabilirsin?"

"Ne kadar zor bir kız olduğunu anlamıyorsun," dedi annem, her zaman olduğu gibi, biri ona yanlış olduğunu söylediğinde inatla kendi görüşünde ısrar ederek.

"Belki de onun eleştiriye değil, desteğe ihtiyacı olduğunu anlamıyorsunuz. Belki de ona bakıp ne kadar güzel, canlı ve ilgi çekici olduğunu görüyorsunuz ve içinizdeki küçük, kötü bir taraf bunu kıskanıyor," dedi Gage soğukkanlılıkla. "Aslında bunun bir önemi yok, çünkü buradaki hiç kimse sizinle bir dakika daha geçirmek istemiyor."

Annem nefesini tuttu. "Ben çok *sevimliyim* . Onun bu kadar hassas olması benim suçum değil. Kimse ona ihtiyacı olan tüm ilgiyi veremedi. Benim suçum değil."

Wes, Gage'in yanında durarak, "Gerçekten çok kötü bir annesin," dedi. "O kadar kötü ki, eve gidip anneme sarılmak istiyorum."

Kros takımı üyeleri, onların arkasında sıralanırken başlarıyla onayladılar.

Scooter arkamdan "Söyleyecek bir şeyimiz var," diye duyurdu ve ardından düdüğünü üfledi. Warblers grubu uyum içinde mırıldandı ve ardından Rodgers ve Hammerstein'in "So Long, Farewell" şarkısının a cappella bir versiyonunu, "*night* " ve "*bye* " kelimelerini zamanlaması iyi ayarlanmış ağızdan çıkan gaz sesleriyle değiştirerek yaratıcı bir şekilde seslendirdiler.

Annem ve babam, Warblers grubunun ve restoranın diğer on iki müşterisinin şarkılarla onları dışarı atmasıyla sinirli bir şekilde kapıya doğru yöneldiler.

Brinsley arkada oyalandı.

"Tamam, sana kuru ciltler için en iyi üç serum önerimi özel mesajla gönderdim," dedi telefonunu çantasına koyarken. "Ayrıca en sevdiğim iki nemlendiriciyi ve sana çok yakışacak bir göz farı paletini de ekledim. Ve terapistimin iletişim bilgilerini de koydum. Sanal randevular veriyor ve bunların çoğunu düzeltebilir." Brinsley, bakımlı elini ebeveynlerime doğru salladı. "Güzel bir öğleden sonra için teşekkürler. Beni Instagram'da takip edin!"

Ve böylece o da gitti.

Başımı masaya koydum ve görünmez olmak için dua ettim. Gage yanıma oturdu ve elini sırtıma koydu.

"Zoey, bu... gerçekten berbattı."

"Çok utanıyorum," diye inledim masanın üzerine. "Hangisinin daha kötü olduğunu bile bilmiyorum. Annemle babamın her zamanki gibi davranması. Bütün kasabanın buna şahit olması. Senin onlarla kavga etmen. Gage, bunun bedelini hayatımın geri kalanında ödetecekler."

Beni ayağa kaldırdı, yeşil gözleri gözlerimi arıyordu. "Özür dilerim."

"Hayır, değilsin!"

"Pekala. Keşke özür dileyebilseydim. Ama Zoey, bunlar korkunç şeylerdi. Her yıl doğum gününde *bunlarla* tek başına başa çıkmanı düşündükçe birini yumruklamak istiyorum."

"O kadar da kötü değillerdi. Hâlâ başımın üstünde bir çatı ve sofrada yemek vardı," diye ısrar ettim.

Kendi anne babam bile beni sevemiyorsa, ben nasıl bir insanım? Hatırlayabildiğimden beri kendime sorduğum soru buydu. DNA'mda doğuştan gelen bir kusur olup olmadığını sık sık merak ederdim. Belki de çocuk sahibi olamamam en iyisiydi, çünkü onları sevememe ihtimalim vardı. En azından bu yetersizlik duygusu benimle birlikte sona erecekti.

"Sevgilim, bu çok düşük bir çıta. Hayatta kalmak için gereken asgariyi sağlamak onları iyi ebeveyn yapmaz. Ve senin asgariden fazlasına ihtiyaç duymam da seni yük yapmaz. Sen asla fazla değildin. Onlar sadece yeterli değildi."

Sözleri, uzun zaman önce iyileştiğini sandığım içimdeki derin bir noktayı yeniden gıdıkladı.

"Bir gün gerçekten çok iyi bir baba olacaksın," dedim sessizce.

"Şu anda daha çok iyi bir partner olmaya odaklanmış durumdayım."

Gözlerimi kırıp yüzüne kilitlendim. Bu adam, kız kardeşine teselli verdiğini bildiği için bozuk paraları biriktirip saklayan bir adamdı. Doğum günü yemeğime davetsiz gelen, günü benimle paylaşmak isteyen bir adamdı. Sadece ailevi sorunlarıma isteyerek dahil olmakla kalmayıp, ebeveynlerimi de berbat davranışları yüzünden azarlayan bir adamdı.

İyi bir ortak.

Ona tam olarak ne demek istediğini ayrıntılı bir şekilde açıklamasını istemeden önce, tüm garsonların -huysuz Jessie de dahil- gelmesi ve aşırı sayıda mumun ağırlığı altında ezilmiş bir cannoli ile o anımız bölündü.

"Anne babanızın berbat olması, gününüzün de berbat geçmesi gerektiği anlamına gelmez," dedi Wes, tabağı önüme koyarken.

Scooter, düdüğünü tekrar çıkarmadan önce, "'Doğum gününüz üç olsun millet,' diye duyurdu.

Restoranda komşularım bana şarkılar söylerken, en karanlık yanlarıma şahit olmuş adam bana sanki çok özel biriymişim gibi gülümsedi.

Ama şortum düştü.

Gage

Birkaç saat önce yaşanan ve tıbbi açıdan endişe verici olabilecek öğle yemeği fiyaskosunu unutmuş olup olmadığınızı **bilmiyorum** ama doğum günüm benim için pek eğlenceli geçmiyor. Bu yüzden 'doğum günü sürprizi' dediğinizde midem bulanıyor," dedi Zoey, elinden tutup onu otelin ön kapısından içeri götürürken.

Zoey'nin ailesiyle yaşanan karmaşaya hâlâ çok kızgındım. Onun tüm hayatı boyunca bu tür bir muameleye maruz kalma düşüncesi beni çileden çıkarıyordu.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama sözümü kesti. "Ve 'Bana güven. Bu sürprizi seveceksin.' deme. *Bana* güvenmelisin, çünkü sevmeyeceğim ve o gün için zaten yeterince duygusal olarak yaralıyım, sırf senin duygularını korumak için heyecanlıymış gibi davranamam."

"Umarım disko maddemiz, birbirimizin duygularını korumak için rol yapmamıza gerek kalmamasını sağlar." Resepsiyona doğru bir selam verdim.

"Merhaba arkadaşlar! Dışarıda her şey hazır," dedi Billie, masanın etrafından koşarak bizim için veranda kapısını açık tutarken.

Zoey, " 'Her şey' tam olarak ne anlama geliyor?" diye sordu.

"Göreceksin," dedim ona.

"Harika," diye söz verdi Billie.

"Neden daireme saklanıp sevişemiyoruz ki?" diye sordu Zoey.

"Aman Tanrım, Zoey," diye mırıldandım.

Billie bize sırttı. "Sürprizden sonra bunun da bir seçenek olacağından eminim. Doğum günün kutlu olsun ve anne babanın berbat olmasından dolayı üzgünüm."

Zoey utangaç bir şekilde kıkırdadı. "Haberler gerçekten çok hızlı yayılıyor."

Billie omzunu hafifçe sıktı. "Dedikodu yapıyoruz çünkü önemsiyoruz. Ben de benzer bir durumda büyüdüm. Aile muhasebe işine girmem gerekiyordu. Bunun yerine lezbiyen bir otel işletmecisi oldum. Ama biliyor musun? Hana'nın ailesi benim hayal kırıklıklarımı fazlasıyla telafi etti."

Önümüzdeki hafta, berbat bir iş çıkarmadığım için teşekkür etmek amacıyla anne babamı akşam yemeğine çıkarmayı aklıma not ettim. Sonuçta, Valerie'yi temsil ettiğimi onlara söylemeyerek hata yapmışım ve onlar da bir süre şikayet ettikten sonra yargılarıma güvendiklerini söylemişlerdi.

"Böyle bir durumla karşılaşmak zorunda kaldığın için üzgünüm," dedi Zoey ona.

Billie elini sallayarak geçiştirdi. "Dürüst olmak gerekirse, zorlu ebeveynlerden gelmenin uzun vadede bizi daha iyi insanlar yaptığını düşünüyorum. Erken yaşta yaşanan zorlukların üstesinden gelmek falan filan. Şimdi daha iyi haberlere gelirsek, otel Okuyucu Haftasonu için tamamen dolu! Dergi ekibi son odaları aldı."

Zoey'nin yüzü aydınlandı. "Gerçekten mi?"

"Bu sabah Chevy ile *görüştüm* ve imza gününün tamamen satıldığını söyledi. Okuyucu Haftasonu kesinlikle büyük bir başarı olacak," diye tahmin etti Billie.

Zoey, sürprizle ilgili tüm şikayetlerini unutarak bana sırttı. "Tamam. Peki. Bu resmen şimdiye kadarki en iyi doğum günüm!"

Onu mutlu etmek için bu kadar az şeyin yeterli olması beni tekrar çok sinirlendirdi.

"Neyse, iyi eğlenin," dedi Billie, bizi kapıdan dışarı uğurlarken.

"Hadi gel," dedim Zoey'i göle bakan verandaya doğru ikna ederek.

"Beni kel kartal beslemeye götürmeyeceksin, değil mi? Çünkü bir sütyenimi daha kaybetmeyi göze alamam," dedi ayaklarını sürükleyerek.

"Sana bunu yapmazdım. Söz veriyorum, bundan gerçekten keyif

alacaksın."

"Sürpriz!"

Zoey, Hazel ve tüm ailem pansiyonun iskelesinden el sallarken savunma pozisyonu aldı. Story Lake'in yeni tamir edilmiş parti teknesi *Tiki Barge* , bu özel gün için süslenmiş halde suda sallanıyordu.

"Bu nedir?"

"Ailen berbat, o yüzden sana kendi ailemi ödünç vereyim dedim," diye açıkladım. Öğle yemeğinden sonra Zoey'e biraz alan tanımıştım ve bunun gerçekleşmesi için Declan'dan öğleden sonraki tüm randevularımı ertelemesini istemiştim. O, hak ettiğinden daha azını hak ediyordu. Hatta isteyebileceğinden bile fazlasını.

"Gage..." Sesi titriyordu.

"Bu bir pasta turu. Hernandez ailesi bu hafta sonu grup kiralamalarına başlayacak. Biz ilk seferi yapıyoruz ve sosyal medyalarında fotoğraflarımızı kullanacaklar, bu yüzden sözleşme gereği evet demek zorundasınız."

Tekneye doğru baktı. "Bu gerçekten çok hoş, ama gerekli değil."

"Evet, ne tür bir kaçış planı kuruyorsan kur, şimdi geri adım atamazsın," dedim onu göle doğru çekerken.

"Aman Tanrım. Bunlar—"

"Disko topları mı? Evet," diye onayladım, tenteden sarkan küreler güneş ışığında parıldarken. "Annem parti malzemeleri satan dükkana özel bir gezi yaptı. Artık kesinlikle hayır diyemezsiniz."

"Şimdi hayır demek istemiyorum," diye itiraf etti.

"Hemen buraya gelin de şu şampanyayı patlatalım!" diye bağırdı annem ellerini birleştirerek.

Zoey, el ele tutuşarak ofis binama doğru yürürken, "Bu, şimdiye kadar geçirdiğim en güzel doğum günüydü," diye itiraf etti.

Pasta gezisi sona ermişti ve bu sefer tekne devrilmediği ve Goose'un kimseye pislemediği göz önüne alındığında, herkes tarafından büyük bir başarı olarak değerlendirilmişti. Özellikle de Laura ve Hazel, tropikal içecekler ve pizzalar almak için Fish Hook'a

yanıştığımız sırada Cam'i suda itmek için bir araya geldiklerinde.

"Bu tek gecelik ilişki işinde gittikçe daha da kötüleşiyorsun," diye takıldı.

Kıkırdadım ve kolumu omzuna attım. Akşam olmuştu ve herkes, kahkahalardan ve güneşten yorgun düşmüş bir halde, kendi yollarına gitmişti.

"Kurtarılabileceğini söylemiştim."

Burnunu buruşturdu. "Belki bir dahaki sefere seni dinlemeyi öğrenirim," diye takıldı.

"Şimdi tek gecelik ilişkilerde kim beceriksiz?"

Kolunu belime doladı. "Aileniz gerçekten harika. Hazel'ın da bu ailenin bir parçası olmasından çok mutluyum. O sizi hak ediyor."

Ona neyi hak ettiğini düşündüğünü sormak, doğru sonuca ulaşması için onunla tartışmak, fikrini değiştirmesini sağlayacak kanıtları sunmak, ne kadar çok şeyi hak ettiğini anlamasını sağlamak istedim. Kırılan her şeyi onarıp onun için yeni ve sağlam bir şeye dönüştürmek istedim.

Binamın girişinin önündeki kaldırımda durduk. "İçeri girmeden önce sana bir şey aldım," dedim.

Kadın bıkkın bir kahkaha attı. "Gage, bugün zaten yeterince iş yaptın."

"Evet, ama çok heyecanlanma. Işıltılı ya da eğlenceli bir şey değil. Sadece pratik," diye uyardım onu binanın yanından geçirirken.

"Ha! Tahmin edeyim. Çöp kutularımı dezenfekte ettiniz mi?"

"Hayır, ama onları senin için kaldırdım."

"Teşekkür ederim. Park yerimi lise son sınıf öğrencisinin park yeri gibi mi boyadınız?"

"Yapmadım."

"Aaa! Biliyorum! Doğduğum yıla ait şarkılardan oluşan bir potpuriyle beni büyüleyecek bir çocuk korosu var mı acaba?"

Onu binanın arkasındaki küçük otoparka yönlendirdim ve saçma sapan üstü açık arabasına kadar götürdüm. "Hayır, ama bugün senin arabanı çaldım."

"Açıkçası, arabayı geri getirdiğine göre araba çalmakta pek iyi değilsin. Bunu da kusurların listesine ekliyorum. Tek gecelik ilişkilerde ve araba çalmakta berbatssın. Dur. Neden bu kadar parlak? Ve

çatısını nasıl kaldırdın?"

"Öğle yemeğindeki o karmaşadan sonra kendinize gelirken bugün öğleden sonra Gator'un garajına götürdüm. Yağını değiştirdi, tavan kilidini tamir etti, lastikleri değiştirdi ve senin için yıkadı. Ayrıca bir süre daha sorunsuz kullanabilmen için kontrol ettirdim... en azından bir şey düşene kadar. Gator kapıdaki tıkırtının nedenini bulmaya vakit bulamadı ama geri getirirsen paneli söküp ücretsiz tamir edeceğini söyledi."

Yıpranmış küçük arabaya bakarken ağzı açık kaldı.

"Sana bunun eğlenceli ya da heyecan verici bir şey olmadığını söylemiştim," dedim.

"Bu, çocuk korosundan bile daha iyi. Bu, düşünceli, yardımsever ve..." Sokak lambalarının ışığında yüzü bir şaheser gibi parıldayarak bana döndü. "Bana ne kadar zaman ve sinir bozucu durumdan kurtardığının farkında mısınız?"

"Beğenmene sevindim—" Kendini kollarımın arasına attığında, bedeni benimkine çarptığında neredeyse nefesim kesildi.

"Doğum günümün berbat geçmemesini sağladığın için teşekkür ederim," dedi, dudaklarına dokunmadan bir saniye önce.

Bu kadın bir erkeğin canını öperek alabilirdi. Ya da belki de bana hayat veriyordu. Emin olamıyordum ve o an umrumda bile değildi. Kalçalarını kavradım, onu kendime doğru bastırdım. "Hadi bunu içeri taşıyalım."

Boynuma doğru onaylayıcı bir mırıltı çıkardıktan sonra dişlerini derime geçirdi. Bir şekilde ofisimin arka kapısını açmayı başardım ve içeri girdim. Onu duvara yasladım ve kendimi ona bıraktım.

Ellerimiz çılgınca keşfederken kanımda ilkel bir ihtiyaç zonkluyordu.

Şiddetli öpüşmelerin arasında "Ofis" dedi.

"Güzel, rahat yatağınız hemen üst katta," diye belirttim.

Elimden kayıp gitti.

"İkna edici bir argüman, ama şortum burada düştü," dedi, şortunu bacaklarından aşağı kaydırıp tekmeleyerek kurtardı.

İnledim. "Tanrım, iç çamaşırlarından nefret etmene bayılıyorum."

"Bugün bir mucize gerçekleştirdin," dedi ve beni cinsel organımdan tutarak ofisime götürdü.

"Öyle mi?" Büyülenmiş bir halde, tişörtünü ve sütyenini çıkarmasına yardım ettim. Orada çıplak ve gülümseyerek duruyordu, saçları dağınık, yanakları kızarmıştı. Hayat dolu, enerjik, tam bir karmaşaydı.

Güzel, düzenli ofisim güzel, düzenli işler içindi. Masamda Zoey Moody ile birlikte olursam bir daha nasıl konsantre olacaktım ki? Zaten başka hiçbir şey düşünemezken, bir de onun ikinci katta dolaşp eşyaları düşürdüğünü duyabiliyordum.

"Bana güzel anılarla dolu bir doğum günü yaşattınız. Benim yapabileceğim en az şey de size karşılık vermek."

"Sevgilim, şimdiden unutulmazsın."

Önümde diz çöktü.

"Kahretsin." Parmakları fermuarımın üzerindeydi. Yukarıda daha rahat olacağımız tüm nedenleri unutmuştum. Pencereden bizi birinin görmesinden endişelenmeyi unutmuştum. Zoey'nin penisimi pantolonumdan kurtarması dışında her şeyi unutmuştum.

"Bileğine dikkat et," diye emrettim, o da iki eliyle beni sıkıca kavradı.

"Ağızma dikkat et," diye karşılık verdi, tam ağzını penisimin ucuna doğru eğmeden önce.

O beni boğazının derinliklerine doğru götürürken, ben de masamın kenarını sımsıkı kavradım.

"Kahretsin, Zoey." diye dişlerimi sıkarak söyledim.

Benimle oynuyordu, bana sataşıyordu, bana işkence ediyordu. Ve ben bunun her saniyesinden zevk alıyordum. Bir elimi kıvrıcık saçlarının arasına sokup sıkıca kavradım, böylece hızını kontrol edebildim.

Ama onun yönlendirmeye ihtiyacı yoktu. Ağız bir silahtı ve onu bana karşı kullandı. Solumdaki bir şey masadan düşüp yere çarptı, ama Zoey ağzını tekrar tekrar üzerime sürterken bu neredeyse hiç fark edilmedi.

İçimde kaynayan boşalma ihtiyacı, hızla yanan bir fitil gibi cızırdayarak alevlendi.

"Kahretsin," diye homurdandım ve onu penisimden uzaklaştırdım.

Onu yerden kaldırırken "BJ polisi" ve "doğum günü kışkırtıcısı" gibi hoş olmayan şeyler mırıldandı, ama masamın içindekileri haliya

süpürüp onu üzerine bıraktığımda tüm şikayetleri kesildi.

O yeşil gözler karşı konulmaz, baştan çıkarıcı bir ateşle parlıyordu. O benim tişörtümü başımdan çıkarırken onu masanın kenarına doğru yaklaştırdım. "Bu yataktan daha iyi değil mi?" diye fısıldadı, şişmiş penisimin başını onun girişine hizalarken.

Bu kadın beni konfor alanımın çok ötesine, öyle yerlere götürdü ki, hayatta kalacağımdan asla emin olamadım.

Soruyu acımasız bir şekilde yanıtladım.

Nefesi kesildi ve ben de boğazından hafifçe tutarak onu sakinleştirdim. Çok memnun görünüyordu ve eğer yeterli oksijenim olsaydı ben de gülerdim. Göz temasını kesmeden, Zoey topuklarını masanın kenarına dayadı ve beni daha derine davet etti.

Arabayı yavaşça hareket ettirip tekrar eve doğru sürmeye başlamadan önce, "Doğum günüm kutlu olsun," diye mırıldandı.

Zoey ile her zaman olduğu gibi, bu duygu her şeyi ele geçirdi. Zevk alma ve zevk verme arzusu. Zihnimin geri kalanı tamamen silindi, ta ki tek farkında olduğum şey onun bedeni ve benim bedenimin birlikte çalışması olana kadar.

Boynumdan yakaladı, beni kendine doğru çekti ve ikimizi de doruk noktasına taşıdı. Masanın yerinden oynamasından önce yüksek bir çatırtı sesi geldi, ama ben yine de yavaşlamadım. İtmeye devam ettim, aynı havayı soluyarak, aynı boşalmayı kovalayarak onu doldurmaya devam ettim.

"Gage?" Sesi nefes nefese geliyordu.

"Evet, bebeğim?" diye homurdandım, iç duvarları beni daha da sıkıca kavradıkça.

"Bunu seviyorum."

Kollarımın arasında, etrafımda paramparça olarak geldi, beni de kendisiyle birlikte doruk noktasına sürükledi. Orgazmım benden dışarı, onun içine doğru yayıldı; asla hayal etmediğim ve şimdi onsuz yaşayamayacağımdan korktuğum bir yakınlık.

Bir araya geldik, bedenlerimiz titrerken, kaslarımız gerilirken birbirimize sarıldık, sonunda bitkin ve halsiz bir halde masanın üzerine yığıldık.

"Tamamen parasız kalmadığım zaman sana yeni bir masa alacağım," diye nefes nefese fısıldadı altımda.

Göğsümde bir kıkırdama yankılandı. Sadece Zoey beni dayanılmaz bir zevkin içine sokup sonra da güldürebilirdi.

Declan: Ofisiniz yağmalanmış gibi görünüyor. Polisi aramalı mıyım?

Kornealarımınla birlikte Bolivya'ya taşınıyorum.

Gage

"Zo? Ne halt ediyorsun? Saat sabah üç," diye şikayet ettim Zoey'nin ofis/yemek odasının kapısından.

Üzerinde sadece bir çift tüylü terlik vardı ve yerde oturmuş, yığın yığın evrakı karıştırıyordu. Nana sırtüstü yanına uzanmış, testere gibi horluyordu.

"Hiçbir şey. Yatağa geri dön," dedi Zoey başını kaldırmadan.

"Bu hiç de hafife alınacak bir şey değil. Sanki alçıpanı iskeletinden sökmeye başlayacakmışsın gibi görünüyor."

"Sadece bir şey arıyorum. Önemli bir şey değil."

Ses tonundaki panik, bunun çok önemli bir mesele olduğunu gösteriyordu.

İç çekerek yanına yere oturdum ve bir yığın mektubu aldım. "Ne aradığınızı söyle bana."

Başını salladı ve çılgıncasına bir klasörün sayfalarını karıştırdı. "Sadece bir zarf. Önemli bir şey değil."

"Ne tür bir zarf?"

"Kick Dominion's Ass komitesinin aptalca bir şekilde bana emanet ettiği, içinde bir sürü nakit paranın olduğu zarf. Kaybetme diye koyduğum şeylerin arasına koyduğumu sanıyordum ama orada yok, ayrıca İhtiyaç Duyduğum Şeyler yığnında da yoktu. Okuyucu Haftasonu'nda canlı müzik grubu için ödemem gereken neredeyse dört yüz dolardı ve şimdi onu bulamıyorum. Hesabımda da dört yüz dolar yok ve aradaki farkı kapatmak için kıyafetlerimi yeterince hızlı

satamıyorum. Ve neden onlara böyle bir şeye güvenilemeyeceğimi söylemedim ki?"

Takvim hesaplamalarını kafamda yaptım ve bariz cevabı kendime sakladım. "Şöyle yapacağız. Birlikte arayacağız. Eğer bu gece bulamazsak, gruba bu hafta sonu ödeme yapacağım ve her şey bittikten sonra tekrar arayacağız."

"Bu karmaşayı düzeltmek benim sorumluluğumda. Parayı kaybetmekten ben sorumluyum," dedi Zoey.

"Üzgünüm ama senin yarattığın sorunlar benim de sorunlarım." Bu onun panik halini dindirmede, bu yüzden tekrar denedim. "Eğer endişelendiğim bir konuda bana yardımcı olabileceğini bilseydin, yardım etmek isterdin, değil mi?"

"Saat üçte değil."

"Eğer Hazel ya da ben sabahın köründe bir sorunla karşı karşıya kalsaydık, sana garanti veriyorum, sen orada olurdun."

Omuz silkti. "Belki."

"Kesinlikle. Şimdi git bir bornoz giy. Buradan çıktığımdan beri dikkatim dağıldı ve henüz tek bir kağıda bile bakmadım."

Dudaklarında hafif bir gülümsemeyle eğildi ve yanağımdan öptü. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Beni daha kötü hissettirmediğiniz için."

"Kimse benim kızıma kaba davranamaz. Sen bile."

Zoey, yirmi dakika sonra yerde uzanmış halde inledi. "Sanırım atmışım. Birkaç gün önce büyük bir temizlik yaptım ve bir sürü şeyi attım." Başını Nana'nın karnına yaslamıştı. "Kim yapar bunu? Kim içi para dolu bir zarfı alıp *bunun kesinlikle çöp olduğunu* düşünür?"

"Hepimizin yaptığı aptalca şeylere şaşırdınız. Sadece kimse sosyal medyaya girip herkese bunları anlatmıyor," dedim, masasının üzerindeki fare altlığını ve yazı tahtası örtüsünü yerine koyarken.

"Buyurun. Çantamı kontrol edebilirsiniz. İki kere aradım ama bu içinde olmadığı anlamına gelmez," dedi ve çantasını önümdeki masaya bıraktı.

"Emin misin?"

"Aman Tanrım, Gage. İçeride ayı kapanı yok ki. Sadece tamponlar, fişler ve şeker ambalajları var."

"Tamponlardan bahsetmişken, regl döneminizin yaklaştığını ve belki de kıyamet hissinin hormonal bir değişimle ilgili olduğunu söylesem ne kadar başımı belaya sokarım?" diye sordum, cesurca çantama uzanırken.

Bana tehlikeli bir bakış fırlattı. Gözlerinden görünmez bir ateş fışkırarak bana doğru yöneldi. O anda iki şeyden emindim.

1. Tehlikedeydim.

2. Zoey'e kesinlikle, hiç şüpheye yer bırakmayacak şekilde aşkıttım.

Hayal ettiğim gibi yavaş ve istikrarlı bir anlayış değildi. Yüzüme yediğim ani bir yumruk gibiydi. Dünyadaki tüm kadınlar arasında, illa bu kadın olmalıydı. Takvim kullanmayı beceremeyen kadın. Beni dondurucu soğukta çıplak yüzmeye zorlayan kadın. Tek bir bakışıyla beni çatıdan aşağı düşüren kadın.

"Kahretsin," diye mırıldandı.

İçimden sessizce onayladım.

"Bunun geleceğini tahmin etmemiştim. Sen nasıl tahmin ettin?" diye sordu.

"Her şeyi takip ederim." Ama anlaşılan kalbimin ne yaptığını takip etmiyormuşum.

"Elbette öyle düşünüyorsun," diye homurdandı, köpek yastığından kalkıp sözleşme yığınınına geri dönerken.

Bu tatsız romantik aydınlanmamı şimdilik kendime saklamaya karar verdim ve elimdeki işe odaklanmaya çalıştım.

Cüzdanını ikinci kez karıştırdıktan sonra, "Sürücü ehliyetinizin kayıp olduğunu biliyor muydunuz?" diye sordum.

"Ciddi misin? Hayatım mahvoldu!" Yüzü kederden kıpkırmızı olmuştu.

Bunu söylediğime hemen pişman oldum. "Öncelikle tek bir krize odaklanalım."

Zoey'nin çantasının içi bana onun iç dünyasına bir bakış atmamı sağladı. Cüzdanı açtı ve her yere nakit para ve kartlar saçılmıştı. Derinliklerden çıkardığım kağıtların yarısı buruşmuş yapılacaklar listeleriydi. Her birini düzgünce düzleştirdim ve içinde hâlâ geçerli bir şey olup olmadığını görmek için masasına dizdim. Görevler arasında *"Felicity ile Okuyucu Haftasonu canlı güncellemeleri hakkında konuş"*, *"Cosmo ile Hazel'in alıntısı hakkında görüş"* ve *"O adamın çocuğuna"*

doğum günü için hediye çeki gönder. Ayrıca çocuğun ve adamın adını da bul." gibi şeyler vardı.

Üzerinde el yazısıyla yazılmış notlar bulunan bir gider raporu, bir muhasebe firması faturasına iliştilmiş haldeydi; bir çift külotlu çorap, Hazel'ın üç imza kalemi ve iki ajanda vardı; bunlardan biri hiç kullanılmamıştı. Altta ise bir sağlık sigorta kartı, üç pizza kuponu ve tesisatçılar, yayıncılık profesyonelleri, influencer'lar, bir masaj terapisti ve kuşlar konusunda uzmanlaşmış bir veteriner hekimin dokuz kartvizitini buldum.

Onları yapılacaklar listelerinin yanındaki masaya yaydım.

Bu kadına dijital bir tarayıcı alacaktım, sonra da Declan'ı bir öğleden sonra buraya gönderip hayatını düzenlemesini sağlayacaktım.

"Bana hemoroidlerden bahset," dedim, kendi kendine mırıldanmaya başlayınca.

"Hı?" Korkudan gözleri hâlâ kocaman açılmış halde yukarı baktı.

"Eşyaları yığınlar halinde düzenliyorsunuz. Bu nasıl oluyor?"

"Elbette, öyle değil. Sadece önemli şeyleri görebileceğim veya gözümün önünde tutabilmem gerekiyor..."

"Ya da ne?" diye sordum, kartlarını tek tek cüzdanına geri koyarken.

"Ya da var olduklarını unutuyorum. 'Gözden uzak, gönülden uzak' sözünü duymuşsunuzdur ya? Benim beynim bunu kelimenin tam anlamıyla uyguluyor. Eğer her gün görebileceğim bir yere bırakmazsam, haftalar sonra gece yarısı panik içinde uyanana kadar tamamen unutuyorum." Mevcut durumumuzu kapsayacak şekilde kolunu salladı.

"Mantıklı," dedim, zihnimde onun yığınlar için ayırdığı alanı yeniden tasarlamaya başlamıştım bile.

"Beynin olması gerektiği gibi çalışması inanılmaz bir şey olmalı," dedi ve ardından iç çekti.

"İşleri kolaylaştırıyor," diye itiraf ettim, son düzgün kağıt yığını duvardaki komodine geri koyarken. Kağıtları yere koyduğumda, masa ile duvar arasında bir boşluk olduğunu fark ettim.

"Eminim ki daha önce hiç dört yüz doları çöpe atmamışsınızdır," dedi.

Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm ve masanın altına baktım. "Telefonunu ver."

"Neden? Benimle artık seks yapmanın çok büyük bir felaket olduğunu anladığın anı ölümsüzleştirmek için mi?"

"Hayır. O zaman el fenerini kullanabilirim."

"Bir şey buldun mu?" diye sordu, heyecanlanarak. Nana da başını kaldırdı, dili ağzından sarkıyordu.

Telefonu işaret ettim ve Zoey onu halının üzerinden bana doğru kaydırды.

"İki şey buldum," diye duyurdum elimi altına uzatarak ikisini de çıkardım. "Sürücü ehliyetinizin fotokopisini ve bir zarf dolusu nakit para buldum."

Ben daha yerde yatarken Zoey üzerime atıldı ve yüzüme ve boynuma öpücükler yağdırdı. Nana da bu kutlamaya katılarak ikimizi de yaladı.

Kendimi kahraman gibi hissederek güldüm ve durumu düzelttim.

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim!" dedi Zoey, doğrulduğumda kollarını bana dolayarak. "Bunu sana nasıl telafi edeceğimi bilmiyorum ama bir yolunu bulacağım. Kendi disko topunu ister misin? Tabii ki istemezsin. Belki de şık bir elektrikli alet?"

Belki de bana kendimi kahraman gibi hissettirmesiydi. Belki de uykusuzluk ya da birbirimizin kollarında uyuyakalmadan önce yaşadığımız seks yüzündendi. Her neyse, kendiliğinden davranmaya karar verdim. "Konuşabilir miyiz?" diye sordum.

"Hadi yatağa geri dönelim ve yüz saat uyuyalım, sonra da bana artık benimle seks yapmak istemediğini söyle?"

"Zoey, seninle konuşmak istediğim bir şey var."

Hangi kapıdan kaçacağına karar vermeye çalışıyormuş gibi görünüyordu.

"Yüzünde o ifadeye neden olacak bir şey değil bu. Ama şimdi bunun hakkında konuşmak zorunda değiliz," diye söz verdim.

Burnunu buruşturdu. "Evet. Şöyle bir şey var. Eğer şimdi konuşmazsak, her neyse onu sürekli düşüneceğim ve sonunda felaket bir şeye dönüştüreceğim; mesela yasadışı kumar çeteniz FBI tarafından çökertilecek ve siz de Bolivya'da kaçak hayatınızı finanse etmek için iç organlarımdan bazılarını çalacaksınız. Gage,

kornealarımınla Bolivya'ya mı taşınyorsun?"

"Bence şansımız var."

"Neye ateş açacaksınız? FBI'dan mı kaçacaksınız?"

"Sanırım ikimizin de bir şansı var. Birlikte olma şansımız."

Ağız açık kaldı ve ben de ellerimi kaldırarak, bana yöneltmeye çalıştığı her türlü sözlü saldırıyı engellemeye çalıştım.

"Biliyorum daha çok erken. Biliyorum ilişkimiz yeni başladı. İkimiz de bu yola girmemeye karar vermiştik. Ama Zoey, seninle birlikte olmaktan çok mutluyum. Geleceğimiz olabileceğini görüyorum. Senin de bunu görüp görmediğini merak ediyorum."

Kendini toparladı. "Ha? Ne?"

"Nefes almıyorsun," diye belirttim.

"Ah, doğru. Evet. Oksijen. Bu bir bakıma gerekli," dedi boğuk bir kahkahayla, ardından titrek bir nefes aldı.

"Seni çok korkuttum."

"Hayır. Ne? Hayır! Kesinlikle hayır. Hiç de değil," diye cılız bir sesle söyledi.

"Şu an cevap vermek zorunda değilsin. Sadece... bir ara bilmem gerekiyor."

"Gage, biliyorsun ki çocuk sahibi olamıyorum. Tıbbi olarak imkansız. Sırf benim için bu hedefi feda etmek ister misin gerçekten?"

"Son birkaç haftada bana şimdiye kadar başardığım herhangi bir hedeften daha fazlasını verdin. Bence bu, peşinden koşmaya değer. Sana aşık oluyorum Zoey. Başını sallamayı bırak."

"Hayır," diye ısrar etti, hâlâ başını sallayarak. "Sen *burada* bir aile istiyorsun. Ben... Artık ne istediğimden emin değilim."

"Aile kurmanın birden fazla yolu var, ama bu, sabahın köründe neredeyse dört değilken konuşulacak bir konu. Şu anda sadece şunu bilmek istiyorum: Bana karşı hislerin var mı? Birlikte bir geleceğimiz olabileceğini düşünüyor musun?"

Titrek bir nefes aldı. "Ben... size istediğinizi verip veremeyeceğimi bilmiyorum."

Onu kollarıma aldım. "Bana ne verebileceğini düşündüğün değil, ne istediğini söylemen daha önemli."

"Ah, gecenin bu saatinde neden bu kadar zeki ve mantıklısın?"

diye boynuma söylenerek söylendi.

"Bana ne istediğini söyle, Zoey."

"Ne istediğimi biliyorsunuz," diye alaycı bir şekilde söyledi, belli ki zaman kazanmaya çalışıyordu. "Hazel'in kitabının büyük bir başarıya ulaşmasını istiyorum. Opal'a çoraplarını bile çıkaracağı bir anlaşma sağlamak istiyorum. Ve bana şüpheyle bakan herkesin yüzüne zaferimi vurmak istiyorum."

"Hepsi takdire şayan hedefler," diye onayladım. "Peki ya edebiyat ajanlarının egemenliğinden sonra ne olacak?"

"Lütfen bunu yanlış anlamayın, ama benimle başa çıkamayacağınızdan korkuyorum. Benim tüm halimle değil," diye itiraf etti. "Bu oldukça hafif bir durum. Ama hayatım... Hayat çorba, ben de çatal gibiyim. Bir ev kredisi ödemesi gibi büyük bir şeyi berbat edene kadar ya da birinin babasının ölümünü unutana kadar bekleyin, sonra da cenazeye gidip çiçek göndermiş olmama rağmen 'Baban nasıl?' diye soruyorum. İşte hayatım bu. Nasıl sakinleşip de felakete dönüşmeden hayatımı sürdüreceğimi bilmiyorum."

"Pekala," dedim. "Ve girdiğim her odaya nasıl hayat vereceğimi bilmiyorum. Tanıştığım her insanın kendini önemli hissetmesini nasıl sağlayacağımı bilmiyorum. En sıradan günü bile nasıl bir anıya dönüştüreceğime dair hiçbir fikrim yok. İşte *bu yüzden* çalışıyoruz. Masaya farklı şeyler getiriyoruz."

"Ve sonra onun üzerinde sevişiriz." Elini alnına götürdü. "Neyle uğraşacağını görüyor musun? Bazen ağızından bir şeyler uçup gidiyor. Mesela seni hak edecek kadar iyi olmak için ne kadar çok istediğimi söylüyorum. Ama Gage, ben tam bir felaketim. İyi bir partner olacağıma güvenemezsin. Seni hayal kırıklığına uğratacağım. Seni üzeceğim. Sana çok fazla ihtiyaç duyacağım ve yeterince karşılık veremeyeceğim. Daha fazlasını hak ediyorsun. Benden daha iyisini hak ediyorsun."

"Senden daha iyisi yok."

"Aman lütfen," diye homurdandı, sonra bana karşı yumuşadı. "Anne babanın sahip olduklarını hak ediyorsun."

"Zoey, tatlım, anne babamın her ikisinin de güçlü yönlerini ortaya koyan bir ortaklığı var. Ben sadece bunu istiyorum."

"Şu anda çok panik halindeyim," diye itiraf etti.

"Evet, ama beni henüz kovmadınız, bu yüzden istediğimi alacağımdan oldukça eminim."

"Sus artık," diye homurdandı.

"Neden korkuyorsun?" diye ısrar ettim.

Doğrulup gözlerimin içine baktı. "Seninle her şeyimi ortaya koyacağım, sana tüm karmakarışık halimi göstereceğim ve sen de iyi bir adam olduğun için dayanmaya çalışacaksın, ama seni defalarca hayal kırıklığına uğratacağım ve sana sıkıntı vereceğim, ta ki benden ayrılmaktan başka çaren kalmayana kadar, çünkü ya çok fazlayım ya da yeterli değilim ve her şey başkasıyla çok daha kolay olacak. Bu da beni mahvedecek, çünkü sonunda sevilebileceğime inanmama izin vermiş olacağım. Bu da demek oluyor ki, dışarıda bir yerlerde beni gerçekten olduğum gibi sevebilecek bir adam olduğuna dair gizli bir umudum kalmayacak. Ve o gizli umut olmadan nasıl yaşayacağımı bilmiyorum."

"Bunun tek bir çözümü var," dedim ona.

"Story Lake'ten gecenin karanlığında ayrılıp bir daha asla geri dönmemeli miyim?" diye önerdi.

Güldüm. "Hayır. Göster bana."

"Neyi göstereyim?"

"Bana neyin içine girdiğimi göster," diye ısrar ettim. "Maskeleri düşür. Düşüncelerini ve duygularını sansürlemeyi bırak. Hatalarını saklamayı ve tek başına düzeltmeye çalışmayı bırak. Beni korkutup kaçıracağından emin olduğun her şeyi bana göster."

Omuz silkti. "Evet, doğru. Şimdi öyle diyorsun ama kütüphanecinin gözlüklerini çıkarıp saçlarını salınca on kat daha çekici hale gelmesini bekliyorsun. Ben sadece on kat daha ateşli ve berbatım."

"Göster bana. Bırak seni ben halledeyim."

"Gage! Dün, takvim uygulamamda yanlış tarihle işaretlediğim bir Zoom görüşmesine iki gün erken gittim. *İki* gece *üst üste* akşam yemeğinde küflü eski peynir ve kraker yedim çünkü yine market alışverişini unuttum. Dün her yere yürüyerek gittim ve herkese 'bahar havasının tadını çıkarmak' istediğimi söyledim ama aslında anahtarlarımı kaybettim ve onları bu sabah buzdolabındaki bahsettiğim küflü peynirin üzerinde buldum, ki onu *da hala* atmadım.

Burada ortaya çıkmayı bekleyen seksi bir kütüphaneci yok. Sadece büyük bir felaket var."

"Eh, bu bir başlangıç."

Omuz silkerek, "Bu, meselenin sadece buzdağının görünen kısmı bile değil," dedi.

"Zoey, ortaklar sadece aynı şeylerde iyi olan iki kişi değildir. Gerçek ortaklar, kendi güçlü ve zayıf yönlerini ortak bir hedefe yönelten iki kişidir."

"Evet, her sabahki hedefim yetişkinlikte tamamen başarısız olmamak. Spoiler uyarısı: Her seferinde yatağa girerken başarısız olduğum tüm yolları düşünüyorum. Beni istemezsiniz. 'Sonunda gecikmiş jinekolog randevusunu ayarla'dan daha yüksek hedefleri olan birini istersiniz."

"Bu saçma bahanelerden bıktın mı artık?"

"Küflü peynir, Gage," diye özellikle vurguladı.

Başımı salladım. "Bu sevimli, çekici dikkat dağıtıcı şeylere kanmayacağım. Bunu gerçek kılmak için bir şans istiyorum. İnsanlarla öyle bir bağ kuruyorsun ki, kendilerini gerçekten görülmüş hissediyorlar. Çok sadıksın. Pazarlıklarda tam bir köpekbaliğsın. Çok komiksin. Kriz anında yaslanılacak en sağlam omuzsun. Etrafındaki insanlara o kadar dikkat ediyorsun ki, bir sonraki adımlarını tahmin edebiliyorsun. Ve sana bu kadar yakınlaşma şansım olduğunda, kendimi bir kahraman gibi hissettiriyorsun. Araba anahtarlarının nerede olduğunu bilmemen ya da kuzeninin çocuğunun doğum gününü unutman umurumda değil, çünkü birlikte geçirdiğimiz zamanı o kadar büyülü kılıyorsun ki, sıradan şeyler önemsiz kalıyor."

"Ama sıradan şeyler hayatın ta kendisi. Faturaları ödemek, toplantılara gitmek ve haftanın her aptal gecesi akşam yemeğinde ne yiyeceğimize karar vermek gibi. Hayatımın geri kalanında her gece buna karar vermek istemiyorum."

Elimle sırtını okşadım. "Biliyorum, çok şey istiyorum. Biliyorum, çok korkutucu. Ama sana bunu ne kadar çok istediğimi, *seni* ne kadar çok istediğimi göstereyim."

Elleriyle yüzünü kapattı. "Bu iş çok kötü bitecek, Gage."

Onu tekrar kendime doğru çektim. "Bunu söylemeye devam ediyorsun, ben de sana daha çok aşık oluyorum."

İnledi. "Senin hırkalarına bu kadar çok bayılmamdan nefret ediyorum gerçekten."

"Bak, geç oldu. Okuyucu Haftasonu bu hafta. Tek istediğim, bunu düşünmen. Tamam mı?"

Derin bir nefes aldı. "Pekala. Ama şunu unutma. Bunu sen istedin," dedi homurdanarak.

Yüzünü nazikçe avuçlarımla içine aldım. "Ve sen düşünürken şunu unutma ki, hayatımın geri kalanını senin 'fazlalığımla' geçirsem bile yine de yeterli olmaz."

"Kelimelerle bu kadar iyi oynamayı bırak."

Yaramazlıklar

Zoey

Ben: Panik yapmayı bırak.

Hazel: Paniklediğimi nereden bildin?

Ben: Çünkü bugün çıkış günü. Çıkış günlerinde hep panik olur.

Hazel: Bu kadar tahmin edilebilir olmaktan nefret ediyorum.

Ben: İkimiz de masaya öngörülemeyen bir kaos getiremeyiz.

Unutmayın, kariyerlerimiz ve bu şehrin geleceği bu hafta sonunun ne kadar iyi geçeceğine bağlı. Hiç baskı yok!

Hazel: Ha ha.

Zoey: Seni sonra alırım. Berbat giyinme.

Bu ", Kıvırcık Felaket'ten Küçük Katır'a. Çiftlikteki durum ne?" diye telsizime sordum. Story Lake, geçen yaz bağışlanan çocuk radyolarından, bakkalın sipariş edebileceği en ucuz radyolara terfi etmişti ve dürüst olmak gerekirse, bu bir zafer gibiydi.

Opal, karşılama masasında yanımda homurdandı. Sabah saat dokuzdu ve göl kenarındaki otoparkın yakınındaki gölgelik bir yere yerleşmiştik.

"İstediğin kadar gül. Seni hâlâ burada, erken vardiyada gönüllü olarak çalıştırıyorum."

"Bence bu gönüllülükten ziyade duygusal şantajdı," dedi ve kupon paketlerini masanın üzerine yaydı.

"Bu, Kıvırcık Felaket için Küçük Katır." Isla'nın sesi telsizden cızırtılı bir şekilde geldi. "Ahırımız tamamen dolu. Tekrar ediyorum, ahırımız

tamamen dolu. Şimdi daha fazla park yeri için alt otlak alanını açıyoruz."

"Harika. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Kıvırcık Felaket gidiyor," dedim. Felicity'nin dakika dakika hazırladığı kontrol listesinden Bishop Farms ile yarım saatlik görüşmeyi sildim ve dikkatimi göl kenarına kurulan piknik çadırına çevirdim. Bu hafta sonu bir şeyi aksatırsam, bunun nedeni denememem olmayacaktı. Bundan kesinlikle emindim.

Telsizimdeki düğmeye tekrar bastım. "Lojistik Sever, ben Curly Calamity, hava durumu kontrolü istiyorum. Mümkünse çadır duvarlarını açık bırakmak istiyorum."

"Lojistik tutkunu göreve hazır." Ama Felicity'nin sesi telsizimden gelmiyordu. Arkamdan geliyordu. Metal sandalyemde hızla arkamı döndüm ve Felicity'nin *Story Lake Reader Weekend* tişörtüyle arkamızda durduğunu gördüm.

"Burada ne işin var? Evden iletişimi senin halletmende bir sorun olmadığını biliyorduk," dedim ayağa kalkıp onu selamlayarak.

Gözleri sağa sola geziniyor, kolları ise kavuşmuştu. "Biliyorum. Ama bu önemli. Ve bir kez olsun, bunu bizzat görmek için orada olmak istedim. Ayrıca, Dominion bugün gelirse diye bir düzine patates pişirdim," dedi sırt çantasını işaret ederek.

"Bu çok cesurca ve cömert bir davranış, bunun hakkında söyleyeceğim tek şey bu. Neden arkadaşım Opal ile birlikte burayı devralmıyorsunuz da ben gidip kitapçıya bir göz atayım?"

Opal, Felicity'ye homurdandı. "Biz arkadaş değiliz. Buraya gelmek için bana şantaj yaptı."

"Hayır, yapmadım. Ve birileri beni yaşlı istismarı suçlamasıyla soruşturmaya kalkışmadan önce bunu söylemeyi bırak," diye uyardım.

Felicity, "Aslında ben buraya Dominion'a karşı intikam planı için geldim," dedi.

"Affedersin."

Yukarı baktığımda burnunda piercing olan ve gülümseyen bir kadının bana baktığını gördüm. "Sen Zoey misin?"

"Bu, ne kadar büyük bir belada olduğuma bağlı."

"Ben Audrey. Gage'in arkadaşı/müşterisiyim. Buraya gönüllü olarak geldim."

Opal, elindeki personel tişörtünü ona fırlatarak, "İşte bir tişört," dedi.

"Lütfen huysuz tanıdığımı mazur görün," diye özür diledim. "Burada olduğunuz için çok teşekkür ederim. Bingo çadırında birkaç ekstra ele ihtiyacımız var."

"Mükemmel," dedi.

Opal ve Felicity'ye, "İkiniz de kimseyi korkutmayacağınıza söz verirsiniz sizi oraya kadar götürebilirim," dedim.

"Hiçbir şeyin sözünü veremem," diye homurdandı Opal.

"Demek Gage ile çıkıyorsun?" dedi Audrey çadıra doğru giderken.

"Şüphesiz ki *flört* diyemem."

"Ne yapıyorsanız yapın, onun yüzüne bir gülümseme getiriyorsunuz ve bunu görmek beni çok mutlu ediyor. O gerçekten iyi bir insan," dedi.

"Gerçekten de öyle," diye iç çekerek onayladım. İyi günde de kötü günde de *benim* iyi adamımdı.

Audrey, "Bir gün kendime ait bir tane bulmayı dört gözle bekliyorum," diye itiraf etti. Yüzüksüz sol elini kaldırarak, "Boşanma," diye açıkladı.

"Tebrikler," dedim. "Yeni bir başlangıçtan daha güzel bir şey yok, değil mi?"

Audrey sıırttı. "Bu hafta sonunun kokusu işte böyle. Yeni başlangıçlar."

Haklıydı. Onu bingo çadırına bıraktım ve Lake Drive üzerindeki işletmelerin artan trafiğe nasıl dayandığını kontrol etmeye karar verdim.

Bütün kasaba en iyi halini sergiliyordu. Dükkanların vitrinleri yeni boyanmış, güzel yeşilliklerle süslenmiş ve el yazısıyla yazılmış tabelalarla donatılmıştı. Birkaç düzine okuyucunun hepsi de Okuyucu Haftasonu çantalarını taşıdığı için kahve dükkanının şimdiden oldukça işlek olduğunu görebiliyordum. Garland ise pansiyondaydı ve bir başka okuyucu grubunun kahvaltı yaptığını ve kasabanın ne kadar şirin olduğunu söylediklerini bildiriyordu.

Gage'in ofisinin önünden geçiyordum ve oturma odamın pencerelerini kapattığımdan emin olmak için yukarı bakıyordum ki, karşımda bir adam duvarı belirdi. Gözlerimi açmadan bile onu

kokusundan ya da en azından hırkasının dokusundan tanırdım.

"Şu hoş karşılaşma oldu," dedi Gage, kollarımı okşayarak. Yeşil gözleri bu sabah sıcak ve sevgi doluydu. Sanki karnım bal doluymuş ama kalbim yanmış gibi hissettim.

Kahretsin.

Ben, Zoey Moody, hırka giyen, köpek babası, kanunlara uyan, işçi sınıfından yakışıklı bir adama aşık olmuştum. Bu duyguların geçip gideceğini, bir gün uyanıp her şeyin normale döneceğini umuyordum. Ama hayır. Her geçen gün daha da derine çekiliyordum.

Bu her şeyi altüst edecekti.

"Merhaba." Boğazım düğümlenmeden kelimeyi söylemeyi başardım.

"Bugün erkenden çıktın," dedi, Okuyucu Haftasonu Komitesi tişörtümden bir tüy parçasını alırken. "Sana iyi şanslar dilemek için vaktim olacağını düşündüm."

Gage ile bu hafta sonuna kadar, son zamanlarda yaşadığımız ve hayatımızı değiştirebilecek nitelikteki konuşmayı halletmeye çalışırken, çıplak veya bilinçsiz halde olmadığımız herhangi bir yakınlaşmadan kaçınıyordum. Ama bir kız, cinsel ilişkiden sonra uyuyakalmış gibi yapmayı ancak belli bir sayıda tekrarlayabilirdi, yoksa erkek şüphelenmeye başlardı.

"Yapacak çok işim vardı," diye aceleyle ekledim, anlaşılmamış olmasın diye. Aman Tanrım. Saçmalayan bir aptala dönüşüyordum. Ve bu şehirde kalıp, beni aptalca şeyler söylemeye iten, yakışıklılığıyla beni şaşırtan bir adamla evlenecektim. "Yani yakışıklı görünüyorsun falan."

Harika bir iş çıkardın, ben. Harika. Kurtardın.

Neyse ki, kalçamdaki telsiz sayesinde daha fazla utanç verici durum geçici olarak ertelendi. "Bana ulaşın, Kıvırcık Felaket. Ben Marvel Belediye Başkanı. Gölde bir durum var."

"Yoldayım," dedim.

"Ben de sizinle gelirim," diye gönüllü oldu Gage.

"Şey, teşekkürler?"

"Bunu sadece 'yakışıklı' olduğumu düşündüğün için yapıyorum."

"Hadi ama," dedim gözlerimi devirerek ve göğsümde panik çarpıntısıyla, göle doğru U dönüşü yaparken.

Yolun karşısına geçip göl kenarındaki otoparka girdiğimizde gördüklerimiz, anlattığımız *durumun* tam karşılığı bile değildi.

Her zamanki gibi şeytani bir güzelliğe sahip olan Nina Vampic, *Dominion Dominates* tişörtleri giymiş dört kişinin iki minibüsten çeşitli hayvan kafesleri ve taşıma kutuları indirmesini izliyordu.

"Neden her seferinde farklı hizmetkarları oluyor?" diye merak ettim.

"Muhtemelen kimse ona bir günden fazla katlanamadığı için," diye tahmin etti Gage.

Bu, kabul edilebilir tek cevaptı.

"Bu da neyin nesi?" diye sordum, sanki not defterime bakıyormuş gibi yaparak. "Programda 'Kraliçe Eşek Surat'ın Gelişi diye bir şey yok."

Darius ellerini kaldırdı. "Belediye Başkanı Vampic sadece açıklama yapıyordu—"

"Yüzümüze karşı yalan söylemekten bahsediyorsun," diye araya girdi Felicity yardımcı bir şekilde. Sırt çantasını görmedim ama patates stoğunun çok uzakta olamayacağını biliyordum.

Darius, "Belediye başkanı barınakta su borusu patlaması olduğunu ve hafta sonu boyunca tüm sahipsiz hayvanları almamızı istediğini söyledi," dedi.

Nina, beni göğsüne yumruk atmak istememe neden olan o acımasızca sahte gülümsemelerden birini sergiledi. "Siz iyilikseverlerin, o aptal kitap okuma etkinliğiniz fiyasko ile sonuçlandıktan sonra bolca boş vaktiniz olacağını tahmin etmiştim."

"Neden bu kadar sevimsizsin?" diye sordum. "Cidden, çok güzelsin. Tek yapman gereken ağzını açmamak, istediğin kadar arkadaşın olabilir."

"Bana neden böyle konuşabileceğini sanıyorsun bilmiyorum. Ama on dört tane kedi ve köpekle uğraşman gerektiğini biliyorum. İyi şanslar, halkla ilişkiler sorumlusu." Yüksek sesle sahte bir öksürük sesi çıkardı.

Kimse kıpırdamadı.

Nina boğazını temizledi, sonra tekrar belirgin bir şekilde öksürdü.

"Böcek mi yuttun?" diye sordu Darius.

"Kahretsin, Gary," dedi Nina. "Şunu yap!"

Gözlüklü ve bereli minyonlardan biri başını kaldırdı. "Ha, doğru. Özür dilerim. Ups. Düştüm ve yanlışlıkla bu kafesin kilidini açtım," diye duyurdu ve yavaşça yere çöktü. Kolunu abartılı bir şekilde sallayarak en yakın sandığın kapısına uzandı ve biraz uğraştıktan sonra kapıyı açmayı başardı.

İçerideki şey hiç kıpırdamadı, ama acınası bir inilti çıkardı.

"Lanet olsun Gary! Sana Jack Russell cinsi köpeğin kafesini açmanı söylemiştim. O küçük piç kurusu rüzgar gibi koşabiliyor."

"Özür dilerim, Nina."

"Pekala," dedi Gage, önüne geçerek. "Başka bir seçeneğiniz olmalı. Hepimiz biliyoruz ki bunu sadece ortalığı karıştırmak ve dikkatimizi dağıtmak için yapıyorsunuz."

Zarif bir omuz silkme hareketi yaptı. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum. Tabii ki, eğer onlarla başa çıkamıyorsanız, en yakın barınağa götürebilirsiniz. Orası çok fazla hayvanın öldüğü bir yer," dedi ürkütücü bir gülümsemeyle.

"Sen tam anlamıyla bir canavarsın, biliyor musun? Bahçelerimize haşereleri uzaklaştırmak için senin doldurulmuş versiyonlarını koyacağız," dedim Gage'in omzunun üzerinden bakarak.

"Sakin ol, Felaket," dedi sessizce.

Darius öne çıktı. "Size yardımcı olmaktan memnuniyet duyarız. Hayvan başına günlük yüz dolar karşılığında."

Nina'nın gülümsemesi bir anlığına soldu. Sonra sırttı. "Ne olursa olsun. Bana bir fatura gönderin." Tiz bir şekilde ısıklık çaldı. "Hadi Boozetag'e geri dönelim, Dominionlular!"

"Hmm, zorlama gibi duruyor. Neden Domineers olmasın?" diye önerdi Felicity.

"Domino oyununu daha çok seviyorum çünkü taşları devirebiliyoruz," dedim dişlerimi göstererek.

"Kimse sana sormadı, Kıvırcık Saçlı Sue," diye tersledi Nina.

"Tüm laf kalabalığını bir kenara bırakırsak, bu bize sataşmak için yapılmış gerçekten yarım yamalak bir girişim gibi geliyor," diye araya girdi Gage.

"Haklı. Yaz Festivali'nde gerçek bir sabotaj yaşandı. Ama bu, ikinci sınıf öğrencilerinin uydurduğu bir komplo gibi görünüyor," diye belirttim.

Dominion üyelerinden biri yaklaştı. "Kasaba meydanınıza 'kazara' havai fişek atmayı planlıyorduk ama deneme sırasında kendi itfaiye binamızı ateşe verdik, sonra da yangın musluğunu kırdık ve hayvan barınağı su bastı. Şimdi bir sürü evsiz evcil hayvanınız var."

"Ah," dedi Gage. "Mantıklı."

"Amatörler," diye mırıldandım.

Nina buz gibi sarı saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Ha, bu arada, hayvanların çoğu gerçekten yaşlı ve günün her saati ilaca ihtiyaç duyuyorlar. O yüzden bununla iyi eğlenin." Hap şişeleriyle dolu bir çöp torbasını Darius'un göğsüne fırlattı. "Hoşça kalın, ezikler," dedi ve ardından gururla minibüslere doğru yürüdü.

"Keşke bütün kasabasını patatesle kaplasam," diye mırıldandım.

Felicity, "Özel sağlık ihtiyaçları olan on dört köpek ve kediyle ne yapacağız?" dedi.

Açık kasaya doğru yürüdüm ve içine baktım. Pembe tasmalı, sıska, gümüş renkli bir pitbull köşede acınası bir şekilde titriyordu. Top gibi kıvrılmıştı, kuyruğunun ucu küçük kalp şeklindeki burnunu örtüyordu. Kahverengi gözleri bana kilitlenmişti ve göğsümde o garip, sıcak parıltıyı tekrar hissettim.

"Her şey yoluna girecek, küçük kızım," diye söz verdim.

Kuyruk, sandığın plastik tabanına tereddütle vurdu.

Doğrulup kalabalığa döndüm. "Tamam millet. Bunun üstesinden gelebiliriz. Şehir meydanında patlayan izinsiz havai fişeklerdense birkaç sevimli hayvan daha iyidir."

Opal, bize doğru topallayarak gelirken, "Biliyor musunuz, sürekli ilaç içmekte çok iyi olan kim?" dedi.

Sırıttım. "Evet, öyle düşünüyorum ve bu bana bir fikir verdi."

Opal, "İlk ben almıştım," diye ısrar etti.

"Pekala. Hadi gidelim."

Kırk dakika sonra, Gage'in kamyonetinin yolcu koltuğunda, kucağımda küçük pitbull köpeğiyle oturuyordum, telefonum da kulağıma yapışmıştı.

"Evet, oyun alanlarına, bebek oyun parklarına, köpek ve kedi

hapishanesi olarak kullanabileceğimiz her şeye ihtiyacımız olacak. Ama, dost canlısı köpek ve kedi hapishaneleri olsun," dedim telefonda. "Bunun bir polis operasyonu gibi değil, bir sahiplendirme fuarı gibi görünmesi gerekiyor. Ha, bir de kedilerin tırmanıp çıkamayacağı bir şey olsun."

Prenses Gelin filminden esinlenerek sessizce Buttercup adını verdiğim köpek kucağıma kıvrıldı ve çenemi öpücüklerle boğdu. Kesinlikle aşık olmuyordum. Yine. Hayır. Kesinlikle hayır. Asla. Elimdeki işe odaklanmıştım, ki bu da... önemli bir şeydi.

Telefonu kapattığımda Gage, "Sana bir bak," dedi.

"Ne?"

"Kucağınızda bir köpek tutarken son dakika bir sahiplendirme fuarı düzenliyorsunuz. Kamyonumun önüne fırlayıp kartallar ve yılanlar hakkında bağırp çağırduğınız günlerden çok yol kat ettiniz."

"Ve o zamandan beri göğüslerimi de gördün," diye hatırlattım ona.

"İkimiz için de iyi geçen birkaç ay oldu," diye onayladı ve bana anlamlı bir bakış attı.

"Evet, evet. Hâlâ düşünüyorum," diye yalan söyledim.

Artık düşünmeyi bırakmıştım. İstedğim buydu. İyi bir köpekle ve iyi bir adamla geçirilen kaotik bir Cumartesi. Geçici hiçbir mesleki başarı, beni bu an kadar mutlu ve tatmin edemezdi. Daha fazlasını istiyordum ve bunu Gage Bishop ile istiyordum.

Ona nasıl söyleyeceğim konusunda mükemmel, görkemli bir jest bulmam gerekiyordu, çünkü ben dramatik olmaktan başka bir şey değildim.

"Biraz acele edebilir misin?" diye sordu Opal arka koltuktan, birbirine çok bağlı iki kediyi kafeslerine geri sokmaya çalışırken.

"Açmamanı söylemişim," dedim kibirli bir şekilde.

"Ne yapmam gerekiyordu ki? Miyavlayıp duruyorlardı. Belki kalbi soğuk, buruşuk biri bunu görmezden gelebilir, ama ben yapamam," diye yakındı.

"*Onları evlat edinecek,*" diye fısıldadım Gage'e, o da sırtıttı ve Haven'ın girişine doğru döndü. Arkamızda Levi'nin kamyoneti de aynı şeyi yaptı.

"Pekala millet. Bunu bir şekilde halledelim..." dedim.

Aman Tanrım, ne büyük bir zevk!

Zoey

misin "Emin , o kahve dükkanının sırası değil mi?" diye sordu Hazel üçüncü kez.

Üzerim köpek tüyleriyle kaplıydı ve Story Lake Haven'ın son dakika evcil hayvan sahiplendirme fuarından kitapçıya koştuktan nefes nefese kalmıştım. Gage ve Levi, yaşlı insanları yaşlı hayvanlarla tanıştırmak için geçici kafesler kuruyorlardı. Opal, etkinliğe gönüllü olarak katılmaları için yarım düzine sakin ve personeli çoktan ikna etmişti, bu da bana imza günü için hazırlanmak üzere kitapçıya zamanında geri dönme özgürlüğü vermişti.

Şimdiye kadar kimseyi hayal kırıklığına uğratmamıştım. Henüz.

Hazel'i sandalyesine oturttum, başını okşadım ve kalemleri önüne koydum. "İmza sırasının burası olduğundan oldukça eminim."

Chevy ve Cam kapının önünde ileri geri yürüdüler, her ikisi de durup camdan endişeli bakışlar attılar.

Thrive'ın sosyal medya ekibinden bir kadının elinde kamerayla koşarak o neşeli karmaşayı kaydettiğini gördüm. Kendimi çok heyecanlı, enerjik ve biraz da mide bulantısı hissedecek kadar mutlu hissettim... ama iyi anlamda.

"Tam bir izdiham. Dükkan bu kadar insanı kaldıramaz. Ne düşünüyorduk biz?" dedi Chevy ellerini ovuşturarak.

Cam elini yüzüne sürdü. "Çok fazla insan. Ya içlerinden bazıları Hazel'i kaçırmaya kalkarsa? Beş altı kişiyle başa çıkabilirim belki, ama eğer bir takım kaçırıcıysa... Yani, *Misery*'yi izlediniz, değil mi? Belki Livvy'yi aramalıyım?"

"Ya adımı yanlış yazarsam? Ya da insanların kitaplarına '*Tehlikeli Madde*' yazmaya başlarsam?" diye düşündü Hazel.

Herkesi şaşırtarak ellerimi çırttım. "Rahatlayın. Tamam mı? Sinir sisteminizin size ne söylediğine rağmen, bu tehlikeli bir durum değil. Bu bir kutlama. Dışarıdakiler romantik roman okuyucuları. Onlar en iyi insanlardan ve Hazel'e ne kadar iyi bir iş çıkardığını söylemek için buradalar. Sonra da dükkanınızda bir sürü para harcayacaklar, Chevy, ve sonra da neşelerini ve paralarını bu kasabanın geri kalanına yayacaklar."

Cam, döner kitap rafının arkasına saklanarak, "Bana el sallıyorlar," dedi.

"Öyleyse insanmış gibi davran ve el salla," diye önerdim.

Hazel öksürüğüyle kahkahasını gizledi.

"Bugün ikinizin de tek bir görevi var," dedim Cam ve Chevy'ye işaret ederek. "Büyüleyici olun. Panikleyen bir kitapçı sahibi ya da Kaktüs Cam olmayacak. Buraya giren her bir kişiye son derece hoş bir karşılama sunacaksınız."

"Aman Tanrım, ne büyük bir zevk. Anladım." Chevy sertçe başını salladı.

"Sen benimle tanıştın mı lan?" diye sordu Cam.

"Biliyorum, ve dışarıdan ne kadar sert görünsen de, Hazel'in mutluluğundan daha önemli hiçbir şey yok senin için. Ve bugün Hazel'i mutlu edecek şey, en büyüğü olaylardan birini, bir aşk romanı imza gününü, senin onunla birlikte yaşamayı olacak. Anladın mı?"

"Hazel'i mutlu et. Anladım. Ne yapacaksın?" diye sordu.

"Geri kalan her şey."

"Evet, kulağa mantıklı geliyor," dedi Cam.

Chevy, "Bunun benim için bir sakıncası yok," diye onayladı.

"Harika. Şimdi ikinizin de arka odaya gidip kapıları açmadan önce stok kutularını tekrar saymanızı istiyorum," dedim.

Kapıdan girerken adeta birbirleriyle yarıştılar.

"Bu da neydi şimdi?" diye sordu Hazel. "Bugün kutuları iki kez, dün de dört kez saydın."

"Sadece seninle bir dakika konuşmaya ihtiyacım vardı."

"Ayy! Ne tatlı. Bana hediye mi aldın?"

"Evet. Sayılır." Titrek bir nefes aldım. "Pekala. Başlıyorum."

Kalıyorum."

"Burada kalacaksın."

Başımı salladım.

"Burada mı? Story Lake'te mi?"

Tekrar başımı salladım.

"Ne kadar süreyle?" diye sordu Hazel, uygun bir şüphecilikle.

"Gage benimle bir gelecek istediği sürece."

"Aman Tanrım!" diye çığlık attı Hazel. O kadar hızlı ayağa kalktı ki arkasındaki sandalyeyi devirdi.

Cam arka odadan fırlayarak çıktı. "Ne oldu? Kaçırıcı nerede?"

"Ortada bir kaçırıcı yok," diye onu temin ettim.

"Kutularınıza geri dönün," diye bağırdı Hazel, sonra yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Bu çok agresif bir davranıştı. Sizi seviyorum. Lütfen kutularınıza geri dönün."

Cam gözlerini kısarak sordu: "İkiniz de neden böyle tuhaf davranıyorsunuz?"

"Yayıncılık işleri," diye yalan söyledim.

Hazel, "Sosyal medya," dedi.

İkimiz de yapmacık bir masumiyetle gülümsedik.

Bize doğru işaret etti. "Şunu açıkça söyleyeyim, ikinize de inanmıyorum. Ama ortada bir kaçırıcı da görmüyorum. O yüzden kutulara geri döneceğim."

"Teşekkür ederim! Seni seviyorum," diye seslendi Hazel arkasından. O ortadan kaybolur kaybolmaz kollarımı tuttu ve beni ileri geri salladı. "Ciddi olduğunu ve bunu sadece benim vicdan azabım yüzünden yapmadığını söyle bana."

"Ciddi söylüyorum ve bunu kısmen vicdan azabımdan dolayı yapıyorum. Geri kalanı ise Gage'in kalmamı istemesinden kaynaklanıyor. Gece yarısı en kötü halimde beni gördükten ve ailemle tanıştıktan sonra, *ayrıca* çocuk sahibi olamayacağımı bildikten sonra bunu yaptı."

Şimdi sevinçten zıplıyorduk. En iyi arkadaşım ve ruh ikizim Hazel, hamilelik korkusundan beklenmedik teşhise, hatta isteyip istemediğimi bile bilmediğim bir şey için duyduğum yas sürecine kadar her şeyde yanımda olmuştu. Gözleri yaşlarla doldu. "Ah, Zo! Senin için çok mutluyum!"

"Ben de kendi adıma çok mutluyum! Ama sakın bir şey söyleme. Ona henüz söylemedim. Bu geceye kadar bekleyeceğim."

"Bunu çok sevdim. Şimdi bana her şeyi anlat. Seni kalmaya nasıl davet etti? Tüm detayları bilmem gerekiyor."

"Söz veriyorum, hiçbir şeyden kaçınmayacağım, ama önce yapmanız gereken daha önemli bir şey var."

Gözlerini kırıştırdı ve zıplamayı bıraktı. "Ne?"

"Vay canına, daha çok kardiyo yapmam gerek," diye nefes nefese kaldım. "Önce birkaç yüz heyecanlı okuyucu için kitap imzalaman lazım, çünkü yıllar sonra ilk kitabını çıkardın ve çok büyük bir başarı yakalayacak."

"Ha, doğru. İşte o. Yaşasın ben!"

Tekrar zıplamaya başladı.

"Hayır, kesinlikle hayır. Bu kutlama boyunca öylece duracağım."

"Artık dışarı çıkabilir miyiz?" diye bağırdı Cam arka odadan.

"Hadi başlayalım," dedim, Hazel'ı masaya doğru yönlendirirken ve telsizimi elime alırken.

Chevy kasadan seslendi, sesinde bir histeri tonu vardı: "Daha fazla kitaba ihtiyacımız olacak."

Hazel'in imza gününün üzerinden bir saat geçmişti ve kalabalık, sanki İzlanda'da Noel arifesiymiş gibi kitap satın alıyordu.

"Hemen hallediyorum!" diye bağırdım. Hazel'in yerine Cam'e kanat çırpmayı devralmasını işaret ettim. Çok yoğun bir şekilde insanlarla etkileşimde bulunduğu için biraz şaşkın görünüyordu. "Bunu başarabilirsin. Sadece sayfaları çeviriyorsun," dedim ve yerimi ona bıraktım.

Alışveriş yapanların arasından gülümseyerek ve seçtikleri ürünler hakkında yorumlar yaparak arka odaya kadar ilerledim. Kapıyı arkamdan kapattım ve kapıya yaslandım. İmza günü zaten başarılı geçmişti ve umarım bu, Hazel'in yeni kitabının dünya genelinde nasıl karşılandığının bir göstergesidir.

Karnımda adeta Olimpiyat seviyesinde jimnastik hareketleri yapıyordum. Bunu onun için, kendim için çok istiyordum.

Geleceğimizi görebiliyordum. Daha fazla kitap. Bunun gibi daha fazla etkinlik. Belki de her dakikasından nefret edeceğinden emin olduğum Opal için bile. Hafta sonları en iyi bingo oyunları ve göl gezileri. Yapraklar renk değiştirmeye başladığında Gage'in seksi hırkaları. Oturma odasında göğre uzanan bir Noel ağacı. Şöminenin üzerinde benim için bir çorap. Kesinlikle Zoey'nin "vay canına" etkisini yaratacak bir avizeye ya da benzeri bir aydınlatma armatürüne ihtiyacı vardı.

"Kendine gel, Moody. Kitaplara odaklan. Kitaplar, kitaplar, kitaplar," diye kendi kendime tekrarlardım Chevy'nin eski metal raflarındaki kutuları incelerken. Masadan açık bir maket bıçağı kaptığım anda iki şey aynı anda oldu. Mağazada yüksek sesli bir kahkaha koptu ve ben de vücudumla en yakın raf arasındaki mesafeyi yanlış hesapladım.

Köşeye çarptım, maket bıçağı sendeledi. Sanki bir cinayet iblisi tarafından ele geçirilmiş gibi havada uçuşmasını dehşet içinde izledim.

İlk başta hissetmedim bile, ama kan kot kumaşından sızmaya başlar başlamaz başımın belada olduğunu anladım. "Kahretsin."

Ben: Sana, ilk yardım çantasına ve bir pantolona acilen Stories'in arka kapısında ihtiyacım var.

Gage: Sorular sorardım ama burada kan olduğu anlaşılıyor. Dört dakika içinde orada olacağım.

Ben: Çok çok teşekkür ederim.

Gage: Burada kan var, değil mi?

Ben: Görünüşe göre Savaşçı Vampirler tarafından saldırıya uğradım.

Gage: Kahretsin, Zoey!

Ben: Sonra bana bağır! Burası resmen suç mahali gibi!

Üç buçuk dakika sonra arka kapı aniden açıldı ve Gage, suratı asık bir şekilde içeri daldı.

"Vay canına. Bu çok hızlı oldu."

"Mesaj attığınızda ofisimdeydim. İyi misiniz?" diye sordu, profesyonel görünümlü bir ilk yardım çantasını açarken.

Elimdeki kanlı kağıt havlularla el salladım. "İyiyim. Kot

pantolonum çok derin bir kesik oluşmasını engelledi. Sadece dışarı çıkıp herkesin üzerine kan bulaştırmak istemedim."

İkimiz de kana bulanmış kot kumaşındaki düzgün kesiğe baktık.

"Aman Tanrım. Seni bir dakika bile yalnız bırakamam," dedi Gage, önümde diz çökerken ve hiç de nazik olmayan bir şekilde yırtılmış pantolon paçamı dizime kadar yırttı.

"Tamam, bu çok ateşliydi," diye belirttim.

"Zoey," dedi, "bunu daha ciddiye almalısın," der gibi bir tonda. "Bir doktora görünmen gerekiyor."

"Çünkü erkek arkadaşımın kot pantolonumu yırtıp çıkarmasının verdiği heyecandan bayılacağım?"

"Sevgilinmiş, ha? Biraz acıdı," dedi, dikkatini bacağımdaki kesikten ayırmadan.

"Küçük iğne mi? Bana böyle mi seslenmemi istiyorsun? Çünkü bu bir lakap olarak—ahhh! Acıdı!"

Bacaklarımda şiddetli bir yanma hissettim. Gage, elindeki alkollü mendili yarama bastırarak bana sırtıttı.

"O acı hiç de küçük değildi," dedim suçlayıcı bir tonla.

"Dikkatsiz olduğunuzda işte böyle olur," diye uyardı.

"Dikkatsiz değildim. Dalgındım." Ona bunun ilk kez bir maket bıçağıyla uğraşıp kaybettiğim olay olmadığını söylemeye niyetim yoktu. Ama en azından bu sefer kan sıçramasını kitaplardan uzak tutmuştum.

"Kişisel güvenlik gibi şeyleri geçici olarak unutturan her şey dikkatsizlik kategorisine girer." Sesi sertti ama elleri bacağımdaki kesiği sararken nazikti.

Dokunuşuyla tüylerim diken diken oldu. Hep böyle mi olacaktı? Bağlantı her zaman bu kadar gerçek, bu kadar somut mu olacaktı?

Mağazadaki kalabalık alkışlarla karşılık verdi, ardından kahkahalar yükseldi.

"Orada işler nasıl gidiyor?" diye sordu Gage, son bant parçasını da yapıştırırken. Bacağıma bir öpücük kondurdu ve ona tekrar aşık oldum. Lanet olsun, bu adam gerçekten iyiydi.

"O kadar iyi ki, tüm çok satanlar listelerinde yer alması için dua ediyorum. Okuyucular burayı çok seviyor ve Hazel'in bu kadar sevildiğini görmek dünyanın en güzel şeyi."

"Biliyorsun, geri dönüşünü Story Lake'e borçlu," dedi Gage, ilk yardım malzemelerini toplarken sohbet havasında.

Gülmek için dudaklarımı büzmek zorunda kaldım. "Öyle mi?"

"Sadece söylüyorum. Burada güzel şeyler oluyor. New York'a geri dönerek hiçbir şeyi kaçırmamı istemem."

"Bunu dikkate alacağım. Şimdi pantolonlarım nerede?"

"Yaralanmanın boyutunu bilmediğim için, size aralarından seçim yapabileceğiniz üç çift ayakkabı ve olası kıyafet hasarına karşı birkaç tişört getirdim," dedi ve bana bir poşet dolusu kıyafet fırlattı.

İçimden bir ah çektim ve özenle bandajlanmış bacağıma baktım. "Kahramanım."

Saçlarımı okşadı ve sonunda beklediğim gülümsemeyi gösterdi. "Bunu sakın unutma. Şimdi, eğer dikkatsizliğini bitirdiysen, ben de Haven'daki sahiplendirme fuarına gidip çiftlikteki durumun nasıl olduğunu kontrol edeceğim."

Ona selam verdim. "Günün geri kalanında yaralanmaları en aza indirmek için elimden gelenin en iyisini yapacağım."

"Bu beni hiç rahatlatmadı," dedi.

"Hey, hiç oturma odanıza şık bir avize takmayı düşündünüz mü?" diye sordum.

Gözlerini kırıştırdı, sonra kıkırdadı. "Bir gün seninle aynı tempoda ilerlemeyi öğreneceğim."

"Ah, bundan şüpheliyim," diye takıldım.

İmza günü üç buçuk saat sürdü. Son okuyucu, yeni imzalanmış "*Story Love*" kitabıyla ve sırada beklerken aldığı diğer altı romanla ayrıldığında, Chevy çoktan kasanın arkasında yere yığılmıştı. Cam, Hazel'in omuzlarını ovarken bir yandan da Levi'ye telefonla paket yemek siparişi veriyordu. "Umurumda değil. Bana tüm soğan halkalarını getirin," diye çıkıştı telefonu kapatmadan önce. "Seninle çok gurur duyuyorum, Bela."

Hazel, şaşkınlık ve hayal kırıklığı karışımı bir ifadeyle, "Çok fazla insan vardı," dedi.

"Çok fazla *kitaptı* ," dedim yüzümü ovuşturarak. Gülmekten yüzüm

ağrıyordu.

Hazel öne eğildi ve omzuma güçsüzce bir yumruk attı. "Geri döndük, bebeğim."

Yüzümde, neredeyse bir buruşmaya benzeyen bir sırıtış belirdi. "Kesinlikle haklıyız."

Bana göz kırptı. "Ne zaman kıyafet değiştirdin?"

"Yaklaşık bir saat sonra arka odada bir maket bıçağıyla kavgaya tutuştum."

"Yine mi? Geçen sefer dersini almadın mı?"

"Görünüşe göre öyle olmadı, ama en azından bu sefer kitaplarınızın üzerine kan fışkırtamadım."

"Çantamda ilk yardım çantası var. Neden bana söylemedin?" diye sordu, Cam elini ve bileğini ovmaya başlarken inleyerek.

Omuz silktim. "İşin içine iyice girmiştin. Gage'e mesaj attım, o da geldi ve doktorculuk, kostüm danışmanlığı yaptı."

Hazel, "Gage'den bahsetmişken, ona o şeyden ne zaman bahsedeceksin?" diye sordu.

"Ne şey?" diye sordu Cam sert bir sesle.

"Ona söyleyebilir miyim, lütfen lütfen *lütfen*?" diye yalvardı Hazel. "Biliyorsun, insanlarla konuşmaktan nefret ediyor. Kimseye söylemeyecek."

"Ah, tamam." Çok yorgundum ve çok mutluydum, endişelenecek halim yoktu.

"Gage, Zoey'den kalmasını istedi ve Zoey de evet diyecek! Story Lake'te kalacak, biz evleneceğiz, onlar da evlenecek ve herkes sonsuza dek mutlu yaşayacak!" diye duyurdu Hazel.

"Vay vay vay. Sakin ol bakalım. Her şeyden önce, sadece kalmayı kabul ediyorum. Kimse evlenmekten bahsetmedi."

Hazel başını salladı. "Bu fanteziyi benden almana izin vermeyeceğim."

"Harika kitaplar yazmak onu biraz çılgınlaştırıyor," dedim Cam'e.

"Ben çılgın şeyleri severim. Ve sen ve Gage bunu sakın batırmayın," dedi Cam sert bir şekilde.

Hazel, ona dik dik bakarak, " *Tebrikler* demek istiyor," dedi.

"Evet. Tabii ki. Öyle. Ayrıca, bunu da batırma. Çünkü karımı üzersen, sana pişman ettiririm."

Hazel ve ben birbirimize baktık. "Karım," diye homurdandık, sonra da histerik bir şekilde kıkırdamaya başladık.

Tam bir rezalet.

Gage

Zoey: Çok önemli bir haberim var. Aslında iki önemli haberim var... haberler mi? haberler mi? Her neyse, gelin beni ateşin başında bulun, size tüm haberleri anlatacağım.

Ben: Biliyor musun, bu tür mesajlar beni çok korkutuyor.

Zoey: Sence neden sürekli onları gönderiyorum? Kulübede görüşürüz!

pansiyonu Cumartesi gecesi hiç bu kadar kalabalık görmemiştim. Eski ve yeni Story Lakers taraftarları, ziyaretçi okuyucularla birlikte terasta ve kıyı şeridinde bir araya gelmişti. Ayrıca, Dominion'dan komşular ve turistlerden oluşan küçük ve şaşırtıcı bir grup da vardı.

Cırcır böceklerinin ve ağaç kurbağalarının sesleri, Darius'un küçük kız kardeşinin avlunun diğer tarafında DJ'lik yaptığı müziklerin ritmiyle bastırılıyordu. Billie ve Hana, lobiden taşan kalabalığa yetişmek için dışarıya iki geçici bar kurmuşlardı; lobide ise Opal, Darius, ailem ve Haven sakinlerinden bazılarıyla bir araya gelmişti.

Herkesin anlattığına göre, Okuyucu Haftasonu büyük bir başarıydı. Hazel'in imza günü biletleri tükenmişti. Ailemin çiftlik hayvan barınağı harika bir başlangıç yapmış, gün boyunca 5.000 dolardan fazla bağış toplamıştı. Kasabadaki işletmeler rekor satışlar bildiriyordu. Ve yerinden edilmiş on dört hayvanın tamamı sadece birkaç saat içinde, çoğunlukla Story Lake Haven'daki emekliler tarafından

sahiplenilmişti.

Her şey Zoey sayesinde.

Henüz farkında olup olmadığını bilmiyordum ama bugün onun buraya ne kadar iyi uyum sağladığını kanıtlamıştı. Ve onu kalmaya ikna etmenin bir yolunu bulacaktım.

Yan tarafıma sivri bir şey battı. "Sosis mi?"

Ablam tekerlekli sandalyesiyle yanıma yanaşmış, elinde bir şiş sallıyordu.

"Ah, Larry. Ne oluyor böyle?" dedim, kaburgalarımı ovuşturarak.

"Bu şenlik ateşi için. Zoey'i bir sosisle etkilemek isteyeceğini düşündüm," dedi masum bir şekilde.

"Şunu da belirtmek isterim ki, onu pipimle çoktan etkiledim."

"Şu."

"Sen başlattın," diye hatırlattım ona.

"Evet. Evet. Onu gerçekten çok seviyorum, Gigi."

"Ben de."

Laura, "Ve bu sadece Dominion'ın içki partisini mahvettiği için değil," diye ekledi.

"Ne yaptı o?"

Laura, kendinden emin bir şekilde, "Görünüşe göre Dominion'ın etkinliği bugünkü sürpriz güvenlik denetiminden geçemedi. Şimdi de sigorta şirketlerinin kasabayı bırakacağı gibi görünüyor," dedi.

"Peki Zoey'nin bununla ne ilgisi vardı?"

Laura homurdandı. "Onu bu suçtan dolayı yargılayıp yargılamayacağını sana söylemeyeceğim."

"Ben her zaman Zoey'nin tarafındayım," diye onu temin ettim.

"Müfettişler gizemli bir şekilde, etkinlik ve platformun özensiz yapımıyla ilgili isimsiz bir ihbar aldılar. Her şey başlamadan önce durduruldu," diye açıkladı.

"Buna nasıl vakit buldu acaba...? Biliyor musun? Boş ver gitsin. Bu kadın beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor," dedim.

"Yani onunla evlenecek misin yoksa ne?" diye sordu Laura.

"Eğer onu, bana aşık olacak kadar bir süreliğine ortalığı karıştırmayı bırakmaya ikna edebilirsem."

"Bunun için bol şans." Ablam kalabalığın arasından sahildeki ateşin yanına işaret etti; müvekkilim Audrey çocuklarıyla birlikte

marshmallow kızartmaya çalışırken gülüyordu. Yıllardır olduğundan daha tasasız görünüyordu. "Bu arada, Audrey'i o pislik Gerald'dan uzaklaştırdığın için tebrikler. Duyduğuma göre o ve çocuklar anne babalarına daha yakın olmak için taşıyorlarmış."

"Bu yardımcı olacaktır," diye tahmin ettim.

"Bana çok yardımcı oldu. Biliyor muydunuz, bugün Miller ve Levi'nin, ben çocukları doğurduktan sonra ilk kez göreve gittikleri günün yıldönümü?"

Anılar bir anda gözümün önüne serildi.

Gage, onlara göz kulak olmanı istiyorum. Ben burada olmadığım zamanlarda aileme göz kulak ol.

Laura sözlerine şöyle devam etti: "Çok korkmuştum. Kendimi hâlâ bir çocuk gibi hissediyordum ve iki bebeğim vardı. Ama annem ve babam vardı. Ve her zaman sana güvenebilirdim, Bay Güvenilir."

Şaka yapıyordu ama kulaklarım çınılıyordu. Belki bez değiştirme ve kreşe bırakma anlarında oradaydım. Ama en çok ihtiyaç duyulduğu anda, o yol kenarında, orada değildim. Onu ve çocukları asla iyileşmeyecek bir kayıptan koruyamamıştım.

Miller bana ailesini koruma görevini verdiğiğinde yirmi yaşında bir çocuktum. Bana olan inancı, hayatındaki en önemli şeyleri bana emanet etmesi benim için her şey demekti. Bu sorumluluk, bu güven, kendimi bir erkek gibi hissetmemi sağlamıştı.

Yas, bir ömür boyunca yaşanan binlerce farklı andan ibaretti. Birini özlemenin binlerce yolu demekti.

"Aile bunun için var," dedim sert bir şekilde.

"Senin ailem olmandan çok mutluyum."

"Evlilik yüzüğünüzü takmamışsınız," diye belirttim. Sesim kendi kulağıma bile zorlanmış gibi geldi.

Laura, *Reader Weekend* tişörtünün yakasının altından iki alyans takılı bir zincir çıkardı. "Zamanı gelmiş gibiydi. Ama yine de bir süre yanımda tutmak istedim."

"Seni seviyorum, Larry."

"Ben de seni seviyorum, tuhaf insan. Şimdi izinle, çocuklarıma Val ve bana mükemmel s'mores yapmaları için talimat vermem gerekiyor."

"Ve aklını başından alacak kızıl saçlı bir manyağım var."

Laura durdu ve derin bir nefes aldı. "Miller bunların hepsine bayılırdı."

"Evet, öyle yapardı," diye onayladım, kaybın ağırlığını boğazımda bir kaya gibi hissederek.

"Hâlâ buralarda olduğuna, hâlâ bizi kolladığına inanmak istiyorum. Bu sabah paspasımın üzerinde bir on kuruş buldum."

"Sanki seni buluyorlar," dedim.

"Teşekkür ederim, Gigi."

"Ne için?" diye sordum tedirgin bir şekilde.

Gülümsemesi yumuşak ve hüzünlüydü. "Kendin olduğum için."

"Ne hakkında konuştuğunuzu anlamıyorum," diye yalan söyledim.

"Evet. Tabii." Bana anlamlı bir göz kırptı ve kalabalığın arasına karışarak uzaklaştı.

Verandanın en uzak köşesindeki bir masaya doğru ilerlerken onu izledim. Mutlu ama yorgun görünen Hazel, tamamen bitkin görünen Cam'in yanına oturdu. Ve arkalarında da Zoey duruyordu, kendine özgü kahkahası gece havasında yankılanıyordu.

Ayaklarım beni sanki yerçekimiyle beni kendine çekiyormuş gibi ona doğru sürüklerken kalabalık dağıldı ve elindeki pembe tasmayı gördüm. Buttercup, Hazel'in yanındaki sandalyede oturmuş, Zoey'e hayranlıkla bakıyordu.

Zoey Moody gönüllü olarak bir köpek sahiplenmişti. Bu kesinlikle büyük bir haberd. Bir işaret. O kadınla evlenecektim ve hayatımızın geri kalanını birbirimizi çıldırtarak geçirecektik.

Sabırsızlıkla bekliyordum.

Annem, babam ve Levi masadaki mutlu kalabalığa katıldı. En çok değer verdiğim herkes, benden sadece elli metre uzaktaydı.

Miller hariç herkes.

Ben terasın yarısına gelmiştim ki Valerie elinde iki kadeh şarapla masaya yaklaştı. Birini Laura'nın önüne koydu ve yanındaki boş sandalyeye oturdu.

Bilincimin kenarlarında sessizce dolaşan keder, bana balyoz gibi çarptı.

Laura'ya içecek getiren ve Cam ile Hazel'la şakalaşan kişinin Miller değil de Valerie olduğuna hâlâ inanamıyordum. Çocuklarının büyüdüğünü izlemek, askerlikten emekliliğinin tadını çıkarmak,

Laura'yı her zaman hayalini kurduğu tatillere götürmek, çiftlikte yardım etmek için burada olması gerekirdi. Hayat hakkında tavsiye almak için hâlâ aradığım kişi olması gerekirdi.

Ama o gitmişti, hayatlarımızdan sonsuza dek silinmişti ve şimdi onu bizden alan kadın onun yerinde oturuyordu.

Bir an için hayatın ne kadar kırılgan olduğunu hissettim. Bir an her şey yolunda olabilirken, bir sonraki an her şey bir anda elimden alınabilirdi.

Bunu atlatmıştık. Elimizden gelenin en iyisini yapıyorduk. Ama bir sonraki kötü şeyden sağ çıkabilecek miydim? Ona hazır olacak mıydım? Olmadan önce onu durdurabilecek miydim?

Zoey öne eğilip kız kardeşime öyle bir şey söyledi ki Laura başını geriye atıp kahkahalarla güldü. Zoey'nin saçları el fenerinin ışığı altında kırmızı parlıyordu. Hem uhrevi hem gerçek, hem güzel hem de dağınık bir haldeydi ve ona daha yakın olmak için kalbim sızlıyordu.

Ona aşkıttım. Kalmasını, hayatımın, ailemin bir parçası olmasını istiyordum. Ama ya ona bir kötü şey daha olursa ben hayatta kalabilir miydim? Ya bana olursa o hayatta kalabilir miydi?

Onu bu kadar dikkatle izlemeseydim, kaçırdım. Kıyı şeridinde bir şey dikkatini çekince Zoey'nin kaşları çatıldı. İlk şaşkın çığlık müzik sesini bastırıp her şeyi durdurmadan önce tasmaını Laura'ya uzatmış ve hareketlenmeye başlamıştı bile.

Nedenini bile anlamadan koşmaya başlamıştım. Ama eğlenmeye devam eden insanların arasından sıyrılırken bir saniye içinde her şey netleşti. Zoey, çocuklarıyla birlikte sahilde olan Audrey'e doğru koşuyordu. Ama Audrey garip bir açıyla geriye doğru yaslanmış, yüzünde korku dolu bir ifade vardı. Ve o zaman nedenini anladım.

Yakında boşanacağı kocası Gerald, kolunu sıkıca boynuna dolamış, arkasında duruyordu. Audrey'nin gözleri, metrelerce uzaktan bile görülebilecek bir korkuyla parlıyordu. Çocukları ise hâlâ ellerinde şişlerle kaskatı duruyorlardı.

"Zoey! Hayır!" diye bağırdım, o kalabalığın arasından onlara doğru hızla ilerlerken.

Adrenalin zamanı yavaşlattı ve Zoey'nin bizden önce gördüklerini sıralarken, etraftakilerin yüzlerindeki şaşkınlık, şok ve dehşet

ifadelerini gördüm.

Çok uzaktaydım. Çok geç kalacaktım. Onu kurtaramayacaktım.

"Cam! Levi! Miller!" diye bağırdım, içlerinden birinin benden daha yakın olmasını umarak.

Laura'nın masadan geriye doğru çekildiğini ve Valerie'nin de kız kardeşimin önüne geçerek onu engellediğini gördüm.

Ve sonra Zoey tüyler ürpertici bir çığlık attı. Kalbim durdu, bedenim ise hareket etmeye devam ediyordu. Her şey paramparça olmuş bir halde duyularıma yansıdı. Gerald'ın kan çanaklı gözlerindeki şaşkınlık. Audrey'nin gözlerindeki korku. Hazel'in Audrey'nin çocuklarını yakalayıp güvenli bir yere çekerken attığı çığlık, Cam ise hızla ileri koştu.

Bir anda yere yığıldılar ve onu bir anlığına gözden kaybettim.

Herkes nihayet harekete geçmişti, kaçmak yerine karışıklığın etrafında bir çember oluşturunlardı. Çünkü Story Lake'ten biri zor durumda kaldığında hep böyle yapardı. Levi ve Cam, benden bir adım geride, karışıklığın içine daldılar.

Gator katlanır bir sandalye aldı ve onu profesyonel bir güreşçi gibi salladı. "Hadi bakalım, saldırayım!" Solumda, belediye meclisinden Erleen Dabner, ellerinde şarap şişeleriyle öfkeli bir grup okuyucuyu verandadan alıp kuma doğru götürdü.

"Zoey!" diye seslendim kalabalığın arasından ilerleyerek.

Audrey elleri ve dizleri üzerinde, hıçkırarak ve çocuklarına doğru sürünerek ilerliyordu.

Zoey, Gerald'la birlikte kumda yuvarlanıyordu. Gerald onun üzerindeydi ve kolunu geriye doğru çekerek *kadınım*a vurmak üzereydi.

Ama Zoey ondan önce davrandı. "Seni kahrolası şerefsiz!" diye tısladı ve avucunu adamın yüzüne sertçe indirdi.

Gözlerim kızardı, vücudum kendi kendine hareket etti ve yumruğunun yavaş çekimde uçuşunu izledim. Öfke, keder ve tadını alabildiğim adrenalinin birleşimiyle, adamı arkadan yakalayıp kadının üzerinden fırlattım. Yere nasıl düştüğümü hatırlamıyorum ama o ilk yumruğun her hissini ezberledim. Nefesindeki alkol kokusunu alabiliyordum. Burnundaki kıkırdağın yumruklarımın altında kırıldığını hissedebiliyordum. Cam ve Gator beni ondan ayırmadan önce iki kez

daha vurdum.

Levi, morarmış ve kan içinde olan Gerald'ı kelepçelemek için yüzüstü çevirdiğinde ortalık karıştı. Audrey ve titreyen çocukları, anne babam ve Doktor Ace tarafından götürüldü.

"Güzel yumruk, aferin sana," diye hırıltılı bir sesle neşeyle mırıldandı Zoey yerden. Alnında, yüzünde kan vardı ve yanağı da morarmaya başlamıştı.

Onu ayağa kaldırdım. "Elinde lanet olası bir silah olabilirdi," dedim soğuk bir şekilde.

"Evet, yaptı," dedi Levi. Elinde tuttuğu küçük, sabit bıçaklı bıçağı kaldırırken sesi soğuk ve öfkeliydi.

Zoey, bileğini göğsüne yaslayarak tuttuğu sol ön kolundaki kanlı kesiği inceledi. "Bu durumu açıklıyor."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. O kadar öfkeliydim ki doğru düzgün göremiyordum.

"Vay canına, evlat. Böyle vurmayı nereden öğrendin?" diye sordu Cam, bu sırada bir düzine insan Zoey'e kokteyl peçeteleri uzatıyordu.

Çünkü kanıyordu. Çünkü sonuçlarını düşünmeden silahlı ve tehlikeli bir adama doğru koşmuştu. Kelimenin tam anlamıyla kendini tehlikeye atmıştı.

Nefes alamıyordum. Düşünemiyordum. Kan ve bıçağa bakmaktan başka hiçbir şey yapamıyordum.

O ölebilirdi. O da onu öldürebilirdi.

Ona ulaşamadığım için onu *kaybedebilirdim*. Kendi güvenliğine öncelik vereceğine güvenemezdim. "Yapabileceğin en aptalca şeydi Zoey," diye çıkıştım.

Ses tonum Cam ve Levi'nin bana "ne oluyor lan?" dercesine bakmalarına neden oldu.

"Vay canına Gage. Üzgün olduğunu anlıyorum. Oldukça gergin bir olaydı. Ama o adam onu sürükleyerek götürüyordu ve kimse bir şey yapmıyordu," dedi. "Bana bir kadeh şarap ya da bir fiçı margarita getirebilir misiniz?"

"Yani yardım çağırmak yerine, kahraman olmaya karar verdin," diye ısrar ettim.

Levi kendi kendine, "Adamım, bunu yapma," dedi ama ben onu dinlemedim.

Hazel elinde açık bir şampanya şişesiyle koşarak geldi. "Zo, iyi misin?"

"Yüzüme darbe aldım, koluma bıçak saplandı ve bileğim yine ağrıyor ama o şişeden sonra iyileşeceğim," diye şaka yaptı.

Hâlâ hareket edemiyordum. Nefes alamıyordum. Onunla hayat böyle olacaktı. Bir felaket diğerini takip edecek, ta ki geri dönüşü olmayan bir risk alana kadar.

"Öldürülebilirdin," dedim.

Hazel yavaşça benimle Zoey'nin arasına girdi. "Üzgün," dedi Zoey.

Kardeşimin nişanlısının yanından geçip Zoey'i işaret ettim. "Dürtüsel davrandığını biliyordum ama bu gerçekten aptalca ve bencilceydi. Kimseden yardım istemedin. Hiçbir şeyi ya da kimseyi düşünmeden kendini tehlikeli bir duruma attın."

"Yardım çağırdı, dostum," dedi Cam.

"Sana seslendi," dedi Levi.

Kafamı salladım, zihnimi toplamaya, hatırlamaya çalıştım. Ama görebildiğim tek şey onun benden kaçıp tehlikenin içine doğru koşmasıydı.

Zoey aniden önümde belirdi, ellerini göğsüme koydu. "Seni ve sonra da Levi'yi çağırdım çünkü yakında olduğunu ve adamı kelepçelebileceğini biliyordum," dedi sakın bir şekilde.

Ama onu dinleyemedim, ona bakamadım. Korku, göğsümden dışarı çıkmaya çalışan canlı bir canavardı.

"Hey, kalbin çok hızlı atıyor," diye fısıldadı.

"Belki de bu kadar aptal olabileceğine inanmadığım içindir," dedim buz gibi bir sesle.

Elleri göğsümden kaydı. Ve Hazel tekrar araya girdi, sanki beni öldürmeye hazır gibiydi.

Zoey derin bir nefes aldı. "Şu anda çok yoğun duygular yaşadığını anlıyorum, ama konuşma hakkın yok..."

"Beni uyarmaya çalıştın. Bunun bir hata olacağını söyledin. Şaka yapmıyormuşsun," dedim acı bir gülümsemeyle. Kalbim durmadan çarpıyordu. Kafamda her şey karmakarışık. Zoey yerde yatıyordu. Laura hastane yatağında yatıyordu. "Bu kadar dikkatsiz, bu kadar pervasız biriyle birlikte olamam. Buna katlanamam. Seninle. Bitti."

Sanki yeterli oksijen yokmuş gibi hissettim. Onu neredeyse

kaybetmiştim. Onu koruyamamıştım. Kimseyi koruyamıyordum. Audrey, uzaklaştırma emrinde ısrar etmediğim için tehlikedeydi ve Zoey de bunun bedelini neredeyse ödeyecekti.

"Hey!" diye hırladı Hazel, bir kez daha aramızdan geçerek. Ama Cam onun önüne geçti ve beni bir adım geriye itti.

"Şimdi çeneni kapatmak isteyeceksin." Cam'ın sesi alçaktı ve içindeki uyarıyı duydum. Ama önemli değildi. Hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Hayır, sorun yok," dedi Zoey kesin bir dille. "Buradaki işimiz kesinlikle bitti."

Ses tonundaki kesinlik, öfke ve korkunun yüzeysel katmanını delip geçiyordu.

Bir şey söylemek, herhangi bir şey söylemek için ağzımı açtım. Ama hiçbir şey çıkmadı. Sadece korkunun acı tadı.

Audrey yeniden ortaya çıktı, gömleğindeki küçük kanlı delikten gazlı bez görünüyordu. "Aman Tanrım, Zoey! İyi misin?"

"Audrey, ben yüzde bin iyiyim. Yemin ederim. *Sen* iyi misin?" diye sordu Zoey, beni tamamen unutup kollarını açarak.

Audrey onların arasına düştü ve ikisi birbirine sarıldı. "Çok üzgünüm. Çok üzgünüm."

Zoey geri çekildi ve kolunu Audrey'nin omzuna attı. "Senin suçun değil."

Audrey başını salladı ve gözyaşlarını tutmaya çalıştı. "Olaylar... giderek kötüleşiyordu. Bir şey söylemeliydim, önceden tahmin etmeliydim. Çok üzgünüm."

Levi ile birbirimize ateşli bir bakış attık. Kardeşim haklıydı. Audrey'nin ikimize de anlattığından çok daha fazlası oluyordu. Ben bunu fark etmemiştim ve Zoey neredeyse bedelini ödeyecekti. Hem de kendi isteğiyle. Bunların hepsini çözmek çok zordu. Çok fazla başarısızlık vardı, hepsini incelemek imkansızdı.

"Onun yaptıklarından sen sorumlu değilsin. Ama şimdi boşanmanıza çok sevindim," dedi Zoey. "Hadi gidip bir şeyler içelim ve belki biraz daha sarılalım."

"Kulağa hoş geliyor," dedi Audrey titrek bir sesle.

Zoey omzunun üzerinden bana baktı ve o muhteşem yeşil gözlerde boşluktan başka bir şey görmedim. Hazel onların

arkasından gitti, giderken bana delici bakışlar fırlattı. Birlikte verandaya döndüler ve orada anne babam ve Story Gölü'nün büyük bir kısmı onlara doğru toplandı.

"Tanrım, bu lanet olası kamyonetinle cinayet teşebbüsünde bulunanları nasıl gezdireceksin ki?" diye yakındı Cam, Gerald'ı Levi'nin kamyonetinin arka koltuğuna bindirirken.

Levi, "Belki de beni şef olmaya zorlamadan önce bunu düşünmeliydin," diye çıkıştı.

"Hapishanemiz bile var mı?" diye yorgun bir şekilde sordum. Son otuz dakikada sanki on yıl yaşamış gibi hissettim.

"Miller'ı çağırdın," dedi Cam bana.

"Ne? Hayır, yapmadım."

"Evet, öyle yaptın," dedi Levi.

"Neyse. İyi mi?" diye sordum, Zoey'nin adını sesli söylemek istemiyordum.

"Kim? Audrey mi?" diye sordu Levi.

"Hayır," dedim inatla.

"Zoey iyi," dedi bana acıyarak.

"Ama senin derdin ne?" diye sordu Cam.

"Bir şey yok. İyiyim."

Levi, Gerald'ın sarhoş yalvarışlarına kapıyı çarparak karşılık verdi. "Az önce yaptığın gerçekten çok aptalcaydı."

"Biliyorum. O asla hareket etmeden önce düşünmez," diye onayladım.

"Zoey değil. Sen, aptal herif," diye araya girdi Cam. "Umarım o da Hazel kadar affedicidir, ben tam bir pislikken ve neredeyse ilişkimizi hayatımın geri kalanını mahvetmek üzereyken."

Levi kendi kendine, "O gece seni kelepçelemekten gerçekten keyif aldım," diye düşündü.

"Biliyorum, yaptın işte, pislik herif. Gigi, işi batırdın. Bunu düzeltmenin bir yolunu bulsan iyi olur," dedi Cam bana.

Ellerimi yüzüme sürdüm. "Emin misin, iyi mi?"

Levi bana dik dik baktı. "Gidip kendin kontrol etsene."

Başımı salladım. "Yapamam. Gitmem gerekiyor."

Üçüncü kadeh viskimi içiyordum ve hâlâ koltuğumdan kalkıp hiçbir şey düzeltmeye çalışmıyordum ki birinin evime girdiğini duydum. Birkaç dakika sonra, dünyanın en kötü bekçi köpeği Nana, annemi oturma odasına kadar eşlik etti.

Annem ışıkları açtı, yanıma oturdu ve ayaklarını sehpanın üzerine uzattı. Nana da büyükannesinin yanındaki mindere çıktı.

"Saat gece on bir. Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordum, alkolün verdiği o hoş uyuşukluk hissiyle.

"İyi olup olmadığını görmek için geldim."

"Neden olmasın ki?"

"Çünkü cinsel partneriniz, boşanmasına yardım ettiğiniz adamdan müvekkilinizi savunurken yaralandı ve siz de ölmüş kayınbiraderinizin yardımını istediniz. Sonra da çok aptalca şeyler söylediniz ve eve yalnız geldiniz."

"Uzun bir gün geçirdim anne. İlgin için teşekkür ederim ama iyiyim, gayet iyiyim." Bourbon yüzünden kelimelerin hepsini telaffuz etmekte zorlandım.

Derin bir iç çekti ve bacağıma hafifçe vurdu. "Bazen o kadar mükemmel olmaya çalışıyorsun ki, senin için endişelenmeyi bile unutuyorum."

"Endişelenecek bir şey yok."

"Ha. Doğru. Dinle evlat. Hepimiz çok ağır bir travma geçirdik. Hepimiz bununla farklı şekilde başa çıkacağız. Hepimizin kendine özgü başa çıkma mekanizmaları var. Bunlardan bazıları sağlıklı, bazıları ise o kadar değil."

Bir yudum viski içtim.

"Sen ve kardeşlerin nihayet yeniden bir araya geldiğinizde, o ilk gece seni yatağına yatırdım ve odanın dışında durup dualarını dinledim. İyi bir çocuk olursan, bir daha asla kötü bir şey olmayacağı anlamına gelip gelmeyeceğini bilmek istiyordun."

"Anne, ben daha dört yaşındaydım."

"Ve sonraki otuz yılı aşkın süre boyunca, bir daha asla kötü bir şey

olmaması için mükemmel olmaya elinizden gelenin en iyisini yaptınız."

"Evet, açıkçası yeterince mükemmel değildim."

"Sen çok tatlı bir çocuktun. Kardeşlerin bizimle yaşamaya başladıktan sonraki altı ay boyunca, gecenin bir yarısı kalkıp onların odalarına gidip durumlarını kontrol ederdin."

"Muhtemelen, bizi eve getirdiğinize pişman olmanıza neden olacak bir şey yapmadıklarından emin olmak istedim."

"O zamanlar küçük bir çocuktun," dedi tekrar. "Ama şimdi bir adamsın. Ve ne kadar iyi olursan ol, sevdiğin herkesi dışarıdaki tüm kötülüklerden koruyamayacağını biliyorsun. Ayrıca bizi sevmeyi bırakamayacağını da biliyorsun."

Homurdandım. "Bana sorarsan, tam bir baş belası."

Bardağı elimden aldı ve kalan içkiyi bir çırpıda içti.

"Hey, kendine başka bir şey al," diye yakındım.

"Bu gece biraz hata yaptın evlat. Kusursuz değildin. Ama yeterince iyisin . Ve iyi bir gece uykusundan sonra, sabah her şeyi daha net göreceğini hissediyorum."

Bacağımı tekrar okşadı.

"Teşekkürler anne."

"Seni yatağına örteyim mi?" diye sordu annem.

Hafifçe gülümsedim. "Sanırım yolumu bulabilirim."

"Pekala. Yarın kahvaltıda otelde görüşürüz. Kutlama yapın. Hazel ve Zoey hepimiz için büyük bir iş başardılar."

"Evet. Tabii."

Ayağa kalktı. "Eve gidip babanla son kalan 'Şişman Koca' için kavga edeceğim."

Eve vardığında bana mesaj at.

"Tatlı oğlum." Gülümsemesi önce yumuşaktı, sonra keskinleşti. "Yarın kendini berbat hissedeceksin ve bunu hak edeceksin, ama unutma ki seni seviyorum."

Pislik McCrapFace

Zoey

Bir hırıltı, bir tıslama ve ayaklarımda garip bir ağırlıkla .
uyandım Homurdanarak göz bandımı yukarı ittim ve bulanıklığı gidermek için gözlerimi kırıştırdım. Sonra biraz daha kırıştırdım çünkü Hazel'in yatağının ayak ucunda gördüğüm şeyin gerçekten orada olması imkansızdı.

Ama gözlerimi kırptıkça, bir köpekle, şişman bir kediyle ve huysuz bir rakunla aynı yatakta yattığım daha da netleşti. Buttercup, ziyaretçilerin ne kadar büyük bir tehdit oluşturduğundan emin değilmiş gibi tiz bir hırıltı çıkardı ve bu hırıltı bir iniltiyle sona erdi.

"Ugh. Bertha, ciddi mi? Sen bir orman hayvanısın. Ormana geri dön!" diye homurdandım. Üç hayvan da bana bakarak yol göstermemi bekliyordu ama bu durumda yetişkin rolünü üstlenecek durumda değildim. "Hazel!"

Koridorda çıplak ayak sesleri duydum, sonra kapı aniden açıldı. Hazel, en sevdiği "Bakın, son teslim tarihim var" pijaması ve *Bishop Brothers İnşaat* tişörtüyle içeri girdi. Gözlükleri yamuktu ve saçları sanki yaprak üfleme makinesi kazası geçirmiş gibi görünüyordu. Elinde bir Wild Cherry Pepsi vardı. "Kahretsin. Seni beş dakika yalnız bırakıyorum, sen de yatağımı Dr. Dolittle gibi dağıtıyorsun."

"Bu hayvanlardan sadece birinin burada olması gerekiyor," diye yakındım, yatağı okşayarak.

Buttercup yeni tüylü arkadaşlarını bırakıp sürünerek yanıma geldi. Kedi DeWalt ve rakun Bertha da bu hareketin kendilerine yönelik olduğunu düşünmüş gibiydiler ve aynısını yapmaya çalıştılar.

"Hayır! Bütün kediler ve rakunlar derhal bu odayı boşaltmalı!" dedi Hazel, koridoru işaret ederek.

Mucizevi bir şekilde hem kedi hem de rakun itaat etti. Gerçi bunun Hazel'in sözlü talimatlarından çok, alt kattan gelen pastırma kokusuyla ilgisi vardı muhtemelen.

Hırsızlar gittikten sonra kapıyı kapattı ve yatağına geri girdi. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Yüzüm acıyordu, kolum ve bacağım sızlıyordu, bileğim zonluyordu ve vücudumun geri kalanı da sanki mutasyona uğramış bir grip geçirmişim gibi ağrıyordu. Ama en çok kalbim acıyordu.

"Sanki kalbim akşamdan kalma gibi."

Buttercup koltuk altımı bol bol yaladı.

"Ne oluyor lan? Bertha!" Cam'in aşağıdan gelen bağıışı, yatağın üzerindeki kristal avizeyi salladı.

Hazel ellerini başının altına koydu ve tavana baktı. "Onu öldüreceğim," diye ilan etti.

"Kim? Cam?"

"Hayır, Gage."

Adı, göğsümüze saplanan dikenli bir ok gibiydi. "İki ya da on yıl boyunca adını kullanmasak olmaz mı?"

"Bu iyi bir fikir. Ona... 'Şerefsiz McCrapFace' diye seslenelim," diye karar verdi.

Hazel, hakaretleri yazılı olarak dile getirmekte yazılı olmayanlara göre çok daha başarılıydı. "Beğendim. Gerçekten de güzel bir tablo çiziyor."

Birden canlandı. "Hey! Belki bu gerçek bir son değil. Belki de bu senin üçüncü perdedeki ayrılığın?"

"Bu, üçüncü perdedeki bir ayrılık değil. Bana kim olduğunu gösterdi. Ve kim olduğu, duygusal yaralarımın her birini coşkuyla yeniden açan biri. Gerçeklerle yüzleşmeliyim. Ben, kartalların diğer, daha iğrenç hayvanları fırlattığı kızım. Adamı elde eden kız değilim."

Hayır. Kendi hikâyesinin kahramanı olma şansına sahip olan kız sensin.

"O zaman bu kahramanımız hayatının geri kalanını utangaç pitbull köpeğiyle birlikte dışarıdan yemek sipariş ederek geçirecek ve bir daha asla flört etmeyecek."

Hazel derin bir nefes aldı ve sonra yavaşça verdi. "Bunu çok düşündüm ve sanırım onu Sonbahar Festivali'ndeki ödüllü balkabağıyla ezeceğim."

"Sonbahar Festivali'nde balkabağı yarışması düzenlemiyoruz," diye belirttim. Ama artık ortada bir "*biz*" yoktu. Gerçekten Story Lake'in bir parçası değildim. Sadece dolaylı olarak bir "*biz*" dim. Ama burası *onun* kasabasıydı. Bunlar *onun* komşularıydı. Benim değillerdi. Tanrım, bu felaketin içine nasıl bu kadar düşmüştüm? Hayal kırıklığına uğramış, katı yürekli bir realist olarak, zehirli bir umut fıçısına baş aşağı düşmüştüm. Ve buna çok sinirlenmiştim.

"Kağıt üzerinde demek istedim. Onu kağıt üzerinde öldüreceğim. Ama gerçek hayatta bir cinayet konusunu görüşmeye açtım. Bir brandaya ihtiyacımız olacak."

"Eğer birileri cinayet işleyecekse, o kişi ben olacağım," diye ilan etti Cam kapıdan. Elinde bir tabak pastırma ve bir fincan kahve olan bir tepsi tutuyordu. Meetcute hemen arkasından gelmiş, havayı kokluyordu.

"Bana yatakta kahvaltı mı getirdin?" diye sordum.

"Tam bir kahvaltı değil çünkü yumurtamız bitti. İşte etiniz ve kafeininiz. Yüzünüz böyleyken Okuyucu Haftasonu brunch'ına gitmek istemeyeceğinizi düşündüm."

"Cam!" diye azarladı Hazel.

"Ne? Ben kaba davranmıyorum. Yüzüne yumruk yemiş gibi görünüyor."

"Yüzüme ve kalbime yumruk yedim," dedim, parmaklarımla yanağımı dürterek. Evet. Hâlâ acıyor.

"Keşke daha yaşlı, daha bilge, gerçek hayata fazla yakışıklı bir dahi seni uyarmış olsaydı," dedi Cam, tepsiyi hiç de nazik olmayan bir şekilde kucağıma bırakırken.

"Haklıydın," diye iç çektim.

"Tabii ki," dedi Cam, Buttercup'ın kulaklarını okşayarak. "Belki bir gün annen ve teyzen bilge Cam Amca'yı dinlemeyi öğrenirler."

Köpek, kendisine iyi davranıldığı her seferinde kendinden geçiyordu ve bu durum benim zaten kırık olan kalbimi tekrar tekrar kırıyordu. Hayatımın amacını, kimsenin Buttercup'a bir daha kötü davranmamasını sağlamak olarak belirleyecektim.

"Belki," diye onayladım.

"Ama muhtemelen değil," diye takıldı Hazel.

Bana işaret etti. "Sen kahvaltılık etini ye. Ben köpeğini besleyeceğim ve onu dışarı salacağım, umarım o lanet olası rakunu piknik masasından kovar. *Sen* de gitmeye hazırlanmalısın," dedi Hazel'ı işaret ederek.

Surat astı. "Pekala. Ama eğer senin o 'Şerefsiz' kardeşin oradaysa, suratına içki fırlatabilirim."

"Ona yumruk atmadan önce mi, yoksa sonra mı?"

Hazel, "Duruma göre hareket edelim," diye düşündü.

"Anlaştık." Cam bana baktı. "Aklını başına toplayacak ve özür dileyecek."

"Beni bütün kasaba halkının gözü önünde terk etti. Bunun için özür dilemenin bir anlamı yok."

"Seni terk etmedi. Aptal bir herifti ve saçma bir kavgaya tutuştu. Arada büyük fark var."

Hazel neşeli bir şekilde, "Belki de üçüncü perdedeki bir ayrılıktı dedim," diye ekledi.

"Biliyorum, ikiniz de bana aptal ve bencil diyen ve Story Lake halkının yarısının önünde bana bağırان bir adamla kalmamı söylemiyorsunuz," dedim soğukkanlılıkla.

Cam ve Hazel birbirlerine baktılar.

"Hadi bakalım, Buttercup. Gidip bir rakunla dövüşelim." Bunun üzerine Hazel'ın kahramanı köpeğimle birlikte odadan hızla uzaklaştı.

İç çektim ve bir parça pastırmayı dürttüm. "Durumu yanlış anlamasının dışında, Cam harika biri. Dün gece kendi kardeşini kötüleyip *Gurur ve Önyargı* yüzünden ağlayabilmemiz için misafir odasında uyuduğuna inanamıyorum."

"O en iyisi. Bu da demek oluyor ki, DNA nedenlerinden dolayı kardeşi de en azından onun yarısı kadar iyi olmalıydı. Yani, temelde aynı penise sahipler, biliyorsunuz?"

"Hazel, bir daha asla o adamın penisinden bahsetmeyeceğim." İşte bu yüzden sevgili edinmiyordum. Tek gecelik ilişkilerden sonra silinecek daha az anı vardı.

İçini çekti. "Böyle sebepsiz yere ilişkimizi bitireceğine inanamıyorum."

"Bunun sebepsiz bir nedeni yoktu. Çünkü yine, ben fazla abartmıştım."

Hazel yan tarafına döndü ve dirseğinin üzerine yaslandı. "Bu saçmalık."

"İşte benim hayatım."

"Şu pislik herifin kıyafet yığınıyla ne yapacağız?" diye sordu Hazel, çenesini yerdeki küçük yığına doğru sallayarak. Günün ikinci bıçak yarasıyla ve kırık kalbimin parçalarıyla kapısına varmadan önce, daireme uğrayıp Gage'in gardırobundan kurtardığım tüm kıyafetleri almıştım.

"Ateş düşünüyordum ama önerilere açığım," dedim.

"Ateşi seviyorum. Ya da belki onları çiftlikteki domuz ahırına koyabiliriz?" diye önerdi Hazel.

Çiftlik. Göğsümde bir sızı daha hissettim. Frank ve Pep, çiftlik sığınaklarını kurup faaliyete geçireceklerdi. Frank sosyal medya hesaplarını büyütecekti. Ve eşek Pepe yeni bir aşk bulacaktı. Hepsi beni unutacaktı. Sanki hiç burada olmamışım gibi hepsi hayatlarına devam edecekti.

"Bütün bunlar büyük bir hataydı. En kötüsü ne biliyor musunuz? Dün gece orada durup bana hakaretler yağdırdı ve ben kendimi savunmadım. Tek bir kelime bile söylemedim. Beynim adeta donmuştu."

"Ah," diye inledi Hazel. "Bundan nefret ediyorum! Yazar olmanın güzel yanı, en azından aklıma gelen tüm gecikmiş hakaretleri sayfaya dökabiliyor olmam. Ama sıradan insanlar hayatlarını, söylemeleri gereken ama söylemedikleri cevapların bir listesiyle beyinlerinde dolaşarak geçiriyorlar."

"Evet. Belki de şöyle bir şey demeliydim: 'Kendini mükemmel adam mı sanıyorsun? İyi bir zamanın ne olduğunu, göğüsleriyle yüzüne tokat atsa bile anlayamazsın.'"

Düşünceli bir şekilde başını salladı. "Evet, bu oldukça iyi. Bunu kesinlikle söylemeliydin. Belki bir not olarak yazabilirsin? Ya da posterler bastırıp ofisinin dışına asabiliriz?"

"Yeni ve geliştirilmiş ilaçlı Zoey, muhtemelen en doğru yolu izlemem gerektiğini söylüyor."

Hazel dilini dışarı çıkarıp ses çıkardı.

"Ah, neyse ki tek iyi yanı, kalmayı planladığımı ona söylememiş olmam," dedim.

"Neden bunu geçmiş zaman kipinde söylüyorsunuz?"

Arkadaşıma acıyarak baktım. "Haze, biliyorsun ki artık burada kalmamın imkanı yok. Beni davet ettiğin tatillerde onu görmek zaten yeterince kötü olacak. Onu ve mükemmel müstakbel eşini bakkalda ya da gölde altı mükemmel çocuğuyla birlikte görmek gibi bir duruma katlanamam."

Her şey berbattı, acı vericiydi ve korkunçtu. Umut, dünyanın en kötü, en alçakça şeyiydi. Ve imkansıza inanmamı sağladığı için Gage Bishop'ı suçluyordum.

Hazel, yorganı üzerinden atıp odadan öfkeyle çıkarken, "Onu gerçekten öldüreceğim," diye ilan etti.

"Brunch için üstünü değiştirmeyecek misin?" diye seslendim arkasından.

"Güzel bir brunch kıyafetine kan ve iç organ bulaştırmak istemiyorum!" diye bağırdı merdivenlerden aşağı hızla inerken.

Aşağıdaki kapının kapanma sesini ve Cam'in kamyonunun garajdan ayrılırken çıkardığı gürültüyü duyana kadar bekledim, sonra telefonumu kontrol etmek için döndüm. Yalvaran bir mesaj veya sesli mesaj beklemiyordum elbette, ama Gage'in dün gecedan beri benimle iletişime geçmeye çalışmadığını görünce yine de sivri ok yağmuruna tutulmuş gibi hissettim.

Gerçek hayatta böyle bir şey olmadı. Bütün bu olay bir hataydı ve ben daha dikkatli olmalıydım.

Ve şimdi, ben onu cezalandıramayacak kadar olgun olduğum için, bu yaptığının yanına kâr kalacaktı. Bu "daha az dürtüsel olmak" meselesi tamamen aptalcaydı.

Köpeğimin tırnaklarının parke zeminde çıkardığı tıkırtıyı duydum ve Buttercup yanıma geri döndüğünde yatağın çöktüğünü hissettim.

"Görünüşe göre bundan sonra sadece ikimiz olacağız, tatlım."

İnce, kamçı gibi kuyruğu, yanıma uzanırken yorganın üzerinde hafifçe şapırdatıyordu.

Elimdeki telefon titredi. Hazel'in editöründen bir mesajdı.

Editör Susan: İlk gün satışları astronomikti. Çok heyecanlıyız!

Hazel'ı bir ya da beş etkinlik daha yapmaya ikna edemeyeceğımızden emin misiniz?

Petunyaların üzerine kusmuk

Gage

Laura: Saat 10'da brunch rezervasyonumuz olduğunu unutma.

Cam: Haze ve ben yoldayız. Bence Gigi'yi davetten çıkaralım. O berbat biri.

Hazel: Umarım diş fırçasına takılıp boğulur.

Pep: Aman Tanrım. Bundan korkuyordum.

Frank: Dışarı çıkarken giydiğim kot pantolonumu gören oldu mu?

Levi: Geç kalacağım. Hâlâ mahkumu ilçe hapishanesine göndermeye çalışıyorum. Hepinizden nefret ediyorum.

Laura: Bu, Gigi'nin dün gece kendini kaybederek aile adını lekelemesiyle ilgili mi?

Cam: Evet. Aptal herif.

Levi: O en kötüsü.

Hazel: Bir sonraki kitabımda onu balkabağıyla ezeceğim.

Anne: Herkes biraz sakinleşsin artık.

Baba: Ciddi misin? Kot pantolonlarım nerede?

Akşamdan kalma halim o kadar kötüydü ki (A) duşta kusmayı ve (B) brunch'a gitmemeyi ciddi ciddi düşündüm. Ama annemin gece geç saatteki ziyaretinden sonra, eğer yüzümü göstermezsem kapıma bir sürü piskopos geleceğini biliyordum. Bu yüzden büyük bir azim ve ağrı kesici kullanarak

giyinmeyi, büyükanne mi doyurmayı ve kapıdan çıkmayı başardım.

Sabah güneşinin kan çanaklı gözlerimi alay edencesine kamaştırması, kasabaya doğru ilerlerken başımın daha da şiddetli zonklamasına neden oldu. Özür dilemenin yerinde olduğunu bilerek Zoey'nin numarasını çevirdim. Şenlik ateşinde bir aptal gibi davranmıştım ve sonra onu orada duygusal bir küçük velet gibi terk etmiştim.

Çağrım doğrudan sesli mesaja yönlendirildi. Yüzümü buruşturdum.

Çiçekler. Çiçekçiye uğrayıp ona çiçek alırdım. Bir *sürü* çiçek. Arabayı kaldırıma çektim ve ön kapıya kadar geldim, sonra cüzdanımı evde unuttuğumu fark ettim.

Bir kolumla gözlerimi güneşten koruyarak, Zoey'e tek elle mesaj gönderdim.

Ben: Dün gece için özür dilerim. Kahvaltıda görüşürüz?

Otele vardığımda otoparkın tıklım tıklım dolu olduğunu gördüm. Tam da akşamdan kalma halime uygun bir şeydi. Gürültülü ve garip kokularla dolu bir restoran. Ama bu rahatsızlığı hak etmiştim.

Lobi ve bar alanında dolaşırken güneş gözlüğümü çıkarmadım ve arkadaşlarımla ve komşularımla benimle göz teması kurmaktan kaçındıklarını neredeyse fark etmedim bile.

Ailemi göle bakan pencerelerin yanındaki uzun bir masada gördüm; büfenin kokularına çok yakınlardı, bu da onları rahatsız ediyordu.

"Hey," diye hırıltılı bir sesle, kalan üç sandalyeden birine oturdum.

"İçeride güneş gözlüğü mü takacaksın? Ciddi misin?" diye sordu Laura alaycı bir gülümsemeyle.

"Zor bir geceydi," dedim kahve sürahisine uzanırken.

Cam masanın karşısından bana öfkeli bir bakış attı.

"Sorunun ne?" diye sordum.

Hazel alaycı bir şekilde kollarını kavuşturdu. "Sanki bilmiyormuşsun gibi."

Şakaklarımı ovdum. "Bakın, herkesin şu akşamdan kalma halimi atlatmama izin vermesini ve bir de üstüne saçma sapan şeyler

eklememesini rica ediyorum."

"Evet, bunu isterdin, değil mi?" dedi Cam.

"Evet, isterdim."

"Zoey nerede?" diye sordu babam, açık büfe menüsünden başını kaldırarak.

"Evet, salak herif. Zoey nerede?" dedi Hazel kollarını kavuşturarak.

"Ne?" diye sordum, bana mı konuşuyordu emin değildim.

Hazel bana, sanki ayakkabının altına yapışmış bir dışkı parçasıymışım gibi dik dik baktı.

Laura, "Dün gece yüzüne epey sert bir darbe almış gibi görünüyordu," dedi. "Kolu nasıl? Tanımadığı bir kadın için bıçak yediğine inanamıyorum."

Burnumun köprüsünü sıktım. Bir buket çiçeği unutun. Bir çiçek tarlası dikmem gerekecekti.

"İyidir. Kalbi hariç, sen de ne saçmalıyorsun?" diye ilan etti Hazel. Sandalyesini dramatik bir şekilde geriye itti, ayağa fırladı ve portakal suyu dolu kadehini yüzüme fırlattı.

"Ne saçmalık!"

Ağızımdaki meyve suyunu tükürmeyi bile bitirememiştim ki Cam masanın etrafından dolaşp beni ayağa kaldırdı.

"Senin sorunun ne senin?" diye sordum.

"Sen benim lanet olası sorunumsun," dedi.

Levi masanın yanına gelerek, "Dayak yediğimi kaçırdım mı?" diye sordu.

"Tamam çocuklar, dışarı çıkın," dedi annem sakince kendine bir fincan kahve doldururken.

Cam'in yumrukları narenciye kokulu tişörtümü kavradı ve beni verandaya sürükledi. Bizi döndürdü ve beni bir çiçek yatağına itti. "Neden beni hiç dinlemiyorsun lan?"

"Ne saçmalıyorsun sen?" diye hırıltılı bir sesle sordum.

"Sana Zoey ile ilişkiye girmemen gerektiğini söylememiş miydim?" diye çıkıştı.

Levi elinde bir fincan kahveyle, "Doğrulayabilirim. Size söylemişti," diye araya girdi.

Cam'in bacağına tekme attım ve onu geriye doğru ittim. "Neden bu kadar kaba davranıyorsun?"

"Çünkü dün gece iki kızgın kadını yatağa yatırmak zorunda kaldım, sonra da o lanet köpek ve kediyle birlikte misafir odasında uyumaya gittim," diye yakındı.

"Belki de düğünden önce Hazel'ı bu kadar kızdırmamaya çalışsan iyi olur," diye önerdim gömleğimi düzeltirken.

"O bana kızgın değil, salak. Zoey'i terk ettiğin için *sana* kızgın. *Ben* de sana kızgınım çünkü en başından beri onunla çıkmamanı söylemiştim. Ama sen beni asla dinlemiyorsun."

"Sana söylemişti. Hatırlıyorum," diye ekledi Levi.

"Allah aşkına! Zoey'den ben ayrılmadım," diye ısrar ettim. "Belki birkaç aptalca şey söyledim..." Anıyı hatırlayınca irkildim. "Tamam, bir sürü aptalca şey."

"Zoey'e göre, bu hafta sonunu sadece Hazel için değil, tüm kasaba için başarılı kılmak için kendini feda ettikten sonra ondan ayrıldın. Ve sonra tek başına müvekkilinin eski sevgilisi tarafından kaçırılmasını engelledi. Senin neyin var Allah aşkına?"

Levi yüzünü buruşturdu. "Bu tam bir aptallık, dostum. Ne düşünüyordun sen?"

"Öyle değildi. Çünkü o duygusal olarak gelişmemiş bir aptal," dedi Cam.

"Ayrılmadık," diye ısrar ettim, telefonumu bulmak için cebimi yoklayarak. "Tartıştık. Ben bir pisliktim ama ondan ayrılmadım. Sadece yaptığı şeyin aptalca ve dürtüsel bir şey olduğunu söyledim, ya da buna benzer bir şey."

"Sen tam bir aptal mısın?" diye sordu Cam.

Görünüşe göre öyleydim.

"Dostum." Levi, tek heceli bu kelimeye sitem dolu bir ton sığdırmayı başardı.

"Ne yani? Kusursuz değilim, tamam mı? Aptalca bir şey söyledim ve kendimi toparlamak için eve gittim. Bu çok mu yanlış?" Elbette ki çok yanlıştı. Akşamdan kalma halim bile bunun berbat bir şey olduğunu biliyordu.

"Evet," diye duyurdu kardeşlerim.

"Tam olarak ne dedin?" diye sordu Levi.

"Hiçbir fikrim yok. Çok sinirliydim ve korkmuştum. Kahretsin." Elimle yüzümü sildim. "Ona aptal ve bencil olduğunu söyledim ve

işim bitti."

İki kardeşim de ellerini havaya kaldırıp benden yüz çevirdiler, sanki televizyonda kötü bir futbol yorumu izliyormuşum gibi.

Levi inanmaz bir şekilde, "Tanrım Gigi. Bunun neresi sana ayrılık gibi gelmiyor?" diye sordu.

"Sana söylemiştim işte," dedi Cam, parmağını omzuma bastırarak. "Neden kimse beni dinlemiyor?"

"Ayrılmadık. Kalmasını istedim. Düşünüyordu. Daha dün bir köpek sahiplendi," dedim, telefonumu cebimden çıkarırken. Numarasını tekrar çevirdim. Yine doğrudan sesli mesaja yönlendirildi.

Tekrar aradım ve aynı sonucu aldım.

Sonra mesajlarımı kontrol ettim. Gönderdiğim mesaja cevap vermemiş, hatta okumamıştı bile.

"Hayır, hayır, hayır," diye tekrarlayarak odada bir aşağı bir yukarı yürümeye başladım. "Bu olamaz."

"Kusura bakmayın ama bu öyle rastgele olmuş bir şey değil. Bunu siz yaptınız," diye belirtti Levi.

"Bunun neresinden rahatsız olmamam gerekiyor ki? Tanrım. Dün gece aklım başımda değildi," diye ısrar ettim.

"Yani elinizdeki tüm silahları ona karşı kullanmaya karar verdiniz mi?" diye araya girdi Cam.

"Neden bahsediyorsun?"

"Cidden bu kadar aptal mı?" diye sordu Cam, Levi'ye.

Levi gözlerini devirdi. "Akşamdan kalma. Beyin hücrelerinin toparlanması için zamana ihtiyacı var."

Cam, "Kız arkadaşın sana hayatı boyunca kendini aptal hissettiğini ve 'fazla fazla' olduğu için terk edilmekten korktuğunu söylüyor," dedi.

Bu sefer, tırnak işaretleri konusunda ona hiç aldırmadım.

"Bunu tam olarak nereden biliyorsunuz?" diye sordum.

"Çünkü senin kalbini kırdığın için evimde ağlayan kadını dinledim, yürüyen pislik herif."

"Yani, onu inciteceğini bildiğin her şeyi kullanarak ilişkinizi kasten mahvettin mi?" diye sordu Levi.

"Hayır, ben—" Ama tam olarak bunu yapmıştım. Paniklemiştim ve o halde, bana anlattığı her şeyi ona karşı kullanarak öfke patlaması

yaşamıştım.

"Erkeklerden nefret ediyorum," diye mırıldandı Cam.

Levi, "Hepimiz tamamen aptal değiliz," diye savundu.

"Teşekkürler, Livvy," dedim minnetle.

"Senden bahsetmiyordum. Sen kesinlikle bir ahmaksın."

"Yüzünü kıymaya çevirmeden önce şunu bir açıklığa kavuşturalım," dedi Cam kollarını kavuşturarak. "En başından beri böyle bir ilişki istemiyordu, değil mi?"

"Evet. Peki ne olmuş yani?"

Levi, "Çünkü senin onunla başa çıkacak güce sahip olmadığından korkuyordu," diye ekledi.

Hayatım mahvoldu.

"İşler daha da ilginçleşiyor. Bu aptal herif kahramanlık numarası yaparak onu yordu. Dün gece ona kalacağını söyleyecekti," dedi Cam, Levi'ye.

"Çeneni kapat," dedim.

"Büyükanneimin limonlu kekleri üzerine yemin ederim. İmza töreninden sonra bana söyledi. O ve Haze, sevinçten çığlıklar atarak bir zafer dansı yaptılar."

"Sanırım kusacağım."

Çiçek yatağına kusmayı bitirdikten sonra, içeri geri döndüm ve ayakta iki fincan kahve içtim.

Akşamdan kalma paranoyası mıydı yoksa herkes bana mı bakıyordu?

Kitty Suarez, bana bakarken bir köpek kazağına benzeyen bir şeyin üzerinden örgü şişlerini şiddetle saplıyordu. Gator, Bloody Mary sürahisinin üzerinden bana dik dik baktıktan sonra, tehditkar bir şekilde iki parmağını gözlerine ve ardından bana doğru uzatarak "Seni izliyorum" dedi. Çatışmadan kaçınan Darius ise waffle'larıyla birlikte saksı bitkisinin arkasına saklanmıştı.

Kahretsin. Haberler ne kadar hızlı yayıldı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu annem neşeyle, sanki az önce cam duvarın arkasından petunyaların arasına kustuğumu görmemiş

gibi.

Cam, yerine dönerken, "Yumruklarımı ayıkken atacağım, böylece daha çok hissedecek," dedi.

Hazel inatla, "Portakal suyu konusunda hiçbir pişmanlığım yok," dedi.

Laura, bağırdığı zamankinden bin kat daha kötü olan o sessiz, onaylamayan anne sesiyle, "Onu gerçekten sevdiğini sanıyordum, Gigi," dedi.

"Evet, yaptım. Düzelteceğim."

Babam, kahvaltısından bir lokma daha alırken, "Çilekli çikolatalı pankekleri denediniz mi? Ağzımda adeta cennet gibi bir lezzet bırakıyor," dedi.

"Frank," dedi annem, masanın altından ona tekme atarak.

"Ah! Ne oldu?"

Bana doğru işaret etti.

"Ha, doğru." Baba boğazını temizledi. "Oğlum, bazen aptalca şeyler yaparız ve yaptığımızda—"

"Ders vermeyi bırak baba. Biraz özür dilemem gerekiyor."

"Buradaki işim bitti," dedi babam neşeyle.

O an hissettim. Sanki bir fırtına yaklaşıyormuş gibi havada bir değişiklik oldu. Onu ilk gördüğümde de hissetmişim. Ben çatıdaydım, o yerdeydi, rüzgar kıvırcık saçlarını savuruyordu.

Zoey masaya doğru öfkeyle yaklaştı. Locadaki her sandalye, sakinlerinin daha iyi bir görüş açısı için birbirleriyle itişip kakışmasıyla gıcırdadı. Pembe dikenli bir tasmayla Buttercup'ı tutuyordu; ne zaman almaya vakit bulduğunu hiç bilmiyordum. Kıvırcık saçları başının etrafında alevli bir hale gibiydi. Vücuduna yapışan kan kırmızısı bir elbise giymişti. Makyaj, güzel yüzündeki morlukların çoğunu özenle kapatmıştı. Göz kaleminden topuklu ayakkabılarına kadar her şey, verdiği zararın farkına varınca bana fiziksel acı veriyordu.

O, intikam peşinde koşan bir kahraman gibi görünüyordu... bu da beni kötü adam yaptı.

"Zoey," dedim, kafamın çökecekmiş gibi aniden ayağa kalkarak. "Bir yanlış anlaşılma oldu—"

"Hayır. Dün gece yeterince konuştun. Şimdi sıra bende."

Binadaki herkes, ben de dahil, nefesini tutmuştı.

"Belki bencil ve dürtüsel davranıyorum, ama aptal değilim, hiçbir zaman da olmadım."

"Haklısın. Dün gece tam bir aptaldım," diye onayladım.

Levi, ağzının kenarından "Siktir git," diye mırıldandı.

Zoey, sanki ben tek kelime etmemişim gibi devam etti. "Aptallıktan bahsetmek istiyorsan; her şeyi tam olarak doğru yapma kaygısıyla o kadar meşgulsün ki, hayattaki en güzel şeyleri kaçıyorsun. Ben de dahil. Eğer ben çok fazlaysam, git daha azını bul."

Laura alkışlamaya başladı. Bu durum hızla yayıldı ve çevremizdeki masalara da sıçradı.

"Zoey, tatlım, lütfen açıklamama izin verir misin?" diye başladım.

"Bana 'tatlım' deme. Yanlış anlama yok. Ya sen o şeyleri söyledin ve benden ayrıldın, ya da ben senden ayrıldım *çünkü* sen o şeyleri söyledin. Sonuç aynı."

O kadar güzeldi ki, ben de o kadar aptaldım.

Cam, Hazel'e portakal suyu bardağını uzattı. Hazel da bardağı Zoey'e verdi. Ben de kendimi hazırladım ama yüzüme soğuk bir bardak meyve suyu dökülmesine, hatta ikincisine bile, hazırlanmanın gerçek bir yolu yoktu.

Meyve suyunu üzerime fırlattı ve arkasını dönüp gitti.

"Zoey, gidemezsin. Şu an bunun tam ortasındayız."

Yeşil gözleri kemiklerimi yakacak kadar yakıcı bir ateşle parlıyordu, ama sözleri damarlarımdaki kanı dondurdu. "Aslında, bana son gibi geliyor." Ve sonra dışarı çıktı.

Babam bana bir peçete uzatana kadar, sırlısıklam ter içinde, onun arkasından öylece durdum.

Hazel ayağa kalkarak ayakta alkışların öncülüğünü yaptı.

"Onlara söyle bakalım Zoey!" diye bağırdı Gator.

Darius bile saksının arkasından bana bakıp kaşlarını çatarak alkışladı. Annem ise bir yandan *özür* dilerken bir yandan da alkışlıyordu.

Orada durdum ve katlandım çünkü bunu hak etmiştim. Ama gözlerimden portakal suyunu silerken, bunun kesinlikle son olmayacağına karar verdim.

"Al. Belki bu yardımcı olur," dedi Cam, bir bardak suyu yüzüme fırlatarak.

Otoparka giderken Zoey'nin numarasını üç kez daha aradım ve her seferinde sesli mesajına ulaştım.

"Zoey, telefonu aç lütfen," dedim arkamda kahvaltılık içeceklerin izini bırakarak telefona. "Bunu konuşmamız gerek. Yanına geliyorum."

Arabayla şehre geri döndüm, kaldırımlardaki yaya trafiğini ve göl kenarındaki parktaki egzersiz grubunu neredeyse hiç fark etmedim. Bu kadar büyük bir hata benim için yeniydi. Her zaman çok dikkatli, doğru olanı yapmaya odaklanmışım. Şimdi ise bunu nasıl düzeltebileceğimi merak ediyordum.

Binanın karşısındaki sokağa park ettim ve ön kapıya doğru koştum, ancak anahtarlarımın olmadığını fark ettim. Baş ağrımın izin verdiği kadar hızlı bir şekilde kamyonetime geri koştum ve orta konsoldan anahtarları çıkardım.

Sokağı geçmek için dışarı çıktım ve neredeyse Amos Rump'ın kamyonetinin önüne düşüyordum. Kornaya bastı. "Kafan kışında mı, Piskopos?" diye bağırdı Amos sürücü tarafındaki camdan.

Emilie'nin kıvrıkcık sarı saçlı başı kamyonun diğer tarafındaki çatının üzerinden göründü. "Zoey'e yaptıklarını duydum. Hiç hoş değil, dostum. Hiç hoş değil."

Gözlerindeki o özellikle keyifli parıltıdan ne olacağını tahmin etmeliydim. Ama viskinin etkisinden dolayı içgüdülerim ve reflekslerim her zamankinden daha yavaştı. Fırında pişmiş patates göğsüme öyle bir acıyla çarptı ki, Emilie'nin lisede hızlı atışlı softbol oyuncusu olduğunu hatırlattı.

Rumps grubu hızla uzaklaştı, beni portakal suyu, patates ve akşamdan kalma halimle baş başa bıraktılar.

Gömleğimdeki patates lekelerini olabildiğince kazıdım ve tekrar kaldırımdan indim. Yolu sorunsuz bir şekilde karşıya geçtim ve ön kapıyı açtım. Zoey'nin dairesine çıkan merdivenleri ikişer ikişer çıkarken midem isyan etti, ama her şeyi düzeltme isteğim tekrar

kusma ihtiyacımdan daha güçlüydü.

"Zoey," dedim kapısını yumruklayarak. "Aç kapıyı."

Ama içeride yalnızca sessizlik vardı.

"Hadi ama Zo," diye yalvardım. "Ben bir pisliktim. Senden özür dilemeliyim. Birkaç özür. Ve birkaç hediye."

Tişıörtümdeki içecek lekelerine soğuk terler karışmaya başlamıştı.

"Zoey, benden sonsuza kadar saklanamazsın."

Selam lan salak!

Gage

O kadın, hayatımın en uzun ve en çok patates yediğim üç gününde benden kaçındı.

Ne zaman onun dairesine, Hazel ve Cam'in evine ya da Opal'ın evine gitsem, onu kaçıırıyordum. Zoey ortadan kaybolma konusunda uzmandı ve ben de onun büyüüne kapılmış beceriksiz bir aptaldım. Gönderdiğim çiçeklerin, dört buketin hepsi, gönderene geri iade edilmişti. Bitki dükkanı da bana para iadesi yapmamıştı zaten.

Çarşamba günü, uzun ve yorucu bir sabahın ardından ofisime vardım. Önce tedarikçilerle, sonra da bu yüzden benimle neredeyse hiç konuşmayan kardeşlerimle ve son olarak da kahve dükkanında önüme geçip son çikolatalı kruvasanı alan sekiz yaşındaki çocukla uğraştım.

Hatta büyükannem bile benimle çalışmaya gelmek istememişti. Kapıyı açıp tasmaşını tutmuştum, o da bana hayal kırıklığı dolu bir bakış atıp sessizce oturma odasına kaçmıştı. Üstüne üstlük, George'un tekerlekli sandalyesiyle çalıştığım bungalovun önünden geçerken bana patates fırlatması da cabasıydı. Görünüşe göre Story Lake'in gelenekleri emeklilik topluluğuna da sızmıştı.

Ofise öfkeyle girdiğimde Declan, "Çok kızgın görünüyorsun," dedi.

"Gerçekten mi? Çünkü hayatımın en güzel gününü yaşıyordum," diye tersledim.

"Sen de deli gibi konuşuyorsun."

"İyiyim," diye belirttim. "Ofisimde olacağım."

Kapıyı bilinçli bir sakinlikle kapattım ve ona yaslandım. En azından

burada yargılayıcı bakışlardan ve uçuşan patateslerden güvende idim.

Yukarı katta bir şeyin yerde sürüklenme sesi dikkatimi çekti. Oradaydı. Neredeyse kapıya doğru koşacaktım ama önce bir plan yapmam gerektiğine karar verdim. Kapıları çalmak ve ardından özür dilemek şimdiye kadar işe yaramamıştı. Belki Declan'ı ev sahibiyle ilgili bir bahane uydurarak kapısını çalmaya ikna edebilirdim, sonra da arkasından fırlatabilirdim? Ellerimi yüzüme sürdüm.

Tanrım, bu konuda çok beceriksizdim. Hata yapmaktan kaçınmakta, hata yaptığım için özür dilemekten çok daha iyiydim.

Ve basit bir özür yeterli olmayacaktı. Ne kadar üzgün olduğumu kanıtlamam gerekiyordu.

Yaptığım hatayı kafamda sürekli kurcalıyordum. İki gün üst üste duş almayı unutmuştum. İstemeden sakal çıkmaya başlamıştı ve müşteri randevuları arasında bakkaldan deodorant almak zorunda kalıyordum. Laura bana aile indirimi yapmamakla kalmamış, iki katını da almıştı.

Halının üzerinde ileri geri yürüdüm, yukarıdaki yaşam belirtilerini dinledim. Mobilyaları mı yeniden düzenliyordu yoksa egzersiz mi yapıyordu? Belki bir şeyini kaybetmişti ve arıyordu? Belki ona yardım edebilirdim? En azından işe yarar biri olduğumu hatırlatabilirdim, belki beni dinlemeyi kabul ederdi.

Mahkemede sonuna kadar savunma yapabilir, jürileri etkileyebilir, zorlu boşanmalarda arabuluculuk yapabilirdim. Tek ihtiyacım olan Zoey'nin beni dinlemesi için bir fırsat bulmaktı. Nereden geldiğimi anlayacak ve ne kadar üzgün olduğumu kavrayacaktı.

"Sen çok acınası birisin," diye yüksek sesle bağırdım ve kendimi sandalyeye attım.

Masamın ortasında düzgünce katlanmış bir kağıt parçası duruyordu. Üzerine Zoey'nin özensiz el yazısıyla " *Ev Sahibi* " yazılmıştı. Üzerine atıldım ve o kadar sertçe açtım ki üst köşesinden bir parça kopardım.

"Bu da ne?"

Elimde kağıtla, öfkeyle Declan'ın masasına doğru koştum. "Bu da neyin nesi?" diye sordum, kağıdı masasına sertçe fırlatarak.

Declan, etkilenmemiş bir şekilde gözlerini kırptırdı. "Bir kağıt parçası."

"Bu kağıt parçası ne zaman geldi ve neden onu durdurmadınız?"

Hukuk asistanım yavaşça bir kaşık sade yoğurt aldı. "Zoey bunu bu sabah getirdi. Kiracıları fiziksel olarak alıkoyma hakkım olduğunu bilmiyordum. Bu yasa dışı görünüyor."

"Benim yaptığım tek bir hata yüzünden öylece çekip gidebileceğini mi sanıyor?" Aramızdaki işler böyle bitmeyecekti. Onu mantıklı düşünmeye zorlayacaktım.

"Bu oldukça büyük bir hataydı," dedi Declan hiç acımadan. "0347 numaralı müvekkil için ayağa kalktığı için ona teşekkür ettin mi? Yani Audrey'e."

"Declan, burada yaptığın işe ne kadar değer verdiğimi kelimelerle ifade edemem, ama şimdi eleştiri zamanı değil. Çok zor durumdayım."

"Anladım. Sadece sorumluluğun size ait olduğunu bilmenizi istedim."

Homurdanırken Hazel'ın SUV'unun, yavaş ilerleyen bir grup Haven sakini için sokakta durduğunu fark ettim ve yolcu koltuğundaki kızıl-altın rengi saçların parıltısını gördüm.

Zoey hareket halindeydi ve ben buna kesin olarak bir son verecektim, gerekirse onu sokaktan kaçırmak zorunda kalsam bile.

Kadının verdiği ilanı kaptım ve sokağa fırladım. İki kapıyı da kırarak içeri daldım ve yaşlılardan oluşan grubun arasından sıyrılıp aracın önüne atladım.

Hazel'ın gözleri ön camdan bana doğru kısıldı ve ben de ellerimi kaldırdım.

"Bekleyin. Sadece bekleyin!"

SUV'nin motorunun boğuk devir sesi, verdiğim emri duymama engel oldu ve araç aniden ileri fırlayarak bana sertçe çarptı.

Ellerimi kaputa vurdum. "Ciddi misin, Hazel?"

Zoey dehşete mi kapılmalı yoksa eğlenmeli mi karar veremiyor gibiydi.

Müstakbel baldızım camı indirdi ve başını dışarı uzattı. "Bilmeni istiyorum ki bu bir kaza değildi. Bunu bilerek yaptım ve bunun için takdir edilmeyi istiyorum!"

"Sokakta öylece çarpışan arabalarla oynayamazsınız."

"Ve öylece ortalıkta dolaşıp insanların kalbini kıramazsın!"

Zoey emniyet kemerini çözdü. "Ben hallederim Haze. Bana bir dakika ver," dedi.

Hazel'e, "Şu aracı hemen park et," dedim.

Zoey SUV'den indi ve kollarını kavuşturmuş bir şekilde arabanın kaputunun önünde benimle yüzleşti. Artık makyaj yapmamıştı. Yanağındaki morluk koyu, çirkin bir mordan daha yeşil tonlara dönüşmüştü. İçimde öfkenin yeniden yükseldiğini hissettim.

"Trafığı engellemenizin belirli bir nedeni var mı?" diye sordu soğukkanlılıkla.

"Evet. Sen. Hayatımda daha önce hiç kanunu çiğnemedim ama benimle konuşmazsan Hazel'in kaputunun üstüne yatacağım."

"Sanırım söylemem gereken her şeyi söyledim."

Ona doğru uzandım ama o ellerini kaldırıp bir adım geri çekildi.

"Bunu aklından bile geçirme," diye uyardı.

"Cumartesi gecesi çok kaba davrandım. Özür dilerim. Açıklayayım..."

"Bak, açıklama ya da özür dilemene ihtiyacım yok. Kızgın değilim," dedi sözümü keserek. "Aslında, sana teşekkür etmeliyim."

Bu bir tuzak gibiydi. "Neden?"

"Çünkü bana unuttuğum önemli bir dersi hatırlattınız."

Bu işin nereye gittiğini kesinlikle beğenmedim. "Bundan ne ders çıkarılmalı?"

"Güvenebileceğim tek kişinin ben olduğumu düşünmemi sağladın. Belki de geçici olarak senin 'aman Tanrım, ben iyilerden biriyim' numarana kandım, ama bana her şey yolunda giderken herkesin iyi olabileceğini hatırlattın. Bir insanın gerçekte kim olduğunu ancak kötü şeyler olduğunda anlarsın. Bu yüzden, buraya kalıcı olarak taşınmak gibi devasa bir hata yapmadan önce bana bunu hatırlattığın için teşekkür ederim."

Hazel açık penceresinden, "Bunun için seni kurgusal olarak öldüreceğim!" diye bağırdı.

Zoey'e, "Bana benimle kalmak istediğini söyleyecektin," dedim. "Ve ben bunu mahvettim. Çok büyük bir hata yaptım, ama bunu düzeltebilirim."

"Bak, haklı olduğumu hatırlattığın için sana kızmayacağım. İkimiz de bunun çok büyük bir hata olacağını biliyorduk. İkimiz de

sorumluluk sahibi yetişkinleriz. Ama şunu söyleyeceğim. Belki de benim fazla abarttığımı düşünüyorsun, ama gerçek şu ki sen yeterli değilsin."

Her özür ve ikinci şans talebi boğazımda düğümlendi. Olduğum yerde donakaldım ve o da bu fırsatı değerlendirip arabaya geri bindi.

Böyle bitmeyecekti. Tek bir hata, başıma gelen en güzel şeyi yok edemezdi.

"Bunu düzelteceğim, Zoey," diye ilan ettim.

"Bunun için iyi şanslar," dedi ve emniyet kemerini bağladı.

Hazel boynuzunu yere koydu. Arkasındaki diğer birkaç boynuz da ona katıldı.

"Burada bir sorun mu var?" Levi, yolun karşısındaki kamyonundan indi ve yavaşça yaklaştı.

Hazel, penceresinden yardımcı bir şekilde, "Şu aptal herif trafiği engelliyor ve tehlikeli bir durum yaratıyor, yanılmıyorsam bu kanuna aykırı," diye bağırdı.

"Sakın yapma Livvy," dedim kardeşime, bana doğru yaklaşmaya devam ederken.

"Bunu yapmayı uzun zamandır bekliyordum," diye itiraf etti, kelepçelere uzanırken.

"Sizi uyarıyorum. Eğer o şeylerle bana yaklaşırsanız, ömrünüzün sonuna kadar yeniden seçilmenizi sağlayacağım."

Bileğime bir kelepçe taktı ve direnmemem gerektiğini biliyordum.

"Buna değdi. Suçlu olarak mahkemeye çıkarken güzelce gülümse," dedi neşeli bir şekilde.

İkinci kelepçeyi taktığı sırada Hazel'ın SUV'unun arkasındaki valizleri fark ettim.

Laura: Junior Wallpeter bana Gage'in Lake Drive'da bir tür protesto gösterisi düzenlediğini ve tutuklandığını söyledi.

Cam: Hazel aradı. Şahsen çok komik bulduğum ama Larry'nin önünde söyleyemeyeceğim kadar travmatik bir şey yaptığını söyledi.

Laura: ARABASIYLA ONA ÇARPTI MI? Vay canına! Harika.

Alkışlayalım!

Levi: Bu konuda şaka yapmanın seni kardeşler arasında en sağlıklı mı yoksa en akıl sağlığı yerinde olmayan mı yaptığını bir türlü karar veremiyorum.

Laura: Gigi'yi gerçekten tutukladınız mı?

Levi: Tehdit değerlendirmesi yapmak için onu gözaltına aldım. Daha az evrak işi. Şüpheli kefaletsiz serbest bırakıldı. İşte resmi olmayan sabıka fotoğrafı.

Gage: Siz pislikler, benim bu mesaj grubunda olduğumu biliyorsunuz, değil mi?

Laura: Evet.

Cam: Selam lan salak.

Levi: Şehri terk etme.

Nana ile birlikte Cam'in garajına girerken, "Bu her neyse onu ve son kalan acılı tavuk sosumu da getirdim," diye duyurdum.

Akşam saat dokuzdu ve sadece erkek kardeşlerin katılabileceği bir rakun gözlemine davet edilmişim. Nana, Meetcute ve Buttercup'ın yanına koştu; Buttercup, köpek yatağında gıcırtılı bir oyuncak çekiçe takıntılı bir şekilde oynuyordu.

"Zoey'nin köpeğini neden sizde tutuyorsunuz?" diye sordum.

"Kapıyı kapat," diye homurdandı Cam bana. Pencerenin önünde durmuş, dürbünle evini inceliyordu. Yanındaki pencere pervazında termal bir dürbün duruyordu. Yanındaki çalışma tezgahında bir dizüstü bilgisayar ve iki tablet vardı. Tüm ekranlar dört çeyreğe bölünmüştü ve her çeyrek, Cam'in evinin dış ve iç mekanının farklı güvenlik kamerası görüntülerine ayarlanmıştı.

Beni tutuklayan, hiç pişmanlık duymayan polis memuru Levi, dizüstü bilgisayarıyla birlikte yerçekimsiz bir sezlonga yaslanmıştı.

"Sorunu ne?" diye sordum Levi'ye.

Cam dürbünü indirip bana dik dik baktı. "Benim sorunum mu? *Benim* sorunum mu?"

Levi, ekranından başını kaldırmadan, "Seni suçlayacak," diye tahmin etti.

"Sorun şu ki, eşim Bangor, Maine'e ve Beavercreek, Ohio'ya ve sizin yüzünüzden burada olmayan başka bazı yerlere gidiyor."

"Ben mi?" Eğilip Buttercup'ın kulaklarını okşadım.

"Çünkü sen hata yaptın, en yakın arkadaşının kalbini kırdın—tıpkı sana yapmamamı söylediğim gibi—bu yüzden Zoey, Hazel'ı plansız bir kitap turuna çıkmaya ikna etti."

"Kitap turu mu?" Hem yıkılmışım hem de rahatlamışım. Bavulların sebebi buydu. "Yani geri mi dönüyor?"

"Gelecek ay evleniyoruz. Tabii ki geri dönecek."

"Zoey'i kastettim. Kira sözleşmesini feshedip taşınacağına dair bildirimde bulundu."

"Şaşıracak kadar aptal değilsin, değil mi?" diye sordu Levi.

Levi'nin yanındaki koltuğa oturdum ve ellerimi başıma koydum. "Tek bir lanet olası hataydı. Açıklamama bile izin vermedi."

"Allah aşkına," dedi Cam, pencereden arkasını dönüp bize bakarak. "Neyi açıklayayım? Açıklama şu ki, ona saldıran bir pisliktin."

"Evet, ama ona nedenini anlatabilseydim..."

Levi sonunda bana bakarak, "Dostum," dedi. "Bunun bir kadının duymak istediğı şey olmadığını *ben* bile biliyorum."

"Bu işte çok kötüsün. Dava açmıyorsun, aptal. Ortada delil yok. Etkileyecek bir jüri yok. Kazanmanın da imkanı yok," diye ısrar etti Cam.

"Başka nasıl ondan af dileyeceğim ki?"

Cam ağzını açtı, sonra başını salladı. "Biliyor musun? Hayır. Bunu kendin çözmelisin. Hazel'la olan sorunları kendim çözmek zorunda kaldım."

Levi başını kaşıdı. "Annemle babam sana epey bir azar çekip, birkaç nasihatle bulunmadılar mı?"

"Evet, ama yine de bu işi kendim hallettim."

İtiraf etmeliyim ki, Cam, Hazel'ın onu affetmemesi için imkansız bir sebep yaratmıştı. Hayalindeki evi bitirmiş, kitap haklarını geri almış ve bunun üzerine bir de nişan yüzüğü ve iki evcil hayvan hediye etmişti.

"Pekala. Ben işleri düzeltebilirim. Hazel'la da hata yaptıktan sonra bunu başardıysan, o kadar zor olamaz," dedim.

"Bana asla kimseyle çıkmamam gerektiğini hatırlatın," diye

mırıldandı Levi. "Sadece sizi dinlemek bile beni yoruyor. Sanki aynaya en kötü yanlarınızı gösteren bu kadınlara aşık oluyorsunuz ve sonra o yanları düzeltmek zorunda kalıyorsunuz, yoksa sonsuza dek mutsuz ve yalnız kalıyorsunuz."

Cam ve ben omuz silktik.

"Evet, ilişkiler aşağı yukarı tam olarak böyledir," diye onayladım.

Birkaç dakika boyunca birbirimizi görmezden gelerek sessizce oturduk, ta ki sessizlik benim için dayanılmaz hale gelene kadar.

"Bak, kadınların spor sütyenlerinin içinde sıkışıp kaldığını biliyor muydun?"

Meetcute mi yoksa Levi mi daha yüksek sesle horluyordu, anlayamadım.

Sabah saat üçü geçmişti ve Cam, bacaklarını germiş, dürbününü kaldırmış bir şekilde pencerenin önündeydi. Boş biralarımız kapıdan başlayarak kıvrımlı bir yol oluşturacak şekilde dizilmişti. Acılı tavuk sosu bitmişti ve yanımda şişme yatak getirmemiş olmama pişman oluyordum. Esnedim. "Bu en kötü fikirlerinden biri. Neden hayvan kontrolünü arayıp Bertha'yı güzel bir ormana taşımıyorsun?"

"Çünkü Hazel o lanet olası çöp pireyi çok seviyor ve ben de Hazel'i seviyorum," dedi. "Ve sevdiğimiz insanlar için, bir hafta şehir dışında olsalar bile, aptalca şeyler yapıyoruz çünkü kardeşimiz tam bir salak."

"Bunu geride bırakmana sevindim," dedim kuru bir sesle.

Cam dürbünü yere koydu ve kamp sandalyesine geri döndü. Elleriyle gözlerini sildi. "Larry, Felicity'nin bu hafta siparişini almak için dükkana geldiğini söyledi, değil mi?"

"Duydum," dedim bir başka esnemeyle. Felicity genellikle market alışverişini teslim etmemiz için birimizi kandırır veya şantaj yapardı. "Böyle kurtulduğunu görmek güzel."

"Evet. İşlerin istediği gibi gitmediğinden yakınmak yerine çaba göstermek."

"Anladığım kadarıyla yine bana ve nasıl hata yaptığıma geri döndük, değil mi?" diye tahmin ettim.

"Tamamen senin suçun değil. Hukuk fakültesine on binlerce dolar

harcadın, orada kafana asla hata kabul etmemen ve asla sorumluluk üstlenmemen gerektiğini kazıdılar. Elinde ezber kağıdı olsa bile nasıl özür dileyeceğini bilmezsin," diye şaka yaptı Cam.

"Bu doğru değil," diye itiraz ettim.

"Hayat kazanılacak bir mahkeme davası ya da hukuki bir tartışma değil. İnsanlar lanet olası hatalar yapar. Hem de büyük hatalar. İnsan olarak göreviniz hakim ve jüri olmak değil. Tartışarak affedilmeye ulaşamazsınız."

Sandalyeme yaslandım ve karanlık tavana baktım. Kahretsin. Haklıydı. Hayatımın büyük bir kısmını kötü şeyler yapanların gereken cezayı almasını sağlamaya odaklanarak geçirdiğim için affetmek hakkında hiçbir şey öğrenmemiştim. Özellikle de affetmeyi nasıl kazanacağımı. Adalet ile affetmek arasında bir fark vardı ve bunu şimdi fark ediyordum. "Senin haklı olmandan nefret ediyorum—"

"Siktir git, siktiğimin ağzını kapat," diye tısladı Cam.

"Senin nadiren sergilediğin kardeşçe bilgeliğin sayesinde büyük bir atılımın ortasındayım ve sen benden susmamı mı istiyorsun?"

Tabletlerden birini işaret ediyordu.

Hareket algılandı.

"Bu da ne? Mutfak kapınız açıldı."

"Hiçbir bok."

"Acaba bu ev perili mi?" diye düşündüm.

Cam, kendi boyundaki bir adamın yapabileceği en sessiz şekilde pencereye doğru geri çekilirken ben ekrana baktım. Bir dakika sonra, tüylü bir topak güverteye çıktı ve sanki mesai saati varmış gibi doğruca kapıya yöneldi.

"Şu tüylü piç kurusu," diye homurdandı Cam. "Buna bir son vereceğim."

Kapıya doğru dönerken, yanlışlıkla ilk şişeyi devirdi ve bu da patlayıcı bir zincirleme reaksiyona yol açtı.

Üç köpek de birden irkilerek uyandı ve sanki önlerinde bir çöp kamyonu ile bir posta arabası kaza yapmış gibi havlamaya başladılar.

Levi aniden doğruldu. "Ne oluyor? Tavuk sosu nerede?"

"Buna inanmayacaksın," dedim ona.

"Merhaba," dedim nefes nefese, iki saat sonra Valerie kapıyı açtığında.

"Şey... Merhaba. Saat daha yedi bile değil, Gage," dedi. Saçları tutam tutam dikilmişti ve elinde kocaman bir kahve fincanı tutuyordu. Arkasından, oturma odasından gelen çocuk televizyon programının seslerini ve kıkırdamaları duyabiliyordum.

"Biliyorum. Ve özür dilerim. Ama bütün gece uyuyamadım çünkü kardeşimin kedisi geceleri bir rakunu eve sokuyormuş. Kapı kolları topuz yerine kol şeklinde ve arka kapının kolunda köpeğin tuvalet zilleri asılı, kedi zilleri çekiyor ve—biliyor musun? Bu önemli değil. Çok fazla kafein aldım. Önemli olan Zoey ile büyük bir hata yaptım ve anladım ki, eğer ben seni affedemezsem o beni nasıl affedebilir?"

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Sanırım bunun için çok daha fazla kahveye ihtiyacım olacak."

"Valerie," dedim, boşta kalan elini tutarak. "Seni affediyorum."

"Sen... ne?"

Onu bornozlu omuzlarından tuttum. "Sanırım cumartesi gecesi kız kardeşimle tehlike arasına girdiğin ana kadar bunun farkına varmamıştım. Ama seni affediyorum."

Alt dudağı titredi. "B-bunu yapmak zorunda değilsin. Yaptığım şey affedilemezdi."

"Bir hata yaptın. Sadece bir hataydı. Hayatının geri kalanında bunun bedelini ödemek zorunda kalmamalısın. Özellikle de her şeyi düzeltmek için bu kadar çabalarken."

"Bir daha asla eskisi gibi olmayacaklar," dedi sessizce.

"Hiçbirimiz için asla eskisi gibi olmayacaklar. Ama senin de bizim gibi acı çektiğini bilmek bir şey ifade ediyor. Sorumluluk alman, bahaneler üretmemen, karşılığında hiçbir şey istememen bir şey ifade ediyor. Bu yüzden seni affediyorum. Gerçekten de affediyorum."

Yüzü buruştu ve kollarımın arasına düştü. Bornozu, umarım şurup olan bir şeyle yapış yapıştı. Saçında bir kelebek çıkartması vardı. Kayınbiraderimin hayatına son veren kadını kucaklıyordum. Affedilecek kadar pişman olan, bana affetmek hakkında bilmem gereken her şeyi öğreten kadını kucaklıyordum.

"Teşekkür ederim, Gage," dedi geri çekilirken.

Omuzlarını bir kez daha sıktım. "Bunu düzelteceğim. Her şeyi

düzelteceğim."

46

Burası bir düğün çardağı değil.

Gage

Kime: Zoey

Gönderen: Gage

Konu: Disko özrü

Sevgili Zoey,

Gece yarısı nefes nefese uyanıyorum çünkü o gece ateş başında senin yüzünü sürekli görüyorum. Daha kimse tepki vermeden doğru olanı yaptın ve ben panikleyip aptalca seni suçladım. Hayatımın büyük bir bölümünü doğru olanı yapmaya çalışarak geçirdim. Ama konu benim için en önemli olan kişiye (eğer belli değilse sana) gelince, kendimi mahvettim ve devasa bir hata yaptım.

O anları tekrar tekrar yaşıyorum. Gereksiz yere verdiğim acıyı. Beni affetmediğin için seni suçlamıyorum. Yaptığım şey, içimde var olduğunu bile bilmediğim bir yerden kaynaklanıyordu. Opal'ın dediğine göre, arındırılması gereken bir yaraydı bu; bana bunu söyledikten sonra da bana pişmemiş bir patatesle vurdu. Onun gayri resmi terapi yöntemi... acı verici.

O gece şenlik ateşinin başında seni arıyordum. Çünkü seni hep arıyorum. Seni kız kardeşimle gördüm ve aileme ne kadar iyi uyum sağladığını düşündüm. Sanki beklediğim eksik parça sendin. Sonra Valerie'yi gördüm ve bu da diğer eksik parçamızı

düşünmeme neden oldu.

Miller ile ilk başlarda Cam ve Levi kadar yakın değildik. Büyürken onun peşinden giden küçük kardeş gibiydim. Ama görevdeyken ailesine bakmamı istediği kişi bendim. İkimiz de yoğun, temkinli, sorumluluk sahibi ve her zaman doğru olanı yapmaya çalışan insanlardık. Ve şimdi o gitti.

Laura'yı bundan koruyamadım.

Audrey'i eski sevgilisinden koruyamadım.

Onun tehlikede olduğunu herkesten önce, benden önce fark ettin. Onu ondan korumak için bana geldi. Ama tüm yasal başvurularım ve belgelerim, onun çocuklarının önünde ona zarar vermeye çalışmasını engelleyemedi. Kanun onu koruyamadı. Ben de onu koruyamadım. "Doğru olanı" yapmak yeterli olmadı.

Onu neredeyse hiç tanıımıyordunuz, yine de yardımına koştunuz.

Cesur oluşunuzu ve Audrey'nin hayatını nasıl kurtardığınızı takdir etmek yerine, tek gördüğüm şey sizden kaçıp tehlikeye doğru koşmanızdı. Hayatımdaki en önemli insanı koruyamadım. Ne Audrey'i, ne de Laura'yı.

Bu yüzden yapabileceğim en aptalca şeyi yaptım ve en büyük korkularınızı ve inançlarınızı size karşı kullandım. Sorunun sizde olduğunu hissetmenizi sağladım. Oysa ikimiz de sorunun bende olduğunu biliyoruz.

Hayatım boyunca "doğru olanı" yaptım. Hatalardan kaçınmak için her türlü çabayı gösterdim. Ama bunların hiçbirisi sevdiğim insanları güvende tutmaya yetmedi. Bu yüzden, hiçbir yanlış yapmadığınız halde, öfkemizi sizden çıkardım. Sizi tanıdığımdan beri, dünyanın her zaman düşündüğüm kadar siyah-beyaz olmadığını öğrendim. Gri de değil. Her renkten var ve bunu bana gösteren sizsiniz. Siz ve o lanet disko topunuz.

Kardeşlerimin deyimiyle, hayatımı "sıkılmış bir kışla" yaşadım; kötülüğün kaçınılmaz ve genellikle kontrolümüz dışında olduğunu kabul etmek yerine, kötülüğün olmasını engellemek için yeterince iyi olmaya çalıştım. Kötülük olmasaydı, iyiliğin de kendiliğinden var olacağını anlamalıydım.

Seni bir daha asla hafife almayacağım, Zoey. Bir daha asla gelişmemiş bir aptal olmayacağıma söz veremem, ama sana söz verebilirim ki hayatımı sadece seni hak eden değil, senin de hak ettiğin türden bir adam olmak için çalışacağım. Senin için o adam olmak hayatımın misyonu olacak... beni affetmesen bile.

Bana defolup gitmemi söyleme hakkınız olsa da, ikinci bir şans istiyorum. Ama bu, umut etmekten ve denemekten vazgeçmeme engel olmuyor. Şimdi izninizle, mahkemede yalvarma turuma devam edeceğim, çünkü bana kırılmanın değerini öğrettiniz ve sanırım Valerie'yi nasıl kurtaracağımı sonunda anladım.

Sensiz Story Lake aynı değil. Seni özlüyorum. Çok üzgünüm.

*Aşk,
Gage*

Ben: Cam, senden korktuğu için sana söylemememi istedi, ama Houston'da seninle ve Hazel'la buluşmak için uçakla geleceği için Buttercup benim evimde geceyi geçirecek. Lütfen yatağın senin tarafında üç köpeğin de olduğu bu fotoğrafın tadını çıkar. Kokarcalara izin yok. Seni özledim. Seni seviyorum.

Ben: Bugün, kendilerini Zoey Takımı üyesi olarak tanımlayan herkesin (tüm kasaba halkının) bana fırlattığı patateslerden kaçarken, Billie ve Hana ile konuştum. Bana pansiyonun Ağustos ortasına kadar tamamen dolu olduğunu söylediler. Okuyucu Haftasonundan sonra, insanların yazın geri kalanını rezerve etmeye çalışması nedeniyle rezervasyon sistemleri iki kez çökmüş. Buna "Zoey etkisi" diyorlar.

Ben: Kahretsin. Nana, Buttercup ve Meetcute'a kokarca kovalamayı öğretti. Ben de kokuyorum, onlar da kokuyor. İşte hepsinin birlikte lavaboya sıkışmış bir fotoğrafı. Senden başka her şeyden nefret ediyorum. Seni özlüyorum.

Ben: Buttercup seni özlüyor, ben de. Bakın, aynı üzgün yüzlerimiz var!

Ben: Belli ki Cam'e, köpeğine baktığımı söylediğimi anlattın çünkü az önce artan alçıpan parçasıyla beni fena dövdü. Bunu hak ettim. Ayrıca bıyıklı, esmer bir Avrupalı prensle tanıştığını ve kraliyet ailesine katılmak için adını hiç duymadığım bir ülkeye taşınacağını söyledi. Bence yalan söylüyordu ama ne olur ne olmaz diye, seni eve getirecekse bıyık bırakmaya razıyım.

Ben: Hazel ve Story Lake'te yer alan "Thrive on You" şarkısı gerçekten işe yarıyor. Darius'un gelecek hafta üç ev gösterimi var ve Angelo da Cumartesi gecesi bekleme listesi oluşturmak zorunda kaldı. Tarihte ilk kez oluyor.

Ben: Sensiz bu "hayat" işini yapabilir miyim bilmiyorum. Ve bu sadece insanların bana sürekli patates fırlatmasından kaynaklanmıyor. Dün Warblers grubu, "All Too Well" şarkısının a cappella versiyonunu çalarak beni Fish Hook'tan kovdu. Hem de 10 dakikalık versiyonunu.

Ben: Audrey'nin eski sevgilisi kefaletle serbest bırakılmadı, bu yüzden saldırı davası sonuçlanana kadar hapiste kalacak. Sadece Audrey ve çocukların yakın gelecekte güvende olduklarını bilmenizi istedim.

Ben: Saat gece 2. Aklımdan geçen tek şey Miller'ı ne kadar özlediğim. Laura'nın eskiden nasıl biri olduğunu ne kadar özlediğim. Seni ne kadar özlediğim. En kötü yanı ise seni özlüyor olmamın sebebinin ilişkimizi ben bozmuş olmam olduğunu bilmek.

Ben: Cam bana Story Lake'te kalacağını söylemişti. Mutlu sona ulaşma şansını bu kadar dikkatsizce mahvettiğime inanamıyorum. (Hazel'in bazı kitaplarını okuyorum ve kahramanların aptallıkları sırasında onlara çok fazla sempati duymamaya çalışıyorum.)

Ben: Hayatımı ve uzuvlarımı riske atıyorum, Felaket. Mahkemeye gittim ve savcının merhametine sığındım. Başta Valerie'ye karşı dava açması için ona baskı yaptığım için sorumluluğu kabul ettim, af diledim ve acımı bencilce başkalarına haksız bir ceza vermek için kullandığımı itiraf ettim. Bu korkunç hata başka bir ailenin ebeveynini kaybetmesine neden olmamalı. Tarini, anlaşılır bir şekilde, bana haddimi bildirdi, sonra da düşünebilmek için beni ofisinden kovdu. Üç dakika önce, ofisimde Valerie ile görüşürken bana bir anlaşma teklif etti. Dikkatsiz sürüş, kasıtsız ölüm. Hapis cezası yok. Valerie kabul etti (ve sana söyleyebileceğimi söyledi). Burada biri soğan doğruyor resmen. Declan bile *Prenses Gelin* kılıç dövüşü koreografisiyle kutlama yaparken burnunu silmek için

ara vermek zorunda kalıyor. Buttercup, Inigo Montoya.
LAURA'YA İLK SÖYLEDİĞİMİ SÖYLEME.

Ben: Sosyal medyada Hazel'in her fotoğrafının arka planında ne kadar gururlu görüldüğüne bayılıyorum. (Seni internette takip etmiyorum. Yani, ediyorum ama ürkütücü olmayan bir şekilde.) Biletleri tükenmiş bir turne ve 1 numaralı çok satan kitap. Ve bunların hepsini sen başardın. Hepimiz için bir mucizesin. Seninle çok gurur duyuyorum. Keşke birlikte kutlayabilseydik.

Ben: Eve gel Zoey. Sensiz hiçbir şey doğru gelmiyor.

Ben: Geri döndüğünüzde lütfen benimle akşam yemeği yiyin.

Elektrikli aletlerin sesi eşliğinde Cam ve Hazel'in garaj yoluna girdim. Meetcute, Nana ve Buttercup'ı selamlamak için yanlarına koştu, ardından üçü birlikte çiçeklerle dolu ön bahçeye doğru fırladılar.

"Bakın, her şeyi aptallığıyla mahveden Bay değil mi bu?" dedi Cam, yeni kesilmiş işlenmiş kereste parçasını garajın önündeki yakındaki yığının üzerine fırlatırken.

"Sadece unvanını çaldığım için kızgınsın," dedim, basit bir zanaatkar tarzı kemeri tutan iki sehpadan birinin ayağına tekme atarak. "Bu da ne? Çardak mı?"

Cam koruyucu gözlüklerini çıkarıp suratını astı. "Bu bir düğün *çardağı* değil . Bu bir düğün *pergolası* . Ben hiçbir ağaç kesmedim. Normal bir insan gibi kereste fabrikasından odun aldım. Ve eğer Hazel'in önünde *çardak* kelimesini ağzına alırsan, seni çardağın

tepesine çivilerim."

"Pekala. Bu, yeterli bilgiye sahip olmadığım bir şeye benziyor. O halde, düğün çardağı nedir, bununla başlayalım?"

"Bu bir düğün *çardağı* !" diye homurdandı Cam.

Soğutucusunun altına yarım kalmış çizimi aldım ve o son desteği tamamlamak için daire testereyi tekrar çalıştırırken inceledim. Çizime göre, iki kişinin ve bir görevlinin altında durabileceği kadar büyük, sade ama zarif kemerli bir pergola olacaktı.

Testere tekrar durunca, çizimi yere bıraktım ve kardeşime baktım. "Bir düğün çardakının seni bu kadar sinirlendirmesinin sebebi ne diye sorabilir miyim? Bahis mi kaybettin yoksa?"

"Ortada bir iddia yoktu. Hazel en başından beri bana çok bağlanacağını, ona bir düğün çardak inşa edeceğimi söylemişti."

Sorunu hâlâ anlamadığım için çizime işaret ettim. "Şüphesiz ki yanılıyormuş. Bu bir çardak değil, bir pergola."

Omuz silkti. "Burada çardak için yeterli yer yoktu. Bir pergola yapmaya karar verdim. Üzerine isimlerimizi ve düğün tarihlerimizi kazıyacağız, sonra da çocuklar için bir salıncak asacağız."

Gözlerimi kırıştırdım. "Tüm isimlerimiz mi?"

Omuz silkti. "Ben yapıyorsam, geri kalanınız da, başımın belası olanlar, bunu kullansanız iyi olur. Aile geleneği falan yapalım. Ne? Hukuk fakültesinden kalma ukala bir cevap yok mu?"

"Uzaylı kaçırma olayının bariz kanıtlarını aramakla çok meşgulüm."

"Siktir git."

"Ciddi söylüyorum Cam, bu gerçekten... inanılmaz bir şey. Annem bunu görünce ağlayacak."

"Bunu astığımızda mutlu olması gerekiyor," dedi ve üzerine "SONSUZA DEK MUTLU" yazılı, düz, kavisli bir tahta parçasını bana fırlattı.

"Kahretsin," dedim boğazımdaki düğümü bastırmaya çalışarak. Cam ve Hazel'in yeminlerini edip sonsuza dek sürececek birlikteliklerini kurmalarını görmek istiyordum. Kendi birlikteliğimizi de istiyordum. "Yardıma ihtiyacım var."

"Artık zamanı gelmişti."

"Benim neye ihtiyacım olduğunu bile bilmiyorsunuz," diye yakındım.

"Zoey'i geri almak istiyorsun, değil mi?" diye duyurdu,

kamyonetinin bagaj kapağındaki alet çantasını karıştırırken.

"Onu seviyorum. Hata yaptım. Ve o bana kendimi savunma fırsatı vermiyor. İkinci şans vermiyor. Ama benim bir şansa ihtiyacım var. Peki, çizgiyi aşmadan ve durumu daha da kötüleştirmeden nasıl ikinci bir şans elde edebilirim?"

"Şunu buraya taşı," dedi Cam, çenesini pergolanın kemerine doğru sallayarak.

Homurdanarak omzuma attım ve sendeleyerek onun peşinden bahçeye girdim. Şakayıklar ve açelyalar hafif rüzgarda sallanıyordu. Sarmaşıklar çitin üzerinden kıvrılarak yukarı doğru uzanıyordu. "Benden bedava iş gücü koparıp sonra da 'defol git buradan' mı diyeceksin?"

"Evet. Ama önce sana gerçekten yardımcı olabilirim."

"Çok teşekkürler."

"Zoey ile gerçekten birlikte olmak istiyor musun? Yoksa onu incittiğin için mi suçluluk duyuyorsun?"

"Cam, geceleri uyuyamıyorum çünkü çarşaflarım onun kokusundan bitiyor. Toplantı odasında çalışıyorum çünkü masamda yaptıklarımızı sürekli hatırlıyorum. Hayatımı eğlenceli, heyecanlı ve tahmin edilemez kıldı ve bundan nefret etmeliydim ama etmedim. Her şeyi kaçırdım, sadece kontrolü elimde tutmaya, her şeyin anlamlı olmasını sağlamaya çalıştım. Onu çok seviyorum ve onu incittim ve bunun için kendimi asla affedebilecek miyim bilmiyorum."

Cam homurdandı. "Belki de tamamen umutsuz değilsin." Kemer çimenin üzerine indirmeme yardım etti.

"Ya onun için yeterince iyi değilsem? Ya ikinci bir şansı hak etmiyorsam?"

Cam elini omzuma koydu ve "Kulübe hoş geldin" dedi.

"Hangi kulüp?"

"Kadınlarına layık olmadıklarını bilen ve bu yüzden tüm kaynaklarını bunu unutturmaya adanmış erkekler kulübü. Büyük ve bariz yetersizliklerinizi kabul ederek kendinizi biraz daha değerli hale getirdiniz."

"Teşekkür ederim?"

"Zoey senin seviyenin çok üstünde. Hem de çok üstünde."

"Beni daha iyi hissettirmiyorsun. Eğer bu kadar değersiz biriysem,

ona bana bir şans daha vermesi için ikna etmeye çalışmak yanlış değil mi?"

"Onunla birlikte daha iyi bir insan olma şansı istiyorsun. Onun için yeterince iyi biri haline gelme şansı istiyorsun. Onun için daha iyi biri olacaksın, değil mi?"

"Tanrım, evet. Her şeyi yaparım. Ayakkabıları için ona bir ahır inşa ederim. Ömrümüzün geri kalanında her yağ değişimini ve muayenesini planlarım. New York'a taşınırım."

Üzerimizdeki karanlık gölgeye bir kuşun tiz çığlığı eşlik etti.

"Bu düşün çardakına pisleme, Goose," diye emretti Cam.

Asi kartal sanki hiçbir şey duymamış gibi davrandı ve üzerimizden dramatik bir şekilde alçaldı.

"Bu da ne?" diye sordum, Goose pençelerinden bir şey çıkarırken gözlerimi güneşten koruyarak.

Cisim yere doğru süzülerek botumun üzerine düştü.

"Eğer bir sütyeni görünce tanıyamıyorsan, işim zor demektir," diye yakındı Cam, parıldayan pembe sütyeni elime alırken. Zoey'nin sütyeniydi. Üzerinde kir izleri ve birkaç kristali eksikti, biraz yıpranmıştı ama şüphesiz onundu.

Kartal son bir tembel turunu üzerimizde tamamlarken, üç köpek de koşarak geldiler ve çalgıncasına havlamaya başladılar.

Cam neşeyle sırtıma vurdu. "Eğer Goose senin yeterince iyi olduğunu düşünüyorsa, uzmanla görüşmeyi resmen hak etmişsin demektir."

"Uzman kişi siz olmayın sakın."

"Hayır, değil. Levi de değil. Ama eğer bir gün kahvaltıya kadar tüm kelimelerini tüketen bir adamla evlenmeye razı bir kadın bulursa, gelip pergolaya yardım etmesi için ona mesaj atmalısın."

Ben: Cam bana yalvarıp yakarmam için izin verdi.

Uzmanlığınıza ihtiyacım var.

Hazel: Bu ne tür bir uzmanlık, salak herif?

Ben: Zoey'e aşığım. Onun kadar senin de bana kızgın olduğunu biliyorum. Hata yaptığımı biliyorum. Ama aynı

zamanda onun benim tek aşkım olduğunu da biliyorum. Ben de onunum. Lütfen bunu düzeltmemeye yardım et.

Hazel: Hmm, bir düşüneneğim.

Ben: Sana biraz romantik ilham vererek rüşvet vermem işe yarar mı?

Hazel: Hım. Rüşvetten hoşlanıyorum.

Ben: Zoey'e olan aşkıma itiraf ettikten ve New York'a taşınıp ona koca bir daire büyüklüğünde ayakkabı dolabı yapmaya razı olduğumu söyledikten sonra Goose'un bana geri verdiği şeyin fotoğrafı bu.

Hazel: Goose simli sütyenini geri mi verdi???

Ben: Bu bir işaret gibi görünüyor, değil mi? Onunla ikinci bir şans için her şeyi yapmaya hazırım.

Hazel: Lütfen bekleyin...

Zoey: Tamam. Madem bir türlü anlamıyorsun, seninle akşam yemeğine çıkacağım. Ama sadece Hazel sana ne kadar berbat bir insan olduğunu anlatmanın iyi bir yolu olduğunu söylediği için. Unutmamak için telefonuma not aldım. Ha, bir de güzel bir akşam yemeği olsun, yüksek proteinli, saçma sapan bir yemek hazırlığı olmasın.

Acil dışkılama benim mirasım olmayacak.

Zoey

Sevgili Zoey,

Hazel'ın büyük başarısı için tebrikler. İkinizin de Beau Monde'a geri dönmesi hakkında sizinle konuşmak isteriz. Muhtemelen duymuşsunuzdur, Jim Whitehead artık ajansla çalışmıyor ve onun müşteri portföyünü devralmanız konusunda görüşmek istiyoruz. Ayrıca yeni müşterinizin romantik roman serisiyle de son derece ilgileniyoruz.

*Samimi olarak,
Lawrence Rawley, CEO*

Harika. Teşekkür ederim. Opal kararını verir vermez sizinle iletişime geçeceğim,” dedim telefonu kapatmadan önce. Buttercup yanıma sokulmuştu. Cam, Hazel ve beni havaalanından aldığından beri küçük kuyruğunu sürekli sallıyordu. Yorgun ve açtım, tüm kıyafetlerim uçak kokuyordu. Hazel, beş kapalı gişe konserinde harika bir performans sergilemişti. Onunla o kadar gurur duyuyordum ki yüzümde ürkütücü, kalıcı bir gülümseme donmuştu.

Tek istediğim duş almak ve kırk sekiz saat boyunca başka kimseyle konuşmadan köpeğimle birlikte yorganın altına girmekti.

Opal'e son on yılda bir ilk roman yazarı için en kazançlı anlaşmalardan birini imzalamak üzere olduğunu söylediğim anda

yapacağım şey de buydu.

Hazel, Cam ile sanki birbirlerini en son gördüklerinden beri günler değil haftalar geçmiş gibi el ele tutuşmuş halde ön koltuktan "İyi haber mi?" diye sordu. Meetcute kucağında oturmuş, patilerini kapıya dayamış pencereden dışarı bakıyordu.

"Başka bir müşterinin anlaşmaları hakkında sizinle konuşamam," dedim son derece profesyonel bir tonla.

"Elbette," dedi Hazel. "Ama..."

"Ama şunu söyleyebilirim ki, *ben edebiyat ajanları tarihinin en büyük ajanıyım!*"

Cam, arabada yaptığımız zafer dansına ve çılgınlıklarına karşı omuzlarını bükerek, "İkiniz de sekiz gün boyunca yolda birlikteydiniz. Hala birbirinizden bıkmadınız mı?" dedi.

"Asla!" diye hep bir ağızdan söyledik.

Story Lake'in karşılama tabelası görünür görünmez kalbim durdu. Hazel'la birlikte şehirden ayrıldığımdan beri Gage sürekli özür dileyen mesajlar gönderiyordu. Ona neredeyse bin kere cevap vermiştim. Ama direnmiştim.

Beni derinden incitmişti. Ama ben yokken yaptığımız telefon görüşmelerinden birinde Opal, benim gibi insanların neden bazen reddedilmeye diğerlerinden daha duyarlı olduklarına dair huysuz ama net bir açıklama yapmıştı.

İsimsiz otel odalarında geçirdiğim fazla sessiz zaman bana çok düşündürücü şeyler vermişti. Hala kızgın ve kırgındım. Ve kesinlikle bir haftalık güzel e-postalar ve mesajlara dayanarak hayatımı değiştirecek bir karar vermeyecektim. Ama onu *özlemiştim*. Ve o muhteşem, dinlenmiş halime geri döndüğümde, en azından Gage Bishop'ı dinleyecektim.

Gördünüz mü? Büyüme... ve ilaçlar... ve huysuz bir emekli terapist.

Cam bizi kasaba meydanından geçirdi. Gelecekteki peynir dükkanının yanındaki dükkânın vitrininde artık "SATILIK" tabelası yoktu. Onun yerine, yakında bir köpek kuaförünün açılacağını duyuran bir tabela asılmıştı.

Yarın Gage'e mesaj atıp, duş aldıktan ve duygusal olarak daha az savunmasız olduktan sonra, bu haftanın ilerleyen günlerinde akşam yemeğimizi planlardım. Bu arada, New York'ta köpek dostu birkaç

daireyi gezmek için randevu ayarlardım. Çünkü seçeneklerim vardı.

Cam, Gage'in ofis binasının arkasındaki küçük otoparka girdi. Arabam ve çöp kutularım yerlerinde duruyordu.

Hazel neşeyle, "Evim, güzel evim," dedi.

Ya da buna benzer bir şey, diye ekledim içimden. Gage'in ofisinde olmamasını gerçekten çok umuyordum. Onu görmeye henüz hazır değildim.

Cam, SUV'den adeta fırlayarak, "Çantalarınızı ben alırım," diye teklif etti.

"Teşekkürler."

Buttercup ile birlikte dışarı çıktım. Hazel ve Meetcute de bana katıldı. "Sanırım bu kadar," diye şaka yaptım ve onlara sarılmak için yaklaştım.

"Aslında, yukarı çıkmamda sakınca var mı? Gerçekten tuvalete gitmem gerekiyor... ve bir bardak suya ihtiyacım var. Uçak havası boğazımı çok kurutuyor." Zayıf bir öksürükle bunu gösterdi.

Cam, el valizimi ve gece çantamı getirdi. "Bunları yukarı taşıyım," dedi yakışıklı yüzünde tuhaf bir şüpheyile gülümseyerek. Ama adam son dört gündür nişanlısını görmemişti ve aşk insanları tuhaf davranmaya itiyordu, bu yüzden kabul ettim.

"Pekala, sanırım hepimiz yukarı çıkacağız," dedim.

Buttercup benden önce merdivenleri hızla çıktı, Hazel ve Cam de arkalarından geliyordu.

"Kahretsin," diye mırıldandım. "Bir dakika. Anahtarlarımı bulayım."

Hazel ve ben çantamı ve valizimi karıştırırken, Cam beş dakika sonra "Neden direkt tekmeyle içeri sokmayayım?" diye önerdi.

"Aha!" diye zafer edasıyla en sevdiğim topuklu ayakkabılarımdan birinin içinde bulduğum anahtarlığı havaya kaldırdım.

Cam anahtarları elimden kaptı ve zorlukla bastırdığı bir şiddetle kilidi açtı.

"Sakin ol dostum. Acil bir tuvalet ihtiyacın mı var yoksa?" diye sordum, o da kapıyı menteşelerinden sökecek gibiydi.

"Evet. Evet, yiyor," dedi Hazel hızla. "Sana o... peynir tekerleğini yememeni söylemiştim."

Cam, Hazel'e sert bir bakış attıktan sonra bizi eşikten içeri geçirdi.

"Pekala. Ne olursa olsun. Yeter ki tuvaleti tıkamayayım, yoksa ev

sahibimi aramayacağım," dedim ona.

Hazel ve Cam'i mutfakta şüpheli bir şekilde fısıldaşırken bırakıp yatak odama gittim. Çantalarımı yere bıraktım ve tam yatağa yüz üstü uzanmaya hazırlanırken bir şeylerin farklı olduğunu fark ettim. Birkaç şeyin farklı olduğunu. Hem temiz *hem de* kirli çamaşır yığınlarım yoktu. Ve çorap çekmecem, çıkmadan önce ağzına kadar dolu olmasına rağmen, mucizevi bir şekilde kendiliğinden tamamen kapanmıştı.

Çekmeceyi açtım ve nefesim kesildi. Boştu.

Sonraki çekmeceyi, ardından da bir sonrakini hızla açtım ve onların da boş olduğunu gördüm. Bavuluma takılıp düşerek dolabımın kapağını hızla açtım ve çığlık attım.

"Soyuldum!"

"Çok çabuk öğrendi," dedi Cam kapımın eşiğinden.

"Sana fark edeceğini söylemiştim," dedi Hazel. "Zoey, tatlım. Bunun garip görüldüğünün farkındayım—"

"Birisi içeri girip bütün kıyafetlerimi çalmış! Kirli çamaşırlarımı bile. Hangi sapık kirli çamaşır çalar ki?" Onları iterek geçip oturma odasına daldım. "Dekoratif yastıklarım nerede? Ve disko topu şeklindeki mumluğum? Birisi Levi'yi arasın. Hırsızlık olmuş."

Hazel ellerini havaya kaldırarak ve genellikle ürkek hayvanlara özgü bir ifadeyle bana yaklaştı. "Soyulmadınız. Bunun basit bir açıklaması var."

"Pekala. Açıklayın," dedim kollarımı kavuşturarak.

Suçlu bir bakışla Cam'e baktı. "Şey, biz yapamayız. Ama seni yapabilecek birine götürebiliriz."

"Beni soyan kişiye götürmek mi istiyorsunuz? Tamam. Gidelim. Sadece biber gazımı bulmam gerekiyor."

"Sana söylemiştim, bunu iyi karşılamayacağını," dedi Cam ağzının kenarından.

Hazel hâlâ sırtarak koluna hafifçe vurdu. "Sana daha sonra haklı olduğunu söyleyeceğim."

"Neler oluyor böyle?" diye sordum.

Bana gülümsedi. "Aslında size söyleyemeyiz ama bunu takmanızı rica ediyorum çünkü gitmemiz gereken önemli bir yer var."

"Ne takacaksınız? Kelepçe mi? Başıma bir çuval mı

geçireceksiniz?"

Cam'ı dürttü.

"Ha, doğru." Sırtının arkasından bir tişört çıkardı ve bana fırlattı. Tişört kafama çarptı ve yüzümü örttü.

"Yorgunum. Üzerim paslı. Ciğerlerimde hâlâ uçak havası var. Duş almak istiyorum ve şu lanet olası kıyafetlerimi istiyorum!" Ayağımı yere vurmaya çok yakındım ama aşırı yorgunluk beni bu rezillikten kurtardı.

Hazel yanıma geldi ve ellerini omuzlarıma koydu. "Biliyorum yorgunsun. Biliyorum çok meşgulsün. Ama harika bir şey oluyor ve hepsi senin için. Bunu kaçırmaya izin vermeyeceğim."

Gözlerimi kapattım ve burnumdan gürültülü bir şekilde nefes verdim. "En azından yemek olacak mı?"

"Hayır," dedi Cam.

Hazel, "İsterseniz olabilir," diye ısrar etti.

"Acil bir tuvalet ihtiyacı olmadı, değil mi?" diye sordum Cam'e.

"Bugün değil."

"Demek bana eşlik ediyorsunuz. Tamam. Peki. Bu hiç de garip değil," diye yakındım, Hazel ve Cam önümde el ele kaldırımda yürürken *Story Lake Ultimate Bingo* tişörtümün etek ucunu düzeltiyordum. Oldukça kalabalık bir kortej oluşturunuyorduk. Geçtiğimiz her insan bana aynı yapmacık, gizli gülümsemeyle bakıp sonra da arkamızdan yürümeye başladı.

"Lütfen biri bana neler olup bittiğini anlatsın?" diye sordum kalabalığa, göle doğru yürürken.

"Aa, bakın. İşte Goose!" diye biri duyurdu. Kel kartal, devasa pankartın üzerinde yavaş bir daire çizerek süzülüyordu. *Ultimate Bingo Başlangıcı Bugün.*

"Hayır. Hayır. Hayır! Kesinlikle hayır. Kılavuzu okumaya vaktim olmadı! Kuralları ya da tezahüratları bilmiyorum. Bir takımı yönetecek durumda değilim!" Arkamı dönüp kaçmaya çalıştım ama yolumun manyakça sırtan kasaba halkı tarafından kapatıldığını gördüm. "Birini kaçırp zorla bingo oynatamazsın!"

Buttercup yanımda koşarken tasmaını endişeyle çekiyordu.

"Beni kağııp, tek istediğim duş almak ve uyumakken, garip bir kasaba ritüeline katılmaya zorlamazsın, değil mi tatlım?" diye sordum köpeğıme.

Bana hayranlıkla bakıyordu. Sevimli, dik kulakları yanımda yürürken hoplayıp hopladı. Kalbimin kırık parçaları acı dolu bir "ahhh" sesiyle bir araya geldi. İnsanların köpek sahibi olmasının sebebi buydu. Koşulsuz sevgi ve kulak hoplayıp hoplamaları.

Hazel benimle aynı adımları attı ve Lake Drive'ı geçerken elimi tuttu.

"Neler oluyor?" Önümüzdeki insan duvarının ötesini göremiyordum.

"Göreceksin."

"Hazel Pain in My Ass Hart, eğer bu abartılı, gösterişli bir kamuoyu hareketi ise, seni *asla* affetmeyeceğim."

"Ne hakkında konuştuğunuzu anlamıyorum," dedi kibirli bir şekilde.

"Gerçekten mi? Hiç Noel Baba kılığına girip kahramanın bacasına sıkışan ve sonra profesyoneller tarafından kurtarıldıktan sonra tüm kasabanın önünde sedyede evlenme teklifi etmek zorunda kalan bir kahraman yazmadınız mı?"

"Size şöyle bir şey söyleyeyim. Eğer bugün bir Noel Baba kostümü görürseniz, kaçmanıza izin veriyorum."

"Bakın, adamlarla akşam yemeğı yiyeceğimi, böylece özür dileyebileceğini söyledim. Yeni bir kamuoyu önünde aşağıılanma fiyaskosuna razı olmadım."

Hazel, olan biteni bilen birinin kibirli tavrıyla, "Ah, burası Gage değil," dedi. "Burası Story Lake."

"Keşke havaalanında kalsaydım," diye mırıldandım kendi kendime, maiyetim beni otoparktan geçirip doğruca spor sahasına götürürken. Levi'nin kamyonundan indiğini gördüm ve ona el salladım. "Hey, şef polis. Bir suç ihbarında bulunmam gerekiyor. Eşyalarımın çoğunu çalmışlar."

Cam ve Hazel'a anlamlı bir bakış attı, sonra da adımlarını atarken içini çekti. "Sonra konuşuruz."

"Kıyafetlerim hakkında tam olarak ne biliyorsunuz?" diye sordum,

tam önümde aniden duran Cam'in sırtına çarpmadan önce. "Ouch. Sen neyden yapılmışsın? Çelikten mi?"

Cam, yolumdan çekilerek, benim giydiğim tişörtün aynısını giyen, ciddi bakışlı bir grup Story Lakers taraftarını ortaya çıkardı.

Darius ve Scooter merkezdeydi. Cam ve Hazel, belediye meclisinin geri kalanıyla birlikte soldaydı. Sağda ise Levi, Laura, birkaç işletme sahibi ve... *gerçekten* gördüğüm tek yüz vardı.

Gage Bishop.

Kot pantolon ve dar kesimli *Story Lake Ultimate Bingo* tişörtüyle haksız yere iyi görünüyordu. Ağzı gülümsememişti. Keskin çenesinde bir günden fazla uzamış sakal vardı. Saçları her zamankinden daha dağınıktı ve ön kolunda ve kot pantolonunda bir boya lekesi vardı. Muhtemelen bir şantiyeden doğrudan buraya gelmişti. Ya da belki de çiftlikte ailesine yardım ediyordu. Gage'in hayatı, ben şehirden ayrıldığım için durmamıştı. Sürekli gönderdiği e-postalar, mesajlar ve resimlere rağmen, geçen haftanın onun için her zamanki gibi geçtiğini varsaydım.

Sonra bakışlarını gördüm. O yakıcı yeşil ateş bana kilitlenmişti. Ve bunda hiçbir karşılıksızlık yoktu.

Ona bakmak bile içimi *acıtıyordu*. Ona bu kadar nasıl kapılmışım? Birlikte geçirdiğimiz tüm o harika anları nasıl unutmuştum? Ona bakıp da onu istememek nasıl mümkün olabilirdi?

Buttercup iç çekti ve bacağıma yaslanarak, köpeklerin verebileceği türden bir teselli sundu.

Hayır, hayır. Gözlerim kararıyordu. Hayır, durun, Gage yaklaşıyordu. Bana doğru sinsice yaklaşıyor, aradaki mesafeyi kapatıyordu. Nefes alamıyordum. Düşünemiyordum.

Durmadı. Bir elini saçlarımın arasına sokup ense mi kavradı, diğer eliyle de beni kendine doğru çekti. "Seni seviyorum," dedi ve beni öpücük yağmuruna tuttu.

Beynim, tavada kızartılan bir düzine yumurtadan daha hızlı bir şekilde karmakarışık oldu. Beni mi seviyordu? *Gage Bishop beni mi seviyordu?*

Dudakları sıcaktı, sertti ve benimkine karşı dayanılmaz derecede tanıdıktı. *Bunu* özlemiştim, *onu* özlemiştim.

"Ahhh!" diye mırıldandı Hazel.

"Plan bu değildi," dedi Cam, sesi çok çok uzaktan geliyormuş gibi. Gage geri çekildi, hâlâ bana bakıyordu. "Özür dilerim. Kendimi kaptırdım," dedi sert bir sesle.

Sonra ellerini kollarımın üzerinden aşağı doğru kaydırды ve beni bıraktıktan sonra bir adım geri çekildi. Dizlerim neredeyse titredi.

"O açık ağzıyla sinek yakalamaya başlayacak," dedi Gator kalabalığın arasından.

Çenemi sıkıca kapatıp kendimi gerçekliğe döndürmeyi başardım. Orta sahada, Story Lake'in büyük bir bölümüyle çevriliydim. Darius ve Warblers bana doğru geldiler. Scooter, Gage'in açıklamasının büyüsunü bozarak tam yüzümün önünde ağız borusu sesi çıkardı.

Darius ona ciddi bir şekilde başını salladı. Scooter eğildi ve ardından Warblers'in saflarına geri döndü.

Darius gerçek bir parşömen açtı ve boğazını temizledi. "Bugün," diye gürledi, "Story Lake, en yüksek onurlarımızdan birini kendi vatandaşlarımızdan birine vermekten gurur duyuyor."

Ben miydim? Vatandaş ben miydim? En büyük onur Gage tarafından öpölmek miydi? Çünkü gerçekten harika bir ödöldü. *Aman Tanrım*. Ya bu *başka* bir tuhaf kişi için düzenlenen garip bir ödöl töreniyse ve ben sahte acil durum tuvalet ihtiyacı ve göle doğru yapılan toplu yürüyüş yüzünden bunun benimle ilgili olduğunu varsaydıysam?

"Zoey Moody."

Tanrıya şükör.

"Story Lake'e yaptığınız hizmetler, son derece başarılı Okuyucu Haftasonu etkinliğinin yaratılması, turizmimizin artırılması, küçük işletmelerimizin karlılığının artırılması ve en önemlisi Dominion'ın aptalca ve tehlikeli planlarının bozulması nedeniyle bu onuru kabul ediyor musunuz?"

"Şey, tam olarak ne tür bir onur?" diye sordum, Gage'e doğru tedirgin bir bakış atarak. Adam hâlâ beni alt üst etmek istiyormuş gibi görünüyordu. Ve ben de bu fikre açkıttım.

Darius parşömeni yere bıraktı ve büyük boy bir bingo kartı aldı. "Orta karenin onuru."

Belediye başkanı boş meydana işaret edince kalabalık hayranlıkla "Oooh!" diye haykırdı. Bugüne kadar bu boş alanda sıradan bir sarı

yıldız vardı. Şimdi onun yerinde bir disko topu ve tam olarak anlayamadığım birkaç küçük kelime bir araya getirilmişti.

"Özgür meydanın adı resmen değiştirildi..." Darius, orkestra şefi gibi kalabalığı kendisine katılmaya davet eden bir işaret yaptı.

"Zoey Moody mırıl mırıl mırıl," diye herkes tekrarladı.

Darius'a bir adım daha yaklaştım. "Şey, Zoey Moody neydi?"

Bana kartı ve bir büyüteç uzattı. "Zoey Moody Kamu Hizmetinde Mükemmellik Ödülü Ücretsiz Alanı," diye büyük bir edayla duyurdu.

"Vay canına. Bu gerçekten çok güzel," dedim kartı incelerken.

"Muhtemelen adını Zoey Moody XPSFS olarak kısaltmamız gerekecek," diye belirtti. "Ancak bu, oyunculara tıpkı ücretsiz alan gibi, kamu hizmetinden hepimizin faydalandığını hatırlatmak içindir."

"Elbette. Mantıklı," diye onayladım, sanki mantığı az çok anlayabiliyordum gibi.

Emilie Rump öne çıktı. "Resmi nihai bingo komiseri olarak, Zoey Moody XPSFS'yi kullanırken oyuncuların gerçekleştireceği bir tekerleme veya hareket seçebileceğinizi ilan ediyorum."

"Şey, eee, şu anda mı?" diye sordum.

Asil bir tavırla başını salladı.

Vay be, bu insanlar bingo oyununu gerçekten ciddiye almışlar. Tamam, şu anda kesinlikle "acil tuvalet ihtiyacı" demeyecektim. Ne kadar dürtüsel davransam da, acil tuvalet ihtiyacı benim mirasım olmayacaktı.

"Tamam, kafiye mi yoksa hareket mi? Kafiye mi yoksa hareket mi..." Çeneme dokundum ve ileri geri yürümeye başladım. Seyirciler de beni takip etti. "Hayır, durun! Düşünüyorum, koreografi yapmıyorum."

"Hayır, durun! Ben düşünüyorum, koreografi yapmıyorum," diye tekrarladılar.

"Kahretsin."

"Kahretsin!"

Gage'e baktım. *Yardım eder misin?* diye sessizce sordum.

Aramızdaki mesafeyi kapattı. Ona doğru attığı her adım kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyordu.

"Neye ihtiyacın var?" diye sordu, sesi birlikte geçirdikleri o gecelerin anılarını taşıyan boğuk bir fısıltıydı.

"Beni mükemmel bir şekilde temsil edecek bir şeyi anında nasıl bulacağımı bilmiyorum. Tam bir karmaşayım."

"Sen berbat bir durumda değilsin, Zoey. Sen muhteşemsin."

"Yüzümü ve kıcımlı öpmeyi bırak, çözüm üretmeye başla."

"Pekala," dedi sevgi dolu bir gülümsemeyle.

"Bu onur bana kaygı veriyor. Benim özüm ne? Ve bunu bingo oyununa nasıl uygulayacağım?"

"Gerçekten çok çekicisin!" diye bağırdı Harry.

Laura gözlerini devirdi, sonra da oğlunun dizinin arkasına şakayla karışık bir yumruk attı.

"Çok çalışkan birisin," dedi Chevy.

Garsonlardan biri, "Fish Hook'taki terasta kendi masanızı kendiniz toplarsınız," diye seslendi.

George, scooter'ından bağırarak, "Lakercise sırasında osurduğumda gülmedin!" dedi.

Kitty Suarez, "Dominion'ın canına okudunuz!" diye bağırdı. Bu sözler kalabalıktan büyük bir alkış kopardı.

"Beklediğimden daha az sinir bozucuymuşsun," diye duyurdu Opal. "Ve huysuz yaşlı bir kadına ilgi gösterip, onun etrafında kalmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlattın."

"Her şeyi ıslık ıslık parlatıyorsun," dedi Gage.

"Dur artık," diye fısıldadım.

"Doğru," dedi Hazel. "Öyle."

Laura, parmaklarını havada sallayarak, " *Parıltı* işe yarıyor," diye onayladı.

Darius rahatlamış görünüyordu. "Çok şükür. Bu, eski 069 çağrısından çok daha aile dostu."

Bu kadar içten olmamalıydı. Duygusal olmamalıydım. Ama bu kasaba... Bu sevimli, çılgın küçük kasaba bana yer açmıştı. Kelimenin tam anlamıyla.

Gözlerim yaşarmıştı. Parkta kesinlikle birileri büyük miktarda soğan doğruyordu. "Teşekkür etmekten başka ne diyeceğimi bilmiyorum," diye fısıldadım.

Darius, "Scooter, lütfen tören mendillerini uzatır mısın?" diye rica etti.

"İşte böyle," dedim, kağıdı Opal'e uzatırken. Nihai bingo töreni resmen sona ermişti ve güneş batarken göl kenarındaki bir park bankında oturuyorduk. Buttercup başını patilerine yaslamış, sanki hayatı düşünüyor gibi suya bakıyordu. "Yedi haneli bir avans ve hayalindeki editör," dedim memnuniyetle.

" *Kitaplarım* için," dedi, ona yazdığım rakama gözlerini kısarak. Hayat değiştiren bir rakam.

"Kitaplarınız için," diye kabul ettim.

"Şaka yapıyorsun herhalde."

"Size temin ederim ki bugün hiç kimse dışkılama yapmadı."

"Görünüşe göre birinin diyetine daha fazla lif eklemesi gerekiyor."

"Hadi ama. Git şu parlak teklifine hayran kalmaya devam et, sonra da ne kadar iyi bir iş çıkardığımı söyle," dedim kağıda vurarak.

Gözlüğünün renkli camlarının ardından bana baktı. "Ciddiye alınacağımı düşünmemiştim. Kimsenin bana yer açacağını, hele hele bu kadar parayı teklif edecek kadar aptal olacağını hiç tahmin etmemiştim."

"Evet, bazen iyiler kazanır. Ve sen, Opal, iyi bir adamsın. Huysuz bir adamsın ama son derece yetenekli, huysuz bir iyi adamsın. O yüzden bravo sana! Söyle bakalım, dairende bir şişe şampanya var mı?"

"Yanımda bir tane var," dedi ve el çantasından küçük bir şişe köpüklü şarap çıkardı.

Gage, kız kardeşi ve Val ile birlikte iskelede birkaç metre ötede durmuş, batan güneşi seyrediyordu; bu sırada beş çocuk da birbirleriyle eğleniyordu.

"Peki şimdi ne yapacağım?" diye sordu, kapağını açıp bir yudum alırken.

"Pekala, önce şişeden direkt olarak ılık şampanyayı içeceğiz, sonra da teklifi kabul edip etmeyeceğine karar vereceksin."

"Elbette ki bu teklifi kabul ediyorum. Alice bir aptalla evlenmedi," diye açıkladı Opal.

Sırt üstü banka yaslandım. "Tanrıya şükür. Bir yanım senin inatçılığından dolayı bana 'defol git' diyeceğini sanıyordu, üstelik

kutlama ayakkabılarımı bile seçmiştim."

"Bunu sadece iflas etmeni önlemek için yapıyorum," dedi şişeyi bana uzatırken.

"Yalancı," dedim bir yudum alarak. "Şimdi de yetmiş üç yaşında bir kadın olan Opal Mallory'nin, sektörün en iyi üç yayınevi tarafından açık artırmada baştan çıkarıldığının ve her birinin yazdığı kitaplara sahip olma düşüncesiyle ağzının suyunu akıttığının ısıltılı ihtişamının tadını çıkarmanı istiyorum."

"Bana kova kova para getirdiğinde çok daha az sinir bozucu oluyorsun."

Şişeyi göz kırparak ona geri verdim. "Ben de tam senin hakkında aynı şeyi düşünüyordum."

Bu bana hafif bir gülümseme kazandırdı. "Harika bir kızsın, Zoey."

"Benimle kal evlat, yetmişli ve seksenli yaşlarının geri kalanını unutulmaz kılacağım."

Opal, Gage'e doğru bakarak, "Seninkini kim unutulmaz kılacak?" diye sordu.

"Ben," dedim kararlılıkla.

Opal sözlerine şöyle devam etti: "Buradaki insanlar seni gerçekten çok seviyor gibi görünüyor. O da dahil."

"Belki," diye geçiştirdim şişeyi geri alırken.

"Hatalar yapıldı evlat. Ama biliyor musun? Onlardan ders çıkarıp daha iyisini yaptığın sürece, o hatalarla tanımlanmak zorunda değilsin."

"Dinle Opal. Son bir haftadır geceleri beş saatten fazla uyuyamıyorum. İki gündür duş almadım..." Durakladım ve koltuk altımı kokladım. "Üç gündür duş almıyorum. Yorgunum ve açım, üstelik bütün kıyafetlerimi çaldılar. Kalbimi kıran o yakışıklı adamı da içeren, hayatımı değiştirecek bir karar verecek durumda değilim."

"O zaman doğru ruh haline girmen gerek," dedi beni dürterek.

Yukarı baktığımda Gage'in yaklaştığını gördüm. Buttercup canlandı, kuyruğu bacağıma vuruyordu. Onu suçlayamazdım. O yaklaştıkça kalbim de kendi kendine çarpıyordu. Çok ciddi. Çok ilgili.

O beni seviyordu.

Sözlerini düşünmeden duramıyordum.

Önümüzde durdu ve Buttercup hızla ayağa kalktı. Ben de aynısını

yapmamak için kendimi zor tuttum. "Opal," dedi Gage, kendinden geçmiş köpeğime sevgi göstermek için eğilirken. Kıskanç değildim. Hayır. Kesinlikle değildim.

"Sakın batırma," dedi Opal ayağa kalkarken.

"Elimden gelenin en iyisini yapacağım," diye söz verdi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum, o da teklif kağıdını el çantasına koyup bastonunu sıkıca kavradı.

"Yapacak işlerim var. Daha büyük şampanya şişeleri açmam gerek. Yarın görüşürüz." Bakışları Gage'e kaydı. "Ama çok erken değil," diye ekledi.

Uzaklaşırken ima ettiği şey açıldı. Peki, ona gösterecektim. Zoey Moody aynı hatayı iki kez yapmazdı. Ben güçlü, bağımsız ve az da olsa öz saygısı olan bir kadındım. Gage Bishop'ın kıskanç, sert ağızlı büyüüne bu kadar kolay tekrar kapılmaya niyetim yoktu.

"Akşam yemeğine hazır mısın?" diye sordu Gage.

"Elbette."

Kahretsin, ben!

Bu abartılı jestleri bırakın.

Zoey

eğdim Belki de korkunç bir korkaklıkla davete boyun , ama en azından kendimi ve Buttercup'ı Gage'in evine götürecek gücüm vardı.

Duştan sonra saçlarım hala nemliydi ama esintinin kurumasını sağlamak için üstümü indirdim. "Hiç çaba göstermiyorum" tavrıma uygun olarak, hâlâ en sevdiğim bingo tişörtümü giyiyordum çünkü *birisi* tüm gardırobumu çaldığı için şu anda sahip olduğum tek temiz kıyafet oydu.

Görünüşe göre tüm kasabada kıyafetlerimin nerede olduğuyla ilgilenen tek kişi bendim.

Müziğin sesini sonuna kadar açtım ve dikiz aynasında keskin eyeliner kanatlarına onaylayıcı bir bakış attım. Makyajda biraz seksi davranmış olabilirim, ama bu Gage'i cezbetmek için değildi. Bu benim zırhımdı. Güçlü, bağımsız bir kadın olduğumu hatırlatan bir şeydi... ve bu kadın, beni geçici olarak baştan çıkaran, kalbimi kıran ve sonra da bana aşık olduğunu ilan eden bir adamdan gelen akşam yemeği davetini yanlışlıkla kabul etmişim. Eğer dumanlı göz makyajı ve kırmızı dudaklar Gage'e aslında büyük bir aptal olduğunu hatırlattıysa, bu da sadece bir bonusdu.

Buttercup yolcu koltuğunda homurdandı.

"Beni yargılamayı bırak," dedim ona. "Bir gün sen de büyüüp bir köpek olduğunda ve bir erkek ya da kız köpek tarafından kalbin kırıldığında, anlayacaksın."

Buttercup benim paylaşımlarıma kayıtsız kaldı ve alt bölgelerini

hevesle temizlemeye başladı.

Gage'in imkansız başarılar resmen affımı kazanması ihtimaline karşı daha yoğun bir bakım yapmalı mıydım diye düşündüm. Hayır, bu saçmaydı. Hayatımda ilk kez mantıklı davranacaktım. Her seçeneği dikkatlice değerlendirmeden ikinci bir şansa atlamayacaktım. Bunu kendime ve köpeğime borçluydum.

Araba kapısındaki tıkırtı şiddetlendi, Freddie Mercury'nin tiz notasını bastırdı. "Kahretsin!" diye çıktım ve arabamı yol kenarına çektim. "Bu aptal tıkırtıdan bıktım artık!"

Kapıyı hızla açtım ve iki elimle şiddetle kapı kolunu salladım. Çıkan tıkırtı beynimde yankılandı.

"Aptalca, saçma, korkunç bir tıkırtı," dedim dişlerimi sıkarak kapı panelini yoklayıp içeri girmenin bir yolunu ararken. "Aha! Hoparlör ızgarası gevşemiş," dedim başını yana eğmiş beni izleyen Buttercup'a.

Kafesi hızla çektim ve hoparlör anında kapıdan dışarı fırladı, kablolarıyla sarkıyordu. Hoparlörün bıraktığı boşluğa elimi sokup kapının içini yokladım. Parmaklarım tuhaf bir şeye dokundu...

"Bu da neyin nesi..."

Az kalsın boyun kasımı incitiyordum ama nesneyi kavramayı ve çekip çıkarmayı başardım.

Haftalarca süren sıkıntının sebebini görünce şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. Tam bir deste on sentlik madeni paraydı.

"Şaka yapıyor olmalısın," diye mırıldandım başımı sallayarak.

Buttercup anlamaya çalışarak başını diğer tarafa çevirdi.

Bir tür cevap arayarak gün batımına doğru baktım. Buttercup da yukarı baktı ve hafifçe havladı.

Ama ikimizden de hiçbir yanıt gelmedi.

Sonunda hoparlörü yerine geri koymayı başardım ve yola geri döndüm.

"Bu, hiç tanımadığım birinin ölmüş kayınbiraderinden gelen bir işaret *değil*. Bu sadece bir tesadüf," diye ısrar ettim arabayı sürerken. Gün batımı araziye çökerken Gage'in yoluna girdim. Farlarım evin üzerine ışık saçı. Nefesimi kesen yoğun bir özlem beni sardı. Olabilecek her şey. Sadece gizlice umut etmeye cesaret ettiğim şeyler.

Kucağımdaki on sentlik madeni paralara baktım.

Hayır. Bu bir hataydı. Adama olan herhangi bir yakınlık, karar verme yeteneğimi bulandırdı. Arabayı geri çevirip bozuk para kabul eden en yakın fast food restoranına gitmek üzereydim ki, yalınayak Gage, Nana'yı gölgesi gibi takip ederek evden çıktı. Yanımda Buttercup heyecanla mırıldandı.

"Ah, biliyorum. Gerçekten de harika bir fotoğraf oluyor ama unutma, Gage tam bir aptal," diye homurdandım. Arabayı garajın önüne park ettim ve on kuruşları çantama doldurup arabadan indim. Buttercup da çevik bir şekilde arkamdan arabadan indi.

Gage'i bilerek görmezden gelip köpeklerin birbirleriyle yeniden tanışmasını izledim. Nana, genel olarak herhangi bir insanla temas kurmaktan duyduğu mutluluğun aksine, özellikle beni gördüğüne çok sevinmiş gibiydi. Ayrıca Buttercup'ın varlığından da çok mutlu görünüyordu.

İkisi birden arabanın etrafında yüksek hızda manevralar yapmaya başladılar ve bu da Gage'den kaçınmak için bana hiçbir bahane bırakmadı.

"Seni özlemişti," diye belirtti. "Ben de özledim."

"Ben de onu özledim," dedim, ona doğrudan bakmamaya çalışarak. Kalçalarının üzerinde düşük duran yıpranmış bir kot pantolon ve hâlâ kıyafetlerini alıyor olsaydım koleksiyonuma katacağım eski gri bir tişört giymişti. Aramızdaki fiziksel mesafeye rağmen, duş jelinin kokusunu alabiliyordum.

Duşta o ellerin neler yapabileceğini hatırlayınca, hiç istemediğim ama lezzetli bir ürperti tüm omurgamı sardı.

Bu bir hataydı. Bu gece buraya gelmemeliydim. Daha kalabalık bir yerde, daha az çekici bir yemekte ısrar etmeliydim. Masada kahve lekeleri olan, floresan ışıklı bir lokantada kahvaltı. Üzerinden kayınca osuruk sesi çıkaran masalar.

"Biftek yaptım," dedi, başparmağını güverteye doğru uzatarak.

"Kulağa hoş geliyor," dedim, kıpırdamadan.

Eğer Nana açık kapıdan içeri atlayıp ön patilerini kornaya basmasaydı, muhtemelen bütün gece orada bekleyecektik. Buttercup ise tam o sırada donakaldı.

"Eğer köpeğiniz benim köpeğime o numarayı öğretirse sizi dava

edeceğim!" diye bağırdım kornanın gürültüsü arasında.

"Lanet olsun, Nana," diye homurdandı Gage, Nana'yı arabadan çıkarıp kapıyı kapatırken.

Onu serbest bıraktı ve o ile Buttercup, serin çimenlerin üzerinde koşarak zifiri karanlık akşamın içine doğru uzaklaştılar.

Kokarca ve diğer gece tehlikeleriyle ilgili görüntüler kaygımı daha da artırdı. Ya Buttercup ormana kaçarsa? Ya bir ayı onu sandviç sanırsa? Ya bir inek üzerine basarsa? Ya geri dönmezse?

"O iyi. Kokarca başka bir yere götürüldü ve Buttercup da Nana'nın yanından ayrılmıyor," dedi Gage, sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi.

Önce rampadan güverteye çıkmamı işaret etti. Harika kot pantolonumu giydiğim için manzarasının etkileyici olduğunu biliyordum. Ne yazık ki, benimki de öyleydi.

Ateş masasını yakmış ve mumlar eklemişti. Üzerimize hoş bir ışık yayan ipli lambalar disko toplarıydı. Masa, şarap kadehleri ve gerçek kumaş peçetelerle romantik bir şekilde hazırlanmıştı. Aniden durdum ve Gage bana çarptı. Sırtıma değen ön tarafının hissi elektrik gibiydi. Onun yoğun sıcaklığı, kıyafet giymeden geçen bir düzine anıyı yeniden canlandırdı.

"Bu bir hata," diye duyurdum.

"Sadece akşam yemeği," dedi, ağzı kulağıma bir santim mesafede.

Elleri kalçalarımın dokundu ve beni öne doğru yönlendirdi. Dokunuşu, mantıklı düşünme yeteneğimi altüst etti. Sadece daha fazlasını istedim. Bundan, ondan, bu yerden daha fazlasını.

Kahretsin. İster istemez onu affedecektim. Lanet olsun. Lanet olsun. Lanet olsun.

"Oturun lütfen," dedi ve benim için bir sandalye çekti.

Terk edilmiş bir kukla gibi onun içine yığıldım. Bana aşağıdan baktı, gözleri alev alev yanıyordu, sonra uzanıp yüzümden bir tutam saç düzeltti.

Mırıldanma isteğine boyun eğmeyi reddettim. Bunun yerine, tabağımın önündeki su bardağına saldırdım ve sanki son bir haftadır çölde kaybolmuşum gibi bir çırpıda içtim.

Gage ızgaraya yöneldi ve ağız sulandıran iki biftek ile folyoya

sarılmış iki devasa fırın patatesini ortaya çıkardı.

"Bunları bana fırlatmayacaksın, değil mi?" diye şüpheyile sordum. Story Lake'e taşındığımdan beri bu garnitür masumiyetini kaybetmişti.

"Patatesle vurulmayı hak eden biri varsa, o da benim," dedi masaya geri dönüp yemekleri tabaklarımız arasında paylaştırırken. Köpekler oyunlarından sonra güverteye geri koştular ve yüzlerini korkuluğa yaslanmış bir su kabına soktular.

"Burayı gerçekten çok seviyor," diye belirttim Buttercup yan yatıp Nana'ya patileriyle dokunurken.

"O sanki eksik bir yapboz parçası gibi," dedi Gage, gözlerini benden ayırmadan. "Şarap ister misin?"

Başımı salladım. Onunla ilgili konularda sakın ve soğukkanlı kalmam gerekiyordu. "Burada ne yapıyoruz?" diye sordum bifteğime saldırırken.

"Sadece konuşuyoruz."

"Söyleyecek başka ne kaldı ki?" Kahretsin. Biftek ağzımda et aromalı tereyağı gibi eridi. Neden her şeyde bu kadar aptalca iyi olmak zorundaydı ki?

"Seni seviyorum, Zoey."

İşte yine o sözdü. Bütün vücudumu donduran o açıklama. Biftek boğazıma takıldı ve kısa bir öksürük nöbetinden sonra suyumun geri kalanını bir dikişte içtim. "Aman Tanrım, Gage."

"Ne?"

"Öncelikle 'Tam bir rezil olduğum için özür dilerim' gibi bir şeyle başlayacağını düşünmüştüm."

"Tam bir rezil olduğum için özür dilerim. Seni seviyorum," dedi, dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle.

Patatesime şiddetle tereyağı sürdüm. "Bak. Seni affediyorum ya da her neyse. Bu felakete başlarken neye bulaştığımızı ikimiz de biliyorduk. Ve ikimiz de iyi sonuçlanmayacağını biliyorduk, bu yüzden üzülmenin bir anlamı yok. Ayrıca reddedilmeye karşı gereğinden fazla hassas davrandım. O yüzden hadi bunu eşitleyelim. Biftek için teşekkürler."

"Zoey, ikinci bir şans istiyorum."

"Hayır." Çatalımla patates, tereyağı ve ekşi kremadan bir lokma

aldım. Tekrar bir araya gelmeyecek olmamız, en azından yemeğin tadını çıkaramayacağım anlamına gelmiyordu.

"Bunu söyleyeceğinizi umuyordum," dedi.

Çatalım tabağa gürültüyle çarptı. "Hadi canım! Öyle değildin!"

Sırıttı. "Eğer pes etseydin, işim çok kolay olurdu. Benim savunacak bir argümanım var."

"Önceki kararlardan bahsetmeye başlarsan, buradan giderim," diye uyardım ağzıma bir lokma daha biftek atmadan önce.

"Seni, seni tanımadan önce istediğimi sandığım her şeyden daha çok istiyorum. Gittiğinden sonra bunun ne kadar önemli olduğunu fark ettim. Farkına varmadığım birçok şey var. Mesela hayatıma ne kadar ışık ve renk kattığın gibi. Senden önce her şey siyah beyazdı. Ne kadar çok şeyden mahrum kaldığımın farkında değildim. Ta ki sen gelene kadar."

"Hı hı. Bunu yiyecek misin?" diye sordum, çatalımı onun dokunmadığı bifteğine doğru uzatarak.

"Evet, öyleyim ama ızgarada başka bir biftek daha var. Hata yaptım. Felaket bir hata yaptım ve sana verdiğim acıyı hafife aldım."

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. "Gage, gerçekten, sorun yok. İnsanların duyguları her zaman incinir. İnsanlar her zaman ayrılır. Hâlâ arkadaş olamamamız için hiçbir sebep yok."

"Evet, var. Arkadaşlarımla cinsel ilişkiye girmiyorum ve onlarla evlenmiyorum."

Patates boğazıma takıldı. "Aman Tanrım!"

"Zoey, kendimi savunmasız hissettiğim bir anda sana çıktım. O an, benden beklediğin tüm düşük beklentileri karşıladım. Ve bunun için çok üzgünüm. Ama en çok üzüldüğüm şey, içten içe bunu bekliyor olman. Kendinde bir tür içsel kusur olduğuna veya yeterli olmadığına inanıyorsun ve bu yüzden sevdiğin insanlar seni sürekli hayal kırıklığına uğrattıyor."

"Belki, ama bunun sorumlusunun *sen* olduğundan oldukça eminim," dedim bıçağı ona doğru doğrultarak.

"Öyle olmalısın. Ama değilsin. En azından tamamen değil. Seni önemsemesi gereken insanlar tarafından yeterince incitildin ve sorunun sen olduğuna inanıyorsun. Ama değilsin. Hiçbir zaman da olmadın. Bu senin suçun değil. Benim güvensizliklerimi sana

yansıtmam değil. Ailenin seni tüm sorunlarının kaynağı gibi görmesi değil. En çok ona ihtiyaın olduğunda o aptal Sam'in seni terk etmesi değil. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok, her Şey onlarla ilgili. Hiçbiri senin suçun değil."

Boğazım kurudu ve düğümlendi. "Bence ilişkiler karşılıklı bir süreçtir. Kimse tamamen masum değildir."

Uzandı ve elimi tuttu. "Zoey, seni incittiğim gerçeği beni geceleri uyutmuyor. Uyuyamıyorum. DŐnemiyorum. Nefes alamıyorum bile. Beni affetmeyeceğin için değil, sana karşı gerçek duygularım konusunda Şüpheye düŐürdüęüm için. Seni ne kadar incittiğimi anlıyorum ve bana ikinci bir Şans vermek istememeni de anlıyorum. Ama sana söz veriyorum, bunu bir daha asla yapmayacağım. Hata yapmanın yeni yollarını bulacağım. Ama bir daha asla bana fazla geldiğini hissettirmeyeceğim."

Ona inanmak istedim. Kalbimin her zerresi bunun doğru olmasını istiyordu. Ama güçlü kalmak, kendimi bir daha böyle incinme durumuna düŐürmemek için kendime karşı bir sorumluluğum vardı. "Gage, bak, benim duygularımdan sen sorumlu olamazsın. Bu yüzden diğer kızlardan daha hassasım. Bu benim başa çıkmam gereken bir Şey, senin değil."

"Başka bir kız yok. Herkes için çatıdan atlamam. Benim için teksin Zoey."

"ok farklıyız," diye karşı çıktım, kendimi koruma içgüdüsünün son kırıntılarına tutunarak.

"Nasıl?"

"Ben disko topları ve i çamaşırı giymemiŐ halimim. Sen ise takvimler ve yemek hazırlığısın."

Zafer kazanmış bir gülümsemeyle, "Bunu gündeme getirdiğinize sevindim. Sunabileceğim bazı kanıtlarım var." dedi.

Beni ayağa kaldırdı ve kapıya doğru sürükledi. Köpekler önce oraya ulaşmak için yarıŐtı, Gage kapıyı açmadan önce ıslak burunlarını cama bastırdılar. Karanlık oturma odasına doğru fırladılar. Hafif bir taze boya kokusu aldım.

Köpekler yanımdan hızla geçip mutfağa doğru yöneldiler.

"İŞte," dedi Gage, elimi bırakmadan uzaktan kumandayı bana uzatarak. Orada olmak, onun dokunuŐunu hissetmek çok doğru

hissettirdi.

"Şu an televizyon izlemek mi istiyorsun? Zaten bir şeyin ortasında değil miyiz?"

"Sadece açın."

"Neyi açayım?" diye homurdanarak güç düğmesine bastım.

Işık ve renkler başımızın üzerinde dönerek canlandı.

"Aman Tanrım," dedim. Gage'in oturma odasındaki orta kırıştan sarkan disko topu sessizce dönüyordu. "Bunu yapamadın."

"Yaptım. Beğendin mi?"

"Oturma odanızın tavanına astığınız dev disko topunu beğendim mi? Evet, Gage. Beğendim." Gökkuşağı renklerindeki ışıklar arasında daireler çizerek dönmek için ondan uzaklaştım. "Bunu benim için mi yaptın?"

"Her şey senin için," dedi, dönüşümü yarıda keserek.

"Hey. Dekoratif yastıkların var. Dur. Bunlar benim dekoratif yastıklarım! Şu da benim battaniyem. Ve benim mumum," dedim, eşyalarımın onun eşyalarıyla karışmış olduğunu fark ederek.

"Daha fazlası da var."

"Daha fazla?"

"Benimle gel."

Kendimi yatak odasına sürüklenmesine izin verdim, yatağa kadar gitmediğimizde hafifçe hayal kırıklığına uğradım. Banyoya doğru ilerlediğimizde kafam karıştı. Ama dolabın kapısını açtığında gözlerim kamaştı.

"Yapmadın," diye fısıldadım tekrar.

Bitmemiş dolap artık bitmemişti. Raflar, bölmeler ve elbise askıları vardı. Mekanın ortasında, güzel bir taş tezgah ve bolca çekmeceyle bir ada, hatta bir kıta vardı. Gage'in kıyafetleri, seksi takım elbiseleri ve salaş iş kıyafetleri, ön köşedeki orijinal yerlerinde duruyordu, ama geri kalanı... geri kalanı *benimkilerdi*. Kıyafetlerim, aksesuarlarım, tüm gardırobum renklere göre düzenlenmiş ve sanki lüks bir mağazadaymışız gibi sergilenmişti.

"Demek Levi'nin hırsızlık suçundan tutuklaması gereken kişi sensin," dedim.

"Her şeyi taşımama yardım ettiği için kendini tutuklatması gerekecek. Büyük bir jest yapmak istedim ama sahip olduğunuz her

şeyi çalıp buraya taşıyarak ürkütücü bir şey yapmak istemedim. Bu yüzden en büyük 'vay be' etkisini yaratmaya karar verdim."

"Her şey çok güzel görünüyor, *biliyorsun* ki bavul hazırlamaktan ve bavulu açmaktan nefret ederim." Ona döndüm. "Bu duygusal manipölasyon."

"Kesinlikle öyle. İşe yarıyor mu?"

"Belki," diye geçiştirdim.

İşte o zaman fark ettim. Gage'in bölümündeki bir rafta, gözden uzak bir yere sıkıştırılmış on sentlik madeni paralar kutusu. Gage Bishop'ın ne olursa olsun, özünde iyi bir adam olduğunun kanıtıydı bu.

Kahretsin. Şimdi ne yapacaktım? Özürünü kabul mü edecektim? Aynanın karşısında kendi kıyafetlerimi mi deneyecektim? Dolaptan çıkıp yatak odasına mı geçmeyi önerecektim? Daha önce hiç böyle bir durumda olmamıştım, ikinci bir şansın başlangıcında. Keşke Hazel'ın kahramanlarından biri olsaydım da ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi bilseydim.

"Zoey, seni seviyorum. Seninle bir hayat istiyorum. Birlikte. İlla burada olmak zorunda değil. Şehre geri dönmek istersen—"

Dudaklarımı ısırdım. "Manhattan'da böyle dolaplar yok." Ya da kederli kız kardeşlerine sevildiğini hatırlatmak için bozuk para biriktiren adamlar da yok.

Köpekler kapıdan içeri neşeyle girdiler, burunlarıyla yeni gelen her şeyi kokladılar.

"Ya da köpekler için arka bahçeler," diye belirttim. Bir işarete ihtiyacım vardı. Bunu nasıl yapacağımı gösteren bir şeye. "Aman Tanrım. Bu benim sütyenim mi?"

Orada, pırıltılı bir askıda tek başına asılı duruyordu, üç yüz dolarlık pembe pullu sütyenim.

"Yenisini nasıl buldunuz? Bunların üretimi altı yıl önce durdurulmuştu."

"Bu orijinali," dedi Gage. "Goose da onayını verdi."

Ona doğru döndüm. "Yani, sütyenimi çalan kel kartal onu sana *geri mi verdi*?"

"Böyle söyleyince kulağa saçma geliyor. Ama doğru."

"Bunların hepsini birden anlamak zor," diye itiraf ettim etrafıma

bakarak.

"Sizi duygusal olarak altüst etmeyi ve aklınızı başınızdan almayı umuyordum—nereye gidiyorsunuz?"

"Tam orada kal," diye emrettim. "Hemen döneceğim."

Köpekler sanki cebimde bifttek varmış gibi peşimden geldiler. Güverteye çıktım, çantamı kaptım ve öfkeyle dolaba geri döndüm. Gage de aynı yerdeydi.

"Geri döneceğinden emin değildim," diye itiraf etti.

Çantamdan on kuruşluk madeni paraları çıkarıp tezgâhın üzerine bıraktım. "On kuruşlardan haberdarım. Laura için yaptığın şeyden. Bir süredir biliyorum ve seni hak ettiğin halde yumruklamamamın tek sebebi de bu, çünkü kız kardeşi için bunu yapacak biri tamamen kötü bir insan değildir."

"Şey, teşekkürler. Sanırım," dedi, parmaklarını sinirli bir şekilde uyluğuna vurarak.

Derin bir nefes verdim. "Bunları buraya gelirken arabamın kapı panelinde buldum. Sanki evrenden gönderilmiş, abartılı, yanıp sönen neon bir tabela gibi."

İkimiz de ruloya sanki dini bir kutsal emanetmiş gibi baktık.

"Bu kesinlikle bir işaret," dedi Gage, sesi tok ve otoriter bir şekilde.

"Pekala. Tamam. Bu bir işaret. O halde sanırım yapılacak tek bir şey kaldı."

"Bu da ne?"

Ona doğru atıldım, bacaklarımı beline, kollarımı boynuna doladım. Köpeklerin yüzüne kapıyı kapatmayı başarırken, ağzı çılgıncasına benimkini buldu.

"Seni gerçekten seviyorum ve bunu sadece gizli bir şekilde sarhoş olduğum için söylemiyorum," diye söz verdim. "Gizli kalmanın gerçekten faydası olsa da."

"Tanrıya şükür," diye mırıldandı Gage. "Eşyalarını çaldığım için beni döveceğini sanıyordum."

"Gecenin nasıl geçeceğine bağlı olarak yine de olabilir." Dengemizi sağlamak için elimi uzattım ama beni döndürdü.

"Hiçbir şeye dokunmayın. Lekenin bir kısmı hala yapış yapış. Son anda oldu," dedi nefes nefese öpüşmelerin arasında.

"Sus ve pantolonunu çıkar."

Tekrar geri çekildi ve bana baktı. "Bilgin olsun, evlenme teklifi etmeyi planlıyorum."

"Evet, tamam. Harika. Hadi evlenelim. Şimdi şu pantolonunu çıkar, bayım."

"Bu gece evlenme teklifi etmeyeceğim. Bu gece zaten birçok karar vermemiz gerekti ve seni bu kadar büyük bir şeye zorlamak istemiyorum."

"Mantıklı. Sonradan panik yaparım. Şimdi, 'o kadar büyük'ten bahsetmişken," dedim, dikkatlice aşıya bakarak.

"Ayrıca, çalışma odasını yeni ofisiniz olarak kullanabileceğimizi düşünüyordum ve evlat edinme konusunda da düşüncelerinizi almak isterim. Yani, çocuklu ya da çocuksuz, siz yanımda olduğunuz sürece mutluyum. Ama seçenekler var ve bunları daha sonra konuşabiliriz."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve vajinama düştü. "Bu seçenekleri daha sonra konuşmak isterim," diye itiraf ettim.

Gülümsedi ve bir anda birlikte geleceğimizi hayal ettim. Köpekler, çocuklar ve rahatsız olacağım kadar çok hayvan. Aile. Gölde tembel günler. Kitaplar. Çok fazla kitap.

"Kitaplıklara ihtiyacım olacak," diye duyurdum.

"Zoey, sana koca bir kütüphane kuracağım."

"Tamam, güzel. Bu işin halledilmesine sevindim. Şimdi şu büyük hareketleri bırak da sikini bana sok!"

"Tamamen seninim, Felaket," dedi, kot pantolonunun fermuarını açıp beni tezgâhın üzerine bırakırken.

"Bekle, bekle, bekle," dedim, tam o sırada bacaklarımın arasına yerleşirken avuçlarımı göğsüne bastırarak. "Bundan emin misin?"

Alnını alnıma dayadı. "Sevgilim, seni sevmek çok kolay, hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

"Lanet olsun, bu çok iyi bir laf," diye iç çektim. "Bana ne tür bir yüzük alacaksın?"

"Bulabildiğim en ışıltılı olanı."

Epilog

Birkaç ay sonrasına geçelim.

Zoey

İnanamıyorum buradayım... bir göle bakan bir terasta... üzerimdeki deodorant lekelerini çıkarmak için telaşla ovduğum nedime elbisesiyle... dünyanın en iyi arkadaşımın ruh eşiyle evlenmesini izliyorum... nişanlım ise koridorun diğer tarafından bana "hadi soyunalım" bakışları atıyor.

Elbette ki ben nedimeyim. Ve özellikle artık bilek desteği takmak zorunda olmadığım için şifon nedime elbisemle muhteşem görünüyorum. Kırık kemikler ve kalpler iyileşti. Burası adeta şifa merkezi.

Hazel o kadar güzel ki, ona doğrudan bakmadan ağlayamıyorum. Ve Cam'i hiç bu kadar mutlu görmemiştim, bu çok önemli bir şey gibi görünmeyebilir ama *bana güvenin* . Onlara bakınca siz de sonsuza dek mutlu yaşama inanırsınız.

Burada geçirdiğim ikinci yazım, yani yanlış sürdüğüm deodorantım çoktan terden dolayı etkisini yitirdi. Pennsylvania'nın bu nemli havası şaka değil.

Bu yüzden Gage ve ben, havaların serinlediği bu sonbaharda evleniyoruz. Düğünümüzün ailesinin çiftliğinde olacağını söylemiş miydim? Evet, doğru duydunuz. Ben, Zoey Moody, bir çiftlikte evleniyorum.

Hayat gerçekten de çok komik, değil mi?

Evleneceğimi, hele bir *çiftlikte* evleneceğimi, hele de küçük bir kasabadan, işçi sınıfından yakışıklı bir adamın yanında, bir sürü

köpeğin altında gerçek bir ahırda uyanacağımı hiç hayal etmemiştim. Ama işte buradayım. Günlük orgazmlar ve düzenli yüksek proteinli yemekler sayesinde adeta ısıldıyorum. Eğer ben olmasaydım, bu durum son derece sinir bozucu olurdu.

Son birkaç ay oldukça yoğun geçti. Hazel'in kitabı *New York Times*'in en çok satanlar listesinde 1 numaraya yükselirken ve Opal'ın yedi haneli büyük avansını alırken, mali sıkıntıdan kurtuldum ve *sorumluluk bilinciyle* hem gardırobumu hem de emeklilik birikimlerimi yeniden oluşturun. Gage'in benim için seksi bir şekilde ev ofisine dönüştürdüğü odada çalışıyorum. Ayrıca, minyatür eşek Pepe'nin her gün selam verebilmesi için otlak alanını ofis pencere kadar genişletti.

Biliyorum, biliyorum. Eşek sevme molaları veriyorum. Kıvırcık saçlarım ve sürekli sakarlığım olmasaydı, aynada kendimi tanıyamayabilirdim.

Goose, kasabadaki turistleri rahatsız etmediği zamanlarda garajımızın çatısında takılıyor ve kubbenin her yerine pisliyor. Sanırım bu onun sevgi dili. Gage, kartal göletteki koi balıklarını yemeye başlamadığı sürece, haftada bir çatıyı basınçlı suyla yıkamaya katlanacağını söylüyor.

Sorumlu Beyefendi ayrıca dört çekerli, daha güvenilir yeni bir araba almam konusunda ısrar etti, ben de sorumsuz davranıp Isla'ya Miata'yı verdim. Resmen en sevilen teyze oldum! Hazel, haddini bil! Ve şimdi klimalı koltukları olan bir SUV'um var. Yani neredeyse her iki taraf için de kazançlı bir durum oldu. Gage ve ben şans için bardaklıklarımızda bozuk para bulunduruyoruz.

(Takımım, çoğunlukla Gage'in yardımcı kaptanlığı sayesinde ikinci sırada) Ultimate Bingo oyunları, Gage'in iki ayrı işi ve benim yazarlarımı kitap yazmaya teşvik etmem arasında, çocuklar hakkında sürekli bir sohbetimiz var. (Ben ve Gage, yazarlarım değil.) Çocuk sahibi olmalı mıyız? Nasıl? Kaç tane?

Uzun yıllar boyunca bunun benim için mümkün olmadığını kabullendikten sonra, bu durumu kabullenmek çok zor. Ama Gage her şeyin mümkün olduğunu hissettiriyor. Ayrıca, Pep ve Frank'in onlarca yıllık ebeveynlik deneyimiyle bu konuda tecrübeli olduklarını bilmek, çocuk yetiştirme ihtimalinden duyduğum korkuyu azaltıyor.

Ailemle aramız hâlâ gergin ama biraz daha az. Doğum gününden sonra bir ay kadar onlardan haber alamadım. Sonra ikisi de birdenbire mesaj atmaya başladı. Annem Hazel'ı ve kitabını sabah programında gördüğünden bahsetti, babam ise yeni gardırobuna dair tavsiye istedi. Sağlıklı bir ilişkiden çok uzağız ve sanırım hiçbir zaman o derin, içten "İhtiyacın olan kişi olamadığım için özür dilerim" konuşmasını yapamayacağız. Ama bununla da sorun yok.

Hepimiz elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz.

Hâlâ doğal bir felaketim. Hâlâ DEHB'im var. Ama bunu (ve kendimi) biraz daha zarif bir şekilde yönetmeyi öğreniyorum. Her yere yanımda kağıt bir takvim taşıyorum. Opal bana odaklanmama yardımcı olan inanılmaz pahalı bir çift gürültü önleyici kulaklık aldı. Ve Gage, önemli işleri bitirmem gerektiğinde beden değiştirme konusunda iyi niyetli davranıyor. Tabii ki, genellikle soyunma şeklinde sonuçlanıyor. Ama kimse bundan şikayet etmiyor (Gage'in pantolonunu kaybettiği sırada bizi mesai saatleri dışında yakalayan Declan hariç).

Küçük "tuhafliklarımla" bile beni seven ve takdir eden bir partnere sahip olmak hayatı çok daha güzel kılıyor.

Benim etrafta olmam Gage'in biraz rahatlamasını sağladı. Göktaşı yağmuru sırasında dışarıda seks yapabilmemiz için arka bahçeye bir şişme yatak ve bir sürü mum kurduğumda bile gözünü bile kırpmadı.

Tabii ki, köpekler yatağı patlattı ve mumlardan biri çimleri tutuşturdu. Ama seks yine de harikaydı. Hayat bir macera!

Maceralardan bahsetmişken, Levi, bir dizi tek heceli homurdanma ve ifadeyle, kitabının taslağını benimle paylaşmaya hazır olabileceğine dair ipuçları verdi. Sessiz ve sert adamın yaratıcılık açısından bu kadar korkmuş halini görmek oldukça sevimli.

Onun el yazmasını okumak için o kadar heyecanlıyım ki, Hazel hakkında onu uyarmadım. Turks ve Caicos'taki balayından döndüğünde, bir sonraki hikaye için ilham arayacak. Bu da demek oluyor ki, çöpçatanlık takıntısı için yeni bir hedef bulması gerekecek ve yakışıklı, bekar, küçük kasaba polisinden daha iyisi kim olabilir ki?

Hah. Zavallı adam.

Bundan sonra neler olacağını görmek için sabırsızlanıyorum!

Story Lake'te hayat böyle işte: Kuşlar size yılan fırlatıyor!

Hazel'in hayat hikayesini "*Hayatımın Hikayesi*"nde
hemen okuyun!

Teşekkürler

Kari March, yine muhteşem bir kapak tasarımıyla karşımızda.

Deb Werksman, Katie Stutz ve Bloom Books'taki ekibin geri kalanına vizyonları ve çabaları için teşekkürler.

Lucy'nin ekibi, Joyce, Tammy, Lona, Rachel, Heather, Dan ve Tim'den oluşuyor ve her şey için gerçekten de hepsine bayılıyorlar. Cidden, hepsine.

Jess'e ve LEO PR ekibine beni PR çalışmalarıyla destekledikleri için teşekkür ederim.

Flavia ve Meire, gelmiş geçmiş en iyi emlakçılar.

Değerli önerileri için tüm duyarlılık okuyucularına teşekkür ederim.

Editör Jess, gözleri için.

Narvaller, ben onlara inanmadığım zamanlarda bile kendilerine inandıkları için.

Jami ve Erika, gelmiş geçmiş en muhteşem inziva için teşekkürler! Sizi seviyorum!

James, Cissy, Nathan ve Boo. Bir kalemiz olmayabilir, ama Tiki Bar'ımız her zaman bizimle olacak.

Madison, Avery ve Jill'e, bir yazarın isteyebileceği en iyi sorumluluk bilinci ve hızlı tepki veren kişiler oldukları için teşekkür ederim.

Yazarın Notu

Değerli Okuyucu,

Kahramanımız Zoey ile birkaç ortak noktam var. Zoey gibi ben de (çok) yakın zamana kadar narvalların gerçek olduğunu bilmiyordum. Ben de bir keresinde terli bir spor sütyeninden kurtarılmaya ihtiyaç duymuştum. Bay Lucy'nin arkadaşlarıyla oynadığı video poker oyununu bölüp oradan kurtarılmak zorunda kalmıştım.

Ama belki de Zoey ile en büyük benzerliğim, benim de otuzlu yaşlarımda sonlarında DEHB teşhisi almış olmamdır.

İlk seansımın sekizinci dakikasında terapist doğrudan konuya girdi ve hayatımı değiştirdi. On yıllarca süren utanç ve başarısızlıklar nihayet anlam kazandı ve kendimi "tembel" veya "aptal" olarak görmeyi bırakabildim.

O zamandan beri geçen yılları araştırmalar yaparak, kendime uygun ilacı bularak ve beynimin çalışma şeklini yönetmeme yardımcı olacak yaşam tüyoları öğrenerek geçirdim.

Hâlâ hatalar yapıyorum. Hâlâ sözlü talimatları takip edemiyorum. Ve hâlâ takvim uygulamamı bir türlü kullanamıyorum. Ama artık yürütücü işlev bozukluklarının tetiklediği utanç sarmallarına kapılmıyorum. Ayrıca, başarılarımı kutlamayı da öğrendim çünkü DEHB'li birini seven herkesin bildiği gibi, bir şeyi bitirmek, hele ki koca bir kitabı bitirmek, bizim için gerçekten çok zor!

Bu, kendim hakkındaki duygularımı *tamamen* değiştirdi. Ve Zoey aracılığıyla bu kişisel yolculuğu nihayet sayfalarda keşfedebilmek benim için çok şey ifade etti.

İşte yetişkinlerde görülen DEHB (Dikkat Eksikliği ve Hiperaktivite Bozukluğu) hakkında kişisel olarak faydalı bulduğum birkaç kaynak:

Dr. Russell Barkley: YouTube'daki konuşmalarından bazılarıyla başlamanızı tavsiye ederim.

Tracy Otsuka: Tracy'nin *"ADHD for Smart Ass Women"* (*Zeki Kadınlar İçin Dikkat Eksikliği ve Hiperaktivite Bozukluğu*) adlı kitabını eğlenceli ve bilgilendirici buldum.

Dikkat Eksikliği ve Hiperaktivite Bozukluğu (DEHB) ile Nasıl Başa Çıkılır: Bu YouTube kanalı, DEHB ile yaşayan yetişkinler için birçok ipucuyla dolu.

Zoey ve benim tüm kusurlarımıza rağmen bize bu kadar destek olduğunuz için çok teşekkür ederim!

Öpücükler,
Lucy

PS: Story Lake'in devamı gelecek! Levi'nin hikayesini *Just One More Chapter'da* kaçırmayın.

Aşağıdaki QR kodunu tarayarak Lucy'nin bültenine kaydolun ve Lucy'nin kitaplarıyla ilgili tüm son haberlerden haberdar olun. Ayrıca onu buradan da takip edebilirsiniz:

Web sitesi: Lucyscore.net

Facebook: lucyscorewrites

Instagram: scoreluci

TikTok: @lucyferscore

Binge Books: <https://bingebooks.com/author/lucy-score>

Okuyucu Grubu:

facebook.com/groups/BingeReadersAnonymous

Haber bültenine kayıt olun:

Değerli Okuyucu,

Çocukların okuma alışkanlıklarındaki krize ve hepimizin neler yapabileceğine dair bilgi vermek için lütfen bir sayfa daha ayırın.

Araştırmalar, keyif için okumanın, **bir çocuğun gelecekteki yaşam şansını en çok etkileyen faktör** olduğunu göstermiştir; aile koşullarından, ebeveynlerin eğitim geçmişinden veya gelirinden daha önemlidir. Akademik başarıyı, ruh sağlığını, zenginliği, iletişim becerilerini, hırsı ve mutluluğu artırır. ¹

Keyif için [kitap okuyan çocukların sayısı hızla azalıyor. Gençlerin zamanları için çok fazla rekabet var. 2024 yılında, Birleşik Krallık'ta 5 ila 18 yaş arası her 10 çocuk ve gençten 1'inin evinde tek bir kitap bile yoktu.](#)²

Hachette okullar, kütüphaneler ve okuryazarlık dernekleriyle yoğun bir şekilde çalışıyor, ancak işte hepimizin daha fazla okuyucu yetiştirmesine yardımcı olabilecek bazı yollar:

- Çocuklara günde sadece 10 dakika kitap okumak bile fark yaratır.
- Çocuklarınız düzenli olarak kitap okumuyorsa pes etmeyin – onlar için de kitaplar olacaktır!
- Öneri almak için kitapçılara ve kütüphanelere gidin.
- Onları sesli kitap dinlemeye teşvik edin.
- Okul kütüphanelerine destek verin.
- Kitapları hediye olarak verin.

Çocukları okumaya teşvik etme konusunda daha fazla bilgiye web

sitemizden ulaşabilirsiniz: www.RaisingReaders.co.uk

Okuduğunuz için teşekkür ederim.

¹ OECD, '21. Yüzyıl Okuyucuları: Dijital Dünyada Okuma Yazma Becerilerinin Geliştirilmesi', 2021, https://www.oecd.org/en/publications/21st-century-readers_a83d84cb-en.html

² Ulusal Okuryazarlık Vakfı, '2024'te Kitap Sahipliği', Kasım 2024, <https://literacytrust.org.uk/research-services/research-reports/book-ownership-in-2024>

BookDrop

Sıradaki kitabınız için hazır mısınız?

BookDrop'a katılın ve sevdiğiniz yazarların en iyi e-kitap fırsatlarını, sınırlı bir süre için geçerli olmak üzere, doğrudan e-posta kutunuza alın. Uzman yayıncılardan oluşan ekibimiz tarafından size özel olarak seçilmiş, çeşitli türlerdeki yeni favorilerinizi ve harika fırsatları keşfedin.

Canınız ne isterse istesin, bizde var.

[Bugün bookdropdeals.com adresinden katılın.](https://bookdropdeals.com)

Veya bizi sosyal medyada takip edin:

 [@BookDropDeals](https://twitter.com/BookDropDeals)

 [/BookDropDeals](https://facebook.com/BookDropDeals)

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM